

Giới thiệu Độc Nữ Lệ Phi

Một trong những tác phẩm thuộc thể loại: ngôn tình cổ đại, trùng sinh, 1x1, HE chỉ có thể là Độc Nữ Lệ Phi của Giang Vũ.

Nàng cho rằng, vị hôn phu được đính ước từ nhỏ sẽ sống đến bách niên giai lão cùng nàng.

Nàng cho rằng, vợ chồng Thượng thư phủ nuôi dưỡng nàng từ nhỏ sẽ giống như tin đồn đầu lưỡi, rất hòa ái dễ gần.

Nàng cho rằng, biểu tỷ ngày nào cũng đến thăm nàng, sẽ là tỷ tỷ thân như ruột thịt.

Lúc vị hôn phu ôm biểu tỷ nói với nàng, sau này nàng vẫn là chính thê, còn biểu tỷ chỉ là thiếp

Lúc phu nhân của Thượng thư phủ lột từng mảng da trên người nàng

Lúc biểu tỷ nhìn nàng vùng vẫy trong hố vôi vẫn thản nhiên cười

Lúc ấy nàng mới phát hiện ra, nàng đã đi vào hang sói.

Những người nuôi dưỡng nàng bao năm qua chẳng qua là một âm mưu được sắp xếp trước đó.

Ai biết trời xanh lại cho nàng sống lại một lần nữa. Thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng!

Hồn phách của nàng nhập vào Tam tiểu thư của Tạ phủ, Tạ Vân Hi, kẻ thù cách nàng gần như vậy, quả nhiên ông trời có mắt!

Những ai hại nàng đến chết, truyện này ko thể quên, nàng sẽ thanh toán từng người một! Không chết sẽ không ngừng!

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, nàng từ chối tất cả những ai có ý với nàng, nhưng lại có người không chịu bỏ cuộc.

Hắn nói: "Nàng muốn lật cả thiên hạ, ta sẽ lật cùng nàng."

"Nếu ta muốn thiên hạ này thì sao?"

"Ta sẽ mang tới dâng cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mưu Sát

Tạ Uyển không nghe theo lời của biểu tỷ Tạ Vân Lam rủ cô đi tới Thúc Vân phường mua trang sức đeo tay, mà nàng lại trở về viện của mình – Tiêu Viên.

“Cô nương, tại sao lại trở về sớm như vậy?” Lương bà giữ cửa vừa cười vừa tiến đến hỏi.

Không biết tại sao Tạ Uyển cảm thấy Lương bà như cố ý lấy lòng nàng, hơn nữa bà ta còn mang theo vài phần kinh ngạc.

Nhưng Tạ Uyển cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ ừ một tiếng rồi đi tới Đông sương phòng trong viện.

“Cô nương, Đông sương phòng đang được quét dọn nên trước tiên cô nương đừng tới đó, cẩn thận sẽ làm bẩn quần áo.” Lương bà vội vàng chạy tới phía trước ngăn Tạ Uyển lại, bày ra nụ cười trên mặt rồi giải thích.

Tạ Uyển dừng chân nhìn bà, lại thấy ánh mắt Lương bà như muốn né tránh, chẳng lẽ bà ta lừa gạt nàng điều gì?

“Trước khi ta đi, ta thấy có người đã quét dọn rồi, tại sao lại quét dọn nữa?” Tạ Uyển quan sát Lương bà từ trên xuống dưới, không để ý nữa mà đi thẳng tới Đông sương phòng.

“Cô nương...” Lương bà vội đến mức chạy theo sau, đưa tay kéo tay áo của Tạ Uyển.

“Làm càn!” Tạ Uyển tức giận quát một tiếng.

Một người thuộc tam đẳng như bà ta lại dám vô lễ với nàng như vậy? Nàng dùng sức rút tay áo về, đẩy Lương bà qua một bên. Mà lúc này, đột nhiên nghe được trong Đông sương phòng lại vang lên những tiếng kỳ quái.

Tạ Uyển đẩy cửa phòng ra, mơ hồ nghe bên trong có tiếng cười đùa của nam nữ, Lương bà bị hù dọa sợ đến mức mặt trắng bệch, vội vàng bỏ chạy.

Tạ Uyển cười lạnh đứng bên ngoài, cách tấm màn lụa mỏng, Nam Cung Thần đang ôm trường nữ của Tạ gia, Tạ Văn Lam dịu dàng nói chuyện.

Thấp thoáng có thể thấy được nét mặt của nam tử rất dịu dàng đầy cung chiều, bàn tay thon dài như ngọc vuốt ve chiếc eo nhỏ nhắn của Tạ Văn Lam.

Trên mặt đất, quần áo bị ném xuống tán loạn. Tiếng rên rỉ của nam tử cùng tiếng thở dốc của nữ tử không ngừng truyền đến, hình ảnh vô cùng ướt át, không thích hợp cho trẻ em nhìn thấy.

Tạ Uyển chỉ cảm thấy máu như muốn phun ra từ trong cổ họng.

Có gì đáng hận hơn khi nhìn thấy vị hôn phu của mình cùng biểu tỷ đang cùng nhau triền miên?

Tạ Văn Lam bảo nàng đi xem trang sức đeo tay, thì ra là để bản thân dễ dàng vụng trộm cùng Nam Cung Thần!

Nàng vội vàng lui ra ngoài cửa, che giấu nỗi đau đớn giống như dao cứa vào tim mà tự an ủi mình, nhất định là nàng hoa mắt, nhất định là vậy!

Ai ngờ Tạ Văn Lam trong phòng lại gọi nàng.

“Uyển muội tới rồi? Vừa đúng lúc Thần lang cũng muốn đi tìm muội. Chẳng nói muốn cưới cả hai chúng ta, như vậy chúng ta sẽ lại là tỷ muội tốt.”

Tỷ muội sao? Ha ha! Vì sao hôn phu của nàng mà phải chia sẻ với người khác?

“Uyển nhi...” Nam Cung Thần buông Tạ Văn Lam trong ngực ra, đưa tay kéo Tạ Uyển.

“Đừng chạm vào ta!” Tạ Uyển tức giận quát một tiếng, vung tay hất tay hắn ra, áo quần của hắn còn vương lại mùi của nữ nhân khác, nàng nghĩ thấy chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Văn Lam mang thai, nhưng nàng yên tâm, vợ của ta chỉ có một mình nàng, nàng ta chỉ là thiếp.” Giọng nói của Nam Cung Thần vẫn dịu dàng như cũ, gương mặt vẫn vô cùng bình thản.

Tạ Uyển cười lạnh, nói như vậy nàng còn phải cảm thấy mang ơn mà khấu đầu cảm tạ sao?

Nàng lui về sau hai bước, giễu cợt nhìn nam nhân trước mắt, mang thai? Thiếp?

A! Đây chính là hôn phu của nàng sao? Hắn ta đã lên lút quan hệ với nữ nhân khác, nhưng làm sao nàng không thể không đồng ý đây? Nếu như vậy, nàng sẽ là nữ nhân đồ ky! Tạ gia cũng sẽ nói nàng vong ân bội nghĩa, bọn họ chưa chấp một kẻ mà ngay cả biểu tỷ cũng không tha.

Nam Cung Thần tiến đến gần nàng, gương mặt tuấn mỹ như tranh vẽ lộ ra chút phiền não: “Uyển Nhi, nàng hãy nghe ta nói...”

Nói gì? Nàng cười khinh bỉ một tiếng, một câu cũng không thèm nghe liền xoay người bỏ chạy.

Bên tai vẫn phảng phất những câu nói chân tình mà đêm qua Nam Cung Thần đã nói cho nàng nghe.

Tuyết trắng bay đầy trời, hắn gạt đi bông tuyết vương trên tóc nàng, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, hắn nói cả đời chỉ thích một người thê tử, đó chính là nàng.

Nàng lao đảo chạy về viện của mình.

Nàng là họ hàng xa của Tạ thượng thư, phụ thân nàng là thương nhân, cưới Quận chúa của Doãn quốc, một nước láng giềng nhỏ. Ai ngờ năm năm trước cha mẹ nàng đi ra ngoài gặp phải sơn tặc, hai người đều bị mất mạng, chỉ trong một đêm nàng trở thành cô nhi, cha mẹ ra đi để lại không ít tài sản cho nàng.

Phụ thân nàng là con trai độc nhất trong nhà, thượng vô lão nhân hạ vô thân tộc*. Doãn quốc cũng đã thay đổi triều đại kể từ khi mẹ nàng lập gia đình, tổ gia bên ngoài cũng đã chết hết.

Tạ thượng thư thấy nàng không có chỗ nương thân, liền đưa nàng tới sống ở Thượng thư phủ, phu nhân của phủ cũng hòa ái dễ gần, xem nàng giống như con gái của chính mình, còn đưa mấy người tới làm hầu cận cho nàng.

Nàng sống cũng hòa thuận với mấy vị tiểu thư khác trong phủ, ai ngờ hòa thuận như thế nhưng lại đoạt lấy hôn phu của nàng.

Tạ Uyển chạy tới giường hẹp, giá y trên giường đỏ như lửa, đó cũng là giá y nàng tự tay mình may mà thành, trong đó chứa đựng thật nhiều ước mơ ở tương lai.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Tạ Uyển chỉ cảm thấy giá y hết sức chói mắt, giống như có một cây kim ở trong tim nàng, đau đớn, nhưng nhiều hơn là cảm giác ghê tởm đến buồn nôn. Nam nhân như vậy, Tạ Uyển cười lạnh! Ngày mai chính là ngày hắn tới dâng lễ, hắn sẽ làm gì?

“Sau này nàng vẫn là thê tử, nàng ta chỉ là thiếp.”

Thê tử cái gì chứ! Ai cần!

Tại sao nàng không phát hiện ra hai người bọn họ đã sớm gian thông với nhau chứ? Dĩ nhiên, bây giờ phát hiện cũng không muộn. Nam Cung Thần, từ nay chúng ta cũng như mặt trời và mặt trăng, không ai liên quan đến ai!

Nàng muốn từ hôn!

Nam nhân như vậy, người nào yêu thì cứ lấy đi!

Tạ Uyển cười lạnh, cầm giá y chính tay mình may vung lên, quăng vào trong lò sưởi bên cạnh, ngọn lửa bốc lên cao, trong nháy mắt, giá y đỏ thẫm chỉ còn lại đồng tro tàn.

Nha đầu Xuân Yến kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, người bị sao vậy? Sao lại đốt giá y của mình? Đó chính là tâm huyết một năm của người đó!”

Tạ Uyển im lặng không nói gì, nàng không còn sức nói chuyện, từng bước đi đến bên bàn sách, cầm bút viết giấy từ hôn.

“Tiểu thư, người điên rồi sao? Từ hôn sao? Tại sao lại vậy? Hôn sự của người cùng Nam Cung Thần là lão gia cùng phu nhân tự tay sắp xếp đó!” Xuân Yến gấp đến độ không chịu được.

Tạ Uyển đã mất đi sức lực để giải thích.

Ngoài cửa sổ, Lương bà áp sát tai vào cửa nghe ngóng, nghe được tin về giấy từ hôn, bà ta lặng lẽ rút lui, chạy một mạch tới phòng của An Thị - Thượng thư Phu nhân.

Lúc đó An Thị đang mắng Tạ Vân Lam không nên để cho Tạ Uyển phát hiện chuyện của nàng ta cùng Nam Cung Thần sớm như vậy.

Vừa nghe Lương bà hồi báo, Tạ Vân Lam gấp đến mức nhảy dựng lên: “Cái gì cơ? Nàng ta muốn từ hôn? Mẹ, ngàn vạn lần không thể để nàng ta từ hôn!”

“Câm miệng lại cho ta!” An Thị tức giận trừng mắt nhìn nữ nhi không có tiền đồ trước mặt một cái, mặc dù trong lòng tức giận nữ nhi lỗ mãng, nhưng nhớ tới chuyện Tạ Uyển muốn từ hôn, thoáng chốc trong mắt hiện lên tia máu.

Từ hôn sao? Chuyện đó sai kế hoạch rồi! Nhưng nếu vậy thì sẽ thay đổi chiến thuật.

...

Hậu viện của Tạ phủ, Tiêu Viên.

Trong Tây sương phòng, Tạ Uyển đang cúi đầu viết giấy từ hôn, đột nhiên, trên đầu bị một vật gì đó đánh một cái rất mạnh, trước mắt tối sầm, nàng hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường, hơn nữa lại có một đám người đứng trước giường. Nam Cung Thần âm trầm nhìn nàng, bên cạnh hắn chính là đại tiểu thư của Thượng thư phủ - Tạ Vân Lam, đang dương dương đắc ý.

“Uyển muội muội, muội làm như vậy không sợ Thần lang sẽ thất vọng sao? Thần lang yêu muội đã mười năm, vậy mà muội...” Tạ Vân Lam che miệng lộ vẻ khó xử, giống như rất khó khăn khi nói những từ kia ra khỏi miệng.

Tạ Uyển cảm thấy chóng mặt đau đầu, nàng có lỗi với Nam Cung Thần sao? Nàng đâu có? Mặc dù nàng muốn từ hôn với hắn ta, nhưng cũng không che phép người bên cạnh hắn chửi bới nàng, nàng tức giận nói: “Đừng nói bậy bạ!”

“Ta thật là có mắt không trông, chưa chấp một nữ nhân là loi ong bướm!” Thượng thư phủ phu nhân, An Thị cười khinh một cái, khác hẳn với thái độ dịu dàng ngày thường.

Lúc này Tạ Uyển mới phát hiện quần áo của nàng xốc xếch, đầu tóc rối bù, bên người còn có một nam tử trần truồng đang mê man ngủ, là một gã phu xe của Tạ gia.

“Các người dám hãm hại ta?” Trong nháy mắt, Tạ Uyển hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng cho rằng Tạ phủ là một nơi trong sạch bình yên, ai ngờ cũng là một ổ lang sói.

Nam Cung Thần không nói một lời, xoay người rồi đi.

“Thật là một tiện nhân! Lại ở chung một chỗ với gã phu xe.” Tạ Vân Lam chế nhạo rồi cũng quay lưng đi theo Nam Cung Thần.

“Làm sao Thượng thư phủ có thể để cho một nữ nhân không biết liêm sỉ vào ở như thế này? Lại có thể cấu kết với gã phu xe, thật bôi nhọ gia phong của Tạ gia, bây giờ đâu?” An Thị quát lớn một tiếng, lập tức có hai người đàn bà trung niên đi tới: “Xin Uyển cô nương đi ra ngoài!”

“Dừng tay, thả ra! Các người là bọn ác nhân!” Xuân Yến chạy đến, nhưng cả người cũng đã đầy máu, mặt mũi sưng tấy lên, hai chân có máu chảy, đương nhiên cũng đã bị tra khảo bởi khổ hình.

An Thị gầm lên: “Đưa nha đầu này đi! Trông chừng chủ tử không tốt, giữ lại làm gì? Mặc dù người không phải là nha đầu trong phủ, nhưng làm suy bại danh tiếng của phủ, không thể giữ lại, đuổi ra ngoài!”

Hai người kia lôi Xuân Yến ra ngoài.

“Cô nương, nô tỳ vô dụng, cô nương, nô tỳ có chết cũng không bỏ qua cho mấy người này!” Tiếng khóc của Xuân Yến vang lên, sau một lúc cũng ngừng mất.

Tạ Uyển kinh ngạc nhìn đám người kia, muốn bỏ xuống cứu Xuân Yến nhưng hai chân vô lực.

Một trong hai người kia không nói gì kéo nàng xuống giường, giống như là kéo một con vật để chuẩn bị làm thịt, sau đó trói tay chân nàng lại, ném nàng tới một gian phòng cũ.

“Uyển cô nương, đừng trách ta, tất cả chính là kế hoạch của Nam Cung Tử.” An Thị nhìn Tạ Uyển, nét phúc hậu bình thường đã trở nên vô cùng hung ác.

Nam Cung Thần? Hắn muốn gì? Hắn phản bội nàng còn muốn giết nàng để bịt miệng sao?

“Còn không mau ra tay đi!” An Thị quát lên.

Một người nhanh chóng đi đến xé quần áo của nàng, ấn nàng nằm xuống đất. Một người cầm dao rạch phía sau lưng của nàng.

Thật là đau! Nước mắt của nàng lập tức chảy ra, lại không kêu lên được vì trong miệng chỉ toàn là đồng vôi rách dơ bẩn.

Hai tay hai chân bị trói, nàng giống như cá nằm trên thớt.

Đau đớn trên lưng khiến nàng run rẩy, hai mắt nổi lên vằn đỏ nhìn chăm chăm đám người này.

Dù chỉ còn sót lại một hơi thở, nàng cũng muốn bọn họ chết không từ tế!

Một dao, hai dao... Tổng cộng là 21 dao, chỉ cần nàng không chết, nhất định bọn chúng phải trả giá gấp mười lần!

“Phu nhân, được rồi!” Một người đưa miếng da từ trên lưng nàng cho An Thị.

Trên tấm da người máu còn chảy xuống, hiện ra một tấm bản đồ.

An Thị đắc ý cười một tiếng, cầm miếng da đó nhét vào trong tay áo. “Quả nhiên là thật.”

“Nương, lấy được rồi sao? Phụ thân đã trở về.” Tạ Vân Lam đi tới, thấy Tạ Uyển chặt vật nằm trên đất liền cười khinh bỉ một tiếng.

Thì ra đây mới là bộ mặt thật của bọn họ. Công tử hiền dụ gì chứ, Thượng thư phủ phu nhân hiền lành gì chứ, biểu tỳ hòa ái dễ gần gì chứ, toàn bộ đều là một đám ra vẻ đạo mạo để lừa gạt!

Lừa gạt nữ tử bị mất cha mất mẹ năm năm trước về phủ, thì ra có mục đích! Bọn họ đợi năm năm, chỉ vì đợi ngày hôm nay trên người nàng sẽ hiện Tàng Bảo Đồ!

“Ném nàng ta đến ao vôi trong viện đi!” An Thị quát khê.

“Vâng, phu nhân.”

Tạ Uyển đau đến hôn mê bất tỉnh, đã sớm không còn cảm giác nào, mặc cho người đàn bà kia kéo nàng đi giống như kéo gia súc.

An Thị lấy tấm da từ trong túi áo ra, cong môi cười với Tạ Vân Lam: “Quả nhiên giống con nói, Lam Nhi, không nghĩ tới nó cho chúng ta một khối tài sản lớn như vậy, thật đúng là đã xem thường rồi. Có số tiền kia, con gả cho Nam Cung thế tử cũng rất hợp rồi, trừ con ra thì còn ai khác.”

“Nữ nhân ngu xuẩn kia cũng xứng gả cho Thần lang sao?” Tạ Vân Lam che miệng cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hủy Khuôn Mặt Của Ngươi

Hồ vôi được đặt ở ngay một góc trong Tiêu Viên của Tạ Uyển. Tạ gia đang tu sửa lại bức tường của hoa viên, bởi vậy những người làm ở đây đã đào hai chiếc hố sâu khoảng hai trượng vuông vắn để đựng vôi.

Lúc này vôi vừa mới được đổ vào đang nóng hổi, cơ thể Tạ Uyển nhỏ nhắn xinh xắn nên hai người đàn bà kia không cần hao tốn sức lực, nhẹ nhàng ném thẳng cô vào trong hố vôi.

Vôi ở trong hố nóng như lửa, vừa mới rơi xuống, lập tức Tạ Uyển bị sức nóng làm cho tỉnh lại, chỉ thấy trên người càng thêm đau đớn, đau khắp nơi, bọn họ muốn nâng bóng đến chết!

Nhìn Tạ Uyển đang ra sức giãy dụa, Tạ Văn Lam cười thân nhiên: “Uyển muội, chỉ là một đứa mồ côi cũng muốn vào Tấn vương phủ sao? Thật là mơ mộng hão huyền! Trên đời này, đã có ta, tại sao còn có ngươi? Vì sao ngươi không đoán mệnh mà chết theo cha mẹ của ngươi đi? Tại sao lại sống để Nam Cung Thần nhìn thấy?

Nếu ngươi chết, ta sẽ thế ngươi gả vào Tấn vương phủ, đứa bé trong bụng sẽ danh chính ngôn thuận là cháu ruột của Tấn vương phủ. Ngươi cho là Thần lang sẽ lấy ngươi sao? Thật buồn cười, lúc chàng biết có hôn ước với ngươi, chàng hận đến chết đi được. Chàng tính đến đại sự, muốn kết hôn cũng phải lấy nữ nhi có quyền lực! Ngươi chỉ là đứa mồ côi sống nhờ ở nhà ta thì là cái thá gì?”

Từ Uyển bị vôi đặc nóng bỏng bao phủ, đầu óc nàng mơ hồ nhìn về phía Tạ Văn Lam.

Thì ra là như vậy!

Nam nhân như vậy, Tạ Văn Lam muốn thì cứ lấy đi! Tạ Uyển cười lạnh, nàng thề, nếu có đến âm tào địa phủ cũng sẽ không bỏ qua cho họ!

Nàng ra sức giãy dụa trong hồ, không nghĩ tới lại thoát được sợi dây trói ở tay, nàng cười lạnh một tiếng, không cần có kiếp sau, hiện tại đã có thể báo thù!

Đột nhiên Tạ Uyển vươn người về trước, đưa tay kéo tà váy rộng của Tạ Văn Lam, cho dù chết nàng cũng muốn kéo thêm một người theo!

Tạ Văn Lam bị dọa khiến cho gương mặt hoảng sợ, vừa dùng sức kéo về vừa hét âm lên: “Nurong, mau cứu con!”

“Muốn chết sao?” An Thị nhặt một cây sắt gần đó dùng sức đánh vào đầu Tạ Uyển, trong phút chốc, vôi trắng như tuyết đã nhuộm màu đỏ của máu, giống như những đóa hoa mai mang màu đỏ thắm.

Nhưng dù đầu đang bị thương, Tạ Uyển vẫn cắn răng không buông, có chết cũng phải làm Tạ Văn Lam bị thương tổn! Nàng cầm một cục vôi lên, quăng về phía mặt của Tạ Văn Lam, bốp!

“A... Mặt của ta!” Tạ Văn Lam dùng hai tay che mặt la to lên, con đau đớn trên mặt khiến nàng ta lăn lộn trên đất, “Mặt của ta...”

“Còn không mau giết chết nó!” An Thị giận dữ, hai người kia tìm hai chiếc gậy ra sức đánh vào người Tạ Uyển.

“Ta sẽ biến thành quỷ, tìm từng người các ngươi để báo thù!” Tạ Uyển dần dần mơ hồ, lý trí bắt đầu biến mất.

Một người cầm cây gậy vùi nàng vào trong hố vôi.

Trên mặt hố nổi lên vài bong bóng khí, rồi không có bất kỳ động tĩnh nào nữa.

“Nurong, mặt của con đau lắm, nurong mau đến xem đi.” Tạ Văn Lam khóc lớn ôm chặt lấy mặt, dậm chân tại chỗ. “Thật là đau, nurong! Mau đến cứu con!”

An Thị vạch tay của nàng ra, vừa nhìn vào đã không khỏi hít vào một hơi thật sâu, lập tức cắn răng mắng chửi: “Con tiện nhân kia thật ác độc!”

“Nurong, có phải mặt của con bị hủy rồi không?” Tạ Văn Lam sợ đến mức gương mặt trở nên trắng bệch, trên mặt nàng ta bây giờ chỗ phồng lên chỗ xẹp xuống, một bên mắt sưng lên không thấy con ngươi đâu cả.

Ngày mai Nam Cung Thần sẽ đến dâng lễ, nửa tháng sau là nàng ta sẽ lấy chồng. Mặt của nàng không thể bị gì được, đứa bé trong bụng nàng cũng không thể dơi được nữa.

“Không có đâu, không nghiêm trọng lắm. Lam nhi đi mau, đừng để cha phát hiện nơi này.” An Thị kéo tay Tạ Văn Lam rời đi, trước tiên không để cho ai biết được chỗ này.

Ai ngờ Tạ Văn Lam cũng đứng bất động, hoảng sợ nhìn lấy hố vôi, “Trương ma ma, Lý ma ma, sao Uyển muội lại bỏ lên rồi? Nàng ta còn nhìn các người nữa.”

“A... nơi nào?” Hai người kia bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, lập tức xoay người nhìn.

Tạ Văn Lam cười lạnh gươm chân đá hai người xuống hố..

Hai người kia kêu thảm không ngừng rồi rớt vào trong hố vôi.

Tạ Văn Lam dùng xẻng nhấn hai người xuống sâu đáy hố.

Không lâu sau, hố vôi lại bình yên như thường, trong hố vôi của Tạ Phủ, nháy mắt đã có ba oan hồn.

Lúc này An Thị mới yên tâm cười một tiếng, “Nữ nhi, làm tốt lắm. Chuyện này không thể để cho người khác biết được, nhất là Nam Cung thế tử với phụ thân của con.”

“Đĩ nhiên, con mới chính là đích nữ của Tạ thị, tương lai Nam Cung thế tử ngồi vào vị trí kia, cũng chỉ có con mới xứng với chàng, Tạ Uyển chi là chi nữ thì là gì chứ?”

Trong lòng An Thị cũng bắt đầu lo lắng, mặt của nữ nhi bị con tiện nhân kia quăng vôi lên, nếu lấy chồng e là sẽ rất khó.

...

Trong sảnh dành cho khách, Nam Cung Thần đang nghỉ ngơi bỗng ngẩng đầu lên, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng, phảng phất như có gì đó nhưng lại không thấy được.

“Nam Cung thế tử.” An Thị tiến vào.

“Tạ phu nhân.” Nam Cung Thần vội đứng dậy thi lễ.

An Thị ngồi xuống, liếc mắt nhìn thái độ khiêm nhường của Nam Cung Thần, từ từ cong môi cười: “Có phải thế tử nên đổi cách xưng hô, gọi ta một tiếng nhạc mẫu hay không?”

Nam Cung Thần ngẩng đầu, chậm rãi nói: “... Nhạc mẫu.”

“Ta cũng đã làm theo lời của thế tử, sắp xếp chuyện của Uyển cô nương xong rồi, Thế tử cũng phải nhớ lời hứa ngày hôm qua.” An Thị nâng chén trà lên, vừa cười vừa nói.

Sắc mặt Nam Cung Thần tối lại: “Thần, mãi mãi nhớ sự quan tâm của nhạc mẫu đối với Thần.” Một Thế tử của vương phủ nhưng đang xuống dốc, lại không bằng một Phu nhân của Thượng thư phủ có quyền thế to lớn, Nam Cung Thần chỉ có thể cúi đầu khúm núm, thế nhưng bàn tay trong áo đã nắm thành quyền.

“Vậy thì tốt, người nghỉ ngơi đi, Lam nhi bị Uyển cô nương ác độc kia xúc phạm nên rất đau lòng, người phải an ủi nó thật tốt.”

“Vâng, nhạc mẫu.”

Sau khi An Thị hài lòng rồi đi, Tạ Văn Lam cũng tới.

Tạ Văn Lam mang khăn che mặt, lách móng đi tới trước mặt Nam Cung Thần, “Đây là tin của Uyển muội.”

Tạ Văn Lam đưa một phong thư tới, năm năm này, nàng ta lặng lẽ thu thập các bài viết của Tạ Uyển, bắt chước chữ viết rồi viết thư ly biệt.

Nam Cung Thần vội nhìn qua mấy chữ, lập tức trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo: “Nàng ta thật coi trọng tên đầy tớ đó? Còn cùng hần ta bỏ trốn?”

“Thiếp thật tâm khuyên muội ấy, nói không ngại về chuyện tiếp tục làm tỷ muội tốt, ai ngờ trong lúc giận giữ, muội ấy lại hất chén trà nóng lên mặt của thiếp. Ô ô ô... Thần lang, mặt của thiếp bị hủy rồi, chàng sẽ không cần thiếp nữa phải không? Vậy hải nhi trong bụng thiếp phải làm sao? Thần lang...”

Tạ Văn Lam nhào vào ngực Nam Cung Thần gào khóc.

Lần này nàng thật sự đau lòng mà khóc, không nghĩ tới vôi lại nóng như vậy. Tạ Uyển lại ném lên mặt nàng khiến mặt nàng giờ xấu xí, nàng ta hận không thể vớt Tạ Uyển từ trong hố vôi ra, băm thành thịt vụn.

Nhưng nghĩ đến nàng sắp có được số tài sản to lớn, lại có thân phận Tần vương thế tử phi, trong lòng vui mừng không ít.

“Năm tháng sau ta sẽ lấy nàng, không cần suy nghĩ nhiều.” Nam Cung Thần nhàn nhạt nói.

“Thần lang...” Tạ Văn Lam tựa đầu vào trong ngực Nam Cung Thần, cười duyên một tiếng.

Trong mắt Nam Cung Thần hiện lên một tia âm u, Tạ Uyển! Nàng dám cùng hần ta bỏ trốn? Nàng dám sao?

...

Hình ảnh mẹ con Tạ thị dần dần mờ hồ trước mắt Tạ Uyển.

Một bàn tay ấm áp lau trán nàng: “Nhị phu nhân, trán Tam tiểu thư không nóng lên, đại phu cũng nói không có bệnh. Nhưng tại sao lại không tỉnh lại?”

“Ta tới xem một chút.”

Giọng nói dịu dàng có chút quen thuộc, lại không nhớ nổi là ai, quanh người không còn cảm giác nóng rực, thân thể ấm áp dễ chịu như được bao bọc trong áo ngủ bằng gấm.

Tạ Uyển mở mắt, chỉ thấy trước mắt nàng là một phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, đó chính là bình thê của Thượng thư, phu nhân Hạ Ngọc! Còn nàng đang nằm ở trên giường.

“Vân Hi à, con tỉnh rồi, con làm nương lo lắng đến chết mất!” Hạ Ngọc vừa nói vừa lau mặt cho nàng: “Tại sao đột nhiên lại ngất đi vậy?”

Hạ Ngọc nói gì vậy? Vân Hi? Là Tạ Vân Hi, muội muội cùng cha khác mẹ với Tạ Văn Lam sao? Nàng ấy là mỹ nhân chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng bị bệnh nên rất ít người thấy.

Trong lòng của nàng, một ý nghĩ đáng sợ lóe lên...

Nàng không chết! Hồn phách của nàng đã nhập vào người Tam tiểu thư Tạ Văn Hi, nàng sống lại rồi!

Kẻ thù cách nàng gần như vậy, quả nhiên ông trời có mắt!

Thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng!

Những ai hại nàng đến chết, nàng sẽ thanh toán từng người một! Không chết sẽ không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chuyện Vui

“Hi nhi, đói bụng rồi sao? Nương bảo người làm cháo hạt sen cho con.” Hạ Ngọc khó nén vui mừng, dịu dàng hỏi.

Vân Hi là nữ nhi duy nhất của bà, mọi thứ đều không quan trọng bằng. Trưa hôm qua đột nhiên té xỉu trong sân, mời nhiều đại phu cũng không tìm ra nguyên nhân, thiếu chút nữa khiến bà lo lắng đến chết.

“Nương vừa hỏi, đúng là nữ nhi cảm thấy đói bụng thật, cảm ơn nương.” Vân Hi cười ngọt ngào, Hạ Ngọc dịu dàng điềm tĩnh, cũng giống như mẫu thân Đoan Mộc trước kia của nàng, không tranh sự đời, không màng danh lợi.

“Nhị phu nhân, nô tỳ sẽ mang cháo tới.” Nha đầu đứng hầu một bên vui mừng cười tươi rồi đi ra ngoài.

Hạ Ngọc còn gọi thị nữ tới hầu hạ Tạ Văn Hi rửa mặt rồi mặc quần áo.

Ngồi trang điểm trước gương, nhìn dung nhan của nữ nhân trong gương, nàng vô cùng kinh ngạc, gương mặt này thật giống với gương mặt của nàng ở kiếp trước, trừ việc gầy hơn một chút, mặt trắng hơn một tí, đôi mắt to hơn, bên khóe môi lại có thêm một nốt ruồi nho nhỏ, ai nhìn vào cũng sẽ nói hai người là một cặp sinh đôi, trên đời lại có chuyện kì lạ như vậy hay sao?

Bởi vì từ nhỏ cơ thể của Tam tiểu thư yếu nên nàng rất ít khi rời khỏi viện, nàng ở Tạ phủ năm năm, vị Tam tiểu thư này cũng bệnh năm năm, bởi vậy nàng chưa từng thấy qua vị tiểu thư này.

“Tiểu thư, còn nóng nên ăn nhanh đi.” Quế Thâm cười nhẹ bụng một cái khay để lên bàn.

“Cảm ơn Quế Thâm.” Tạ Văn Hi cũng cười đáp một tiếng.

“Ôi, tiểu thư muốn giết nô tỳ sao, nô tỳ hầu hạ tiểu thư là điều tất nhiên.” Quế Thâm liên tiếp xoa tay, tiểu thư bị sao vậy? Trước kia tính tình lạnh nhạt, hiện tại lại khách khí như thế chứ?

Tạ Văn Hi giật mình, đúng vậy, bây giờ nàng là Tam tiểu thư của Tạ gia, không còn là Tạ Uyển, một cô nhi như trước kia, trong lòng không khỏi mỉm cười, việc này có được tính là mất đi rồi lại được cái khác không? Nàng mất hết tài sản, mất cả tính mạng, nhưng lại có một người mẫu thân thương yêu nàng.

Chợt một trận pháo nổ lên vang giòn cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Vân Hi để thìa xuống lắng tai nghe, “Nương, làm sao trong phủ lại đốt pháo?”

“Vân Hi, hôm nay là ngày dâng lễ của đại tỷ, hình như chú rể đến mới đốt pháo. Cả ngày con ở trong phòng nên không biết cũng phải. Mấy hôm nữa tỷ của con sẽ gả cho Tấn vương thế tử rồi đó.” Hạ Ngọc trả lời, nghĩ đến con gái hay ngã bệnh, hôn sự cũng không người nào hỏi tới càng thêm thương cảm

“Tạ Vân Lam?” Đôi mắt của Vân Hi tối lại, “Nương, con nghe nha hoàn nói, không phải Tấn vương thế tử đính hôn cùng Uyển cô nương sao? Tại sao cưới Vân Lam?”

“Uyển cô nương?” Hạ Ngọc cùng Quế Thâm liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nghi hoặc, “Chưa từng nghe nói, người trong phủ đều nói là năm năm trước đại tiểu thư đã đính hôn mà.”

Vân Hi giật mình, chiếc thìa rơi xuống mặt đất.

Năm năm trước đã đính hôn? Năm năm trước cha mẹ nàng qua đời, nàng mang theo giấy đính ước khi còn nhỏ với Nam Cung Thần tới Kinh thành.

Tạ Thượng thư biết nàng liền đưa nàng đến phủ, bảo nàng Thượng thư phủ là nơi nàng sẽ ở trước khi lấy chồng.

Đi theo phụ thân khắp nơi để buôn bán, bọn tiểu nhị cũng nói Thượng thư đại nhân rất tốt, nên nàng lập tức đồng ý.

Đại tiểu thư của Thượng thư phủ Tạ Vân Lam lần đầu gặp đã quen thân, thường đến viện của nàng chơi. Trong năm năm, nàng, Tạ Vân Lam, Nam Cung Thần thường xuyên gặp gỡ nhau.

Thì ra, tất cả điều đó đều có chủ mưu. Nàng cho là nàng sẽ gả cho Nam Cung Thần, mà trên thực tế, Nam Cung Thần muốn kết hôn với Tạ Vân Lam.

Cũng là họ Tạ, người ngoài đâu biết là tiểu thư nào chứ? Nam Cung Thần cùng Tạ Vân Lam nhiều lần đi chơi với nhau, đã sớm khiến người ngoài hiểu nhầm. Kể cả Hạ thị cũng không biết nội tình, có thể thấy được những người kia thâm độc bao nhiêu.

Nam Cung Thần từ lúc mới bắt đầu, hẳn chỉ muốn lợi dụng nàng? Hẳn chỉ muốn kết hôn với Tạ Vân Lam nhưng lại sợ từ hôn mất danh tiếng có phải hay không? Nên mới thay mặt đổi đảo?

Nói một cách dễ nghe Tấn vương phủ là vương phủ, nhưng đã sớm không còn phồn vinh như năm năm trước.

Lúc còn trẻ Tấn vương gia đã bị bệnh nặng ở trên giường không thể làm quan, Thế tử Nam Cung Thần còn bé đã mất chỗ dựa, chỉ dựa vào bổng lộc mà Tổ thượng ban cho.

Hắn muốn ở trong vương phủ, chỉ còn cách dựa vào nâng đỡ của quyền thần đương triều.

Người tin cậy bên cạnh Hoàng thượng – Binh bộ thượng thư Tạ Cẩm Côn, hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất của hắn. Làm sao hắn có thể lấy một cô nhi? Tạ thị có quyền thế trăm năm, bầu bạn với đích nữ Tạ Vân Lam là điều cần thiết.

“Hi Nhi, con làm sao thế? Chỗ nào không khỏe à? Con đừng dọa nương nữa.” Hạ Ngọc sợ hãi ôm nàng.

Hai mắt Tạ Vân Hi trừng lớn, ánh mắt như vô hồn, cơ thể phát run, ngón tay nắm chặt như muốn bật ra máu.

Nam Cung Thần, tại sao hắn có thể làm như vậy?

Hai mắt nàng ửng đỏ, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên ngực đau nhói, thiếu chút nữa một ngụm máu đã phun ra khỏi cổ, lại bị nàng cắn răng nuốt xuống.

Nàng hít vô một hơi thật sâu, cảm lấy chén cháo hạt sen trên bàn ăn một mạch.

Không, nàng không thể ngã xuống, nàng phải sống thật tốt!

Nam Cung Thần muốn leo lên Tấn vương phủ nhờ Tạ phủ? Nhất định nàng sẽ phá hủy hết thảy, mẹ con Tạ gia muốn nuốt tài sản của nàng, nàng muốn bọn họ ăn vào bao nhiêu, sẽ phải phun ra gấp mười lần!

“Nương, con không sao, là do tiếng pháo khiến con giật mình thôi.” Vân Hi cười với Hạ Ngọc: “Nương có biết... Uyển cô nương ở đâu không?”

Một người sống sờ sờ tự nhiên biến mất, nàng không tin Thượng thư phủ lại không lộ ra tin tức gì, nàng cũng muốn nhìn An Thị hoảng hốt ra sao.

Hạ thị lắc đầu một cái: “Nương chăm sóc con nên không biết chuyện trong phủ, Lục Châu, người có thấy Uyển cô nương đâu không?”

Nha đầu Lục Châu đang dọn dẹp giường của Vân Hi, “Uyển cô nương? A, thật không biết vị cô nương đó nghĩ thế nào, một người thật tốt, nói về tướng mạo thì xinh đẹp không thua gì tiểu thư phủ chúng ta, nhưng làm sao lại thích con trai của Quân gia chứ? Nghe nói hôm qua hai người đã đi tới huyện Thanh Hà rồi.

Nghe đầu đó là quê của Uyển cô nương đó.”

“Con trai của quân gia?” Ánh mắt Vân Hi nhú lại, cong môi cười lạnh, chính là gã đánh xe bị hãm hại giống như nàng, chỉ sợ người đó cũng đã bị giết để bịt miệng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lục Châu kéo tay của Vân Hi, sắc mặt tiểu thư thật đáng sợ, giống như mang theo... hận. Hận? Tiểu thư không bao giờ ra khỏi phòng, dường như không ảnh hưởng tới ai, nàng hận cái gì chứ?

Vân Hi nhắm mắt lại, trên mặt khôi phục lại trạng thái bình thường, “Chẳng qua ta cảm thấy lạnh, Lục Châu, người đem lò sưởi tới đi.”

“Nhị phu nhân có ở đây không?” Đột nhiên ở phòng ngoài, có tiếng nói của một bà tử* hô to.

*Bà tử: chỉ người phụ nữ đã lớn tuổi.

Hạ Ngọc nhú mày đứng dậy muốn đi ra ngoài thì bị Vân Hi ngăn cản.

“Nương, người là chủ tử, làm sao lại phải đi gặp người làm? Con đang muốn ra ngoài một chút, nhân tiện đi xem sao, có gì sẽ báo nha đầu quay lại nói.” Bà tử cũng không nói gì, chỉ hô to như vậy, vậy mà Hạ Ngọc lại không tức giận, khó trách bị người trong phủ xem thường.

Vốn Hạ Ngọc là vợ cả của Thượng thư, nhưng quyền chức trong phủ đều do An thị nắm giữ. Đối với chuyện lớn nhỏ ở trong phủ, Tạ Thượng thư đều mặc cho An thị quyết định.

An thị lại cậy thế, một tay nắm việc bếp núc, một tay quản việc trong phủ, bọn hạ nhân lại theo thói quen thói cao đạp thấp. Bởi vậy, mẹ con Hạ Ngọc trở nên vô hình ở đây.

Chẳng qua đó là trước kia, Vân Hi mỉm cười, nếu nàng là con của Hạ Ngọc, nhất định không để mẫu thân chịu nhục nữa.

“Được, nhưng con không được tranh chấp này kia với người ta nhé.”

“Con biết rồi, nương.”

Lục Châu đỡ Vân Hi đi ra ngoài, phía bên ngoài, bà tử cao lớn đang đứng, tay khép lại trong áo, nhìn thấy Vân Hi đi ra, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “À, Tam tiểu thư khỏe rồi sao? Nô tỳ chào Tam tiểu thư, nghe nha đầu nói Nhị phu nhân và Tam tiểu thư ở đây, nô tỳ theo lời của Đại phu nhân đến mời Nhị phu nhân tới nói chuyện.”

Lời của bà tử nghe ra như không có gì, nhưng cũng khiến Vân Hi khó chịu. Nàng hơi híp mắt, nô tài xảo quyệt khá lắm, đây chẳng phải là bà tử bắt nàng phải chăm sóc cây sao.

Quả thật ông trời hậu đãi nàng, mới mở mắt, kẻ thù thứ nhất đã đưa tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Món Nợ Thứ Nhất.

Editor: Sam Sam

Vân Hi cầm lấy chiếc bình trà nhỏ, cười không ngớt nhìn Lương bà.

Lúc nàng không có ở Tiêu Viên, Nam Cung Thần cùng Tạ Vân Lam đã chạy đến gian thông ở trong đó, Lương bà giữ cửa cho bọn họ. Năm năm, đến hôm qua nàng mới phát hiện hai người kia có gian tình, cũng bởi vì Lương bà đã giấu giếm.

Khi nàng viết giấy từ hôn thì trong phòng chỉ có Xuân Yến, trong thoáng chốc lại cảm thấy như Lương bà đi ngang qua phòng.

Xuân Yến là người nàng đưa từ Thanh Hà tới, là nha đầu theo nàng từ nhỏ, hôm qua bị An Thị đánh cho thâm như vậy, sẽ không bao giờ phản bội nàng. Mà An thị tới nhanh như vậy, cũng chỉ có Lương bà này mặt báo rồi.

Thật là ăn cây nhà lại rào cây nhà khác!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lương bà là người do An thị sắp đặt ở Tiêu Viên, không phải giúp nàng mà là giám sát nàng!

Hiện tại chạy đến Hi Viên điều võ dương oai, tám phần là được An thị cất nhắc khen ngợi vì làm việc rất tốt ở Tiêu Viên.

Được, nàng sẽ đòi món nợ máu đầu tiên!

Vân Hi đi tới trước mặt Lương bà, giơ tay tát một cái thật vang, quát lớn: “Cầu nô tài lớn mặt, cũng chỉ là một bà tử tam đẳng, lại dám chạy đến đây lớn tiếng ồn ào. Lễ nghi của Tạ phủ bỏ đâu rồi hả? Nếu biết thì nghĩ người bắt kính với Nhị phu nhân, coi rẻ chủ tử. Không biết sẽ tưởng rằng người là do Đại phu nhân quản lý, nhưng lại không nghiêm khắc, người đây là muốn hủy hoại danh tiếng hiền lương quản việc nhà thật tốt của Đại phu nhân hay sao? Nếu có kẻ nào xằng bậy sẽ cho rằng Đại phu nhân giết đây để người tới đây lần áp Nhị phu nhân!”

Những lời nàng nói khiến Lương bà sợ đến muốn chết rồi.

Tính tình Nhị phu nhân lúc nào cũng rất tốt, Tam tiểu thư lại càng nhất như chuột, Đại phu nhân không ưa hai mẹ con người này, trong phủ không ai không khinh thường. Nhưng vì sao hôm nay Tam tiểu thư lại mạnh mẽ như vậy? Ánh mắt kia rét lạnh giống như gió đông.

Mạng của bà còn bị Đại phu nhân nắm giữ, bà nào dám khiến Đại phu nhân bị bôi nhọ?

Lương bà bị hù dọa đến mức gương mặt trắng bệch, lập tức quỳ sụp xuống: “Tam tiểu thư, nô tỳ vội tìm Nhị phu nhân nên quên quy củ, mong Tam tiểu thư tha thứ.

Nếu Tam tiểu thư nói vậy trước mặt Đại phu nhân, nô tỳ sẽ bị đánh chết mất!”

Vân Hi cũng không thèm nhìn bà, mặt cho bà quỳ trên mặt đất, sau đó thản nhiên ngồi xuống ghế, cười lạnh một tiếng.

“Quên mất sao? Lục Châu, và vào miệng bà ta 20 lần, để cho lần sau bà ta nhớ thật kỹ, danh tiếng của Đại phu nhân cũng không bị bà ta làm hỏng! Người xưa có câu nói rất hay, con dê dài ngàn dặm lại bị phá bởi tổ kiến, chớ xem thường dù chỉ là một lời nói, có khi cũng là một con chuột phá hư cả nồi canh, và miệng!

“Vâng, tiểu thư.” Lục Châu xắn tay áo lên đi đến đánh Lương bà.

Khi Vân Hi tỉnh lại phát hiện bên cạnh mình có hai nha đầu, một là Hồng Châu, một là Lục Châu, mà khi nói chuyện phát hiện cách nói của Lục Châu mang theo vài phần cay cú, vì vậy lập tức dẫn nàng ra ngoài gặp Lương bà cùng mình.

Mà Lục Châu luôn luôn lớn mặt, sớm đã không vừa mắt với Lương bà, chẳng qua là phu nhân cùng tiểu thư không ra lệnh cho nàng, trước mặt tiểu thư lên tiếng, trong lòng nàng ta càng hồi hộp, lập tức vén tay áo lên đánh Lương bà.

Đánh xong hai mươi cái, mặt Lương bà lập tức sưng đỏ lên, nhưng Vân Hi vẫn chưa vội hỏi tiếp, chỉ chậm rãi uống trà bên cạnh.

Cũng chỉ là trừng phạt nhẹ mà thôi, chuyện hay vẫn còn, nàng đã thể, nhất định nàng sẽ dùng khóc hình cùng áp bức lăng nhục mà nàng từng chịu để đối với bọn họ!

Lúc này Hạ Ngọc đi ra khỏi phòng, Vân Hi vội vàng đi tới, có ý bảo bà không cần nói gì.

“Hi nhi...” Về mặt Hạ Ngọc buồn rầu, làm sao mà nữ nhi của bà lại dám chọc đến người của An thị? Bà ta là người không dễ đối phó.

“Nương, nương đừng can thiệp vào, ngày thường nô tài này rất hay bắt nạt kẻ yếu! Huống chi vừa rồi bà ta lại khiến Đại phu nhân mất thể diện, Đại phu nhân biết cũng sẽ trách tội.”

Vân Hi đưa tay ngăn lời nói của Hạ Ngọc, nhìn Lương bà vừa xoa đầu gối vừa bịt mắt, nàng lạnh giọng hỏi: “Nói, Đại phu nhân tìm nương ta có chuyện gì? Dám nói xằng nói bậy nữa thì ta sẽ đánh tiếp.”

Lập tức Lương bà thẳng người lên, cung kính trả lời: “Đại phu nhân nói Viện của Tam tiểu thư quá nhỏ, cũng nên đổi chỗ, Uyển cô nương đã trở về Thanh Hà, Tiêu Viên không ai ở, nơi đó nhìn cũng không tệ nên muốn Tam tiểu thư tới ở, mời Nhị phu nhân tới xem có cần mua thêm đồ dùng gì cho Tiêu Viên hay không.”

Vân Hi ngẩng đầu lên, nhìn trong mắt Lương bà hiện lên ý gian xảo lạnh lùng, An thị mời Hạ Ngọc đến Tiêu Viên? Mà hôm qua Tạ Uyển đã chết ở nơi nào chứ, An thị đang tính toán cái gì?

“Làm phiền Lương ma ma trả lời Đại phu nhân, nói ta sẽ qua.”

Hạ Ngọc ý bảo Lương bà đứng dậy, phạt cũng phạt rồi, nếu làm quá sẽ khiến An thị chú ý mà gây sự với Vân Hi. Đánh chó phải nể mặt chủ, nàng hiểu việc này.

Lương bà bò dậy, lại không vội đi ngay mà nhìn Hạ Ngọc nói: “Nhị phu nhân, Đại phu nhân vẫn còn ở trong Tiêu Viên chờ người, người xem...”

“Người đi trước đi, Nhị phu nhân thay quần áo xong sẽ đến ngay.” Vân Hi ung dung nói.

Trong lòng Lương bà có chút bức tức, ngẩng đầu nhìn Vân Hi, thấy nàng cười như không cười, đột nhiên trong lòng bà ta hoảng hốt giống như đang gặp quỷ.

“Vây... Nô tỳ xin cáo lui. Nhị phu nhân nhớ nhanh lên nhé.” Lương bà giống như chạy trốn khỏi Hi Viên, bà vừa đi vừa ôm ngực, nhất định vừa rồi bà bị

hoa mắt, bà cho rằng vừa rồi là Uyển cô nương ngồi đó? Rõ ràng là Tam tiểu thư mà.

Vân Hi bảo người hầu bên cạnh lui đi, nói nhỏ với Hạ Ngọc: “Nương, vừa rồi nữ nhi nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy... Uyển cô nương không còn nữa.”

Nàng nói với người bên cạnh một cách bình thản, nhưng trong lòng tràn đầy đau khổ. Nàng cũng giống như ác quỷ bò lên từ địa ngục, tới đòi nợ máu những người hại nàng ở kiếp trước.

“Không còn? Không còn gì chứ?” Hạ Ngọc không hiểu nhìn Vân Hi.

Nữ nhi ngất xỉu cũng đã tỉnh dậy, nhưng lời nói từ nãy đến giờ cứ vô cùng kỳ lạ.

“Cô nương ấy bị người ta đẩy vào hố vôi đến chết.” Vân Hi nhắm mắt buồn bã nói.

“Vân Hi, Uyển cô nương sống rất tốt, người trong phủ đều nói rằng nàng ta đã trở về huyện Thanh Hà.”

Hạ Ngọc giả vờ giận cú một cái lên đầu Vân Hi, “Chớ suy nghĩ lung tung.”

Hạ Ngọc là người không tranh sự đời, nhưng không tranh cũng không có nghĩa là người khác sẽ bỏ qua cho bà.

Vân Hi không muốn Hạ Ngọc bị An thị đụng tới, lập tức nói thêm: “Nhưng mà nương, tám năm trước người cũng nói là Hi Viên quá nhỏ, bảo Đại phu nhân đổi cho con. Nhưng mà thế nào, có đổi sao? Bà ấy nói trong phủ không có nhiều viện, lúc đó Uyển cô nương còn chưa tới sống trong phủ, Tiêu Viên cũng trống không.

Tại sao khi đó không cho con mà bây giờ lại cho? Huống chi con nằm mơ thấy điều không tốt. Có câu không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng người. Nương đừng đi, cứ nói cơ thể không khỏe.”

Kiếp trước cũng là vì nàng quá tin người cho nên mới bị tính kế tới mất mạng. Tính tình Hạ Ngọc lại thiện lương, lại là một bình thê, là vợ cả của Thượng thư, An thị đã sớm không vừa mắt với Hạ Ngọc rồi.

Nàng không thể không nhắc nhở bà.

Hạ Ngọc cười: “Ta cũng là chính thê, bà ấy còn muốn thế nào?”

Muốn như thế nào sao? Vân Hi cười trong lòng một tiếng, toàn là giả tạo, tâm địa rắn độc, lòng tham không đáy, đó chính là bộ mặt thật của An thị.

Vân Hi khuyên mãi, cuối cùng cũng giữ được Hạ Ngọc ở lại, nàng đưa bà về Hạ Viên, lúc này mới cùng Lục Châu đến Tiêu Vườn.

Hai người vừa mới vòng qua mấy chỗ núi giả liền chạm mặt một người.

“A, không phải là tam muội sao? Trùng hợp thật, lại gặp muội ở đây.” Một nam nhân ăn mặc sắc sỡ như chim Khổng Tước cản trước mặt nàng.

Người trước mặt Vân Hi chính là cháu trai bên nhà của An thị, An Cường. Hắn là một người vô cùng bay bướm. Lúc này, trong lòng Vân Hi sinh ra một kế hoạch.

An thị, Tạ Vân Lam, ta tặng các người một lễ vật lớn trong ngày hôm nay, các người sẽ vui mừng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đại Lễ

Editor: Sam Sam

“A, thì ra là biểu ca, chúng ta thật có duyên, không nghĩ tới vừa ra đây đã gặp ca.” Nói xong, nàng nhìn An Cường chớp chớp đôi mắt to, khuôn mặt thanh thuần hiện lên nụ cười.

Trên mặt của Vân Hi, đôi mắt mở to của nàng hiện lên một tia sáng, lông mi dài chớp chớp như cánh bướm.

Dường như bởi vì đã lâu không rời khỏi phòng, da nàng cũng trắng hơn so với những cô gái khác, dưới chiếc mũi nhỏ là đôi môi hồng phấn, khóe môi hơi cong lên, còn mang theo hai chiếc lúm đồng tiền.

Gió nhẹ thổi qua khiến váy nàng bay bay, nhìn qua giống như một nàng tiên trên trời rơi vào nhân gian.

An Cường bối rối, cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, hai ba năm không thấy Tam tiểu thư của Tạ gia, không nghĩ tới đã thành một đại mỹ nhân.

“Tam muội định đi đâu? Hai ta khó có được duyên ngộ như thế này, không bằng tìm chỗ nào ngồi xuống nói chuyện đi?”

Dáng người An Cường tròn vo, đôi mắt đen trên mặt thịt cũng không mở ra rõ, bộ dáng giống như sói xám nhìn thấy tiểu bạch thỏ.

Phía nhà của An thị thuộc Đông Bình hầu, làm sao có thể so sánh với Hạ Ngọc, một nữ nhân sinh ra trong gia đình tú tài nghèo khó? Chẳng trách Tạ Thượng thư lại chọn An thị làm Thượng thư phu nhân. Vân Hi không khỏi khinh bỉ Tạ Thượng thư vài phần ở trong lòng.

Nhưng mà, mặc dù đã được phong làm Nhị phẩm, nhưng An thị vẫn không được người trong phủ Đông Bình hầu đối đãi tốt, bởi vì bà ta chỉ là thứ nữ do vợ kế sinh ra.

Bên nhà An thị, các huynh đệ của bà đều không làm quan, chỉ sống dựa vào tiếp tế của vợ chồng Đông Bình hầu, kể từ đó, An thị luôn cho rằng mình quan trọng còn hơn đích nữ của nhà bên đó.

Cũng vì vậy, An Cường luôn ra vào tự do ở Tạ phủ.

Vân Hi hạ mi mắt, nhưng trong mắt ánh lên một tia sáng lạnh lẽo.

“Cường biểu ca, muội nghe nói trúc ở Tiêu Viên rất đẹp, đặc biệt bây giờ là lúc tuyết rơi, trúc trong tuyết, đúng là một bức tranh tuyệt mỹ.” Tạ Vân Hi ngẩng đầu, thân nhiên cười với An Cường.

Nụ cười rục rờ này khiến trong lòng An Cường càng hồi hộp.

“Tam muội, đúng lúc ta cũng không có gì làm, không bằng ta đi với muội, ngắm cảnh sắc tuyệt đẹp cùng mỹ nhân, thật đúng là một chuyện vui trong cuộc sống này.”

An Cường mừng đến nỗi chà xát tay, đôi mắt tí hí cười đến không thấy con ngươi, hần chếp chếp miệng, dường như xem Tạ Vân Hi trước mắt là một con mèo ngon.

Trên mặt Tạ Vân Hi vẫn mang theo ý cười, ánh mắt cũng đã sớm lạnh hơn.

Sắc mặt Lục Châu trở nên khó coi, tiến lên hai bước che Tạ Vân Hi ở sau người nàng, mắt lạnh nhìn An Cường, Vân Hi kéo tay của Lục Châu, nháy mắt ý bảo nàng ta hãy lui về sau.

Lục Châu hung hăng liếc An Cường một cái rồi mới lui sang một bên, hai mắt cũng nhìn vào tay An Cường. Nếu đối phương không an phận mà giở trò, nàng sẽ xông lên đỡ cho chủ tử.

“Được, nhưng mà muội cảm thấy phải có rượu thì sẽ hay hơn. Thường tuyết phẩm tửu*, nghĩ thôi đã thấy rất tuyệt.” Vân Hi lại cười nói.

“Chuyện này có khó gì chứ, hai ta hãy đi trước, bảo nha đầu của muội lấy rượu là được.” Trước mắt An Cường hiện lên khung cảnh hần cùng mỹ nhân vừa uống rượu vừa nói chuyện trong lúc tuyết rơi đầy, thật là đẹp.

“Nha đầu thì làm sao tìm được rượu tốt?” Vân Hi khinh thường, môi đỏ nhếch lên, “Theo ý muội, không bằng lấy một chiếc lò nhỏ, nấu rượu trong tuyết đi. Muội có nghe qua một câu thơ, chính là

‘Lục nghĩ tân phôi tửu

Hồng nê tiểu hóa lô.

Văn lai thiên dục tuyết,

năng ẩm nhất bôi vô’**

Nghĩ đến vừa nấu rượu vừa thưởng thức tuyết rơi, đúng là thật thích.”

“Hay lắm hay lắm!”

An Cường thích chí đến mức vỗ tay liên tục, không nghĩ tới mỹ nhân này thật có tài thưởng thức, còn thú vị hơn mấy người trong nhà hần nhiều, “Ta vừa phát hiện trong nhà có một chiếc lò nhỏ, để lấy ra nấu rượu, tam muội, trước tiên muội hãy đến tiêu viên đi, sau đó ta sẽ đến.”

“Được rồi, An Cường biểu ca, nhất định phải tới đó.” Tạ Vân Hi cười ngọt ngào, nhưng sau khi An Cường rời đi, sự ngọt ngào ấy lại biến mất không còn nữa.

“Tiểu tư, danh tiếng của An Cường công tử kia không hay lắm, tại sao tiểu thư lại đi cùng hần ta để ngắm tuyết rơi? Hần chưa tới hai mươi tuổi nhưng đã có tới bảy thiệp rồi.” Lục Châu lo lắng, nếu để Nhị phu nhân biết nàng không ngăn cản tiểu thư, chẳng phải nàng sẽ bị đuổi sao?

Nhưng Vân Hi chỉ cười nhạt không nói.

“Tiểu thư, nhất định An công tử kia có lòng dạ không tốt, nơi này cách Tiều viên của Đại phu nhân xa lắm, làm sao hấn lại tới đây chứ? Nhất định có mục đích.” Lục Châu lo lắng khuyên bảo, nhớ tới lúc vừa rồi An Cường nhìn tiểu thư bằng vẻ mặt bỉ ổi, nàng cảm thấy toàn thân nổi da gà, làm sao tiểu thư có thể chấp nhận một kẻ như vậy?

Mấy năm nay Đại phu nhân muốn gả Tam tiểu thư cho An gia, ai ngờ tiểu thư bị bệnh nhiều năm, ngược lại vì họa được phúc. Theo như vị trí của Đại phu nhân trong lòng lão gia, chỉ sợ chuyện này sẽ thành.

“Làm sao nghiêm trọng được như người nói?” Không nghĩ tới bên cạnh còn có một nha đầu trung thành, trong lòng Vân Hi không khỏi vui mừng.

“Tiểu thư...” Lục Châu lo đến giậm chân.

“Ta tự có chừng mực.”

An Cường vui vẻ đến lấy lò từ trong phòng của An thị. Vừa nghĩ tới bộ dáng nũng nịu của Tam tiểu thư Tạ gia, cùng với sự ngây thơ như gà con của nàng, trong lòng hấn vô cùng rung động.

Vân Hi cùng Lục Châu đi tới Tiều Viên nhưng không vào vội mà đứng ở xa nhìn cửa của Tiều Viên.

Ước chừng qua khoảng nửa bát nước trà, quả nhiên An Cường đi tới, trên tay cầm theo một chiếc lò, áo khoác ngoài màu vàng, chiếc mũ đỏ thẫm, giày xanh biếc, nhìn giống như một quả bí đỏ đang lăn trên mặt đất.

Lục Châu hừ lạnh với cục thịt mập mạp đang đi lại gần.

Vân Hi liếc mắt nhìn nha đầu bên cạnh, năm tuổi Lục Châu đã được Hạ Ngọc đưa về phủ, từ nhỏ đã được sắp xếp thành người hầu của nàng, hai người cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ nhưng tình cảm như tỷ muội.

“Lục Châu, người cũng thấy An công tử không tốt đúng không?” Vân Hi nhìn cửa Tiều Viên, bên môi hiện lên nụ cười lạnh. Không phải hôm nay là ngày Tạ Vân Lam cùng Nam Cung Thần dâng lễ sao? Không phải là An thị sẽ lấy cửa hào môn sao? Nàng sẽ đưa tới cho bà một đại lễ.

“Dĩ nhiên, Đại phu nhân muốn tiểu thư lấy cháu bà ấy, tuy nói An thiếu gia không cưới chính thê, nhưng trong nhà đã có bảy tiểu thiếp, tiểu thư yếu đuối như vậy, nếu gả đi sẽ bị những người kia khi dễ đến chết!” Lục Châu lo lắng nói.

“Được, chúng ta sẽ dọa hấn một cái.” Vân Hi trả lời.

* Thương tuyết phẩm tửu: ý bảo vừa ngắm tuyết rơi vừa uống rượu.

** Tạm dịch là:

Rượu Lục Nghị, mới cất xong,

Chiếc lò đất đỏ còn trong góc này.

Chiều nay trời muốn tuyết đây,

Bác sang uống ly rượu này, được không?...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Hai chủ tớ vừa đi trở về, đột nhiên Vân Hi dừng chân nhìn về phía sau, chân mày nâng lên.

“Sao vậy? Tiểu thư?” Lục Châu thấy sắc mặt của Tạ Vân Hi nghiêm trọng, cũng nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi: “Cũng không có cái gì mà.”

“Đi nào, một con mèo hoang mà thôi.”

Vân Hi điềm tĩnh cong môi, nhanh chóng rời đi.

Sau khi hai người đi khỏi, từ trong một bụi trúc um tùm ở trước cửa Tiều Viên, có một người nhanh nhẹn nhảy ra, chỉ thấy vạt áo bay bay, không hề nghe thấy tiếng động. Hiểu nhiên, khinh công của hấn đã đạt được mức xuất thần nhập hóa.

Tuổi người này khoảng chừng hai mươi, mặc áo cẩm bào màu xanh nhạt, áo khoác ngoài màu đỏ thẫm, một chiếc trâm ngọc bích cắm trong búi tóc, đáng đứng càng tôn lên nét lười nhác cùng kiêu ngạo.

Nét mặt nam tử như ngọc, đôi mắt như hoa đào hơi mở to, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi đỏ mọng, nếu như phía sau của hắn tuyết đang rơi xuống, thì hắn giống như một hoa mai hồng nổi bật trong khung cảnh ấy, hai mắt cười như không cười nhìn chủ tử Tạ Văn Hi đang rời đi.

Hắn tựa vào một cây trúc gần đó, một tay vòng trước ngực, một tay xoa cằm, giọng nói ấm áp nhưng không kém phần lười nhác: “Thanh Nhất, người vừa nói tiểu nha đầu kia dùng mỹ nhân kế gây ông đập lưng ông, kế tiếp là muốn làm gì? Giải quyết tận gốc? Bỏ qua? Hay là...”

Thanh Nhất đang ở trong một bụi trúc nhảy xuống, làm một chuyện mà không phải một người hộ vệ nên làm - tìm một cây trúc nhỏ vừa phải, làm cho chủ tử của hắn một cây tiêu.

Thanh Nhất tìm kiếm trong cả Kinh thành cũng không tìm được cành trúc nào thích hợp, sớm đã bị mắng xối xả. Hôm nay theo Đoạn Dịch đến nhà của Binh bộ Thượng thư uống rượu, lại thấy rừng trúc này, hắn hào hứng ngay cả uống rượu cũng không uống lập tức chạy tới chặt lấy một nhánh.

Giờ phút này Thanh Nhất đang bận rộn, không nghe thấy câu hỏi mà chủ tử vừa hỏi. Ai chả biết hoàng thúc là đệ nhất thiên hạ rảnh rồi? Vấn đề của hắn làm sao có thể trả lời cho hết?

...

Vân Hi thấy AN Cường hào hứng đến phía sau Tiêu Viên, lại bảo Lục Châu đi về, còn nàng trở lại Hạ Viên mời Hạ Ngọc tới.

Nhìn bộ dáng nóng nảy vội vã đến mức muốn đưa người đi ngay lập tức của Lương bà, nàng biết An thị đang rất nóng lòng chờ đợi.

Đương nhiên nàng cũng vội, hôm nay trong phủ không ít khách, có thể bà ta sẽ dụ dỗ Hạ Ngọc trước mặt mọi người, trong phủ này bà ta luôn chuyên quyền độc ác. Mà nàng chỉ là một thiếu nữ, chỉ có thể dựa vào sắp xếp của An thị, tùy ý cho bà ta nhào nấn.

Hạ thị sớm đã nhường vị trí chủ mẫu, không ảnh hưởng gì đến việc xung quanh, nhưng An thị vẫn không tha cho mẹ con nàng, đúng là lòng dạ nhỏ mọn. Trong lòng Vân Hi không khỏi cười lạnh.

“Hi nhi, chuyện gì vậy, sao lại gấp gáp như thế?” Hạ Ngọc bị Vân Hi kéo đến mức chạy theo, “Con chạy chậm một chút coi chừng ngã, đây là hậu viện, trên đường sẽ có đá vụn, coi chừng đâm vào chân.”

Sau khi tỉnh lại Vân Hi rất kỳ lạ, nhưng tinh thần tốt hơn nhiều so với trước kia, trong lòng Hạ Ngọc được an ủi không ít, nhưng thân thể nữ nhi luôn yếu ớt, chạy như vậy sẽ chịu nổi sao?

“Chúng ta đến Tiêu Viên, nương, người nhanh lên một chút.” Vân Hi một tay nhắc váy một tay kéo Hạ Ngọc, chân không dừng bước.

“Hi nhi!” Hạ Ngọc nghe vậy lập tức ngừng bước, lời nàng lại nhỏ giọng nói: “Nương cũng suy nghĩ trước sau một lần rồi, lần này hành động của An thị có chút khác thường, sao chúng ta còn muốn tới đó?”

Đã biết không chọc nổi thì phải tránh né, đã nhiều năm như vậy, Hạ Ngọc đều làm như vậy với An thị.

Vân Hi nấp mấy môi, tại sao? Nàng làm cho An thị có một loại giả tượng, nàng nói với Hạ Ngọc đi tới Tiêu Viên cùng mình, nếu không làm sao khiến An thị có thể diễn xuất cùng với nàng?

“Nương, con muốn đi xem vườn trúc nơi đó, nương đi cùng con chứ.”

“Đứa nhỏ này, cũng không cần vội vã như thế. Vườn trúc kia cũng không chạy mất đâu.” Hạ Ngọc nói xong xoa đầu cung chiêu cười một tiếng.

“Hôm nay khí trời ấm áp, nếu có tuyết rơi, cảnh đẹp sẽ không thấy được đâu.” Nàng giải thích lung tung.

Hạ Ngọc đành cười rồi đi theo nàng.

Hai người đi trên đường đụng phải một vài người làm cho An thị, Vân Hi cố ý lộ ra tin mình muốn tới Tiêu Viên.

Dọc theo đường đi, Vân Hi đi thật nhanh, không để ý trên đường có một cành cây gãy ngang đường bị tuyết phủ lên trên, lập tức nàng bị ngã xuống đất.

“Hi nhi!”

Hạ Ngọc hoảng sợ vội vàng tới đỡ nàng: “Xem con kia, nói phải đi đứng cẩn thận, còn sơ ý như vậy. Mau cho nương xem có bị thương hay không?”

Vân Hi phản ứng nhanh chóng, nhưng lòng bàn tay bị thương.

Hạ Ngọc lo lắng không yên: “Trở về thôi, cũng chỉ là mấy cây trúc, sau này cũng có cơ hội ngấm mà.”

“Nương, không có gì đáng ngại.” Vân Hi lấy khăn trong áo ra quần tay lại, kéo Hạ Ngọc đi tiếp, “Chẳng qua là bị xước một tí thôi, nữ nhi có yếu đuối như vậy đâu chứ?”

Hạ Ngọc chỉ biết đi theo nàng: “Cũng không được chơi tuyết, coi chừng động vào vết thương.”

“Vâng, nương.”

Vân Hi kéo Hạ Ngọc đến trước cửa Tiêu Viên, nhưng lại không đi vào mà đi tới bụi rậm ở ngoài núp vào.

“Hi Nhi, con làm gì vậy?”

“Nương, đừng lên tiếng, đừng để họ phát hiện chúng ta. Con nhìn thấy trong Tiêu Viên có kẻ trộm vừa đi vào.”

“A...” Hạ Ngọc thay đổi sắc mặt, “Hi nhi, vậy chúng ta ở đây làm gì, nhanh đi chỗ khác.”

“Nương, Đại phu nhân sẽ bắt kẻ trộm, chúng ta xem người đó là ai.”

Hai người núp trong bụi cây rậm nhỏ giọng nói chuyện, mà trên đầu các nàng cũng có hai người đang ngồi, một người trong đó còn hứng thú nhìn các nàng.

Đoạn Dịch hỏi Thanh Nhất: “Có biết tiểu nha đầu kia nói gì không?”

Mí mắt Thanh Nhất khẽ nâng lên: “Vương Gia, người hỏi chuyện riêng của phụ nữ đã có chồng làm gì, quá nhàm chán rồi à?”

Đoạn Dịch, “...”

An Cường hào hứng ôm lò vào Tiêu Viên, lúc đó trong vườn yên tĩnh không có một bóng người, tuyết đã ngừng từ sớm, chỉ có mấy con chim sẻ vui vẻ hót, tìm đồ ăn trong làn tuyết dày.

An Cường đi tới một đình nhỏ để lò xuống, bắt đầu nhuộm lửa nấu rượu. Cảnh sắc trong vườn không tẻ, bốn phía đều là những cây trúc cao ngất, sâu thẳm mà yên lặng.

Dưới đất còn có mấy cây mai hồng. Đáng tiếc duy nhất chính là hồ vôi trong vườn đã phá hư cảnh sắc.

Nhưng An Cường nghĩ đến mỹ nhân xinh đẹp kia, rượu ngon lại ở trong tay, hồ vôi chướng mắt kia cũng không còn là chuyện to tát.

“Tam muội, muội ở chỗ nào? Mạnh ca tới rồi. Hi nhi biểu muội...” An Cường xoa xoa tay, lại uống thêm ly rượu, cười đến mức mắt không thấy trời.

Không thấy người xuất hiện, hần nhủu này, ơ, nữ nhân kia không tới hay sao?

Đột nhiên, cách đó không xa, trong Đông sương phòng vang lên tiếng động kỳ quái.

Chẳng lẽ nữ nhân kia đang chờ hần trong phòng? An Cường nghĩ tới đây, cả người lảng lảng, lập tức đứng dậy đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người Mang Tội Giết Người

Đông Sương phòng đang mở cửa, An Cường ghé đầu nhìn.

Ánh sáng trong phòng hơi mờ, mơ hồ chỉ thấy phía sau tấm màn che mỏng có một vật áo màu tím, không phải Vân Hi cũng mặc áo màu tím sao.

Thì ra tam muội ở chỗ này, chẳng lẽ tiểu mỹ nhân xấu hổ ngại ngủ nên cố ý tránh ở trong phòng?

Hần như mơ cò trong bụng, vui sướng chạy vào trong nhà, đưa tay kéo mạnh chiếc màn che ra, ôm chầm lấy người mặc áo tím, khi ôm tay còn không đứng đắn mà di chuyển trên dưới.

“Tam muội, làm ca ca muốn chết mà. Thừa dịp không có ai, hai ta cùng vui vẻ ở chỗ này được chứ?”

Vậy mà người ở trong ngực lại cứng ngắt, giống như một khối băng to lớn, còn có mùi kỳ lạ.

An Cường kinh ngạc buông tay ra, người trong ngực rơi “bịch” xuống đất.

Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên bên ngoài có người gào lên như heo bị chọc tiết.

“Không hay rồi, có người giết người! Có ai không, mau tới bắt kẻ giết người. Có người giết Uyển cô nương rồi...”

Một giọng nói của bà tử chấn động trời đất.

An Cường giật mình, nhìn kỹ người trên mặt đất, tiểu mỹ nhân kia là gì vậy? Ăn mặc cũng không tệ lắm, khi ngã xuống khăn che mặt bị rơi ra, lộ ra khuôn mặt dữ tợn. Giương mặt đó không còn nhận ra là nam nhân hay là nữ nhân, da thịt cũng không biết là bị cái gì ăn mòn, hoàn toàn thay đổi.

Tại sao nơi này lại có người chết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

An Cường bị dọa sợ đến mức mặt mày trắng bệch, há miệng run rẩy vội vàng chạy ra bên ngoài, ai ngờ ngoài cửa khóa lại “cạch” một tiếng.

Hắn dùng lực kéo nhưng không được, lại dùng sức đập cửa, người bên ngoài không để ý đến, nghe bước chân cũng đã dần đi mất, Tiếp đó “cạch” một tiếng nữa, cửa phòng ngoài cũng khóa lại.

Lần này An Cường tức giận, dùng cả tay cùng chân để đập cửa, “Mở cửa nhanh, ta là thiếu gia của An gia! Mất chó của người mù rồi sao, dám giam ta lại! Ta không giết người! Có ai không? Mở cửa...”

Hắn gọi khàn cả giọng, làm sao biết Lương bà sớm đã chạy xa.

“Mở cửa! Mở cửa cho ta!”

...

Lục Châu theo lời căn dặn của Vân Hi chạy tới Tiền viện tìm An thị.

Lúc đó An thị đang ngồi ở trong sảnh khách, nói chuyện cùng mẫu thân cùng tẩu tẩu của bà, được chăm sóc nên trên mặt không nhìn thấy dấu vết của năm tháng, hơn ba mươi tuổi da vẫn rất mịn màng, trang sức trên người khiến bà càng thêm sắc sảo.

Cách bà khoảng chừng năm bước cũng ngửi thấy mùi Chi Lan thơm ngát, một bộ đồ gấm màu xanh biếc, ở trên đầu cài một chiếc trâm lung linh dập dòn như những cánh bướm.

Nhìn chiếc trâm cài đầu, quần áo của An thị đều mua được Lệ Y phường nổi tiếng ở trong Kinh thành, nghe nói quần áo nơi đó có giá ít nhất cũng từ trăm lượng trở lên, với số tiền đó thì một gia đình ba miệng ăn sẽ ăn được năm sáu năm. Mà nếu nhờ thợ giỏi làm thì sẽ phải thêm ngàn vàng mỗi món.

Lục Châu nghĩ đến quần áo của phu nhân cùng tiểu thư của mình đều là do hạ nhân trong phủ may, trong lòng cảm thấy ông trời quá bất công.

Nàng cúi đầu đi vào hành lễ với An thị, “Đại phu nhân, phu nhân nhà nô tỳ đã đến Tiêu Viên, xin người tới đó.”

Tiểu thư nói muốn đưa An thị tới để dọa An Cường, nhưng không biết tiểu thư có thể thành công hay không, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, lại thấy một quý phu nhân đang ngồi bên cạnh An thị, không khỏi nhú mày một cái, mẫu thân của An Cường?

An thị thấy Lục Châu thì trong lòng cũng đã hiểu, nhưng nghe được lời này thì càng thêm mừng rỡ.

Nghĩ đến kế hoạch của mình, bà ta cong môi, sửa lại chiếc trâm cài Không Tước giương cánh của mình, nói xin lỗi với An phu nhân rồi đưa tay cho người hầu đứng bên cạnh, “Đi thôi, đi tới Tiêu Viên.”

Lúc này An phu nhân ngồi một bên lại nói: “Đã lâu không thấy Nhị phu nhân trong phủ, cùng đi được chứ.”

Bà ta sớm đã nghe nói Tam tiểu thư trong phủ rất xinh đẹp, nhi tử của bà cũng muốn đưa nàng ta về, tuy nói thân thể nàng ta yếu đuối, chỉ là một mỹ nhân như gỗ, nhưng cũng có thể trông cậy vào việc chăm sóc, có thể ấm giường là được, người thông phòng cho nhi tử có nhiều mà.

“Nếu tẩu tẩu muốn đi thì cùng nhau đi cũng được.” Nếu Hạ Ngọc có thể nói đưa Tạ Vân Hi cho nhà mẹ đẻ của bà, bà sẽ rất hài lòng.

...

Ở cửa Tiêu Viên, Lương bà vui mừng chạy đến đón An thị, “Đại phu nhân, kẻ giết người ở bên trong! Nô tỳ đã khóa cửa lại, chắc chắn rằng kẻ đó sẽ không ra được.”

Bà ta nghĩ lúc mình không trông coi cửa kỹ càng, để Tạ Uyển bắt gặp Đại tiểu thư tình tứ cùng Nam Cung thể tử thì bà ta sẽ phải chịu trừng phạt, ai ngờ Đại phu nhân lại để cho bà làm một việc lớn nữa, nói bà làm rất tốt có thể cất nhắc đến làm Ma ma nhị đẳng ở Tiền viện.

“Kẻ giết người? Tại sao có thể có kẻ giết người ở đây?” An phu nhân giật mình không ít, nếu nơi này không an toàn, làm sao An thị còn dám đưa bà tới?

“Tẩu tẩu đừng sợ.” An thị không nói vội nói nhỏ vào tai An phu nhân vài câu.

Chân mày An phu nhân giãn ra, gật đầu một cái. “Thì ra là như vậy... Được, nếu như chuyện này thành công, chuyện chất nhi vào Thư viện Cam Lâm cũng có thể thành.”

Thì ra là, chẳng qua An thị chỉ là một thứ nữ xuất từ* ở An gia, mặc dù làm mệnh phu nhân, nhưng toàn gia đình phía mẹ của bà ta phải dựa vào An phu nhân.

* con ở ngoài, chưa cưới xin mà đã có con.

Chất nhi đã 12 tuổi, xét theo thân phận, căn bản không được vào học viện hàng đầu Lương Quốc là Thư viện Cam Lâm. Nhưng con trai thứ hai của An phu nhân đang học tại đó, nếu như có thể theo vào đó học theo dự tính, nó có thể làm quen với con cháu nhà quyền quý, tương lai sau này của chất tử sẽ có nguồn trợ giúp rất lớn.

Nếu An phu nhân muốn Tạ Vân Hi làm thiếp của nhi tử, bà sẽ mượn việc này, bắt Hạ Ngọc phải ép Tạ Vân Hi làm theo.

An thị nói với Lương bà, “Làm rất tốt, Lương ma ma, nhưng ngàn vạn lần đừng để kẻ giết người chạy trốn.”

“Đại phu nhân, người yên tâm đi, nô tỳ đã khóa cửa rất kỹ.” Lương bà trịnh trọng nói.

An thị gật đầu hài lòng, đi vào Tiêu Viên cùng An phu nhân và một đám nha đầu phía sau. Lại nghĩ tới ít người quá, bà kêu một thị nữ bên người lại: “Bây đầu, đi mời lão gia tới đây, cũng nói chuyện này cho lão gia biết, trong phủ lại có việc lớn như thế này, không thể nào giấu lão gia được.”

Một nha đầu lanh lợi lập tức chạy khỏi Tiêu Viên.

An thị nhìn căn phòng trước mặt, bên môi lộ ra một tia cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bắt Kẻ Trộm

Lúc này ở trong Đông Sương phòng, An Cường đang suy nghĩ các cách để phá cửa, cái phòng này để làm gì mà trong phòng trống tuếch, ngay cả cái ghế cũng không có.

Hắn chỉ biết dùng chân đạp cửa, nhưng cửa kia cũng vô cùng chắc chắn, thế nào cũng không chịu văng ra, hắn dùng sức hết lên cũng không có người nào ở ngoài.

Làm sao hắn biết, Lương bà bà sợ người trong phòng thoát ra nên cố ý chắn thêm một thanh ngang ở ngay cửa.

Mà hắn lại ở trong phòng chính giữa, người ở ngoài chỉ nghe thấy có tiếng người kêu mà thôi, không nghe được là nam hay nữ, cũng không nghe thấy nói điều gì.

Không bao lâu, một đám người đã tụ tập trong Tiêu Viên. Tạ Thượng thư nghe nha đầu bẩm báo cũng vội vã đi tới. Còn có mấy người ở ngoài phủ cũng tới xem náo nhiệt, chen chúc trong Tiêu Viên.

“Chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì?” Lão phu nhân của Tạ gia đỡ tay một bà tử đi tới, mọi người tự giác tránh ra nhường lối.

“Lão phu nhân, làm sao lại tới đây? Nơi này có nhi tử với nương tử của con tới rồi.” Tạ Thượng thư nhanh chóng tới nghênh đón.

An thị cũng bày ra vẻ mặt tươi cười kéo tay Tạ lão phu nhân. “Lão phu nhân không ở trong nhà cho ấm áp sao? Tuyết rơi đầy coi chừng ngã ảnh hưởng tới thân thể.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng hơi lo lắng, không nghĩ tới lại nhiều người như vậy, vội vàng gọi mấy nô bộc khác tới giúp Lão phu nhân ngồi vào trong đình, vừa đưa lò sưởi tay cùng trà nóng, vừa mang tới chậu than, loay hoay giống như phục vụ người xem trò vui.

Đã nhiều năm như vậy, Hạ Ngọc giống như một kẻ mạnh mẽ đánh mãi không chết, nhưng hôm nay, nhất định phải khiến nàng ta bị đẩy ngã!

“Chớ vội, mở cửa phòng ra, ta muốn xem ai lại dám hành hung ở nơi này! Người ở Tạ phủ đều đầu gối sao? Hai vợ chồng người quân thế nào vậy? Tại sao lại dễ kẻ cấp chạy vào trong phủ, còn tới nơi sâu trong hậu viện nữa?”

Tạ lão phu nhân nghiêm giọng nói, gõ mạnh quả chuông trên tay xuống đất, ánh mắt bén nhọn đảo qua An thị, lập tức An thị im miệng không dám nói gì nữa.

“Mẫu thân, người nên trở về thôi, nghe nói kẻ kia bị giam trong phòng đầu, lỡ như hắn lao ra khiến người bị thương, không phải nhi tử thành tội nhân

sao?” Tạ Thượng thư không muốn Tạ lão phu nhân ở chỗ này, trong lòng giận giữ không biết người nào đưa bà đến đây. Hắn xoay người trách cứ An thị, “Còn không mau đưa mẫu thân về lại viện!”

“Mời” Lão phu nhân tới đây không ai khác chính là Lục Châu, do Vân Hi phân phó nàng làm, chẳng qua là “lờ miệng” nói cho một nha đầu khác biết chuyện, mà nha đầu đó chính là nha đầu hầu cận thân thiết bên người lão phu nhân.

“Sợ cái gì, không phải có người ở đây sao? Hộ viện đâu?” Tạ lão phu nhân xem thường, bà ở trong phủ đã năm mươi năm, từ khi còn là cô bé mười tuổi không rảnh sự đời, rồi trải qua thời thiếu phụ trẻ tuổi chịu đựng nhiều cay đắng, đến bây giờ đã thành lão bà xầu xa rảnh rỗi chuyện đời, bà sợ cái gì chứ?

Một viên gạch, một viên ngói trong phủ này đều do tay bà xây dựng nên, con của bà cũng do bà rèn luyện dốc sức mà thành Binh bộ Thượng thư.

Trong gia tộc có bao nhiêu người dòm ngó tiền tài của bà? Lại có bao nhiêu kẻ muốn ám hại bà? Bà đều nhanh chóng thoát được, cũng không sợ hãi quá nhiều, vậy thì sao lại sợ một kẻ trộm? Trong phủ có trong sạch có mờ ám, chỉ cần một kẻ trộm vào phủ giết người, chỉ sợ việc không đơn giản như vậy.

An thị thăm mắng trong lòng, bà ta đang vui mừng vì có Lão phu nhân tới đây, vậy mà Thượng thư lại mắng bà, còn bảo bà đưa lão phu nhân trở về.

Nhưng bà luôn là người khéo léo, gương mặt vẫn tươi cười nói với Tạ lão phu nhân, “Mẫu thân, con đã sắp xếp xong rồi, tên trộm kia sẽ không dám thương người được.”

Tạ lão phu nhân không nhìn bà, chỉ quay đầu nói với Lương bà, “Người đến đây một chút, chuyện gì đã xảy ra?”

“Thưa lão phu nhân, nô tỳ thấy có người giết Uyển cô nương, lúc người nọ muốn chạy thì nô tỳ đã nhốt trong phòng, xin lão phu nhân chỉ thị.” Lương bà tiến lên từng bước trả lời.

An thị cười phụ họa một tiếng, “Mẫu thân, theo con thấy hay là lập tức báo cho quan, thế thì kẻ trộm có chạy đằng trời.”

Ai ngờ Tạ lão phu nhân nhăn mặt, “Chẳng qua chỉ là một kẻ trộm, trong phủ chúng ta không bắt được sao? Còn nữa, hộ vệ các người nuôi là đám phế vật hay sao?”

Tạ lão phu nhân chậm rãi hạ mi mắt, vô cùng bất mãn với An thị, nếu không phải có mấy vị khách đang uống rượu ở chỗ kia, bà rất muốn mắng ả ta một trận ra trò.

Tuy nói kẻ trộm vào phủ giết người cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa, nhưng mấy ngày sau đại tiểu thư trong phủ lấy chồng, ả ta có cần thiết làm cho người dân xung quanh có chuyện để nói lúc rảnh rỗi như vậy hay không?

An thị không vui lắm, nhưng dù sao cửa phòng đã khóa lại, người ở bên trong muốn trốn cũng không thoát, bà gọi Lương bà lại, “Nhanh đi, mở cửa ra, ta muốn xem là ai ở bên trong.”

Nói đến bụi cây rậm rạp ở cửa Tiêu Viên, Hạ Ngọc bị Vân Hi lôi kéo núp trong bóng tối.

Nhìn người đi vào Tiêu Viên càng ngày càng nhiều, ngay cả Tạ Thượng thư cùng Tạ lão phu nhân cũng đi vào, gương mặt của Hạ Ngọc càng ngày càng tái đi.

Mọi người ra ra vào vào nói chuyện, nghe đâu trong Tiêu Viên có kẻ giết người, đang chờ lão gia cùng lão phu nhân xem xét quyết định.

Hạ Ngọc cảm thấy sống lưng lạnh toát, nếu không phải là Vân Hi kéo bà lại, không để bà vào Tiêu Viên, có phải người mang tội danh giết người là bà hay không?

Hoặc là mang danh đồng lõa với kẻ giết người? Thì ra An thị bảo nàng đến Tiêu Viên là có kế hoạch sẵn.

An thị đây là muốn đuổi tận giết cùng!

Mọi thứ của nàng đều để cho An thị, tại sao ả ta lại không tha cho nàng?

Vân Hi phát hiện gương mặt của Hạ Ngọc kỳ lạ, nàng cầm tay của bà nói nhỏ vào tai: “Nương, An thị không thực hiện được kế hoạch, bà ta càng làm to chuyện trong Tiêu Viên, sẽ càng lấy đá đập vào chân mình.”

Nhất định An thị không biết người đang ở trong phòng chính là An Cường, lại còn đưa An phu nhân theo, điểm này Vân Hi cũng không ngờ tới, nếu vậy câu chuyện sẽ càng huyền ảo hơn nữa.

An phu nhân cũng không phải là ngọn đèn không có dầu, ở Kinh thành ai cũng biết bà ta bao che cho An Cường nhất, nếu hắn ta bị thua thiệt, An phu nhân nhất quyết không bỏ qua cho An thị.

Cái này gọi là gây ông đập lưng ông!

Trong Tiêu Viên, Tạ lão phu nhân đang cầm ấm nước, ánh mắt lạnh lùng quét qua An thị, “Hãy mau mở cửa, ta muốn nhìn xem ai ăn gan hổ, dám hành hung ở Tạ phủ.”

An thị đắc ý vênh mặt, lập tức sai mấy gã sai vặt, “Nhanh đi, bắt kẻ kia lại cho ta.”

Bọn sai vặt nghe bên trong là kẻ giết người, muốn tiếp thêm can đảm, mỗi người còn cầm theo một cây gậy thật to, bảy tám gã sai vặt hung tợn đi tới trước phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: An Cường Bị Đánh.

Trong phòng có tiếng vang, lập tức bọn sai vặt nghiêm mặt. Sao? Bên trong còn là một tên bạo đồ sao?

Mấy người này liền thương lượng với nhau, “Các huynh đệ, chúng ta đồng loạt tiến vào, cùng nhau cầm gậy đánh vào đầu kẻ trộm, không để hắn có cơ hội đánh trả, lúc đó hắn mới dễ dàng cho chúng ta trói lại.”

“Trung ca nói không sai, cứ làm như thế đi.”

“Lão phu nhân cùng lão gia còn có phu nhân nữa cũng thấy, chúng ta không cần thận để kẻ trộm vào phủ, còn giết người nữa, bây giờ tuyệt đối không để cho tên đó chạy thoát.”

“Được rồi, đến lúc rồi.”

Sau khi mọi người thương lượng xong, lúc này mới đẩy Lương bà về phía trước, “Mau mở khóa ra, chúng ta sẽ bắt tên giết người đó.”

Lương bà cũng không sợ hãi, bên trong cũng chỉ là phu nhân Hạ Ngọc nhu nhược mà thôi, bảy tám tên này còn bày ra bộ dáng như đi đánh giặc, thật khiến người ta buồn cười.

Nhưng bà không dám cười ra tiếng, nếu phu nhân đã sắp xếp lừa Hạ Ngọc vào trong phòng, đánh một trận thì có sao chứ?

Hôm nay bà bị Tam tiểu thư phạt hai mươi bạt tai, Hạ Ngọc không ngăn cản nàng ra, bị đánh là đáng đời, nên như thế!

Nghĩ như vậy, Lương bà cười đắc ý, không một chút hoang mang mà mở cửa, một chiếc cửa ngoài rồi đến cửa trong.

Khi cửa thứ hai vừa mở ra, lập tức bên trong có một người lao ra, bóng người màu sắc sặc sỡ hung hăng nâng cước đá vào Lương bà.

“Cứu mạng! Giết người!” Bà bị dọa sợ đến mức ngã xuống đất gào lên, một cước kia của An Cường giống như dùng toàn lực, Lương bà đau đến mức miệng phun ra máu.

“Muốn chết sao, ngay cả gia cũng dám bắt giam? Có phải da dày quá rồi không? Ta đá chết ngươi!”

An Cường bị nhốt gần một canh giờ, còn cùng với một tử thi đáng sợ trong phòng, hắn đã sớm chịu đựng tức giận trong bụng, bây giờ bộc phát liên tục đá vào Lương bà.

Mà bọn người sai vặt ở phía sau lại sợ người trong phòng có hung khí, lo lắng sẽ khiến mình bị thương, những người này cũng không nhìn kỹ, lúc nghe Lương bà kêu lên “Giết người” cũng rối rít dùng gậy đánh mạnh vào người kia.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, An Cường lại ăn mặc sặc sỡ như nữ nhân, tay áo rộng bằng lụa. Lúc trước hắn ở trong phòng vừa sợ lại vừa tức, khi khóa cửa được mở thì mọi người đã tản ra xung quanh, không thể thấy rõ mặt mũi kẻ bên trong là nam hay nữ, vì vậy bọn tay sai cứ dùng cây mà đập xuống.

An Cường đau đến kêu lên: “Ta là An thiếu gia, là thiếu gia trong phủ của các người, các người lại to gan dám đánh ta? Muốn chết có phải hay không?”

Hắn hét lên rất lớn, lập tức mấy gã sai vặt ngừng tay, “Đừng đánh, có phải đánh lầm người hay không?”

Mọi người bị dọa sợ đến dừng tay, vén tóc người ăn mặc sặc sỡ ở dưới đất lên, lúc này ai ai cũng hoảng sợ hít một hơi thật sâu, trong lòng chỉ có hai chữ, “Chết rồi!”

Mặc dù lúc này An Cường che mặt, nhưng vẫn chịu vài cú đánh, vốn là ánh mắt ngày thường đã nhỏ, bây giờ một bên mắt bị đánh phải trở nên xanh đen một mảng lớn, càng thêm không thấy rõ con ngươi, đầu cũng bị đập vào đang chảy máu.

Chính là kẻ nào không có mắt đánh người mà không thêm nhìn?

Bọn sai vật bị dọa sợ đến xanh mặt, lập tức quỳ xuống dập đầu, “Biểu thiếu gia, không liên quan đến nô tài, là bà tử nói có người trong phòng mang tội danh giết người, muốn bọn nô tài đánh chết kẻ đó, còn có lão phu nhân, lão gia cùng đại phu nhân nữa, bọn nô tài không dám lười biếng, nên mới...”

“Một đám người mù, gia đánh chết các người!” An Cường giận đến mức đá mạnh vào bọn người đang quỳ trên đất, bọn sai vật bị đánh học ra máu cũng không dám lên tiếng.

An thiếu gia là trân bảo của Đại phu nhân, cũng là vật quý của An phu nhân, ai chẳng biết hắn là kẻ có gia thế trong Kinh thành? Người nào không muốn sống nữa mới dám chọc vào hắn. Cứ để hắn đá vài cái cho hả giận cũng được, chỉ mong hắn không ghi hận mà trói họ phía sau đuôi ngựa cho chúng kéo lê đến chết là được.

An Cường đá bọn sai vật một lát, vẫn không thể nào thỏa mãn những tức giận trong lòng, lại thấy Lương bà đang run rẩy ở một bên lập tức đá mạnh vào bụng bà ta, “Ta đánh chết người bà tử này, lại dám đánh gia sao? Đi chết đi...”

“Biểu thiếu gia tha mạng, biểu thiếu gia tha mạng...” Rõ ràng Hạ Ngọc nói là vào đây, tại sao lại thành An thiếu gia rồi?

Trên người An Cường bị lãnh mấy cây gậy, ngày thường hắn sống an nhàn sung sướng, làm sao ném qua đầu đón thế này? Trong lòng bức tức không nguôi, làm sao để ý lời cầu xin của bà ta? Hắn dùng sức đá thêm một cước.

Lương bà bị cái đập này của An Cường đá ra ngoài phòng, thân thể lại đụng phải cánh cửa đang mở một nửa, lúc bay ra khỏi phòng đập lại đập xuống, “A...” Một tiếng thét như giết heo vang lên.

“Chuyện gì xảy ra? Xảy ra chuyện gì?”

An thị mang theo mấy người hầu tới trước Đông Suong viện, không phải trong phòng đó chỉ có Hạ Ngọc thôi hay sao? Thế nào Lương bà còn bị đánh đến mặt mũi sưng húp, còn bị đá ra ngoài? Chẳng lẽ Hạ Ngọc mang theo trợ thủ?

“Bây đầu, hung thủ có trợ thủ, mau, gọi thêm người tới nơi này!” An thị vội vàng ra lệnh.

“Cô mẩu, vì sao lại sai người giam con lại, còn cho nhiều người đánh con con nữa?” An Cường vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng, mặt và cổ đều là máu, y phục cũng rách nát không thấy được hình dáng, một con mắt sưng không thấy rõ con ngươi.

An thị hít sâu vào một hơi, cơ thể bị dọa sợ đến mức choáng nhẹ, nha đầu sau lưng vội vàng đỡ bà.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao chất nhĩ lại ở bên trong?

Giọng nói của An Cường rất lớn, An phu nhân nghe được liền biết đó là giọng nói của con trai, đây là chuyện gì? Tại sao nhĩ tử lại ở nơi này?

“Nương, đầu con đau lắm, trên mặt cũng đau! Chảy nhiều máu như vậy, có phải con sẽ chết không?” An Cường ngồi dưới đất khóc lớn, An phu nhân thương thâm đến độ trong lòng run rẩy mạnh mẽ.

“Nương, nhất định người phải xả giận thay con, con chỉ cùng tam muội tới vườn ngắm cảnh, đến đây liền bị bà tử ác độc kia bắt giam, sau đó vừa mở cửa đã bị đám sai vật đánh đập, con nói con là An thiếu gia, bọn họ còn nói không đánh lầm.

Nương, bọn họ cố ý hại con, con bị oan, nhất định nương phải báo thù cho con!”

Người làm mẹ nào thấy con trai chịu oan ức mà không nổi giận? Dù con trai có bảy mươi hay tám mươi tuổi, trong mắt người mẹ vẫn chỉ là bảo bối nhỏ bé, huống chi An phu nhân là người luôn luôn yêu quý chiều chuộng con trai vô độ?

“An Tú, người là tiện nhân vong ân bội nghĩa, lại dám vu khống hãm hại con ta là kẻ giết người? Ta không để yên cho người!” Lúc An phu nhân thấy con mình, cơ thể đã tức giận đến mức muốn học máu.

Bà đau lòng vô cùng, bảo bối trong tay bà lại bị người ta đánh thành ra như vậy. Nhất định kẻ đó sẽ chết không được từ tế!

Lúc đó An thị cũng đang mơ màng, An phu nhân chạy tới trước bà, tay trái nắm chặt váy An thị, tay phải nâng lên tát một cái tát thật vang, “Đồ ác phụ, nói, vì sao muốn hại Cường nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Náo Loạn

An thị bị An phu nhân đánh đến mức trâm cài tóc rơi ra, không còn vẻ đoan trang xinh đẹp của ngày thường. Những người hầu hay bà tử gần đó cũng

không dám đến gần, lo lắng đến mức chỉ biết giậm chân ở một bên. Đây chính là An phu nhân, là ác phụ nổi tiếng trong Kinh thành.

Mấy thiệp thất của Tạ Thượng thư đều che miệng cười, ngày thường bọn họ bị An thị ăn hiếp chịu không ít thiệt thòi, lúc này thật muốn vỗ tay khen hay. Lại nghe thấy Lão phu nhân gọi ba người đi tới khuyên can, ba di nương đó đành phải làm ra vẻ kinh sợ che chở cho An thị, kỳ thật là thừa cơ bóp chặt lấy cánh tay của An thị.

“Lão gia, mau cứu thiệp, lão gia...” An thị giống như muốn khóc, trong lòng hận những kẻ đang ép chặt cánh tay của mình đến chết.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mua ngăn An phu nhân lại!” Tạ Thượng thư gọi mấy bà tử đang đứng sững người ở gần đó. Lúc này mấy người đó mới tách hai người ra.

Di nương già mù sa mưa an ủi An thị, hôm nay An thị bị thua thiệt nhiều thứ mà không dám làm gì, chỉ có thể nhìn Lương bà bằng ánh mắt hung dữ, đều là bà già ngu ngốc kia hại mình.

Lúc này lại có người đến báo, nói Lưu bộ đầu ở Thuận Thiên phủ tới.

An phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt váy của An thị: “An Tú, người lại dám gọi quan tới đây bắt con ta? Ta sẽ không để người được yên ổn!”

Tại sao lại có quan đến đây? An thị hồi hận chỉ muốn tìm nơi nào đó để trốn đi.

Tạ Thượng thư cũng là người có chức lớn, nhưng cũng phải đi tới bày ra gương mặt tươi cười.

Lưu bộ đầu lạnh nhạt: “Tạ đại nhân, xin chào, có người đến nha môn báo án, nói ở phủ có kẻ hành hung giết người, hạ quan phụ mệnh lệnh của đại nhân Thuận Thiên phủ tới đây điều tra vụ án, kính xin Tạ đại nhân tạo điều kiện cho ta dễ dàng làm việc.”

Tạ Thượng thư tức giận nhìn An thị, á đảo mắt mấy vòng, chẳng lẽ có người biết kế hoạch của bà rồi báo quan để diệt tận gốc?

Lưu bộ đầu ra dấu tay với mấy tên quan sai, bốn người kia liền chạy vào Đông Suồng phòng, không lâu sau đã đưa ra một thi thể.

Lúc này An thị chỉ muốn rời xa chỗ này, nhưng vẫn lo lắng nói với Lưu bộ đầu.

“Lưu bộ đầu, tất cả chuyện này đều do Lương bà trong phủ chúng ta giở trò, bà ta giết Tạ Uyển cô nương, lại sợ chuyện vỡ lẽ nên mới giả họa cho An công tử.”

An thị một mực chắc chắn là do Lương bà, như thế tai họa cũng sẽ không giáng xuống đầu bà ta, cũng giải vây tội của mình với bên nhà mẹ đẻ.

“Đại phu nhân, nô tỳ không có, nô tỳ không biết gì hết...” Lương bà bị dọa sợ đến mức bỏ dưới chân An thị không ngừng dập đầu: “Quan sai đại nhân, là Tam tiểu thư trong phủ chúng tôi làm, Tam tiểu thư đến đây đầu tiên, mới vừa rồi An thiếu gia cũng thấy.”

Dù sao An thị không thích mẹ con Nhị phu nhân, không bắt được Nhị phu nhân vậy chuyển qua Tam tiểu thư, có thể An thị sẽ bảo vệ bà.

An Cường vừa nghe tên Vân Hi liền sáng mắt lên, cũng cố gắng nén đau đớn trên người, nói theo.

“Đứng rồi, chính là nàng ta, là nàng bảo ta đến Tiêu Viên xem trúc, còn bắt ta mang theo lò để hâm rượu. Lưu bộ đầu người xem, không phải trong đình có một lò lửa sao, ta còn mang rượu tới nữa.” Nếu như khiến cô nàng nhỏ bé kia tới phòng giam, không phải nàng ta sẽ thành món ăn co lại trên tay hân sao?

Lại có một tên lính chạy tới đưa cho Lưu bộ đầu một chiếc khăn: “Bộ đầu, bắt người, có chứng cứ rồi!”

“Đó là Tam tiểu thư, nhất định là nàng ta vào Đông Suồng phòng rồi làm rơi, nhất định là nàng ta hãm hại Uyển cô nương. Ta tận mắt thấy một nữ tử đi vào trong Tiêu Viên.” Ánh mắt Lương bà sáng lên.

“Nói nhanh, tại sao Vân Hi lại tới Tiêu Viên?” Tạ Thượng thư thấy Hạ Ngọc kéo Vân Hi ở sau đám người liền tức giận quát một tiếng.

Hạ Ngọc sợ hãi cúi đầu.

“Lương ma ma xác định đó là khăn của ta rơi ra sao?” Vân Hi đi tới từ trong đám người, vừa cười vừa nói, cũng không thèm nhìn Tạ Thượng thư.

“Trên chiếc khăn này có một chữ rất cổ quái, các vị xem đây là chữ gì?” Lưu bộ đầu đưa khăn tới cho mọi người nhìn qua một lần.

Lập tức Nguyệt di nương cùng Tứ tiểu thư xanh mặt.

“Ta biết, Bộ đầu đại nhân, đó chính là chữ “Thô”, là chữ viết của thời kỳ đầu.”

Tạ Vân Hi khẽ mỉm cười nghiêng đầu nhìn Tứ tiểu thư Tạ Văn Hương, “Có phải hay không, Tứ muội?”

Tạ Văn Hương thuộc tuổi Thô, thích nghiên cứu các kiểu chữ của các thời kỳ, tự nhận mình có học vấn cao, trên góc khăn cũng thích thêu những ký tự cổ văn, cho tới bây giờ người biết cũng rất ít. Lương bà ngay cả chữ của thời bây giờ cũng không biết nhiều, làm sao biết chữ của thời trước?

“Không, không phải ta, ta không tới Tiêu Viên, khăn này là do ta làm rơi hôm trước.” Tạ Văn Hương kinh sợ kêu lên.

Đương nhiên là nàng làm rơi trước kia, chẳng qua là đánh rơi ở Hi Viên, lúc ấy là hôm Tạ Văn Hương đẩy Tạ Văn Hi ngã xuống đến ngất đi, khi đó nàng sợ quá đưa tay túm lấy tay áo của Tạ Văn Hương khiến chiếc khăn rơi ra.

Dường như nắm trong tay quá chặt, lúc tỉnh dậy vẫn còn đang giữ. Lương bà tới Hi Viên nhìn ngó xung quanh, nàng thấy vậy nên cố tình lơ đãng làm rơi khăn, vậy mà quả thật Lương bà bỏ vào tay áo rồi đi mất.

Thì ra Lương bà cầm khăn tay để làm tang vật, ai ngờ hại nhầm người. “Ta không biết gì hết...” Tạ Văn Hương sợ hãi đến mức khóc lớn. Văn Hi chậm rãi đi tới chỗ Tạ Văn Hương, cố ý đạp chân của nàng ta một chút. Lập tức Tạ Văn Hương kêu lên: “Sao lại đạp chân ta?”

“Tứ muội, thật xin lỗi, tỷ không cố ý.” Nói rồi Văn Hi cúi xuống chạm vào ít bùn dính trên chân nàng ta.

“Tứ tiểu thư xin hãy cởi giày ra.” Đột nhiên Lưu bộ đầu ngăn Tạ Văn Hương lại.

“Ngươi muốn làm gì? Lại dám khinh thường tiểu thư của Tạ phủ?” Nguyệt di nương đưa tay cản Lưu bộ đầu.

“Tạ đại nhân.” Lưu bộ đầu cũng không dám tranh chấp với Nguyệt nương, “Mới vừa rồi hạ quan đi tới bên cạnh hồ vôi có thấy dấu chân của nữ nhân, mà trên chân của Tứ tiểu thư lại có vết bùn vôi, cho nên...”

Tạ Văn Hương bị dọa sợ đến hết âm lên: “Ta không có giết Uyển cô nương, di nương, cha, ta không giết người, ta không biết gì cả. Ta chỉ là đến đứng bên cạnh hồ vôi thôi...”

“Ngươi đúng là nha đầu ngu xuẩn...” Nguyệt di nương tức giận đến mức giậm chân, An thị giương mặt đắc ý.

Chẳng qua là vừa đứng đó sao? Văn Hi lạnh lùng cong môi.

Nàng ta nhìn thấy Tạ Uyển bị người ta ném vào hồ vôi, lại giả vờ như không nhìn thấy. Sau khi bọn người An thị rời đi, thậm chí nàng ta còn đi tới bên cạnh hồ nhìn Tạ Uyển đang chết ở sâu bên dưới.

Kiếp trước Tạ Uyển chưa “ban đại ân” cho nàng ta vì nàng ta thấy chết mà không cứu, vậy kiếp này Tạ Văn Hi không đắc tội với nàng, tại sao muốn đẩy nàng xuống từ trên núi giả? Nhất định nàng phải thay người đã khuất lấy lại công đạo!

“Tạ đại nhân, đắc tội rồi!” Lưu bộ đầu hành lễ với Tạ Thượng thư sau đó ra hiệu với đám thuộc hạ, “Nhân chứng vật chứng đều có rồi, dẫn Tứ tiểu thư đi!”

“Cha, di nương, cứu con, con bị oan...” Tạ Văn Hương bị dọa sợ khóc to lên.

Cái gì? Nhân chứng vật chứng? Nhân chứng...

Nguyệt di nương hốt hoảng, lập tức đánh xé Lương bà, “Tứ tiểu thư đắc tội gì với ngươi? Làm sao ngươi có thể hãm hại nó?”

Quần áo của Lương bà bị xé ra, lập tức một chiếc vòng tay bằng vàng ròng lặn ra ngoài.

Nguyệt di nương kêu lên: “Đại phu nhân, không phải đây là vòng tay người hay đeo sao?”

An thị bị dọa sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, gương mặt của Lương bà cũng sững sờ.

Lúc này một gã sai vặt chạy tới: “Đại phu nhân, không xong rồi, vừa rồi có ăn trộm vào phòng của Lương bà, đồ thì không trộm được, lại phát hiện đồ trang sức vòng đeo tay của Đại phu nhân ở trong đó, còn có một tờ ngân phiếu hai trăm lượng, cái chính là con dấu của nhà chúng ta.”

Lời của gã sai vặt vừa thốt ra, Tạ lão phu nahan đen mặt: “Lưu bộ đầu, chuyện đã rành rành, nhất định là Lương bà ăn cắp trang sức bị Uyển cô nương phát hiện, Lương bà giết Uyển cô nương để diệt khẩu, vừa đúng Tứ tiểu thư ở trong vườn, liền bị gài tang vật hãm hại, nhân chứng vật chứng đều có, xin nhanh chóng bắt đi truy xét, để Tạ phủ còn yên bình.”

Tạ lão phu nhân muốn che chở cho An thị? Văn Hi không thể không cười lạnh.

Lưu bộ đầu vẫn lạnh lùng: “Xin lỗi, Tứ tiểu thư vẫn ở trong dạng tình nghi, cũng phải tới Thuận Thiên phủ.”

“Tạ đại nhân, đắc tội.” Lưu bộ Đầu hành lễ lần nữa sau đó vẫy tay với thuộc hạ, “Đưa Tứ tiểu thư cùng Lương bà đi!”

“Cha, di nương, cứu con, con bị oan...” Tạ Văn Hương lại kêu gào lần nữa.

Lúc này đột nhiên An phu nhân nói: “Sao một người lại có thể có nhiều đồ trang sức cùng ngân phiếu như vậy? Thật làm cho người ta thấy lạ.” Trong lòng Nguyệt di nương như sáng lên, nhất định là An thị làm, cái loại ác phụ đó hại chết Uyển cô nương, sau đó bảo Lương bà hãm hại con gái của mình, bà đau lòng đến mức muốn đánh nhau với An thị, “Là ngươi hại con gái của ta, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

“Cần rồi, còn không mau kéo Nguyệt di nương ra!” An thị gọi mấy bà tử đứng gần đó giúp mình.

Tạ Thượng thư bối rối xoay quanh nữ nhân bên cạnh mình, một là thê tử một là ái thiếp, người nào cũng không nỡ đánh, “Tất cả dừng tay, mau ngừng tay lại...”

Không ai để ý đến hắn.

“Phản!” Tạ lão phu nhân tức giận ho khan.

An phu nhân đỡ con trai của mình: “Lần sau vào đây phải mang theo người làm, đặc biệt không trêu chọc mấy bà tử kia, không sẽ bị oan nữa đó.”

Rõ ràng đây có ý chửi chớ nắng mè.

Từ đầu đến cuối, Vân Hi vẫn cười lạnh. Nếu nói gia phong của nơi này thật sự tốt, thì bây giờ người ta nhìn vào cũng phải che miệng mà cười.

Lưu bộ đầu đưa Lương bà cùng Tạ Vân Hương đi. Vân Hi kéo Hạ Ngọc lại phía mình, Tạ phủ, đây chỉ là mờ đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tỉnh Mộng

Đoàn người trong Tiêu Viên nhao nhao ồn ào, Tạ lão phu nhân thấy liên lụy đến cháu gái của mình nên gần như muốn ngất xỉu, mà Nguyệt di nương cùng An thị đánh nhau cũng chẳng ai can được.

Lưu bộ đầu thừa dịp Tạ Thượng thư đang giải quyết chuyện nhà, lập tức ông cho người đưa Lương bà cùng Tạ Vân Hương đi.

Hạ Ngọc nhìn thấy Tạ Thượng thư đang bị vây bởi đám nữ nhân trong phủ, ngay cả lông mày cũng không nhíu lại, dường như chuyện xảy ra trước mắt đều không liên quan đến bà, bà chỉ im lặng xoay người kéo Vân Hi ra khỏi Tiêu Viên.

Vân Hi đi theo Hạ Ngọc cũng không nói gì.

Sau khi đưa Hạ Ngọc về lại Hạ Viên, Vân Hi cùng Lục châu cũng trở về Hi viên.

“Tiểu thư, chẳng lẽ chính là Lương bà cùng Tứ tiểu thư giết Uyển cô nương?” Lục Châu ôm ngực thở dài một tiếng, “Nhiều người thật kỳ lạ, bình thường Lương bà nhận không ít tiền thưởng từ Đại phu nhân, vậy mà cũng có thể ăn cắp được. Còn Tứ tiểu thư nữa, vì sao nàng ấy lại như vậy?”

Vân Hi không nói gì, việc này cũng do lòng người quá tham lam mà thôi.

Đi được vài bước, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện, “Lục Châu, bây giờ người đi đến Tiêu Viên hỏi Anh nhi ở đâu, còn có những người khác ở Tiêu Viên đang làm gì?”

“Tiểu thư hỏi mấy chuyện đó làm gì?”

“Uyển cô nương... Trước kia đối với ta không tệ, bây giờ ta cũng nên quan tâm chuyện của nàng ta một chút không phải sao?”

Tiểu thư có tình cảm tốt với Uyển cô nương từ bao giờ? Lục Châu không hiểu những lời tiểu thư nói lắm, nhưng lời của tiểu thư nàng luôn nghe theo.

...

Tiền viện của Tạ phủ, bởi vì Nam Cung Thần uống nhiều rượu nên đang ngồi trong phòng khách giải rượu.

Một nữ tỳ của Tạ phủ bưng nước trà tới sau đó lặng lẽ lui ra, lúc ra tới cửa vẫn không quên liếc nhìn tân lang của Tạ phủ một cái.

Tân lang thân người như ngọc, phong thái nhàn nhã, lại là Thế tử của Vương phủ, làm sao không khiến nhịp tim của đám người hầu đang ở tuổi xuân không rung động?

Một nha đầu mặc áo xanh ngọc vội vã chạy qua trước mặt nàng ta.

“Kim Châu tỷ tỷ, sao lại chạy gấp như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nha đầu Kim Châu ở bên cạnh lão phu nhân đưa tay lau trán ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển nói: “Ngươi không biết sao? Trong Tiều Viên xảy ra chuyện lớn rồi, Uyển cô nương sống trong phủ ta đã chết, còn kinh động đến quan sai, bắt Tứ tiểu thư cùng Lương bà đi rồi, lão phu nhân tức đến mức ngất xỉu, ta phải đi tìm Tổng đại phu đây.”

“A? Sao Uyển cô nương lại chết? Sáng sớm hôm qua nàng ấy còn nhờ ta làm mấy chuyện, lúc ta về còn thưởng cho ta 300 đồng, cũng gần với tiền lương nửa tháng rồi.” Tiểu nha đầu thở dài một tiếng.

“Cũng chưa nói đến việc này, ta cũng bị hù dọa đến sợ rồi. Ngươi không nhìn thấy đâu, nàng ta chết rất thảm, chắc là bị ném vào trong hố vôi...”

Tiểu nha đầu kia che miệng la nhỏ một tiếng.

“Ngươi cũng đừng đi nói lại chuyện này với ai, ngươi là biểu muội của ta, ta mới nói cho ngươi nghe, thôi được rồi, ta phải đi tìm Tổng đại phu, không ở đây nói chuyện cùng ngươi nữa.”

Kim Châu tiếp tục chạy về phía trước, tiểu nha đầu kia đứng yên một lát cũng vội vã rồi đi.

Hai nha đầu đứng kế bên cửa sổ thì thầm mà không biết Nam Cung Thần ở trong phòng không hề ngủ.

Hai mắt hấn đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào cửa sổ, bàn tay nắm chặt ghế, gân xanh nổi chằng chịt trên mu bàn tay.

Chết...

Nàng chết sao?

Là ai giết nàng?

Nhất định hấn sẽ khiến kẻ đó phải chết theo!

Nam Cung Thần nhẹ nhàng buông tay, đột nhiên chén trà bằng sứ trong tay hấn rơi xuống đất, tiếng rơi vỡ vang lên...

“Thế tử gia!” Một tên hộ vệ xuất hiện trước mặt Nam Cung Thần.

Ánh mắt Nam Cung Thần lạnh nhạt nhìn xuống đất, giọng nói lạnh như băng, “Điều tra cho ta, Uyển cô nương... Rốt cuộc chết như thế nào...”

“Vâng, Thế tử.”

Tạ Vân Lam đeo mạng che mặt, một tay ôm lấy bụng, một tay nâng búi tóc của mình đi tới phòng khách ở Tiền Viện.

Hôm qua nàng bị Tạ Uyển ném vôi nóng lên mặt nên khi đi ra ngoài phải đeo mạng che mặt. Mặc dù đã bôi thuốc nhưng vẫn rất đau, trong lòng nàng hận Tạ Uyển đến chết, nhưng nghĩ đến việc mấy ngày nữa sẽ được gả cho người mình thích, nàng ta vui mừng không ít.

Tạ Vân Lam từng tìm cười đến trước cửa của Tiền viện, gương mặt của người trong phòng khiến nàng giật mình.

Chỉ thấy sắc mặt Nam Cung Thần trắng bệch không hề có sức sống, hai mắt lại đỏ như máu.

Nàng nâng tay áo rộng lên, vội vàng chạy tới hỏi: “Thần lang, chàng sao vậy?” Ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt gương mặt lo lắng của hấn.

Nam Cung Thần vung tay nắm chặt tay áo của nàng ta, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Tạ Vân Lam, gần từng chữ: “Có phải ngươi giết nàng hay không? Nói!”

“Thần... Thần lang, chàng đang nói tới ai? Thiếp... Làm sao thiếp giết người được?” Hốc mắt Tạ Vân Lam đỏ lên, nước mắt tuôn ra không ngừng, trên mặt cũng viết lên hai chữ “Oan ức”.

“Ngươi nói còn có ai ở đây? Trên đời này, chỉ có một người là ngươi không thể đụng vào! Ta nói rồi, ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi, chức Thế tử phi của Tấn Vương phủ cũng có thể cho! Chỉ có nàng là ngươi không được đụng vào! Nhưng ngươi lại dám... Giết nàng ấy?”

Dường như khi nói ba chữ cuối cùng, Nam Cung Thần đã gần từ trong kẽ răng để nói.

Mắt hấn đỏ ngầu, bộ dáng như muốn ăn thịt người.

Tạ Vân Lam bị dọa sợ đến không dám giả khóc nữa, xem ra Nam Cung Thần đã biết Tạ Uyển chết. Dĩ nhiên, sớm muộn gì chuyện kia cũng sẽ ra ánh sáng, máu chó là không thể để Nam Cung Thần nghi ngờ mình.

“Không, Thần lang, hãy nghe thiếp nói, là nàng ta không cẩn thận ngã xuống, chàng cũng biết hố vôi đó ở trong chỗ ở của nàng ta, vừa lớn vừa sâu, cộng thêm hôm qua tuyết lại rơi nhiều, nhất định nàng ấy không thấy rõ nên mới ngã xuống.”

“Nàng ấy bị vôi nóng làm bỏng chết! Mà không phải rơi vào hố vôi được làm lạnh!” Nam Cung Thần cười lạnh, “Chẳng lẽ nàng ấy không phân biệt nơi nào là hố vôi, nơi nào là tuyết sao? Ngươi nói như vậy, vôi nóng mà bị che bởi tuyết sao? Nói láo cũng không dùng đến đầu óc!”

Nàng ấy là thiên kim tiểu thư, bình thường ra cửa cũng mang theo ít nhất là hai nô tì, tại sao lúc ấy lại không có một người nào? Không phải người cho ta là kẻ ngu đó chứ? Ta cho phép người chửi bới nàng, cũng không cho phép người giết nàng ấy!”

“Nhưng... Không phải là thiếp, thiếp không có...” Tạ Văn Lam khóc nức lên, đôi mắt tràn đầy nước mắt động lòng người.

Đột nhiên, mắt nàng ta sáng lên, “Thần lang, là Tạ Văn Hương, là muội ấy làm hại Uyển muội, Lư bộ đầu cũng nghi ngờ nên đã đưa muội ấy tới nha môn rồi.”

“Hôm qua Tạ Văn Hương chỉ đến Tây Viên của Nhị phu nhân ngồi chơi chốc lát, sau đó tới thăm nhà cữu cữu của nàng ta, đến sáng nay mới trở về. Mà sáng nay hổ vồ đã được làm lạnh. Nàng ta chỉ là cô nương bình thường, sẽ không biết bay trên trời, càng không biết thuật phân thân.”

“Thần... Thần lang... Cái đó... Cũng không phải là thiếp làm đâu, còn có Lưong bà nữa, bà ta cũng rất đáng nghi.” Tạ Văn Lam hết sức biện giải, nhưng trong lòng lại hận Tạ Văn Hương trăm lần, hôm qua nàng ta đi ra ngoài sao? Nam Cung Thần cũng biết? Chỉ sợ Thuận Thiên phủ cũng sẽ tra ra được.

“Người ta tìm thấy không ít đồ trang sức của Tạ phủ trong phòng của Lưong bà. Đừng nói người bảo đó lý lý do nhé?” Nam Cung Thần không nhìn nàng ta nữa, chợt hất đầu nàng xuống đất, sai bước đầu cửa ra.

“Thần lang, Thần lang...” Tạ Văn Lam ngồi trên mặt đất khóc lớn. Nhưng trong lòng hận Tạ Uyển vô cùng, đã chết rồi vẫn muốn giành Nam Cung Thần của nàng. Nhất định nàng phải thỉnh mấy người đạo sĩ hay hòa thượng tới để siêu độ cho nàng ta, khiến nàng ta mãi mãi không thể đầu thai!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: An Thị Vô Cùng Lo Lắng

Noãn Nguyệt, Nguyệt di nương đang ở trong phòng, tiếng khóc của bà không ngừng truyền ra bên ngoài, một nha đầu bên cạnh nhỏ giọng an ủi.

Vân Hi cũng đi vào, nhẹ nhàng nói: “Di nương khóc coi chừng tổn hại đến cơ thể, cũng không cần quá lo lắng, vừa rồi con mới hỏi phụ thân, người nói sẽ đi đến Thuận Thiên phủ một chuyến, Hương muội muội sẽ không có việc gì đâu.”

Nguyệt di nương nghe vậy lập tức ngừng khóc, lấy khăn tay từ vạt áo xuống lau nước mắt, liếc nhìn Vân Hi: “Thì ra là Tam tiểu thư.”

Giọng nói không có thiện cảm cho lắm, cũng không đứng dậy hành lễ.

Vân Hi không giận bà. Mấy di nương trong phủ luôn oán hận Hạ Ngọc, không phải bởi vì bà được Tạ Cẩm Côn cưng chiều, mà vì Hạ Ngọc không bao giờ tranh giành tình cảm.

Năm đó Tạ Cẩm Côn cưới An thị vào phủ, Hạ Ngọc là vợ cả đã xin phong cáo mệnh, cũng nói là Hạ Ngọc chủ động rút lui.

Năm đó các di nương cũng không cảm thấy có gì không tốt, lúc ấy còn nghĩ, nói thế nào An thị cũng là tiểu thư của dòng họ có thể lực. Để bà ta làm chủ mẫu, dưới bóng đại thụ thế nào cũng mát, các di nương cũng sẽ có thể nhờ cậy, nếu sinh con gái sẽ nhờ bà làm mai cho một đám tốt.

Ai ngờ An thị lại là người luôn chèn ép mấy di nương khác, thủ đoạn vô cùng ác độc. Không nói đến việc đả ngộ rất hà khắc, bà ta còn không để Tạ Thượng thư vào phòng mấy người di nương kia bao giờ.

Mọi người đều bắt đầu hối hận, tìm Hạ Ngọc nói rằng hy vọng bà sẽ chống lại An thị, ai ngờ Hạ Ngọc lại không còn can đảm như một năm trước, lại còn rất sợ phiền phức, sinh ra nữ nhi cũng nhát gan như vậy.

Hận Hạ Ngọc đã đành, mấy người đó còn chán ghét nữ nhi của bà, Tạ Văn Hi.

Vân Hi làm như không thấy sự ghét bỏ trên mặt của Nguyệt di nương, xoay người lạnh giọng nói với tiểu nha đầu kia: “Trên mặt di nương phản trời hết rồi, sao còn không mau đem nước tới để rửa mặt cho người? Nguyệt di nương hiền lành nên các người lười biếng có phải hay không?”

Người hầu bên cạnh chủ tử cao thì sẽ có thân phận cao, ngược lại sẽ thấp. Nguyệt di nương chỉ là một vị thiếp trong Tạ phủ, mà Tạ Văn Hi lại là tiểu thư con của vợ cả.

Tiểu nha đầu bị dọa sợ đến mức ấp úng nói: “Nô tỳ đi lấy nước ngay.”

“Nhớ lấy nước ấm, trời lạnh không được lấy nước lạnh, di nương không chịu lạnh được đâu.”

“... Vâng, Tam tiểu thư.”

Nguyệt di nương kinh ngạc nhìn Vân Hi, đây là Tam tiểu thư trong phủ sao? Không phải bình thường ai cũng thấy nàng ta rất ít khi nói chuyện hay sao? Vì sao bây giờ lại giống như người khác như vậy?

Đội nha đầu kia đi xa, Vân Hi thuận miệng nói: “Con không tin Tứ muội giết Uyển cô nương, hôm qua muội ấy còn chơi cùng con ở Hi Viên, sau lại thấy thị nữ của Đại phu nhân gọi muội ấy đi, chắc là tới nơi ở của Đại phu nhân...”

“Đại phu nhân tìm nó sao?” Nguyệt di nương giật mình kéo tay áo của Vân Hi, “Tam tiểu thư nói thật à?”

“Thị nữ Thuộc Dục bên cạnh Đại phu nhân đến tìm muội ấy, nhưng không biết có phải Tứ muội bị gọi đi đến đó thật hay không.” Vân Hi nói kiểu lập lờ không rõ ràng.

“Vậy thì nhất định như thế rồi!” Hai mắt Nguyệt di nương lóe sáng, trong lòng hận Khương Thị đến mức muốn ăn gan uống máu, nhất định là An thị lừa nữ nhi bà tới Tiêu Viên, khiến chân nó dính vôi, lại cầm khăn của nó ném ở Tiêu Viên.

Nữ nhân này thật là độc ác!

Các biểu tình trên mặt Nguyệt di nương đều bị Vân Hi nhìn thấy, nàng lặng lẽ cong môi.

An thị, đưa tới cho người một đôi thù, người sẽ mừng chứ?

...

An thị không có cách nào vui mừng.

Bây giờ trong Tạ phủ, người bị công kích nhiều nhất chính là An thị, đám người tới uống rượu nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ lạ.

Tạ Thượng thư mãi vẫn không nói câu nào với bà, lão phu nhân tức giận trở về viện của mình, chỉ sợ sau này bà sẽ khiến trách An thị không ít.

Lần này muốn nhỏ bỏ cái gai trong mắt là Hạ Ngọc, vậy mà lại đắc tội lớn với tẩu tẩu – một pho tượng Phật mà An thị không dám động tới!

Một nha đầu kéo rèm đi tới, “Phu nhân, cữu cữu của phu nhân nói mùi của canh nhân sâm không được tốt, nên vớt toàn bộ vào bồn cầu rồi.”

“Vớt... Vớt vào bồn cầu sao?” An thị hít một hơi lạnh, đây chính là nhân sâm mà bà bỏ ra cả trăm lượng bạc để mua đó, bình thường bà giấu trong ngăn kéo, để hơn một năm rồi cũng không dám ăn, lần này suy nghĩ muốn nịnh bợ tẩu tẩu nên mới lấy ra tặng.

An thị cảm thấy không phải người ta vớt nhân sâm, mà chính là vớt một miếng thịt to trên người bà đi.

“Người không nói đó là nhân sâm ta dùng cả trăm lượng bạc để mua, là nhân sâm trăm năm sao?” An thị nhìn nha đầu oán giận nói.

Gương mặt của nha đầu kia hiện vẻ oan ức, “Phu nhân, nô tỳ có nói, nhưng cữu cữu của phu nhân nói... Nói...”

“Nói gì?”

Nha đầu nói nhỏ: “Cậu phu nhân nói... Nói nhân sâm trăm lượng bạc ở bên nhà đó chỉ dùng để cho lợn ăn, người làm nhà ấy cũng không thèm ăn đâu, biểu thiếu gia muốn ăn cũng ăn nhân sâm một ngàn năm ngàn vàng trở lên...”

“Cái gì? Nhân sâm ngàn vàng?”

An thị chỉ thấy đầu mình đau nhức, trong lòng cũng đau theo.

Lần này chất tử bị đánh không nhẹ, bà không chỉ bỏ ra số tiền lớn mời ngự y trong cung đến xem chẩn, còn đồng ý mỗi ngày đưa nhân sâm tới hầm canh cho An Cường bồi bổ cơ thể. Đáng đáp đã giống như một cục thịt tròn quay rồi còn muốn bồi bổ nữa!

Nhưng tẩu tẩu lại muốn nhân sâm ngàn năm, nếu ăn mỗi ngày thì chẳng phải bà sẽ phải phá sản hay sao?

An thị cảm thấy trong cổ họng như có một hòn đá chặn ngang, nói không nên lời, tại sao bà lại đắc tội với An phu nhân chứ?

Nhưng bà không thể thờ ơ trước vị tẩu tẩu đó, dù sao chất tử bị thương là do người của Thượng thư phủ đánh. Hơn nữa bà còn phải nhờ vào bên nhà mẹ đẻ của mình rất nhiều.

Bà cắn răng: “Thuộc Dục, lấy hộp trang sức của ta ra, sau đó lấy chiếc hộp son đỏ bên trong, ở đó có chứa một củ nhân sâm ngàn năm, lập tức đưa cho An phu nhân.”

“Vâng, phu nhân.” Thuộc Dục lập tức rời đi.

An thị phiền não xoa trán của mình, lại thấy Lưu ma ma vội vã vào phòng.

“Phu nhân, Nguyệt di nương cũng thật quá kỳ lạ, bà ấy khóc từ Noãn Nguyệt các đến Tụ Phúc Viên của chúng ta, còn nói những lời không dễ nghe, nói là phu nhân hại Tử tiểu thư bị quan sai bắt đi.”

“Cái gì? Tiệp nhân này!” Trong phủ còn có khách khứa, Nguyệt di nương dám hủy thanh danh của bà sao?

Lúc này, Nguyệt di nương đã đi tới trước viện của An thị, nước mắt nước mũi tràn ra, khóc đến đau đớn từng khúc ruột.

An thị giận đến cắn răng, bụng tràn đầy lửa giận đến trước Nguyệt di nương.

“Được rồi, khóc thì có ích gì chứ? Người nói Hương nhi bị oan với ta thì được gì? Đi nói với người trong nha môn mới đúng.”

“Tử tiểu thư không phải sinh ra từ bụng của phu nhân, dĩ nhiên phu nhân không đau lòng, nhưng thiếp chỉ có một nữ nhân, chẳng lẽ phu nhân cũng không tha cho sao?”

“Người nói xằng bậy gì đó?” An thị thật muốn tát à kia một cái.

Mấy di nương kia, cho dù là Hạ thị, bà cũng không dễ mất tới, nhưng lại không dám làm gì Nguyệt di nương. Bởi vì năm đó, phụ thân của Nguyệt di nương bay nhanh tới phía xe ngựa cứu muội muội của Tạ gia, sau đó mất đi.

Lúc đó Nguyệt di nương còn rất nhỏ, lão phu nhân nhận nuôi rồi hứa sẽ nuôi cả đời.

Làm sao An thị lại dám động tới bà ta? Nhưng bất kể là như vậy, trong miệng Nguyệt di nương lại nói những câu khó nghe kia, mấy nha đầu, bà tử gần đó nghe được như thế, đều nghĩ còn gì là cao thấp nữa?

“Lúc nào quy củ trong phủ lại bị sửa lại vậy? Di nương dám khóc nháo làm náo loạn chỗ của phu nhân sao?” Một thiếu niên mặc cẩm bào màu lam đi tới hừ lạnh một tiếng.

Một đám nha đầu bà tử vội vàng đứng tản ra, Nguyệt di nương bị dọa sợ đến mức im miệng ngay lập tức, lặng lẽ đứng thẳng dậy muốn chạy đi.

“Nguyệt di nương!” Thiếu niên quát lạnh một tiếng, “Tử muội có oan tình, Nguyệt di nương tới tìm đại phu nhân để bàn bạc là điều không sai, nhưng sao lại khóc lóc như thế? Nguyệt di nương luôn miệng nói đại phu nhân không tha cho người, vì sao còn tới Tụ Phúc viên để tự làm mất mặt mình? Là đại phu nhân không tha cho người, hay người coi thường chủ mẫu?”

Gương mặt vốn gầy gò, khiến đôi mắt to càng thêm kinh người, hiện tại đang tức giận, hai mắt tròn lên, đúng thật giống như Diêm Lam trong Điện Diêm La.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gặp Lại Nam Cung Thần

Nguyệt di nương bị dọa sợ đến không nói nên lời, “Nhị... Nhị thiếu gia, tỷ thiếp... Không có ý đó.”

Nhị thiếu gia của Tạ gia, cũng là con trai trưởng của An thị - Tạ Thành cười lạnh một tiếng, “Vậy thì không mau cút đi!” Nói xong hất vung tay áo sai bước vào nhà.

Tạ Thành thừa kế tướng mạo của Tạ Cẩm Côn cùng tính tình sắc bén của An thị. Chỉ mới 20 tuổi nhưng đã khiến từ lão phu nhân đến kẻ quét nhà trong phủ, ai ai cũng không dám đụng chạm hay làm trái ý hắn.

Hắn không chỉ là trưởng tôn của Tạ phủ mà tuy còn trẻ đã được làm Tử Phàm, rất được Hoàng thượng xem trọng.

Nguyệt di nương kia dám đắc tội với hắn sao, bà ta bị dọa cho sợ hãi, nghe thế liền chạy đi.

Lúc này An thị mới thở phào một hơi, mỉm cười chào đón Tạ Thành vào trong nhà.

Sau khi vào nhà, Tạ Thành ra hiệu cho đám người làm lui ra, ngồi xuống giường rồi nhìn An thị: “Nương, vậy là thế nào, làm sao mà chuyện không thể nào có sai sót như vậy lại trở nên hồng bét như vậy?”

Sắc mặt An thị buồn bã, “Nói đến việc đó có hơi kỳ lạ, tại sao An Cường lại vào Tiêu Viên? Hết lần này tới lần khác Lương bà nhốt An Cường ở trong phòng, còn tin chắc mười phần rằng đó là Hạ thị. Hừ, làm hại ta với Đại cữu mẫu của con sinh ra hiểu lầm, An Cường thì bị đả thương.”

“An Cường bị thương thì bị thương, cũng không phải là vấn đề của nương, đẩy trách nhiệm lên người Lương bà là được, chẳng qua là mẹ sợ Đại cữu mẫu chứ gì?” Đối với hành động cúi thấp đầu của mẫu thân mình trước An phu nhân, Tạ Thành vô cùng bất mãn.

“Còn không phải bởi vì cả nhà cữu cữu con hay sao, chúng ta phải dựa vào bên đó rất nhiều.”

Tạ Thành hừ lạnh, “Cũng chỉ là một đám vô dụng thích ăn rồi đi gây sự, nương cứ sợ hãi nhà cữu cữu như vậy, chỉ sợ tương lai sẽ gây ra việc lớn.”

An thị bất mãn nói: “Bất kể có nói thế nào, đó cũng là cữu cữu của con, chẳng lẽ người nhìn cảnh bọn họ chết đói được hay sao?”

Tạ Thành không muốn nói về vấn đề này nữa, trong lòng mẩu thân của hắn đã chắc chắn như vậy, hắn không thay đổi được, Tạ Thành đứng dậy, “Con đi đến Thuận Thiên phủ một chuyến, không muốn Lương bà làm hỏng chuyện.”

An thị vỗ lên trán một cái, “Đứng đứng, phải đi ngay, vừa rồi nương cũng muốn tìm người tới Thuận Thiên phủ, đều tại Nguyệt đi nương khóc rống làm nương bị phân tâm.”

“Lần sau bà ta trở lại, nương cứ lấy khí thế của chủ mẫu mà đánh bà ấy, sợ làm cái gì?”

Tạ Thành khinh thường, hắn đi vài bước lại xoay người nói: “Hôm qua con thấy Nam Cung Thần cầm một chiếc khăn của nữ tử, trên đó rõ ràng thêu chữ “Uyển”, tám phần là Tạ Uyển. Nương, chuyện của Tạ Uyển, vạn lần đừng để Nam Cung Thần hoài nghi, để tránh phức tạp không nên có. Tốt nhất bảo Lam Nhi thăm dò ý của hắn.”

“Hắn vẫn suy nghĩ tới Tạ Uyển sao?” An thị kinh hãi.

...

Xác của Tạ Uyển không được đưa đến Thuận Thiên phủ để kiểm tra tử thi, điều đó lại khiến Vân Hi đặc ý.

Tạ Thượng Thư nói muốn lo hậu sự cho Tạ Uyển, An thị cũng không phản đối, cũng chỉ là một người chết, mà người chết có được vinh hạnh đặc biệt cũng chỉ là người chết! Có thể uy hiếp được bà điều gì chứ?

“Chuyện này người sáng suốt vừa nhìn thấy đã biết có vấn đề, điều gì xảy ra với vị quan ở Thuận Thiên phủ vậy chứ?” Lục Châu hừ lạnh một tiếng.

Vân Hi cũng chỉ cười không nói gì, ngồi chậm chạp uống nước trà.

Lục Châu cũng nói cho nàng nghe tin tức mới nhất mà mình thu thập được.

Hôm qua người hầu ở Tiêu Viên bị An thị đưa đến Trang Tử ở ngoại thành rồi. Đây đều là người của An thị, vì sao lại đây đi, nàng không quan tâm. Chỉ là, điều đó chứng tỏ chuyện xảy ra ở Tiêu Viên vào ngày hôm qua chắc chắn không chỉ có một người tham gia.

Từ đầu đến cuối, nàng đều ở trong một hang sỏi.

Thật ra năm năm trước nàng tới Tạ phủ cũng mang theo mười người.

Anh Nhi cùng Xuân Yển là hai thị nữ trong số đó. Hôm qua Anh Nhi mất tích, Xuân Yển không biết sống chết, hai ma ma bị bệnh qua đời vào bốn năm trước, ba năm trước lại một người trở về nhà thăm người thân rồi bỏ đi luôn. Hai nha đầu làm việc nặng vì tay chân không sạch sẽ mà bị An thị cho người dùng trượng đánh chết vào bốn năm trước. Còn có bốn người sai vặt, năm năm trước nàng tới Tạ phủ thì cầu kết cùng một băng cướp, đến trộm đồ ở Tạ phủ, lập tức bị đưa đến quan phủ, bị đày tới chỗ nào nàng cũng không biết.

Thật ra thì suy xét cho kỹ, ngay từ năm năm trước An thị đã từng bước từng bước diệt trừ từng người bên cạnh nàng, chẳng qua khi đó nàng nhỏ quá, cực khổ không nơi nương tựa nên rất cần sự yêu thương. Mà An thị lại đánh vào chỗ hờ này của nàng.

Vân Hi nhẹ nhàng vuốt ve ly trà, lần này nàng sẽ không để cho người bên cạnh nàng chết vô ích nữa. Nếu hỏi An thị sẽ không lấy được tin tức của Anh Nhi cùng Xuân Yển, vậy chỉ có thể hỏi Lương bà.

Nhưng Lương bà đã bị bắt, bà ta biết quá nhiều bí mật của An thị, chỉ sợ sẽ bị giết người diệt khẩu.

Nghĩ tới đây, Vân Hi cũng không ngồi yên được nữa, lấy áo choàng khoác vào rồi rời khỏi Hi Viên.

Khi nàng đang đi thì một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, tim Vân Hi co rút đau đớn một trận.

Là hắn?

“Không phải đây là... Hi muội muội sao? Đã lâu không gặp. Nghe nói hôm qua muội bị bệnh, đã khỏe hơn chút nào không?” Giọng nói kia vẫn dịu dàng như ngày thường.

Gió thổi vào vườn trúc mang theo mùi hoa mai thơm dịu, màu trắng của tuyết xung quanh lại như sáng hơn.

Hắn nói hắn nguyện làm cây trúc trong Tiêu Viên hoặc bụi cây Hồng Mai kia để mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, không cần yêu cầu đòi hỏi kiêu kiêu ngạo ngạo năm vạn năm, chỉ cần đời này có thể đi cùng nhau đến già.

Nói thì rất dễ nghe, nhưng những lời ấy cũng như mây bay, sớm đã bị gió thổi tan hết.

Nam Cung Thần, không phải chúng ta đã lâu không gặp, mà chỉ mới một ngày thôi.

Vân Hi cũng không nhìn nơi phát ra giọng nói kia, ngón tay trong áo đang run rẩy.

Từ lúc năm tuổi biết có hôn ước với hắn, nghe bọn hạ nhân nói hôn phu của nàng là người nhanh nhẹn, vô cùng tốt đẹp, lúc mười tuổi nhận được thư của hắn, nàng đã yên tâm giao bản thân cho hắn rồi.

Kiếp trước khi phụ mẫu nàng mất đi, nàng đến Thượng thư phủ nương nhờ, nhìn nàng luống cuống, hắn chỉ mỉm cười hôn lên khóe mắt ngần lệ của nàng, lúc đó nàng thâm thê trong lòng, nam tử trước mắt kia, nàng sẽ tin cậy đời đời kiếp kiếp, đây là trượng phu tương lai của nàng, nàng sẽ thật tâm yêu hắn.

Nhưng mà...

Nàng hít sâu vào một hơi, cười nhạt, khoảng thời gian đó đã kết thúc.

Nam Cung Thần mặc chiếc áo màu trắng, phong thái dịu dàng như ngọc, cách Tạ Vân Hi một con đường nhỏ, mỉm cười nhìn nàng.

Trong ánh nắng ấm áp mùa đông, nữ tử cách hắn một trượng kia có gương mặt thanh tú, nụ cười mỉm như hoa Phù Dung, mái tóc như mây được búi lên gọn gàng, trâm cài màu trắng bằng ngọc Hồ Điệp khéo léo gắn lên trên. Áo khoác ngoài mỏng manh bị gió thổi bay lên, tựa như một đóa hoa Ngọc Lan nở rộ. Còn có ánh mắt kia...

Trong lòng Nam Cung Thần mỉm cười, quý thân xui khiến thế nào hắn lại đi qua đường nhỏ, đi tới chỗ Tạ Vân Hi.

Vân Hi khẽ nhếch mày, lui về sau hai bước cách xa hắn.

Nàng cắn môi, mắt hơi nhúu lại, khóe miệng hiện ra tia cười nhẹ, trong đôi mắt như nhìn thấu nhân gian kia lại ẩn chứa sự đau thương, đầu đó mang theo chua xót cùng thù hận, mà bàn tay trong tay áo cũng không tự chủ được run lên.

Hôm nay Nam Cung Thần tới Tạ phủ dâng lễ, nghe người làm trong phủ nói mừng sáu tháng sau hắn sẽ cưới Tạ Vân Lam. Kiều thê xinh đẹp quyền rũ, trong khi tân lang lại là Đại thần Nhất phẩm.

Đây chính là ước nguyện trong lòng hắn, hắn sẽ rất đắc ý?

“Thì ra là tỷ phu, muội có việc đi trước, xin cáo từ.” Vân Hi cũng không thèm nhìn hắn một cái, xoay người đi tới cửa viện.

Người đã mất, tâm đã chết, lệ đã khô, chuyện đã dứt, gương mặt đã đổi, có gì để nói?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Oan Ưc Của Tạ Vân Lam

Tạ Vân Lam đi tới thấy Nam Cung Thần đứng ngăn người bên đường, nàng ta vội chỉnh sửa lại quần áo rồi đi tới.

Mới vừa rồi trong phòng khách, Nam Cung Thần đẩy nàng thật mạnh, trong bụng nàng hơi đau, nàng cũng không dám lên tiếng, bởi vì từ đầu đến cuối Nam Cung Thần vẫn luôn làm ngơ với nỗi oan ức của nàng.

“Thần lang... Chuyện của Uyển muội...”

“Chuyện này ta biết rồi, sau này không được phép nhắc lại, rõ chưa? Muốn đường đường gã vào Tấn Vương phủ, không được nhắc lại chuyện này, nếu lần sau có chuyện gì xảy ra cũng đừng trách ta không khách khí.”

Đôi mắt Nam Cung Thần lạnh như sương, cả người Tạ Vân Lam lạnh buốt không khỏi giật mình, nước mắt không tự chủ mà ngân ngấn ở vành mắt.

Nam Cung Thần đưa tay nâng cằm nàng ta lên, lạnh nhạt nói: “Tốt nhất sau này không nên bày ra vẻ mặt như thế, có lẽ lần đầu còn cuốn hút ta, làm nhiều sẽ giống như ăn đi ăn lại một món, nhàm chán lắm.”

Lực nắm của ngón tay trên cằm tăng dần, nước mắt Tạ Vân Lam càng muốn chảy ra nhiều hơn, nhưng nàng nỗ lực hô hấp không để cho nó rơi xuống. Tại sao? Tại sao Nam Cung Thần không còn dịu dàng với nàng nữa?

“Thiếp... Thiếp hiểu rồi.” Tạ Vân Lam cố gắng nở ra một nụ cười.

“Đừng đi theo ta nữa, quay về chăm sóc cơ thể người cho tốt vào.” Nam Cung Thần thu tay về lạnh lùng xoay người đi.

Cơ thể Tạ Vân Lam liền ngã xuống, từ nãy đến giờ nha đầu bên cạnh nàng vẫn không dám tiến lên, bây giờ mới cuống quýt chạy tới đỡ nàng.

“Đại tiểu thư, người có sao không?”

“Mau... Mau đi gọi Đại phu nhân.”

Nàng ôm bụng, mặc dù bụng rất đau nhưng cũng không dám nói người bên cạnh đi mời đại phu, chỉ có thể tìm mẫu thân của mình, nàng chưa lấy chồng, nếu chuyện nàng mang thai truyền ra ngoài thì thể diện của nàng sẽ mất hết, làm sao tương lai có thể đặt chân đến Tấn Vương phủ? Còn có Nam Cung Thần, làm sao hắn có thể đợi Tạ Uyển như vậy? Nàng kém nàng ta ở điểm nào?

“Đại tiểu thư cô chịu đựng một tí...” Nha đầu lo lắng nói.

“Nhanh đi!” Trên trán Tạ Vân Lam xuất hiện tầng mồ hôi dày hơn, trong lòng càng nóng như lửa đốt.

Nha đầu lo lắng vội vã chạy đi.

Tạ Vân Lam cắn răng đỡ một thân cây gần con đường nhỏ, tùy tiện ngồi xuống tảng đá gần đó, lại mơ màng nhìn thấy phía trước có bóng người, nàng bị dọa sợ đến mức té xuống từ trên tảng đá.

Người nọ nhẹ nhàng cười nhìn nàng, chậm rãi đi về phía nàng, quần áo màu tím làm khuôn mặt nhỏ nhắn nổi bật lên, đôi mắt giống như Tạ Uyển nhìn nàng cười như không cười.

Nàng nhìn thấy cái gì thế này? Tiểu nha đầu đáng chết này!

“Là Tam muội sao, muội đi đâu vậy?” Tạ Vân Lam làm như không có gì xảy ra, vỗ vỗ phần váy bị đất dính vào rồi ngồi lên tảng đá, một tay không tự chủ vuốt bụng, nụ cười trên mặt càng thêm gượng gạo.

Ánh mắt Vân Hi nhìn vào bụng nàng ta, mỉm cười đi tới kéo tay của Tạ Vân Lam, “Đại tỷ, muội thấy hoa Hồng Mai đang nở bên kia, chúng ta tới đó xem đi.”

Nói xong không chờ Tạ Vân Lam từ chối, nàng nhanh chóng kéo tay nàng ta rồi chạy tới hoa viên.

Tạ Vân Lam muốn giết chết Tạ Vân Hi ngay bây giờ, bụng nàng rất đau, làm sao có sức mà chạy bộ? Nàng lại không dám nói ra, cơ thể bị Vân Hi kéo chạy rất nhanh.

“Tam muội, ta...” “Nhanh lên một chút, nghe nói Nhị tỷ đã đến đó rồi, đừng để tỷ ấy bẽ mặt mấy cành hoa đẹp, chúng ta tới sẽ vô ích.” Tạ Vân Hi bất kể câu nói của nàng ta, chạy càng nhanh hơn.

“Tam muội, không được, bụng của ta...” Cả người Tạ Vân Lam ngã trên đất, mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi nhỏ xuống nhiều hơn. Nàng ta co mình nằm trên đất, hai tay ôm bụng, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Vân Hi che miệng thất thanh: “Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao? Có muốn muội đi tìm đại phu không?”

“Đừng... Chỉ là ta chạy mệt quá, vừa rồi lại ăn no...” Ánh mắt Tạ Vân Lam đau đến không còn ánh sáng, đôi môi cũng trở nên trắng bệch, nàng kéo Vân Hi lại yếu ớt nói: “Muội muội ngoan, đừng gọi ai cả. Đỡ tỷ đứng lên nghỉ ngơi một chút là được.”

“Như vậy sao được? Mấy ngày nữa đại tỷ phải lấy chồng, cơ thể vô cùng quan trọng đó. Có chỗ nào không thoải mái phải điều trị, nếu không tỷ phu sẽ lo lắng lắm.”

Gương mặt Vân Hi lo lắng. Tạ Vân Lam sợ có thai nên không dám tìm đại phu đúng chứ? Nếu nàng đưa chuyện nàng ta chưa lấy chồng mà đã có thai cho người khác biết thì sao nhỉ? Khóe môi nàng cong nhẹ lên.

Tạ Vân Lam nghe Vân Hi nhắc tới Nam Cung Thần thì không khỏi cắn môi, nàng vẫn chưa xuất giá, vậy mà hắn đã thay đổi như vậy, quả là kẻ bạc tình!

Lúc này có hai bà tử đang làm việc trong vườn đi ngang qua, Vân Hi lập tức gọi hai người đó lại: “Nhanh lên, lập tức đi tìm đại phu gọi tới đây, cơ thể đại tiểu thư không được thoải mái.”

“Không, gọi Tổng đại phu trong phủ tới đây là được rồi.” Tạ Vân Lam yếu ớt nói. Làm sao để đại phu khác biết chuyện nàng có thai được? Tuyệt đối không thể! Mà Tổng đại phu là người của mẫu thân, nàng sẽ yên tâm.

Ai ngờ một bà tử lại nói: “Sau khi Tổng đại phu kê đơn thuốc cho Lão phu nhân đã được Cô thái thái mời tới, con dâu lớn bên nhà Cô thái thái gần sinh nên muốn Tổng đại phu kê thuốc dưỡng thai. Cũng được nửa canh giờ rồi.”

“Vậy thì nhanh chóng gọi đại phu khác!” Vân Hi ném cho hai bà tử một bọc bạc vụn, “Phải nhanh lên! Làm trễ nãi bệnh của tiểu thư, xem đại phu nhân có bỏ qua cho các người hay không!”

“Nô tỳ đi ngay!” Hai bà tử nghe thấy tên An thị nên bị dọa sợ đến mức nhanh chân bỏ chạy.

“Đừng...”

Tạ Vân Lam giùng giàng muốn đứng lên để rời khỏi nơi này nhanh một chút, nhưng chả có sức lực nào. Tạ Vân Hi lại dùng sức nhấn nàng xuống. Tức giận cũng chỉ để trong lòng, mong nha đầu của mình đưa An thị đến nhanh lên.

...

Nói đến Tạ Thượng thư, sau khi ông tiễn một nhóm khách mời rồi đi rồi đưa Tạ lão phu nhân trở về viện, lập tức vội vàng vàng đến Thuận Thiên phủ.

Nguyệt di nương lúi kếu ông khóc đến đứt từng khúc ruột, trong lòng ông cũng nóng như lửa đốt, một mặt là An thị một mặt lại không thể không nghĩ biện pháp để cứu nữ nhi ra.

Mặc dù trong bốn nữ nhi, Tạ Vân Hương chỉ là nữ xuất nhưng cũng là tiểu thư của Thượng thư phủ, có thể nào để một tiểu thư còn chưa xuất giá lại sống ở phòng giam? Làm sao tương lai có thể xuất giá đây? Trong mấy nữ nhi của ông, dù sao nó cũng là đứa hoạt bát đáng yêu.

Mà An thị vừa mới dàn xếp xong việc của mẹ con An phu nhân, đang nói chuyện cùng nhi tử thì bị lão phu nhân gọi tới, dường như một khắc cũng không nhàn rỗi.

Bách Phúc viên là viện của Tạ lão phu nhân, trong phòng khách của viện, lão phu nhân mặt lạnh ngồi ngay ngắn không nói một lời.

Hai nha đầu Kim Châu cùng Kim Đình đứng hai bên hầu hạ không dám lên tiếng.

Lão phu nhân ngồi còn bình thê của Thượng thư phủ - Hạ Ngọc đang đứng gần đó. An thị vào sau, Hạ Ngọc chỉ nhàn nhạt nhìn bà ta một cái.

“Nói, chuyện của Uyển cô nương là sao? Hôm qua các người nói nàng ta trở về huyện Thanh Hà, nhưng hôm nay lại chết ở Tạ phủ. Các người chó cho rằng ta mù hay điếc, cũng đừng nói mấy lời vô ích sáo rỗng.” Tạ lão phu nhân nặng nề vỗ vào tay vịn của ghế, quát An thị một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Xem Bệnh

An thị biết tránh không khỏi, tiến lên cúi mĩa mai trả lời: “Mẫu thân, người cũng biết Uyển cô nương là người có suy nghĩ sâu xa, lại không có cha mẹ quản giáo, chuyện của nàng làm thì làm sao chúng ta biết được? Nàng thích con trai của Lưu quân gia không phải một hai ngày. Con trai của Lưu quân gia cũng không thấy, ai ngờ lại xảy ra chuyện này...”

Tạ lão phu nhân hét lớn một tiếng, “Người im miệng cho ta! Uyển cô nương kia đáng về hay thân thái cũng không thua kém bốn tiểu thư trong phủ chúng ta, huống chi lại được ban hôn cho một người có quyền có chức, chẳng lẽ không muốn mà coi trọng một kẻ dân thường? Huống chi đáng đáp con trai của Lưu quân sự lại xấu xí!” Xảy ra chuyện lớn như vậy, An thị lại dám tiếp tục gạt bà.

Hạ Ngọc đứng bên cạnh cố gắng im lặng đến mức thấp nhất, gương mặt vẫn nhàn nhạt bình thản.

Bà im lặng cúi đầu nhìn mũi chân của mình, mặc dù có chức danh là Bình thê của Tạ thượng thư, nhưng cái gì bà cũng không muốn biết, hết lần này tới lần khác, chuyện lớn nhỏ nào Tạ lão phu nhân cũng gọi bà lên, bà cũng chỉ bất đắc dĩ căng tai ra nghe.

An thị tức giận nhìn Hạ Ngọc một cái.

Tạ lão phu nhân liếc mắt nhìn Hạ Ngọc: “Con đi ra trước đi, Tam nha đầu cũng không khỏe hẳn đâu, đừng để nó chạy loạn.”

“Vâng, thưa mẫu thân.”

Tạ lão phu nhân mấp máy môi, đợi sau khi Hạ Ngọc ra khỏi phòng lại ra hiệu cho nha đầu cùng bà từ ra ngoài theo, An thị càng bị dọa sợ đến mức không dám nói gì nữa.

“Xem việc tốt người làm đi!” Tạ lão phu nhân cầm một ly trà ném lên người An thị, chẳng qua lực không mạnh, nhưng nước trà cùng lá trà dính không ít lên trường An thị.

“Mẫu thân bớt giận.” An thị không để ý đến lá trà hay nước trà đang dính trên đầu mình, vội vã quỳ xuống đất.

“Bớt giận?” Tạ lão phu nhân nặng nề hừ lạnh một tiếng, “Không phải Uyển cô nương chết là do hai mẹ con nhà người làm? Năm năm trước đưa nha đầu kia vào phủ, ta lại không hiểu tâm tư của các người hay sao? Đoạt hôn phu của người ta thì thôi, lại còn muốn hại tính mạng người ta, ta sẽ cố xem kết

cục của mấy người! Chuyện cũng không giải quyết gọn gàng, còn dính tới Tứ nha đầu, muốn giá họa hai mẹ con của Hạ Ngọc!”

“Lão phu nhân nghe con nói...” An thị quỳ trên đất bò sát đến chỗ Tạ lão phu nhân, “Con cũng không có ý muốn giá họa cho người khác, đều là ý của Lương bà, không nói là Hạ Ngọc với Hi nha đầu cũng ở Tiêu Viên...”

“Ngôn nương* đã nhường chức vị chủ mẫu cho người, mà người vẫn ghi hận nó hay sao?” Lão phu nhân hừ một tiếng, “Người nhỏ mọn như vậy ta không biết hay sao? Bình thường người gây chuyện còn chưa tính đến, nhưng càng ngày càng quá đáng! Lại đắc tội với Đông Bình Hầu phủ, còn khiến người ngoài biết chuyện xấu, Tạ phủ này cũng bị người làm mất mặt hết rồi!”

“Lão phu nhân, con quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ đã hai mươi năm, có chuyện gì không xử lý tốt hay sao? Mà khiến lão phu nhân lo lắng như vậy? Chỉ là chuyện này, thật sự không liên quan đến con. Mẫu thân, sao người không tin con?”

*Ngôn nương là hiệu của Hạ Ngọc.

An thị than thở khóc lóc, bà quyết tâm không để người khác biết chuyện Tạ Uyển chết có liên quan đến bà, càng không thể để người ta biết bà muốn giá họa cho Hạ Ngọc, chưa nói tới Tạ Cẩm Côn sẽ không bỏ qua cho bà, Tạ lão phu nhân luôn xem danh tiếng của Tạ phủ quan trọng hơn tính mạng của mình, biết sẽ không bao giờ tha cho bà.

“Chuyện của Ngôn nương không đề cập nữa, chẳng qua là chuyện của Uyển cô nương, người cho rằng nàng ta là cô nhi sao?” Tạ lão phu nhân cười lạnh, “Mẫu thân của Uyển cô nương là Quận chúa của Doãn quốc, mặc dù nước ấy mất rồi nhưng đệ đệ của nàng ấy còn sống.”

“Nếu còn sống thì tại sao mười mấy năm nay không nghe nói tới.” An thị ngược mặt lên hỏi. Đây là lần đầu tiên bà nghe nói Tạ Uyển có thân nhân còn sống, trong bụng bắt đầu hoảng loạn.

“Vậy cũng phải đề phòng, người đứng lên đi, việc đã đến nước này, trước tiên phải người đưa thư đến huyện Thanh Hà, mặc dù trong nhà không có ai nhưng vẫn có mấy lão bộc, không được để người ta chỉ trích Thượng Thư phủ. Ngộ nhớ bên nhà của Quận chúa Doãn quốc cử người tới đây, cũng không trở thành kẻ không biết lễ nghi khiến mọi người đàm tiếu.”

“Vâng, mẫu thân. Con hiểu rồi.” Rốt cuộc An thị thở phào nhẹ nhõm.

Bà vội vàng bỏ dậy, nghe thấy nha hoàn bên ngoài kinh hô: “Đại tiểu thư làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Lão phu nhân vỗ vỗ bắp đùi, “Làm sao vậy? Người còn không mau đi xem nó bị sao?” Thật là không có phút nào cho người ta tĩnh tâm mà.

An thị cũng không gạt đi vết trà trên mặt mà vội vã chạy đi.

Một bà tử congx Tạ Vân Lam vào Bách Phúc viên, đi phía sau còn có một đại phu cùng Tam tiểu thư Tạ Vân Hi.

“Đại nương.” Vân Hi tiếng lên mỉm cười hành lễ với An thị. Trên đầu An thị toàn là lá trà cùng nước trà nhỏ xuống, bị lão phu nhân khiển trách sao? Bà ta cũng có ngày hôm nay?

An thị không để ý đến Vân Hi, chỉ hỏi bà tử của Tạ Vân Lam, “Đại tiểu thư bị làm sao?”

“Nương, con đau bụng, mau đưa con về viện của con...” Sắc mặt của Tạ Vân Lam tái đi, yếu ớt nói. Trong lòng thầm mắng Tạ Vân Hi trăm lần, lại đưa mình tới chỗ của lão phu nhân sao? Còn mời đại phu tới đây nữa!

“Đại tỷ, đây là viện gần nhất, chỗ của tỷ xa quá, sao có thể chờ được?” Vân Hi lo lắng nói.

Trong bụng An thị hiểu ra, quát bà tử côngx Tạ Vân Lam, “Còn không mau đưa đại tiểu thư về Lam Uyển?”

“Đưa cái gì? Chẳng lẽ nơi này không lo cho đại nha đầu được sao?” Lâm ma ma đỡ Tạ lão phu nhân đứng ở cửa, “Mau đưa người đến giường của ta, để đại phu xem bệnh.”

Vân Hi cúi người hành lễ, cười với Tạ lão phu nhân: “Hi nhi thỉnh an tổ mẫu.”

Tạ lão phu nhân không để ý tới nàng.

“Lão phu nhân, đại phu này tuổi còn nhỏ, chúng ta lại chưa bao giờ nhìn thấy, hay mời Tổng đại phu tới xem cho Vân Lam.”

An thị liếc mắt nhìn đại phu tuổi còn trẻ kia rồi vội nói với lão phu nhân. Tổng đại phu là người của bà, nếu thấy cơ thể Vân Lam có gì khác thường cũng không dám truyền ra ngoài, còn đại phu này là người ngoài.

“Nhưng dường như đại tỷ đau đớn không chịu được nữa.” Gương mặt Vân Hi hiện lên sự lo lắng.

“Nó chịu được.” An thị tron mắt nhìn Vân Hi một cái.

“Thưa Tạ đại phu nhân, dù tuổi của tạ hạ không nhiều, nhưng y thuật không kém so với Tổng đại phu, thảng trước phụ thân của Tổng đại phu bị bệnh nặng, chính ông ấy nhờ tôi tới xem bệnh, không tin thì Tạ đại phu nhân có thể đi hỏi xem.”

Làm sao có thể nhìn bề ngoài mà xác định năng lực chứ? Đại phu được đưa về nghe vậy chỉ cười lạnh.

Lão phu nhân đang không thích An thị bởi vì chuyện vừa rồi ở Tiêu Viên, vậy mà bây giờ bà ta còn bỏ gần cầu xa tìm đại phu, không để ý đến sống chết của con mình, lại khiến lửa giận trong lòng đại phu nhân tăng lên, tay quai trong tay bà gõ mạnh trên nền đất, quát An thị.

“Ngươi không thấy Lam Nhi đau đến mặt mũi trắng bệch sao? Còn muốn nó chịu đựng đến bao giờ nữa? Ngươi làm mẫu thân như vậy hay sao? Hãy nói với Tổng đại phu, chưa qua hai canh giờ sau thì không được về, nếu ngươi muốn nhìn Lam Nhi chịu khổ hay sao? Y thuật của đại phu này ta tin tưởng. Mời đại phu.”

“Tổ... Tổ mẫu, cháu... Cháu chịu... Chịu được...” Tạ Vân Lam run rẩy nói, nằng cũng không muốn bị đại phu kia phát hiện chuyện có thai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Dựng Chuyện Truyền Ra Ngoài

Vân Hi lại không biết ý của Tạ Vân Lam hay sao? Tạ Vân Lam muốn gạt người, chỉ sợ mọi chuyện sẽ không như ý nàng ta.

Vân Hi kéo ống tay áo của lão phu nhân, lo lắng nói: “Tổ mẫu, cái gì cũng có thể kiên nhẫn, nhưng bệnh thì không thể, bệnh ít không lo sẽ thành bệnh nặng, mấy ngày nữa đại tỷ sẽ lấy chồng, không thể vì bị bệnh mà khiến chuyện đó bị chậm trễ được.”

Lão phu nhân bắt mắt liếc nhìn An thị cùng Tạ Vân Lam: “Hi nha đầu nói đúng, làm nhanh lên một chút đi!” Rồi bà xoay người nói với đại phu: “Làm phiền Quan đại phu rồi.”

Mặc dù trong lòng An thị cùng Tạ Vân Lam bức tức cũng không thể tránh được, đặc biệt là Tạ Vân Lam, trong lòng nàng ta cầu nguyện ngàn vạn lần đừng khám ra chuyện nàng đang mang thai.

Lão phu nhân lên tiếng, lúc này Quan đại phu mới bắt đầu khám bệnh, có một nha đầu đặt một chiếc khăn trên cổ tay của Tạ Vân Lam.

Quan đại phu híp mắt nghiêm túc bắt mạch một lát, sau đó hắt cau mày nói với mấy người đang ở trong phòng, “Đại tiểu thư có tin vui.”

“To gan! Bắt giam Quan đại phu lại, hấn dám nhục mạ danh tiếng của tôn nữ ta!” Lão phu nhân cả kinh kêu lên, “Tôn nữ của ta còn chưa lấy chồng.”

An thị cũng sợ hết hồn, vội vàng nói, “Mẫu thân, không phải lúc này đã nói sao? Phủ chúng ta chưa từng mời hấn bao giờ, y thuật có tốt hay không chúng ta cũng không biết! Bệnh của phụ thân Tổng đại phu do hấn chữa trị có lẽ cũng vì gặp may, hoặc nhất định là hấn khoát lác.”

Quan đại phu mạnh tay đóng hòm thuốc lại, tuổi hấn còn rất trẻ nên tính khí khá nóng, mấy câu giễu cợt kia khiến hấn vô cùng tức giận trong lòng.

“Hừ, đại tiểu thư mang thai hai tháng, đau bụng vì động thai khí, nhưng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nằm nghỉ trên giường mấy ngày và uống thuốc dưỡng thai sẽ không sao. Nếu Tạ lão phu nhân không tin thì cứ mời đại phu khác tới khám, cần gì hoài nghi y thuật của tại hạ? Tiền xem bệnh cũng không cần, cáo từ!”

Nói xong, Quan đại phu cầm hòm thuốc hừ lạnh rồi phát tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Vân Hi không đổi, khóe môi nàng hơi cong lên.

Mặc dù Quan đại phu còn trẻ tuổi, nhưng được thần y Hủ Mộc đại nhân truyền nghề lại, y thuật đứng đầu kinh thành, mà tính tình hấn ta cũng rất khó chịu. Thế nhưng hấn cũng rất tốt, xem bệnh không quan tâm đối phương giàu hay nghèo, luôn luôn đối xử nghiêm túc, hận nhất là người ta hoài nghi y thuật của mình.

An thị lo lắng không yên, trong lòng không ngừng nguyện rủa người mời Quan đại phu tới.

Tạ lão phu nhân nhìn Tạ Vân Lam, gương mặt từ quan tâm chuyển sang tức giận. Tạ Vân Lam chuẩn bị gả vào Tấn Vương phủ, tuy nói là vương phủ đang xuống dốc, nhưng dù lúc đã có gậy thì vẫn lớn hơn ngựa, thân phận vẫn còn đó thôi.

Nhưng Tạ Vân Lam chưa gả mà đã có thai! Đây là việc đích nữ của nhà danh môn nên làm sao? Nếu việc này truyền ra ngoài, mặt mũi của Tạ gia sẽ bị nàng ta làm cho mất hết.

“Hi nha đầu đi ra ngoài cũng đã lâu rồi, chắc nương con sẽ nhớ lắm” Tạ lão phu nhân liếc mắt nhìn Vân Hi.

Rõ ràng không muốn nàng biết quá nhiều chuyện đây mà, Vân Hi cũng không giận, nhanh chóng quỳ xuống thi lễ với Tạ lão phu nhân, “Tổ mẫu nghỉ ngơi thật tốt, Vân Hi xin lui xuống trước.”

Dù lão phu nhân tức giận việc Quan đại phu không che đậy chuyện Tạ Văn Lam có thai, nhưng vẫn tìm Tống đại phu đến khám lại cho Tạ Văn Lam, kết quả cũng giống nhau, nàng ta có thai hơn hai tháng. Tạ lão phu nhân giận đến mức đập vỡ ly trà.

“Quý xuống!”

Tạ Văn Lam sợ hãi nhìn An thị.

“Nhìn cái gì? Nương của ngươi cũng có lỗi!” Tạ lão phu nhân hừ lạnh một tiếng.

Tạ Văn Lam bị dọa sợ nên lập tức quỳ xuống.

An thị tiến lên trước, “Mẫu thân, Văn Lam vẫn chưa khỏe hẳn, nó nói không thoải mái, cũng không thể...”

“Có phải các người muốn ta chết mới hài lòng sao?” Tạ lão phu nhân giận đến mức ho khan, Kim Châu cùng Kim Đình vội tiến đến vỗ lưng cho bà. “Tổ mẫu...” Tạ Văn Lam cúi đầu khóc, tổ mẫu sẽ không đánh chết nàng chứ.

“Khóc cái gì mà khóc? Còn không mau cút về viện của ngươi đi? Mỗi ngày đều chép “Nữ giới” 20 lần, chép đến khi nào ngươi lấy chồng thì thôi!” Tạ lão phu nhân không thèm nhìn Tạ Văn Lam.

An thị đỡ nàng ta dậy, gọi hai nha đầu đưa nàng về viện, sau khi dặn dò uống thuốc lại vội vàng trấn an Tạ lão phu nhân.

“Chưa kết hôn mà có con, rốt cuộc ngươi trông nom nữ nhi thế nào vậy? Cũng đã hơn hai tháng, kết hôn chỉ còn hơn mười ngày, gả đi sẽ không lập tức viện phòng* mà còn chờ ngày lành, nhanh nhất cũng sẽ hơn ba tháng, đến lúc đó chỉ sợ hài tử trong bụng đã được năm sáu tháng, ta xem mẹ con ngươi giấu mặt mũi vào đâu!”

*Viện phòng: chỉ người con dâu về nhà chồng dù chưa cưới, nhưng cũng đã bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

“Lão phu nhân, muốn trách cũng phải trách Nam Cung thế tử, tuổi Lam nhi còn nhỏ, làm sao vượt qua được mấy chiêu trò khiêu khích của hắn?” An thị lên tiếng giải thích, tuyệt đối không thể để Tạ lão phu nhân sinh ra chán ghét với nữ nhi của bà.

“Nói vậy! Lúc đó người làm mẫu thân như ngươi đang làm gì? Nó còn bé, vậy còn ngươi? Còn có người bên cạnh của nó nữa? Bọn chúng làm gì? Lập tức đem bốn nha đầu cùng hai bà tử bên cạnh nó ra ngoài, đánh mỗi người 20 hèo sau đó bán cho mấy mẹ mìn đi!” Tạ lão phu nhân liếc An thị, trong lòng khinh bỉ, quả nhiên là mẹ sao con vậy, đều có phẩm chất như nhau.

An thị gạt mình, “Mẫu thân, mấy người đó chính là của hồi môn mà Lam Nhi muốn dẫn đi sau này đó.”

“Trông nom chủ tử không tốt, giữ lại để làm gì? Đói!”

“... Vâng...” An thị đành phải chấp nhận, mấy kẻ đó là những người bà đã dạy bảo gần mười năm, làm sao tìm được ai tốt hơn?

“Việc đã đến nước này, ngươi phải đi tìm Quan đại phu kia, nghĩ biện pháp mà chặn miệng hắn lại, ngoài ra tìm người xem ngày, làm sao cho ngày cưới của Lam nhi đầu gần với ngày lành để viên phòng, tránh đem dài lắm mợ.”

“Vâng, mẫu thân.”

...

Sau khi ra khỏi Tạ phủ, Quan đại phu hằm hừ muốn trở về hiệu thuốc của mình, lại bị một người đang ngồi ở quán rượu ven đường kéo lại.

“Quan đại phu? Thật trùng hợp, lần đó thật sự cảm ơn ngươi, con trai của cữu cữu ta bị bệnh nặng, nhờ y thuật thần kỳ của ngươi mà đã khỏe rồi, hắn nói nếu gặp lại ngươi, nhất định ta phải mời ngươi ly rượu.”

Quan Văn Phi quý rượu như mạng, có người mời uống rượu sẽ không từ chối, không chút nghĩ ngợi liền theo chủ quán vào trong.

Tâm tình hắn đang không tốt, mấy ly rượu xuống bụng đã không tự chủ được bản thân, khi say lại trở nên nói nhiều, công tử mi thanh mục tú* ngồi đối diện không nhìn được mà hỏi hắn vài câu hỏi, chuyện đại tiểu thư trong Tạ phủ đang có thai, nhanh chóng từ từ quán mà truyền ra ngoài.

* mi thanh mục tú: Mi thanh mục tú là chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp.

Nhìn thấy người tò mò hỏi thăm chuyện ở Tạ phủ càng ngày càng nhiều, một thiếu niên mặc áo xanh biếc ném hai thỏi bạc cho chủ quán rồi nói, “Một thỏi là tiền rượu, còn thỏi kia cảm ơn ngươi đã chiêu đãi Quan đại phu.”

“Thật tốt!” Chủ quán mừng rỡ nhếch miệng cười.

An thị phái người đi tìm Quan Văn Phi, lập tức thấy có đám người đang tập trung ngồi lại bàn chuyện, chính là vấn đề Tạ tiểu thư chưa kết hôn mà có con.

Người kia vừa nghe thấy lại vội vàng trở về báo cáo cho An thị nghe.

An thị giận đến tím mặt, hất bộ chén trà đang để trên bàn xuống đất.

Tạ Thượng thư mừng Tạ Văn Lam chừng một giờ, sau cùng tuyên bố đồ cưới nàng mang theo giảm còn một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Người Gặp Rủi Ro, Ta Tặng Quà

Vân Hi đi dạo một mình ở sau viện, trong lòng đang tính toán làm sao hỏi được tin tức của Lương bà. Lúc này, Lục châu vội vàng vàng chạy tới.

“Tiểu thư, sao người ở chỗ này một mình vậy? Khiến nô tỳ tìm mãi.”

Lục Châu thở không ra hơi, nhưng trên mặt không giấu nổi nụ cười.

Vân Hi phui bụi trên tay áo, chế nhạo nhìn nàng ta, “Nhặt được tiền? Có người để ý đến người? Nhìn người vui như vậy, miệng mở lớn có thể nhét vừa cái bánh bao thịt rồi.”

“Tiểu thư, người cũng đừng chọc nô tỳ nữa.” Lục Châu giận đến giậm chân một cái, “Không phải là chuyện của nô tỳ, là thấy được chuyện ngoài ý muốn.” Nói xong, Lục Châu nhìn Vân Hi nghiêm túc nói: “Chuyện như thế, tuyệt đối tiểu thư không nghĩ tới đâu.”

“Hà?” Vân Hi có chút hứng thú, “Nói thử xem.” Ở trong Tạ phủ, sự tồn tại của nàng cùng Hạ Ngọc chính là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chuyện tốt hay xấu trong phủ cũng không liên quan đến hai người.

“Là đại tiểu thư, lão phu nhân sai người đánh bốn như đầu nhất đẳng cùng hai bà tử của đại tiểu thư, nghe nói còn đưa đi bán nữa. Người quản lý hậu viện đã đi tìm mẹ mìn đưa tới rồi.”

Giương mặt của Lục Châu vô cùng há hê: “Hừ, bọn nha đầu của đại tiểu thư gây không ít khó khăn cho phu nhân và tiểu thư. Ba ngày trước, tiểu thư vô tình mặc đồ có màu giống với nha đầu Hương Xảo của đại tiểu thư, vậy mà bọn nha đầu khác ở đó bảo tiểu thư là muội muội của Hương Xảo. Chẳng những đại tiểu thư không khiển trách thị nữ của mình vô lễ mà còn thương mấy nha đầu kia nữa.”

Thật là lão xược, cũng chỉ là một thị nữ vậy mà có thể so sánh với tiểu thư hay sao? Nhưng lần này, phải gọi là phong thủy luân chuyển. Đánh bọn họ một trận rồi tổng ra khỏi phủ, thử xem còn dám hống hách nữa không! Hương Xảo kia còn dám coi thường tiểu thư hay không?”

Thì ra sự việc là như vậy...

Vân Hi hơi cong môi, xem ra việc này xúc phạm tới ranh giới chịu đựng của Tạ lão phu nhân rồi.

Tạ lão phu nhân là nữ nhi của Hàn Lâm, từ nhỏ đã tuân thủ theo quy củ nghiêm ngặt của nơi cao môn, bà xem trọng danh tiếng còn hơn mạng của mình.

Lần này Tạ Văn Lam đã xúc phạm tới nguyên tắc của bà, không có cách nào trừng phạt nên mới lấy thị nữ của Tạ Văn Lam ra để trút giận, động tác cũng thật nhanh.

Tạ phủ là nơi ở của Binh Bộ Thượng thư, một trọng thần đương triều, bởi vậy dù chỉ là người hầu nhưng bọn họ cũng sống sung sướng hơn bách tính bình thường, càng không nói đến bọn thị nữ nhất đẳng ở bên cạnh các tiểu thư.

Cuộc sống ngày thường, bộ dáng cũng như các đãi ngộ của nha đầu nơi này không thua kém gì các tiểu thư con nhà thương nhân. Nếu bán các nàng đi, tìm được một nơi nào đó tốt thì xem như vận đỏ, còn không tìm được, chỉ sợ việc sinh tồn cũng là vấn đề.

Thêm nữa, các nàng phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi phủ, chỉ sợ những cao môn khác sẽ không mua làm gì, kết quả hẳn là rất thê thảm.

Trong lòng Vân Hi nổi lên một kế hoạch, “Lục Châu, lấy trang sức ta dùng thường ngày, toàn bộ tiền bạc của ta, tìm thêm sáu bộ quần áo mùa đông nữa, đem tới đây.”

“Tiểu thư muốn làm gì?”

“Đưa đến cho bọn thị nữ bị đuổi đi của đại tiểu thư.”

“Tiểu thư, người điên rồi sao? Đồ trang sức cũng như y phục của tiểu thư không nhiều lắm đâu.” Lục Châu lo đến độ nhảy lên, đưa đồ cho những kẻ từng chế nhạo tiểu thư sao? Nhổ vào! Đưa cho mấy người ăn xin ngoài đường còn tốt hơn! Có khi họ còn đập đầu mà tạ ơn tiểu thư!

Ai ngờ Vân Hi không để ý tới, còn rút một cây trâm bạc trên đầu Lục Châu ra, “Lấy hết đồ trang sức của người với Hồng Châu ra, để chung một chỗ rồi

tặng cho mấy thị nữ bị phạt ở Lam Viên.”

Thiếu chút nữa là Lục Châu tức đến khóc, “Tiểu thư, đây chính là món trang sức duy nhất của nô tỳ đó.”

“Cũng chỉ là một cây trâm thôi, tương lai, ta sẽ cho các người mỗi người một phần hồi môn xa hoa.”

Lục Châu không tình nguyện, “Nô tỳ không muốn của hồi môn, cũng không phải là không bỏ cây trâm trên đầu được, chỉ là cho những kẻ đó, nô tỳ không cam lòng.”

“Làm theo ta nói đi, cũng cần mẹ mìn đưa người đi nữa.” Vân Hi nghiêm mặt. “Tiểu thư...” Lục Châu thật sự rất hối hận khi kể chuyện này cho Vân Hi nghe, sáu bộ quần áo mùa đông, tiểu thư cùng phu nhân phải may mất một tháng đó!

“Nghe lời ta, ta tự biết chừng mực, tiểu thư nhà người cũng không phải người không biết tính toán lời lãi.” Vân Hi cong môi cười một tiếng, gọi Lục Châu đến kề tai nói nhỏ mấy câu.

Nàng không biết mấy người đó có cảm kích nàng hay không, nhưng nếu so sánh thì An thị là kẻ phá hoại, còn nàng là người giúp đỡ. Đương nhiên mẹ con An thị sẽ bị người ta ghi hận, thị nữ kia cũng không phải người ngu.

Ánh mắt Lục Châu sáng lên, “Tiểu thư, nô tỳ hiểu rồi.”

Nói xong, nàng xoay người rồi nhanh chóng rời đi. Nghĩ đến kế hoạch của tiểu thư làm cho tên An Cường háo sắc bị người ta đánh, Lục Châu cảm thấy tiểu thư đã thay đổi, biến thành một người có chủ ý, chỉ mong chuyện này phát triển theo ý muốn của tiểu thư.

Rất nhanh sau đó, Lục Châu cùng Hồng Châu mỗi người ôm một bọc quần áo đưa tới Lam Viên.

Chỉ thấy trong đó truyền ra tiếng la khóc thất thanh.

Mấy thị nữ cùng bà tử bị đánh xong đang bị kéo tới cửa, lăn lộn trên mặt đất khóc lóc kêu la, đồng loạt kêu, “Đại tiểu thư cứu mạng, vì sao nô tỳ không sai lại phạt nô tỳ?”

“Nô tỳ sinh là người của đại tiểu thư, chết cũng là quỷ của đại tiểu thư!”

Thật là trung thành, chẳng qua là lòng trung thành đó cũng bị chó ăn mất rồi.

Lục Châu cùng Hồng Châu nhìn nhau cười, trong mắt hai người tràn đầy khinh bỉ với bọn người kia.

Bởi vì cửa sổ ở nhà chính trong Lam Viên vẫn được đóng lại nên tiếng người rên la lúc bị đánh cũng không lọt qua được khe hở nào, ngay cả nuôi heo thì mấy con heo đó cũng có ân tình, hướng chỉ là người? Nhưng bọn người kia lại ngược lại.

Cứu các nàng sao? Lúc này Tạ Văn Lam đang chép “Nữ giới”, bản thân cũng đang khó khăn muốn chết! Mỗi ngày chép 20 lần không phải muốn lấy mạng của nàng sao? Có trời mới biết bao lâu rồi nàng không viết chữ.

Nếu nàng ra khỏi phòng, chỉ sợ những người ở viện khác sẽ bật cười, đều nói nàng rất được sủng ái, nhưng cả những người ở bên cạnh cũng không giữ được, không phải rất mất mặt sao?

“Tạ Văn Hi, ta sẽ không để yên cho người!”

Lúc này trong viện có có hai ba người hầu khác đang đứng tùm lại vừa nói chuyện vừa cười, mấy vú già nhất đẳng kia, tỷ mình là thị nữ nhất đẳng ở Tạ phủ, lại được hầu hạ thiếp thân nên ánh mắt luôn cao hơn đình đầu.

Nhưng ai biết, trong một đêm đã thay đổi, đúng là khác một trời một vực mà. Ánh nhìn của những người này có hả hê, có cảm thông, có giễu cợt.

Nguyệt di nương cùng Thúy di nương và Trầm di nương cũng tới xem náo nhiệt. Nữ nhi của Nguyệt di nương. Từ tiểu thư bị vào tù, đây là một sỉ nhục lớn đối với một thiên kim tiểu thư.

Đều là An thị hại Hương nhi! Mất thấy chuyện xấu của Tạ Văn Lam, làm sao nàng không ném thêm đá xuống giếng chứ?

“Ôi, Thúy di nương, trong tương lai con dâu muội có sinh tôn tử thì cần phải coi chừng ngày tháng, đừng để cưới xong năm tháng sau lại sinh con, dù có nhanh thì cũng không đúng lễ thường đâu.”

Thúy di nương vẫn chưa trả lời thì Trầm di nương đã chen miệng.

“Nguyệt tỷ tỷ sai rồi, sinh hạ hài nhi không thể trễ được đâu.”

Thúy di nương “xùy” một tiếng, cao giọng nói: “Nếu ta có con trai, lúc rước dâu ta sẽ nhờ Thượng đại phu bắt mạch giùm. Tạ phủ chỉ cưới một, không phải cưới hai người! Mua gà mẹ mà được tặng gà con thì ta sẽ mua ngay, nhưng cưới vợ mà còn thêm người trong bụng thì làm sao mà muốn cưới về chứ!”

Nói thế nào Tạ Vân Lam cũng là nữ nhi chưa có chồng, không thể nào nói lại mấy di nương xuất thân ở ngoài, bọn họ có kinh nghiệm trong cuộc đời nhiều hơn nàng rất nhiều, bây giờ bên người lại ít trợ thủ, trong cơn tức giận liền ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hủy Hoại Ngươi, Bắt Đầu Từ Danh Tiếng

Một nha đầu vội vàng chạy tới đỡ Tạ Vân Lam, “Đại tiểu thư, người bị sao vậy, không thoải mái ở đâu sao? Có muốn nô tỳ đi gọi đại phu tới khám không?”

“Cút ngay!” Tạ Vân Lam cầm một chiếc ly ném về phía nha đầu kia, chiếc ly đó bay thẳng đến trán nàng ta, vài giọt máu tươi nhỏ xuống mặt đất.

Nha đầu bị hù dọa không ít, nhưng cũng không dám lau máu trên trán mình, vội vàng quỳ xuống, “Tiểu thư, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...”

“Ngươi thật sự đáng chết, các ngươi đều đáng chết!”

Có phải nghĩ rằng nàng mất thể diện còn chưa đủ? Đại phu, đại phu! Đều do cái tên Quan đại phu chết bầm đó gây họa! Không, đều là do Tạ Vân Hi!

Hai người đó, nhất định nàng sẽ không bỏ qua!

“Ngươi, nhanh mời đại phu nhân tới đây, các di nương dám đứng ngoài cửa trêu chọc bổn tiểu thư, để đại phu nhân giáo huấn lại bọn họ!” Bọn họ ngứa da có phải không?

“Nhưng mà, nô tỳ nghe Lưu ma ma bên cạnh đại phu nhân nói, đại phu bị lão phu nhân gọi tới phòng niệm Phật rồi, phải tới giờ Dậy mới để đại phu nhân về lại viện.”

Cái gì? Giờ Dậy mới cho trở về, chẳng lẽ lão phu nhân muốn phạt mẫu thân sao? Tạ Vân Lam càng thêm nóng ruột, “Ngươi, gọi là Hi Từ có phải không? Ra ngoài đuổi ba di nương kia đi đi!”

“... Vâng!” Hi Từ lo lắng bò dậy từ dưới đất đi ra ngoài.

Một nha đầu nhỏ tuổi hơn bụng ly trà dâng lên, Tạ Vân Lam thuận tay cầm lấy nhấp một hớp, bỗng “Choang” một tiếng, ly trà bẻ tang tành trên mặt đất.

“Ngươi muốn hại ta chết sao?” Trà gì mà nhiều bọt vậy? Chẳng khác gì nước rửa chén! Nếu không phải tiện nha đầu Tạ Vân Hi dẫn nàng tới chỗ lão phu nhân, làm sao chuyện nàng mang thai lại để người ngoài biết?

Tiểu nha đầu sợ hãi ngồi xổm xuống nhặt mảnh sứ vỡ, có lẽ là người hầu lần đầu đến hầu hạ trong phòng, cả người hoảng loạn, lo sợ không ngừng dâng lên.

Tạ Vân Lam càng thêm tức giận, nàng đường đường là đích nữ nhưng lại để người hầu chả biết lễ nghi gì hầu hạ! Nếu người ngoài biết còn không bị cười nhạo sao?

Càng nghĩ trong lòng càng tức giận, nàng nâng chân lên đá một cước vào ngay ngực nha đầu kia.

Nha đầu kia ôm ngực, nước mắt rơi xuống không dám lên tiếng.

“Đồ vô dụng! Ngay cả pha trà cũng không được, cút ra ngoài!”

Phát hỏa xong lại cảm thấy bụng co rút đau đớn, nhưng nàng ta chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, trợ thủ đắc lực nhất bên ngoài đã bị đuổi đi hết, nàng đành phải gọi hai thị nữ đứng ở cửa vào hầu hạ tạm thời.

Nhưng dù thế nào cũng không thể tốt như cũ được, ở bên ngoài người khóc, người lại nhục mạ nàng, càng khiến nàng tâm phiền ý loạn.

Trọng viện, Lai Quý Gia đã dẫn mẹ mình tới, ba di nương không đợi Hi Từ tới đuổi mà đã nhanh chóng chạy đi nhanh như khói, mấy người đó cũng không muốn chọc tới Lai Quý Gia đâu. Mà nha đầu cùng bà từ thấy việc đuổi đi là thật sự, càng ra sức khóc to thêm.

Không khóc sao được? Đuổi ra ngoài đã đành, còn bắt họ xuất phủ mà không có gì bên mình, ngay cả y phục cũng không cho mang theo, không phải bắt các nàng chết rét sao?

Nếu có người nhà thân thích ở Kinh thành còn có được sự giúp đỡ, còn đây đều là những người bơ vơ, làm sao mùa đông này có thể sống nổi?

Ai có thể để ý đến các nàng chứ? Người trên đã có lệnh, trước khi trời tối phải đưa người rời đi.

Lai Quý Gia không chán chừ mà lôi các nàng ra khỏi Lam Viên.

Lục Châu cùng Hồng Châu đi tới, chia quần áo thành sáu phần rồi đưa tận tay cho các nàng ta. Sáu người kia kinh ngạc nhìn đồng quần áo.

“Tam tiểu thư nói, mọi người ở Tạ phủ nhiều năm như vậy, dù không có công lao thì cũng làm phiền mọi người nhiều, nên đưa tới một chút tâm ý của tiểu thư.

Bên ngoài rất lạnh, sau khi rời phủ thì mọi người nhớ bảo trọng. Các người cũng đừng trách đại tiểu thư, chuyện như vậy không phải do nàng ta làm chủ đâu.”

Lục Châu dịu dàng nói, nhưng lúc này trong bụng lại đang nén cười, một bên là chủ tử hầu hạ đã hơn mười năm, một bên là tam tiểu thư vô dụng khiến các nàng ta luôn không vừa mắt, mấy người đó đưa tay nắm lấy đồng quần áo cùng chút tiền ít ỏi, tuy ít như vẫn đủ để giữ ấm qua mùa đông này, trong lòng dâng lên trăm loại cảm xúc.

Không phải đại tiểu thư làm chủ, nhưng chuyện như thế này càng giấu đầu lại càng hở đuôi, càng làm người ta nghi ngờ. Trong lòng mọi người đã bắt đầu thay đổi.

Nhất là chuyện trước kia đã cười nhạo tam tiểu thư, bọn họ xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hang nào đó để chui vào. Có bà tử còn quỳ xuống, khóc đến mức trên mặt toàn là nước mắt, “Hai vị cô nương, hãy thay nô tỳ cảm ơn tam tiểu thư, có cơ hội nhất định ta sẽ báo đáp ơn nghĩa của tiểu thư...”

Hồng Châu khoát tay, “Đứng lên đi, cũng không có nhiều tiền...”

Tiền không nhiều nhưng cũng có lòng, đại tiểu thư nhiều tiền nhưng cũng không chi ra dù là một đồng!

Lục Châu đi tới trước mặt Hương Xảo nói nhỏ vào tai nàng ta mấy câu, Hương Xảo liền thay đổi nét mặt, “Chuyện đó ta cũng không biết, sao lão phu nhân lại muốn làm như vậy?”

“Tại sao ư? Vì...”

Hai người bên này còn đang thăm thẳm, Lai Quý không nhịn được, “Lục Châu cô nương, chuyện như vậy mà tam tiểu thư nên ít xen vào sẽ tốt hơn.” Nói rồi đẩy Lục Châu qua một bên, đẩy sáu người kia đi tới cửa phủ.

Hương Xảo nghĩ làm sao mấy người kia lại có thể chịu thua thiệt như? Nếu là vì các nàng phạm sai lầm mà bán đi, giá trị thấp không nói, chỉ sợ không ai muốn mua, nhưng phải nói là chủ nhà vì tức giận mà đuổi các nàng ra khỏi phủ, vậy thì sẽ không nói đến chuyện đưa trở về.

Sau khi Hương Xảo tung lời đồn ra khỏi Tạ phủ, đại tiểu thư của Tạ phủ chưa gả đã có thai, sau khi lão phu nhân biết chuyện, cho rằng có người trong phủ truyền ra ngoài nên trong cơn tức giận đã cho bán toàn bộ nha hoàn bên cạnh.

Có câu: Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm. Đặc biệt là chuyện của các tiểu thư khuê phòng, cho đến buổi chiều thì Tạ Vân Lam là cái tên bị nhắc tới nhiều nhất trong các chủ đề được nói đến trong các quán trà, danh hiệu một người dịu dàng, khéo léo, hiểu biết lễ nghĩa đã xuống dốc không phanh.

Trong Tạ phủ, mấy nha đầu trốn sau các viện cũng bàn tán chuyện này, Vân Hi nghe xong cũng cười nhẹ đi ngang qua.

Tạ Vân Lam, hủy hoại người, bắt đầu từ danh tiếng. Mặc dù Tấn Vương phủ xuống dốc, nhưng cũng là hoàng thân trăm năm, không biết Tấn Vương phi trước kia có muốn người trở thành con dâu hay không?

...

Trong Hi Viên, Vân Hi đang ngồi trầm tư bên lò sưởi, chỉ nghe thấy có giọng nha đầu bên ngoài truyền tới.

“Nhị phu nhân...”

“Tay của Tam tiểu thư đang bị thương, các người cẩn thận một chút, đừng để tiểu thư đụng vào nước, càng không thể nghịch tuyết.” Hạ Ngọc phân phó với mấy nha đầu cùng bà tử.

Vân Hi vén rèm ra bên ngoài, thấy Hạ Ngọc đang nói, nha đầu bên cạnh bà còn bưng theo một chiếc khay.

“Nương...”

“Ngồi xuống đi, để nương xem tay con nào, sớm biết việc trong Tiêu Viên ảm đạm như vậy, nương sẽ không đồng ý cho con đi, còn khiến tay con bị thương.” Hạ Ngọc vừa làm bộ tức giận kéo tay Vân Hi, lại kêu nha đầu kia bưng nước nóng lại.

Thật ra thì vết thương trên tay cũng không lớn, cũng chỉ bị thương ngoài da, nhưng gương mặt của Hạ Ngọc rất lo lắng, băng bó cũng vô cùng tỉ mỉ.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên mặt bà, khiến sắc mặt bà càng thêm dịu dàng. Trên búi tóc cao còn gắn thêm một chiếc trâm, nhìn chất lượng

thì cũng không phải loại tốt lắm, mà hình dáng thì cũng đã lỗi thời.

Gương mặt Hạ Ngọc hình trướng ngỗng, hai hàng lông mày như lá liễu, ánh mắt cong cong biết cười, da trắng như sứ. Nàng ăn mặc không hoa lệ nhưng đồ nàng mặc lại có phong cách riêng, cả người toát ra vẻ tri thức, xuất thân nghèo khổ nhưng không sùng nịnh ai bao giờ.

Dáng dấp bà không xấu, ít nhất là không thua An thị, toàn thân cũng không mất đi khí chất của một người chủ mẫu. Tại sao lại phải ngấm ngấm chịu đựng trong phủ? Để cho An thị hồng hách cũng là vị tự vệ, nhưng cũng không cần tỏ ra xa lạ với Tạ Thượng thư như vậy, không phải đây là đường lui sao?

“Nương, không biết phụ thân đang làm gì? Chúng ta tới xem một chút đi!” Vừa đứng cơ hội thăm dò tình hình ở Thuận Thiên phủ.

Hạ Ngọc cũng không ngần ngại đầu lên, “Nương có chút chuyện, không đi được, con muốn thì đi một mình đi.”

Nương bắt kể phụ thân có chuyện gì hay sao?

“Nương...”

“Nương còn phải đi cho người may đồ mới cho con, nương về viện đây, con đi đi.” Nói xong bà đứng dậy ra khỏi Hi Viên.

Lời nói của Hạ Ngọc với Tạ Thượng thư vô cùng xa cách, khiến cho Vân Hi cũng bị ảnh hưởng.

Người ta thường nói con gái là nhịp cầu để nối cha mẹ lại với nhau, Hạ Ngọc lại cao ngạo không chịu cúi đầu, lập tức rời khỏi như vậy.

Nhưng nàng không cam lòng, có thể nào để cho An thị hô mưa gọi gió ở An thị sao? Nàng cũng là đích nữ ở trong phủ, còn là do vợ cả sinh ra, có thể nào yếu kém hơn Tạ Vân Hương do di nương sinh ra?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp Nhau

Editor: Sam Sam

Sắc trời đã gần tối, Vân Hi mặc thêm áo choàng bên ngoài rồi lững thững đi trong Tiễn viện, nàng nhìn lên bầu trời u ám phía xa, ánh mắt lạnh lẽo.

Ở Tạ phủ năm năm, nàng biết rõ chẳng qua mình chỉ là người ở nhờ, tuân thủ các lễ nghi một cách nghiêm ngặt, không bao giờ dám chạy loạn đi đâu, tránh làm người ta chán ghét. Ai ngờ dù nàng theo khuôn phép như vậy vẫn không trốn khỏi nanh vuốt ma quỷ của những kẻ xấu xa.

Mơ hồ trong bóng đêm, khắp nơi trong Tạ phủ càng thể hiện nên phong thái cao quý. Nàng không biết mình có thể quấy phá đức mức ai cũng phải châu trời, hay có thể dùng cánh tay yếu ớt của mình để đâm kẻ thù hay không, nhưng ít ra sẽ không để bọn họ sống trong hạnh phúc!

Nàng phải khiến ai cũng đều ám ức, khắp nơi đều bị quấy nhiễu! Nàng muốn mọi người biết, cô đại yếu ớt cũng có thể trở mình lật hòn đá đang đè lên nó, một con ong nhỏ cũng có thể tạo nên ổ lớn!

Nàng lặng lẽ đứng nhìn ánh sao mới mọc, trong một gian phòng gần đó lại có một cặp mắt chăm chú nhìn nàng, ánh mắt mang theo sự nghi ngờ, kinh ngạc cùng suy nghĩ sâu xa.

Vân Hi xoay người, hai mắt híp lại nhìn căn phòng cách đó không xa, tại sao vừa rồi lại có cảm giác kỳ lạ như thế? Nàng đang muốn rời đi, trong giây lát bỗng nhớ tới không phải đây là thư phòng của Tạ Cẩm Côn hay sao?

Cửa thư phòng chỉ khép lại chứ không khóa, Vân Hi rón rén đi tới. Nàng không xa lạ gì với thư phòng này, trí nhớ của nguyên thể trong đầu nàng cho nàng biết, nàng không chỉ đến đây một lần.

Tay của Vân Hi nhẹ nhàng lướt qua từng dãy sách, nếu như nàng không nhớ nhầm, nơi này có đầu... .

Nàng cười gian xảo một tiếng.

Tạ Cẩm Côn gọi tam nữ nhi vào thư phòng, không chỉ nói tên của các vị đại thần trong triều cho nàng nghe mà còn sơ lược bố cục trong triều, thỉnh thoảng gọi nàng tới dọn dẹp phân loại sách. Đây cũng như muốn “đầu tư” cho nữ nhi của mình, hôn nhân của nữ nhi trong tương lai có thể mang đến nguồn trợ giúp lớn lao cho ông, bởi vì ông vẫn luôn dòm ngó đến chức Thái Sư. Mà Thái Sư trong triều là phụ thân của Quý Phi đã lâm bệnh nặng không dậy nổi, không lâu sau sẽ đi đòi nhà ma... .

Chuyện lôi kéo người hèn làm trong triều chỉ có con trai lớn là Tạ Thành của hần biết được, nhưng ai ngờ, tam nữ nhi lại có đôi tai kỳ lạ... .

Vân Hi đang âm thầm tính toán, lúc này, nàng mơ hồ nghe được có âm thanh kỳ lạ đang vang lên trong thư phòng.

Giọng nói phát ra phía sau kệ sách nàng đang đứng, nhưng nghe lại giống với trước cửa Tiêu Viên lúc ban ngày...

Kể từ khi nàng trùng sinh rồi tỉnh lại, thính lực mạnh hơn rất nhiều so với Tạ Uyển trước kia, chỉ cần nàng ngừng thờ tỉnh tâm thì có thể nghe được tiếng bước xa cách cả trăm trượng, có thể nghe được tiếng nói nhỏ xa hơn mười trượng, nghe được tiếng hít thở trong vòng mười trượng.

Trong nhà có kẻ trộm sao?

Hôm nay nếu người này đi qua Tiêu Viên còn dùng phương thức ẩn nấp, nói vậy cũng đã thấy chuyện xảy ra ở nơi đó, rốt cuộc là người nào? Họ nhìn thấy kế hoạch của nàng sao?

Vân Hi cảm thấy trong phòng xuất hiện nguy hiểm. Nàng lặng lẽ cất bước chuẩn bị ra khỏi thư phòng. Ai ngờ người phía sau giá sách tung người nhảy tới túm lấy nàng.

“Phụ thân, mặc dù khẩu khí của Thôi đại nhân không được tốt, nhưng rốt cuộc cũng nên biết đang nói chuyện với ai chứ, ông ta không giữ sĩ diện cho phụ thân, hần còn muốn ngồi vững ở chức quan đó không hả?” Đột nhiên giọng nói của Tạ Thành vang lên ngoài phòng.

Tiếp theo là đến giọng cười lạnh của Tạ Thượng thư, còn có một người cũng phụ họa theo, “Thuận Thiên phủ mà dám so đo với lão gia sao?” Đây chính là đây tở bên cạnh của Tạ Thượng thư, Lai Phúc.

Nén được thấp lên, trong phòng sáng lên một mảnh.

Bị đưa tới chỗ tối, cơ thể Vân Hi hơi giãy dụa. Người nọ cho là nàng muốn kêu cứu nên nhanh chóng xuất thủ, đưa một con dao găm sát vào mặt nàng, trong đêm tối, ánh sáng của con dao ấy ánh lên kỳ dị.

Người ở sau lưng cao hơn nàng, hơi thở ấm áp phả vào trán nàng. Vân Hi liếc nhìn thấy đó là một nam tử. Ánh nến từ giá sách chiếu tới theo khe hở, nàng thấy rõ được ngón tay trắng nõn cùng các khớp xương tay mạnh mẽ của hần, chỉ là trong lòng tay có vết chai mỏng, hiển nhiên bàn tay này nắm vũ khí đã lâu. Phần sáng của con dao nhỏ chiếu đến một đôi mắt không bị che bởi khăn che mặt, khóe mắt dài hẹp lộ ra sát ý âm u.

“Đừng lên tiếng, nếu không...” Giọng nói của nam tử âm trầm mà lạnh lẽo, Vân Hi cảm thấy con dao nhọn trên mặt đang đè áp xuống da thịt mình.

Người này thật vô sỉ, Vân Hi im lặng, nàng đã nghe qua không ít về việc người ta cầm kiếm đề lên cổ người khác để uy hiếp, chưa từng thấy có người dùng dao nhọn đề lên khuôn mặt của nữ tử.

Nhưng chỉ điểm này cũng biết người sau lưng vô cùng giáo hoạt cùng ác độc. Nữ nhân đều thích đẹp, thà bị chết cũng không muốn dung mạo của mình bị hủy mất. Hần rất biết suy nghĩ của nữ nhân.

“Ta sẽ không lên tiếng.” Vân Hi thấp giọng nói.

Nữ tử này bình tĩnh như vậy lại là chuyện ngoài ý muốn của hần, nhớ tới lúc ở Tiêu Viên nàng quay lại nhìn, trong lòng lại hiểu ra.

Ở bên ngoài giá sách, Tạ Thượng thư ngồi xuống chiếc ghế thấp, Tạ Lai Phúc vội vàng đi đến rót nước trà.

“Chuyện đưa Uyển cô nương về huyện Thanh hà nhớ phải sắp xếp thời gian cho hợp lý. Mấy ngày nữa mười mười con lấy chồng, đừng để chuyện này đụng phải chuyện vui.” Tạ Thượng thư nói với Nhị thiếu gia Tạ Thành.

“Vâng, phụ thân.”

“Còn có Lương bà kia, lập tức phái thêm mấy người khác đuổi theo, vậy mà để cho bà ta chạy thoát, cũng chỉ là một bà tử, có bản lĩnh gì chứ? Làm sao lại để bà ta chạy thoát?” Tạ Thượng thư quát khê.

Tạ Lai Phúc gật đầu một cái, “Tiểu nhân đã phân phó Lý Hồ điều thêm mười người nữa đuổi theo.”

“Nếu không đưa người sống trở về được thì giết chết đi, tóm lại không để bà ta rơi vào tay người khác.” Mắt Tạ Thượng thư lóe lên.

Lương bà chạy mất sao? Một bà tử lại có bản lĩnh chạy trốn khỏi Thuận Thiên phủ nghiêm ngặt như thế? Vân Hi nghĩ mãi vẫn không hiểu.

“Vâng, lão gia.” Tạ Lai Phúc trả lời một tiếng rồi rời khỏi thư phòng.

“A Thành, lập tức đi một chuyến tới huyện Thanh hà, tự mình đưa quan tài của Tạ Uyển đi.”

“Phụ thân, tìm đại một chỗ nào đó chôn cũng được, cần gì tự con đưa đi?” Tạ Thành có chút không muốn.

“Nói vậy, người cho rằng phụ thân muốn sao? Trước mắt bệnh tình lão gia đó đã tốt lên, hôm qua còn gặp không ít đại thần, tất nhiên thế cục trong triều sẽ có chuyển biến lớn. Vì không để sơ xuất nên phải làm như vậy.”

Còn chuyện hôn ước của Tạ Uyển người cũng đừng làm quá rõ ràng, để tránh sau này cừu cừu của nó lại tới Tạ phủ gây phiền toái.”

“Con biết rồi, phụ thân.” Tạ Thành kéo dài câu nói thể hiện sự bất đắc dĩ, ngày nào cũng nhắc tới cữu cữu của Tạ Uyển, nhưng hẳn đã phải ít người đi thăm dò, căn bản trên thế gian này người đó không hề tồn tại, mười lăm năm rồi mà không có tin tức gì, chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Vân Hi đứng sau giá sách không khỏi cười lạnh, Tạ Cẩm Côn cũng chỉ là một kẻ lòng lang dạ sói, chỉ sợ cái chết của nàng chính hắn cũng nhúng tay vào. Bằng không Tạ Thành cùng An thị lại có được hôn ước của nàng, hẳn lại không phản đối, còn bảo Tạ Thành xử lý sạch sẽ một chút.

Tạ phủ khá lắm, Thượng thư phủ ra về đạo mạo thật khá.

Người sau lưng nhìn thấy sự khác thường của nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cha con Tạ Thượng thư nói chuyện chốc lát rồi cũng rời khỏi thư phòng.

Một lát sau Vân Hi nhỏ giọng nói, “Bọn họ đã đi được 100 trượng, các hạ cũng đã an toàn rồi, không phải bỏ dao xuống được rồi chứ?”

Người nọ chần chừ chớp mắt một cái, rút dao lại.

Tay của Vân Hi vỗ lên giá sách mấy cái, sau đó xung quanh vang lên tiếng chuyển động của một cơ quan.

Sắc mặt nam tử biến đổi, trong phút chốc lại đặt con dao lên mặt của nàng.

Hắn muốn...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đoạn Vương Gia

“Các hạ đừng sợ, chỉ là tay ta bị tê nên chỉ muốn cử động xương cốt mà thôi.” Vân Hi thản nhiên nói, đồng thời đưa tay lên gạt con dao ở trên mặt mình ra.

“Các hạ đã có gan xông vào đến thư phòng của Thượng thư phủ, làm sao còn sợ một nữ tử yếu đuối trời gà còn không chặt chứ? Nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến danh tiếng của người. Thêm nữa, nếu như ta muốn tố cáo người thì lúc này đã lên tiếng rồi, cần gì đợi đến bây giờ? Huống chi Tạ Thượng thư đã đi hơn một trăm trượng, nếu như ta gọi bọn họ cũng không nghe được.”

Dường như nam tử khẽ cười một tiếng, thu dao lại.

Mà lúc này Vân Hi lấy tay gõ vào một chỗ, một hốc tối hiện ra, bên trong cất giấu một cuốn sách, đầu lông mày của nam tử nhíu lại, nàng biết hắn muốn tìm cuốn “Vãng lai danh lục” này sao? Lúc hắn đang kinh ngạc thì Vân Hi nhanh chóng chạy ra khỏi giá sách.

*Vãng lai danh lục: Sổ ghi chép các cuộc trao đổi mua bán.

Nàng chạy một hơi thật xa, xác định người trong phòng không đuổi theo mới thở ra một hơi, nếu hắn trốn trong thư phòng của Tạ Cẩm Côn thì nhất định là đang tìm cái gì bất lợi cho ông.

Theo trí nhớ của thân thể này, nàng từng nghe lén cuộc nói chuyện của Tạ Cẩm Côn cùng Tạ Thành, nói là có một thứ quan trọng được giấu trong một hốc tối bí mật, giấu sau bức họa được che bởi giá sách, vỏ ba cái bên trái, bốn cái bên phải rồi hai cái ở trước là có thể khiến hốc tối nhỏ đó mở ra.

Nếu Tạ Cẩm Côn có bảo bối gì đó, thì nhất định đối thủ của hắn cũng sẽ thấy hứng thú, nhưng mà rốt cuộc “Vãng lai danh lục” kia viết gì trong đó?

Mới vừa rồi người kia thấy cuốn sách đó thì ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, nói vậy cuốn sách đó hết sức quan trọng với Tạ Cẩm Côn. Dù sao người trong phủ này đã không có ân tình với nàng, nàng cần gì phải thương hại?

Sau khi nam tử trong phòng cầm lấy sách, hắn lập tức nhảy một cái bay lên xà nhà, bàn tay nhẹ nhàng lật mảnh ngói ra, thân thể nhẹ nhàng nhảy ra ngoài rồi biến mất trong bóng đêm.

Sau đó, hắn lại xuất hiện ở một gian phòng trong sảnh của Tạ phủ. Hắn bỏ mặt nạ ra, để lộ dung nhan tuyệt thế, còn đẹp hơn mấy phần so với nữ tử.

Hắn cỡi y phục màu đen bó sát người xuống rồi ném cho tùy tùng đứng bên cạnh mình, cầm lấy một bộ cẩm bào tay rộng màu đỏ nhạt từ trên giá đỡ, một cái khăn may, một nụ cười, dù như thế nào cũng không thể giấu được nét phong lưu kiết xuất mà không có từ ngữ nào có thể miêu tả.

“Vương Gia, người tự mình hành động sao? Chuyện lớn nguy hiểm như vậy?” Một người thiếu niên thanh tú, dáng người hơi nhỏ cất bộ đồ đen của hắn xong xuôi rồi thắc mắc.

“Thanh Nhất, ngay cả bốn vương người còn không đuổi kịp, còn muốn làm chuyện này thay ta sao? Không sợ bị ám vệ của Tạ phủ bắt à?” Khóe mắt nam tử liếc Thanh Nhất một cái, khẽ cười.

“Vương Gia, thuộc hạ luôn ăn không ngồi rồi, lỡ sau này Các chủ biết sẽ cười đến rụng răng.” Gương mặt Thanh Nhất như đưa đám.

Nam tử khinh thường, “Để cho ông ấy cười, răng ông ấy đã rụng hết từ mười năm trước rồi.”

Thanh Nhất, “...”

“Được rồi, nhanh chóng “trét” phần lên mặt người đi, trở thành nam sùng của ta rồi đi nói lời từ biệt với Tạ Thượng thư. Mấy ngày gần đây trong phủ của hân không ngừng xảy ra chuyện, muốn tìm yên tĩnh ở đây chỉ sợ không được đâu.”

Thanh Nhất nghe vậy liền giẫy nảy, dường như nhảy cao hơn cả ba thước, gương mặt thảm thiết, “Vương Gia, bỗng nhiên thuộc hạ đau bụng, mong người bảo Thanh Nhị thay thế.”

Trong kinh mọi người đều nói Vương gia có nhiều tiền, lại vô cùng nhân rồi, tùy tùng không chỉ có bổng lộc cao mà còn có thể theo Vương gia đi chơi đây đó, có trời mới biết hân là một nam nhân thích sự xinh đẹp còn hơn cả nữ tử, cả ngày cứ bắt hân phải bôi mỹ phẩm kia lên mặt, thật ghê tởm quá đi! Hân cũng đã mười tám tuổi mà không có một cô nương nào vừa ý.

Đoạn Dịch không để ý tới Thanh Nhất, một tay vòng trước ngực, một tay nâng cằm trầm tư. Hân hí hóp mắt lại, vừa rồi trong thư phòng, nhìn nàng giống như vô ý chạm vào giá sách nhưng thật ra là cổ ý.

Hốc tối bí mật đó, hân tới Tạ phủ ba lần rồi mà cũng không phát hiện, bởi vì cơ quan đó không phải là loại thợ thủ công bình thường có thể làm ra được. Hơn nữa nàng vô vào nó rất có quy luật, hiển nhiên, nàng biết làm thế nào để mở được chỗ đó.

Vì sao nàng muốn làm như vậy? Không phải nàng là nữ nhi của Tạ Cẩm Côn sao? Còn nữa... Đây là một cái bẫy cho Tạ Cẩm Côn thì sao? Nữ nhân trong phủ hợp lại để hại hân?

Đoạn Dịch đưa tay lau cuốn sách trong ngực, xem ra chuyện này phải điều tra một chút.

“Có thể.” Đoạn Dịch lạnh nhạt trả lời, “Để Thanh Nhị theo ta, người đi điều tra Tam tiểu thư của Tạ phủ đi.”

Không phải nói Tam tiểu thư chỉ là một người đầu gối sao? Vì sao lại nhìn giống như vô cùng giáo hoạt, nhanh nhạy như vậy?

...Trên đường Vân Hi trở về Tiêu Viên, nàng gặp gương mặt tiểu tụy của Tạ Văn Hương cùng bộ dáng tức giận của Nguyệt di nương. Trên quần áo của Tạ Văn Hương đều là những nếp nhăn, nha đầu đỡ nàng ta đi rất nhanh.

“Tứ muội muội.” Vân Hi mỉm cười đi tới.

Vậy mà quay về rồi sao? Còn chưa ngủ ở giường của phòng giam mà! Xem ra nàng đánh giá thấp năng lực của Tạ Cẩm Côn trong triều rồi. Nói vậy lần này đã dùng hết thế lực của hân, ngay cả Thuận Thiên phủ mà hân cũng mua chuộc được.

Tạ Văn Hương dừng bước nhìn Vân Hi, “Cút ngay, người đừng giả mù sa mưa. Nhìn thấy ta chắc vật thể này người rất đặc ý phải không?” Đáng hận, Tạ Văn Hi rơi xuống núi giả vậy mà không chết.

Tạ Văn Hương nói xong cũng không đợi Vân Hi mở miệng đã cao ngạo rời đi. Nguyệt di nương mang theo một chiếc đèn nhỏ, bà liếc mắt nhìn Vân Hi rồi cũng đi theo sau.

...

Bóng đêm bao phủ Đông viện của Tạ phủ, An thị đang ở trong viện của bà ấy.

Hai bên huyết thái dương của bà ta dán thuốc dán, nửa nằm trên giường buồn phiền cau mày, vậy mà Tạ lão phu nhân bảo bà tới đọc kinh Phật vào buổi trưa, nói chỉ là một lát, cốt để bà có thể tĩnh tâm, nhưng lại kéo dài như vậy, chẳng phải biến thành xử phạt bà sao?

Chuyện nữ nhi khiến bà buồn phiền không ít, tiêu tốn cho chất tử An Cường càng khiến bà buồn phiền. Thật vất vả mới có thể trấn an mẹ con của tâu tâu, lại thêm hai đứa con trai khiến bà nhức đầu.

Tưởng rằng sau khi hai đứa con trai của bà lớn thì lên bà có thể ngồi hưởng phúc, ai ngờ cũng là hai cái động tiêu bạc không đáy.

Con trai lớn nói muốn làm quan lại không ngừng lấy tiền của bà.

Con trai thứ hai đánh chết cũng không đi học văn chương, học võ lại sợ khổ, chỉ muốn học làm ăn với người ta, bà nghĩ có thể có lãi cũng được rồi, ai ngờ đến cửa hàng của nó điều tra mới biết năm nào cũng thua lỗ.

Bà lại không thể nói ra được, vốn là Tạ Cẩm Côn phản đối việc con trai thứ hai làm ăn như vậy, nếu biết hai năm qua chỉ thua lỗ, vẫn không thể thu lại chút vốn nào thì chắc chắn ông ta sẽ phạt nó. Coi như tiền thua lỗ kia là tiền đóng học phí đi.

Cửa hàng thua thiệt thì bà phải bỏ tiền ra để lấp vào, nhưng bù đông bù tây, thế nào cũng không thể bù vào đủ, vẫn thiếu hụt không ít.

Bà từng có ý định lấy đồ cưới của Tạ Uyển làm của riêng, nhưng nhà đầu kia cũng rất quý quyết, bà chỉ lấy được mấy rương trang sức cùng vài đồ may quần áo. Số bạc còn lại Tạ Uyển đã khóa trong tiền trang*, mà tiền trang kia lại không muốn dùng ngân phiếu để đổi, muốn cái gì mà... mất mã?

*tiền trang: giống như ngân hàng tư nhân.

Mất mã là cái gì? Vừa rồi con trai cả của bà nói Lương bà ở Thuận Thiên phủ bị người ta cướp đi, thân cận bên cạnh Tạ Uyển là Anh nhi lại mất tích.

Lúc này An thị đứng ngồi không yên, việc Lương bà mất tích bất cứ lúc nào cũng sẽ bị điều tra. Trong phủ không điều tra thì thôi, một khi tra ra thì bà tiêu rồi.

Lưu mã mã hầu hạ bên cạnh nói, “Phu nhân không cần nóng vội, không phải còn có một phần kho báu sao?”

Kho báu?

Trong lòng An thị sáng lên, làm sao bà lại quên chuyện này mất?

Chiếc rương được giấu dưới giường ở trong phòng có chứa một tấm bản đồ bằng da người. An thị ra hiệu cho người làm đi ra hết chỉ để lại Lưu mã mã bên cạnh.

Bà ta mừng rỡ mở rương ra để lấy tấm da.

Rương mở ra, cũng là lúc gương mặt bà ta kinh ngạc, ngu muội.

Tại sao? Tại sao trên tấm da lại không có bản đồ nữa? An thị run rẩy lật qua lật lại tấm da không dưới mười lần mà vẫn không thấy gì. Chuyện gì xảy ra?

Hai mắt bà ta tối sầm, hôn mê bất tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lừa Ta, Ta Lừa Lại

Sáng sớm hôm sau, Vân Hi rời giường rửa mặt rồi đến Hạ Viên, mặc dù lúc đó tuyết không rơi nhưng buổi sáng lạnh hơn bình thường, gió lạnh thổi trên cây khiến những bông tuyết rơi xuống không ngừng.

Trong vườn vắng lặng, một người làm cũng không thấy đâu.

“Chuyện gì xảy ra? Người đâu hết rồi?” Vân Hi có chút kinh ngạc, cũng đã quá giờ Thìn rồi. Theo như quy định của Tạ phủ, thiệp thất cùng tất cả tiểu thư trong Đông phòng phải đến chỗ của lão phu nhân để thỉnh an vào giờ Thìn canh ba, nhưng bây giờ bọn người hầu vẫn chưa rời giường, làm sao hầu hạ Hạ Ngọc rửa mặt?

“Tiểu thư, người làm trong viện của Nhị phu nhân luôn dậy muộn như vậy.” Lục Châu liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói.

Cũng vì Nhị phu nhân rất dễ tính, nếu chủ tử của các viện khác, người làm mà lười biếng như vậy thì không phải đã bị cắt đứt chân rồi sao? Lời này Lục Châu cũng chỉ dám nói trong lòng. Tam tiểu thư cùng Nhị phu nhân quá dễ tính, làm sao hạ nhân trong phủ có thể tôn trọng hai người chứ.

Vân Hi không nói nữa, thân người mặc áo màu tím hơi cũ vội vàng đi vào nhà chính.

“Nương, người mới dậy sao?” Vân Hi vén rèm đi vào.

Ở trong phòng, Hạ Ngọc ngồi bên cạnh bàn đang may quần áo, mà cây nến trước mặt bà đã cháy ra tạo thành một tầng sáp dày, Hạ Ngọc không ngủ hay sao?

“Nương.” Nàng đi tới trước mặt bà, “Có phải nương thức nguyên đêm không vậy?”

“Sao vậy, Hi nhi? Nương không sao, mấy ngày nữa đại tỷ của con phải gả đi rồi, người tới trong phủ sẽ không ít nên nương may ít đồ mới cho con.” Hạ Ngọc thả cây kim trong tay xuống, xoa xoa eo nhỏ đang ê ẩm

“Nương, không phải là chúng ta có tiền cấp hàng tháng sao? Đi ra ngoài đặt người ta may, cần gì phải khổ cực như vậy?”

Trong mắt Hạ Ngọc hiện lên vài tia máu đỏ.

Trái tim Vân Hi nhói lên, người trước mặt từng là đại phu nhân ở đây, vậy mà phải thức cả đêm may quần áo sao? Nàng nhớ tới người mẹ ở kiếp trước của mình là Đoan Mộc Nhã, hai giọt nước mắt từ từ rơi xuống.

Hạ Ngọc nghe vậy cả người cứng đờ.

Lục Châu ở bên cạnh vội vàng nói: “Tiểu thư quên rồi sao? Mỗi tháng phu nhân cùng tiểu thư chỉ được hai lượng bạc, bình thường còn phải mua phấn son, lúc mời đại phu còn phải đưa tiền, bọn người hầu của lão phu nhân và đại phu nhân cũng từ đầu đến rồi đòi khen thưởng, làm sao đủ mà ra ngoài may đồ?”

Vân Hi giật mình. Đúng vậy, kiếp trước Tạ Uyển có tiền rất nhiều, mặc đồ cũng mắc tiền, không biết tiền bạc quý thế nào.

Mẹ con Hạ thị chỉ có hai lượng bạc mỗi tháng, cho dù không ban thưởng cho hạ nhân thì cũng không đủ đến Lệ Y phường mua một bộ đồ.

“Nương, nương vất vả rồi.” Vân Hi ôm Hạ Ngọc nói. An thị thì sao? Tiền của Tạ Uyển cũng đã lấy hết, tiền đãi ngộ của Hạ Ngọc cũng muốn ôm vào người.

“Nhị phu nhân, nước đã được đưa tới, người mau rửa mặt đi. Lúc này cũng không còn sớm nữa, đến giờ đi thỉnh an lão phu nhân rồi.” Quế Thâm cầm theo một thau đồng lớn đi vào trong.

Vân Hi nhìn thấy cơ thể mệt mỏi của Hạ Ngọc, trong lòng không đành lòng, “Hôm nay nương đừng đi, đã mệt mỏi cả đêm rồi.”

“Như vậy sao được? Lão phu nhân sẽ trách tội.” Hạ Ngọc vừa nói vừa đi tới chỗ thau nước.

Quế Thâm đổ nước vào trong thau đồng, Vân Hi đi tới nhìn Hạ Ngọc rửa mặt, lúc này mới phát hiện nước trong thau một chút khí nóng cũng không có. Nàng đưa tay thử nhiệt độ, lập tức giận tím mặt.

“Quế Thâm, sao người lại đưa nước lạnh tới cho Nhị phu nhân rửa mặt?” Bên ngoài lạnh đến mức nước đóng thành băng, Hạ Ngọc đã thức cả đêm làm sao có thể chịu được lạnh?

“Tam tiểu thư...” Quế Thâm nâng tay áo lau nước mắt, “Không phải là lỗi của nô tỳ, là vì trong phòng bếp không có nước nóng.”

“Làm sao lại như vậy? Không phải trong phòng bếp luôn có nước nóng được đun không ngừng hay sao? Vì sao lại không có? Nếu như không có nước nóng đi chẳng nữa thì nước ấm cũng được, vì sao lại lấy nước lạnh?” Vân Hi tức giận không thôi, mọi người đều nói Hạ Ngọc chỉ sống yên ổn cho qua ngày, thật đúng là như vậy, bọn nha đầu ở Tiêu Viên còn thả hoa hồng vào nước ấm để làm sạch mặt, Hạ Ngọc thân là phu nhân của Tạ phủ mà nước ấm còn không có dùng.

“Quên đi Hi nhi, nương quen rồi.” Hạ Ngọc vừa nói vừa bỏ khăn vào trong nước, chuẩn bị rửa mặt.

Quen sao? Nói như vậy ngày nào cũng thế sao?

“Nương, trước mặt người đừng rửa mặt.” Vân Hi cầm thau nước lên, xoay người ra khỏi Hạ Viện rồi đi tới phòng bếp.

Nhà bếp nằm ở một góc tại phía nam của Đông Viện.

Lúc Vân Hi đi tới cửa viện, liền nghe giọng cười đùa trong đó phát ra không ngừng, mấy bà tử cùng nha đầu vừa nói vừa gọi đầu, nước nóng kia dùng lại lãng. Các thùng bên cạnh bọn họ cũng bốc hơi nghi ngút.

Ở một góc viện, có hai cái lò nóng đang bốc hơi không ngừng, các lò còn lại thì im ắng không có tiếng động, chắc là nước lạnh vừa đổ vào.

“Ai là người quản lý chỗ này?” Vân Hi quét mắt nhìn bọn họ.

Một nữ nhân đã lớn tuổi vén mái tóc còn đang ước lên, nhìn Vân Hi rồi nói: “Tam tiểu thư, chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Một âm thanh sắc nhọn vang lên, trên gương mặt mập mạp của bà ta liền in dấu tay của Vân Hi, bên má đỏ ửng, “Tại sao mẹ ta, Nhị phu nhân lại không có nước nóng dùng? Lá gan các người không nhỏ, đúng không? Lại dám hầu hạ chủ tử chậm trễ!”

Bà tử này cũng không cam chịu yếu thế, đặt mông ngồi dưới đất gào khóc, “Tam tiểu thư muốn đánh chết nô tỳ sao, có ai không, cứu mạng! Đại phu nhân cũng chưa từng đánh mắng nô tỳ, Tam tiểu thư đây muốn lần lượt đại phu nhân sao? Cứu mạng!”

Thật là một kẻ xảo quyệt, bà ta kêu gào như vậy không chỉ khiến người ta cho là Vân Hi cậy mình là tiểu thư ăn hiếp kẻ khác, mà còn là coi rẻ người lớn tuổi. Một tiểu thư khuê phòng mang tiếng như vậy, nhà nào sẽ tìm một cô con dâu như thế?

Vân Hi càng thêm tức giận, lại thấy có vài người tùy ý hắt nước nóng đi, trong khi Hạ Ngọc lại phải dùng nước lạnh, nàng lập tức nhấc chân đá mấy thùng nước nóng xuống, nước chảy không ngừng.

Lần này tất cả nha đầu cùng bà tử đều hoảng hốt, tóc của bọn họ còn chưa gội xong, toàn bộ đồng thanh kêu lên: “Tam tiểu thư phá phòng bếp, có ai

không!”

Thật là một đám hạ nhân lão toét! Vân Hi đi tới bên cạnh lò, định đun sôi một bình nước nóng đang ngã trên đất.

Trên một cành cây phía ngoài phòng bếp có một người đang nghiêng người ngồi nhìn, cầm bèo bay nhẹ trong gió, hai tay gối đầu, đôi mắt sáng như sao lấp lánh hứng thú nhìn mọi việc diễn ra bên trong gian phòng, người đó chính là An Thân Vương Đoạn Dịch. Khi Vân Hi mạnh mẽ hất tung các lò nước, hân kinh ngạc mở to hai mắt, đây là Tam tiểu thư đầu gối của Tà phủ sao? Không đúng, là cộc mẹ xuống núi!

...

Không lâu sau, Hạ Ngọc mang theo Quế Thắm cùng Lục Châu đi tới. Vân Hi đưa cho Quế Thắm một bình nước còn đang bốc hơi nghi ngút, “Quế Thắm, vừa rồi là ta hiểu nhầm người, bây giờ có nước nóng rồi mau lấy về cho Nhị phu nhân rửa mặt đi.”

“Tam tiểu thư, làm sao nỡ tỳ dám nhận lời xin lỗi của tiểu thư chứ?” Gương mặt Quế Thắm lo lắng.

Hạ Ngọc thấy dưới đất toàn là nha đầu cùng bà tử, trong lòng không khỏi lo lắng, “Vân Hi, thế này là sao?”

“Nương, nương chớ để tâm, mau trở về viện đi ạ. Quế Thắm, đưa Nhị phu nhân trở về viện.” Vân Hi vội ngăn Hạ Ngọc lại, chờ đến khi bà rời đi, nàng sẽ tra xét mấy người kia việc... bình nước. Còn có vài thau nước đang bốc hơi, nàng gọi Lục Châu đồ đi.

Mấy người trong phòng bếp cùng nhau đứng dậy kéo tới chỗ Vân Hi, đây là muốn phản sao? Bọn hạ nhân không để chủ tử trong mắt à? Đột nhiên trong lòng Vân Hi sinh ra một kẻ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh Ta Sao, Ta Sẽ Đánh Lại

Hai bà tử cùng hai nha đầu đồng loạt vây quanh Vân Hi, còn vurun tới kẹp lấy hai cánh tay của nàng.

Nàng biết hai mẹ con của Hạ thị đều bị bọn người hầu trong phủ coi thường, không nghĩ tới lại càn rỡ tới mức này, lại dám đánh người.

Thật là chưa nhìn thấy cộc phát uy nên khi dễ, nghĩ nàng là món đồ chơi hay gối ôm sao? Nàng nhắc chân gạt ngã một bà tử đang đi lại gần, sau đó nhanh chóng nắm lấy tay một bà tử khác đánh mạnh vào mặt mình.

Trùng hợp lúc này Lục Châu cũng chạy tới giải vây giúp nàng, Vân Hi nhân cơ hội đó chạy thoát thân. Có một bà tử muốn ngăn Vân Hi lại lập tức bị một viên đá to từ trên cây bắn tới, đau đến nỗi bà ta ngã xuống kêu to.

Vân Hi liếc mắt nhìn lên cây, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, nhưng nàng cũng không để ý nhiều, thừa dịp các bà tử buông tay nàng vội chạy ra khỏi nhà bếp, vừa chạy vừa kéo đầu tóc cho lỏng ra một chút, chạy một đường tới Bách Phúc Viên của lão phu nhân.

An Thân Vương Đoạn Dịch vẫn ở trong bóng tối theo dõi chuyển động của nàng, nhìn bóng lưng Vân Hi đi xa, đôi mắt hẹp dài không khỏi híp lại, trong lòng càng thêm hiếu kỳ về vị tam tiểu thư của Tà phủ này.

“Ngăn Tam tiểu thư lại, đừng để nàng ta chạy!” Bà tử quản sự ở đây cao giọng quát lên.

Đoạn Dịch cười lạnh, người làm còn dám lớn lối như vậy sao? Thật là nên ăn đòn. Hắn liên tục bắn ra mấy viên đá, mấy bà tử đau đến mức lăn lộn trên đất.

Vân Hi chạy nhanh đến Bách Phúc Viên, hai bà tử nhìn thấy tam tiểu thư vô dụng hèn yếu của Tà phủ, một chút cũng không hiện ra vẻ tiểu thư khuê các, sắc mặt bọn họ liền khó coi, đứng yên không có ý muốn để nàng vào.

Đúng là rất chó lại xem thường người. Vân Hi vén tóc, khoe môi cũng cong lên, hai mắt vụt sáng, “Đại phu nhân bảo ta truyền lời tới lão phu nhân, các người nói lão phu nhân không muốn nghe, vậy ta về nói với đại phu nhân. Chẳng qua không biết đại phu nhân nói lại với lão phu nhân thì các người sẽ như thế nào.”

Nói xong nàng quay người đi ngay.

Về mặt của tam tiểu thư thật kỳ lạ. Ánh mắt bén nhọn lại khiến người ta không rét mà run.

Cũng may hai bà tử nhanh chóng hiểu chuyện, lão phu nhân không muốn nghe lời đại phu nhân nói sao? Lão phu nhân còn không biết chuyện gì mà! Nếu như đại phu nhân hỏi thì các nàng phải làm sao?

“Tam tiểu thư, mời quay lại.” Bà từ ở cửa vội vàng gọi Vân Hi, nhanh chóng mở đường. “Lão phu nhân còn chưa dậy, nô tỳ sợ tam tiểu thư phải chờ thôi.”

Vân Hi nâng khoe miệng, chưa dậy sao? Nhưng như vậy lại tốt. Chưa rời giường, có lẽ đang chờ dùng nước nóng.

Quả thật lúc đó lão phu nhân vừa mới rời giường, đang đợi nha đầu đưa nước nóng tới để rửa mặt, đợi lâu mà không thấy ai vô hầu, bà đang muốn nổi giận thì thấy một người chạy vào như gió.

Người nọ chập vạt nhào xuống dưới chân bà khóc to, “Tổ mẫu, người phải cứu cháu, có người muốn đánh chết cháu.”

Thấy là tam tiểu thư Tạ Vân Hi, bà khẽ cau mày, trên mặt lộ ra một chút không hài lòng, vô dụng đến mức bị người ta đánh sao?

Tạ lão phu nhân không đặc biệt yêu thích nữ nhi nào của Tạ Cẩm Côn, nhưng có người làm dám khi dễ chủ tử thì bà không thể nào tha thứ, nếu truyền ra ngoài thì chắc chắn người ta sẽ ngạo gia phong của Thượng Thư phủ bất chính.

Sắc mặt bà trầm xuống, “Hi nha đầu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Vân Hi che bên má trái khóc nức nở: “Vừa rồi mẹ của con rời giường, con cùng nha đầu đến phòng bếp lấy nước nóng, không nghĩ tới quân sự ở đó nói không có, rõ ràng con nhìn thấy có năm sáu bình nước đang sôi, sau đó con nói lý lẽ với mấy người đó. Nhưng nói gì mấy người đó cũng không cho, nói là bọn họ còn phải dùng để gội đầu, còn tát con một cái. Nếu không phải nha đầu Lục Châu của con giúp con thoát ra, chỉ sợ con đã bị đám người đó đánh chết rồi, bọn họ có những năm người, ô ô ô...”

Có chuyện như vậy sao?

Tạ lão phu nhân nhìn lên mặt của Vân Hi, quả nhiên là vậy, năm ngón tay còn in rõ trên gương mặt trắng nõn của nha đầu kia, đầu tóc của nó cũng rối bời, quần áo đều là nếp nhăn, lại còn ướt nhẹp nữa.

Thật là phản ròi! “Kim Châu, gọi quân sự của nhà bếp tới đây cho ta!” Thì ra chuyện mình không có nước rửa mặt cũng bị đám người hầu kia đem đi gọi đầu ròi.

Bà lại nhìn sang Vân Hi rồi nói, “Bọn họ khi dễ con, con không thể đánh lại lại bọn họ sao? Thật là vô dụng!”

Kim Châu vâng lời vội vã đi tới phòng bếp.

Vân Hi cúi đầu nức nở, trong bụng thâm oán trách, đánh lại sao? Được thôi, có những lời này thì nàng sẽ thẳng chân mà đánh.

“Được rồi, đừng khóc!” Tạ lão phu nhân nhượng mày, thật là mẹ sao thì con vậy, đều hèn yếu nhất gan như nhau, bần nhão làm sao đỡ nổi tường.

Nói về trong nhà bếp, Lục Châu đang bị đám bà tử cùng nha đầu kia bao vây đánh. Nha đầu Thu Cúc ở chỗ An thị tới lấy nước nóng thấy vậy liền tới ngăn cản, lúc này bọn họ mới ngừng tay. Lục Châu nhân cơ hội đó vội vàng chạy đi.

Thu Cúc đi vòng quanh mười vòng cũng không thấy nước nóng, nàng ta lập tức giận dữ, giờ tay tát quân sự một tai.

“Có chuyện gì xảy ra? Nước nóng đâu? Ngay cả nước nóng để đại phu nhân rửa mặt cũng không có, có phải các người ngứa da phải không?” An thị ương ngạnh nên các nha đầu hay bà tử ở viện của bà cũng có tính cách như bà ta.

Quân sự của phòng bếp bị dọa sợ không nhẹ.

“Cô nương, là tam tiểu thư... Không phải lỗi của nô tỳ. Tam tiểu thư đến đây đẩy ngã các bình nước, người không thấy vừa rồi nha đầu Lục Châu của tam tiểu thư đang đánh nhau với chúng tôi sao?”

Gương mặt Thu Cúc đanh lại, có chuyện này sao? Tam tiểu thư lại không để đại phu nhân trong mắt? Còn dám tới phòng bếp đánh người?

...

Lão phu nhân ở trong viện Bách Phúc, mới đi một lúc mà Kim Châu đã trở lại, thì ra là nàng ta đi không bao lâu đã thấy có mấy người bước ra từ phòng bếp đang vội vàng đi tới, còn nha Thu Cúc, nha đầu của đại phu nhân nữa.

Thu Cúc đi cùng với quân sự của phòng bếp, mà gương mặt của bà ta đang vô cùng đắc ý, cho nên tam tiểu thư mới tới chỗ của lão phu nhân? Thật đúng lúc, nàng cũng đang đi tìm bọn họ, dám đánh chủ tử, muốn chết sao chứ?

Bọn người này vừa vào Bách Phúc Viện liền tố cáo: “Lão phu nhân, người phải giải oan cho nô tỳ, đại phu nhân muốn trách phạt nô tỳ, không có nước nóng không phải là lỗi của nô tỳ mà do tam tiểu thư đã đổ đi hết, còn tát nô tỳ một cái. Lão phu nhân nhìn xem, mặt của nô tỳ rất đau.”

Vân Hi đang ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh Tạ lão phu nhân, đôi mắt yếu đuối ngân ngấn nước, “Tổ mẫu, sao cháu dám đổ nước đi được chứ, biết rõ nước đó là để tổ mẫu dùng, nếu đổ đi không phải là bất hiếu sao? Quân sự nói cháu đánh bà ta, cháu luôn nhất gan làm sao ra tay đánh người được, tổ mẫu là người hiểu rõ cháu nhất mà.”

Bà tử này cũng không thèm nhìn bộ dạng mình sao, đánh một bạt tai mà năm đầu tay cũng không có, da thịt thật là dày mà.

Nói người ta đánh bà, nhưng không có chứng cứ làm sao ai tin được chứ?

Cơ thể của nguyên chủ Tạ Vân Hi nổi danh mềm yếu vô dụng, đừng nói xuống tay đánh người, ngay cả bị người ta hét một tiếng cũng sẽ bị dọa đến khóc, trừ chuyện sau khi sống lại tát Lương bà một cái. Nhưng Lương bà đã mất tích, nhất định sẽ không chạy tới tổ gác nàng, Lục Châu là người của nàng, càng không nói ra.

Quả nhiên, Tạ lão phu nhân tức giận hét lớn: “Cần rồi! Lá gan tam tiểu thư nhỏ như vậy làm sao đánh người? Mặt của người có đầu tay sao? Rõ ràng là các người dùng nước gội đầu hết rồi, cũng không nấu nước khác, sợ đại phu nhân trách phạt nên đẩy trách nhiệm lên người tam tiểu thư, còn ra tay đánh chủ tử. Còn có gia quy vương pháp không hả? Bây đầu, kéo bọn nô tài ra ngoài mau, đánh một người 20 hèo! Phạt cắt đứt tiền lương nửa năm! Đuổi khỏi phòng bếp, cho lên trang trại trông trọt đi!”

Lần này toàn bộ bọn người kia đều luống cuống, công việc ở phòng bếp rất béo bở, không chỉ được ăn trước chủ tử mà còn có thể len lén cầm về nhà một chút, giờ phải đi tới trang trại để trông trọt sao? Không có tiền đồ! “Lão phu nhân, nô tỳ không đánh tam tiểu thư, oan uổng quá...”

“Oan uổng sao?” Tạ lão phu nhân cười lạnh, chỉ vào năm ngón tay hằn tím trên mặt Tạ Vân Hi, “Đây là tay của ai? Tới đây so đi! Bàn tay mập này là của người nào?”

Quản sự mập mạp kia ngẩng đầu vội vàng giải thích, “Lão phu nhân, đó không phải là do nô tỳ đánh, là Tam tiểu thư nắm tay nô tỳ rồi đánh mình.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mị Ảnh Trong Đêm Yên Tĩnh

Nói vậy! Nào có ai tự đánh mình? Rõ ràng các người khi dễ tam tiểu thư hiền lành nên đánh nó!” Tạ lão phu nhân tức giận cười lạnh quát một tiếng, lại giục bà tử bên cạnh mình, “Còn không mau kéo đám người này ra ngoài!”

Bà mới từ bỏ việc quản lý nội bộ trong phủ vài năm mà người trong phủ lại dám làm loạn lần ất chủ tử như thế này sao? Nếu truyền ra ngoài phủ, người ta không chỉ nói tam tiểu thư trong phủ hèn yếu vô dụng, mà còn nói người quản lý chuyện nội bộ trong phủ không biết quản người hầu, gia quy bại hoại, chủ không ra chủ, nô tài không ra nô tài.

“Vâng, lão phu nhân!” Mấy bà tử to khỏe vén tay áo lên kéo mấy người làm trong phòng bếp đi ra ngoài.

“Lão phu nhân, nô tỳ bị oan...”

“Oan sao? Hừ, đánh mạnh cho ta!” Tạ lão phu nhân cắn răng gầm lên, mặt của bà còn chưa rửa đâu, những người này lại lo gội đầu, chỉ điểm này thì phải đánh chết rồi.

Rất nhanh sau đó, trong góc viện vang lên tiếng gậy đánh vào da thịt cùng tiếng van xin tha thứ không ngớt.

Vân Hi hạ mi mắt, khóe môi nhỏ đang cong lên cũng kìm nén không dám lộ rõ, nàng nghĩ muốn sống yên bình trong phủ này điều cần làm đầu tiên là phải dọn hết những bọn đầu trâu mặt ngựa kia. Người không đánh nàng, nàng không đánh người, nếu người ta động vào nàng, tuyệt đối nàng sẽ không nương tay!

Bọn nô bộc trong Bách Phúc Viện cũng không hiểu những gì lão phu nhân đang nghĩ, nhìn thấy lão phu nhân làm chủ cho tam tiểu thư, đánh đám người kia thật dã man, ở trong lòng bọn họ thầm oán, chẳng lẽ lão phu nhân bắt đầu thích tam tiểu thư rồi sao? Bỗng dưng bọn họ cảm thấy hơi sợ Vân Hi, lần sau không dám khinh thường nàng ta nữa.

Mà nói đến Thu Cúc khi thấy người trong phòng bếp không tố cáo được, trái lại còn bị đánh, làm sao nàng ta còn dám lên tiếng? Lúc nghe thấy tiếng cây gậy đánh vào móng cùng tiếng rên rỉ của mấy người bị đánh, Thu Cúc lặng lẽ chạy ra khỏi Bách Phúc Viện.

Sau khi An thị nghe được tin này thì nhũn mảy lại, Tạ Vân Hi sao? Mượn lão phu nhân để đánh người trong phòng bếp? Từ bao giờ mà lá gan của nó lại lớn như vậy?

An thị nhớ lại bộ dạng gần đây của Tạ Vân Hi, hình ảnh đầu tiên chính là bộ dáng ở Tiêu Viên ngày hôm qua. Nàng ta chỉ nhìn nàng một cái, khóe mắt mỉm cười, môi đỏ cười như không cười...

Đột nhiên, trong lòng bà giật mình, tại sao ánh mắt kia lại rất quen thuộc.

Bà che tay trước ngực, trấn an trái tim đang nhảy loạn, thầm an ủi chính mình.

Không, không thể nào, nhất định là hôm qua phát hiện tắm da người kia không còn hình bản đồ, lo âu một đêm không ngủ ngon giấc nên sinh ra ảo giác. Nhất định là vậy, làm sao nụ cười của Tạ Văn Hi lại giống Tạ Uyển được chứ? Làm sao có thể?

An thị đang phiền não thì có nha đầu đi tới nói: “Phu nhân, cữ cữ của phu nhân nói, muốn dùng dầu thơm của Tây Dương hòa vào nước rửa mặt, nói người mau đưa qua.”

Dầu thơm... Tây... Dương?

Trong lòng An thị lại co rút đau đớn. Dầu thơm kia chỉ lớn bằng ngón tay cái nhưng phải bỏ ra một trăm lượng bạc mới có, bà cắn răng, “Nhanh đi mua đi!”

...

Gió lạnh thổi qua, ban đêm vô cùng yên tĩnh. Hậu viện trong phủ của Binh bộ Thượng Thư đã ít tiếng động ồn ào như lúc ban ngày.

Sau canh hai, trong Hi Viện của Văn Hi.

Hai bà tử chuyên làm việc nặng đang vây quanh lò lửa, ngồi ở chỗ trực đêm của mình, chợt một thân hình mặc đồ đen bay ngang qua trước phòng trực, nhưng kinh công giỏi đến mức hai bà không hề phát hiện ra.

Đang ở trong phòng, Hồng Châu cùng Lục Châu mang một thùng nước nóng đổ xuống thùng tắm lớn ở trong nhà tắm. Văn Hi đóng cửa, đưa tay thử nước một chút rồi sau đó bắt đầu cởi áo.

Bỗng nhiên cửa phòng rung lên dữ dội, bàn tay đang cởi áo của Văn Hi ngừng lại, gương mặt cũng trở nên lạnh hơn, “Chuyện gì?”

“Tiểu thư, làm sao người lại khóa cửa lại chứ? Không muốn nô tỳ giúp người một tay sao?” Là giọng nói của Hồng Châu.

“Không cần đâu, người đi làm ấm giường đi, ta tắm xong sẽ đi ngủ.” Văn Hi nhàn nhạt nói. “... Vâng.” Gương mặt ở ngoài cửa của Lục châu tỏ vẻ không hiểu, làm sao tiểu thư không muốn nàng hầu hạ tắm rửa chứ? Nhưng nàng ta cũng không suy nghĩ nhiều, đi tới phòng ngủ của Văn Hi trải giường chiếu.

Văn Hi thở phào nhẹ nhõm.

Kiếp trước nàng bị An thị lấy mất tấm bản đồ ở sau lưng, bản đồ bí mật này chỉ có hai tỳ nữ bên cạnh nàng biết, chính là Xuân Yến bị đánh chết và Anh nhi đang không biết tung tích, trong hai người này phải có một người tiết lộ bí mật.

Nàng không dám để cho ai nhìn thấy cơ thể của nàng nữa, hai tỳ nữ chăm sóc nàng hiện tại là Hồng Châu cùng Lục Châu, thoát nhìn cũng coi như trung thành, nhưng nàng không dám tin nhiệm quá mức.

Nàng nhẹ nhàng cởi áo quần ra, đi tới trước một cái gương cao ngang người, nàng quay lưng nhìn phía sau của mình.

Trong phòng tắm có ba cây nến cao rất sáng, trong hơi nước mờ ảo, bóng thoáng có thể thấy được da thịt trắng như tuyết của thiếu nữ, mà sau lưng... lại có một tấm bản đồ. Bản đồ này giống như tấm phía sau lưng của Tạ Uyển như đúc.

Trong đêm nàng tỉnh lại, nàng ngồi một mình trong phòng tắm, lúc nhìn vào trong gương thì kinh sợ vì tưởng như mình chưa từng chết đi. Nếu không phải gương mặt hiện tại hơi khác so với trước kia thì nàng cho rằng nàng vẫn là Tạ Uyển, là người ở Tiêu Viên của Tạ phủ.

Rõ ràng lưng của người trong gương rất trơn bóng, nhưng dần dần hiện ra nhiều hoa văn, từ từ tạo thành một tấm bản đồ, phía trên có sông, có núi đồi, có rừng cây um tùm, có chữ viết cổ quái.

Nàng run rẩy vươn tay tới định vuốt sau lưng nhưng không chạm vào được, kiếp trước, nơi này đã bị người ta lột da. Đồi này, bản đồ lại hiện lên như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Là kiếp trước còn oán hận quá sâu nên không thể để cho An thị được như ý, hay là Tạ Văn Hi có liên kết với Tạ Uyển?

Văn Hi ngồi trong thùng nước nhắm mắt lại trầm tư suy nghĩ, cho đến khi nước lạnh nàng mới hồi phục lại tinh thần, nàng bước ra khỏi thùng nước, tay với lấy khăn vải chuẩn bị lau khô cơ thể, liền nghe Lục Châu ở phía ngoài lo lắng hỏi: “Tiểu thư, tiểu thư tắm xong chưa?”

Chắc là nàng tắm rất lâu rồi, Lục Châu không yên lòng nên mới hỏi vậy.

“Rồi...”

Văn Hi còn chưa nói hết câu đã phát hiện bên trong phòng tắm còn có tiếng hít thở của ai đó.

Là tiếng của một nam tử... Có chút quen thuộc.

Nàng kinh hãi, vừa sợ khi người ta nhìn thấy cơ thể, vừa sợ người ta sẽ thấy bí mật sau lưng.

Nàng không để ý đến nước vẫn còn đọng trên người, nắm lấy quần áo trên giá mặc vội vào người.

“Tiểu thư, người có ổn không? Tiểu thư...” Lục Châu gõ mạnh vào cửa, rõ ràng nàng không nghe người bên trong trả lời chữ “rời” kia, vì vậy càng thêm lo lắng.

Lúc này Vân Hi lại không có thời gian trả lời, nàng che kín thân thể tìm nơi người kia đang lẩn trốn. Lúc bên trái lúc bên phải, lúc cao lúc thấp, khinh công người này cao như thế sao?

“Tiểu thư?” Lục Châu đứng ở ngoài phòng tắm gấp đến mức giậm chân, “Hong Châu, mau gọi hai bà tử giữ cửa tới, có phải tiểu thư xảy ra chuyện gì hay không? Người vào phòng tắm nửa canh giờ rồi mà vẫn chưa ra!”

“Các hạ là người nào? Tại sao lại nấp trong phòng tắm dòm ngó ta?” Vân Hi hạ giọng hỏi, trong lòng biết rõ võ công của đối phương không thể nào không nghe được giọng nói của nàng, “Nếu vẫn không xuất hiện, ta sẽ gọi thị nữ vào.”

Cùng lắm thì lười rách cả chết, cũng không thể không khỏi chịu nhục.

“Tổn hại đối phương một vạn, tự hủy bản thân tám trăm, thật là một biện pháp hạ sách. Tam tiểu thư của Tạ phủ nhìn như đoá hoa Ngọc Lan, nhưng thật ra là một đoá Mạn Đà La*” Một giọng nói lười nhác nhưng trầm thấp của nam tử vang lên sau lưng nàng.

* Mạn Đà La: Chính là hoa bi ngạn trắng. Loài hoa này có độc. Ý chỉ nhìn Vân Hi trong sáng như Ngọc Lan, nhưng thật ra lại có độc bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đối Nghị

Vân Hi xoay người lại, một bóng người nhanh nhẹn bay xuống từ trên xà nhà.

Thân ảnh nhẹ nhàng mặc áo cẩm bào màu xám, bên ngoài khoác một chiếc áo màu đen. Nửa tóc được cột lại, một nửa lại thả tự do, trên tóc còn có một chiếc trâm bằng ngọc, toàn thân tỏa ra nét cao quý cùng kiêu ngạo.

Đôi mắt người kia híp lại, nhìn nàng từ trên cao, dường như bên môi hiện ra ý cười nhưng đáy mắt lại lạnh như sương.

Làm sao tiểu nha đầu này biết hẩn nấp ở xà ngang? Trên xà ngang to đó, nếu hẩn cố ẩn nấp trong đó thì số người có thể tìm ra hẩn cũng không hơn năm người.

Cảm thấy quanh người hẩn phát ra ý lạnh, Vân Hi lùi về phía sau hai bước, hơi thở của người này giống hệt người bịt mặt tối hôm trước.

“Vương Gia thật là hăng hái, buổi tối mùa đông thế này, ngài không ở trong phòng sưởi ấm, làm sao lại trèo qua tường viện của khuê nữ chứ? Tiểu nữ không nhớ mình đắc tội với Vương gia khi nào, vì sao ngài lại muốn phá hư danh tiếng của tiểu nữ?”

Vân Hi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hẩn, lần trước gặp hẩn bịt mặt ở phòng Tạ Cẩm Côn, chắc chắn là Vương gia rảnh rồi nhất Lương Quốc – Dịch Thân Vương Đoạn Dịch.

Trong trí nhớ của nguyên chủ này cũng không tồn tại vị Vương gia này, còn Tạ Uyển thì cũng chỉ gặp hẩn một lần, nhưng khoảng cách khá xa.

Đoạn Dịch là di phúc tử* của Tiên Hoàng, mẹ đẻ là đương kim Thái hậu, thân phận vô cùng tôn quý, trừ Hoàng thượng ra thì hẩn là người có vị trí cao nhất.

*Di phúc tử: mồ côi từ trong bụng mẹ.

Nhưng hẩn không thích triều chính, chỉ thích vui đùa bên ngoài, đã vậy hẩn còn nuôi không ít nam sủng, là kẻ giàu có nổi tiếng trong Kinh thành.

Nhưng mà, một Vương gia như vậy lại lên lút vào phủ Bình bộ Thượng thư, rốt cuộc người này muốn làm gì?

“Danh tiếng của khuê nữ?” Đoạn Dịch cong môi, gương mặt tuấn tú kẻ sát vào Vân Hi, cười như không cười nhìn nàng, “Thiên hạ đều biết bốn vương đoạn tụ, có thể hủy hoại thanh danh của người sao?”

Vân Hi: “...”

“Tiểu thư! Tiểu thư, người làm sao vậy? Nói chuyện với ai sao?” Lục Châu đứng ngoài phòng bắt đầu gọi lớn, làm sao tiểu thư không trả lời chữ nào như thế? Cầu mong đừng xảy ra chuyện gì, “Hong Châu, muội nhanh lên một chút, chúng ta cùng nhau đập cửa vào, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau dùng sức. Một, hai...”

Vân Hi lạnh lùng, “Nhưng nếu lát nữa thị nữ của ta đi vào, nhìn thấy Vương gia ở trong phòng tắm, nhất định bọn họ sẽ nói cho phụ thân của ta. Nam nữ nửa đêm ở cùng nhau, phụ thân ta sẽ nghĩ thế nào? Nhiều lắm ta cũng chỉ bị mắng một trận, nhưng từ nay về sau Vương gia sẽ có rất nhiều vợ.

Chỉ cần ngài không ngại tiểu nữ nói dối, thì ngài cứ tùy ý. Nếu Vương gia nấp ở Tạ phủ mấy ngày nay thì cũng biết kế hoạch của tiểu nữ rồi. Hãm hại An Cường, làm hắn bị đánh một trận, tiểu nữ lại ra tay đánh người ở phòng bếp, rồi sắp xếp khiến họ bị đuổi đi.

Ngài không muốn hậu viện của ngài chó gà không yên thì cứ ở lại đây. Phụ thân của ta sẽ không để nữ nhi thua thiệt, nào sợ ngài đoạn tụ, phụ thân ta cũng sẽ cầu Hoàng thượng ban hôn. Vậy những ngày tháng an nhàn của Vương gia ngài sẽ phải chấm dứt.”

Đoạn Dịch: “...”

“Tiểu thư...” Bạch bạch, ôi chao, cửa bị đá văng ra, hai người kia dùng sức quá mạnh nên cả hai bị ngã lăn trên đất.

Mà trên mặt Đoạn Dịch cũng toàn là vạch đen, lúc cửa mở ra, thân hình của hắn chợt lóe lên rồi không thấy đâu nữa.

Vân Hi thở ra một hơi, đưa tay lau trán, tất cả cũng đều là mồ hôi lạnh, nàng nhanh chóng ngồi lại vào thùng nước tắm.

Lục Châu nhìn thấy nàng thì giật mình, “Sao tiểu thư lại còn ngồi trong đó? Nước cũng lạnh rồi!” Vân Hi dùng tấm vải che bản đồ sau lưng, “Ta ngủ thiếp đi mất, các người đem thêm nước nóng lại đây.”

“Tiểu thư..., tắm cũng ngủ sao?” Gương mặt Lục Châu hiện lên nét khó hiểu.

Trong phòng đã không còn nghe thấy hơi thở của Đoạn Dịch, sau khi thị nữ lấy thêm nước nóng cho mình, Vân Hi tắm lại một lần nữa. Chẳng qua sau khi trở lại phòng ngủ, nàng bảo Lục Châu cùng Hồng Châu xem xét thật kỹ các cửa sổ của phòng tắm, kết quả không có hư hỏng gì. Vậy Đoạn Dịch vào bằng cách nào?

...

Trong một hẻm nhỏ phía sau Tạ phủ, một chiếc xe ngựa màu đen dừng lại, trên xe ngựa không có bảng tên hay điều gì kỳ lạ, chỉ là một chiếc xe ngựa bình thường.

Đoạn Dịch bay trong bóng đêm, chốc sau đã nhảy đến chỗ của xe ngựa.

Trước mặt xe, người cầm dây đang giả vờ ngủ vội vàng vén rèm cho Đoạn Dịch ngồi xuống.

Bên trong xe có hai người, lúc Đoạn Dịch đi vào thì bọn họ cung kính ngồi sang một bên, “Vương gia, cần gì tự ngài hành động, không phải có bọn thuộc hạ sao?”

Đề các người đi sao?

Đoạn Dịch liếc mắt, lia ánh nhìn về phía Thanh Nhất cùng Thanh Nhị, trước mắt lại hiện ra hình ảnh lúc Vân Hi đang tắm. Cơ thể chưa trưởng thành hoàn toàn, lại giống như hoa Phù Dung sau cơn mưa, đúng là cảnh đẹp khó gặp. Đôi mắt còn mờ hơi nước nhưng cũng thật giảo hoạt khi tìm kiếm hắn, cũng không né tránh tầm mắt của người đối diện.

Đột nhiên hắn cảm thấy tai nóng lên, miệng lưỡi khô đắng.

Đoạn Dịch đá Thanh Nhất một cước khiến hắn văng ra, lạnh lẽo nói, “Bắt đầu từ bây giờ, chuyện Tam tiểu thư của Tạ phủ người đừng để ý, để Thanh Y cùng Thanh Thường làm.”

Thanh Nhất bấu môi một cái, “Hai nữ nhân kia có thể làm gì chứ? Thấy ta còn phải vội chạy trốn!”

Nữ nhân mới có thể làm việc này, “Cứ quyết như vậy đi.”

Thanh Nhất cùng Thanh Nhị đưa mắt nhìn nhau, “Vâng...”

“Trở về phủ.” May mắn chính là hắn không để cho Thanh Nhất vào phủ theo dõi Tạ Vân Hi, nếu không...

Trước mắt hắn lại hiện lên đôi mắt giảo hoạt lạnh lợi của tiểu nha đầu kia.

Mặc dù nàng là tiểu thư của Tạ phủ nhưng ăn ở cũng như đãi ngộ kém hơn so với các tỷ muội, đồ trang hoàng trong phòng lại không bằng bọn người hầu trong phủ của hắn, quần áo lại cũ kỹ. Mấy ngày trước nàng giặt xiu, Tạ Thượng thư cũng chả quan tâm lắm, giống như người vô hình.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến nàng oán hận? Mặc dù oán hận, cũng sẽ không đi tiết lộ bí mật của Tạ phủ cho người ngoài... Còn nữa... Nàng không biết nàng đưa cho hắn quyển sách như thế nào sao?

Hai mắt Đoạn Dịch khẽ khép lại, hắn tựa lưng vào vách xe. Sau khi Tạ Vân Hi tắm rửa xong, trên cơ thể nàng lại tỏa ra hương Ngọc Lan thơm ngát, khiến tâm tình hắn không thể nào bình tĩnh được, còn có lúc đó quần áo của nàng không thể che chắn toàn bộ, vậy mà lúc nhìn thấy hắn lại không hề kinh sợ...

Không kinh sợ? Chẳng lẽ nàng cho rằng hần bị đoạn tỵ thật sao?

Trong lòng Đoạn Dịch không khỏi sinh ra cảm giác tức giận, sắc mặt cũng càng ngày càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngoài Ý Muốn

Bóng đêm bên ngoài càng ngày càng dày đặc nhưng làm thế nào Vân Hi cũng không ngủ được.

Nàng trần trọc trở mình trên giường, suy nghĩ vì sao Đoạn Dịch phải vào viện của nàng, sau đó lại nghĩ con đường kế tiếp nàng phải đi.

Trong trí nhớ, Hạ Ngọc nói mẹ con nàng chưa rời phủ bao giờ, trừ việc thỉnh thoảng theo Tà lão phu nhân đến từ đường của Tà gia dâng hương, căn bản bọn họ đều sống ở trong phủ.

Sống trong phủ để An thị điều khiển sao? Tuyệt đối không được!

Vân Hi dứt khoát mặc áo khoát vào rồi rời giường, ở căn phòng bên cạnh, Hồng Châu cùng Lục Châu đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nàng rón rén ra khỏi viện, lúc này Vân Hi nghe loáng thoáng có người đang nói chuyện thật nhỏ ở nơi không xa.

Thính lực của tai nàng rất bén nhạy, bên cạnh Hi Viên có một đường nối thẳng tới cửa hông. Đã trễ thế này mà có người rời phủ sao? Còn đi cửa hông nữa?

“Nhị tiểu thư, cuối cùng người cũng tới, vừa rồi đèn trong phòng Tam tiểu thư vẫn sáng, nô tỳ lo lắng vô cùng. Nếu để nàng ta phát hiện...”

“Vậy thì sao? Một nữ nhân ngu xuẩn thì sinh ra người đầu gối thối, sợ nàng ta làm gì?” Một nữ tử lạnh lùng nói.

Nhị tiểu thư? Tà Vân Dung, nhị nữ nhi của An thị sao?

An thị sinh ra hai trai hai gái, đại nữ nhi Tà Vân Lam ngoài mặt dịu dàng nhưng kì thực lại ngạo mạn ương ngạnh, nét hiền thực kia chỉ là giả vờ. Mà nhị nữ nhi Tà Vân Dung luôn cho mình là người lạnh lùng, thế nhưng người như vậy thì yếu ớt từ trong xương.

Bên trong cũng như bên ngoài phủ cũng ít người không thích nàng ta. Mặc dù không xinh đẹp như Tà Vân Lam nhưng lại là tài nữ nổi tiếng trong Kinh thành, thông minh lanh lợi, lại biết lễ nghi, hiểu biết rất nhiều.

Cũng vì vậy mà nàng ta rất được An thị yêu quý. Chẳng qua khuya như vậy mà Tà Vân Dung còn đến đây làm gì? Còn sợ nàng biết nữa?

Vân Hi nắm chặt áo khoác ngoài của mình, lặng lẽ đi tới chỗ có tiếng nói.

Trên đường nhỏ, chỉ thấy Tà Vân Dung mặc áo khoác rất dày, phía sau còn có một nha đầu đi cùng. Nhìn bọn họ đang rất vội vã.

Vân Hi bám theo một đoạn, hai người kia đi thẳng đến cửa hông của Tà phủ, nhờ vào ánh đèn từ đèn lồng trong tay nô tỳ kia mà Vân Hi thấy rõ nô tỳ đó chính là nha đầu tam đẳng Thu Quế bên người Hạ Ngọc.

Nàng không dám tới gần quá, chỉ núp sau một bụi hoa hồng ở phía xa.

Thu Quế mở khóa cửa hông, một nam tử mặc áo choàng lác mình đi vào, người đó đưa một viên ngọc ban chỉ vào tay Thu Quế. Người kia mặt áo choàng che mặt nên Vân Hi không nhìn thấy dung mạo của hần.

Vóc dáng người nọ cao lớn, cử chỉ tuấn nhã.

Nam tử nói, “Phân thưởng cho người, nhớ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu không...” Giọng nói còn trẻ tuổi, bàn tay dài trắng như ngọc, thoát nhìn là công tử nhà giàu, lời kia nghe rất êm tai nhả nhặn, nhưng lại hiện ra sát ý vô hình.

Thu Quế vội vàng quỳ xuống, “Nô tỳ hiểu, xin quý nhân yên tâm.”

Nam tử lại đưa tay về phía Tà Vân Dung, Tà Vân Dung thuận thế dựa cơ thể vào hần, hai người cùng ra khỏi cửa.

Quý nhân? Là ai? Không nghĩ tới tài nữ Tà Vân Dung nhã bằng thanh ngọc khiết mà đi cùng một nam tử, đêm hôm khuya khoắt lại lặng lẽ xuất phủ!

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Vân Hi đã rời giường.

Lúc này Hồng châu nở nụ cười đưa nước nóng vào. Lục Châu đi tới mở ra nhìn, lập tức thấy hơi nóng bốc lên.

“Tiểu thư, là nước nóng, còn nhiều hơn hôm qua.” Lục Châu hưng phấn nói, sau đó nhận lấy bình nước trong tay Hồng Châu rót vào thau nước.

Hôm qua nàng đi múc nước, người ở phòng bếp đã tùy ý đổ nước còn chưa nóng cho nàng, lúc nàng chạy về Hi Viên thì nước đã nguội, chỉ ấm hơn nước lạnh một chút mà thôi.

Hồng Châu cũng vui vẻ nói, “Tiểu thư biết không? Vừa rồi nô tỳ đi tới phòng bếp, mấy người đó thấy nô tỳ liền vô cùng khách khí, còn bảo nô tỳ ngồi chờ, sau đó đưa nước nóng đến tận tay nô tỳ.

Trước kia nếu nhìn thấy chúng ta thì rất khó gần. Hôm qua lão phu nhân tức giận, bọn người đó cũng thay đổi thái độ rồi.”

Nhìn hai nha đầu hưng phấn vội vàng giúp nàng rửa mặt, Vân Hi không khỏi cau mày, mùa đông có nước sôi cũng khiến Hi Viên vui vẻ như vậy hay sao? Mấy vú già tam đẳng khách khí một chút với nha đầu nhất đẳng các nàng, cũng khiến các nàng ta phấn khích như vậy sao? Không phải đây là những đãi ngộ mà các nàng ta nên có sao?

Xem ra ngày thường các nàng chịu khổ quen rồi, được chút cải thiện nên vừa mừng vừa lo. Nhưng so với chỗ của An thị còn kém quá xa, nếu nói “xa xa” vẫn còn không đủ.

Vân Hi nghĩ đến nha đầu Thu Quế ngày hôm qua, nàng không khỏi nâng khoe miệng lên.

An thị bị An phu nhân phiền đến mức muốn bẻ đầu súc trán, Tạ Vân Lam nhốt trong viện viết “Nữ giới”. Có thể nào để cho Tạ Vân Dung có thể ngồi yên mà tiếp tục diễn vở kịch trong sáng? Nàng sẽ khiến mẹ con bà ta phải cùng tiến cùng lùi.

Sau khi Vân Hi rửa mặt liền mang hai nha đầu đến Hạ Viên.

Giống như ngày hôm qua, trong chỗ Hạ Viên vô cùng yên tĩnh, cỏ khô trong vườn cũng không ai dọn dẹp. Vân Hi nhíu mày cất bước đi vào trong nhà.

Trong phòng, Hạ Ngọc đã rời giường, Quế Thắm thì đang rửa mặt.

“Nurong.” Vân Hi cười đi tới. Nàng nhìn thau nước rửa mặt của Hạ Ngọc, có hơi nóng, rất tốt, quả nhiên yếu mềm không phải là con đường dễ sinh tồn.

“Chào tam tiểu thư.” Quế Thắm cười tươi, vội vàng dâng trà nóng cho Vân Hi.

Hạ Ngọc đi tới bên chậu rửa, “Quế Thắm, khăn rửa mặt đâu?”

“Phu nhân, nô tỳ đi lấy ngay.” Quế Thắm đặt bình trà xuống rồi đi lấy khăn cho Hạ Ngọc, tìm được khăn rồi lại rót nước trà cho Vân Hi.

Nhìn người này bận rộn không ngừng, Vân Hi nói, “Quế Thắm, người cứ hầu hạ phu nhân đi, ta không uống trà.” Suy nghĩ một chút lại hỏi, “Những người khác trong viện đâu? Làm sao chỉ có một mình người dậy sớm? Đã giờ Thìn rồi.”

Có người làm của nhà nào mà giờ Thìn còn chưa thức dậy chứ? Mặt trời đã lên cao rồi!

Gương mặt Quế Thắm lộ vẻ khó xử.

Hạ Ngọc lau mặt sạch sẽ rồi mới để khăn mặt lên giá, “Bỏ đi, buổi tối bọn họ ngủ trễ, sáng sớm cũng không có chuyện gì làm mà.”

Không có việc gì thì thức dậy sau chủ tử sao? Chuyện quét dọn cỏ trong viện không phải là việc làm hay sao? Có còn quy củ hay không? Vân Hi im lặng rồi nhìn Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc bắt đầu ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, phát hiện dầu xoa tóc không có, “Quế Thắm, đi đến Tây Sương phòng cầm dầu thơm cho tóc tôi đây.”

Quế Thắm liền nói, “Nhi phu nhân, cái đó ở chỗ nào, nô tỳ cũng không biết.”

Hạ Ngọc cầm lược lên nói, “Thôi được rồi, chấp nhận như vậy đi.”

“Chấp nhận?” Nhìn về phía hay chủ tử đang nói chuyện, Vân Hi nhìn không được mà tức giận, “Nurong, người có muốn đi tới chỗ tổ mẫu thỉnh an không, tóc không đẹp thì tổ mẫu sẽ quở trách đó, có thể chấp nhận sao? Thu Quế giữ đồ đúng không? Gọi nàng ta tới đây là được.”

Hạ Ngọc có bị người ta đánh cũng không nổi giận, mà Tạ lão phu nhân lại là người cả đời làm việc chưa ngoa, hơn thua tranh giành, bởi vậy sớm đã không vừa mắt với Hạ Ngọc, làm sao mà mẹ nàng lại không biết đường mà sửa đổi một chút?

“Không có dầu thơm, không phải chỉ có thể chấp nhận sao?”

Vân Hi cảm giác mình đang đàn gảy tai trâu, “Lục Châu, tìm Thu Quế đến đây, chưa tỉnh thì kéo dậy.”

Thu Quế, hôm qua được quý nhân ban cho ngọc ban chỉ, hưng phấn quá nên cả đêm không ngủ được chứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Giải Trừ Ác Bộc*

Editor: Sam Sam

“Vâng, tiểu thư.” Lục Châu nhanh nhẹn trả lời rồi chạy ra khỏi phòng.

“Vân Hi, bao nhiêu năm qua đều sống như vậy, cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà...”

Vân Hi cảm thấy không thể nào nói chuyện với Hạ Ngọc được, “Nương, đây không phải là vấn đề nhỏ, chúng ta là chủ tử, bọn họ là người hầu, chủ tử gọi người hầu làm việc là lẽ thường tình. Hơn nữa bọn họ ăn trong phủ ở trong phủ, còn lấy tiền hàng tháng, chẳng lẽ không thể sai việc hay sao?”

“Nhưng mà Vân Hi, những người đó đều là người của An thị đưa tới, có thể làm như vậy hay không...” Hạ Ngọc buồn rầu.

“Nương, người hãy yên tâm, nữ nhi có chủ ý rồi.” Nàng đã sớm biết bọn họ là người của An thị, không phải là người của An thị thì nàng sẽ không ra tay! Nếu như nàng đã nhập vào xác người này, muốn sống thoải mái ở Tạ phủ, sao có thể cho phép đầu trâu mặt ngựa tồn tại ở xung quanh?

Còn An thị, nhất định phải dùng kế “Cháy ở tiền viện, kẻ trộm vào Hậu viện”, làm cho bà ta không để ý đến nàng.

Trong chốc lát, Lục Châu quay lại với gương mặt tức giận, “Tiểu thư, người làm ở Hạ Viên đóng cửa ngủ hết, nô tỳ gọi cũng không ai ra mở, còn... mắng nô tỳ nữa.”

Mắng sao? Vân Hi nhăn mày.

Xem ra sau lưng có An thị, bọn người đó đã không để Hạ Ngọc vào mắt rồi.

“Lục Châu, lập tức gọi tất cả người ở Hi Viên tới đây, cầm gậy nữa, ta muốn đánh bọn ác nô đó!”

“Vâng, tiểu thư.”

“Vân Hi, con làm gì vậy?” Hạ Ngọc bất an nhìn Vân Hi, từ sau khi nữ nhi bà bị ngắt xiu, làm sao lại thay đổi nhiều như vậy?

“Nương, người không cần lo lắng.” Không có quy củ thì không thể chấp nhận.

Hai ma ma chuyên làm việc nặng được Lục Châu đưa tới, còn có cả Hồng Châu.

Vân Hi nói nhỏ mấy câu với Lục Châu, Lục Châu trừng mắt nhìn Hồng Châu với hai ma ma kia, sau đó bốn người đến dãy phòng của hạ nhân trong Hạ Viên đập cửa thật mạnh, tiếp đến lại lôi bọn người đang ngủ trong chăn kéo ra ngoài sân.

“Quỳ xuống!” Vân Hi quát lạnh một tiếng.

“Tam tiểu thư, nô tỳ có lỗi gì chứ, sao lại phạt quỳ nô tỳ?” Hai nha đầu cùng hai bà tử không phục, “Nô tỳ là người do đại phu nhân tới hầu hạ nhị phu nhân, cho dù có lỗi cũng là do đại phu nhân tới trừng phạt, Tam tiểu thư lần lượt cả đại phu nhân sao, có phải vượt quyền hay không?”

“Cần rồi!” Vân Hi cười lạnh, “Thức dậy muộn hơn chủ tử, ngôn ngữ lại bất kính, phải phạt thêm! Lục Châu, Hồng Châu, kéo bọn họ xuống rồi đánh mỗi người 20 trượng!”

Hai nha đầu Lục Châu và Hồng Châu là nha đầu nhất đẳng ở Hi Viên, nhưng An Thị luôn luôn hà khắc với Hạ Ngọc, bởi vậy phải rất ít người tới hầu hạ trong viện của bà cũng như của Vân Hi, bình thường việc nặng nhọc gì cũng do hai nha đầu này làm, cơ thể cũng được luyện tập mà mạnh khỏe hơn bình thường, nhắc tới việc đánh người bằng cây cũng chẳng phải việc khó khăn gì, hai người lập tức cầm gậy lên đánh. Mãi cho đến khi bọn người kia kêu gào như heo bị làm thịt mới ngừng.

Ở cửa Hạ Viên có một bóng người thoáng vụt qua. Vân Hi chỉ đưa mắt nhìn, khóe môi nàng cong lên.

...Tụ Phúc Viên của An thị, một đại nha đầu chạy vào vội vàng quỳ xuống, hoảng loạn: “Đại phu nhân, người mau cứu Thu Quế, Tam tiểu thư đang đánh nàng ta ở Hạ Viên, nếu không phải do nô tỳ chạy mau thì cũng đã bị đánh chết rồi, xin đại phu nhân làm chủ cho bọn nô tỳ.”

Lúc này An thị vừa mới rời giường, nghe thấy vậy liền nhủ mày, Tạ Vân Hi đánh người sao? Nó có lá gan to như vậy sao? Đột nhiên trước mắt bà lại hiện lên nụ cười kỳ lạ hôm trước của Vân Hi, bà ta giật mình, “Đi, đi tới Hạ Viên.” Bà không tin trên đời này có quý.

Mà trong viện, Hạ Ngọc đang vô cùng lo lắng, “Vân Hi, con đánh họ thật sao? An thị biết thì làm sao?”

“Nương, người yên tâm đi, An thị sẽ không trách chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta nữa.”

“Hả?” Hạ Ngọc hoàn toàn không hiểu.

An thị mang theo một đám vú già đến Hạ Viên thì thấy trừ Quế Thắm, toàn bộ người làm đều bị đánh đến thảm hại, người nào người nấy mặc một chiếc áo mỏng quỳ trên đất run lấy bầy, mùa đông khắc nghiệt thật làm cho người ta nhìn thấy lại không đành lòng.

Đám người bị đánh thấy An thị thì lập tức lớn tiếng khóc kêu lên thảm thiết, “Đại phu nhân, mỗi ngày nô tỳ đều làm việc cực khổ, nhẫn nhục chịu đựng hầu hạ nhị phu nhân, cũng không động tới tam tiểu thư. Vậy mà trời còn chưa sáng, tam tiểu thư không nói không rằng lôi nô tỳ xuống giường rồi còn cho người đánh nô tỳ, xin đại phu nhân làm chủ cho nô tỳ. Vô duyên vô cớ bị đánh như vậy, làm sao nô tỳ còn dám ngẩng đầu nhìn ai nữa?”

Vân Hi nhìn đám người kia rồi cong môi, thật là kẻ ác luôn là kẻ đi tố cáo trước, chỉ sợ vị “Bồ Tát” phu nhân trước mặt các người sẽ không giúp các người đâu.

An thị âm thầm cắn răng, những người này đều do bà lựa chọn kỹ càng để đưa vào chỗ của Hạ Ngọc, mười mấy năm qua đều rất trung thành, lại bị Vân Hi không nói không rằng mang ra đánh. Nhìn như đang đánh người làm, nhưng rõ ràng tát vào mặt của bà!

Hôm qua tiểu tiện nhân kia lại dám cắn ngược lại bà, mượn tay lão phu nhân đuổi người trong phòng bếp đi, hôm nay muốn làm gì? Thật là khinh thường bà quá đáng.

An thị đứng ở cửa, Hạ Ngọc nhủ mày một cái rồi ra nghênh đón, “Sao tỳ lại tới Hạ Viên?” Đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Vân Hi, còn không mau tới đây?

Vân Hi cười nhạt đi tới cúi người hành lễ, “Đại nương, sáng tốt lành.”

An thị cẩn thận nhìn Vân Hi, chỉ thấy nữ tử trước mắt đã trở mặt rồi, không thua kém gì hai nữ nhi của bà, lại có nét riêng của bản thân, chỉ là, chắc bà đã quá lo lắng, Tạ Vân Hi không thể so sánh với Tạ Uyên được.

Tạ Uyên giống như bông hoa đang nở rộ, vô cùng nhạy bén, chỉ cần gió thổi qua cũng sẽ kinh động mà chú ý. Nếu không phải bà bỏ chất độc vào mấy chậu hoa trong phòng ngủ của nàng ta, khiến nàng ta trúng độc từ từ, gần cốt dần dần vô lực thì chưa chắc bà đã có thể chế ngự được.

An thị cười lạnh, “Ta không biết tam tiểu thư cũng có thể quản lý được việc nhà cơ đấy. Chờ đại nương nói với lão phu nhân, chắc để tam tiểu thư làm người giữ quỹ trong nhà sẽ được lắm.”

Vân Hi âm thầm mắng trong lòng, ta cũng muốn như vậy lắm, quan trọng bà có chịu làm hay không?

Hạ Ngọc bị hù dọa không nhẹ, “Tỷ tỷ, Hi nhi chỉ là đứa bé, làm sao hiểu việc quản lý nhà cửa.”

“Ta lại thấy nó rất hiểu chuyện, cũng biết cầm gậy đánh người.” An thị cười như không cười, “Đúng là muội biết dạy con, tương lai có thể tìm một nhà chồng tốt cho Hi nha đầu.”

Một tiểu thư khuê các động một tí lại cầm cây đánh người, chuyện đó mà truyền đi, mọi người sẽ nói nàng còn nhỏ tuổi mà tâm địa đã độc ác như vậy, ai còn muốn lấy làm vợ? Vân Hi cười lạnh trong lòng, quả nhiên độc ác, muốn hủy thanh danh của nàng sao?

Chẳng qua còn chưa biết là ai hủy người nào!

*ác bợc: nô tỳ xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lộ Tẩy

Hạ Ngọc Ngôn đang nóng vội muốn giải thích lại bị Vân Hi kéo lại.

Vân Hi giành nói trước: “Đại nương, kỳ thật những người trong viện này đã làm sai, sợ ảnh hưởng đến ngày xuất giá của đại tỷ cũng như danh tiếng của Nhị tỷ...”

“Cần rồi! Trường bối đang nói chuyện mà bề dưới như người dám chen miệng vào sao?” An thị đã sớm không hài lòng với chuyện xảy ra hai ngày nay, lửa giận ngùn ngụt trong lòng, nâng tay lên định tát Vân Hi.

Ngay lúc An thị chuẩn bị đánh trúng bỗng nhiên giống như có luồng gió bay qua.

Vân Hi đã nhanh chóng né qua một bên, An thị ngã nhào xuống đất “Ai da, mũi của ta...”

Vân Hi hít vào một hơi, thật thê thảm, mũi An thị bị đập vào đất, mạnh đến nỗi chảy máu rồi.

Đúng là nàng nên cảm ơn những kẻ làm biếng không quét dọn đồng tuyết đang đọng lại ở sân. Trời lạnh, tuyết cũng đông thành từng viên băng nằm rải rác trên sân, nếu đi chân không cũng đã đau đớn không thôi, huống chi là gương mặt mềm mại của An thị?

“Nữ tử chết bầm kia, dám đẩy đại nương ngã sao? Thật là không có ai dạy dỗ, đồ dã chủng*! Bây đầu bây đầu...” An thị lau máu ở trên mũi rồi nổi giận dùng dùi gọi người bên cạnh tới.

*dã chủng: từ dùng để nói con roi con rớt, mất dạy.

Lưu ma ma cùng một đại nha đầu cùng bước lên, hai người giữ chặt lấy cánh tay của Vân Hi.

“Đưa nó tới Từ Đường nhốt lại để suy nghĩ! Không có sự cho phép của ta, không được thả ra!” An thị cắn răng cắn lợi. Một nha đầu khác đi tới đỡ bà dậy, An thị giơ tay lên muốn đánh thì bị một giọng nói cắt ngang.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Giọng nói lạnh lẽo uy nghiêm truyền tới.

An thị bị dọa sợ đến mức lập tức ngừng đầu, người đi tới là Tả lão phu nhân. “Mới sáng sớm mà đã náo loạn cả lên, chuyện này là sao?” Tả lão phu nhân lạnh lùng bước vào.

Đi theo bà là hai nha đầu Kim Đình cùng Kim Châu, còn có Lâm ma ma mặt lạnh. Uy quyền của bọn họ khiến cho tất cả mọi người im lặng trong giây lát.

“Lão phu nhân, sao người lại tới đây? Con còn chưa tới thành an người...” An thị bỏ qua cho nha đầu định đỡ bà dậy, nhanh chóng đi tới chỗ của lão phu nhân, bày ra bộ mặt tươi cười rồi nắm lấy tay Tả lão phu nhân dìu bà vào Hạ Viên.

Hạ Ngọc Ngôn cũng vẫn an, “Lão phu nhân...”

Mắt Vân Hi đã đầm lệ lập tức kêu lên, “Tổ mẫu...”

Tả lão phu nhân đi ngang qua đám người đó, đang muốn mở miệng thì ai ngờ dưới chân lại trơn trượt, cơ thể không tự chủ được ngã về phía sau. Tất cả mọi người đều giật mình la to: “Lão phu nhân, coi chừng...”

Kêu thì có ích gì nữa? Cơ thể của lão phu nhân đã ngã trên mặt đất, gương mặt còn đụng phải băng cứng, da thịt va chạm không nhẹ.

“A...” Tả lão phu nhân hoảng sợ kêu lên.

Trong lòng những người có mặt ở đó đồng loạt run rẩy mãnh liệt.

“Mau, mau đỡ lão phu nhân, bây đầu, gọi Tổng đại phu tới đây!” An thị hoảng sợ ra lệnh, nhưng bỗng nhiên vẻ mặt hiện lên sự đắc ý, dùng kế bỏ đá xuống giếng, “Lão phu nhân, không biết nên xử lý việc này thế nào, trên đất rất gấp ghe, khiến cho lão phu nhân bị ngã, vừa rồi con cũng bị ngã rất đau.”

Dù Hạ Ngọc Ngôn nhát gan nhưng cũng không ngu ngốc, “Hôm nay vẫn chưa quét dọn...”

“Theo như lời Hạ Ngọc Ngôn nói, còn chưa quét dọn mà dám để lão phu nhân đi vào sao? Có phải người cố tình muốn hãm hại lão phu nhân?” An thị nắm lấy cơ hội muốn đá kích Hạ Ngọc Ngôn.

Không cho phạt người làm mà lúc xảy ra chuyện lại đổ lỗi cho Hạ Ngọc Ngôn, An thị thật biết làm người, Vân Hi cười lạnh nói, “Đại nương, người phụ trách việc quét dọn ở Hạ Viên ngủ đến giờ Thìn mà còn chưa dậy, mỗi ngày cũng không chịu quét dọn, bởi vậy mới khiến lão phu nhân và đại nương bị ngã.”

Nương cùng Vân Hi mới phạt bọn hạ nhân đó, nhưng đại nương lại nói Vân Hi không được phạt, đó là quyền của đại nương, còn bắt nhốt Vân Hi vào Từ Đường, mắng Vân Hi là dã chủng. Cho nên, vấn đề quét dọn trong viện này cũng không phải lỗi của nương con, mà là lỗi của đại nương đó. Đại nương ngăn cản Vân Hi phạt người làm, đó là lý do bọn hạ nhân càng thêm lười biếng...” An thị vô cùng tức giận, bà ngăn cản Hạ Ngọc Ngôn cùng Vân Hi phạt người làm, chính là đồng ý cho bọn hạ nhân không quét sân sao? Đồng ý cho bọn họ lười biếng sao? Việc đó mới khiến cho lão phu nhân trượt chân sao?

Khá lắm, Tả Vân Hi!

Những lời này An thị chỉ biết nói thầm trong lòng, đúng là bà quá khinh thường nàng rồi, khiến nàng ta đào hố cho bà nhảy xuống.

“Già mồm! Hạ Ngọc Ngôn, đây là nữ nhi do ngươi dạy bảo sao? Cũng dám lý lẽ với trưởng bối như vậy?”

“Im miệng!” Tà lão phu nhân tức giận quát, “Uyển nương, chính mắt ta nhìn thấy Hi nha đầu lớn lên trong phủ, ngươi dám nói nó là “dã chủng” sao? Có người nào làm chủ mẫu mà ăn nói như vậy hay không? Chẳng lẽ danh tiếng của Tà phủ mất đi hết ngươi mới vừa lòng?”

“Không, lão phu nhân, con không có ý đó, không phải là...”

An thị bị hù dọa, sắc mặt trở nên trắng bệch không còn một giọt máu, bà ta vội vàng quỳ xuống, đầu gối chạm phải những viên đá bằng băng, đau đớn truyền tới không thôi, “Hi nha đầu trách phạt người làm không sai, nhưng con muốn dặn nó phải để ý. Tà phủ của ta luôn lấy chữ “khoan dung” mà đối xử với người làm, không phải bình thường đại phu nhân cũng dạy con như vậy hay sao?”

Chẳng lẽ vì chút xiu chuyện nhỏ mà xuống tay với bọn họ? Con không muốn Hi nha đầu còn nhỏ tuổi mà chỉ vì bức tức đã đánh người, lo rằng miệng lưỡi người đời truyền đi sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nó. Sẽ nói rằng Hi nha đầu là loại người đã man, không biết lễ nghi, là “dã chủng”...”

Bốn thị nữ nhất đẳng bị lão phu nhân đuổi ra ngoài, bọn hạ nhân trong phủ đã sinh ra bất mãn với bà và Tà Vân Lam, hầu hạ khổ cực nhiều năm cho chủ tử mà bọn họ không được bảo vệ, tất nhiên sẽ thất vọng trong lòng, làm sao bà có thể khiến bọn họ mất lòng thêm nữa?

Tà lão phu nhân mấp máy môi, trong miệng chỉ ‘hừ’ một tiếng, nhìn về phía Vân Hi, “Ngươi vẫn chỉ là nữ nhi trong nhà, dùng thủ đoạn như vậy để phạt người làm thì sẽ bị người khác nói này nói nọ. Nhưng mà lưỡi biếng thì chỉ cần phạt quỳ là xong, đánh làm gì cho nặng, sau còn phải lo thuốc men nữa, sẽ phung phí tiền bạc. Mấy ngày nữa đại tỷ của ngươi gả đi rồi. Ngươi muốn nó bận tâm phải không?”

Lão phu nhân cũng muốn bỏ qua việc này sao? Nói như bà thì sẽ không đắc tội với An thị, cũng như mẹ con của nàng.

Vân Hi rũ mi xuống, bộ dạng như muốn nói lại thôi, “Nhưng mà lão phu nhân, nếu không đánh chết bọn họ chỉ sợ sẽ sinh ra chuyện lớn.”

“Đánh chết sao? Ngươi cũng bớt ác độc đi!” An thị cười lạnh, hôm qua nàng đã lấy đi mấy người của bà ở phòng bếp, cho là dùng từ đuổi, thế mà hôm nay lại ác hơn, trực tiếp muốn mạng người.

Mấy người bị đánh lập tức khóc lớn, “Lão phu nhân, đại phu nhân, nô tỳ đã làm ở Tà phủ nhiều năm, không có lợi thì cũng có công một tí, những ngày gần đây trời trở lạnh, nô tỳ thức đêm muộn nên sáng sớm mới dậy trễ một chút, vì sao lại đánh chết nô tỳ? Nô tỳ không phục...”

Ai nấy đều khóc lóc, van xin không muốn chết, bộ dạng vô cùng đáng thương. Tà Vân Hi lại trở thành người tội ác đầy mình.

Hạ Ngọc Ngôn lộ vẻ khó xử, kéo tay áo Vân Hi, “Coi như xong đi...”

Xong ư? Còn chưa diệt bọn đầu trâu mặt ngựa trong phủ thì mẹ con nàng sẽ không sống yên ổn được.

Bỗng nhiên Vân Hi quỳ xuống đất, mắt đầm lệ, “Lão phu nhân, coi như cháu bị lão phu nhân trách phạt cũng phải đánh chết mấy người này, xin lão phu nhân giúp Vân Hi.”

“Hi nha đầu!” Tà lão phu nhân nổi giận, vì một chút chuyện nhỏ mà muốn đánh chết mấy người thị nữ này, thật đúng là không nhìn ra lòng dạ nữ tử này lại độc ác như vậy, “Sao ngươi lại ác độc như vậy, sau này có ai dám lấy ngươi chứ?”

Vân Hi không nói lời nào, chỉ cúi đầu rơi lệ. Thế nhưng khóe môi lại cong lên giễu cợt, hôm nay các người che chở cho bọn ác nô kia, chỉ sợ khi chuyện kia bị đồn ra ngoài, các người đánh chết bọn họ còn nhanh hơn ta.

“Vân Hi, làm sao ngươi dám cãi cả lời của lão phu nhân hả?” An thị quát lớn, lại xoay người gọi Lưu ma ma, “Đi, đỡ bọn người kia vào phòng, sau đó tìm đại phu xem bệnh cho họ, cũng chỉ là chuyện nhĩ thôi, tam tiểu thư sẽ quên nhanh thôi!”

An thị bảo vệ hạ nhân trước mặt người làm, thật là giống như tát vào mặt mẹ con Hạ Ngọc Ngôn, Thu Quế vô cùng đắc ý.

Bởi vì An thị lên tiếng nên Lưu ma ma cũng rất ân cần với Thu Quế, tự mình đỡ nàng ta đứng dậy, ai ngờ lúc lôi kéo cánh tay áo của nàng ta lại có một vật rơi ra ngoài. Vật đó lăn vòng quanh chân Lưu ma ma, đó là ngọc ban chỉ mà nam tử hay mang trên mình. Thu Quế có nó ở đâu?

Thu Quế hoảng sợ đến xanh mặt, cũng không quan tâm móng đau đớn do bị đánh mà nhào tới giành lấy miếng ngọc, ai ngờ nàng ta càng cử động thì vật khác lại rơi ra tiếp, tiếng động vang lên lanh lảnh, chính là một chiếc vòng tay bằng kim loại rơi xuống đất.

Chiếc vòng tay này rất quen thuộc với Lưu ma ma, đó chính là chiếc vòng của nhị tiểu thư, vì sao lại ở trên người Thu Quế?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bị Oan Có Người Gánh

Ở một góc trong Hạ Viên, Lư ma ma đáng quát Thu Quế.

“Thu Quế! Hai vật này ngươi có được từ đâu? Mau nói thật!” Lư ma ma là người làm thân cận bên cạnh An thị, nhị tiểu thư là bảo bối của An thị, bởi vậy bà phải làm cho rõ ràng, “Có phải ngươi trộm hay không? Nói, ngươi trộm vòng tay của tiểu thư lúc nào?”

Thu Quế vội ngẩng lên, “Nô tỳ không có trộm, là nhị tiểu thư thưởng cho nô tỳ.”

“Thưởng cho ngươi sao? Ngươi chỉ là một nha đầu tam đẳng, nàng ấy là tiểu thư, làm sao thưởng cho ngươi được? Còn là chiếc vòng quý như vậy nữa? Thu Quế, ngươi không nói thật phải không?” Lư ma ma kéo Thu Quế đứng dậy, lôi nàng ta đến trước mặt An thị.

Trước cửa nhà chính của Hạ Viên, Vân Hi vẫn quỳ trên đất, vô luận Tạ lão phu nhân và An thị la mắng nàng như thế nào, nàng chỉ rơi lệ mà không nhận lỗi. Hạ Ngọc khuyên nhủ nàng đến mức giậm mạnh chân.

Lúc này, Lư ma ma kéo Thu Quế tới, “Lão phu nhân, đại phu nhân, nô tỳ phát hiện Thu Quế trộm đồ của nhị tiểu thư.” Nói xong còn lấy chiếc vòng tay ra, “Trong tay nàng ta còn có ngọc ban chỉ, thoát nhìn cũng rất quý giá, không biết là của người nào, có lẽ cũng là trộm được.”

“Trộm sao?” Tạ lão phu nhân nâng mi mắt nhìn Thu Quế, trong phủ chưa từng nghe có ai mất đồ, “Trộm của ai? Không nói thì ta sẽ dùng gậy đánh chết.” Ngọc ban chỉ này là ngọc thượng hạng, phú hộ cũng chưa chắc mua nổi.

Thu Quế vội vàng giải thích, “Lão phu nhân, đại phu nhân, không phải nô tỳ trộm được, ngày nào nô tỳ cũng giữ ở cửa hậu viện, nhị tiểu thư thấy nô tỳ canh cửa ban đêm, có xuất phủ mấy lần nên thưởng cho nô tỳ. Còn ngọc ban chỉ là một vị quý nhân nào đó tặng cho nô tỳ để cảm ơn vì nô tỳ truyền tin hộ ạ.”

“Nói vậy!” An thị bị hù dọa đến sợ hãi, nữ nhi bà yêu thương nhất lại xuất phủ ban đêm sao? Trong lúc tức giận bà vươn tay tát Thu Quế một cái, “Ngươi đã lấy trộm đồ còn dám nói xấu tiểu thư, bây giờ, mang người này xuống đánh chết!”

Nhưng Thu Quế cũng không ngu ngốc, nàng ta ôm mặt khóc rống, “Đại phu nhân có đánh nô tỳ cũng phải phân rõ phải trái đúng không? Người làm ở đây đều có thể làm chứng, nha đầu Ngọc Chi của nhị tiểu thư, nàng ấy không đến tìm nô tỳ chỉ một lần đâu, người ở trong viện đều gặp nàng ấy rồi.”

An thị lão đảo như muốn ngã nhào xuống đất, nhị nữ nhi Tạ Văn Dung của bà, nữ nhi thông minh thuần khiết lại gặp mặt nam nhân vào ban đêm? Bọn hạ nhân cũng biết sao? Nàng lại là người biết trẻ nhất? Không...

“Lão phu nhân.” Vân Hi rừ mi xuống, mặt hiện lên nét oan ức, “Cháu cũng phát hiện Thu Quế kia luôn lén lút, làm việc bất chính, nên mới tìm cơ hội giết nàng ta, không để cho nàng ta vu oan nhị tỳ, ai ngờ đại nương lại hiểu nhầm là cháu đoạt quyền, cháu nào dám...”

“Ngươi...” An thị giận đến nói không nên lời, lúc này mới biết bà đã tự chui vào kế của nữ tử kia, bà che chở cho người làm, không để ai phạt, không phải đó là hành động chứng tỏ bà đang bao che cho nhị nữ nhi Văn Dung sao.

“Ngăn miệng những người đó lại! Trộm đồ còn dám vu khống chủ tử! Một người cũng không cho sống! Dùng trượng đánh chết hết cho ta!” Tạ lão phu nhân tức giận, “Uyển nương, ngươi sinh ra hai nữ nhi thật tốt!”

“Lão phu nhân...” An thị thật hối hận khi tới Hạ Viên, không nghĩ tới mấy điều nô này lại gạt nàng chuyện lớn như vậy, còn bị lão phu nhân nhìn thấy, bị mẹ con Hạ Ngọc nhìn thấy. Không, rõ ràng là bà bị trúng kế, là do tiểu tiện nhân thói tha kia!

Đối diện ánh mắt với Tạ Văn Hi, bỗng dung bà hoảng hốt không ngừng, Tạ Uyển? Không... Không thể nào, lại là ảo giác.

Vân Hi không thèm nhìn An thị lấy một cái, ta ảm mình ở bên cạnh ngươi, thỉnh thoảng cắn ngươi một cái.

Trong Hạ Viên, sự ảm ỉ của buổi sáng đã trôi qua, An thị lại bị Tạ lão phu nhân khiển trách một lần nữa, Tạ Văn Dung cũng bị lão phu nhân kêu tới dạy bảo.

Nhưng Tạ Văn Dung không giống như tỷ tỷ của mình là Tạ Văn Lam, không dễ dàng bị hù dọa mà ngắt đi đến nỗi mất hết cả hình tượng.

Nhị tiểu thư của Tạ gia có tư thái hào phóng như Tạ Uyển, lúc bị khiển trách, nàng ta cũng chỉ âm thầm rơi lệ, ngoan ngoãn quỳ xuống, tuy vậy vẫn không thua kém bộ dáng của các quý nhân trong cung.

“Tổ mẫu, nhất định là tiện tì ở Hạ Viên hãm hại cháu, làm sao cháu là người như vậy được? Vòng tay cháu bị rơi, còn đang đi tìm thì bị người ta nhặt lấy rồi vu oan.” Dù sao bọn người đó cũng chết hết rồi, người chết không thể đứng ra làm chứng. Nàng sẽ bảo hấn dừng tới lui nhiều để tránh bọn họ phát hiện, làm như vậy thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tạ lão phu nhân thấy đây là cháu gái thông minh khéo léo nhất nên cũng mềm mại, “Được rồi, đừng khóc nữa, ta cũng sợ bị người khác lừa thôi...”

Tạ Văn Dung đưa lão phu nhân ra tới cửa viện, sau đó đại nha đầu bên cạnh bà đưa bà về, lúc này An thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà không có lửa làm sao có khói, An thị đưa Tạ Văn Lam đến Tự Phúc Viên của mình, lập tức chất vấn, “Coi như con thuyết phục được lão phu

nhân, còn mẹ, con cũng không nên lừa dối chứ?”

“Nurong, không thể nào, nurong đừng đoán bậy.” Tạ Văn Dung vẫn không hề sợ hãi.

“Đoán sao? Vậy ngọc ban chỉ kia là của ai? Thu Quế nhặt được vòng tay của con thì có thể miễn cưỡng cho qua, dù sao cũng là ở trong phủ, nhưng còn ngọc ban chỉ?” Trong lòng An thị vô cùng tức giận, một nữ nhi chưa lập gia đình mà đã mang thai thì coi như uổng công nuôi đi, chỉ mong nữ nhi này đừng xảy ra chuyện gì.

“Nữ nhi không biết.” Tạ Văn Dung lạnh lùng nói. Thu Quế đáng chết, hần tùy ý ban ngọc ban chỉ cho nô tỳ kia, chết cũng xứng đáng.

“Đại phu nhân, lão gia tới. Đường như đang rất tức giận!” Luru ma ma vội vàng chạy vào trong nhà.

“Lão gia sao?” An thị giật mình đứng lên, sau đó lập tức nghe tiếng la lên của Luru ma ma do bị đẩy ngã.

“Cút ngay!” Tạ Cẩm Côn tức giận nhắc chân đá Luru ma ma bay ra ngoài, “Cút ra ngoài, không được lại gần đây!”

“Lão gia, xảy ra chuyện gì?” An thị vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Tạ Văn Dung cũng đứng lên, “Phụ thân...”

“Ta không có nữ nhi này, quỳ xuống cho ta!” Tạ Cẩm Côn nổi giận dùng đũa đá vào Tạ Văn Dung.

“A...” Thân là nhị tiểu thư của Tạ gia, làm sao chống lại một cước của Tạ Cẩm Côn chứ? Nàng đau đến hết lên một tiếng, máu tươi trào ra.

An thị bị hù dọa đến cực độ, “Lão gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Dung nhi là nữ nhi ruột thịt của người đó.”

“Ruột thịt sao?” Tạ Cẩm Côn cười lạnh, “Nữ nhi ruột thịt mà dám trộm văn thư quan trọng trong thư phòng của ta rồi đưa cho người ngoài sao?”

“Phụ thân, nữ nhi không trộm, nữ nhi không biết gì cả.” Lúc này Tạ Văn Dung không còn giả bộ nữa mà che ngực khóc lớn.

Tạ Cẩm Côn cười lạnh ném ngọc ban chỉ ra, “Đây là của Duệ thân vương Thế tử Đoạn Khinh Trần có phải không? Ngươi lại dám lén lút qua lại với hần! Hôm qua ngươi đi gặp Đoạn Khinh Trần, sổ sách trong phòng ta lại mất đi một cuốn! Đó chính là sổ sách liên quan đến tính mạng của cả dòng họ Tạ chúng ta!”

Tạ Văn Dung lo sợ đến mức ngừng khóc, mắt thứ quan trọng như vậy sao? “Phụ thân, Khinh Trần không phải người như vậy. Chẳng lẽ không ăn trộm đồ.”

“Không sao?” Tạ Cẩm Côn hừ một tiếng, “Ngươi có biết tình hình trong triều thế nào không? Chúng ta là Tạ phủ đứng bên Quý Phi, đối đầu với Duệ thân vương đó, có biết hay không?”

“Phụ thân, chẳng lẽ sẽ không hại nhà chúng ta.” Tạ Văn Dung kéo tay áo của Tạ Cẩm Côn khóc ròng.

“Ngươi vẫn còn bao che cho tên đó sao? Nhìn ta đánh chết ngươi!” Tạ Cẩm Côn tiện tay cầm một cây chổi lông gà gần đó đánh vào Tạ Văn Dung, mãi cho đến lúc Tạ Văn Dung kêu khóc không ngừng.

Tiếng khóc, tiếng mắng cùng âm thanh của đồ bị vỡ vang lên, bọn hạ nhân đứng ở xa không ai dám đi vào ngăn cản.

...

Trong Hi Viên, Vân Hi đang ngồi viết chữ ở bên bàn, nhìn chữ mình vô ý viết ra thì cả người cứng lại, tại sao có thể như thế?

Lúc này, có một người vội vã chạy tới viện của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Mưu Kế

“Tiểu thư...” Lục Châu nhanh chóng chạy vào trong nhà, nàng ta đỡ khung cửa thở hổn hển mấy hơi rồi nói, “Tiểu thư, nô tỳ đến viện của đại phu nhân để lên nghe ngóng tin tức, phát hiện lão gia đang cầm cây chổi quét trần nhà đuổi đánh nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư đáng thương ngày thường yêu kiều như tiên tử, vậy mà lại quỳ trên mặt đất khóc đến mức không còn hình tượng!”

Lục Châu vui như mở hội, thế nhưng Vân Hi nghe xong chỉ cong môi cười một tiếng.

Khi Tạ Vân Dung bình yên vô sự bước ra khỏi chỗ của Tạ lão phu nhân, sau đó nàng ta còn nhìn nàng cười khiêu khích. Vân Hi lập tức chạy đến thư phòng của Tạ Cẩm Côn, vờ như thuận miệng nói với hầu cận của ông ta là Tạ Lai Phúc: “Nghe bọn hạ nhân nói, trong phủ có người lén vào thư phòng của lão gia.” Còn nói “Tối hôm qua nhị tiểu thư đưa lên đưa một người vào đây, bị lão phu nhân biết đã khiển trách một trận rồi.”

Lén sao? Dĩ nhiên Tạ Cẩm Côn sẽ kiểm tra lại sổ sách quan trọng của ông, mà cuốn sách đó đã bị nàng đưa cho Đoàn Dịch từ sớm. Nếu không thấy nó thì Tạ Cẩm Côn sẽ vô cùng tức giận, vừa bực tức khi bị mất đồ, vừa bức hỏa khi nữ nhi lén mang người lạ về nhà...

Suy nghĩ như vậy, Tạ Vân Dung ắt sẽ gặp nạn.’

Thật ra thì bất luận Tạ Vân Dung có thừa nhận hay không thì cũng sẽ bị đánh, Tạ Cẩm Côn sẽ hoài nghi nàng. Vân Hi đặt bút xuống, hai nữ nhi xảy ra chuyện, An thị cũng có thể lo lắng rồi. Kiếp trước cũng như kiếp này của nàng đã bị An thị làm cho đau khổ không ít, có thể nào không để cho hai nữ nhi của bà ta cũng nếm thử một chút?

“Ô, tiểu thư viết chữ thật đẹp, nhưng sao không giống với nét chữ trước kia?” Hồng Châu đứng hầu bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

Trong lòng Vân Hi cũng đang kinh ngạc, chữ viết này giống như đúc chữ của kiếp trước, nói như vậy...

“Đây là kiểu chữ khác, làm sao giống nhau được chứ. Ngươi không biết chữ thì làm sao mà hiểu? Ngạc nhiên làm cái gì?” Lục Châu liếc Hồng Châu một cái, sau đó xoay người cười hỏi Vân Hi: “Nô tỳ nói có đúng không hả tiểu thư?”

Trên bàn có để mấy tờ giấy, chính là bút tích của nguyên chủ này, chữ viết là chữ “tiểu tiện”, mà nàng thích viết thể chữ “lệ”.

“Lục Châu nói không sai, ta muốn đổi kiểu chữ thôi.” Bọn nha đầu không biết chữ, không biết rằng bất luận là kiểu chữ nào thì thói quen đối với đầu bút cũng không thể thay đổi.

Nàng thuận miệng nói cho qua chuyện, nhưng trong lòng thì mừng rỡ không ngừng.

Năm năm trước, Tạ Uyển nghe theo chỉ thị trong di thư của phụ thân đi tới Kinh thành, trước tiên là đi tới tiền trang*, trong đó có chứa một triệu lượng bạc, nếu muốn lấy số bạc này ra thì cần phải có bức thư do chính nàng viết để vào mặt thất của tiền trang.

*tiền trang: giống như ngân hàng tư nhân.

Nhưng cũng chỉ tiến vào mặt thất mà thôi. Trong đó lại chia thành rất nhiều gian nhỏ, trên cửa mỗi gian có ba mươi sáu chữ, tùy theo giá trị vật chất ở trong mà khách hàng chọn tám chữ làm mật mã để mở.

Mà mật mã này chỉ có một mình nàng biết.

Làm sao nàng quên mất mình còn khoảng tiền lớn như vậy? Nghĩ tới đây, cả người Vân Hi trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn, An thị đoạt mất của hồi môn của nàng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một sợi lông nhỏ trong số tài sản mà nàng đang có.

...

Trong Tụ Phúc Viên của An thị.

Tùy tùng Lưu ma ma của An thị đang cầm quyển sách đi tới, “Đại phu nhân, đây là sổ sách của tháng này.” Quyển sách này nhỏ hơn so với sổ ghi chép trong phủ, bên trong dùng hai màu mực.

An thị nhìn vào con số đứng đầu hàng được ghi bằng màu đỏ, nhìn thật kỹ, sau đó lập tức giận dữ khép sổ lại, “Tại sao con số càng ngày càng lớn? Tháng này gấp đôi so với tháng trước đó!” “Đại phu nhân.” Lưu ma ma nói, “Nhị thiếu gia lại cầm một vạn lượng đi. Cũng phải chi cho Cửu lão gia tới một vạn lượng, mấy ngày nay An phu nhân ở trong phủ, lão phu nhân lại không cho phép lấy tiền công.”

“Bà già đáng chết!” An thị tức giận vỗ mạnh lên bàn một cái, nói dễ nghe là giao cho bà việc bếp núc, nhưng không phải là luôn đề phòng bà sao? Cho rằng An thị bà là người ngu à? Có tiền cũng cầm đi cho con gái mình*.

*Ý chỉ cho em chồng của An thị, em gái của Tạ Cẩm Côn.

Lưu ma ma nhìn xung quanh phòng một vòng, phát hiện bọn nha đầu đứng khá xa chỗ bọn họ, lúc này mới thì thầm, “Đại phu nhân, nô tỳ thấy có chuyện rất kỳ lạ.”

Gương mặt An thị càng thêm nghiêm trọng, “Chuyện gì?”

“Đại phu nhân có phát hiện tính tình của tam tiểu thư thay đổi hoàn toàn so với trước kia không, giống như thay đổi thành người khác vậy? Trước kia dù tam tiểu thư đi đến đâu cũng không để ý tới chuyện gì đang xảy ra, hơi giống người đầu gối, chẳng nói tiếng nào. Người khác đặt đâu thì ngồi đó, bảo đứng thì đứng. Nô tỳ lớn tiếng nói chuyện với nàng ta thì nàng ta cũng bị dọa sợ đến hoảng hốt, run rẩy giống như thỏ con. Thế nhưng mấy ngày nay, nàng ta nói nhiều hơn, miệng lưỡi lanh lợi, lúc nhìn vào mắt người khác cũng giống như hiểu thấu người đối diện... Giống như là... Giống như chúng ta là kẻ thù của nàng ta vậy.”

Bàn tay An thị đang muốn cầm ly trà trở nên cứng ngắt, trước mặt lại hiện lên đôi mắt của người kia, không... Không thể nào! Trên đời này không thể có chuyện hoang đường như vậy.

“Nó thay đổi rất nhiều, chẳng lẽ trước kia là giả vờ? Thật đúng là đã khinh thường nó rồi! Hừ, nhưng cũng chỉ là một con nhóc, có thể nhảy cao được bao nhiêu?” An thị cười lạnh, “Người đưa nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia về đây, nói ta có chuyện gấp muốn bàn bạc với chúng nó.”

Dù ngoài miệng An thị nói như vậy, nhưng trong lòng đã kinh hãi từ sớm, chuyện mấy ngày nay nhìn như trùng hợp kỳ thật mỗi cái cũng có quan hệ với tiện nhân Tạ Văn Hi.

Đám phá hỏng chuyện của bà sao? Vậy thì phải diệt ngay!

Lưu ma ma trả lời, “Vâng”, sau đó lui ra ngoài tìm hai người con trai của An thị.

Mà Tạ Thành cùng Tạ Tuấn đã bị Tạ Văn Lam gọi đến Lam Viên.

Tạ Văn Lam quỳ gối trước nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia, đôi mắt khóc đến mức giống như trở thành hai quả đào hồng, “Hai vị ca ca, hai ca không thể nhìn muội bị oan ức như vậy được... Muội là thân muội của hai người đó...”

Tạ Thành đen mặt, “Xem chuyện tốt mà muội làm đi! Làm sao ta giúp muội được?” Hắn đi bên ngoài nghe người ta gièm pha, muội muội này còn chưa chịu nhường gây rối, còn muốn báo thù sao? “Báo thù thì không phân biệt sớm hay muộn, cần bản bây giờ thời gian chưa cho phép, theo ta thấy, muội hãy ngoan ngoãn cho đến khi gả vào Tần Vương phủ rồi hãy nói.” Nói xong hắn tức giận phất tay áo rời đi.

Tam thiếu gia lại đảo mắt, “Muội muội, người có được bao nhiêu thứ từ Uyển cô nương kia? Chỉ cần chia cho ta một nửa thì ta sẽ giúp muội báo thù. Cũng chỉ là một đại phu cùng một tiểu nha đầu, không phải là hai bàn thức ăn trước mặt ta sao?”

“Tam ca, ca chịu giúp muội thật chứ?” Tạ Văn Lam cũng không giả khóc nữa, lôi kéo tay áo của Tạ Tuấn nghiêm túc nói, “Tạ Uyển kia có rất nhiều tiền ở trong tiền trang, dường như là trăm vạn lượng bạc, ta một nửa, ca một nửa được không?”

Trăm... Trăm vạn lượng? Tạ Tuấn kinh ngạc mở to hai mắt, “Đại muội, ta đồng ý!”

Mà trong mắt Tạ Văn Lam thoáng qua một tia sáng, “Tạ Văn Hi, nhất định người phải chết!”

“Đại muội, muội nói gì cơ?” Tạ Tuấn vui mừng đến cả người lâng lâng, mấy ngày nay tình hình của hắn rất cấp bách, mà mẫu thân lại quản hắn càng ngày càng nghiêm.

“Ca chỉ cần làm như thế này...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đây Là Luyện Sủng* Của Bồn Vương

Vân Hi bảo Lục Châu đến Tiền viện tìm xe ngựa, kết quả Lục Châu lại như đưa đám mà quay về.

“Tiểu thư, quản sự ở Tiền viện nói là tiểu thư không có thẻ bài do đại phu nhân đưa nên không thể dùng xe ngựa trong phủ.”

Khó trách nguyên chủ đã lớn như vậy nhưng ký ức ở bên ngoài phủ lại rất ít, ngoài những việc ở trong phủ, những khoảng ký ức khác đều không có. Thì ra là do An thị ngăn cản.

“Tiểu thư, nhưng người xuất phủ làm gì? Nếu để đại phu nhân biết được thì sẽ gây khó dễ cho tiểu thư với nhị phu nhân đó.” Lục Châu lo lắng nói.

Vân Hi không lên tiếng, ra hiệu cho hai nha đầu lui ra ngoài, sau đó nhú mồm ngồi tựa vào đầu giường suy nghĩ biện pháp, ngón tay tùy ý đập trên mép giường. Lúc này, bỗng nhiên có một chuyện kỳ quái xảy ra, bên trong giường lại sụp xuống nửa thước.

Nàng nhắc chân lên, phát hiện dưới giường lại có một cơ quan, nàng tò mò thử gõ mấy cái giống như lúc này thì toàn bộ giường sụp xuống, dưới sàng lộ ra một cửa động, cửa động này còn có bậc thang để đi xuống, dường như thông với một nơi nào đó.

Tại sao có thể có địa đạo?*

*đường đi dưới lòng đất.

Vân Hi lại gõ lên mép giường, chiếc giường về lại nguyên dạng.

Trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không biết bí mật này, nghe nói chỗ nàng ở là viện được xây dựng sớm nhất ở Tạ phủ, là chỗ ở trước kia của một vị tiểu thư. Vị tiểu thư kia thường hay nói những câu nói kỳ lạ mà không ai hiểu được, giống như, “xã hội hiện đại”, “thế kỷ 21”, “nam nữ ngang hàng”. Nhưng rồi sau đó vị tiểu thư đó cãi nhau một trận với trưởng tộc rồi bỏ đi không biết tung tích.

Chẳng lẽ ra ngoài từ chỗ này sao?

Nhưng từ đó về sau, Tạ gia cho rằng viện này chứa nhiều điều không may nên không ai muốn ở, An thị liền phân phó nàng về đây.

Ai ngờ nơi này lại có mật đạo! Thật là trời không phụ nàng.

Lúc này hai nha đầu kia đang đứng bên ngoài, Vân Hi gọi hai người vào, “Mấy ngày nay ta thấy đầu hơi choáng nên muốn nghỉ ngơi một lát, các người đứng bên ngoài đừng cho ai vào quấy rối ta, nếu như nhị phu nhân tới cũng phải ngăn lại, hiểu chưa?”

Lục Châu cùng Hồng Châu không nghỉ ngơi gì, đồng loạt gật đầu, “Vâng, tiểu thư. nô tỳ biết rồi.”

Vân Hi đóng cửa phòng, nhanh chóng tìm chút đồ trang sức mang theo bên ngoài, chỗ nàng cũng như chỗ Nguyệt di nương không được cấp tiền nhiều hàng tháng, bởi vậy bây giờ ra ngoài không thể làm gì khác hơn là cầm những thứ này đi đổi lấy tiền.

Lúc này nàng vội vàng chạy đến giường, che màn xuống rồi bỏ gối vào trong chăn giả vờ như có người đang ngủ, sau đó mới gỡ nhẹ tay xuống giường để mật đạo mở ra rồi từ từ tiến vào.

Trong địa đạo vô cùng yên tĩnh, Vân Hi móc ra một hộp quẹt nhỏ đốt rồi chiếu sáng, chỉ thấy dưới chân là các tảng đá được xếp ngay ngắn. Ở chỗ gần cửa ngang với ngực nàng có một nơi hõm vào, nàng cẩn thận nhìn thì thấy một chiếc hộp nhỏ được đặt trong đó.

Vân Hi tò mò mở hộp nhỏ, lập tức có ánh sáng bắn ra ngoài, thì ra là một viên dạ minh châu.

Xem thiết kế mới biết người sắp xếp vô cùng tỉ mỉ khéo léo.

Nàng đóng hộp quẹt lại, cầm viên dạ minh châu đi về phía trước. Đi khoảng một canh giờ cũng đã đến cuối địa đạo, thế mà vẫn là hàng đá như cũ.

Nàng leo lên dọc theo thềm đá, có một cửa đá ngăn cửa động ở trên đỉnh đầu. Trên cửa đá đó có khắc một hình vẽ cổ quái, cũng không xác định được thể loại chữ được viết lên đó.

Vân Hi nhìn chăm chăm những chữ kia, trong đầu lại có ký ức kỳ lạ, dường như những ký tự đó rất quen thuộc với nàng, nàng không cần suy nghĩ nhiều đưa tay gõ lên mấy chữ đó vài cái, cửa đá trên đỉnh đầu nhẹ nhàng mở ra.

Trên đỉnh đầu có ánh sáng chiếu vào, Vân Hi cất viên dạ minh châu vào người rồi bò ra ngoài, phát hiện nơi này chính là vách của tiền trang, là hậu viện của một tú lầu đã bị bỏ hoang.

Hậu viện không có ai, Vân Hi không gặp khó khăn nào từ khi ra khỏi viện rồi hòa vào phố xá đông đúc, nàng dùng mấy món trang sức mang theo rồi đổi quần áo nam tử, lúc này mới nghênh ngang bước tới chỗ tiền trang.

Chẳng qua lúc này, đột nhiên trên phố vô cùng ồn ào. “Bất thích khách! Có thích khách vào trộm ở tiền trang!”

Thật xui xẻo, nàng thật vất vả mới được ra ngoài một chuyến, vậy mà tiền trang còn bị thích khách vào cướp.

Thoáng chốc, trên phố như sôi trào, những giọng nói “bắt kẻ cướp” vô cùng huyền ảo, bỗng có một kẻ mặc đồ đen bay ra từ phòng trên.

Vân Hi do dự đi đến nơi đó, lại thấy cách đó không xa có người nhìn nàng hét lên, “Đứng lại! Làm sao ngươi lại chạy đến đây?”

Không được rồi, tiểu nhi tử của An thị ư? Sao hấn lại tới đây?

Vân Hi xoay người bỏ chạy, sau lưng là một tú lầu, nàng hoảng hốt chạy vào trong.

Cánh tay lại bị người ta bắt được, “Sao ngươi lại ở đây? Còn mặc quần áo nam tử?”

Cơ thể Vân Hi cứng đờ, nàng cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lẽo nói, “Ngươi nhận nhầm người rồi.”

Nam Cung Thần lại nhìn chăm chăm vào mặt nàng, vẻ mặt này khiến hắn dâng lên một cảm giác khác thường không nói thành lời.

Hắn dịu dàng cười một tiếng, “Ngươi rất giống một người, làm sao ta nhận nhầm được đây?”

“Tạ Vân Hi! Gan của ngươi không nhỏ, dám tự mình chạy ra khỏi phủ! Ngươi ra đây cho ta!” Tiểu nhi tử của An thị - tam thiếu gia Tạ Tuấn hô to, “Chú ý kẻ mặt áo đen, ta thấy có một kẻ mặc đồ đen vào quá n rượu này, các người mau tới lục soát đi!”

“Vậy sao?” Giọng nói trầm thấp uy nghiêm của một nam tử vang lên, sau đó là tiếng chân cùng tiếng binh khí va chạm của một đội quan binh từ xa đến gần.

Bọn họ cách nơi này chưa được 50 trượng, mặc dù nàng không bị người ta nghi là kẻ cướp, nhưng nếu bị Tạ Tuấn bắt được, khi trở về phủ Tạ lão gia và An thị không đánh chết nàng mới là lạ.

“Người buông ra!” Vân Hi thật hận trong tay mình không có con dao, nếu không nàng sẽ chặt đứt mấy ngón tay của Nam Cung Thần mới được.

Nam Cung Thần không nghe được những gì xảy ra trên phố, vẫn kéo tay Vân Hi như cũ, mỉm cười nói: “Người hoạt bát hơn nhiều so với trước kia đó.” Nói xong còn lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ nhét vào tay áo nàng, “Xem kìa, lớn như vậy cũng không mang trâm cài tóc, đây là cho người, cầm đi.”

“Nam Cung Thế tử, xin buông tay!” Vân Hi tức giận muốn tránh cánh tay của hắn, bước chân của Tạ Tuấn càng ngày càng gần, nếu như bị hắn thấy Nam Cung Thần lôi kéo nàng, An thị không cắt đứt chân nàng cũng sẽ lột da nàng.

Lúc này nàng chưa có năng lực, nếu bị như vậy cũng chỉ chờ chết mà thôi.

“Hi nhi...”

“Buông tay!”

“Hi...”

“Có phải Nam Cung Thế tử chưa già mà mắt đã kém rồi không? Ngay tới ‘luyện sủng’ của ta cũng không nhận ra sao? Có muốn ta truyền ngự y tới chữa mắt cho người hay không?” Giọng nói lười biếng mà âm áp truyền đến sau lưng hai người, đồng thời có một trận gió lớn truyền tới từ phía sau, tách Nam Cung Thần ra xa nàng, trận gió mạnh đến mức khiến hắn ngã lên cả bàn rượu cùng thức ăn, đồ vật trên bàn đồng loạt rơi xuống, canh cũng như thịt dính lên toàn bộ người Nam Cung Thần.

“Lớn mật, người...” Nam Cung Thần đang giận giữ muốn quát lớn, nhưng lúc nhìn thấy rõ người trước mặt thì lập tức nuốt xuống, sao lại là hắn?

Vân Hi bị chướng nên cũng mắt đà ngã ra, cơ thể nghiêng về một phía, lúc nàng đang kinh sợ la lên, phía dưới toàn là ghế với bàn, cơ thể nhỏ nhắn của nàng mà ngã xuống, không chết cũng tàn phế mà thôi, cái tên đáng chết! Lúc nào gặp cũng xui xẻo.

Lúc nàng đang bức tức thì một cánh tay lại kéo nàng lại, tránh cho nàng ngã vào chiếc bàn gỗ, tiếp đó ôm chặt nàng vào trong ngực.

*luyện sủng: dạng như nói đến vật dễ cung chịu, anh nhà thường hay đóng giả bị đoạn tỵ, nên bảo chị nhà đang cải trang thành nam là luyện sủng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chúng Ta Giống Nhau

Hi Hi, sao lại không nghe lời như vậy? Bốn vương chỉ đi đóng cửa sổ một lát thôi, vậy mà người lại chạy xuống lầu. Chẳng lẽ trong phòng, bốn vương không sưởi ấm đủ cho người sao? Hay là ta dụ dàng chưa đủ?” Một giọng nói dụ dàng phát ra từ trên đầu nàng, còn vô cùng cung chiêu nữa.

Nam Cung Thần liếc mắt nhìn Vân Hi rồi nhìn người đứng phía sau nàng, sắc mặt trở nên phức tạp, hắn mím chặt môi.

Vân Hi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Đoạn Dịch, người nọ đang không hề chớp mắt mà nhìn nàng, vẻ mặt cũng vô cùng mập mờ, giống như muốn nói, nàng là nam tử nhưng ăn mặc như nữ tử, đúng là một luyện sủng của hắn.

Làm sao hắn cũng ở đây?

Chỉ thấy Đoạn Dịch mặc cẩm bào màu đen, tay áo rất rộng còn có hoa văn thêu ở trên, áo khoác bên ngoài cũng một màu đen tuyền, tóc được buộc gọn trên đỉnh đầu, hắn cài một chiếc trâm bằng ngọc đen, toàn thân tỏa ra khí thế ngạo nghễ đến bức người.

Bình thường hắn đều mặc quần áo đơn giản đến mức đơn điệu, tóc buộc hờ hững, nhìn lúc nào cũng giống như lười biếng, bộ dáng y hệt những công tử hào hoa thích ăn chơi, nhưng bỗng dưng bây giờ nhìn nghiêm trang như thế, tựa như hắn đã trở thành một người khác.

Đuôi lông mày của hắn nâng nhẹ lên, khóe môi cong lên hoàn hảo, ánh mắt vô cùng sắc bén, một tay dụ dàng ôm lấy eo của Vân Hi, một tay đặt trên tường, gương mặt không lười biếng ngạo mạn như bình thường mà có mấy phần uể oải.

Vân Hi đang giẫm lên chân hắn, nghe được lời kia nàng tức giận tăng thêm lực, giẫm chết người cái tên háo sắc, nói bậy bạ gì đó? Gì mà đóng cửa sổ? Gì mà không đủ dụ dàng? Còn từ phòng hắn chạy xuống đây nữa? Nói ra mấy lời này, người ngoài sẽ nghĩ như thế nào chứ.

Quả nhiên, mấy người đang xem náo nhiệt trong lầu lập tức dùng ánh mắt khác thường nhìn Vân Hi, nhìn thấy hai tai Vân Hi đỏ bừng, gương mặt

xinh đẹp đã biến sắc như bông hoa Sơn Trà đỏ thắm, lông mày nhú lại, đường như ngại ngần, lại đường như tức giận, càng như vậy lại khiến nàng thêm động lòng người.

Nãy giờ Đoạn Dịch vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, không nhận được nói: “Chỗ ồn ào như vậy thì có gì hay? Hi Hi, chúng ta lên lầu đi.”

Lúc này Nam Cung Thần đi tới gần Đoạn Dịch lại: “Dịch Thân vương, Thế tử ta cho rằng người nhận lầm người rồi. Rõ ràng nàng ta là...”

“Tạ Vân Hi, nha đầu chết tiết kia, người dám ở chung một chỗ với thích khách sao? Có gan lớn muốn tìm cái chết à?” Ngoài trừ lâu, Tạ Tuấn đang kêu la không ngừng, không cần phải nín thở để cảm giác như trước nữa, chỉ dùng tai bình thường cũng có thể nghe rất rõ ràng. Đi theo hắn còn có tiếng bước chân cùng tiếng binh khí va chạm của vô số binh lính. Gương mặt Vân Hi vẫn lạnh lùng, khá lắm Tạ Tuấn! Nói nàng ở cùng thích khách, muốn hại chết nàng sao?

“Hi Hi, còn không đi sao?Ồn ào như thế thì đùa thế nào được? Những lời nói ngớ ngẩn ở đây chỉ làm tai thêm bẩn.” Đoạn Dịch không nhận được hất tay Nam Cung Thần ra, kéo Vân Hi bước nhanh lên lầu.

“Hi nhi? Thật sự người nhìn thấy thích khách sao?” Nam Cung Thần đuổi theo hỏi, lại bị Đoạn Dịch rút dao ra chặn lại, hai mắt sắc như kiếm “Xem ra Nam Cung Thế tử phải điều trị tốt cho mắt của người đi, ai dám dòm ngó luyến sủng của ta thì sẽ nhanh chóng thành đồng xương trắng thôi. Có phải Nam Cung Thế tử không muốn làm người nữa?” Nói xong không khách khí đưa Vân Hi rời đi.

“Đoạn Dịch.” Bàn tay trong tay áo của Nam cung Thần gắt gao nắm lại, âm thầm cắn răng.”Sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến người quỳ dưới chân Thế tử ta đây!”

Hai người vừa rời đi thì Tạ Tuấn đã mang theo một đội quân đến.

“Lục soát cho bản tướng! Trên người thích khách đã bị trọng thương, chạy không được bao xa đâu, tìm từng phòng cho ta, không được bỏ qua bất cứ ai!” Một thiếu tướng mặc áo giáp màu bạc, áo choàng bên ngoài màu đỏ thắm gương kiếm hết lớn, “Dám ám sát Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương, giết không tha!”

Đoạn Dịch lôi kéo Vân Hi tới trước một gian phòng rồi gõ cửa, lập tức có một vị thiếu niên đáng dấp nhỏ bé thanh tú từ bên trong chạy đến đỡ Đoạn Dịch.

Hắn lo lắng nói, “Chủ tử, làm sao lại đi xuống dưới? Không phải là chuẩn bị rời đi sao? Tại sao lại còn...”

Hắn liếc mắt nhìn Vân Hi, trong mắt mang theo oán hận.

“Thanh Nhất, bản vương muốn làm gì cũng phải nhờ người sắp xếp sao?” Đoạn Dịch lạnh giọng mở miệng, “Đứng giữ ở cửa, đuổi cái tên đang “sửa” dưới kia đi!”

“Chủ tử...” Thanh Nhất lo lắng đến muốn khóc.

“Nhanh đi!” Đoạn Dịch vung tay áo lên, cửa phòng đóng sập lại.

Thanh Nhất dậm chân trước cửa, cắn răng cắn lợi nói: “Vâng...”

Bên trong phòng, tìm Vân Hi không ngừng đập mạnh, rốt cuộc cái tên Diêm La này muốn làm gì? Mặc dù nàng ghét bị cái tên Nam Cung Thần quán lấy, cũng sợ bị Tạ Tuấn phát hiện, nhưng càng không muốn bị cái tên Diêm La tính khí quái dị này bắt được đầu.

Vân Hi nhíu mày: “Mặc dù người giúp ta trốn thoát, nhưng hôm đó là người tự tiện vào phòng của ta, hôm nay vừa đúng một công một tội, cho nên, ta sẽ không cảm ơn người đâu!”

“Ồn ào!” Đoạn Dịch nhìn nàng một cái, hai mắt nhắm lại, lông mày nhú chặt lại, hai tay che bụng dựa vào tường, sắc mặt cũng càng ngày càng tái đi, đôi môi vốn trắng nhợt, lúc này cũng đã mất đi màu đỏ.

Vân Hi đang muốn mắng hắn mấy câu, lại thấy bộ dáng hắn như vậy... Bị thương sao?

“Người... bị thương?” Vân Hi đi tới nhỏ giọng hỏi.

Đoạn Dịch chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn chăm chăm vào nàng, sau đó cười như không cười: “Người có thể giao ta cho Cô Phi Mặc, khi đó sẽ lập công lớn. Hắn là bạn tốt của Tạ Tuấn. Như thế, phụ thân người được Hoàng thượng khen ngợi, cũng sẽ yêu quý người hơn, Quý phi nương nương cũng sẽ xem trọng người, có khi còn giúp người nhiều việc.”

“Vi sao ta phải làm vậy?” Vân Hi cười lạnh một tiếng, “Hai mươi năm trước, nếu như không phải mẫu thân ta là một nữ tử nổi tiếng hiếu nữ, là bà con xa của nhà họ Tạ, thì chưa chắc lúc ấy Tạ Thượng thư đã đồng ý lấy nữ nhi của một tú tài nghèo khổ. Hắn cưới mẹ ta cũng chỉ muốn làm tròn bổn phận đối với Tạ lão phu nahan cùng Tạ lão thái gia, khiến hai người ấy thương yêu, cho hắn là người hiếu đạo.

Từ khi ta thấy những đái ngộ mà mẹ con ta nhận được, ta đã nhìn ra được phụ thân không bao giờ coi trọng chúng ta. Đại ca mất tích nhiều năm như vậy cũng không quan tâm mà phái người đi tìm, nếu có cũng chỉ làm cho có lệ. Như vậy, Tạ phủ giàu sang hay suy bại thì có quan hệ gì với ta đâu?” Bọn họ bất nhân, đừng trách nàng bất nghĩa, kiếp trước và kiếp này còn chưa thanh toán xong đâu!

Đoạn Dịch nhìn ánh mắt nàng nhú lại, hần chỉ cong môi cười một tiếng, giọng nói tà mị truyền tới: “Xem ra, chúng ta đều đều giống nhau, vô tình, máu lạnh, ích kỷ.”

Vân Hi giật mình, nhìn hần bây giờ chẳng giống lời đồn chút nào.

“Người bị thương, vì sao còn cứu ta?” Nghe lời tùy tùng của hần nói, vốn dĩ bọn hần đã rời đi, nhưng sau đó lại xuống lầu cố ý cứu nàng sao?

“Không vì gì cả, chẳng qua tìm được người giống mình nên có hứng thú mà thôi.” Đôi mắt nhìn nàng như cười nhẹ, hờ hững nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Liếc Nhìn Nàng Một Cái, Một Vạn Lượng!

“Cố Phi Mặc, bốn thiếu gia nhìn thấy một người mặc áo đen bị thương chạy đến trước phòng này.” Bên ngoài hành lang, tam thiếu gia của Tạ phủ, Tạ Tuấn đang nói với người nào đó, hai mắt lóe lên sự giảo hoạt cùng đắc ý, Tạ Vân Hi, nhất định người phải chết!

Bị Cố Phi Mặc bắt gặp ở cùng thích khách, người sẽ chết! Bị ta bắt được người chạy ra khỏi phủ, trở về cũng bị đánh chết!

“Vậy sao?” Cố Phi Mặc giương kiếm lên, môi mỏng hơi cong cười lạnh một tiếng, trường kiếm chỉ vào phòng của Đoạn Dịch, “Phá cửa cho ta!”

“Lá gan các người cũng thật lớn! Thích khách áo đen gì chứ? Bên trong là Dịch Thân Vương, các người không thể làm loạn!” Thanh Nhất đưa tay ra ngăn cản.

“Dịch Thân Vương sao?” Cố Phi Mặc liếc nhìn Thanh Nhất, lấy thánh chỉ từ trong người ra, đôi mắt tuấn mỹ vô song lóe lên, cười lạnh: “Trên đường truy tìm thích khách, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha!”

“Dám xông vào lãnh địa của Dịch Thân Vương, giết không cần hỏi!” Thanh Nhất rút một thanh kiếm bên hông ra chống lại Cố Phi Mặc.

“Có phải người không muốn sống hay không? Thanh Nhất, tháng trước lúc tỷ vô người đã thua trong tay ta, bây giờ tiến bộ hơn chưa đó? Vừa đúng lúc để ta lãnh giáo một chút!” Cố Phi Mặc cười lạnh nâng kiếm lên nghênh đón.

Rất nhanh sau đó, ở trước cửa phòng diễn ra trận quyết đấu giữa hai người, chỉ thấy hai thanh kiếm chọt ầm chọt hiện, vậy mà quả thật Thanh Nhất dần dần xuống thế hạ phong, tóc cũng bị cắt vài phần, quần áo trên người bị rách từng mảnh, máu còn chảy ra ngoài, vô cùng chật vật.

“Nếu còn đánh nữa, chỉ sợ quần áo trên người người sẽ không còn mảnh nào nữa đâu, hay là người muốn người khác thấy ‘hàng’ của người là ‘hàng công’?” Cố Phi Mặc cười ha ha một tiếng.

“Họ Cố kia, người đừng đắc ý sớm! Quân tử có thể bị giết, nhưng không thể chịu nhục!” Thanh Nhất tối mặt cắn răng kiên trì nghênh chiến.

Cố Phi Mặc giương kiếm tiếp tục: “Người là quân tử sao? Sao ta lại thấy người lại bị ‘luyến’ nhỉ? Ha ha ha...”

Thanh Nhất giận dữ, hai tay cầm kiếm muốn sống chết đánh một trận nữa, ai ngờ giọng nói lười biếng của Đoạn Dịch lại vang lên trong phòng: “Để bọn họ vào đi! Bốn vương luôn coi trọng công bằng, kẻ không có tội thì sợ gì chứ? Thanh Nhất, người cũng đừng cản trở con đường thăng quan tiến chức của Cố tướng quân, người ta đang chờ thăng quan xong còn phải cưới lão bà thứ mười bảy đó.”

“Người muốn làm gì?” Bên trong gian phòng, Vân Hi nhú mày nhìn Đoạn Dịch, người này điên rồi sao? Để bọn họ đi vào ư? Hần bị thương, điều này sẽ khiến bản thân trở thành kẻ đáng nghi nhất, nàng cũng sẽ bị Tạ Tuấn bắt tại trận.

Nhưng gương mặt Đoạn Dịch không hề thay đổi, ôm lấy lưng của nàng, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác của nàng ta, đang lúc nàng giật tím mặt thì Đoạn Dịch đã ném nàng lên giường.

Sức lực hai tay của Đoạn Dịch rất lớn, Vân Hi nghi ngờ không biết có phải xương cốt của mình đã bị gãy rồi hay không. Cái tên Diêm La này, bị thần kinh rồi à?

Sau đó, Đoạn Dịch cũng cởi bỏ áo khoác bên ngoài, nhảy lên giường nằm cạnh nàng, thuận tay kéo áo ngủ đắp lên trên hai cơ thể, lại nhanh chóng lấy một vật trong suốt từ trong ngực ra che trên mặt Vân Hi.

Vật kia lạnh như đá, nàng đưa tay vuốt lại thấy trơn nhẵn như da người.

Một tay Đoạn Dịch gói lên đầu, một tay nâng cằm nàng lên, khóe môi cong cong: “Muốn sống thì hôn ta.”

Vân Hi: “...”

Không đợi nàng phản ứng, đôi môi ấm áp của Đoạn Dịch đã hạ xuống, hôn lên môi của nàng.

Vân Hi hoàn toàn ngây dại, đây chính là nụ hôn đầu trong hai kiếp sống của nàng đó!

“Đoạn...” Nàng hận không thể cắn chết hắn.

“Đây là cách duy nhất để sống.” Lập tức Đoạn Dịch dùng môi ngăn câu nói của nàng, Vân Hi tức giận muốn giãy giụa, đột nhiên cửa phòng bị ai đó đá văng ra, tiếng bước chân xáo trộn đi vào, người tới cũng không ít.

Vân Hi cho rằng người ta sẽ tới tra xét trên giường, nàng xấu hổ muốn trốn vào trong chăn, nhưng Đoạn Dịch đáng chết kia lại ấn đầu nàng xuống. Người xông vào lại không tiến thêm nữa, bước chân cũng ngừng lại.

Cố Phi Mặc nhìn hai người đang quấn chặt nhau trên giường, kinh ngạc không nói ra lời, gương mặt ngại ngùng đỏ bừng.

“Thế nào, Cố tướng quân thấy hứng thú với chuyện giường chiếu của Vương gia ta sao?” Đoạn Dịch lại mở miệng, nhưng trong giọng nói lại lộ ra sát khí, ánh mắt vô cùng bén nhọn.

Cố Phi Mặc liếc nhìn Vân Hi, thấy Đoạn Dịch vội cúi người hành lễ, “Dịch Thân Vương, là hạ thần thất lễ, không biết Vương gia ở chỗ này... Nhưng cũng vì hạ thần phụng chỉ làm việc. Vương gia, xin đặc tội, cho hạ thần kiểm tra gương mặt luyện sủng của người.”

Tạ Tuấn chen lấn đi vào, liếc thấy hai người trên giường thì mở to hay mắt, trái tim lập tức cứng lại, Dịch Thân Vương có trong phòng thật sao? Là người tính tình cô quái, là Diêm La giết người không chớp mắt?

Nhưng thấy nam tử nhỏ nhắn nằm trong ngực Dịch Thân Vương thì hắn lại bắt đầu thần nhiên, người đang được Đoạn Dịch che chở kia có hóa thành tro hán cũng nhận ra được! Nha đầu chết tiệt kia, khá lắm, cư nhiên lại dẫn xác tới!

“Tạ Vân Hi, nữ nhân đòi phong bại tục, lại dám ở cùng nam tử, giữa ban ngày ban mặt mà thông dâm! Ta là huynh trưởng nên nhất định phải giáo huấn người!” Tạ Tuấn nói xong lập tức bước tới kéo Vân Hi.

Ánh mắt Đoạn Dịch lạnh như băng, quát lên: “Cần rồi!” Đồng thời vươn tay ném chiếc gối sứ vào đầu Tạ Tuấn.

Lập tức Tạ Tuấn ngã xuống đất, máu đỏ chảy dài trên trán, hán đầu đến mức hết lên thê thảm.

Vân Hi cười lạnh trong lòng, huynh trưởng sao? Hắn lớn giọng la mắng như vậy, chẳng phải muốn nói “chuyện tốt” của nàng cho mọi người biết hay sao? Huống chi nàng cũng không xảy ra chuyện gì với Đoạn Dịch.

“Dịch Thân Vương, bản công tử tới tìm muội muội của mình, sao Dịch Thân Vương lại đánh ta?” Tạ Tuấn vẫn lớn giọng la hét.

Đoạn Dịch cười lạnh: “Dám nhìn người của bốn vương, đều là kẻ thù của bốn vương! Người này là nam tử, không phải muội muội người!”

“Nhưng mà...”

“Nếu không phải thì sao? Hay chúng ta đánh cuộc đi! Lấy một vạn lượng bạc để cược, như thế nào?”

Tạ Tuấn liếc mắt nhìn vào cánh tay để lộ ra ngoài của Vân Hi, mấy ngày trước nha đầu kia bị ngã nên trên tay có một vết thương, hắn tuyệt đối không nhìn nhầm. Hừ, dám mặc y phục nam tử tới mê hoặc Dịch Thân Vương, lá gan tiện tì kia không nhỏ! Nhất định một vạn lượng bạc này hắn sẽ lấy được, vừa hay hắn cũng đang túng quẫn, “Được, đánh cược thì đánh cược!”

Đoạn Dịch nhìn về phía Cố Phi Mặc, ánh mắt tà mị khẽ chuyển động, “Cố tướng quân cũng nghi ngờ lam sủng* của bốn vương đúng không? Muốn thấy diện mạo thật của nàng thì cũng phải đánh cược một lần mới được.”

*lam sủng: lam ở đây có nghĩa là không biết đủ, không chán. Ý nói là người khiến hắn yêu thương không chán.

Cố Phi Mặc vẫn nhìn chăm chú vào nửa bên gò má của Vân Hi, không sai, chính là tên thích khách đã chạy trốn, trên cằm phía bên trái còn có vết sẹo màu hồng, mặc dù người nọ nghiêng nửa người nhưng vẫn có thể thấy được.

Hắn vừa liếc nhìn Tạ Tuấn, cái kẻ nổi tiếng bắt tài trong kinh thành này cho rằng đó là muội muội của hắn sao? Người chờ thua đi. Trên đời lại có tên huynh trưởng xui xẻo mong đợi thích khách là muội của mình sao? Ngay cả mặt còn không thấy rõ mà còn kêu la? Cố Phi Mặc cười khinh bỉ một tiếng.

Vân Hi quét mắt nhìn Đoạn Dịch một cái, vừa rồi hắn đeo mặt nạ da người cho nàng, nàng mặc quần áo nam nhân, nhìn bề ngoài có thể thấy được, bên ngoài mặt cũng là của nam nhân. Hai tên ngu xuẩn kia sập bẫy của Đoạn Dịch, chắc chắn sẽ trắng tay mà cống nạp hai vạn bạc, quả nhiên số phận đen đủi mà!

“Chỉ nói miệng thì không chắc chắn, phải lập khế ước.” Đoạn Dịch lại nói.

Vân Hi co rút khóe miệng, Tàn nhẫn!

Tạ Tuấn thấy mưa bạc rơi vào tay mình thì vui mừng như điên lên, nhưng hắn vẫn cố gắng che đi: “Đương nhiên phải viết chứ.” NHỜ Diêm La Đoạn Dịch đòi ý thì sao.

Cố Phi Mặc cong môi: “Vương gia, hạ thần chờ người đưa bạc tới.” Hắn cũng thấy người thích khách áo đen kia chạy vào đây, Đoạn Dịch che chở cho hắn ta, chỉ sợ là trò quỷ, chẳng qua làm như thế là cố ý hùa dọ, cho rằng hắn sẽ sợ sao? Nghĩ rằng hắn không nhìn ra sao?

Đoạn Dịch cười nhẹ, kêu Thanh Nhất đứng ở ngoài: “Đưa giấy bút tới!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tin Tưởng

Hai tờ giấy được dâng lên, Đoạn Dịch nhìn kỹ một lượt rồi sau đó nhét vào tay Vân Hi.

Vân Hi chớp mắt mấy cái, đây là cho nàng sao? Nàng là người nắm giữ hai vạn lượng bạc đánh cược lần này sao?

Đoạn Dịch đưa tay bỏ áo khoác đang đắp trên người Vân Hi ra rồi đỡ nàng dậy, sau đó đảo mắt nhìn những người ở bên trong phòng, “Xem đi, người này không phải là người mà các ngươi muốn tìm.”

Tạ Tuấn chạy đến bên giường, vén tóc của Vân Hi lên để nhìn cho kỹ, càng nhìn càng kinh hãi, chuyện gì xảy ra đây? Không phải nha đầu chết tiết Tạ Vân Hi kia sao?

“Đây là muội muội của ngươi sao?” Đoạn Dịch lạnh giọng mở miệng.

“Dịch... Dịch Vương gia.” Tạ Tuấn không chỉ đau lòng về tiền bạc hay lo về việc đã phá hỏng chuyện tốt của Đoạn Dịch, mà sợ hãi không biết tên Diêm La này có nhân lúc nóng giận mà lấy đi tính mạng của hắn hay không, “Sai... Sai rồi, đã quấy rầy Vương gia, xin cáo từ!” Gương mặt Tạ Tuấn trắng bệch, hắn lập tức nhấc chân chạy ra khỏi phòng.

Cố Phi Mặc liếc mắt nhìn bóng lưng của Tạ Tuấn, hắn cong môi khinh bỉ rồi cũng bước về phía trước, lúc hắn muốn tự tay nâng cằm Vân Hi lên lại bị Đoạn Dịch hắt ra, “Lam sủng của bốn vương thì chỉ có bốn vương mới được động vào, Cố tướng quân muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi không sợ 18 lão bà của ngươi đánh ghen sao?”

Cố Phi Mặc tức đến đỏ mặt nói: “Bản tướng không có 18 vợ!” Tay của hắn dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt nhìn chăm gương mặt của Vân Hi, tại sao lại không giống chứ? Vết sẹo trên cằm có vị trí giống như tên kia, nhưng mà...

Đột nhiên hắn đưa tay ra, dùng lực nhẹ chườm trước ngực Vân Hi.

Vân Hi giận dữ không thôi, nhưng thân thủ không nhanh bằng Cố Phi Mặc nên không thể tránh khỏi, lúc này, Đoạn Dịch nhanh chóng kéo tay nàng rồi ôm nàng vào trong ngực, đồng thời một tay dùng lực khá mạnh bắt lấy cánh tay của Cố Phi Mặc.

Mặc dù như thế, Vân Hi vẫn bị lực chườm làm ngã xuống giường, tim ở trong lồng ngực cũng nhói lên đau xót, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt.

Đoạn Dịch giận dữ: “Cố Phi Mặc, ngươi muốn làm gì? Hoàng thượng chỉ nói ngươi truy tìm thích khách, không nói ngươi giết người vô tội!”

Cố Phi Mặc nhíu chặt mày, vóc dáng người này nhỏ nhắn mảnh mai, thấp hơn một cái đầu so với thích khách áo đen kia, lại không có một chút võ công, chẳng lẽ thật sự nhầm rồi sao?

Đoạn Dịch cười lạnh một tiếng: “Cố Phi Mặc, đây là người ngươi muốn tìm sao? Phải nhìn cho cẩn thận.”

Cố Phi Mặc lùi về sau hai bước, chấp tay hành lễ: “Quấy rầy nhả hứng của Vương gia rồi, là hạ thần nhận nhầm, mong Vương gia tha tội.”

“Bốn Vương gia tha thứ cho ngươi được hay sao? Thích khách kia làm Hoàng thượng cùng Quý phi nương nương kinh hãi, người thân là Tổng binh Tướng Quân của trại Tây Sơn, phụ trách an nguy của Kinh đô và vùng lân cận gần đây, sao lại chịu nghe lời của một kẻ chỉ là con nhà quyền quý? Khiến thích khách thật sự nhân cơ hội chạy trốn.” Đoạn Dịch từ tốn nói nhưng trong lời lẽ lại vô cùng gay gắt, Cố Phi Mặc nghe xong cũng chỉ biết đưa người ra khỏi phòng.

Thanh Nhất vội đóng cửa phòng, lúc này Đoạn Dịch mới nhắm mắt lại mệt mỏi ngã xuống giường.

“Chủ từ...” Thanh Nhất thấp giọng tiến lên phía trước, thấy Vân Hi ở một bên thì tròn mắt tức giận, lập tức hét nhỏ: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không qua đây giúp một tay?”

“Thanh Nhất, dám vô lễ sao?” Đoạn Dịch mở hai mắt ra, sắc mặt tái hơn so với lúc Vân Hi vừa mới bước vào phòng, hần một nói: “Nàng cũng không biết chuyện xảy ra, huống chi, nếu không có nàng ở đây thì không gạt được Cổ Phi Mặc đâu.”

“Nhưng mà, chủ tử, nếu không phải người về lại đây tìm nàng thì làm sao lại bị người ta vây bắt? Vừa rồi còn chống lại một chương của Cổ Phi Mặc, tên họ Cổ kia võ công không tệ đâu.” Thanh Nhất lo lắng đến mức muốn khóc.

“Người cho rằng tên họ Cổ đó sẽ ngu ngốc đến nỗi chỉ đem theo mấy người sao? Chỉ sợ trên đường phố của cả Kinh thành này cũng đều có người của hắn, cho nên Hoàng thượng mới phái hắn...” Đoạn Dịch cười lạnh một tiếng, thấy Vân Hi vẫn còn kinh ngạc nhìn mình, hắn nói tiếp: “Ca ca này của ngươi, chỉ sợ lúc này đã bị Cổ Phi Mặc đuổi đánh rồi, bây giờ ngươi có thể đi, Nam Cung Thần cũng đã bị Thanh Nhất mời đi, sẽ không quấy lấy ngươi nữa.”

Vân Hi nói với hắn: “Còn đi chuyển được không? Ta có cách giúp ngươi ra khỏi đây.”

Đoạn Dịch cười một tiếng, ngay cả đường phố như thế nào thì tam tiểu thư của Tạ phủ cũng không biết, số lần xuất phủ có thể đếm trên đầu ngón tay, có thể cứu hắn sao? “Ngươi có thể có cách nào chứ? Đừng ngây thơ như vậy, hiện tại người bị thương đều thuộc dạng tình nghi, huống chi bản vương có thân phận Vương tộc?”

Vân Hi không để ý tới hắn mà nhìn về phía Thanh Nhất, “Người nghĩ cách dẫn quan binh ở tửu lâu này rời đi, chỉ cần không để cho ai đến hậu viện chứa củi là được, ta đưa Vương gia của ngươi rời đi.”

Thanh Nhất cũng bày ra bộ mặt nghi ngờ, “Đừng không cứu được người lại làm hại chủ tử của ta!”

Đoạn Dịch nhìn gương mặt của Vân Hi, không thấy nàng có chút lo lắng nào, trái lại gương mặt thật sự bình tĩnh, dường như việc nào cũng rất dễ giải quyết với nàng, “Bản vương tin ngươi, có lẽ thật sự ngươi có biện pháp.”

Trước mắt cũng chỉ có thể như thế, Thanh Nhất nhấp mấy môi ra khỏi phòng, sau đó Vân Hi cũng đỡ Đoạn Dịch đi xuống dưới lầu.

Từ khe hở của lan can lầu hai, Vân Hi thấy ở lầu một của tửu lâu có một chỗ vắng người, Cổ Phi Mặc khoanh tay trước ngực ngồi dựa vào tường, hai chân đặt trên mặt bàn, giận giữ la mắng tên Tạ Tuấn, sau khi mắng còn dùng chân đạp một cái, quăng thêm một cái ly.

Tin đồn rằng tính tình Cổ Phi Mặc rất nóng, chỉ sợ có mỗi tiểu Hoàng thúc Đoạn Dịch, còn lại thiên hạ đều bị hắn coi thường. Năm hắn 13 tuổi đã mặc áo giáp ra chiến trường, 15 tuổi đã lấy được thủ cấp của tướng địch, chinh chiến mấy năm chưa từng bị bại.

Hắn luôn cao ngạo tự cho mình là siêu phẩm, thân tỷ tỷ lại là đương kim Quý phi, tuy còn trẻ tuổi đã được phong là Võ Uy Tướng quân, lần này bắt thích khách lại để kẻ đó chạy mất, đúng là mất hết thể diện.

Hắn không tức giận với Tạ Tuấn mới là lạ. Đoạn Dịch thuận miệng nói một câu, Cổ Phi Mặc sẽ khiến Tạ Tuấn không chịu nổi. Mặc dù khoảng cách xa nhưng nàng vẫn nghe được những gì hai người kia nói với nhau.

“Một vạn lượng bạc của bản tướng, ngươi phải trả thay cho bản tướng!” Cổ Phi Mặc vừa nói vừa gõ ngón tay lên mặt bàn.

Tạ Tuấn đang rầu rĩ vì mất tiền, nghe vậy liền ngẩng đầu lên. “Tại sao? Cổ đại tướng quân, đó là do người thua mà, không phải do tiểu dân!”

“Tại sao không phải do ngươi? Hừ, nếu không phải ngươi dẫn bản tướng đến phòng đó để tìm thì làm sao thích khách kia có thể chạy trốn? Làm sao thua bạc với Đoạn Dịch?” Cổ Phi Mặc tức giận đập bàn, “Hay là bản tướng mời Tạ Thượng thư tới để phân xử công bằng?”

“Sao? Đừng...” Tạ Tuấn sợ đến mức quỳ xuống, nếu để phụ thân biết hắn thua cuộc một vạn lượng thì sẽ lột da hắn mất! Hắn cắn răng khóc không ra nước mắt, “Được!” Chỉ cần lấy được bạc ở tiền trang của Tạ Uyên, một vạn cũng chỉ là sợi lông nhỏ mà thôi.

Từ lầu hai đến phòng chứa củi của hậu viện không xa lắm, nhưng người Đoạn Dịch lại ra đầy mồ hôi. Vân Hi còn phát hiện, mặc dù nàng đỡ hắn, nhưng cơ thể cao lớn kia lại rất nhẹ, nàng hỏi hắn nhưng hắn cũng không nói tiếng nào.

Đến cửa của mật đạo, Vân Hi đỡ Đoạn Dịch ngồi xuống, nàng ôm một bó củi bỏ qua một bên, phía sau lập tức xuất hiện một khối đá lớn. Sau đó nàng dùng tay gõ mấy cái lên những ký tự được khắc trên mặt đá, tảng đá liền từ từ di chuyển.

Đôi mắt Đoạn Dịch lóe lên, lúc này mới lên tiếng: “Thì ra chỗ này có cơ quan.” Rốt cuộc nữ tử này có bao nhiêu chuyện không muốn người khác biết.

Lúc hai người đang muốn đi vào, đột nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tay Chân* Như Thế

Ở bên ngoài tường rào của phòng này, Vân Hi nghe được tiếng hít thở vô cùng rõ ràng, tiếng hít thở đó lúc bên kia, lúc bên này, đương nhiên người kia đang đi dạo ở phía bên ngoài tường, rõ ràng khoảng cách gần như thế, vậy mà nàng không nghe được tiếng bước chân.

Kiếp trước khi còn bé, nàng có nghe mẫu thân Đoan Mộc Nhã nói qua đặc thù của người tập võ, rõ ràng người bên ngoài kia đã đạt đến khinh công xuất thần nhập hóa như mẫu thân nàng kể. Bước chân tiếp đất không hề phát ra tiếng động, bước đi trên tuyết cũng không để lại dấu vết.

Bỗng nhiên Đoan Dịch nhủ mảy, kéo Vân Hi nhảy vào trong địa đạo, sau đó khẽ quát một tiếng nhỏ: “Mau đóng cửa đá lại.”

Vân Hi vươn tay lên đẩy ngã một đám củi để giấu cửa động, sau đó nhanh chóng gõ mấy cái lên phiến đá, cửa động từ từ đóng lại. Hai người chìm vào trong bóng tối, chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề của nhau. Nguy hiểm thật!

Trên đỉnh đầu, đột nhiên truyền đến tiếng huyết gió sắc nhọn, hai người đều nín thở không dám cử động. Một lát sau mới không nghe bất kỳ tiếng động nào nữa.

Đoan Dịch lấy một viên dạ minh châu nhét vào tay Vân Hi, “Bây giờ ngươi trở về Tạ phủ ngay đi, vừa rồi ca ca ngươi không tìm được ngươi, nhất định sẽ truy tìm trong phủ, hấn muốn bắt ngươi thì sợ sẽ không bỏ qua đâu! Nếu phát hiện ngươi không có ở phủ thì đương nhiên sẽ làm to chuyện, nhất định muốn ngươi khổ sở mới hả dạ.”

Dưới ánh sáng của dạ minh châu, chỉ thấy sắc mặt Đoan Dịch trắng bệch, hấn tựa vào tường, một tay che bụng, một tay đặt trên vách.

“Nhưng mà ngài...” Vân Hi chạy đi thì không có vấn đề, nhưng nếu để người này ở lại thì nàng không đành lòng, nàng thừa nhận sau khi sống lại thì trở nên lạnh lùng vô tình, dù người trong Tạ phủ cũng như Nam Cung Thần có gặp chuyện nước sôi lửa bỏng đến đâu, cũng không có quan hệ gì với nàng.

Nhưng mà, người trước mặt đã từng cứu nàng, nàng không thể vô tình với hấn được.

“Ngươi bị thương rất nặng, không thể tự mình ra khỏi tửu lâu này được đâu, nếu ta đi, ngươi...”

Đoan Dịch nhủ mảy nhìn nàng, khóe môi như cong lên: “Bổn vương không dễ chết như vậy đâu, ngươi yên tâm đi. Ngược lại phải chú ý người bên cạnh mình.”

Người bên cạnh sao? Ánh mắt Vân Hi hơi híp lại.

“Thật là một nữ nhân rắc rối, đi mau...”

Vân Hi không nhận viên dạ minh châu của hấn, “Ở đây ta có một viên rồi, ngươi giữ lại soi đường đi.” Nói xong nhanh chóng xoay người chạy đi trước.

Đoan Dịch nhìn viên dạ minh châu cỡ lớn trong tay nàng, khóe miệng co rút không ngừng, hấn nghèo lắm sao? Trên người cũng chỉ có một viên dạ minh châu cỡ này?

Vừa rồi cũng là lần đầu tiên Vân Hi đi tới tửu khách lâu, đường đi còn xa lạ, chưa biết con đường phía trước như thế nào, hơn nữa lại hiếu kỳ nên đi rất chậm, gần một canh giờ mới ra khỏi động.

Nhưng lúc này trở về, nàng đã sớm biết rõ con đường này nên chạy một mạch về lại phòng.

Vân Hi giấu cửa động xong mới bước xuống giường, lúc này, một bóng người đang đứng ngoài cửa thò đầu vào dò xét bên trong phòng nàng.

Cửa phòng nàng? không phải là nàng đã đóng lại rồi hay sao? Làm sao lại mở ra? “Người nào ở đó?”

Người nọ không trả lời, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa. Vân Hi hơi nhủ mảy, nhớ tới vừa rồi Đoan Dịch nhắc nàng, “Chú ý người bên cạnh.”

Người bên cạnh sao? Là ai chứ? Hồng Châu? Lục Châu? Hay là hai bà tử coi viện?

Lúc này nàng nghe trong viện truyền đến tiếng bước chân lộn xộn.

“Lão phu nhân, Tam muội cũng rất kỳ lạ, lại giấu nam tử ở trong phòng. Mấy ngày trước lúc đi tắm, muội ấy còn một mình tắm chung với người ta gần một canh giờ. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, người ta sẽ nói hành động của muội ấy không ngay thẳng, chỉ biết nói các tiểu thư trong phủ ta đều như nhau, lão phu nhân, còn mười ngày nữa cháu phải gả đi rồi, Tam muội muội còn chưa đính ước, huống chi còn Nhị muội và Tứ muội, các muội ấy cũng chưa có đính hôn, tam muội không để ý đến danh tiếng các tỷ muội của mình sao?”

Bàn tay cời áo của Vân Hi ngưng lại, Tạ Vân Lam sao? Nàng ta được thả ra lúc nào vậy?

“Hừ.” Tạ lão phu nhân không nói lời nào, chỉ hừ lạnh một tiếng, nghe được cũng biết bà đang tức giận đến mức nào.

Mọi người đi tới trước phòng, Tạ lão phu nhân nổi giận gầm lên: “Mở cửa ra!”

Cửa phòng mở mạnh, quả thật Tạ lão phu nhân thấy trong màn lụa mỏng có một nam tử xa lạ đứng trước giường của tam tiểu thư, hấn còn đang sửa sang lại quần áo, bà lập tức tức giận đến hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Ngọc đang đứng bên cạnh.

Tạ Văn Lam nhân cơ hội chỉ vào người bên trong: “Lão phu nhân, cháu nói không sai chứ, quả nhiên trong phòng của Tam muội có nam tử...”

“Hạ Ngọc Ngôn, còn không mau kéo người kia ra!” Tạ lão phu nhân giận đến mức gõ mạnh quai trượng trên mặt đất.

Bên ngoài sa mỏng, loáng thoáng có thể thấy được Tạ Văn Lam một thân mặc áo quần đồ thẩm, nàng ta đứng bên cạnh Tạ lão phu nhân, khuôn mặt vô cùng đắc ý, gương mặt của nàng ta không mang khăn che mặt, hồi phục nhanh vậy sao?

Vân Hi nhanh chóng tháo mặt nạ trên mặt ra rồi xoay người lại, nàng cong môi đi ra bên ngoài, cố ý làm mọi người kinh ngạc, “Lão phu nhân, đại tỷ, nương, mọi người đây là...”

Tạ Văn Lam lập tức ngây người, sao lại là nha đầu Tạ Văn Hi chết tiết kia? Không phải là có một nam tử bên trong sao? Nhưng nàng ta vẫn không từ bỏ ý định, chạy vào bên trong màn kiểm tra trước sau, thế nhưng chẳng thấy điều gì lạ thường. “Sao người lại mặt quần áo của nam tử? Còn ra thể thống của tiểu thư con nhà quyền quý hay không?”

Không tìm thấy nam tử nên muốn tìm đại một lý do nào sao? Vân Hi cong môi cười lạnh.

Quả nhiên, sắc mặt Tạ lão phu nhân trầm xuống, “Tam nha đầu, đây là đồ gì vậy? Nam không ra nam nữ không ra nữ? Thành bộ dáng gì chứ?”

Vân Hi liếc mắt nhìn Hạ Ngọc Ngôn, đôi mắt hơi lóe lên một cái rồi quỳ xuống trước mặt Tạ lão phu nhân, “Tổ mẫu, người có điều không biết, hôm nay là sinh nhật của đại ca, nương của cháu thường ngồi trong phòng lặng lẽ rơi lệ. Cháu gái đoán nhất định là nhớ tới đại ca đã mất tích nhiều năm. Nhưng cháu không biết phải khuyên nương ra sao, chỉ biết tìm quần áo nam tử, giả thành bộ dạng của đại ca, muốn nương được an ủi phần nào, muốn nói cho nương biết thân là nữ nhi cũng sẽ hiếu thuận với người.”

“Hi nhi...” Hạ Ngọc ngồi xuống ôm Vân Hi khóc to, “Nữ nhi ngoan của nương...”

Ánh mắt Tạ lão phu nhân sáng lên, hốc mắt cũng dần ươn ướt, bà như thấy được bóng dáng nhỏ nhắn của ai đó nhiều năm trước cũng mặc quần áo nam tử quỳ gối trước mặt bà, “Nương, cuộc đời này, nữ nhi nguyện không lấy chồng, thay ca ca hiếu kính cả đời...”

“Nương, nữ nhi sẽ chăm sóc người cả đời, người đừng buồn nữa...” Vân Hi ôm Hạ Ngọc vừa khóc vừa nói.

“Nương hãy xem con là ca ca đi.”

Hai mắt Tạ lão phu nhân khép lại, bà thở dài: “Tất cả đứng lên đi, chớ buồn phiền nữa.” Sau đó nhìn Tạ Văn Lam, lập tức giận dữ: “Có người làm đại tỷ như người sao? Có phải người muốn muội muội của mình mang tiếng xấu đúng không?”

Tạ Văn Lam kinh sợ quỳ xuống, “Không phải, không... Lão phu nhân, cháu cũng chỉ là lo lắng cho muội muội, sợ có người xấu đi vào chỗ của muội ấy...”

Vân Hi cúi đầu cười lạnh, nàng ta sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Tạ lão phu nhân hừ một tiếng, “Người ở tại Lam Viên, làm sao biết trong nhà có người xấu đi vào? Nói!”

*Tay chân: ở đây chỉ thuộc hạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Trò Đùa Độc Ác Của Đoạn Dịch

Tạ Văn Lam cảm thấy trước mắt choáng váng. Đúng vậy, làm sao mà nàng ta biết được? Chẳng lẽ nói là nàng sai người làm chú ý đến Hi Viên?

“Rõ ràng trong phòng chỉ có tam muội của người, người lại nói trong phòng nó có nam tử xa lạ, người cố ý hãm hại nó đúng không?” Giọng nói nghiêm nghị của Tạ lão phu nhân quát lên, “Bây đầu, mồi đại phu nhân đến đây, để nó giáo huấn lại con gái cho tốt vào!”

Tạ Văn Lam lập tức khóc ròng, “Lão phu nhân, cháu không hãm hại tam muội đâu. Là nha đầu Hương Ngọc bên cạnh cháu nói, cháu cũng chỉ là lo lắng cho Tam muội nên mới nghe lời nói xằng bậy của nha đầu đó. Lão phu nhân, làm sao cháu dám hại tam muội được.”

Hương Ngọc đứng sau Tạ Văn Lam sợ đến mức quỳ xuống, “Lão phu nhân, đại tiểu thư, nô tỳ không biết gì, căn bản không tới chỗ của tam tiểu thư.”

“Người còn nói hay sao? Không phải vừa rồi người hét lên là trong phòng tam tiểu thư có nam tử xa lạ nào đó sao?” Tạ Văn lam đưa tay tát Hương Ngọc một cái.

Lão phu nhân quát lạnh: “Đưa nó xuống, đánh 20 hèo rồi ném vào phòng để ăn năn hối cải, nếu còn dám nói huyền thuyên nữa thì cứ đánh chết không

tha!”

“Đại tiểu thư, nô tỳ không biết gì cả, đại tiểu thư, nô tỳ bị oan...” Hương Ngọc khóc thê thảm, nhưng miệng đã nhanh chóng bị bịt lại.

Vân Hi không hề lơ là, chẳng qua Hương Ngọc cũng là kẻ chết thế mà thôi, có thể ở trong phòng nàng thì chỉ có Hồng Châu và Lục Châu, ai là người phản bội nàng, kể chuyện nàng cho Tạ Vân Lam biết?

Lão phu nhân quay đầu thấy Tạ Vân Lam che khăn nước nỏ, nhin không được nên nói với nha đầu Kim Châu bên cạnh: “Gọi đại phu nhân tới đây!”

Kim Châu vừa chạy được vài bước thì lại có tiếng bước chân dồn dập chạy tới Hi Viên, người nọ thấy lão phu nhân đang ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lùng thì cao giọng nói: “Lão phu nhân, không ngờ tam muội lại tự mình xuất phủ, còn mặc quần áo nam tử đi trên đường, không mang theo thị nữ nào...”

“Người nói những nói cuối gì đó? Rõ ràng tam muội của người luôn ở trong phòng!” Tạ lão phu nhân quát hấn.

Người tới chính là Tạ Tuân, hấn nghi ngờ đi đến trước mặt Tạ lão phu nhân: “Lão phu nhân, không thể nào, muội ấy còn đang ở Duyệt Lai tửu lâu đó!”

“Tam ca, muội ấy luôn ngây ngô ở trong phòng mình, làm sao lại đến Duyệt Lai tửu lâu được?” Vân Lam đi ra từ trong phòng, gương mặt đầy oan ức.

Tạ Tuân nhìn thấy nàng ta thì giống như nhìn thấy quỷ: “Muội... Sao muội lại ở đây?” Lại thấy một người mặc quần áo nam nhân, lập tức hấn ta cười lạnh nói: “Tốt rồi, người chạy trên đường chen lấn người ta, giờ đã trở về rồi hay sao? Xem ra bộ đồ này giống với quần áo người vừa mặc.”

“Lão phu nhân.” Vân Hi liếc mắt khóc rống, “Cháu gái có rồi phủ hay không thì người hỏi nô tỳ canh cửa sẽ biết, Tam ca chỉ trích cháu như vậy, không phải là cố ý chửi mắng cháu sao?”

Tạ Tuân nói to: “Lão phu nhân, cháu không nói quàng, Nam Cung Thế tử cũng thấy muội ấy, còn lôi kéo nói chuyện với muội ấy nữa.”

Cái gì? Tạ Vân Lam lập tức nhìn Vân Hi: “Tam muội, người quyến rũ tỳ phu người sao?”

Tạ lão phu nhân tức giận la to: “Tất cả im lặng cho ta! Ba xe ngựa ở tiền viện đều còn đó, đi xe ngựa từ phố Vinh Ninh đến tửu lâu thì cũng phải nửa canh giờ là nhanh nhất rồi, đi bộ cũng phải hai canh giờ, A Tuân, người nói xem, người thấy Hi nha đầu ở tửu lâu, người cũng chỉ vừa trở về thôi, làm sao nó về sớm hơn người được? Chẳng lẽ phân thân sao? Rõ ràng người nói bậy!”

Tạ Tuân tròn tròn mắt, “Lão phu nhân...”

“Quý xuống cho ta!”

An thị vừa tới Hi Viên, nhìn thấy con trai cùng con gái của mình đang quỳ trong viện, mà mẹ con Hạ Ngọc lại ngồi thư thả, trong lòng lập tức giận dữ không ngừng.

“Lão phu nhân...”

“Các người không thể buông tha cho Hi nha đầu sao?” Tạ lão phu nhân cắt lời An thị, “Một nữ tử tốt như thế, làm sao cứ phải hãm hại nó, phá hư thanh danh của nó?”

An thị không dám lên tiếng, tự biết nhất định là Tạ Vân Lam và Tạ Tuân chọc giận lão phu nhân rồi, “Có lẽ là bọn nhỏ chỉ đùa giỡn thôi.” Bà nương ngừng cười một tiếng.

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Uyển nương, người gọi mẹ mìn tới mua mấy người này đi, đổi toàn bộ người ở Hi Viên cho ta!”

An thị vội vàng ngăn đầu, “Lão phu nhân, không phải những người kia đều làm rất tốt sao?” Chẳng phải làm như vậy thì bỏ hết tai mắt của bà ở Hi Viên sao?

“Tốt sao?” Lão phu nhân cười lạnh, “Rõ ràng chủ tử ở trong phòng, lại truyền ra bảo là không có, rõ ràng trong phòng chủ tử có một người mà lại nói có nam tử khác, những kẻ nói xằng bậy thì phải đổi!”

An thị không có cách nào khác, trong lòng tức giận cũng chỉ biết làm theo.

Tạ Vân Lam cùng Tạ Tuân bị lão phu nhân mắng một trận rồi đuổi đi, chờ sau khi Hạ Ngọc cũng rời đi, lúc này Vân Hi mới vội vã trở lại phòng, xuống địa đạo đi tìm Đoạn Dịch.

Ở một nơi khác, hai mắt Đoạn Dịch nhắm chặt lại ngồi dưới đất, ánh sáng của viên dạ minh châu tỏa ra nhàn nhạt, mặc dù gương mặt của nam tử hiện lên vẻ mệt mỏi, thế nhưng không thể nào mờ đi sự tuần nhã trên toàn cơ thể.

Nghe có tiếng bước chân đi tới, hấn chậm rãi mở mắt ra, nhớ lúc rời đi nàng nói “Chờ ta”, hấn sống hơn hai mươi năm, lần đầu nghe được một nữ tử nói với mình hãy chờ nàng, hơn nữa đúng là bây giờ quay lại thật.

Trong mắt Đoạn Dịch hiện lên tia sáng, mệt mỏi nói: “Ca ca người có làm khó dễ người không?”

Hắn đang lo lắng cho nàng sao? Vân Hi ngồi xổm xuống, “Không, Tạ Tuấn bị tổ mẫu quả trách, rồi còn bị phạt quỳ nữa.”

“Người không sao là tốt rồi.” Đoạn Dịch nhìn nàng khẽ mỉm cười.

Vân Hi ngẩn ra, né tránh ánh mắt của hắn, người nàng càng ngày càng không giống như trong truyền thuyết, “Tạm thời bọn họ sẽ không tới gây sự với ta, ta dẫn ngài đi tìm đại phu.”

Đoạn Dịch cự tuyệt, “Không được, nếu ta đến chỗ của người thì chỉ khiến người gặp nhiều phiền phức. Ta sẽ nghỉ ngơi một lát ở đây, khỏe nhanh thôi.”

Vân Hi đưa tay đỡ lấy tay hắn, “Ta sẽ không để cho bọn họ gây phiền toái dễ dàng như vậy. Chẳng qua người bị thương thế này...” Trong địa đạo tối tăm như vậy, lại không có nước, không có lương thực, làm sao hắn chịu nổi?

“Đi thôi, ra ngoài rồi nói.”

Đoạn Dịch nhìn ánh mắt của nàng, gật đầu một cái, “Được.”

Vân Hi đỡ Đoạn Dịch đi lên từ trong địa đạo, sau đó đặt hắn lên giường, lúc này gương mặt Đoạn Dịch đã trở nên tím tái. Tuyệt đối không phải bị thương đơn giản, đây là trúng độc. Thế mà Đoạn Dịch vẫn rất ung dung, quay lại nói với nàng, “Người bảo người làm mang nước nóng tới phòng tắm cho ta là được.”

Vân Hi gật đầu một cái, đi ra bên ngoài phân phó Lục Châu cùng Hồng Châu chuẩn bị nước nóng, sau đó đỡ Đoạn Dịch vào phòng tắm. Trong lòng nàng mang theo nghi ngờ, hắn là một Vương gia, ai dám dám làm hại hắn?

Sau nửa canh giờ, sắc mặt Đoạn Dịch đã trở về bình thường, hắn vừa mặc xong quần áo, lúc này, bên ngoài phòng tắm có một bóng người thoáng qua, Vân Hi vội vã ra dấu tay với hắn, “Có người bên ngoài nghe lén.”

Nghe lén sao? Đoạn Dịch giảo hoạt cười một tiếng, chỉ vào thùng nước tắm rồi thấp giọng nói: “Thùng nước này có độc, tạm thời không nên bỏ đi.” Nói xong Đoạn Dịch phi thân nhảy lên xà nhà, lật mấy viên ngói ra, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Vân Hi đang suy nghĩ lời nói của hắn, lập tức nghe thấy giọng nói của An thị truyền đến từ bên ngoài phòng: “Mở cửa ra cho ta, đường đường là tam tiểu thư của Tạ phủ, nhưng lại không để ý tới danh tiếng, dám cất giấu nam tử trong phòng. Cây trâm này chính là chứng cứ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: An Thị Buồn Phiền

Cửa phòng bị người ta phá vỡ “rầm rầm” mấy tiếng, An thị mang theo một nhóm người hung dữ xông tới, thấy vẻ mặt Vân Hi bối rối, bà càng thêm chắc chắn chuyện đã thành công, “Lục soát cho ta!”

“Vâng, đại phu nhân.” Lưu ma ma vén tay áo lên tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Vừa rồi rõ ràng có người ở đây, làm sao lại không thấy? Lúc này, An thị phát hiện trong phòng có thùng nước tắm rất đầy, trong lòng sinh nghi ngờ, đang muốn đến gần xem thì Vân Hi hốt hoảng chạy tới ngăn bà lại: “Đại nương, đây chỉ là một thùng nước, Hi nhi còn phải tắm nữa.”

Cái này gọi là giấu đầu hở đuôi, An thị, tò mò sao? Đoạn Dịch nói thùng nước này có độc, rốt cuộc có thật hay không?

“Ta thấy nước này không còn nóng nữa, làm sao tắm?” Thùng nước này đang được một chiếc khăn vải to đắp lên trên, có thể người kia đang núp bên trong, nhìn tiện nhân kia lo lắng như vậy, chắc chắn sợ phát hiện ra điều gì đây. An thị cười lạnh đưa tay ra lật khăn lên, ai ngờ đột nhiên ùi tê rần, cả người ngã vào trong thùng tắm.

Vân Hi cong môi, nếu nàng không nhầm thì chân An thị đã bị người nào đó dùng ám khí, nàng theo âm thanh của ám khí bay tới mà nhìn lên, thấy Đoạn Dịch đang ngồi trên xà nhà, thân nhiên ném một viên đá, điệu bộ như thường thức trò vui.

Khóc miệng Vân Hi co rút.

“A...” An thị rơi vào thùng nước tắm nên la lên, “Mau tới cứu ta...”

Lưu ma ma vội vàng chạy tới kéo An thị, chỉ thấy trên da mặt bà ta lại xuất hiện những chấm đỏ chằng chịt, nhìn thấy mà hoảng sợ.

“Đại phu nhân, mặt của người...” Lưu ma ma bị dọa sợ đến mức há to miệng.

“Mặt của ta làm sao? Mau đưa gương tới.” Trong phòng tắm có một chiếc gương đồng, An thị nhìn thấy mặt mình thì dường như muốn ngất đi. Quay

đầu liếc thấy Vân Hi đứng ở sau lưng thì lập tức giận dữ: “Có phải ngươi cố ý bỏ độc vào trong nước, muốn hại chết ta đúng không?”

“Đại nương, đây là nước tắm nha đầu chuẩn bị cho Hi nhi, Hi nhi không biết đại nương tới, làm sao cố ý hại người?”

“Ngươi...” An thị ngăn sự tức giận trong lòng, không dám bộc phát.

Tạ Tuấn đang lục soát khắp nơi ở trong viện của Vân Hi, nghe được An thị xảy ra chuyện liền chạy tới kéo Vân Hi lại muốn đánh.

“Tất cả dừng tay! Thật là không thể có phút giây nào bình yên mà!” Tiếng động lớn ở viện đã làm kinh động tới lão phu nhân, bà quát Tạ Tuấn, lại thấy An thị đang chật vật, trong lòng càng sinh ra chán ghét.

Lúc này, đột nhiên Hồng Châu ở trong đám người kêu lên một tiếng rồi té ngã trên đất, một bọc giấy rơi xuống từ trên người nàng.

Vân Hi mở gói giấy ra, “Ôi, đây là phấn hoa Thất Diệp Tử, Hồng Châu, làm sao ngươi có cái này? Phấn hoa Thất Diệp Tử này hòa vào nước thì sẽ khiến da bị mụn đỏ, giống như trên người đại nương vậy.”

Hồng Châu kinh sợ, “Lão phu nhân, đại phu nhân, nô tỳ không muốn hại đại phu nhân, nô tỳ bị người ta uy hiếp.”

An thị đang muốn hỏi là người nào, lại nghe tiếng quát của Tạ lão phu nhân: “Thật là một nha đầu độc ác, ngăn miệng nó lại, mang xuống dùng gậy đánh chết!”

Hồng Châu bị người ta kéo đi, Vân Hi vẫn không có biểu tình gì. Khi Đoàn Dịch nhắc nhở nàng chú ý người bên cạnh thì nàng đã cảm thấy người đáng nghi duy nhất chính là Hồng Châu.

Lúc Tạ Vân Hương đẩy nàng xuống núi giả thì có Hồng Châu đứng đó. Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng nhất định việc của kiếp trước có quan hệ với Hồng Châu.

Hầu hạ nàng tắm cũng chỉ có Lục Châu cùng Hồng Châu, nàng đóng cửa phòng tắm thì có người nghe lén bên ngoài. Mặc dù nàng không thấy nhưng lại nghe được, tiếng hít thở của mỗi người không giống nhau, nàng biết đó là Hồng Châu.

Nhưng Tạ lão phu nhân không cho nàng ta nói ra người chủ mưu, muốn bao che cho ai đó sao?

An thị muốn tìm điểm sai của Vân Hi nhưng không được, ngược lại còn bị trúng độc, Tạ Tuấn tự dung hoài nghi muội muội, ác ý chửi bới muội muội, bị Tạ lão phu nhân nhốt vào Từ Đường giáo huấn, mười hai canh giờ sau mới có thể ra ngoài.

Người trong viện đều bị đưa đến trang trại, nhưng Vân Hi giữ lại một mình Lục Châu, Tạ lão phu nhân cũng đồng ý.

“Tiểu thư, cả đời này nô tỳ sẽ hầu hạ tiểu thư thật tốt.” Lục Châu quỳ gối trước mặt Vân Hi khóc thút thít. Hồng Châu là người ở chung với nàng, từ nhỏ đã theo hầu hạ cho tam tiểu thư, vậy mà đột nhiên bị đánh chết, trong lòng nàng bị chấn động không hề nhẹ. Tam tiểu thư quá đáng sợ, làm sao biết Hồng Châu muốn hại tiểu thư?

Vốn nàng cho rằng nàng sẽ bị đưa đến trang trại, tương lai sẽ lấy một người nông dân, cả đời chịu khổ cực vất vả kiếm ăn qua ngày, lúc sống ở trong phủ thì không cần làm việc dưới ánh nắng chói chang hay là dưới tiết trời lạnh giá cũng có tiền để cầm hàng tháng. Vậy mà tiểu thư lại giữ nàng lại, làm sao nàng không cảm kích được?

“Hồng Châu cho ngươi một đôi hoa tai bằng vàng đúng không?” Vân Hi ngồi cạnh bàn, tư thái tự nhiên uống trà. Có đôi khi, đối đãi với người hầu thì một nửa phải dùng trái tim cùng với tiền để mua chuộc, một nửa còn phải đe dọa hay uy hiếp nữa.

“Tiểu thư, nô tỳ có lỗi với người.” Lục Châu lấy đôi hoa tai ra dâng lên.

Vân Hi chỉ liếc mắt nhìn, chất lượng không tệ, có thể đáng giá mấy lượng bạc, hàng tháng nha đầu chỉ được 500 đồng, mấy lượng bạc này phải không ăn không uống một năm mới có thể mua được.

“Nếu đưa cho ngươi thì ngươi cứ lấy đi, trước mắt ta không thể tặng trang sức đắt tiền như vậy cho ngươi, nhưng mà Lục Châu, ngươi không nên chỉ nhìn những điều trước mắt, chỉ cần ngươi trung thành, những thứ quý giá gấp trăm lần cái đó, sau này ta cũng có thể cho ngươi. Nhưng mà, một khi ngươi phản bội, ta sẽ khiến ngươi chết còn thảm hại hơn cả Hồng Châu!”

Lục Châu tiến lên hai bước rồi quỳ xuống: “Nô tỳ thề, đời này kiếp này chỉ nghe lời một mình tiểu thư.”

“Rất tốt, sau này, ta có ăn thì ngươi cũng sẽ như vậy.” Vân Hi nhìn Lục Châu nói.

Mấy ngày nay, bọn người hầu ở Hạ Viên và Hi Viên liên tục gặp chuyện không may, mà hơn nữa lại dính đến các tiểu thư, quan hệ của bọn người hầu trong phủ này rất phức tạp, hai chủ tử của hai viện kia cũng đều hèn yếu nhu nhược, lão phu nhân lo lắng nô tỳ lại khi dễ chủ tử, bởi thế nên bảo An thị mua người bên ngoài đưa vào.

Người lạ đưa tới cũng phải dạy dỗ, lúc sai bảo cũng không dám sai bảo nhiều, phải từ từ nhìn nhận để quyết định có dùng nữa hay không. Mà trong lòng nha đầu Lục Châu này không hề có ác ý, cũng nhìn ra được nàng thật tâm che chở cho Vân Hi.

Chẳng qua là, con người luôn luôn bị hấp dẫn bởi nhiều thứ. Trong Hi Viên quá khổ cực, quần áo bộn nhá đầu mặc cũng chẳng chít những mảnh vá, không nói đến mùa đông sẽ lạnh, mùa hè sẽ nóng. Mùa đông mà có được chút nước ấm cũng sẽ vui mừng không kể, người bên ngoài ném ra một chút đồ hấp dẫn, đương nhiên các nàng sẽ động lòng.

Vân Hi lợi dụng tay của lão phu nhân mà trừ khử được những người làm bất trung bên cạnh mình, điều ấy khiến người trong phủ thay đổi cách nhìn với nàng rất nhiều, Tam tiểu thư thật là thâm tàng bất lộ*.

*Có tài năng nhưng giấu đi.

Mấy ngày nay An thị giống như sống trong nước sôi lửa bỏng. Toàn thân nổi bệnh sởi đỏ rực, vào ngày thường, bà luôn cựa vào vẻ đẹp của mình, cũng cựa vào chức danh chính thất phu nhân mà có thể giữ chặt Tạ Thượng thư vào tay mình, hằng đêm sẽ ở chỗ của bà.

Nhưng bây giờ bà bị bệnh sởi, Tạ Thượng thư thấy qua liền quay đi, ngay cả viện của bà cũng không thêm bước vào, mấy đêm liền ở chỗ của Nguyệt đi nương.

An thị tức giận đập bẻ vô số ly nước, cắn răng cắn lợi mắng: “Ta nhất định phải giết chết tiện nữ đó!”

Đảo mắt đã gần đến ngày vui của Tạ Văn Lam, bệnh sởi trên người An thị cũng đã bỏ ra cả ngàn lượng bạc để chữa rồi nhưng không khỏi. Tổng đại phu trong phủ xem bệnh không được, bà phải liên tục mời các ngự y tới xem, nhưng ai cũng đều bó tay.

Cuối cùng bà tìm đến hiệu thuốc của Quan đại phu, ai ngờ Quan đại phu là người mang hận rất lâu, mí mắt hấn khê híp lại, mở miệng nói, “Một miếng dán một trăm lượng.” Trái tim An thị co rút lại đau đớn.

Cũng may An phu nhân đã đưa An Cường đi rồi, nhưng dù sao mấy ngày nay ngân quỹ riêng của An thị cũng mất đi bảy tám phần.

An thị đang phiền não lại thấy Lưu ma ma cầm đồ cưới của Tạ Văn Lam đi tới, “Phu nhân, người nhìn hóa đơn đi.”

An thị nhận hóa đơn, vừa mới nhìn đã thấy trước mắt tối sầm, dường như muốn ngất xỉu, lập tức nghiêng rống nghiêng lợi: “Lão bà tử đáng chết kia thật là độc ác!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tạ Tuân Trộm Tiền

Trên hóa đơn của đồ cưới, vốn gồm 100 rương đồ, cộng thêm năm vạn lượng bạc trắng, một trăm mẫu ruộng đất, thế mà hôm nay lại bị lão phu nhân thay đổi, chỉ còn 50 vạn lượng bạc trắng, ruộng đất hay của hồi môn đều bị hủy bỏ tất cả.

Đường đường là đích nữ đệ nhất của Lương Quốc, lại là trưởng nữ của Thượng thư phủ, làm sao đồ cưới lại nghèo nàn như vậy, nếu truyền ra ngoài không sợ bị người ta chê cười đến rụng răng sao? Nữ nhi của một thương nhân hay phú hộ cũng nhiều hơn thế này rất nhiều.

Mấy ngày trước, bên phủ của Hình bộ Thượng thư gả một thứ nữ mà đồ cưới cũng hơn 80 rương.

“Làm sao đây phu nhân? Lão phu nhân đã thông báo trong tộc rồi, mấy trưởng lão cũng đã gạt đầu đồng ý, nói rằng trước mắt như vậy đã nhiều rồi.” Lưu ma ma có chút buồn phiền, nhìn vào hóa đơn đồ cưới cũng cảm thấy quá khó nhìn.

Trong lòng An thị vô cùng tức giận, bà đã đồng ý với Tần vương phủ sẽ đưa 100 rương đồ cưới, năm vạn lượng bạc trắng cùng ruộng đất để làm của hồi môn cho nữ nhi.

Nếu như bà bội ước, chẳng những khiến thế nhân nhạo báng mà còn thất tín với Tần Vương phủ, hơn nữa Văn Lam lại có thai trước khi xuất giá, vốn đã làm mất mặt Tần Vương phủ, bây giờ không mang theo của hồi môn như đã hứa, phía bên kia có làm khó dễ cho Văn Lam hay không?

“Còn làm sao nữa? Lấy tiền riêng của ta để bù vô.” Cũng may bà lấy được một ít tiền từ tay Tạ Uyển, mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng vừa đủ.

Chết tiệt... tiện nữ Tạ Uyển kia, thật vất vả mới lấy được tám bản đồ da người trên người nàng ta, cuối cùng lại trống không. Trong lòng An thị lại mắng Tạ Uyển một trận.

Không chỉ An thị buồn phiền mà tiểu nhi tử của bà, Tam thiếu gia của Tạ gia, Tạ Tuân cũng đang rầu rĩ không kém. Hôm đó hấn thua cuộc với Đoạn Dịch, mấy ngày nay thỉnh thoảng lại nhận được tin thúc giục.

Thật ra tin đó là Vân Hi dùng giọng điệu của Đoạn Dịch mà viết, mỗi ngày nàng đều bảo Lục Châu lặng lẽ ném thư vào trong viện của Tạ Tuân, trong đó còn kèm theo một con dao nhỏ, hoặc là một bọc thạch tín, có khi lại là sợi dây, hoặc đơn giản hơn là đe dọa sẽ nói chuyện này cho Tạ Thượng thư biết.

Nàng cũng không thiếu tiền, vào ba ngày trước nàng tới chỗ của tiền trang, trăm vạn lượng bạc của nàng vẫn còn ở đó. Nhưng mà nàng thích cảm giác khi đi đòi nợ.

An thị nợ nàng, Tạ phủ này nợ nàng, nàng muốn đòi lại, phải đòi lại gấp đôi!

Lục Châu đưa thư xong rồi trở về Hi Viên, Vân Hi đang đứng cạnh bàn luyện chữ. Ánh nắng mùa đông ấm áp chiếu vào, soi sáng cả người nàng, rõ ràng quần áo rất đơn giản không khác ngày thường, nhưng toàn thân tỏa ra một loại cao quý khác lạ, Lục Châu nhìn thấy sự uy nghiêm đó chỉ muốn quỳ xuống dưới chân.

“Tiểu thư, thư đã được đưa đi.” Lục Châu cẩn trọng đi tới, càng ngày tiểu thư càng khiến người khác không hiểu được, làm sao tiểu thư lại có tiền? Ba ngày trước, vậy mà tiểu thư cho nàng hai lượng bạc để may hai bộ đồ mới. Không phải là tiền hàng tháng tiểu thư không đủ dùng hay sao?

“Rất tốt, ngày mai người nghĩ cách rồi phủ một chuyến, đến quầy hàng của tửu lâu lấy một hộp gấm, nhớ là để người khác ra tay, người đừng lộ diện.” Vân Hi nói rồi đưa cho Lục Châu năm lượng bạc, “Hai lượng là để người rồi phủ thuê xe ngựa, còn ba lượng người nhờ người ta làm giùm. Nhớ, ngàn vạn lần không được tự mình ra tay, nếu không sẽ rước lấy tai họa. Sau khi nhận được hộp gấm thì đưa đến phủ của Dịch Thân Vương.”

Lục Châu nghiêm túc nói: “Tiểu thư, nô tỳ đã rõ.”

Tạ Tuấn lo lắng đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, hôm nay nhận được thư, nói buổi trưa ngày mai hẳn không đặt ngân phiếu ở chỗ quầy hàng của tửu lâu thì Dịch Thân Vương sẽ đích thân đến phủ đòi nợ.

Dịch Thân Vương là ai chứ? Là một kẻ đã nói là làm, nếu hắn nói cho phụ thân nghe, chắc chắn phụ thân sẽ cắt chân hắn mất! Lại nói mai là ngày gì? Là ngày thân muội hẳn lấy chồng. Một ngày quan trọng như vậy, nếu hắn tới Tạ phủ đòi nợ, đương nhiên lão phu nhân cũng sẽ không buông tha cho hắn.

Tạ Tuấn phiền não đi tới viện của An thị, chuyện này cũng chỉ có thể nói với mẫu thân.

Tự Phúc Viên của An thị, bởi vì An thị đang nói chuyện bí mật với Lưu ma ma nên bảo tất cả người làm phải lui ra xa.

Nha đầu giữ cửa thấy người đi tới là tam thiếu gia nên không ngăn cản, mà người giữ cửa ở cổng trong cũng không có ai, bởi thế hắn đi thẳng vào phòng mà không có ai thông báo một tiếng nào. Trước cửa phòng, Tạ Tuấn đang muốn gõ cửa, bỗng nghe được An thị nói sẽ cầm bốn vạn lượng để làm của hồi môn cho Tạ Vân Lam.

Bốn vạn lượng?

Ánh mắt Tạ Tuấn ánh lên, trong lòng uất hận mẫu thân thiên vị, đồ cưới mà tộc chuẩn bị cho Tạ Vân Lam đã là năm vạn lượng, mẫu thân còn cho thêm bốn vạn lượng? Không được, hắn phải lấy bớt một nửa.

Hắn cũng không biết Tạ Vân Lam đã bị giảm bớt của hồi môn.

An thị lấy ngân phiếu bảo Lưu ma ma đưa tới cho nữ nhi ở Lam Viên, vừa mở cửa đã thấy tiểu nữ tử đi tới.

“Mẫu thân, chuyện đại muội xuất giá đã khiến mẫu thân tiêu tụy rồi, nhi tử nhìn thấy rất đau lòng, cố ý dặn phòng bếp nấu cháo tổ yến cho người.” Tạ Tuấn vừa cười vừa cầm theo một hộp thức ăn đặt trên bàn của An thị.

“Cố ý” là điều không có, vừa rồi Tạ Tuấn đi qua phòng bếp đã ngửi thấy mùi cháo tổ yến, nên hắn lập tức chạy tới múc một tô. Ngày thường Tạ Tuấn rất phong lưu, vừa mở miệng đã có thể tuôn ra những lời đường mật, những nô tỳ trong phủ lại bị vẻ phóng đảng của hắn làm mê mẩn, chỉ cần nói vài câu đã khiến bọn họ mức cháo của lão phu nhân đưa cho hắn.

Bốn đứa con của An thị, đứa lớn nhất toàn tâm làm việc cho đất nước, rất hiếm khi tỏ lộ tình cảm với bà, tính tình đại nữ nhi thì ngang ngược, tiểu nữ nhi thì không trung thực, đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, cũng không thể nói chuyện với bà. Chỉ có tiểu nữ tử này, dường như ngày nào cũng vây quanh bà, bà đang suy nghĩ buồn phiền điều gì nó cũng hiểu, sinh ra bốn đứa con, cuối cùng cũng có một đứa biết lo lắng cho bà.

“Con tới thật đúng lúc.” An thị tiến đến vỗ vai Tạ Tuấn vui mừng cười một tiếng, xoay người nói với Lưu ma ma: “Ngân phiếu này để Tam thiếu gia đưa đi. Ngày thường huynh muội bọn nó không có dịp ở cùng nhau, bây giờ tạo cơ hội để chúng nó nói chuyện nhiều hơn một chút.”

Lưu ma ma biết rằng, dù bà là người vô cùng thân cận với An thị, nhưng cũng không thể sánh bằng người thân của An thị. Nhưng bà cũng không so đo, trong phủ có hơn một trăm người làm, bà là người dưới An thị nhưng trên tất cả những người kia, như vậy đã đủ rồi. Bà đưa ngân phiếu cho Tạ Tuấn, cuống nói: “Làm phiền tam thiếu gia đi một chuyến.”

Có bạc thì chạy bao xa cũng không có vấn đề gì, Tạ Tuấn mừng rỡ đến mức hai mắt sáng lên, hắn cầm lấy mấy tờ ngân phiếu mà chỉ muốn hôn lên: “Nương, người yên tâm, nhi tử sẽ giao tận tay cho đại muội.”

Buổi trưa ngày hôm sau, Lục Châu trở lại, đưa một chiếc hộp gấm cho Vân Hi.

“Đây là gì?” Nàng mở ra xem, trong đó có hai tờ ngân phiếu, mỗi tờ có giá một vạn lượng đang nằm bên trong. Vân Hi nhú mày, “Lục Châu, không phải ta bảo người đưa đến chỗ của Dịch phu sao? Tại sao người lại cầm về?”

Về mặt Lục Châu như đưa đũa: “Tiểu thư, người không biết đó, nô tỳ đứng trước phủ đó một canh giờ mà người trong phủ vẫn không cho nô tỳ vào, nô

tỷ cũng quý xuồng nhưng bọn họ kiên quyết không chịu. Có một lão nhân còn hung hăng cầm gậy muốn đánh nô tỳ nữa, nô tỳ bị dọa sợ đến mức bỏ chạy, trên cánh tay cũng bị xước nhiều chỗ. Tiểu thư, người xem đi...”

Lục Châu vừa nói vừa vén tay áo lên cho Vân Hi xem, quả thật trên tay nàng ta có vết thương do bị té. Vân Hi an ủi Lục Châu: “Cực khổ cho ngươi rồi, trước tiên lui xuống bôi thuốc rồi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Sau khi Lục Châu lui ra, Vân Hi nắm lấy hai tờ ngân phiếu mà cảm thấy lo lắng, đã từng thấy người ta đuổi đánh người tới đòi nợ, chưa từng thấy ai đuổi người đưa tiền!

Nàng xoa trán, bỗng dưng nghe thấy tiếng áo bay nhẹ nhàng ở trên đỉnh đầu, lại có người lên vào xà nhà trong phòng nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Quân Cờ

Lập tức Vân Hi cảm thấy tức giận, lông mày nàng dựng lên, cười lạnh: “Đường như Vương gia vô cùng thích xà nhà của tiểu nữ, hay là tiểu nữ chặt xuồng rồi đưa tới phủ của Vương gia, ngài thấy thế nào?”

Đoạn Dịch vừa mới nhảy xuống xà nhà, còn chưa biết nên lựa tư thế nào cho thoải mái, nghe vậy đành phải nhảy xuống. Hắn phúi lớp bụi bám trên áo khoác, phong thái ung dung đi tới cạnh Vân Hi cầm một ly trà lên rồi từ từ thưởng thức.

Vân Hi mở to mắt, ly trà đó nàng uống một nửa rồi, hắn... Hắn không ngại sao?

Đoạn Dịch cũng không để ý tới gương mặt kinh ngạc của nàng, thân nhiên nằm ườn lên giường, sau đó đôi mắt hẹp dài mới liếc về phía Vân Hi đang run sợ.

“Nếu chặt xà nhà thì phòng này cũng xem như bị phá mất, không tiếc sao? Không bằng ta cứ ở lại phòng của nàng thì hay hơn. Nhưng nếu nàng nói tặng cho bản vương, bản vương sẽ không ngại mà nhận lấy, sau này tới Tạ phủ không có chỗ ngồi thì xà nhà cũng là nơi tốt để ngắm cảnh, đa tạ.”

Vân Hi: “...”

Da mặt của Đoạn Dịch làm từ mặt tường sao? Dày đến mức chưa ai sánh kịp rồi.

Nàng lại nghĩ tới hai tờ ngân phiếu, đi tới trước mặt người đang nằm trên giường rồi ném vào ngực hắn: “Đây là tiền thắng cược của ngài mà, sao lại không lấy?”

Đoạn Dịch liếc mắt nhìn ngân phiếu trên người mình, ánh mắt lại chuyển sang gương mặt của Vân Hi, “Đây là ngân phiếu bản vương cho nàng.”

Cho nàng sao? Sắc mặt Vân Hi lập tức thay đổi, nàng lạnh lùng cười một tiếng: “Vương gia cho rằng tiểu nữ là dạng người thế nào? Là ca nữ bán rẻ tiếng cười ở thanh lâu sao? Hay là ăn mày ăn xin trên đường? Không phải như vậy thì sao lại cho tiểu nữ? Tiểu nữ với Vương gia không thân quen. Có câu không làm thì không có thương, số bạc này, tiểu nữ nhất quyết không nhận được. Xin ngài lấy về! Vốn là tiểu nữ cho rằng Vương gia là một người tốt, ai ngờ nhìn nhầm rồi! Cũng là dạng nhà giàu dùng tiền lừa gạt con gái nhà lành.”

Đoạn Dịch cảm thấy tức cười nhìn Vân Hi, gương mặt vẫn còn mang nét cười đùa nhưng cũng không quên tỏ ra nghiêm nghị: “Ta thật tâm tặng cho nàng.” Quả thật nàng quá khổ cực, nếu không giúp được gì cho nàng thì không bằng lấy chuyện lần trước để nàng có thêm tiền.

Vân Hi không để ý tới, chỉ cười lạnh kéo cửa phòng ra, “Vương gia, đây là phòng của nữ tử chưa chồng, ngài không nên ở lâu.”

Ánh mắt Đoạn Dịch quét trên mặt Vân Hi một lúc lâu, “Được, ta nhận ngân phiếu này là được chứ gì.”

Nhưng sau đó hắn đưa tay qua bên hông coi một miếng ngọc bội ra, “Không lấy tiền thì cũng nên cầm cái này đi, lúc quan trọng cũng có thể cứu nàng một mạng. Nàng đưa xà nhà cho ta, ta đưa ngọc bội cho nàng, cả hai không nợ nhau.”

Vân Hi: “...” Có trao đổi như thế sao?

...

Tiền viện của Tạ phủ chứa đầy khách khứa, trước mặt Đoạn Dịch được bày ra vô số rượu thịt nhưng hắn cũng không động vào, Tạ Thượng thư mời rượu cũng bị hắn đuổi đi, những người khác thấy vậy không dám tiến đến, nhìn vào mặt hắn cũng chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh, bởi vậy mọi người tự giác cách xa hắn ba trượng, sợ đắc tội tên Diêm La tính tình cổ quái đó.

Thanh Nhất không hiểu tại sao hắn lại buồn rầu như vậy, “Chủ từ...”

Đoạn Dịch vẫn cứ ngẩn người. Thanh Nhất chớp mắt mấy cái, ở Tạ phủ này có vấn đề gì sao?

“Thanh Nhất.” Đoạn Dịch nhíu mày, “Người nói xem, bốn vương đưa cho nữ tử một số bạc lớn, nàng ta không lấy mà còn tức giận nữa, là ý gì?”

“Nữ tử?” Thanh Nhất mở to mắt “Vương gia đưa bạc cho ai?”

Sắc mặt Đoạn Dịch trầm xuống, “Đó là chuyện người nên quan tâm sao? Người chỉ cần nói như vậy có đúng hay không thôi?” Mỗi ngày đều ở chung với bọn “nam sủng” này, hắn cũng chưa từng tiếp xúc hay gặp gỡ với nữ tử nào, trong lòng vô cùng buồn bực.

“Chủ từ, nữ nhân không nhận bạc thì có hai loại, một là đẳng hoàng nghiêm chỉnh, nữ tử như vậy coi trọng danh tiếng, tự nhiên chủ tử đưa bạc cho người ta, dĩ nhiên người ta không muốn nhận, nếu như thoải mái mà cầm số bạc đó thì cũng là hạng người bán rẻ tiếng cười ở thanh lâu.”

Đoạn Dịch nhíu mày một lần nữa, suy ngẫm trong chốc lát, đột nhiên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Nét mặt Thanh Nhất trở nên mờ mịt, dường như có gì đó không đúng.

...

Tạ Vân Lam đến Từ đường để chào tạm biệt, đám tỷ muội cũng tới đưa tiễn, chỉ có tam tiểu thư Vân Hi là không thấy, lão phu nhân phái nha đầu đến Hi Viên thông báo, thấy Vân Hi ngủ trên giường nói không khỏe, đi chỉ khiến bệnh tình làm hủy không khí vui mừng của tiệc cưới.

Vốn là năm nào nàng cũng bị bệnh nên mọi người chẳng để ý tới.

Nàng để cho Lục Châu giữ ngoài cửa, sau đó đóng cửa phòng lại rồi ra khỏi phủ từ địa đạo. Kể từ khi bọn người làm trong viện được đổi đi, trước phòng nàng cũng không có kẻ nào dám nghe lén, Lục Châu lại bị nàng làm cho sợ hãi rồi.

Vân Hi vẫn mặc đồ nam tử như cũ, trên mặt lại gắn thêm mặt nạ da người của Đoạn Dịch, tuyệt đối không ai nhận ra nàng, đồ này cứ dùng đã, sau đó tính tiếp.

Phố Đông Phong là một phố bình dân trong Kinh thành, người Tam Giáo Cửu Lưu* đều có, Vân Hi mướn một chiếc xe ngựa rồi đi quanh co một hồi lâu, cuối cùng dừng lại trước tiểu viện bình thường.

Còn chưa vào viện nàng đã nghe trong viện có tiếng một nữ tử đang kêu cứu mạng không ngừng.

Vân Hi cầm một viên gạch trong tay, một chân đạp văng cửa, lập tức thấy một nam tử dáng dấp to lớn, gương mặt vô cùng bi ối đang dùng sức xé áo quần của nữ tử kia. Nàng không hề suy nghĩ giờ tay đánh vào đầu nam tử đó.

“A...” Tên kia kêu lên một tiếng thảm thiết, trên đầu máu phun ra không ngừng, “Mẹ kiếp, người là ai, dám đánh gia sao, có phải không muốn sống hay không?”

Vân Hi cao ngạo nhìn hắn, “Giữa ban ngày ban mặt mà đùa giỡn với nữ tử, theo như luật phát của Đại Lương, tổng vào ngục ba năm, còn bị đánh 50 gậy nữa, còn nếu không thì phạt năm trăm lượng bạc!” Nam tử kia vẫn không sợ, cứng đầu cứng cổ nói: “Cái gì mà nữ tử? Nàng ta là do ta bỏ ra một trăm lượng bạc để mua về làm vợ!”

“Chứng cứ đâu?” Vân Hi lạnh lùng nói.

“Đương nhiên là có.” Nam tử lấy biên lai trong túi áo ra, “Đây chính là do nhà của nữ nhân kia viết, giấy trắng mực đen còn có thủ ấn nữa!”

Vân Hi liếc mắt nhìn sau đó nhanh chóng giật lấy, xé thành hai mảnh. Nam tử giận dữ đưa tay muốn đánh Vân Hi, Vân Hi cười lạnh lấy miếng ngọc bội trắng ở bên mình ra lắc lắc trước mặt hắn, mảnh ngọc bội kia được điêu khắc vô cùng tinh xảo, lắc đều trong không trung, hai con rồng trên miếng ngọc quần vào nhau tạo thành chữ “Dịch”.

“Người là... Dịch... lam sủng của Dịch Thân Vương?” Có tin đồn Dịch Thân Vương cưng chiều hắn như của quý, nếu ai khi dễ thì đích thân Dịch Thân Vương sẽ tìm tới cửa mà tính sổ, nhẹ thì đánh gãy tay chân, nặng thì trực tiếp giết chết.

Sắc mặt nam tử liền thay đổi, vội vàng chạy ra khỏi viện.

Cái gì? Làm sao nàng lại thành lam sủng của tên Đoạn Dịch kia chứ? Sắc mặt Vân Hi đen thành một mảnh.

“Đa tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ nguyện làm nô bộc cho công tử để báo đáp.” Nữ tử được cứu đã chỉnh lại quần áo, đứng sau lưng Vân Hi vội vàng cúi đầu.

Vân Hi kìm nén lửa giận với Đoạn Dịch, thu ngọc bội lại rồi xoay người cười: “Liễu cô nương, người muốn báo đáp làm người hầu của ta, nhưng biểu ca Nam Cung Thần của người phải làm sao? Hắn sẽ thương tâm mà chết mất.”

Nữ từ kia cúi đầu, trên mặt dần đỏ ửng.

Liễu Tinh Nhu, là nữ nhi của cô cô Nam Cung Thần, Nam Cung thị không quan tâm đến việc người nhà phản đối mà cùng một thư sinh bỏ trốn đến Kinh Giao, sau đó sinh ra Liễu cô nương, nhưng bởi vì sinh khó mà đã qua đời, ba năm sau phu quân của bà, thư sinh kia cũng đã chết.

Bởi vì Nam Cung thị bỏ trốn đến Liễu gia, Tấn Vương cảm thấy mất mặt nên tức giận đoạn tuyệt quan hệ cùng Nam Cung thị. Vì vậy, Liễu Tinh Nhu không nơi nương tựa, ở nhà của Liễu gia nhưng vô cùng thê thảm.

Năm nay, người của Liễu gia muốn gả nàng đi làm vợ kế cho phú ông đã hơn năm mươi tuổi, dù nàng chỉ mới mười lăm. Nàng không đồng ý nên mang theo bà vú, cả hai cùng trốn thoát.

Vân Hi vô tình nhìn thấy một ma ma nói giọng Kinh Giao chạy đến tìm Nam Cung Thần, mà thái độ của hắn ta cũng rất tốt với ma ma này, còn cho tiền nữa, nên nàng lên theo đuôi ma ma đó đến đây.

Nhưng Tạ Vân Lam không biết đến sự tồn tại của Liễu Tinh Nhu, nếu như đưa nàng ta đến Tấn Vương Phủ thì sao? Vân Hi cong môi cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Khích Bác

Vân Hi đỡ ma ma bị đánh ngất một bên dậy, sau khi tỉnh, hai chủ tớ vội vàng lạy tạ Vân Hi.

“Ngài là bằng hữu của biểu ca sao? Là ca ấy bảo ngài tới sao?” Liễu Tinh Nhu nhìn Vân Hi hỏi. Nàng ta cao ráo, da trắng như tuyết, đôi mắt trong như nước, đặc biệt là khi nói chuyện ánh mắt lại sáng ngời, càng thêm đáng yêu mềm mại. Bộ dáng như vậy làm cho người ta không thể không phát sinh ra ý muốn bảo vệ che chở, khó trách Nam Cung Thần thường xuyên đến thăm nàng ta.

“Ta là bạn của Thế tử Nam Cung Thần, mấy ngày nay hắn bận nhiều việc nên bảo ta đến thăm cô nương, đưa cô chút tiền để dùng. Hắn nói qua mấy ngày này sẽ đón cô nương vào phủ.” Vân Hi nói, đồng thời đưa một bọc bạc ra.

Liễu Tinh Nhu cũng không nghĩ ngờ gì, để ma ma nhận lấy bạc rồi gật đầu một cái, “Thì ra là như vậy.”

Vân Hi nhìn nàng ta, cổ ý phát ra tiếng thờ dài.

Quả nhiên Liễu Tinh Nhu vội hỏi: “Công tử, có phải biểu ca gặp chuyện khó khăn gì không?”

“Đúng vậy, hôm nay là ngày cưới của hắn, hắn muốn tới thăm cô nương nhưng lại không thể đi được.” Vân Hi nói rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn Liễu Tinh Nhu.

Sắc mặt nàng ta lập tức biến đổi, răng ngọc cắn lấy môi dưới, hai mắt rung rung lệ, ánh mắt có chút uất ức, lẩm bẩm nói: “Nếu hôm nay ca cưới, làm sao tới gặp mình được?” Nhưng lập tức lạnh lùng cười một tiếng, “Vậy là ca đã cưới được trưởng nữ của Tạ gia như ý muốn.”

Vân Hi cảm giác cô nương này có chút kỳ lạ, “Cô nương đừng đau lòng quá, mặc dù hắn cưới nữ nhi của Tạ Thượng thư, nhưng thật ra người trong lòng hắn chỉ có cô nương mà thôi, tiểu sinh thấy hắn thường xuyên lấy một chiếc khăn tay ra ngắm nhìn, trên chiếc khăn đó thêu hình cây liễu rủ.”

Trong mắt Liễu Tinh Nhu liền hiện lên ánh sáng, vui vẻ nói: “Ca ấy nhớ tới ta là được rồi, không cần ngày nào cũng đến thăm ta.”

Nam Cung Thần có nhớ Liễu Tinh Nhu hay không, có ngắm khăn tay hay không, Vân Hi không hề biết. Nhưng một chiếc khăn lại rơi trên đất như vậy nên nàng thuận miệng bịa chuyện, dù sao khi nói đến Nam Cung Thần, ánh mắt cô nương này sáng như vậy, gương mặt thẹn thùng, dường như rất thích Nam Cung Thần.

Chẳng qua, giai nhân như thế có biết trái tim đã đặt nhầm chỗ?

“Liễu cô nương.” Vân Hi suy nghĩ một chút, sau đó hỏi tiếp, “Nam Cung Thế tử đã có Thế tử phi, trong lòng cô nương lại thương hắn, chỉ sợ hắn không thể chia sẻ tình cảm cho cô nương nhiều được.”

“Không!” Ai ngờ Liễu Tinh Nhu kiên định nói, “Ta không quan tâm, bất kể ca ấy có vợ hay không, ta vẫn sẽ yêu ca ấy!”

“Tại sao?” Vân Hi hơi kinh ngạc, ánh mắt cô nương này làm cho người ta có cảm giác quen thuộc, đó là... cổ chấp giống như nàng, cố tìm đường sống trong chỗ chết.

“Không vì gì cả.” Đột nhiên Liễu Tinh Nhu cảm thấy mình luống cuống, “Đa tạ công tử nhắc nhở, tiểu nữ tự biết chừng mực.”

Vân Hi cười một tiếng, “Xem ra là tại hạ lo lắng nhiều rồi. Nam Cung Thế tử nói ngày mai đưa cô nương vào Tấn Vương phủ.”

Liễu Nhu Tinh vội vàng cúi đầu nói cảm ơn, sau đó hạ mi mắt nhẹ nhàng chớp vài cái.

Từ khi ra khỏi viện của Liễu Tinh Nhu, Vân Hi không vội lên xe ngựa nữa mà cung kính tới trước một gốc cây chấp tay thi lễ, “Tiểu sinh bái kiến Cố tướng quân.” Trên cây kia lại không có động tĩnh gì, Vân Hi cong môi lại nói, “Cố tướng quân không tới Tạ phủ uống rượu mà mạo hiểm theo dõi tại hạ, thật sự quá cực khổ rồi.”

Người này theo dõi nàng đã lâu, không phải nghĩ tới việc điều tra nàng chứ?

Cố Phi Mặc đứng trên cây nghe vậy thì híp mắt lại, nhanh nhẹn bay xuống rồi sải bước đến trước mặt Vân Hi. Cảm bào của hắn làm tôn thêm dáng người cao ngất, mày kiếm khẽ nhếch lên, toàn thân tỏa ra khí lạnh cùng ngạo nghễ.

Ánh mắt Cố Phi Mặc dò xét Vân Hi từ trên xuống dưới, giọng nói lạnh lùng, “Thính giác của ngươi rất tốt.”

“Quá khen rồi, khinh công của Tướng quân rất giỏi, chỉ sợ Dịch Thân Vương cũng kém mấy phần.” Vân Hi vẫn khiêm nhường như cũ.

Lông mày Cố Phi Mặc giật giật, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng, “Không phải ngươi là lam sủng của Dịch Thân Vương sao? Vậy mà lại đến thăm biểu muội của Nam Cung Thần? Bản tướng không nhớ là Dịch Thân Vương và Tần Vương phủ có quan hệ gì. Vậy thì ngươi có âm mưu gì sao?”

Vân Hi kinh sợ nói, “Tại hạ cũng chỉ là lam sủng mà thôi, làm sao có âm mưu gì? Có đánh chết thì tiểu nhân cũng không dám. Thực không dám giấu diếm, tiểu nhân vốn là người của Tạ phủ, Thượng thư đại nhân lại giao cho Dịch Thân Vương, trước kia là người hầu của Nam Cung Thế tử. Hôm nay đám cưới của Nam Cung Thế tử nên ngài ấy không thể đi ra ngoài được, thấy tiểu nhân ở bên cạnh Dịch Thân Vương nên phái tiểu nhân tới đưa tiền cho Liễu cô nương.”

Thì ra là như vậy, ánh mắt Cố Phi Mặc chợt lạnh lẽo, “Ngươi có thể đi.”

“Đa tạ Tướng quân.” Vân Hi vừa thi lễ vừa bước nhanh lên xe ngựa.

Quả nhiên Cố Phi Mặc tới thật đúng lúc, Tạ phủ cùng Cố Gia là người chung một thuyền, mà Đoạn Dịch chính là sự tồn tại phức tạp cho hai bên. Bệnh tình quần lấy Hoàng đế không ngừng, hoàng tử còn nhỏ, hoàng đệ lại trưởng thành như vậy, triều đình này nhìn giống như sóng yên biển lặng, thật ra đang cất giấu một trận bão lớn.

Trước mắt Cố Quý phi chỉ có một người con trai hai tuổi, cũng là con cháu duy nhất của Hoàng thượng. Thịnh thoảng Hoàng thượng lại bị bệnh, hôm trước còn ngất xỉu nằm trên giường hơn hai tháng, suýt nữa trong cung phải lo hậu sự.

Cố Gia vì muốn lôi kéo Tạ phủ mà cố ý để cho Tạ Cẩm Côn thay thế vị trí của Cố Thái Sư, nếu như bây giờ lại truyền ra việc Tạ phủ có quan hệ với Đoạn Dịch...

Trên xe ngựa, Vân Hi lấy bản đồ trong ngực ra, ngón tay vạch mấy đường trên đó. Tạ phủ, chỉ sợ nơi này sẽ không còn những ngày tháng yên bình như trước kia.

...

Vân Hi trở lại Hi Viên thì mặc đồ giống như trước khi nàng rời đi, phong thái bình tĩnh ung dung ngồi ở Đào Viên.

Tiếng pháo vang lên từng trận, trong khi đó âm thanh của lễ nhạc vang lên không ngừng. Gương mặt của Nam Cung Thần hồ hững khiến An thị vô cùng tức giận, lại thấy kiểu hoa chỉ là kiểu bốn người kiêng, đội ngũ rước dâu cũng chỉ có mười mấy người, giống như lễ cưới của hạ nhân bình thường, An thị càng thêm nổi giận lôi đình.

“Nam Cung Thần muốn làm gì? Qua cầu rút ván sao?” An thị tức giận đập vỡ một chiếc ly.

Tạ Cẩm Côn bình tĩnh hơn, quát An thị một tiếng: “Chuyện đến nước này rồi, nổi giận có ích gì? Hôm trước đột nhiên Hoàng thượng triệu kiến Nam Cung Thần vào cung, hai người đó bàn bạc tới ba canh giờ, phải biết rằng cho tới bây giờ Hoàng thượng cũng chưa từng gặp qua ai lâu như vậy.

Nam Cung Thần còn đi bái kiến Cố Quý phi, lúc xuất cung Cố Quý phi còn phái Thái giám bên cạnh tiễn hắn đến tận cửa cung. Xem ra Hoàng thượng lại muốn dùng tới Tần Vương phủ rồi.”

“Hừ, không phải hắn dựa vào lão gia sao?” An thị hừ một tiếng.

“Ngươi thì biết cái gì?” Tạ Cẩm Côn cười lạnh, “Nếu là trước kia thì hắn sẽ không dám làm gì trước mặt ta, thế nhưng mấy ngày nay, Tạ Văn Lam làm Tần Vương Phủ mất thể diện, hắn lại được Hoàng thượng xem trọng, chỉ sợ tương lai chúng ta sẽ không nắm hắn trong tay được.”

Lời này như đâm vào tim An thị, “Lão gia, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Làm sao ư? Để cho Tạ Văn Lam ở vị trí Tần Vương Thế tử phi vững vàng đã. Nếu nó không có con trước khi cưới thì làm sao chúng ta bị lung lay chỗ đứng như bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Làm Nhục Tạ Vân Lam

Editor: Sam Sam - DD LQĐ

Kiệu hoa kia giống như cho người nghèo, đoàn rước dâu lẻ tẻ vài người, chủ rể lại bày ra gương mặt lạnh lùng như thế, Tạ Vân Lam ngồi trong kiệu tự nói với mình, nhất định là mơ, không phải là lễ cưới của nàng, không phải vậy, tuyệt đối không phải!

Kiệu hoa đến Tấn Vương Phủ, tấm bảng trước cửa có ghi ba chữ thật rõ ràng “Tấn Vương Phủ” thật to đập vào mắt nàng, chứng tỏ nàng không hề nằm mơ, đây là sự thật.

Nam Cung Thần xuống ngựa nhưng cũng không vén rèm kiệu lên, hần đi tới cửa đã lập tức ném hi hoa* cùng mũ lông trên người xuống, cũng không dặn dò ai làm gì, chỉ một mình sải bước tiến vào phủ. Điều này khiến cho thuộc hạ xung quanh chỉ biết nhìn nhau khó hiểu.

*hoa mà chủ rể hay đeo trước ngực trong ngày cưới thời xưa.

Tạ Vân Lam ngồi bên trong kiệu, hai tay dùng sức nắm chặt lại, trong lòng nóng như lửa đốt, cũng may hi bà nhanh trí, vừa cười vừa nhắc màn kiệu rồi đỡ Vân Lam ra ngoài.

Tạ Thành cùng Tạ Tuấn đưa hôn đều kìm chế lửa giận trong lòng, lại thấy ánh mắt nhắc nhở của Tạ Vân Lam nên chỉ biết đề xuống. Lúc nhắc đồ cưới được chuẩn bị vào trong Tấn Vương Phủ, từ đầu đến cuối vẫn không thấy Tấn Vương Gia cùng Tấn Vương Phi, ngay cả Tấn Vương Nam Cung Thế tử cũng không thấy bóng dáng đâu.

Bọn hạ nhân bảo là bệnh cũ của Vương gia tái phát, Vương phi đang chăm sóc cho ông ấy, còn Thế tử vì lo lắng cho Vương gia nên cũng tới viện để thăm, nếu Thế tử phi đã là người của Nam Cung gia thì không cần đề tâm, cứ tùy ý.

Tùy ý sao? Tạ Vân Lam giận đến mức tim đau nhói, đây là lúc tùy ý sao? Căn bản là không xem trọng nàng!

Có một bà tử còn nói: “Thế tử phi đã có thai, mà Vương gia lại bệnh nằm trên giường, Vương phi có phân phó nói không cần thực hiện đại lễ, để người nghỉ ngơi dưỡng thai là được.” Nói xong còn liếc trên bụng Vân Lam một cái, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

Tạ Vân Lam chỉ cảm thấy nổi tức giận không thể nào phát ra được, vô cùng uất ức.

Tiệc rượu vẫn phải có, chẳng qua là số khách vô cùng ít ỏi, huynh đệ Tạ gia chịu đựng sự giận dữ trong bụng, cũng không thêm uống rượu đã vội trở về Tạ phi, cho dù tức giận trong lòng nhưng nữ nhi gả cho người ta cũng coi như nước bị hắt đi, bọn họ cũng không thể làm gì được.

Bởi vì trừ người thân tới đưa dâu thì khách rất ít, không bãi đường bên ngoài nhưng những nghi lễ khác cũng không thể thiếu, Tạ Vân Lam được đưa đến hi phòng ngay sau đó.

Nàng ta ngồi trong phòng, sự uất hận dần dần lan ra, bọn người hầu trong Tấn Vương phủ cũng không xem nhẹ nàng, thỉnh thoảng cũng tới thỉnh an chào hỏi, nhưng cho đến tối vẫn không thấy Nam Cung Thần xuất hiện.

Nàng không nhìn được nữa, nhào lên giường khóc lớn, bốn nha đầu nàng đưa theo nhìn nhau không biết an ủi thế nào, hai mẹ tử cũng liếc nhau, một người tiến tới đỡ Tạ Vân Lam dậy, “Tiểu thư cẩn thận, người còn đang mang tiểu Thế tử đó!”

“Ta không cần người lo! Đi! Người đi tìm Nam Cung Thần cho ta!” Nàng muốn hỏi rốt cuộc hần muốn như thế nào!

Bà tử định khuyên nhủ nhưng sau đó cũng chỉ biết chấp nhận lui ra. Bốn nha đầu bên cạnh khó xử không biết nên làm gì. Tạ Vân Lam giận giữ gầm lên, “Lui hết ra ngoài cho ta!” Không có một ai nhìn vừa mắt, sao mẫu thân lại lựa những kẻ này cho nàng chứ? Đầu gối gục gục như gỗ.

Mặc dù mấy nha đầu kia bị sợ hãi nhưng cũng là do An thị lựa chọn tí mỉ nên dung mạo diễm lệ, luôn biết nghe lời, làm như vậy là để tranh thủ chiếm lấy tình cảm của Nam Cung Thần, hần sẽ không thoát khỏi tay Tạ Vân Lam.

Chẳng qua là Tạ Vân Lam không hiểu ý của An thị, mấy nha đầu trước kia của nàng cũng đều hung hăng giống như nàng, dùng rất thích, lại bị Vân Hi tính kế mà phải rời khỏi Tạ phủ. Tạ Vân Lam nghĩ tới Tạ Vân Hi lại càng thêm tức giận.

Bà tử của Tạ Vân Lam đi hết Tấn Vương phủ cũng không tìm được Nam Cung Thần, đành nhắm mắt quay về phòng để chờ lệnh, không thể không bị Tạ Vân Lam lớn tiếng quát mắng.

Tiền ma ma an ủi Tạ Vân Lam, “Tiểu thư, giờ này cũng không còn sớm nữa, hay là nghỉ ngơi trước đi, trong bụng người có tiểu Thế tử, sợ gì chứ? Còn nhiều thời gian.”

“Nhưng mà ta không cam lòng...” Tạ Vân Lam nhào vào lòng Tiễn ma ma khóc lớn.

Không cam lòng sao? Bên ngoài tân phòng, môi của Liễu Tinh Nhu cong lên, trong mắt lại ánh lên một tia gian ác, nàng ta nhìn ma ma đứng phía sau, “Ma ma, gõ cửa.”

Ma ma kia nhìn nàng một cái rồi đưa tay gõ lên cửa. Trong lòng bà nghi ngờ, tại sao cô nương lại thay đổi so với trước khi ngất xỉu như vậy? Không phải tiểu thư không thích Nam Cung Thế tử sao? Vì có gì lại tới Tấn Vương phủ?

Người trong phòng nghe thấy tiếng gõ cửa thì gương mặt liền thay đổi, nhất là Tạ Vân Lam, nàng ta vội vàng lau nước mắt rồi nói với người bên cạnh, “Ma ma, mau đem phần tới rồi trang điểm lại cho ta, Hi Từ, chuẩn bị rượu. Xuân Ngọc, đốt lò sưởi lên.”

Người trong phòng vội vàng vàng như trảy hội, Tạ Vân Lam nhìn mình trong gương, tự thấy cũng không nhếch nhác lắm nên gọi nha đầu lại, “Mau đi mở cửa, nhất định Thế tử gia đã chờ lâu rồi.”

Nha đầu mở cửa, thấy đối diện mình là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp lại không kém phần thủy mị thì không khỏi giật mình. Trong Vương phủ chưa từng nghe thấy có tiểu thư trẻ tuổi nào mà?

Liễu Tinh Nhu không thèm nhìn tới nha đầu đang run sợ mà đi thẳng vào trong, Tạ Vân Lam cười tủm tỉm đang muốn mở miệng lại thấy nữ tử kia liền giật mình, nàng cau mày lạnh lùng: “Ngươi là ai?” Trục giác cho thấy người trước mắt không đơn giản.

Liễu Tinh Nhu mỉm cười đi vòng quanh người Tạ Vân Lam, hôm nay vị thiếu niên kia nói Nam Cung Thần đám cưới, nàng không thể ngồi yên để đợi đến ngày mai.

Vào Tấn Vương phủ cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, nàng đưa thư tay của Nam Cung Thần ra thì người gác cổng lập tức cho nàng vào phủ. Nam Cung Thần lại bố trí cho nàng ở một đại viện, nhưng quan trọng là nàng muốn thấy vị Thế tử phi kia.

Nữ tử này mặc một bộ quần áo màu tím, mái tóc dài chỉ vấn lên đơn giản, cầm một chiếc trâm nhỏ ở trên đầu. Chân mày lá liễu, phía dưới là một đôi mắt hạnh, gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp, bước chân nhẹ nhàng như nước, cơ thể lại mềm mại dịu dàng, toàn thân không nơi nào không tỏa ra kiều mỵ.

Nữ tử chỉ nàng mà không trả lời, chỉ cười mỉm, sau đó cười nhạt, rồi cuối cùng cười lạnh. Nụ cười đó khiến Tạ Vân Lam tức giận không ngừng, “Cần rồi! Lại dám nhìn thẳng Thế tử phi như thế? Vô lễ!”

“À, Thế tử phi muội muội, tỷ tỷ chỉ muốn đưa lễ.” Liễu Tinh Nhu dịu dàng cười một tiếng, “Ma ma, dâng lễ vật lên.”

Ma ma dâng một chiếc hộp lên, Tạ Vân Lam cũng không nhận mà đưa tay hất xuống đất, cau mày giận dữ: “Tỷ tỷ sao? Ngươi là tỷ tỷ gì của ta?”

“Đây là Thế tử phi, ngươi ở đâu ra vậy? Dám vô lễ như thế!” Tiễn ma ma tiến lên quát lớn, đưa tay muốn đẩy Liễu Tinh Nhu.

Ánh mắt Liễu Tinh Nhu nhú lại tiến lên trước giờ tay tát lên mặt Tiễn ma ma, “Nô tài lớn mặt! Các chủ tử đang nói chuyện, đến phiên hạ nhân như ngươi nói sao?”

Bà vú bị đánh đến ngất người, chủ tử sao?

“Ma ma, nói cho đám người này biết ta là ai.” Giọng nói Liễu Tinh Nhu trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Tránh lần sau gặp lại quên phép tắc.”

Ma ma nói, “Đây là biểu muội của Tấn Vương Thế tử, Liễu cô nương, lớn hơn Thế tử phi nửa tuổi, Thế tử phi phải gọi là tỷ tỷ. Vừa rồi Thế tử gia uống rượu quá nhiều nên đã ngủ lại trong viện của Liễu cô nương, các vị không cần đợi.”

“Nghe rõ rồi chứ?” Liễu Tinh Nhu nói xong quay người nghênh ngang rời đi.

“Cái gì?” Tạ Vân Lam giận đến mức đập hộp quà của Liễu Tinh Nhu lên cửa, “Nam Cung Thần, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” Ngày đại hôn, Nam Cung Thần lại ở viện của nữ nhân khác, còn dung túng cho hồ ly kia tới chọc tức nàng sao?

Hộp quà đập vào cửa rơi xuống đất, một vật rơi ra ngoài sau đó.

Hoa văn thật quen mắt, đó là...

Tạ Vân Lam bị hù dọa, sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng ta ngồi xụi lơ trên đất, “Không thể nào...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ác Mộng Của Tạ Vân Lam

Thứ rơi trên đất chính là một chiếc khăn thêu Đệp hí Bách hoa đồ*, trên chiếc khăn ấy có trăm đóa hoa nhiều màu sắc, tầng tầng lớp lớp nhiều vô kể, bên trên còn có những con bướm bay lượn, trông vô cùng sống động. Toàn bộ Kinh thành cũng chỉ có tiệm nhân đáng chết kia làm được.

*Đệp: Bướm bướm; Bách hoa: Một trăm hoa.

Nhưng mà, không phải Tạ Uyên cùng đồ đạc của nàng ta đã bị nướng đốt rụi rồi sao? Thế nào mà Đệp hí Bách hoa đồ còn xuất hiện? Trên tấm vải còn có mấy chữ, cũng là bút tích của Tạ Uyên.

Làm sao tiệm nữ họ Liễu kia lại có đồ của Tạ Uyên? Nàng ta đưa tới đây là có ý gì?

Trong lòng Tạ Vân Lam sinh ra mấy phần sợ hãi cùng phiền não.

Nàng kêu nha đầu bên cạnh mình, “Hi Tử, đi ra ngoài hỏi thăm hồ ly tinh kia nói có nói thật hay không.” Nàng quen biết với Nam Cung Thần năm năm cũng chưa từng nghe hắn ta có biểu muội.

Việc Liễu Tinh Nhu tới Tấn Vương phủ đã gây ra chấn động lớn. Lúc Tấn Vương phủ cưới Thế tử phi đã bị thế nhân chê cười một phen, Tấn Vương phi đang tức giận, chuyện trong phủ cũng không muốn động vào, chỉ ném cho Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần thấy Liễu Tinh Nhu thì hoảng hốt vô cùng, áo khoát ngoài màu tím có mũ trùm lên đầu, đôi mắt trong suốt mở to, không giống như nàng của trước kia, cảm giác một nụ cười, một cái nhăn mày rất giống với ai đó. Nhưng tuyệt đối không phải là của Liễu Tinh Nhu.

Biểu muội này chính là huyết mạch duy nhất của cô cô, bởi vậy lẽ ra hắn phải chăm sóc thật tốt cho nàng ta. Vốn là muốn tìm cho nàng một người nhà giàu rồi gả đi, nhưng đột nhiên nàng nói chủ phòng không cho thuê nữa, thu lại phòng mà không báo trước nên đã mất nơi ở. Cho nên, hắn không chút do dự mà sắp xếp cho Liễu Tinh Nhu vào ở trong Tấn Vương phủ.

Nam Cung Thần đang tính rời khỏi chỗ khách khứa đang ngồi, chuẩn bị trở về thư phòng. Ánh trăng soi nhàn nhạt, một nữ tử mặc đồ tím đang ngồi ngấm trăng, trong lòng Nam Cung Thần bỗng rung động, bước chân vô thức đi tới chỗ nàng.

“Biểu ca?” Liễu Tinh Nhu đi ra khỏi tàng cây cười một tiếng.

“Làm sao muội lại ở đây? Ban đêm trời rất lạnh, sao không về phòng ngủ?” Nam Cung Thần hỏi.

Liễu Tinh Nhu giơ một túi vải trong tay ra, cười nói: “Vừa rồi muội hái vài cánh hoa mai, chuẩn bị về làm rượu Lạc Mai.”

“Rượu Lạc Mai...” Ánh mắt Nam Cung Thần sáng lên, lăm bắm trong miệng.

“Muội biết làm rượu Lạc Mai sao?”

Liễu Tinh Nhu gật đầu, “Đúng rồi, từ nhỏ đã biết làm.” Nàng theo người đó học năm năm, chính tay người đó dạy nàng, làm sao học không được? Thậm chí người đó còn khen trò giỏi hơn thầy, “Biểu ca có muốn nếm thử tài nấu nướng của muội không? Trong viện của muội còn có một bình.”

Nam Cung Thần lặng lẽ gật đầu, “Được, trước kia ta cũng uống qua rượu Lạc Mai do một người làm, không biết có giống mùi vị của muội hay không.”

Hi phòng của Tấn Vương Thế tử nằm ở một góc trong Đông viện, nơi này vừa mới được xây dựng lại dùng để tổ chức tiệc tùng vui vẻ. mang lại may mắn cho phủ, viện khá lớn, cũng không hề thờ ơ với Thế tử phi mới tới.

Tạ Vân Lam đang lo lắng bất an ở trong phòng thì Hi Tử, một trong những nha đầu nàng ta đưa theo chạy vào bẩm báo.

“Tiểu thư, nô tỳ đã điều tra xong.” Nha đầu kia thở dốc một hồi rồi nói, “Liễu cô nương kia là biểu muội của Thế tử gia, tên Liễu Tinh Nhu. Là nữ nhi của cô nãi nãi trong phủ. Liễu cô nãi nãi sinh nàng ta ra thì qua đời, sau đó đến cô gia cũng chết. Liễu cô nương phải tới nương nhờ vào Vương phủ. Trước kia Vương gia và Vương phi không thích nàng ta, căn bản không để nàng ta vào phủ, không biết vì sao hôm nay lại chứa nàng ta. Chỉ mới tới đây hai canh giờ trước.”

“Liễu cô nương, Liễu cô nương, gọi ả là Liễu hồ ly tinh!” Tạ Vân Lam hầm hừ, “Nói nhiều như vậy làm gì, người chỉ cần nói, thái độ của Thế tử gia như thế nào với ả ta, có phải không thích ả hay không?”

Tạ Vân Lam không để ý tới thân thế, chỉ quan tâm đến việc ả ta có uy hiếp đến vị trí Thế tử phi của nàng hay không mà thôi.

Hi Tử sợ hãi rụt người, “Theo người trong phủ nói thì Liễu... Liễu hồ ly tinh đã tới phủ này một lần, nhưng lúc đó Thế tử gia không đồng ý cho nàng ta vào phủ, nhưng mà hôm nay vừa nhìn thấy đã lập tức cho nàng đi vào.”

Vừa nhìn thấy hồ ly tinh đã cho vào phủ sao? Nam Cung Thần biết chọn thời điểm thật, không, là hồ ly tinh chọn đúng lúc. “Nói, Thế tử gia đâu? Thật là ở trong viện của hồ ly tinh kia?”

“Vâng... Đúng vậy. Người trong phủ nói thấy Thế tử gia vào Phù Phong Viên, còn chưa đi ra ngoài nữa.” Hi Tử nói.

Thật không biết liêm sỉ, một cô nương chưa chồng mà dám để một nam tử vào phòng lúc nửa đêm sao? Hôm nay trời tối, trăng lại lên cao, bọn họ... Tạ Vân Lam đen mặt, không thể không nghĩ tới trước kia nàng cũng giống Liễu Tinh Nhu kia, chưa gả mà đã ngủ cùng nam nhân.

Nàng cắn răng, “Đi! Đi tới Phù Phong Viên! Coi như Thế tử gia muốn cưới vợ bé thì cũng phải cần có sự đồng ý của chính thê ta đây!”

“Tiểu thư, hay đợi tới mai rồi hãy đến? Bây giờ tối rồi, sợ Thế tử gia cũng đã ngủ.” Lúc bọn người làm ở phủ Tạ Văn Lam bị Tạ lão phu nhân phạt thì Tiền ma ma đang xin nghỉ, bởi vậy tránh được một kiếp nạn, bà là người hầu thân tín mà An thị mang đi lúc theo chồng nên vô cùng trung thành với mẹ con An thị, trước mắt Tạ Văn Lam đang nóng giận, bây giờ nếu tới Phù Phong Viên làm to chuyện thì chỉ sợ khiến người ở phủ Tấn Vương này càng không thích.

“Ngày mai sao? Đến ngày mai thì Hoàng Hoa Thái* cũng đã héo, không phải hồ ly tinh kia sẽ nhân cơ hội này mà đập ta xuống hay sao? Đêm đến ở cùng với Thế tử, người không tương tượng được ả ta sẽ dương dương đắc ý thế nào đâu!” Tạ Văn Lam không để ý tới Tiền ma ma, dẫn đầu đi ra ngoài.

* một loài hoa, các bạn có thể lên Google để xem thêm thông tin.

Cho tới bây giờ nàng luôn rất cố chấp, nếu không cũng sẽ không làm được việc “gao nấu thành cơm” với Nam Cung Thần. Đương nhiên cũng có một phần nhỏ là Nam Cung Thần dụ hoặc nàng, nhưng mà nàng tự dần thân vào cũng chiếm một phần rất lớn.

Tiền ma ma thấy không thể khuyên bảo được tiểu thư nên cũng không biết làm gì hơn là vội vàng đi tới rồi bảo nha đầu cùng đuổi theo, Hi Từ đốt đèn lồng đi bên cạnh Tạ Văn Lam.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới trước viện, Tạ Văn Lam ngẩng đầu thấy tám bảng trên cửa ghi ba chữ to, vết mực còn mới tinh, ước chừng viết cũng chưa lâu.

Phù Phong sao? Giống như muốn nói cây liễu đón gió? Hồ ly này dám không để nàng vào mắt mà.

“Đập cửa cho ta!” Tạ Văn Lam tức giận chỉ vào cửa của Phù Phong Viên. Cửa bị đẩy mạnh, trong viện cũng không có nha đầu nào ngăn cản các nàng lại. Đoàn người của Tạ Văn Lam lập tức xông vào phòng.

Rèm giường trong phòng được buông xuống, Tạ Văn Lam đưa tay kéo lên, Nam Cung Thần và Liễu Tình Nhu đang quấn lấy nhau ở trên giường, cả hai đều không một mảnh vải che thân, thấy có người đi vào, Liễu Tình Nhu vội vã lấy chăn che người lại.

Liễu Tình Nhu khoác một chiếc yếm thêu hoa Mẫu Đơn, cười khinh nhìn người trước giường rồi vuốt mấy sợi tóc rối trên gò má, “Muội muội tới đây làm gì? Vừa rồi Thế tử gia rất mệt, không nên đánh thức chàng, nam nhân làm chuyện như vậy, muội cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ, chắc cũng trải qua chuyện giống như tỷ tỷ hôm nay.”

Tạ Văn Lam thấy trên giường có những dấu vết hoan ái, còn lộ ra một vết máu đỏ, cả người giận giữ đến run lên, “Hoàng ma ma, kéo con tiện nhân kia xuống giường!”

“Không cần, ta có chân, ta tự xuống.” Liễu Tình Nhu khiêu khích cười một tiếng, “Muội muội thấy cảnh trên giường, có cảm thấy quen thuộc hay không?”

Tạ Văn Lam thất thần, có quen thuộc không sao? Hôm đó, Tạ Uyển nổi giận đùng đùng bước vào Đông Sương phòng của Tiêu Viên, thấy được nàng cùng Nam Cung Thần. . .

Tạ Uyển? Vừa rồi còn nhìn thấy Điệp hí Bách hoa đồ. . .

Liễu Tình Nhu cười một tiếng khiến nàng rợn cả tóc gáy, gió lạnh từ đâu chạy từ đầu đến chân, nàng chỉ tay vào người Liễu Tình Nhu, “Người. . . Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Làm Nhục

Lúc Tạ Văn Lam đang run rẩy, đột nhiên Liễu Tình Nhu cười âm hiểm một tiếng, sau đó lấy chiếc gối sứ trên giường rồi đập vào cửa gần chỗ bà từ cùng mấy nha đầu đang đứng.

Mọi người bị dọa sợ đến mức giật mình lui về phía sau, gối sứ rơi xuống đất vỡ toang ra, mảnh văng ra khắp nơi.

Dường như Liễu Tình Nhu có sở thích là đập đồ, nàng ta cầm chậu hoa, khung giường, bàn ghế lên rồi đập hết hoặc đẩy ngã, sau đó lại cầm một chậu nước rồi đổ xuống người mình. Ma ma của nàng ta hoảng loạn đến tột cùng, bản thân cũng bị Liễu Tình Nhu kéo tóc rồi hất nước vào.

“Tiểu thư, người. . .” Ma ma nhìn bộ dạng của Liễu Tình Nhu mà giật mình.

Đám nha hoàn của Tạ Văn Lam cũng bị nàng ta làm cho hoảng sợ, nữ nhân này lúc lắng lo, lúc quý dị, lúc lại như người điên, chẳng lẽ bị thần kinh sao?

Chỉ trong chốc lát căn phòng chính tề lại trở nên hỗn loạn như bị cường đạo cướp bóc. Liễu Tinh Nhu lau nước trên mặt rồi xông ra ngoài, vừa chạy vừa kêu lên, “Cứu mạng, Thế tử phi muốn giết ta, có ai không...”

Cái gì? Minh giết ả sao? Tiệp nhân kia nói bậy gì đó? Tạ Văn Lam tức đến mức cắn răng, lúc này mới phát hiện thì ra yêu tinh kia đang muốn tính kế với mình.

Tiền ma ma phản ứng nhanh, bà dặm chân rồi hét lớn với mấy như đầu trước mặt, “Còn không mau ngăn ả ta lại!” Bộ dáng kia mà bị người ta nhìn thấy thì tiểu thư có tám cái miệng cũng không nói được gì.

Sau khi Tạ Văn Lam phát hiện có gì đó không đúng, bỗng dưng nảy ra một kế sách độc ác đuổi theo Liễu Tinh Nhu.

Chẳng qua là các nàng mới đến cửa viện thi đã bị ngăn lại, lúc này yêu tinh Liễu Tinh Nhu kia đang quỳ rạp xuống chân đám người trước mặt khóc lóc kể lể, “Cửu mẫu, cứu mạng, biểu tâu muốn đánh chết Nhu nhi. Nhu nhi cũng không biết đắc tội gì với biểu tâu mà tâu ấy mang theo người không nói không rằng vào phòng đập đồ, còn đánh Nhu nhi với ma ma. Nhu nhi nói với biểu tâu, Nhu nhi được biểu ca đưa vào phủ, cũng phải được sự đồng ý của cửu mẫu, nhưng biểu tâu nói không có sự đồng ý của tâu ấy, bởi vậy muốn đuổi Nhu nhi đi. Xin cửu mẫu làm chủ cho Nhu nhi. Ô ô ô...”

Tóc tai của Liễu Tinh Nhu rối bời chặt vật, trong tiết trời đông giá rét mà chỉ mặc mỗi áo trong, đã vậy tóc vói áo lại ướt đầm. Gương mặt mảnh mai đầm lệ, nấc lên từng tiếng.

Lúc này càng khóc lại càng hiện ra sự đau đớn đến đáng thương.

Đám người đi tới chính là mẫu thân của Nam Cung Thần, Tấn Vương phi cùng mấy ma ma của bà.

Theo như phong tục của Kinh thành Đại Lương, sau khi tân nương vào phủ thì thân tộc sẽ tra xét của hồi môn. Nếu có đồ cưới phong phú thì sẽ lấy cái đó khoe khoang, còn có thể đòi tiền ra mắt của tân nương nữa, cũng coi như là một phần của buổi động phòng.

Vốn Tấn Vương phi không có ý định đi gặp Tạ Văn Lam, tin tức Tạ Văn Lam chưa chồng mà có thai thì cả Kinh thành này đều biết, điều này khiến bà vô cùng mất mặt. Bà muốn lấy điều này để ngăn cản thói ngang ngược của con dâu mình.

Tấn Vương phi mang theo đám người hầu đi tới Vinh Hi Viên, lại nghe bà tử trông viện bảo Tạ Văn Lam đi tới Phù Phong Viên.

Tấn Vương phi đang đau đầu vì nàng dâu mới vừa vào phủ đã chạy loạn thì có nha đầu chạy tới rì tai bà mấy câu, sắc mặt bà liền trầm xuống, Tạ Văn Lam nổi giận bùng bùng ở Phù Phong Viên sao? Phù Phong Viên chính là nơi ở của Liễu Tinh Nhu, Tạ Văn Lam muốn làm gì?

Tấn Vương phi trấn an đám người thân thích của Nam Cung rồi mới mang theo mấy vú già đi tới Phù Phong Viên, chẳng qua vừa tới trước cửa đã thấy có người chạy ra, tóc tai bù xù, tiếng khóc thảm thiết.

Mà nhìn vào phòng cũng vô cùng hỗn loạn, rèm không ngay ngắn, y phục, ly trà, bàn ghế cũng bị ném đầy sàn nhà, đứng ở trước viện nhìn vô, căn phòng này giống như bị cướp chạy vào dọn sạch.

Mà đoàn người lao ra sau đó càng làm cho bà thêm tức giận, ai nấy cũng mang bộ mặt hung dữ, tức tối.

“Dừng tay, đây là thế nào?” Tấn Vương phi nhìn đám người của Tạ Văn Lam, mắt hiện lên tia sáng, cao giọng quát mắng.

Tấn Vương phi đã hơn 40 tuổi nhưng thoát nhìn cũng chỉ khoảng 30. Tướng mạo tuấn tú của Nam Cung Thần chính là được di truyền từ bà, đôi mắt xéch khiến người ta không rét mà run, toàn thân mặc phục trang đẹp để không giống với những người bình thường, trên người lại tỏa ra một cỗ uy nghiêm.

Trong lòng Tạ Văn Lam không ngừng lo sợ, chết rồi, làm sao mà Tấn Vương phi lại tới đây?

“Mẫu... Mẫu thân.” Tạ Văn Lam tiến lên trước hành lễ với Tấn Vương phi, bên mép lại cong lên một nụ cười, “Chuyện không phải như Liễu cô nương nói đâu, đồ đạc trong phòng nàng ta không phải do con đập phá mà chính nàng ta làm, nước trên người cũng do nàng ta tự đổ xuống.”

“Không, sao biểu tâu lại đổi trắng thay đen như vậy, tất cả đồ trong Phù Phong Viên là do biểu ca tự tay gọi người đưa tới. Nhu nhi là cô nhi, sau này sẽ dựa vào cửu mẫu cùng biểu ca, nếu đập đồ của biểu ca thì không phải Nhu nhi sẽ bị biểu ca đuổi ra ngoài, tự tìm đường chết sao?” Liễu Tinh Nhu nói xong lại khóc to lên.

Tấn Vương phi cười lạnh, “Nhu nhi mới đến Vương phủ, vốn không có nơi nương tựa, đập đồ, nó còn đường sống hay sao? Ngược lại Văn Lam ngơoi, không chờ Thần nhi ở hi phòng, làm sao lại mang theo người đến Phù Phong Viên? Tạ gia dạy người lễ nghi như thế sao?”

“Xin Vương phi làm chủ.” Đột nhiên Tạ Văn Lam quỳ xuống, mắt đầm lệ: “Vi sao con phải tới Phù Phong Viên sao? Vương phi vào phòng nhìn là biết, thật sự con bị oan, tân nương chờ trong hi phòng, thế mà Thế tử gia lại...”

Tạ Văn Lam quay đầu lại, trong mắt có một giọt nước mắt lớn rơi xuống, thoát nhìn trông vô cùng uất ức. Đợi bà thấy được đức hạnh của con trai bà, bà sẽ không tin yêu tinh kia nữa, Tạ Văn Lam âm thầm cắn răng.

Liễu Tinh Nhu cong môi cười lạnh, như vậy đã không chịu được sao? Mới chỉ bắt đầu thôi!

Trong phòng sao? Tấn Vương phi liếc mắt nhìn Liễu Tinh Nhu, thấy nàng ta cắn môi cúi đầu, gương mặt hiện ra vẻ oan ức, mấp máy môi rồi nói với ma bên cạnh, “Nam thăm, dẫn đường trước đi.”

Trong phòng, Nam Cung Thần chuẩn bị ngồi dậy thì thấy trong phòng vô cùng bừa bãi, trong đầu lại hiện lên chút ký ức.

Tấn Vương phi đi tới thấy quần áo Nam Cung Thần ở trên giường, sau đó Liễu Tinh Nhu lại cúi đầu đi vào không dám nói gì, trong lòng thầm hiểu mọi chuyện đã xong, bà dịu dàng mở miệng, “Thần nhi nghỉ ngơi đi, nơi này có nương rồi.”

“Làm sao nương lại tới đây?” Nam Cung Thần mỉm cười khoát áo bước xuống giường, Liễu Tinh Nhu yên lặng đi tới nhặt quần áo lên thay quần áo giúp hắn. Mà Nam Cung Thần lại cầm áo của mình khoác lên người cho Liễu Tinh Nhu, cử chỉ rất dịu dàng.

Một màn thân mật như thế như thanh kiếm đâm thẳng vào tim Tạ Văn Lam. Trong lòng nàng ta vô cùng tức giận nhưng cũng chỉ biết chịu đựng, “Thần lang, Liễu... Liễu cô nương này là sao?”

“Ta chỉ là uống quá nhiều rượu, đi tới đây nghỉ chân một chút. Làm sao, Thế tử phi cho là vì phu nên ngủ ở dưới đất có phải không?” Nam Cung Thần như cười mà không cười.

“Đây là Liễu di nương, không phải Liễu cô nương.” Đột nhiên Tấn Vương phi quát, “Văn Lam, trước khi cưới người, Thần nhi chưa từng thông phòng với ai. Con cháu Tấn Vương Phủ lại ít, Vương gia bệnh nằm trên giường. Ta phải đứng ra làm chủ cho việc Nhu nhi ở cùng Thần nhi. Người là Thế tử phi của Tấn Vương phủ, chẳng lẽ luôn sợ có thêm miệng ăn trong phủ sao? Còn mang theo nhiều người đến đập phá là có ý gì? Nếu như không phải ta đứng lúc đi qua đây, có phải người muốn đánh chết Nhu nhi rồi không?”

“Không phải, Vương phi, con không có...” Tạ Văn Lam vừa tức giận vừa sợ hãi, lập tức quỳ xuống. Ngày tân hôn đầu tiên mà mẹ chồng đã để tướng công của mình cho di nương, nếu việc này truyền ra ngoài thì nàng còn mặt mũi nào nữa? Tấn Vương phi nói xa nói gần cũng đang muốn giúp Liễu yêu tinh kia.

Yêu tinh đó! Tạ Văn Lam ngẩng đầu lên nhìn lại thấy Liễu Tinh Nhu đang cong môi cười.

Nụ cười này thật u ám, Tạ Văn Lam kinh sợ đến giật mình.

Tấn Vương phi chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, Nam Cung Thần cũng cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Được rồi, ta cũng không trách người, dù sao người cũng mới vào phủ, chẳng qua...” Tấn Vương phi liếc mắt nhìn mấy nha đầu cùng bà tử, cười lạnh, “Thế tử phi còn trẻ không hiểu chuyện nên tùy ý đập phá, còn các người? Thân là nha đầu được Tạ phủ lựa chọn kỹ càng để đi cùng tiểu thư, vậy mà kẻ nào cũng không biết đường mà khuyên nhủ chủ tử hay sao? Bất kể Tạ phủ có quy củ như thế nào, chỉ là ở Tấn Vương phủ của ta...”

Bà dừng một chút, mấy bà tử cùng nha đầu kia hoảng sợ, “Bây giờ đang có tân khách, dù ta có tức giận cũng phải kìm chế! Thế tử phi có thai không thể xử phạt được, các người... tất cả quỳ xuống cho ta! Cho tới khi nào mặt trời mọc thì mới được đứng lên! Nam thăm gọi mấy người khác trông coi bọn họ, không để cho kẻ nào lười biếng! Phải phạt để nhớ cho kỷ, tránh sau này lại phạm sai lầm!”

“Vâng, Vương phi.” Một bà tử có gương mặt nghiêm nghị trả lời.

Cái gì cơ? Bất nha đầu và bà tử của nàng quỳ sao?

Tạ Văn Lam hận đến mức không thể nhào tới cắn chết mẹ chồng đáng ghét kia, đây không phải phạt người làm! Đây chính là công khai làm nhục nàng! Ngày tân hôn bị nhà chồng phạt nô tỳ nàng mang theo, chỉ sợ cả đời này Tạ Văn Lam không ngóc đầu lên được

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lại Xảy Ra Chuyện

“Chuyện này bỏ qua. Chỉ là sau này không cho phép chuyện như vậy lại xảy ra nữa.” Ánh mắt uy nghiêm của Tấn Vương phi quét qua những người có mặt trong phòng, trầm giọng nói, sau đó phân phó người bên cạnh: “Nam thăm, những vật bị phá hỏng trong phòng này, người đến phòng ngân sách lấy chút bạc rồi mua cái mới, không được để Liễu di nương chờ.”

“Vâng, Vương phi.” Nam thăm cung kính trả lời.

Tấn Vương phi lại quét mắt nhìn một lần nữa, “Được rồi, cũng đi nghỉ ngơi hết đi, trong phủ còn có khách, chớ để người ta chê cười.”

Rõ ràng ánh mắt kia đang ám chỉ Tạ Văn Lam.

Tạ Vân Lam cúi đầu cắn môi, nước mắt đã lưng tròng ngay vành mắt muốn rơi xuống. Sau khi Tần Vương phi rời đi, Nam Cung Thần cũng không nhìn Tạ Vân Lam lấy một cái, đỡ Liễu Tinh Nhu dịu dàng nói: “Ở đây không ngủ được đâu, đi tới thư phòng đi.”

“Thần lang, hôm nay là ngày cưới của chúng ta...” Tạ Vân Lam đuổi theo Nam Cung Thần hai bước, nước mắt chảy xuống.

Nam Cung Thần cũng không quay đầu lại, đi ngang qua đám cung nữ đang quỳ dưới đất rồi nói với Nam thâm, “Thế tử phi có thai phải đi nghỉ sớm! Phiên Nam thâm gọi người hộ tống nàng về Vinh Hi Viên.”

“Vâng, Thế tử.” Nam thâm cúi người hành lễ xong rồi quay người làm mặt lạnh nói với Tạ Vân Lam, “Thế tử phi, xin mời.” Bà là ma ma được Tần Vương phi quý trọng nhất, nếu Tần Vương phi không thích Thế tử phi này thì bà cũng sẽ không ăn no rừng mỡ mà đi lấy lòng.

Tạ Vân Lam thấy Nam Cung Thần không để ý đến mình, còn ôm eo yêu tinh kia đi ra ngoài, lập tức ngăn không cho nước mắt rơi xuống nữa. Nàng biết khóc cũng không được gì, cũng là vì nàng chọn sai người, nếu có việc gì xảy ra thì nàng chịu là đúng. Chẳng qua là, nàng sẽ không vì vậy mà bỏ qua.

...

Lạc Mai Viên ở Tiễn viện trong phủ Tần Vương chính là thư phòng của Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần mặc một trường sam dài màu trắng đơn giản, áo khoác lông cáo cùng màu, tóc thả dài ngồi trong tiểu viện. Trên bàn đá là một lò hương, mùi hương dịu dàng bay ra tản vào trong không khí, bên cạnh còn có một bầu rượu cùng một ly rượu đầy.

Ánh trăng xuyên qua lá trúc rơi đến người hán, hiện lên những hình ảnh loang lổ, hán khẽ híp mắt nhìn vào một viện nằm trong rừng trúc.

Gió đêm thổi khiến lá cây kêu sào sạt, giống như tiếng hát, cũng giống như tiếng người than thở. Bên cạnh những bụi trúc còn có bụi Hồng Mai chính tay hán trồng trước kia. Có gió thổi qua, hương mai theo gió bay tới phía hán, chỉ trong chốc lát, cánh hoa đã rơi đầy người.

Trắng y, hồng mai*, đây chính là khung cảnh khiến người khác phải ngưng thở, đã thương đến tận đáy lòng những ai nhìn thấy.

*Chỗ này Sam không dịch ra thuần Việt là “áo trắng” mà có ý để vì thấy nó hay quá.

Nơi Tiễn viện lâu lâu lại truyền đến tiếng người nói. Quả thật náo nhiệt hơn so với Tần Vương phủ luôn yên lặng của trước kia, tiếng động đó chính là âm thanh của những người tới ăn mừng còn chưa rời đi, ồn ào như vậy chỉ khiến hán cảm thấy vô cùng chán ghét.

Đêm tân hôn sao?

Hán cười tự giễu, đưa tay cầm lấy bầu rượu rót thêm một chén đầy, nhưng hán không uống mà lại hất vào đám Hồng Mai dưới tàng cây. Hán dùng giọng nói trầm thấp giống như từ tai: “Chén rượu này ta mời nàng, nguyện kiếp sau gặp lại thì hãy cứ tổn thương ta, đừng yêu ta nữa.”

Sau đó lại hất tiếp một chén nữa, “Mời nàng chén này, cầu nguyện cho nàng ở kiếp sau sẽ là một người thông minh, có đôi mắt tinh tường, có Thái khiêu linh lung*, đời sau sẽ không ngu dại mà tin tưởng người khác nữa.”

*Là trái tim bầy lỏ. Các bạn có thể tra thêm ở google, liên quan đến chuyện của Đắc Kỷ, Trụ Vương.

Chén thứ ba, “Chén này mời nàng, cầu cho nàng sống ở kiếp sau sẽ hưởng vinh hoa phú quý, không lo âu cả đời, cùng người nàng yêu nắm tay đến cuối đời.”

Hán ngẩng đầu nhìn lên trời, trăng đã lên cao, một đêm dài lại lặng lẽ trôi.

Trong phòng tắm của thư phòng, A Mầu đang hầu hạ Liễu Tinh Nhu tắm rửa, bà thở dài oán giận nói, “Tiểu thư, người xem cơ thể người đi, không có chỗ nào không bị thương. Chỉ tùy ý gãi vờ cho có mấy dấu vết cũng không được sao? Người lại còn đánh vào người của lão nô nữa... Chỉ sợ người của tiểu thư phải dùng thuốc mới hồi phục được.”

“Không làm như vậy thì làm sao có thể khiến Tạ Vân Lam tức giận được? Làm sao để Nam Cung Thần có thể tin tưởng Tần Vương phi chứ?” Liễu Tinh Nhu chớp mắt cười lạnh. Nhớ lại lúc Tạ Vân Lam nổi giận đùng đùng vén màn lên, thấy nàng cùng Nam Cung Thần đang nằm trên giường, trên người cả hai cũng không mặt đỏ, gương mặt khiếp sợ của Tạ Vân Lam khiến nàng thật hài lòng. Việc này còn sáng khoái hơn việc ăn dưa ướp lạnh nữa.

A Mầu thở dài, “Lão nô chỉ đau lòng thay cho tiểu thư, lỡ như Nam Cung Thế tử phát hiện người không cùng hán ta... Lúc ấy phải làm sao mới phải?”

“Ta cũng chưa nói với hán giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì mà, phát hiện cái gì?” Liễu Tinh Nhu bước ra khỏi thùng tắm, lấy một chiếc khăn vải quấn lên người, “Mùi thơm của cây Tử Huân có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, hán sẽ không phát hiện. Trừ khi hán cách xa ta một thước, nhưng mà cũng không tự chủ được.”

“Nhưng nói như vậy, cứ dùng mãi thì tiểu thư cũng sẽ thương tổn.” A Mầu lo lắng muốn khóc.

“Không làm như vậy thì thù của nương ta... Còn có...” Mối thù của nàng nữa, “Làm sao báo thù? Chỉ dựa vào hai chúng ta thì lật Tần Vương Phủ như thế nào?”

...

Tạ Vân Lam trở lại Vinh Hi viên thì có một chuyện khiến nàng ta vừa giận dữ, xấu hổ, lại vừa khiếp sợ.

Nữ quyền bên dòng họ của Nam Cung Thế tử nói gì cũng bắt nàng phải cho xem của hồi môn. Tấn Vương phi lạnh nhạt mở miệng, “Những người này đều là trưởng bối của con, con sẽ không khiến mọi người thất vọng chứ? Mọi người đã nhìn thấy hóa đơn đồ cưới của con, cũng muốn học hỏi để sau này chuẩn bị cho nữ nhi cuaroj. Tạ phủ cũng là gia tộc quyền thế, việc gả nữ nhi sẽ rất được quan tâm.”

Mọi người đều tới phòng nàng, Tạ Vân Lam còn có thể làm gì?

Nàng âm thầm cong môi, trừ Tấn Vương phi thì những người kia ăn mặc hoa lệ, nhưng chính xác cũng chỉ là những những người lớn tuổi ở nông thôn mà hóa trang, giả bộ. Có mấy tiểu thư còn da còn đen hơn một nha đầu tam đẳng, y phục trên người cũng là kiểu cách của những năm trước. Trang sức trên đầu đơn giản đến mức nghèo nàn, một chút chất lượng cũng không có. Vậy thì hôm nay sẽ giúp đám người này mở rộng tầm mắt, xem đích nữ của Tạ thì mang theo đồ cưới thế nào.

Mấy thị nữ nhất đẳng của nàng bị phạt quỳ gối ở Phù Phong Viên, trong phòng chỉ còn bốn nha đầu nhị đẳng.

Tạ Vân Lam đưa chìa khóa cho một nha đầu: “Mở rương ra.” Bởi vì biết phong tục trong đêm động phòng sẽ có người nhà của chồng tới hỏi đồ cưới, nên rương đồ đã được để sẵn ở góc tường.

Nha đầu mở rương ra, sau đó thét lên kinh hãi: “Không xong rồi, tiểu thư, người mau đến xem đi!” Nhad đầu sợ gánh tội nên vội vàng gọi Tạ Vân Lam.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vô Cùng Mất Mất

Tạ Vân Lam giật mình, lập tức chạy mấy bước đến trước rương, nhìn vào trong thì thấy toàn bộ đồ ở bên trong đều không còn nữa, tại sao có thể như vậy?

“Mở những cái khác ra.” Tay của nàng ta run lên, cơ thể cũng run rẩy không ngừng. Vừa rồi nàng chộc giận Vương phi, nếu lúc này để cho Tấn Vương Phủ mất thể diện nữa thì Tấn Vương phi có thể sẽ đánh nàng mất.

Nha đầu trong phòng cũng sợ hãi không yên, vừa rồi Tạ Vân Lam ra ngoài một chuyến, trong phòng chỉ còn lại bốn nha đầu nhị đẳng coi chừng. Vậy mà khi mở ra toàn bộ rương đều trống trơn, chỉ có vón vện chiếc cuối cùng còn có chút đồ trang sức cùng ngân phiếu một vạn lượng.

Tạ Vân Lam đổ mồ hôi lạnh, là ai trộm, hay là..., trong đầu nàng lóe lên một người, lập tức bị nàng bác bỏ, không, các ca ca sẽ không hại nàng, mẹ nàng lại càng không.

“Ai da, tại sao lại như vậy?” Các nữ quyền nhà Nam Cung thấy rương được mở ra thì lập tức xông tới, lúc đầu kêu lên một tiếng, sau đó đồng loạt giẫm cọt.

Có một câu nói rất hay, ba nữ nhân sẽ làm nên một vợ tuồng, huống chi là mười mấy nữ nhân?

Có người nói, “Đúng là trong thiên hạ chưa từng thấy bao giờ đó. Mang mấy rương rỗng đến đây, chẳng lẽ nhà Thế tử phi có nghề chính là làm rương sao?”

Lập tức có người phản đối, “Lấy rương làm đồ cưới cũng không có gì đáng ngại, chỉ sợ mang rương rỗng tới là có dụng ý khác.”

“A, ta nhớ tới một chuyện.” Một phu nhân mập mập vội vàng tiến lên, “Vào năm ngoái, bên phía vợ của Lưu thị lang cùng Lưu công tử có xích mích, chia tay thì cũng chia tay, nhưng mà tiểu nương tử kia lại muốn mang đồ cưới của mình về. Mang về cũng dễ hiểu, dù sao luật pháp của Đại Lương ta không nói về điều này. Nhưng mà lúc tiểu nương tử kia mang đồ cưới tới cũng không mở ra để kiểm tra mà chỉ nhìn hóa đơn, rốt cuộc có nhiều như lời tiểu nương tử kia nói hay không thì cũng đã quá lâu rồi không ai biết được. Lưu thị lang không thể làm gì khác ngoài việc gom tất cả tài sản trong nhà, sau đó phải mượn tiền chỗ lãi suất cao mới gom góp đủ đồ cưới của nương tử. Bởi vậy sau này Lưu gia mới trở nên nghèo khổ như vậy.”

Một người khác lập tức nói tiếp: “Tiểu nương tử kia có ý hót bạc của Lưu gia đúng chứ?”

Mấy người còn lại đảo mắt nhìn quanh rồi sau đó đổ dồn về phía Tạ Vân Lam.

Tạ Vân Lam không ngốc, những người này đang muốn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đây, sắc mặt nàng trắng bệch, vội vàng quỳ xuống dưới chân Tấn Vương phi, “Mẫu thân, không phải vậy, con không có ý định như mọi người nói.”

Lúc này gương mặt của Tấn Vương phi còn đen hơn đáy nồi, trong mắt cũng toàn là căm hận ngút trời. Tạ gia có ý gì? Đưa một nữ nhi có danh tiếng

không tốt tới thì bà đã nhin rồi, dù sao trong bụng người ta cũng là cốt nhục của Nam Cung gia, bây giờ lại đến đồ cưới! Nếu sau này hai đứa chia tay, có phải Tấn Vương phủ sẽ phải bồi thường cho nàng ta bốn vạn lượng bạc trắng cùng ngân ấy đồ trang sức như trong hóa đơn?

Bà cười lạnh một tiếng: “Thật là ngạc nhiên, bây đầu, lập tức đi mời Tạ Thượng thư cùng Tạ phu nhân tới, hỏi rốt cuộc bọn họ muốn kết thân hay là muốn hại Tấn Vương phủ?”

...

Trong Tạ phủ, An thị mệt mỏi vì bận rộn cả ngày, nhưng cuối cùng nữ nhi cũng đã xuất giá, bà vui mừng thở dài một hơi. Lulu ma ma đứng hầu một bên đang xoa bóp bà vai đau nhức của bà. Nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, đại nha đầu Thược Dược đi tới hỏi, “Phu nhân, người nên đi nghỉ ngơi đi. Nước nóng cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

An thị nắm lấy tay Lulu ma ma đứng dậy, đang muốn vào phòng tắm thì tiếng Thu Cúc ở bên ngoài truyền tới, “Phu nhân, quản gia của Tấn Vương phủ tới.”

Tấn Vương phủ sao? An thị nhướn mày, đã trẻ thế này mà họ còn phái người tới làm gì? Tìm bà sao?

“Mau truyền vào!”

Người vừa đi vào, An thị nghe được tin đã xém ngắt xiu. Bao lâu nay Tạ gia luôn cố gắng giữ gìn mặt mũi, lần này thật sự bị ném đi hết rồi. Trong Tiền viện, Tạ Thượng thư cũng đang chờ bà, chẳng qua là sắc mặt giống như muốn ăn thịt người. Bà từ được phải đến cũng đang cố gắng kìm nén lửa giận.

Hai người tới Tấn Vương phủ, không thể không bày ra gương mặt tươi cười để lấy lòng, nói là bọn hạ nhân trong phủ mang nhầm, đồ cưới đó là chuẩn bị cho nhị tiểu thư đem đi. Nhưng họ vẫn bị Tấn Vương phi lạnh lùng cười nhạo một trận.

An thị cố gắng nuốt cục tức vào lòng. Tại sao đồ vật trong rương lại không có? Trên đường rước dâu có người của Tạ phủ cùng Tấn Vương phủ. Còn có mấy chục người hộ vệ nữa.

Hơn nữa người đi trên đường cũng không thể cướp được, khả năng mất ở Tấn Vương phủ cũng không nhiều. Vân Lam nói người của nó nhìn thấy mấy chiếc rương kia không bị sao cả. Hay bị đánh tráo ở Vương phủ? Lời này bà chỉ nghĩ chứ không dám nói, Tấn Vương phi không phải người lương thiện gì, nếu chuyện như vậy mà tính toán với bà ta, chỉ sợ cả đời Tạ Vân Lam sẽ bị người trong phủ lần áp rồi.

Người bị tình nghi duy nhất chỉ có con trai thứ hai, Tạ Tuấn, trước khi Tạ Vân Lam xuất giá hai ngày, biểu hiện của nó vô cùng nghe lời, khác hẳn với trước kia.

Nhưng An thị hỏi thì Tạ Tuấn có bị đánh chết cũng không thừa nhận, còn nhảy lên kêu trời kêu đất nói An thị không thương hấn nữa, hấn muốn chết.

An thị đành ngậm ngùi dỗ dành bảo bối, vừa bảo Lulu ma ma đi thăm dò chân tướng vừa moi ruột moi gan đưa bạc ra.

Ngày tiếp theo, An thị bận rộn hơn nửa ngày, bởi vì trước khi trời tối phải đưa đồ cưới của Tạ Vân Lam đến để bù vô, nếu không thì danh tiếng bà có ý lừa Tấn Vương phủ sẽ bị truyền ra ngoài.

Sau khi giết Tạ Uyển bà cũng không đoạt được nhiều tài vật, chỉ có hai rương trang sức, mấy ngày trước cũng đã bán sạch đổi lấy ngân phiếu cho Tạ Vân Lam. Bây giờ làm sao có tiền? Nhất định lão phu nhân sẽ không chấp nhận giúp bà, xảy ra chuyện lớn như vậy, không trách bà cũng đã là đại ân rồi.

Bạc không đủ, An thị phải bán vài miếng đất cùng vài cửa hàng mà bà giấu riêng cho mình lâu nay. Những nơi ấy bà đã chuẩn bị giữ lại cho ba đứa con gái cùng chất tử của bà, bây giờ gặp chuyện khẩn cấp nên không thể không cắn răng bán vội.

Nhưng bà chỉ có thể thực hiện lén lút, nếu để Tạ Thượng thư cùng lão phu nhân biết bà có đất riêng cùng bày cửa hàng thì chắc chắn sẽ không dễ yên cho bà. Bà là một thứ nữ được gả đi, lúc vào phủ chỉ mang theo hai gã người làm cùng vài rương đồ cưới nhỏ, không thể nào có đất đai hay cửa hàng gì. Hôm nay cũng đã hai mươi năm, tài sản của bà càng ngày càng tăng lên, nếu bị người ta tra ra thì xem như bà trắng tay!

Trong lòng An thị không ngừng tính toán, mấy mảnh đất của bà đều ở vị trí vô cùng thuận lợi, diện tích rộng rãi, phòng ốc lại nhiều, còn cửa hàng thì tất cả đều thuộc đất hoàng kim. Một ngôi nhà trên mảnh đất đó bán được hai ngàn lượng, bán đi năm ngôi nhà thì ít nhất cũng tám ngàn lượng. Trong đó bốn vạn đổi thành ngân phiếu, hai ngàn lượng đổi thành vải vóc tơ lụa cùng châu báu. Giá tiền như vậy cũng thấp nhất rồi, trong lòng An thị tràn đầy tin tưởng, chỉ chờ Lulu ma ma về báo tin tốt cho bà.

Ai biết được đến buổi trưa, Lulu ma ma vội vàng vàng chạy tới, “Phu nhân, nhà cửa cùng cửa hàng đã có người muốn mua nhưng ra giá rất thấp.”

An thị trả lời, “Nhà ít nhất cũng được một ngàn lượng, cửa hàng một trăm lượng không thành vấn đề. Nếu vẫn không được thì nhà cửa giảm xuống năm trăm lượng, cửa hàng giảm xuống năm mươi lượng cũng được.”

“Phu nhân. Giá tiền người kia nói thấp hơn.”

“Ít hơn sao?”

Lulu ma ma khó xử: “Nhà chỉ hai ngàn lượng, cửa hàng thì hai trăm lượng.”

“Cái... Cái gì?” An thị nhảy dựng lên, quát to: “Có phải hần cho rằng ta bán cái trắng không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đen Tối Như Nhau

Thật ra Lưu ma ma chỉ mới nói một người, còn có một người nữa ra giá còn thấp hơn. Tại sao thiên niên trẻ tuổi kia lại hẹp hòi như vậy chứ? Năm trăm lượng cho một điền trang, một trăm lượng cho một cửa hàng, còn mở miệng nói sẽ không tăng lên nữa.

An thị hận đến mức cắn răng.

“Đi, người đi thương lượng với hần một lần nữa đi, điền trang của chúng ta có thể ít hơn một ngàn lượng, cứ nói là tám ngàn lượng đi. Còn cửa hàng thì ít hơn một trăm lượng, một ngàn tám một gian, hỏi hần có muốn hay không. Nếu như nói đồng ý thì đưa bọn tiểu nhị trong cửa hàng cho hần. Khế ước bán thân của bọn chúng ở trong tay chúng ta. Mua cửa hàng, điền trang còn có thêm người làm, không phải ở đâu cũng có giá cả như vậy.”

Lưu ma ma nhắm mắt tuân lệnh, phu nhân muốn trong vòng một ngày phải bán được năm điền trang cùng cửa hàng chung quanh, giá tiền không thể hạ xuống nữa, muốn như vậy thì biết tìm người nào đây!

Trong Tạ phủ, An thị lo lắng đến mức như kiến bò trên chảo nóng, mấy người hầu thân cận của bà cũng vội vàng chạy quanh khắp nơi tìm người mua.

Nhưng mỗi khi có người tò mò tới tìm hiểu thì lại có kẻ đi tới giống như vô tình kể chuyện, bảo rằng điền trang với cửa hàng của bà có phong thủy không tốt.

Ví dụ như trong thôn trang thường xuyên có người chết một cách kỳ lạ, vào đêm khuya sẽ có quỷ tới quấy phá, nơi lân cận lại có kẻ trộm thường xuyên lui tới; cửa hàng thì bán hàng kém chất lượng, người tới ăn chết ngay lập tức, danh tiếng luôn không tốt, hoặc là ăn trộm với cường đạo vô cùng nhiều. Dù sao mọi tin tức đều không tốt.

Kết quả sang ngày kế tiếp, trừ hai người ra giá thấp đến mức ép người kia thì bên ngoài chả có ai tới hỏi han nữa.

Tại lầu hai của tửu lâu Duyệt Khách có hai người dựa vào cửa sổ nhìn nhả thường thức trà.

Đoạn Dịch mặc một bộ trường sam màu ngọc đang chăm chú vào bình trà trong tay: “Thật sự bọn vương muốn biết tâm của nàng có màu gì, đen? Xanh biếc? Tím? Năm trăm lượng một điền trang, một trăm lượng một cửa hàng không hơn không kém. Bọn vương lo rằng ngày mai trong Hoàng thành sẽ có người tức giận đến mức tự sát, dơ bẩn đất đai của Hoàng thành đó.”

Nói xong hần ra vẻ thương xót u oán thở dài: “Khuyên nàng nên tăng thêm một lượng bạc đi, dù gì đưa thêm một chút để khen thưởng người làm, đừng nên tuyệt tình như vậy.”

Người ngồi đối diện giật giật khóe môi, thiếu chút nữa thì hớp nước trong miệng đã phun ra ngoài, nếu An thị biết hần chế nhạo bà ta như vậy, chắc chắn bà sẽ tức giận đến mức ngất đi.

Vân Hi mang mặt nạ da người, bề ngoài giả thành nam tử, nàng liếc mắt trả lời: “Nếu tâm tiểu nhân màu đen thì Vương gia cũng xem như là người có tâm địa độc ác rồi, rốt cuộc Vương gia phải bao nhiêu người đi theo bọn người hầu của An thị vậy? Người ta chỉ cần vừa mở miệng giới thiệu điền trang với cửa hàng thì người của Vương gia đã nhảy ra bắt đầu phá đám, khiến cho đến tận bây giờ mà An thị còn chưa bán được chỗ nào. Nếu như bà ta tức giận đến mức tự sát, đó là do Vương gia chứ không phải vì tiểu nhân ta đâu.”

Đôi mắt hẹp dài như vầng trăng của Đoạn Dịch lóe lên, còn mang theo vài tia chế nhạo, lời nói mang theo u oán trách cứ nhưng về mặt thì ngược lại, đôi môi mỏng đỏ mọng cong lên một đường hoàn hảo, đầu ngón tay như ngọc thuần thực pha trà.

Chỉ thấy một lúc hần lại châm thêm lá trà, một lúc lại đổ nước vào bình, một lúc lại rót nước vào ly. Từng bước từng bước thuần thực, tư thái tuấn nhã, đơn giản giống như một bức tranh mỹ lệ.

Nghệ thuật quan trọng trong lúc uống trà là tâm tình phải thanh thản thì mới có thể cảm nhận được vị ngon mà trà mang lại, nhưng từ khi trùng sinh cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ có được tâm tình như thế. Lúc nào cũng mang thù hằn với kẻ thù, tức giận khi thù lớn chưa trả được, cả ngày lẫn đêm, lúc nào cũng tính toán trong lòng.

Đoạn Dịch ngẩng đầu cười: “Hai người chúng ta, một người có tâm đen, một người có tâm địa độc ác, thật quá xứng đôi.”

Vân Hi, “...”

Sắc mặt Vân Hi trầm xuống, tại sao mỗi lần thấy nàng hần đều chiếm ưu thế chứ? Nhìn nàng là muốn ức hiếp sao? Vốn nàng đi theo dõi bọn người hầu

của An thị, lo lắng mưu tính sợ phiền trang cùng cửa hàng sẽ rơi vào tay kẻ khác, ai ngờ bị Đoạn Dịch bắt được, thế là xách nàng tới đây như xách một con gà nhỏ.

Nàng không nói gì vội vàng đứng lên: “Tiểu nhân chỉ vì sinh kế mà suy nghĩ tranh đấu, ngài là Vương gia cao quý rảnh rỗi, chúng ta không cùng chung một con đường, xin lỗi không thể tiếp ngài được nữa.”

Đoạn Dịch kéo tay nàng lại, cổ tay nhỏ bé của nàng khiến người khác không đành lòng dung sức, da thịt mịn màng tựa như ngọc thạch thượng hạng.

Bỗng nhiên trái tim hần cứng lại, ngược mắt nhìn nàng khẽ mỉm cười: “Nhưng mà đây là lần đầu tiên bốn vương tự tay châm trà vì một nữ nhân, mà cũng chỉ duy nhất một người... A, là một nữ nhân tuấn mỹ. Đại Lương Quốc có bao nhiêu người muốn uống trà do bốn vương pha, vậy mà ta không bao giờ làm điều đó cho ai, nàng không cảm kích hay sao? Thật là một người biết phá hoại cảm xúc của người khác đó.”

Vân Hi liếc mắt nhìn hần, trên mặt nạ nàng mang có một vết sẹo, lông mày rậm, đôi mắt lại hí, mũi thì nhếch lên trời, đã vậy còn có màu vàng vàng, đẹp mới lạ. Ngay cả người qua đường cũng nhìn hai người đầy vẻ tò mò, một là mỹ nam đẹp đến giật mình, một là thiếu niên xấu xí. Mà đường như mỹ nam kia còn rất quan tâm đến thiếu niên xấu xí kia.

Trà đạo của Đoạn Dịch đứng đầu ở Lương Quốc, nếu hần nói mình thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất, bất kể là chọn lá trà rồi bỏ trà vô nước, sau đó hòa nước vào, kế tiếp là ngâm trà, cuối cùng là uống trà, hần đều nghiên cứu rất kỹ lưỡng.

Chẳng qua là... Vân Hi hơi nhíu mày. Không phải Thái hậu là nữ nhân sao? Vì sao hần không pha trà cho bà ấy?

Hần nói xong, trên mặt lại hiện ra mấy phần đau xót. Vân Hi cong khóe môi rồi ngồi xuống một lần nữa, trong lòng thầm oán trách người ngồi đối diện mình.

Đột nhiên hần âm thầm nói: “Thật ra thì còn có một nữ nhân, bốn vương vô cùng muốn người ấy có thể nếm mùi vị trà do chính tay ta làm, chỉ tiếc, ngay cả nước trà hay thuốc mà người ấy cũng không phân biệt được thì làm sao có thể thưởng thức được chứ?”

Không biết thế nào, Đoạn Dịch ở trước mắt khiến Vân Hi cảm thấy xúc động. Nhưng sau đó nàng lại gạt bỏ suy nghĩ ấy đi, hần là Vương gia có thân phận cao quý ở Đại Lương, mẫu thân của hần còn sống, cũng chính là đương kinh Thái hậu, làm sao có thể có nỗi buồn được, làm sao giống như nàng chứ?

“Người yên tâm, phiền trang với cửa hàng của An thị, làm sao cũng phải bán cho người thôi.” Đoạn Dịch liếc mắt nhìn Vân Hi, sau đó lại nhìn về nơi nào đó kêu lên một tiếng, “Thanh Nhị.”

Một thiếu niên mặc đồ đen nhảy từ ngoài vào, sau đó hành lễ với hần, “Chủ tử.”

“Người tới Tần Vương phủ một chuyến, nghĩ cách nào truyền tin này đi, nói là chuyện bù thêm đồ cưới là việc không may mắn, nhưng nếu trì hoãn đến trời tối thì tai khí sẽ càng mạnh.”

Khóe miệng Thanh Nhị co quắp lại. Vương gia lại bắt hần giả làm đạo sĩ để gạt người rồi. “Vâng, chủ tử.” Thanh Nhị xoay người biến mất trong giây lát.

“Thật sự ngài không giành với ta chứ?” Vân Hi hỏi, nàng cho người trả giá năm trăm lượng chỗ phiền trang thì cái tên Đoạn Dịch này lại chạy đến nói hai ngàn lượng, muốn phá chuyện của nàng có phải hay không?

“Bốn vương phát hiện phiền trang với mấy cửa hàng kia phong thủy không tốt lắm, không mua.” Hần thở dài tỏ vẻ tiếc nuối. Giành với nàng cũng bởi vì lúc đầu không biết là nàng muốn mua.

“Vậy thì tốt, đa tạ.” Vân Hi yên lòng cười với hần.

Đoạn Dịch ngẩn ngơ, phảng phất thấy một luồng ánh sáng như ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào tim, cả người cũng trở nên ấm áp.

...

Giờ ăn cơm tối đã đến, Lưu ma ma chưa hoàn thành xong nhiệm vụ đành phải nhắm mắt trở về, nói đột nhiên người ra giá cao hơn lại không cần nữa, trừ vị thanh niên kia thì những người khác không ai tới hỏi.

Dĩ nhiên không người nào tới hỏi vì thuộc hạ của Đoạn Dịch đã hù dọa người ta chạy mất, bây giờ có tặng cũng không dám nhận.

An thị giận đến mức đập vỡ bình trà trên bàn, ngay cả cơm tối cũng không ăn, bà cắn răng: “Nói với người kia, bán!” Nếu không bán thì không kịp nữa, Tần Vương phủ lại phải quản sự tới hỏi, Vân Lam cũng chon ha đầu tới nhắc.

Chênh nhau một hai lượng thì cũng là một hai lượng, cùng lắm thì sau này sẽ lấy tiền của Tạ phủ mang ra ngoài một lần nữa.

“Nhưng mà phu nhân, số tiền còn thiếu rất nhiều.” Lưu ma ma cũng vì lo lắng phu nhân của mình, nếu chủ tử mình sống tốt thì người làm bọn họ cũng có thể hưởng lây.

“Lập tức gọi Đại Hắc tới, ta muốn mượn năm vạn lượng bạc, lúc gọi hần tới thì mang theo luôn.”

“Phu nhân, nhưng mà Đại Hắc cho vay lãi suất cao, tiền lãi lớn đến mức dọa người đó.” Lưu ma ma lo lắng nói.

“Trước mắt phải qua được cửa này đã rồi hãy tính tiếp.” An thị cắn răng, trước khi trời tối không đưa đủ đồ cưới cho Vân Lam thì sau bà sẽ không còn mặt mũi nào để ở trong Kinh thành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nguyệt Di Nương Nổi Giận

Việc mất đồ cưới trong hôn lễ của Tạ phủ cùng Tấn Vương phủ đã được truyền đi khắp Kinh thành chỉ trong ngày hôm sau, điều này trở thành đề tài cho người dân ở nơi này đàm tiếu chế giễu ước chừng khoảng một tháng mới ngưng lại, đương nhiên chuyện này còn ở phía sau.

Vân Hi không biết Dịch Thân Vương Đoạn Dịch đã rảnh rồi đến mức giống như bị ngốc, trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà nàng thấy Thanh Nhất cùng Thanh Nhị xuất hiện trên đường, mãi mê nói đến văng nước bọt về hài kịch của hai nhà kia, mà nàng không chỉ thấy có một lần.

Ngày thứ ba, Tạ Vân Lam trở về thăm nhà, cả người nàng ta tiêu tụy không ít, đương nhiên cuộc sống trong Tấn Vương phủ không vui vẻ gì. Mới mấy ngày đã như thế sao? Trong lòng An thị vô cùng đau lòng, không đợi Nam Cung Thần uống xong ly trà đã lạnh lung chỉ tay trách móc hấn ta qua cầu rút ván.

Mấy ngày nay Nam Cung Thần đã được Hoàng thượng triệu kiến hơn hai lần, bởi vậy hấn ngang nhiên coi thường An thị, thế nhưng dù tức giận đến mấy thì An thị cũng chỉ biết hất tay bỏ đi.

Tạ Cẩm Côn không nòng nòi như An thị, ông ta vẫn giữ gương mặt khách khí để tiếp đãi người khác, nhưng trong lòng lại thầm mắng bản thân mình có mặt như mù, sớm biết hấn là người như vậy, ban đầu ở Tấn Vương phủ bị Hoàng thượng lạnh nhạt, đáng lý ra ông không nên dẫn kẻ bất tài như Nam Cung Thần vào chốn quan trường. Hiện tại thì tốt rồi, Hoàng thượng trọng dụng hấn, hấn lập tức xoay người quên ân nhân cũng chính là nhạc phụ của hấn.

Từ khi bắt đầu vào phủ, Tạ Vân Lam chẳng nói một câu nào, sau khi hành lễ với lão phu nhân xong chỉ im lặng trở về Lam Viên của nàng ta. An thị mặc Nam Cung Thần ngồi cùng Tạ Thượng thư, bà vội vã đi tới thăm nữ nhi của mình. Tạ Vân Lam thấy An thị đi vào thì cười lạnh: “Có phải nữ nhi làm mất mặt nương quá, nên bây giờ quên mất nữ nhi này rồi đúng không?”

“Lam nhi, sao con lại nói nương như vậy?” An thị nhìn thẳng vào mặt Vân Lam, “Trong lòng nương luôn thương con nhất mà.”

“Thương con sao?” Nàng buồn bã cười một tiếng rồi tránh né bàn tay của An thị, “Nương biết ai động vào đồ cưới của con rồi đúng không? Nhưng nương không la mắng người đó, ngược lại nữ nhi ở nhà chồng lại bị xem thường, đây là thương con sao? Vâng, là trước khi lấy chồng con đã khiến nương mất mặt, nhưng mà nếu không phải con sắp đặt trừ bỏ Tạ Uyển, làm sao nương lấy được đồ của nàng ta?”

“Đưa nhò này, làm sao lại nói như vậy? Đồ của tiện nhân đáng chết kia cũng thành đồ cưới cho con rồi.” An thị vừa lo lắng vừa tức giận.

“Thật sự cho con hết sao? Tại sao nữ nhi thấy tiểu cữu cữu với biểu ca, bọn họ ai cũng vung tiền như nước, ra cửa lại có hai ngựa kéo xe? Cữu cữu còn làm bên Thất Phẩm tư khó, người trên phố đều nói cữu cữu cảm một vạn lượng bạc để tiêu là chuyện thường.

Theo như nữ nhi nhớ, nhà của tiểu cữu cữu không có xe ngựa, làm sao trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã lên được tầng lớp thượng lưu?

Không chỉ như thế, tiểu cữu cữu nhà người lại còn làm rách cờ của Tấn Vương phủ, sợ chưa đủ chuyện sao? Tuy nói Tấn Vương phủ là Vương phủ đang xuống dốc nhưng lạc đà gãy cũng còn lớn hơn ngựa, trong Kinh thành này cũng có không ít người nể mặt, lúc này tiểu cữu cữu lại như vậy, có biết Tấn Vương phi sẽ như thế nào với con không?”

An thị luôn đặt nặng phía nhà của mình, từ nhỏ đệ đệ cùng chất tử đã chịu khổ rất nhiều, mà nữ nhi của bà thì từ lúc lọt lòng đã được mặc quần áo lụa là, ăn sơn hào hải vị, lúc này nghe con nói như thế, gương mặt bà trầm xuống: “Sao con có thể nói cữu cữu của con như vậy? Đó là cữu cữu duy nhất của con đó.”

“Nói như vậy thì đó là sự thật?” Tạ Vân Lam cười một tiếng, xoay người nằm lên giường, “Nữ nhi mệt rồi, nương đi ra đi.”

“Lam nhi...” An thị bất đắc dĩ thở dài, nhưng Tạ Vân Lam cũng chỉ phát tay bảo bà rời đi.

Đối với chuyện đồ cưới bị mất trộm, An thị giống như người bị mắc trong vũng bùn, Tạ Cẩm Côn ráo riết không từ bỏ, vẫn phái người âm thầm điều tra nghe ngóng. Bởi vì chuyện này đã truyền đến trong cung nên mọi chuyện không dừng lại được. Ví dụ sau khi hành lễ thì Nguyên Vũ đế đã hỏi ông trước mặt mấy vị Thượng thư khác, cuối cùng đồ cưới của nữ nhi ông đã bị vứt ở nơi nào rồi? Sau đó còn bày ra vẻ tò mò với ông nữa.

Lúc này Tạ Cẩm Côn thật hận không thể tìm được một cái hang nào để chui vào, chuyện này giống như cây gai ghim trong lòng ông, khiến cuộc sống của ông trở nên thật bất an.

Liên tiếp mấy ngày sắc mặt của vợ chồng Tạ Cẩm Côn đều không tốt, từ trước đến sau khi Tạ Vân Lam được gả đi, Tạ lão phu nhân vẫn không nói gì, bởi thế trong phủ lập tức trở nên yên lặng đến kỳ lạ. Tâm tình của mấy vị chủ nhà đều không tốt, điều này khiến bọn hạ nhân cũng không dám quá càn rỡ, từng người một đều cố gắng làm việc thật cẩn thận.

Nhưng cuộc sống không thể yên bình được dài lâu, ca ca bên nhà mẹ của Nguyệt di nương lại phát thiệp báo Nguyệt di nương về nhà ăn mừng. Theo như quy củ trong phủ, nếu nhà của di nương nào có việc hiếu hỉ thì có thể tới phòng ngân sách lấy hai mươi lượng bạc.

Nguyệt di nương cảm thiệp tới tìm An thị. An thị liếc mắt nhìn tấm thiệp rồi cong môi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tẩu tẩu của Nguyệt di nương sinh sao, không phải là tháng trước mới sinh sao? Làm thế nào mà cách một tháng lại thêm một đứa vậy? Thai đôi này cách nhau cũng quá lâu rồi.”

Sắc mặt Nguyệt di nương cứng đờ, tháng trước là tình nhân ở thanh lâu của ca ca sinh một bé trai, bởi vậy mới mang hài tử tới nhà ca ca tìm sự giúp đỡ.

Sau khi nhà mẹ của tẩu tẩu biết chuyện thì đã đánh đuổi nữ nhân thanh lâu ấy đi, ca ca sợ Nguyệt di nương giận nên lừa bà nói là do tẩu tẩu sinh, nhưng thật ra muốn bà lấy ít bạc để đưa cho nữ nhân thanh lâu kia. Lúc bà đến chỗ An thị lấy bạc rồi trở về nhà mẹ mới biết chân tướng.

“Phu nhân, nhà ai mà không có tam thể tứ thiếp, con cháu bên nhà mẹ của thiếp ít, bởi vậy chỉ có mỗi ca ca là độc đinh, cưới thiếp cũng không có gì lạ.” Nguyệt di nương cười nói.

“Nhưng mà người kia không phải là thiếp của ca ca người, chỉ là nữ nhân thanh lâu, nữ nhân thanh lâu thì có đức hạnh ra sao chứ? Xung quanh có nam nhân có nhiều không kể, ca ca người lại thu nhận đứa bé kia, nào biết có phải là con ruột hay không? Nhưng mà Nguyệt di nương, nếu cho phép lần này thì sẽ có lần sau, nếu những nữ nhân thanh lâu khác ngủ với ca ca người, sau đó đồng loạt ôm con tới nhà mẹ người bắt nhận, chỉ cho một người hai mươi lượng, hai người là bốn mươi hai lượng, rồi tới một trăm người thì sao? Tạ phủ phải nuôi đám nữ nhân ở thanh lâu đó sao? Bọn họ nhiều vô số kể đó.”

Nguyệt di nương khó xử không biết làm như thế nào, lửa giận trong lòng không thể phát ra được, nói thế nào thì An thị cũng là chủ mẫu quản việc trong phủ, nếu muốn cầm bạc thì bà phải nhẫn nhịn.

An thị thấy bộ dáng tức giận nhưng phải kìm chế của Nguyệt di nương thì trong lòng cảm thấy rất dễ chịu, bà không quên được hôm bọn nha đầu của Tạ Vân Lam bị đuổi khỏi phủ, tiện phụ này dám chạy đến trước viện của nữ nhi bà chỉ cây dâu mắng cây hòe, khiến mẹ con bà mất hết mặt mũi.

Nghĩ đến đây, An thị cười khinh bỉ một tiếng, “Ta phát hiện vừa rồi việc thu chi trong phủ cũng mất khá lớn, người biết gần đây vì muốn lên làm Thái sư mà lão gia phải đi mời kéo mấy quan viên khác, tốn không ít bạc đâu. Nếu không thì như thế này đi, người nói ca ca người đòi hai mươi lượng từ chỗ nữ nhân thanh lâu kia rồi đưa cho tẩu tẩu người, như vậy tất cả đều vui vẻ. Tẩu tẩu người cũng sẽ không hờn giận về chuyện nữ nhân kia.”

Đưa ra rồi thì đâu lấy lại được? An thị nói như vậy, chính là không muốn đưa bạc cho bà.

Nguyệt di nương cũng không cãi với An thị, bà biết tính khí của người trước mặt mình, càng cầu xin thì nữ nhân kia càng đắc ý, càng làm tới.

An thị là thứ nữ được sinh ra do một người vợ kế, từ nhỏ đã ở trong nhà cao cửa rộng ở Đông Bình hầu, một ngày kia vùng lên được phong làm Nhị phẩm, trở thành chủ mẫu của đại tộc Tạ thị, thấy có người bỏ lổm ngổm ở dưới chân cầu xin thì trong lòng bà ta vô cùng vui sướng.

Nguyệt di nương chịu đựng tức giận ra khỏi Tự Phúc Viên của An thị. Lúc trở về viện của mình thì gặp Vân Hi. Bà chỉ nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi rồi muốn nhanh chóng rời khỏi.

Vân Hi lại kéo Nguyệt di nương lại, nàng nhún mày hỏi: “Có phải di nương có tâm sự gì hay không? Sao lại mang gương mặt buồn khổ như vậy?”

Nguyệt di nương biết cho tới bây giờ nhị phu nhân vẫn không có chỗ đứng trong phủ, bởi vậy chỉ nói sơ qua nỗi bức tức trong lòng với An thị cho Vân Hi nghe, nhất là vì sao lại không đưa bạc cho bà.

Vân Hi cũng chỉ cười nói: “Nếu di nương không ngại thì chỗ của con có mười lượng bạc, không bằng người cứ cầm trước đi.”

Nguyệt di nương cảm kích nói cảm ơn, lại oán trách An thị, “Ta cũng chỉ lấy hai mươi lượng bạc mà thôi, vậy mà cũng không cho, Thượng thư phủ lớn như vậy mà không có mười lượng bạc sao? Nếu truyền đi thì người ngoài cũng không thể tin được.”

Vân Hi trừng mắt nhìn: “Không thể nào, di nương, hôm qua con còn nghe Hoàng ma ma giữ cửa trong phủ nói là con trai của bà ấy đi theo tam ca xuất phủ để bàn chuyện làm ăn, vung tay ra cũng mấy chục lượng bạc, còn lấy bốn vạn lượng để làm vốn, làm sao trong phủ ta lại không có tiền chứ?”

Con trai của Hoàng ma ma là tay chân của Tạ Tuấn, đó chính là sự thật, còn việc tiêu phí mấy chục lượng bạc với bốn vạn tiền vốn chỉ là nói bừa.

Nguyệt di nương kinh ngạc, bốn vạn lượng! An thị lại dám cho con trai nhiều tiền như vậy? Thế mà không cho mình hai mươi lượng bạc! Nhưng... Không đúng! Trước khi Tạ Vân Lam xuất giá, lão phu nhân đã hủy một nửa số đồ cưới, An thị muốn giữ danh dự cho nữ nhi nên phải gom góp bạc rất cực khổ, làm sao Tạ Tuấn lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Không phải Tạ Vân Lam mất bốn vạn lượng ngân phiếu sao? Chẳng lẽ là...

Bà đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên sau lưng có người kêu lên, một đồ vật bay đến trước mặt hai người, Nguyệt di nương càng mở to mắt kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Di Nương Có Thù Tắt Báo

Nguyệt di nương khom lưng nhặt vật rơi dưới đất lên. Là một chiếc vòng tay được làm vô cùng tinh mỹ, màu sắc sáng long lanh, đây chính là một chiếc vòng tay thượng hạng. Phía trên khắc một bông hoa Mẫu Đơn thể hiện cho sự phú quý, yên bình, xung quanh còn có mấy viên bảo thạch màu xanh, để ý nhìn kỹ còn thấy mấy chữ nhỏ - phường Thúy Vân.

“Phường Thúy Vân sao?” Nguyệt di nương ồ lên một tiếng.

Người vừa kêu lên chính là một đại nha đầu, nàng ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vai nhỏ eo thon, môi hồng răng trắng, mắt hạnh nhỏ lông mày cong cong nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh hơi chuyển động, là một nha đầu vô cùng xinh đẹp, nàng ta mặc một chiếc áo hồng, cổ áo lại mở ra cực thấp nên lộ ra xương quai xanh trắng như tuyết, mỗi khi cử động cũng lộ ra chiếc yếm bên trong.

Vân Hi nhìn thấy da thịt nàng ta lộ liễu như vậy thì vội nắm chặt áo khoác ngoài trên người mình, nha đầu này bày da thịt ra ngoài cũng không sợ chết rét sao? Lúc này đang là tháng chạp, là lúc nước cũng đóng thành băng đó.

Phía dưới chiếc áo màu hồng là váy xòe mỏng màu cam nhạt, bên trên còn thêu vài bông hoa Hải Đường rất đẹp. Thấy Nguyệt di nương cầm vòng tay ngắm nghía kỹ càng, nha đầu kia hoảng sợ vội vàng bỏ chạy rồi chạy tới định giật lấy chiếc vòng tay: “Nguyệt di nương, đây là vòng tay của nô tỳ làm rơi.”

Nguyệt di nương nhanh chóng giấu sau lưng.

“Thật đúng là không có quy củ, thấy tam tiểu thư cũng không hành lễ, cứ như vậy mà nói chuyện sao?” Sau lưng Vân Hi là một nha đầu có vóc dáng cao lớn, nàng ta bày ra gương mặt lạnh lùng gạt nha đầu muốn giật chiếc vòng trong tay Nguyệt di nương ra.

Đây là một trong bốn nha đầu mà Tạ phủ vừa mua ở chỗ mẹ mìn để đưa vào Hi Viên, tên là Thanh Y. Kể từ khi Hồng Châu phản bội nàng, phát hiện Lục Châu cũng nhận vật phẩm của người ta, Vân Hi không dám dùng người trong phủ nữa, dù đi đâu cũng đưa thị nữ theo, hơn nữa người thị nữ này không nói nhiều, làm việc cũng nhanh nhẹn, đã vậy còn luôn suy nghĩ mọi việc thay Vân Hi.

“Tam tiểu thư sao?” Đại như đầu kia nhủ thầm, nàng ta chỉ khẽ khụy gối xuống rồi cong môi, một chút cũng không hề có sự cung kính, “Nô tỳ vội nhặt vòng tay nên không thấy tam tiểu thư ở đây, kính xin người đại lượng không trách phạt.”

Nha đầu này là thị nữ Tiểu Đào trong phủ của Tạ Tuấn, ngày thường Tạ Tuấn vô cùng phong lưu bởi vậy mấy thị nữ trong viện của hắn cũng không tệ. Nhìn trang phục với lời nói của nàng ta còn tưởng rằng là cô nương nào ở thanh lâu nữa.

Nguyệt di nương chỉ là di nương, Vân Hi cũng chỉ là một tiểu thư không được cưng chiều trong phủ, mà Tiểu Đào lại là đại nha đầu nhất đứng bên cạnh bảo bối của đại phu nhân, Tạ Tuấn. Tương lai không chừng cũng là người nhà của Tạ Tuấn, có thể lên tới quý thiếp hoặc là bình thê chẳng hạn, làm sao còn để Nguyệt di nương với Vân Hi vào trong mắt?

Vốn Nguyệt di nương đang bực tức An thị, bây giờ lại thấy nha đầu kia khi dễ mình nên giấu cợt cười một tiếng: “Tiểu Đào cô nương nói như vậy là tương lai muốn lên chức, bởi vậy trong mắt không có tam tiểu thư với kẻ có thân phận hèn mọn là ta đây đúng không?”

Vân Hi nhìn Tiểu Đào bắt đầu dĩ hành lễ, nàng cũng không lên tiếng.

Mà Tiểu Đào nghe được câu châm chọc của Nguyệt di nương cũng chỉ bĩu môi đứng thẳng người lên, lúc nàng ta định đòi lại vòng tay từ chỗ của Nguyệt di nương thì ai ngờ Thanh Y vươn tay tát vào mặt nàng ta một cái: “Chủ tử không mở miệng thì người cũng im lặng sao, người nào dạy người quy củ như vậy? Ở trước mặt đại phu nhân người cũng thế à?”

Vân Hi kinh ngạc nhìn Thanh Y, nha đầu này... Ách, ra tay thật độc ác, đúng là tính cách mà nàng thích rồi, nhưng mà, hình như nàng không bảo nha đầu này làm vậy cơ mà?

Thanh Y không để ý tới phản ứng của Vân Hi, nàng ta im lặng rồi lui về sau lưng chủ tử của mình.

Vân Hi len lén liếc nhìn Thanh Y, nếu như nàng không nghe nhầm thì vừa rồi trước khi Tiểu Đào bị ngã đã có tiếng động gì đó phát ra từ người Thanh Y, sau đó trực tiếp bay tới chân Tiểu Đào, có lẽ vật bay ra là một âm khí.

Thật là đi một người lại tới một người, người bên cạnh nàng đúng là nhân tài tiềm ẩn đó.

Tiểu Đào bị đánh vào má, lại thấy ánh mắt bén nhọn của Vân Hi nên lập tức nghiêm túc hành lễ, “Tam tiểu thư, Nguyệt di nương, thật sự vòng tay này là Tiểu Đào làm rơi, mong người trả lại ạ.”

Nguyệt di nương cười to, “Của người làm rơi sao? Ha ha, vòng tay này được làm từ phường bán trang sức lớn nhất Kinh thành – phường Thúy Vân, một món đồ nhỏ ở đó cũng có trị giá trăm lượng, huống chi lại là một chiếc vòng tay khảm bảo thạch, ít nhất cũng đáng giá ngàn lượng. Người chỉ là một nha

đầu, tiền tiêu hàng tháng là 800 đồng đúng không? Cộng thêm tiền thưởng nữa thì cũng khoảng mười hai ngàn lượng, một chiếc vòng tay đáng giá ngàn lượng, tính ra cũng phải 100 năm nữa người mới mua nổi! Người nói đây là vòng tay của người thì làm sao ta tin được! Rõ ràng là người ăn trộm!”

Nguyệt di nương cười lạnh nắm chặt chiếc vòng tay, kỳ thực trong lòng bà rất hồi hộp, An thị! Quả nhiên trời giúp ta, làm ác quá nhiều ắt sẽ bị quả báo. Người chờ xem đi!

Tiểu Đào giận đến mức giậm chân, nàng ta chỉ vào mặt Nguyệt di nương mà mắng, “Người nói vậy, rõ ràng là của ta, chỉ là ta ngã xuống đất nên bị người nhặt được, bởi vậy người muốn lấy làm của riêng sao? Thật không biết xấu hổ! Ta sẽ đến chỗ đại phu nhân kiện người! Ở đây còn có tam tiểu thư với Thanh Y tỷ tỷ làm chứng!”

Vân Hi khẽ nhủ mày, “Đúng vậy, là của Tiểu Đào làm rơi mà! Nguyệt di nương, người trả lại cho người ta đi.”

Làm sao Nguyệt di nương sẽ trả chứ? Một chiếc bánh lớn từ trên trời rơi xuống, vừa trúng vào tay bà, ai vứt đi mới là kẻ ngu.

Bà nâng mày, khẽ vuốt lại tay áo rộng của mình rồi nói, “Rốt cuộc là đồ của ai thì chúng ta có thể tìm người phân xử, lão phu nhân ở không xa nơi này, người dám đi tới chỗ của lão phu nhân cùng ta, nói đây là đồ của người không?”

“Làm sao lại không dám?”

“Vậy thì đi thôi!”

“Đi thì đi!”

Nguyệt di nương quay người bước nhanh, Tiểu Đào cũng đuổi theo ở phía sau.

Đi được hai bước, Tiểu Đào lại xoay người thì lễ với Vân Hi, “Làm phiền tam tiểu thư đến làm chứng cho nô tỳ.”

Lúc này, nàng ta lại vô cùng đoan chánh. Có câu là người lễ phép thì không nên trách cứ, Vân Hi mỉm cười gật đầu: “Được, ta cũng đang rảnh rỗi, đi theo hai người một chuyến vậy.”

Tiểu Đào vội vàng vừa cảm ơn vừa thi lễ.

Mấy người đi tới Bách Phúc Viên của lão phu nhân.

Tạ lão phu nhân vì hôn sự của Tạ Vân Lam mà bị không ít lời chê cười từ người bên ngoài, bởi vậy mấy ngày nay bà đều ngồi trong viện của mình mà không đi ra ngoài, người tới vấn an buổi sáng cũng bị đuổi đi. Dù sao cũng không có máu mủ gì với mình, ngoài mặt thì hành lễ với bà, nhưng kỳ thực đều là giả dối, bởi vậy mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

Ở trước cửa của Bách Phúc Viên, Kim Châu đang dọn đồ gì đó với hai nha đầu khác, thấy Vân Hi với mấy người kia đi vào thì nhíu mày, “Lão phu nhân nói muốn yên tĩnh mấy ngày, các người tới sau đi.”

Tiểu Đào với Nguyệt di nương đang nóng nảy nên muốn mở miệng, ngay lúc đó Vân Hi lại tiến lên vừa cười vừa nói, “Ta biết, chỉ là ta muốn tới tặng lễ cái này cho lão phu nhân.”

Nói xong nàng lấy một chiếc khăn bịt trán* màu xanh đưa cho Kim Châu. Kim Châu cười vươn tay ra nhận lấy, “Không nghĩ tới Tam tiểu thư cũng thật tốt, chiếc khăn này được làm hai mặt, trong Kinh thành cũng không có nhiều lắm đâu.”

*Các bạn muốn biết nó như thế nào thì tìm trên google từ “mặt ngách” nhé.

“Người cầm đưa cho lão phu nhân xem đi, hỏi người có thích hay không.” Vân Hi cười nói, “Chúng ta sẽ không quấy rầy lão phu nhân nữa.”

Kim Châu mỉm cười đi vào bên trong nhà.

Tiểu Đào với Nguyệt di nương lại tức giận, “Tam tiểu thư, nếu lão phu nhân không chịu gặp thì làm sao?”

Ái ngờ giọng nói của lão phu nhân từ bên trong truyền tới: “Vào đi.”

Tiểu Đào cùng Nguyệt di nương trừng mắt nhìn nhau, dường như cả hai đều quên quy củ mà vội vàng chạy nhanh vào trong Bách Phúc Viên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Người Nào Mượn Danh Người Nào

Tạ lão phu nhân ngồi trên chiếc giường nhỏ ở bên trong, bà đang chăm chú nhìn chiếc khăn bịt trán trong tay, nghe có tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, phát hiện người đi vào là Nguyệt di nương cùng Tiểu Đào.

“Lão phu nhân.” Hai người cùng nhau hành lễ.

Sắc mặt lão phu nhân có vẻ không vui, lúc bà đang muốn phát hỏa thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Mấy ngày nay lão phu nhân khỏe không? Hôm trước thấy khăn bịt trán của người hơi cũ, cháu gái lại nhàn rỗi nên vội làm một cái cho người, không biết người có thích hay không?” Vân Hi vừa cười vừa chậm rãi đi tới trước mặt Tạ lão phu nhân.

“Thích lắm, bông hoa thêu ở trên cũng không tệ đâu.” Tạ lão phu nhân hơi nheo mắt cười nói, nhưng trong đáy mắt lại giấu đi một nét ưu buồn.

Vân Hi cũng cười đáp lại: “Lão phu nhân thích là được rồi.” Hoa được thêu bên trên chiếc khăn đó chính là hoa Phượng Diên, loại hoa mà tiểu cô của Tạ gia yêu thích, lão phu nhân nhìn thấy vật lại nhớ người, làm sao không vui cho được?

Vốn Tạ lão phu nhân không thích hai mẹ con của Hạ Ngọc Ngôn, tính tình hai người họ yếu ớt hèn nhát, bà hay gọi là bần nhão chẳng đỡ được tường, bởi vậy phải nói là vô cùng chán ghét mới đúng.

Thế nhưng những ngày gần đây bà phát hiện, Hạ Ngọc Ngôn vẫn là Hạ Ngọc Ngôn, thế nhưng dường như tam tiểu thư đã thay đổi thành người khác, giọng nói, ngôn từ vô cùng khôn khéo nhưng lại lộ ra sát ý, nhẹ nhàng khéo léo thay đổi hết người làm ở Hạ Viên cùng Hi Viên. Nhìn nàng ta lúc bấy giờ rất giống bà lúc còn trẻ.

Hon nữa mấy hôm nay An thị vì chuyện của Tạ Vân Lam mà sinh ra khó chịu, ảnh hưởng đến người bên cạnh không ít.

Nhị nữ nhi của An thị bị mẹ trách phạt thì buồn bực, mấy ngày trước bị Tạ Cẩm Côn đá một cước nên mấy ngày sau sinh bệnh, lúc khỏe lại cũng không thể nào ra khỏi viện được nữa. Hai nữ tử thì ngày ngày ở bên ngoài, bởi thế không một ai bên phía An thị đến Đông viện của Tạ lão phu nhân để thăm bà.

Trong lòng Tạ lão phu nhân tức giận, bảo mọi người đừng đến gặp bà trong lúc này, nhưng thật ra bà rất muốn có ai đó quan tâm đến mình, đúng là lòng ngược bạc bề ngoài.

Mà dù Hạ Ngọc Ngôn không tới thăm, nhưng người con dâu này vẫn sai người hầm canh đưa tới cho bà, hơn nữa Vân Hi cũng chính tay may vật này để tặng bà, nếu so sánh hai bên, đương nhiên trong lòng Tạ lão phu nhân đã bắt đầu nghiêng về phía này rồi.

Tiểu Đào cùng Nguyệt di nương thấy Vân Hi chỉ nói chuyện ở trên trời dưới đất với Tạ lão phu nhân, căn bản không hề đề cập tới chuyện chiếc vòng tay, bởi vậy hai người đều nóng lòng nhỏ giọng thúc giục, “Tam tiểu thư...”

Vân Hi làm như không nghe thấy, nàng biết tính tình của lão phu nhân, nếu đã đến chỗ của bà để kiện cáo, dù đúng hay sai thì hai bên đều bị trách mắng.

Lý do của lão phu nhân chính là chỉ một chút chuyện nhỏ mà đã đấu đá nhau, việc đó cũng chỉ khiến kẻ bên ngoài chê người, tại sao phải bày trò cười cho người khác nhìn mà không ngồi xuống thương lượng?

Nếu muốn nhờ lão phu nhân ra mặt thì không thể trực tiếp nói được mà phải dùng kế sách.

Lão phu nhân nhìn khăn bịt trán, lại thấy Vân Hi ngồi bên cạnh đang nhíu mày giống như đang suy nghĩ chuyện gì rất khó khăn, bà cười hỏi: “Tiểu nha đầu này, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã buồn chán chuyện gì chứ? Cần thận coi chừng tóc bạc giống ta đó.”

Kim Châu cùng Kim Đình nghe vậy liền cười rộ lên, Vân Hi hờn dỗi trợn mắt nhìn hai người một cái, hai người họ là nha đầu nhất đẳng theo bên người của lão phu nhân, bà nuôi hai người họ cũng như nữ nhi của mình nên địa vị của họ không hề thấp, bởi vậy Vân Hi cũng không dám trách mắng.

“Nói ta nghe xem” Bây giờ tâm tình của lão phu nhân rất tốt.

Vân Hi thở dài một tiếng, “Lão phu nhân, vừa rồi cháu gái gặp Tiểu Đào với Nguyệt di nương ở viện, thấy hai người họ đang giành giật nhau, nguyên nhân cũng chỉ do một chiếc vòng tay, Nguyệt di nương nói vòng tay đó là Tiểu Đào trộm được, còn Tiểu Đào lại nói đó là của nàng ta. Cháu gái đang nghĩ, tiền hằng tháng của thị nữ trong phủ ta tăng lên sao? Mấy nha đầu kia mua được chiếc vòng tay một ngàn lượng rồi, có phải nha đầu trong viện của cháu cũng phải được tăng tiền hay không? Nhưng mà cháu gái lại không có nhiều tiền như vậy.”

Một nha đầu lại có tiền mua vòng tay sao? Tạ lão phu nhân nhíu mày, giọng nói trầm xuống, “Vòng tay thế nào, đưa ta xem một chút.”

Nguyệt di nương mừng thầm trong lòng vội vàng đưa lên, “Chính là cái này, lão phu nhân, đây là chiếc vòng được làm từ phượng Thúy Vân, giá trị cũng tới một ngàn lượng đó, làm sao Tiểu Đào có thể mua được, nhất định do trộm mà có.”

An thị, người dám làm nhục ta, ta sẽ khiến nội bộ nhà ngươi xảy ra mâu thuẫn!

Tiểu Đào lo lắng đến mức lập tức cãi lại, “Không phải, nô tỳ không có, là tam thiếu gia thưởng cho nô tỳ.”

Bộp! Đột nhiên Tạ lão phu nhân đập mạnh vòng tay xuống bàn, “Bây đầu, trối tiện tỳ ăn trộm này lại cho ta, Kim Châu, ngươi mời đại phu nhân với Thượng thư đại nhân tới đây!”

Sau đó bà lại nói với Vân Hi cùng Nguyệt di nương ở bên cạnh, “Các người về trước đi, quả nhiên tiện tỳ này là kẻ trộm.”

“Vâng, lão phu nhân.” Vân Hi cúi đầu hành lễ.

Nguyệt di nương còn muốn ở lại, nhưng Vân Hi im lặng kéo tay áo của bà, bởi thế Nguyệt di nương không thể làm gì khác hơn là vén áo thi lễ với lão phu nhân, “Tỳ thiếp lui xuống trước.”

Tiểu Đào kinh sợ đến run lên, nhưng hai tay bị hai bà tử giữ chặt lại nên muốn cử động cũng không được nữa.

Trong mắt của Tạ lão phu nhân chỉ toàn là lửa giận ngút trời, mắt nhìn chăm chăm vào vòng tay trên bàn ngực giận giữ phập phồng không ngừng.

Kim Châu vừa lúc này bị dọa sợ đã quay trở về, thấy Tạ lão phu nhân như vậy nên vội vàng cùng Kim Đình chạy tới, “Lão phu nhân, người làm sao vậy? Nếu tức giận thì cứ phát ra, ngàn vạn lần đừng giữ trong lòng.”

“Nhanh đi mời đại phu nhân với Thượng thư đại nhân cho ta, bọn chúng muốn ta tức chết mà...”

Nguyệt di nương rất muốn nhìn thấy kết cục của Tiểu Đào, tiếc rằng tam tiểu thư cũng bị đuổi ra ngoài, huống chi chỉ là di nương như bà?

Hai người ra khỏi viện, đi tới một nơi không có người thì lúc này Nguyệt di nương mới kéo tay Vân Hi tươi cười nói cảm ơn, “Đa tạ tam tiểu thư giúp đỡ, giúp ta giải quyết được nỗi uất ức kia, đáng đời An thị khinh người quá đáng. Từ nay về sau, chúng ta cùng nhau đối phó với bà ta được không? Nếu An thị ngã xuống thì mẫu thân của tam tiểu thư, nhị phu nhân sẽ có thể nắm quyền trong tay phải không? Tam tiểu thư cũng có thể vượt qua đại tiểu thư với nhị tiểu thư mà sống, đúng chứ?”

Vân Hi rút tay mình ra khỏi bàn tay của Nguyệt di nương, “Di nương đừng nói như vậy, ta nào có giúp di nương chứ, cũng chỉ là cho di nương hai mươi lượng bạc mà thôi.”

Sau đó nàng xoay người nói với Thanh Y, “Người đưa Nguyệt di nương về Hi Viên, bảo Thanh Thường đưa cho người hai mươi lượng bạc. Ta phải đi thăm nhị phu nhân, không thể đi cùng di nương được nữa.”

Bảo thù sao, nàng không muốn mượn tay kẻ khác, huống chi tâm cơ của Nguyệt di nương với An thị cũng không thua kém gì nàng. Nếu An thị với Hạ Ngọc Ngôn tranh nhau thì chẳng phải Nguyệt di nương sẽ ngư ông đắc lợi hay sao?

Thanh Y đưa Nguyệt di nương về phía Hi Viên, bà đi được một lúc lại xoay người nhìn bóng dáng của Vân Hi, khẽ hừ một tiếng.

Lông mày Thanh Y lập tức nhíu lại.

Vân Hi chờ Nguyệt di nương với Thanh Y rời khỏi, nàng lập tức trở lại Bách Phúc Viên, ẩn nấp sau một cây tùng nhỏ.

Nàng vừa mới ẩn nấp xong, đột nhiên cảm thấy có một cánh tay ôm ngang hông mình, sau đó cơ thể phía sau chợt cử động, ngay lập tức nàng bị người đó xách lên, đưa nàng lên trên một cây to ở trong Bách Phúc Viên.

Lúc bấy giờ, Vân Hi cảm thấy mình đang có hận ý muốn rút đao ra khiêu chiến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Kinh Sợ Trong Vui Mừng

Editor: Sam Sam

Cơ thể này là của nàng đúng chứ? Vậy mà hắn muốn xách lên thì xách sao? Trên đời còn có người nào vô si hơn hắn hay không?

Hôm đó ở trên đường cũng như thế này, nhiều người qua lại như thế mà hắn ôm nàng giống như ôm một con gà nhỏ, xách nàng đến từ lâu Duyệt Khách, cũng không quan tâm nàng có thích hay không mà mạnh mẽ ép nàng phải uống trà do hắn pha.

“Người có cảm thấy ngôi chỗ này sẽ thấy được mọi chuyện rõ hơn không?” Đoạn Dịch cười nhẹ, “Đầy tớ diễn trò, chúng ta xem trò vui thôi.”

Rõ cái cộng lông nhà người!”

Vân Hi hận đến mức cắn răng, lúc này nàng đang cảm thấy vô cùng căng thẳng, ngay cả mắt cũng không dám nhìn xuống dưới. Bọn họ đang ngồi trên cây cao nhất của viện, ước chừng cao khoảng mười trượng, bằng ngôi nhà cao khoảng mười tầng.

Đã thế Đoạn Dịch lại ôm nàng đặt lên một cành cây chỉ to bằng cánh tay. Vân Hi vô cùng hoảng sợ, nếu cành cây không chịu nổi sức nặng của cả hai thì sẽ gãy mất, nơi này cao như vậy, nếu như Đoạn Dịch có biện pháp đi lên thì cũng sẽ biết đường đi xuống, dù cành cây có gãy cũng sẽ không chết.

Nhưng mà phía dưới có người, nếu để người ta nhìn thấy, nàng không ngã chết thì cũng bị lão phu nhân đánh chết mất.

Bộ dáng của Đoạn Dịch lại vô cùng hưởng thụ, vẻ mặt thần nhiên ngồi tựa vào thân cây, ánh mắt nhìn ngọn núi xa xa. Bên hông của hắn bị hai cánh tay của ai kia quấn quanh, đã vậy còn ôm rất chặt nữa.

Hắn nhanh nhẹn vươn một tay ôm ngang hông nàng, thấy Vân Hi không phản ứng, trong bụng Đoạn Dịch thầm vui mừng, bàn tay không yên phận lại tăng thêm lực.

Vân Hi vẫn không có bất cứ hành động nào, điều này khiến hắn càng thêm vui vẻ, hắn nhẹ nhàng ôm nàng gần lại thêm một chút, lúc bấy giờ hai người rất gần nhau, cả cơ thể cũng dựa vào nhau thật sát.

Làm sao Vân Hi còn để tâm được nữa? Nàng sợ ngã xuống, lại lo lắng đầu óc Đoạn Dịch không bình thường, sau đó để nàng lại trên cây còn hắn thì bỏ chạy.

“Dẫn ta tới đây thì phải lo cho sự an toàn của ta!” Vân Hi tức giận trừng mắt nhìn hắn, cả người lại giống như Bạch Tuột quấn trên người Đoạn Dịch, đương nhiên nàng không hề thấy bộ dạng của mình với Đoạn Dịch đang vô cùng mập mờ.

Nàng thấp giọng quát: “Nếu ta ngã xuống thì ngài phải ở dưới, ta nằm trên!” Như vậy nàng có nệm thịt êm ái ở phía dưới, nàng sẽ không bị tan xương nát thịt chứ?

Đoạn Dịch vui vẻ ra mặt, đang muốn nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm”, nhưng sau khi suy ngẫm lại thì lông mày hắn nhíu lại, tại sao nàng lại ở trên, còn hắn lại ở dưới chứ? Không phải lúc nào nam nhân cũng ở trên sao?

Vân Hi thấy hắn không lên tiếng nên lo lắng đến mức lo to: “Rốt cuộc ngài có chịu trách nhiệm không?”

Giọng nói này to hơn lúc này, Thanh Nhất đang ở trên một cành cây khác run lên, tay hắn tạo thành mái che trước trán rồi híp mắt nhìn, đồng thời hít vào một hơi thật dài.

Hai người kia... Ách... Bộ dáng... Ách... Được rồi, trẻ con không nên nhìn.

Đoạn Dịch chớp mắt mấy cái, không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Dĩ nhiên ta sẽ chịu trách nhiệm. Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng tới cùng.”

Lần này Thanh Nhất kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa ngã từ trên cây xuống đất, cũng may hắn ôm lấy thân cây nên không bị sao, nhưng trong lòng không nhìn được mà thầm oán trách, lúc nào mà gia với tam tiểu thư của Tà gia phát triển nhanh đến mức phải chịu trách nhiệm như thế? Chẳng lẽ lúc ở tửu lầu Duyệt Khách kia, hai người ở trong phòng đùa giỡn mà thành thật sao?

Lúc này Thanh Nhất đang cảm thấy vô cùng sùng bái Vương gia của mình, hắn âm thầm thốt lên: Vương gia thật uy vũ!

Mà ở một nơi khác trên cây, rốt cuộc Vân Hi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía dưới, đúng là nơi này giống như Đoạn Dịch nói, cảnh vật đều hiện lên vô cùng rõ ràng ở góc nhìn này. Cũng may tai nàng rất thính mà khoảng cách cũng chỉ xa có mười trượng, những tiếng động bên dưới đều truyền đến tai rất rõ ràng.

Chỉ thấy Kim Châu đưa An thị cùng Tà Cẩm Côn vội vàng vàng đi tới, phía sau còn có Tà Tuấn. Quả thật Tà lão phu nhân đang hoài nghi chiếc vòng tay kia, Tà Tuấn đã bị bại lộ rồi.

Lúc này có lẽ An thị sẽ phải chịu đựng rất nhiều, Tà Cẩm Côn bị đồng liêu* chê cười nhiều ngày qua nên không giận bà mới là lạ.

*đồng liêu: người cùng làm việc, cùng một chức quan.

Cửa chính của Bách Phúc Viên rộng mở, bốn ma ma mang vẻ mặt nghiêm nghị đang đứng canh cửa, Tà lão phu nhân thì ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bộ dáng giống như Hoàng Thượng lúc thăng đường.

An thị cùng Tà Cẩm Côn đều hoài nghi không biết có chuyện gì, còn Tà Tuấn thấy Tiểu Đào bị trói ở một bên thì trong lòng trở nên vô cùng lo lắng.

Ba người hành lễ với Tà lão phu nhân xong, thấy bà không nói lời nào mà sắc mặt lại đen giống như mực.

Mí mắt An thị giật giật mấy cái, đột nhiên trong lòng dâng lên dự cảm rất xấu. Lão yêu bà này muốn làm gì đây?

Hai mắt Tiểu Đào đỏ bừng, khi thấy Tà Tuấn thì lập tức khóc thành tiếng, giọng nói mềm nhũn: “Tam thiếu gia cứu nô tỳ, lão phu nhân nói nô tỳ trộm đồ nhưng nô tỳ không có. Vòng tay này là thiếu gia cho nô tỳ mà.”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Tà lão phu nhân khinh bỉ quát lên, nghịch tử kia còn chưa nạp thê thiếp đâu, vậy mà có thể chơi bời như vậy hay sao? Rõ ràng kẻ làm mẹ kia hại nhi tử rồi!

Tạ Cẩm Côn thấy bộ dáng của Tiểu Đào thì nhủ chặt mày lại.

“Lão phu nhân, Tiểu Đào làm trong phủ cũng đã ba năm rồi, nô tỳ vẫn luôn giữ đúng phép tắc, chưa bao giờ dám trộm đồ ai cả.” Tiểu Đào nức nở khóc lóc.

Trên mặt nàng ta có mấy dấu tay đỏ ửng, hiển nhiên là bị người ta đánh, nghĩ đến cơ thể Tiểu Đào mềm yếu mịn màng như lụa, trong lòng Tạ Tuấn đau khổ vô cùng.

“Các người xem đây là gì?” Lão phu nhân ném chiếc vòng tay ra, chiếc vòng lăn tròn trên mặt đất vài vòng rồi nằm bên cạnh chân của Tạ Tuấn cùng An thị.

Tìm Tạ Tuấn nhưng ngừng đập vào giây phút ấy, hần vội vàng nhặt vòng tay lên nhưng lại bị An thị giành lấy.

Tạ lão phu nhân lạnh lùng gần từng chữ, “Đây là đồ được làm từ phùng Thúy Vân, một món như vậy có giá 1180 lượng, phía trên còn khắc tám đóa hoa Mẫu Đơn, sáu viên bảo thạch. Phùng Thúy Vân là nơi sản xuất đồ trang sức nổi tiếng trong Kinh Thành, vật như thế này chỉ có Hành lão đại có kinh nghiệm mười mấy năm mới có thể làm ra, một là vì quả thật chiếc vòng này tinh mỹ hơn những chiếc làm ở nơi khác, hai là bởi vì danh tiếng của ông ta truyền khắp nơi, khách đặt gì mới chế cái đó, tuyệt đối không làm cùng một kiểu cho người thứ hai. Như vậy... An thị, nếu như ta nhớ không nhầm thì đây là đồ mà người yêu cầu làm cho Lam nha đầu, vốn chỉ có một cặp, tại sao trong tay tiện tỳ này lại có, chuyện gì xảy ra?”

Lúc này An thị cầm vật kia trong tay mà đã kinh hồn táng đảm, lão phu nhân trước mặt khiến bà vô cùng hoảng sợ.

Phát hiện trong tay Tiểu Đào sao? Như vậy... Bà xoay người nhìn về phía Tạ Tuấn, cơ thể hắn ta bắt đầu run lên.

Đột nhiên, Tạ Tuấn cắn răng nhấc chân lên đá Tiểu Đào ngã lăn trên mặt đất. Hắn ta cao giọng la mắng: “Có phải tiện nữ nhân người ăn trộm của đại tiểu thư hay không? Nhìn ta đánh chết người đây!”

Nói xong, quả thật hắn tiến đến đánh nàng ta, chỉ mấy cú đập mà khiến Tiểu Đào không ngừng kêu rên.

Vân Hi đang ở trên cây khê cong môi, nam thân đều như thế sao? Lúc nữ nhân này có ích thì hắn bảo vệ rất kỹ, xem nàng ta giống như miếng thịt trong tay mình, thế nhưng nếu vô dụng rồi thì cũng giống như một con chó cản đường.

Đoạn Dịch liếc mắt nhìn Vân Hi, gương mặt thoáng chút dăm chiêu.

Trong phòng Tạ Tuấn vẫn còn đang đánh rất hăng, An thị chỉ mong nha đầu kia chết càng nhanh càng tốt, vốn Tạ Cẩm Côn cũng không quan tâm đến nha đầu đáng khinh như vậy nên hắn chỉ đứng yên một chỗ, bộ dáng như không nhìn thấy.

Lão phu nhân nổi giận, “A Tuấn dừng tay! Ai kêu người đánh? Rung đồ cưới nhiều như vậy, làm sao một nha đầu có thể đi ăn trộm? A Tuấn, vòng tay này, Tiểu Hồng chỗ người cũng có một cái phải không? Nam tử hần đại trượng phu đã làm chuyện sai thì thừa nhận! Còn trong viện của người, người vô duyên vô cớ đào đất lên là có ý gì? Không phải chôn thứ gì bên trong chứ?”

Tạ Tuấn giật mình kinh hãi, lão phu nhân biết hết rồi sao?

Tiểu Đào bị đánh không hề nhẹ, nàng ta ôm bụng kêu thảm một tiếng, “Bụng của ta...” Chỉ thấy phía dưới chân của Tiểu Đào xuất hiện một vũng máu, sắc mặt nàng ta cũng trở nên tái nhợt, mồ hôi dầy trên trán.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người trong phòng bị dọa sợ, lão phu nhân vội vàng gọi Lâm ma ma: “Còn không mau khiêng xuống đi!”

Lập tức hai bà tử mang Tiểu Đào đang khóc thút thanh ra bên ngoài. Máu trên mặt đất khiến cho người ta nhìn thấy mà hoảng.

“Mẫu thân, xin cho nhi từ dung gia pháp trừng trị đứa con bất hiếu Tạ Tuấn này!” Tạ Cẩm Côn quỳ xuống, “Lão phu nhân bớt giận.” An thị cũng quỳ xuống theo. Tạ Tuấn bị bà liếc ra hiệu nên cũng nhanh chóng quỳ xuống.

Đột nhiên Tạ lão phu nhân cười lạnh, “An thị, ta cho rằng chẳng qua người sinh ra hai nữ nhi “tốt đẹp”, không ngờ lại thêm một nhi tử “tài giỏi”! Khiến cho muối mè ở nhà chồng chịu đựng người ta khinh thường, thân làm mẫu thân lại nhất nhất bảo vệ. Bây giờ một nha đầu cầm vòng tay trị giá ngàn lượng đi xung quanh khoe khoang, An thị người làm phu nhân của Tạ phủ, vậy mà trông nom người làm thế nào vậy?”

Để cho nhi tử chưa chấp nữ nhân tùy tiện như vậy mà người không nhìn thấy sao? Đã vậy nàng ta còn mang thai nữa? Cũng may hôm nay xảy thai, nếu nha đầu đó có tâm cơ sâu một chút, sinh hài tử kia ra thì làm sao Tạ Tuấn có thể lấy vợ được nữa? Lại có nhà nào nguyện ý để nữ nhi gả cho một kẻ chưa có chính thê mà đã có con của thiếp rồi? Được được được, các người được lắm...”

Tạ lão phu nhân cười lớn một tiếng.

Tạ Cẩm Côn bị dọa sợ đến mức vội vàng dập đầu xuống, mặc dù hắn vốn là đứa con do Tạ lão phu nhân nhận nuôi nhưng nếu nói về năng lực quản lý nhà cửa của vợ chồng hắn thì chắc chắn người công bằng như lão phu nhân sẽ để hắn lên chức Tộc trưởng, “Mẫu thân, tất nhiên nhi tử sẽ dạy dỗ lại bọn họ!”

“Ta xem người quản giáo ra sao!” Tạ lão phu nhân ngả người về phía sau, trên mặt hiện rõ vẻ mặt cùng chán chường.

Bà một lòng nâng đỡ đích tôn của Tạ thị, vậy mà bọn họ lại làm loạn hết chuyện này đến chuyện khác, không nói trước kia hại Tạ Uyển chết, mẹ con Hạ thị bị tỷ nữ lấn áp, những chuyện đó cũng chỉ là An thị chen ép người ngoài và dung chút thủ đoạn với Hạ thị, nữ nhân đó cũng vì tư lợi mà đầu đá như vậy.

Nhưng lúc này dung túng cho Tạ Tuấn trộm đồ cưới, số lượng lại vô cùng lớn, sau đó là bao che cho nó phóng túng theo đuổi sắc dục dù nhi tử vẫn chưa trưởng thành, những điều ấy khiến bà không thể nhịn được nữa.

Có câu nói, ác phụ vào cửa sẽ hủy ba đời, An thị muốn phá hủy Tạ thị của bà sao?

Vân Hi nhìn thấy đám người dưới kia đang vô cùng hỗn loạn, Tiểu Đào được mang ra ngoài, Tạ Cẩm Côn lại muốn mang gia pháp ra xử phạt, xem ra lần này chọc tức Tạ lão phu nhân rồi.

Không lâu sau, trong phòng đã truyền đến tiếng kêu rên của Tạ Tuấn cùng tiếng khóc than của An thị, còn có âm thanh của roi quất vào da thịt nữa.

Gia pháp dung roi của Tạ gia thì cả hai kiếp của Vân Hi đều đã được nghe qua, cây roi kia được làm từ cành mận, phía trên còn ngâm nước muối, nếu rút hết mấy cây gai trên người thì lập tức sẽ trầy da sứt thịt, hơn nữa roi có dính nước muối nên càng đau gấp bội.

Khi lão phu nhân xử chuyện, bà luôn muốn che giấu mọi người nên đã đóng hết cửa lại để có thể kín đáo phạt mẹ con An thị, bởi vậy đương nhiên chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, chỉ không biết hai người bị phạt kia có nhớ lần dạy dỗ này không.

Nàng đang chuyên tâm đếm số lần quất roi thì phát hiện có hơi nóng phả vào tai mình, sau đó lan dần tới mặt.

Vân Hi vội vàng nghiêng đầu, đôi môi lại đặt trúng ngay một nơi mềm mại nào đó, chớp mũi cùng vừa lúc chạm phải mũi Đoạn Dịch, hơi thở ấm nóng của người kia chạy thẳng vào trong mũi nàng.

Tim của nàng như muốn đông cứng lại nhưng sau đó lại đập mạnh không ngừng, trên mặt càng thêm đỏ, dường như da mặt cũng nóng lên rất nhiều, cơ thể cứng đờ như một khối gỗ, đầu óc quay cuồng muốn vỡ ra thành nghìn mảnh.

Đoạn Dịch cũng đang vô cùng kinh hãi, lần trước hôn nàng chẳng qua cũng chỉ là một vở kịch. Hắn trúng độc, lại lo sợ Cố Phi Mặc nhìn thấy nên cũng không để tâm nhiều, đối với nụ hôn đầu tiên từ khi sinh ra vào lần đó, hắn cũng không hề có ấn tượng nhiều.

Mà lúc này gương mặt kiều diễm của nữ tử trước mặt đang kề sát hắn, hai mắt mờ mịt mở to nhìn vào mắt hắn.

Đoạn Dịch chỉ cảm thấy dưới môi hắn là đôi môi trơn mềm của nàng, hắn rất muốn đi sâu vào để thăm dò, tìm kiếm hương thơm khiến hắn ngây ngất kia. Ý nghĩ đó khiến bàn tay đang ôm ngang hông nàng càng tăng thêm lực.

Vân Hi cảm giác mình không thể nào hít thở được nữa, thất lung giống như bị người ta cắt đứt, ngang hông lại truyền tới cảm giác đau đớn không ngừng, mà trong đầu nàng cũng trở nên trống rỗng.

Dần dần sau đó nàng mới phát hiện bộ dạng hai người lúc bấy giờ thật quá mức nguy hiểm.

Trong lòng Vân Hi vô cùng giận giữ, cái tên đáng chết kia lại chiếm tiện nghi của nàng nữa rồi.

Còn không đợi Đoạn Dịch tiến vào trong thăm dò, Vân Hi đã lạnh lùng đẩy Đoạn Dịch ra khỏi người mình.

Ai ngờ tay của nàng buông lỏng ra đột ngột, cộng thêm động tác quá mạnh nên cơ thể mất thăng bằng. Lúc này Đoạn Dịch cũng đang thất thần nên không giữ chặt Vân Hi được.

Vân Hi bị dọa sợ nên thét lên một tiếng, trên cành cây cao khoảng mười trượng như thế này, nếu như rơi xuống như điều đứt dây thì chỉ có thể chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Vân Hi Nổi Giận

Đoạn Dịch kinh sợ, vội vàng cúi người xuống vờn một tay kéo Vân Hi, một tay che môi nàng lại. Bởi vì lúc này đã có người ở trong Bách Phúc Viên quay đầu nhìn, đương nhiên đã kinh động đến người khác.

Vân Hi không cảm thấy mang ơn hắn, chỉ quăng ánh mắt hung dữ về phía hắn, ánh mắt này giống như đao tử bay thẳng về phía Đoạn Dịch, dù miệng không phát ra được câu nào nhưng trong lòng không ngừng nguyên rủa: “Đoạn Dịch vô sỉ, nếu ta ngã xuống chết, kiếp này, cả kiếp sau nữa, ta cũng sẽ không để yên cho ngươi!”

Lúc này đôi mắt của nữ nhân trong ngực hắn chỉ thoáng qua một chút sợ hãi, sau đó lại xuất hiện tức giận, không cam lòng, tiếp đến hốc mắt đỏ lên, còn có nước mắt đang rung rung ở vành mắt. Trong lòng Đoạn Dịch có một chút nghi ngờ thoáng qua, nhưng ấy vậy lại nhiều hơn nên chống lại ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nói: “Có ta ở đây rồi, sao nàng lại xảy ra chuyện được.”

Nói xong mấy câu, chưa chờ nàng trả lời Đoạn Dịch đã ôm lấy nữ nhân trước mặt rồi phóng ra khỏi Bách Phúc Viên, lúc này hai người đều an toàn nấp dưới một cây tùng thấp.

Tiếng thét của Vân Hi quá lớn nên làm kinh động lão phu nhân ở phía dưới, “Lâm ma ma, người đi xem có chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng An thị cũng dâng lên nghi ngờ.

Lâm ma ma đi ra bên ngoài xem xét một vòng, phát hiện không có gì bất thường nên quay trở về: “Lão phu nhân, không có gì cả, chỉ là một nha đầu thôi, nhưng mà cũng đã đi rồi.”

Phật cũng đã phạt, đánh cũng đã đánh, Tà lão phu nhân phát tay, về mặt mặt mũi nói: “Lui ra đi, ngày nào đó lão bà này chết thì các người sẽ vui vẻ đứng không, thỏa lòng các người rồi.”

“Lão phu nhân, nhi tử (con dâu) bất hiếu. Khiến người bận tâm rồi.” An thị cùng Tà Cẩm Côn quỳ xuống đất đồng loạt dập đầu, Tà Tuấn bị quất 20 roi máu chảy đầy trên người cũng ngã xuống đất, đau đến mức không nói thành lời, chỉ rên rỉ ở bên cạnh.

Từ trước đến nay Kim Châu đều rất hiểu chuyện, nếu mấy người này vẫn ở đây thì chỉ sợ khiến lão phu nhân càng thêm phiền lòng.

Nàng tiến lên đỡ An thị cùng Tà Cẩm Côn: “Đại phu nhân, lão gia, lão phu nhân đã mệt rồi, hay là mọi người cứ trở về đi, bộ dạng tam thiếu gia như vậy cũng phải gọi đại phu đến chữa trị, không phải sao?”

Đúng vậy, nhi tử quan trọng hơn. An thị vội vàng cho người tới đỡ Tà Tuấn.

Vân Hi bị Đoạn Dịch kéo tới ngồi dưới cây tùng, bây giờ ngay cả thở nàng cũng không dám thở mạnh, vừa rồi Lâm ma ma đứng rất gần nàng cùng Đoạn Dịch. Bây giờ thấy An thị, Tà Cẩm Côn cùng Tà Tuấn đi ra ngoài thì nàng mới thở ra một hơi dài.

Trải qua chuyện đáng sợ như thế, lúc này nguy hiểm đã qua nên cả người nàng cảm thấy rất mệt mỏi, nàng tựa về phía sau, lại phát hiện mình tựa vào một bức tường bằng thịt, tóc cũng chạm vào gì đó.

Hơn nữa, có phải cái người tên Đoạn Dịch kia muốn nàng không thở được rồi chết hay không? Tay heo của hắn vẫn giữ chặt miệng của nàng mà không chịu thả ra.

Nàng tức giận vùng tay hất tay hắn ra, lúc muốn rời khỏi thì lại nghe có tiếng bước chân đi tới, một mảnh váy từ phía hàng rào đi tới dọa cho nàng vội vàng né trở lại.

Đều do tên Đoạn Dịch làm hại nàng rơi từ trên cao xuống, tai cũng không nhảy như bình thường, có người đến gần mới phát hiện.

Người đi tới đang ở trước mặt bọn họ một khoảng không xa lắm, Vân Hi đứng thật gần chỗ Đoạn Dịch. Bởi vì dù nơi này là mảnh vườn có tới mười mấy gốc cây tùng, nhưng chỗ họ đứng cũng chỉ có hai cây.

Trước cây là con đường nhỏ, phía sau là tường rào của Bách Phúc Viên, hai bên trái phải của bọn họ là hoa viên cao không tới hai thước.

Vân Hi cảm thấy tuyệt đối cái tên vô si kia cố tình, nơi này có nhiều cây như vậy, tại sao lại muốn kéo nàng nấp ở hai cây nhỏ nhất chứ, làm hại nàng muốn cử động cũng không dám.

Đoạn Dịch lại không nghĩ tới sẽ bay đến chỗ này, hắn cảm thấy nhịp tim của nữ tử trước mặt đang đập mạnh, tim hắn cũng không tự chủ mà đập mạnh theo.

Người đứng bên ngoài chính là Lưu ma ma của An thị, nhất định An thị nghe được giọng của nàng nên nghi ngờ, ma ma của lão phu nhân đi dò xét không thấy gì nhưng chắc hẳn An thị không từ bỏ ý định.

“A...” Giọng nói của một nữ tử nào đó truyền đến.

Lưu ma ma đang muốn đưa tay vén cây tùng trước mặt Vân Hi thì nghe thấy, bà vội vàng đi tới chỗ phát ra giọng nói kia.

“Tại sao lại là người, nha đầu chết tiệt!” Lưu ma ma cao giọng hỏi, hiển nhiên có chút thất vọng. Tại sao Thanh Y của Hi Viên lại ở chỗ này?, “Người ở đây làm gì?”

“Nô tỳ từ chỗ Nhị phu nhân tới đây, đang muốn trở về Hi Viên thì đột nhiên có con mèo hoang nhảy ra từ trong bụi khiến nô tỳ giật mình, không cẩn thận nên trật chân một chút. Mới vừa rồi Lâm ma ma cũng thấy nô tỳ mà, bây giờ nô tỳ phải về Hi Viên rồi.”

Thì ra vừa rồi là nàng ta sao? Lưu ma ma phát tay với Thanh Y, sau đó không nhịn được nói: “Đi mau đi, cơ thể lão phu nhân không được tốt, lúc này người lại thét chói tai giống quỷ như thế nên khiến lão phu nhân càng bức tức đó. Cẩn thận bị đánh.”

Thanh Y vội vàng nói: “Đa tạ ma ma nhắc nhở, nô tỳ đi về ngay.” Nói xong nàng ta khập khiễng đi về phía trước.

Lưu ma ma nhìn nàng ta một lúc rồi cũng xoay người rời đi.

Lúc này Thanh Y lập tức đi lại bình thường, bước chân không còn khập khiễng nữa, nàng ta chạy tới chỗ Vân Hi nhỏ giọng nói, “Tam tiểu thư? Tam tiểu thư...”

Phía ngoài đã hết nguy hiểm, hiện tại chỉ còn người đang bên cạnh nàng, đột nhiên Vân Hi đẩy Đoạn Dịch ra. Chỉ nghe “rầm” một tiếng, Đoạn Dịch lăn tới bên vườn hoa.

Trong vườn hoa này có trồng hoa hồng đỏ, nụ hoa còn chưa héo hết, trong lúc này còn có phấn hoa bám ở trên.

Đoạn Dịch cứ như vậy ngã xuống ngay đám hoa hồng, áo khoác ngoài lập tức bị phấn hoa nhuộm loan loan một mảnh.

Vân Hi không hề hay biết Đoạn Dịch bị nàng đẩy ngã xuống chỗ như thế.

Ngược lại Thanh Y thấy Đoạn Dịch thì theo bản năng hai chân hơi khụy xuống, lại bất giác đôi mắt lạnh lùng của Đoạn Dịch quét tới chỗ nàng nên nàng không hành lễ nữa, nhưng giọng nói yếu hơn bình thường một chút, gương mặt cũng không còn cao ngạo như trước, “Tiểu thư, này này... Hân...”

“Ngươi nhớ không được để lộ chuyện này ra, có nghe chưa?” Vân Hi nghiêm nghị nói.

Thanh Y nhìn về phía Đoạn Dịch, thấy hân cũng không có biểu tình gì, chỉ thân nhiên phúi đám lá khô dính trên áo xuống, sau đó lại thuận thay phúi bụi bẩn.

“Được... Được...” Thanh Y gật đầu trả lời, thế nhưng nét mặt lại có chút khó xử.

Vân Hi không để ý tới Đoạn Dịch mà đi về phía Hi Viên cùng Thanh Y, về phần Đoạn Dịch, nàng cho là hân có thể tùy ý đi ra đi vào ở Tạ phủ mà.

Thanh Nhất nhảy xuống từ trên cây đỡ chủ tử của mình dậy, gương mặt nghi ngờ, làm sao tiểu nha đầu kia lại độc ác như vậy chứ? Dùng lực cũng quá mạnh mà.

Đoạn Dịch đen mặt đá hân ra: “Ý của ngươi chả hay gì cả, không phải ngươi nói nữ nhi đều thích lãng mạn sao? Chọn chỗ cao rồi cùng ngồi nhìn ngắm phong cảnh, còn đề nghị ta chọn chỗ núi giả nữa, vậy ngươi xem vì sao nàng ấy tức giận như thế?”

Thanh Nhất xoa xoa bên mông bị chủ tử đá vào, gương mặt hiện lên nét oan ức, “Chủ tử, ngài chọn chỗ cao quá mà, cây gì cao tới mười trượng, người ta chỉ là tiểu cô nương, làm sao không hoảng sợ được chứ?”

Đoạn Dịch: “...”

...

An thị đưa Tạ Tuân trở về viện của Tạ Tuân là Đông Viên, Tạ Cẩm Côn khó nén lửa giận trong người nên mắng hai mẹ con một trận, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Tạ Cẩm Côn mắng An thị thì bà không dám lên tiếng, chỉ chịu đựng hận ý trong lòng. Dù sao mấy ngày nay chuyện của đại nữ nhi đã làm mất thể diện trong phủ, nữ nhi lại lên dẫn người vào phủ làm hại ông ta bị mất đồ, hiện tại lại đến tiểu nhi tử. Nếu bà cãi lại, với tính tình của Tạ Cẩm Côn thì chỉ sợ ngay cả bà ông cũng sẽ đánh chết.

Vợ chồng hai mươi năm, bà bày mưu tính kế cho ông, cầu xin huynh trưởng phía nhà bà để lót đường cho ông thuận lợi trên con đường làm quan, ông làm tới Bình Bộ Thượng thư, vì con đường phía trước, vì muốn vị trí tước vị của Tạ thị mà ông không muốn chọc giận Tạ lão phu nhân, cho nên ông xuống tay đánh Tạ Tuân, đây chính là con ruột của ông ta, vậy mà ông ta cũng ra tay được sao?

“Nương, trên người con đau lắm, nương... Thật là đau...” Tạ Tuân vẫn vừa rên rỉ vừa khóc.

“Ngoan nào, con kiên nhẫn một chút, nương sẽ mời đại phu cho con, mua thuốc tốt để mau lành nhé, An Tuân ngoan, con chịu đau một chút thôi.”

An thị cho người đi mời đại phu thì Lưu ma ma đã nhanh chóng mang một chậu nước tới, “Phu nhân, lau người cho Tam thiếu gia đã.”

An thị gạt đầu một cái, lúc đưa tay cởi quần áo trên người Tạ Tuân ra thì không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

Tạ Cẩm Côn vì muốn trút giận mà cởi áo ngoài của Tạ Tuân ra, chỉ để con bà mặc một chiếc áo trong mỏng manh, chiếc áo đó cũng bị rách dưới từng đợt roi quất tới, mà da thịt phía dưới càng nhìn càng đau lòng.

“Lưu ma ma, kéo Tiểu Đào tới đây cho ta!” An thị cắn răng nghiêng lợi, mặc dù về ngoài của Tiểu Đào vô cùng ngả ngớn nhưng cũng là một người có ý tứ, nếu không phải bắt đắc dĩ thì sẽ không nói huyền thuyên, bởi vậy bà mới để nữ nhân đó ở bên cạnh nhi tử, tại sao lần này lại bị lão phu nhân phát hiện vòng tay trên người nàng ta?

Lúc Tổng đại phu ở trong phủ được truyền tới cũng là lúc Tiểu Đào được hai bà tử diu tới. An thị bảo Lưu ma ma giúp Tổng đại phu bôi thuốc sau đó

bảo người hầu kéo Tiểu Đào tới một gian phòng khác.

Bởi vì Tiểu Đào vừa xảy thai nên sắc mặt trắng bệch đến mức dọa người. Gương mặt xinh đẹp lại giống như già đi vào tuổi, từ một cô nương xinh đẹp biến thành một vị phu nhân. Mặc dù đã thay váy nhưng phía trên vẫn còn dính không ít máu.

Nghĩ đến vừa rồi Tạ Tuân tức giận trở mặt, trong tim nàng ta càng thêm lạnh giống như băng tuyết giá rét trong trời đông.

Nàng đi theo nam tử kia đã ba năm, vậy mà ba năm đó đổi lại được gì. Đây tất cả tội đồ lên người tiểu nha đầu như nàng, làm sao nàng chịu nổi chứ? Còn đá lên bụng nàng nữa. Nửa tháng trước, không phải nàng đã nói cho hắn biết là nàng có bầu sao? Tại sao hắn còn...

Hai tay nàng chống trên mặt đất nhìn An thị, hai hàng nước mắt liền rơi xuống, môi nàng run rẩy. Tạ Tuân bị đánh, chỉ sợ phu nhân sẽ không bỏ qua cho nàng. “Phu nhân, nô tỳ không biết gì cả. Chuyện đồ cưới của đại tiểu thư, thật sự nô tỳ không biết.”

An thị không nhìn được, “Được rồi, đừng khóc. Người nói ta nghe, làm sao chiếc vòng đó lại đến tay lão phu nhân? Có phải người đưa hay không? Đồ của tam thiếu gia cho người, chẳng lẽ để cho người lấy ra khoe khoang sao?”

Lúc này đột nhiên Tiểu Đào ngừng khóc, đứng rồi, nếu không phải vì Nguyệt di nương với tam tiểu thư thì làm sao nàng bị lão phu nhân đánh chứ? Còn bị Tạ Tuân đá làm say thai nữa?

Nàng ta lau nước mắt, cắn răng nói “Phu nhân, là Nguyệt di nương, bà ấy đẩy nô tỳ nên vòng tay nô tỳ giấu trên người bị rơi ra, Nguyệt di nương nói là do nô tỳ trộm, tam tiểu thư còn lôi kéo nô tỳ đến chỗ lão phu nhân để tố cáo.” Chỉ cần kéo hai người đáng chết kia xuống cùng nàng, nàng sẽ bắt chấp mà nói dối.

Hai mắt An thị nhú lại, lại là con tiện nhân kia? Khó trách vừa rồi nghe thấy giọng của nó ở ngoài Bách Phúc Viên, thật sự là nữ nhân đáng chết kia. Tạ Văn Hi, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bốn Thị Nữ Kỳ Lạ

Tạ Tuân trộm đồ cưới của muội muội, sau đó giấu toàn bộ đồ trang sức trong đó ở hoa viên trong viện mình. Ngân phiếu thì đổi thành bạc, chỉ mấy ngày đã tiêu xài hết bảy tám phần.

Sau khi Tạ Cẩm Côn biết thì ra sức la mắng nhi tử, thế nhưng cũng không thể tiếp tục đánh được, vừa rồi 20 roi kia đã đánh xuống nhưng lửa giận trong lòng thì không cách nào hết, bởi vậy ông ra lệnh đánh toàn bộ bọn hầu có chức nhỏ ở trong viện của Tạ Tuân.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Tạ Văn Lam đang ở Tấn Vương Phủ, ngay cả xiêm áo nàng ta cũng không kịp thay, chỉ mặc mỗi y phục thường ngày để trở về Tạ phủ, vừa vào trong viện của Tạ Tuân, nàng ta thấy cái gì là ném cái đó, giận giữ đập phá một phen ra trò.

Mấy ngày nay Tạ Văn Lam ở Tấn Vương phủ chỉ biết cắn răng để sống, Tấn Vương phi luôn luôn bắt bẻ nàng, còn Nam Cung Thần thì hết lần này đến lần khác xem như không thấy nỗi oan ức của nàng, mỗi ngày chỉ khây đàn vẽ tranh cùng hồ ly tinh kia.

Nàng là chính thê nhưng lại thành vật trang trí, những đãi ngộ dành cho nàng như vậy, tất cả đều nhờ “ca ca tốt” của nàng ban tặng! Làm sao nàng không giận cho được?

Bộ dạng Tạ Văn Lam như muốn nổi điên, dọa cho Tạ Tuân đang nằm dưỡng thương trên giường cũng phải cút xuống, nhanh chóng kéo một nha đầu ra trước mình để đỡ đạn: “Muội muội, muội làm gì vậy? Có chuyện gì cũng từ nói chuyện! Muội xem ca ca còn đang bị thương đó.”

Bình hoa kia là đồ cổ, giá trị không hề nhỏ đâu, thế mà giờ đây lại thành mảnh vụn ở dưới đất khiến hắn không thể không đau lòng.

“Nói ư? Nói cái gì?” Tạ Văn Lam cười lạnh: “Người bị phụ thân đánh cũng đáng đời! Ta không có ca ca như vậy.”

Tiếng huyền não ở trong viện rất lớn nên đã kinh động đến An thị đang ở Tụ Phúc Viên. Lúc đó An thị cũng đang bị phạt, lão phu nhân phạt bà quỳ trước tổ tông ở Từ Đường một ngày, nói là để cho bà sám hối.

Chiều nay trời lại trở lạnh, hôm qua An thị quỳ đến mức cả ngày hôm sau không thể xuống giường được, nhưng vừa nghe tin Tạ Văn Lam về phủ đang làm loạn ở viện của Tạ Tuân thì bà lập tức gọi Lưu ma ma tới công minh đi xem.

“Nương tới đây làm gì?” Giọng nói của Tạ Văn Lam vô cùng đánh thép, nước mắt cũng đã bắt đầu xuất hiện quanh vành mắt: “Nương biết rõ là do ca ca làm đúng không? Tại sao lại gạt con, tại sao lại đối với con như vậy?”

“Lam nhi, không phải như vậy đâu, con nghe ta nói...” An thị gấp đến mức đi tới kéo Tạ Văn Lam ra.

Tạ Vân Lam né tay của An thị, khóc lóc bụm mặt chạy ra khỏi viện của Tạ Tuấn. Nhà chồng không tốt với nàng, tới nhà mình thì nương lại như vậy, tại sao nàng lại cực khổ như thế?

Mẹ con An thị bị phạt nên trong phủ được yên tĩnh không ít ngày.

Mỗi ngày Vân Hi đều ở trong viện của mình để luyện chữ, hoặc là đi tới chỗ Hạ Ngọc Ngôn trò chuyện, nhưng nàng dành phần nhiều thời gian nàng đi quan sát mấy thị nữ mới tới.

Hi Viên vừa mới mua được bốn nha đầu cùng hai bà tử, trong đó có Thanh Y cùng Thanh Thường là thị nữ nhất đẳng còn Ngâm Sương cùng Ngâm Tuyết là thị nữ nhị đẳng, còn có một vài nha đầu đứng canh cửa nàng không quan tâm lắm, hai bà tử kia thì đến viện của nàng chuyên làm việc nặng.

Lục Châu vẫn là người được Vân Hi giữ bên mình nhưng nàng luôn lạnh nhạt với nha đầu đó, cũng không sai nàng ta làm việc gì nhiều, nàng ta không hề giận chỉ yên lặng chăm chỉ thôi.

Mới đầu mấy thị nữ trong viện cũng vô cùng yên ổn nên nàng thấy khá thoải mái, nhưng từ lúc nàng bị Đoạn Dịch mang tới cái cây cao mười trượng kia, cứ buổi tối là nàng gặp ác mộng, nửa đêm sẽ tỉnh giấc, trong viện cũng không bình yên nữa rồi.

Liên tiếp bốn năm ngày nay có chuyện kỳ lạ không ngừng xảy ra.

Nói ví dụ như, Thanh Y cùng Thanh Thường sẽ thỉnh thoảng bỏ quên xiêm áo ở ngoài một đêm mà không lấy vào, kết quả là mắc mưa, Thanh Y oán trách, rõ ràng nàng ta đã lấy vào xếp ngay thẳng đặt vào ngăn kéo, tại sao còn ở ngoài?

Ngâm Sương cười châm biếm: “Thanh Y tỷ tỷ già rồi nên không nhớ, rõ ràng muội với Ngâm Tuyết thấy tỷ chưa lấy đồ vào.”

“Vậy sao người không làm giúp ta?” Thanh Y tức giận phồng má lên.

Ngâm Sương đảo mắt: “Muội tưởng là xiêm y của tỷ thích tắm mưa.”

Thanh Y tức giận cắn răng.

Hoặc là thủy phần* của Ngâm Tuyết lại xuất hiện mùi hôi thối, Ngâm Tuyết là người thích điều chế sơn phấn, lại là người hay để tâm vào những điều vụn vặt, vì vậy suốt ngày chỉ thấy nàng ta nghiên cứu thủy phần, chăm chú xem nguồn gốc của mùi hôi thối kia.

*phần được làm từ vỏ cam cùng những nguyên liệu khác.

Thanh Thường đi tới cười nói: “Đừng nghiên cứu nữa, người ngồi trên người của người là biết, mấy ngày rồi chưa tắm hả? Làm cho sơn phấn người làm ra cũng có mùi này, ta cũng phải đi nói với tiểu thư một tiếng, dặn người ngân vạn lần đừng dùng đồ người làm ra.”

Ngâm Tuyết không giỏi cãi vã, nàng ta giận đến mức đỏ mặt, ngực cũng đập liên hồi như trống, một lúc lâu sau mới dậm chân: “Ngày nào ta cũng tắm đó!” Sau đó lại nhỏ giọng nói thầm: “Ta làm mấy cái này, tuyệt đối không thua kém với bên ngoài. Bậc thầy chế tạo sơn phấn của phường Lan Quế còn phải tới hỏi ta đó! Hừ!”

Mấy nha đầu không có việc gì làm nên chỉ biết đấu đá nhau. Nhưng nàng cũng nhìn ra, bốn người kia chia làm hai phái, Thanh Y cùng Thanh Thường một phe, Ngâm Sương cùng Ngâm Tuyết một phe.

Điều này làm cho Vân Hi rất nhức đầu, mấy thị nữ này cũng có thân thủ bất phàm. Nàng không biết làm sao những người tài giỏi như thế lại đến đây?

Thanh Y biết bán ám khí, hôm đó bán một viên đá nhỏ mà khiến vòng tay của Tiểu Đào văng ra ngoài.

Ngâm Tuyết chế tạo sơn phấn không kém mấy cửa hàng nổi tiếng trong phường Lan Quế. Nhưng cũng thật kỳ quái, nàng đưa phấn cho Hạ Ngọc Ngôn dùng thì không có việc gì xảy ra, nhưng nha đầu Thục Dược bên cạnh An thị dùng thử thì trên mặt lại nổi lên mấy chấm đỏ.

Thục Dược giận đến mức đến hỏi có phải Ngâm Tuyết cố ý hại nàng ta hay không, Ngâm Tuyết cảm phấn trong tay Thục Dược bôi lên mặt của mình cùng Ngâm Sương thì lại không có gì.

Ngâm Tuyết đảo mắt: “Là do da mặt của người không tốt, phấn của ta làm sao chứ?” Thục Dược hận đến mức cắn răng, nhưng một chút chứng cứ cũng không có, bởi vì nàng ta cũng cho người khác dùng thử, đương nhiên không có vấn đề gì.

Thanh Thường thì có lực ở tay rất mạnh. Lưu ma ma bên phía An thị vô duyên vô cớ bới móc lên tiếng nhục mạ người trong viện, ngay lập tức bị Thanh Thường dùng một tay nhắc lên rồi ném lên cây. Bởi vì ném quá cao nên thang trong phủ không đủ cao để với tới, đành phải đợi đến khi nổi thêm, tiêu tốn không ít thời gian.

Kết quả, Lưu ma ma bị treo trên cây hơn hai canh giờ, hết lần này tới lần khác lúc bà vừa bị treo lên thì trời lại đổ mưa, mưa trong mùa đông rét lạnh mà bà lại bị treo lên như thế nên không khỏi run rẩy, sau khi được cứu, Lưu ma ma đã sốt cao những ba ngày.

Còn Ngâm Sương, nàng ta giỏi về khinh công.

Lúc tối ngày hôm qua, bọn thị nữ cho rằng nàng đã ngủ nên Ngâm Suong len lén rời khỏi giường, sau đó nàng nghe thấy âm thanh gạch trên tường bao quanh viện bị rơi xuống, một lát sau lại nghe thấy giọng nàng ta nói chuyện cùng nam tử nào đó.

Giọng nói kia xa khoảng hai mươi trượng. Nếu như không có khinh công cao thì làm sao chỉ trong nháy mắt mà nàng ta đã bay xa tới hai mươi trượng như thế? Tường rào ở Hi Viên cao hai trượng, nàng ta chỉ là một tiểu cô nương, làm sao có thể nhảy qua một cách nhẹ nhàng được?

Vân Hi kinh sợ cả đêm không ngủ. Có thể nào nàng sẽ bị bốn thị nữ kia nhân lúc nửa đêm mà khiêng đi bán hay không?

Còn có, các nàng ta là do An thị mua từ chỗ mẹ mình. Có phải cũng là người nằm vùng của An thị tới đây giám sát nàng hay không? Nhưng nàng suy nghĩ trước sau cũng thấy không thông được, Thanh Thường đánh Lư ma ma, Ngâm Suong trừng trị nha đầu Thuộc Dược của An thị.

Nếu như là người của An thị phái tới thì làm sao lại đối đầu với An thị như thế?

Người của Nguyệt đi nương sao? Vốn dĩ bà ta chỉ là người bình thường, ngày thường chỉ biết khích bác để người trong phủ đầu đá nhau, nàng tin bà sẽ không thể tìm được mấy người có bản lĩnh như vậy.

Bởi vì trong lòng Vân Hi nghi ngờ bốn nha đầu kia nên gương mặt luôn trong trạng thái lo lắng, chỉ mấy ngày mà cơ thể gầy lại không ít. Hạ Ngọc Ngôn trông thấy vô cùng lo lắng, sợ nàng lại bị bệnh nên vội vàng mời đại phu.

Sau khi Vân Hi mua được cửa hàng cùng trang tử của An thị thì chỉ xuất phủ hai lần, nàng cho người tới tiền hành tu sửa lại phòng. Chỉ chờ tới năm sau nàng sẽ khai trương. Bởi vậy bây giờ rảnh rỗi, nàng chỉ biết đợi trong viện của mình, thế mà chuyện nàng ngã bệnh, vì sao An thị lại biết?

Thật ra nàng không còn bệnh nữa, chỉ là ngủ không ngon, hơn nữa trong lòng suy nghĩ quá nhiều chuyện nên ảnh hưởng khẩu vị, bởi thế mới gầy xuống.

Lư ma ma bưng một khay thức ăn đi tới Hi Viên, mới vào cửa đã cười vui hơn hờ.

“Tam tiểu thư, đại phu nhân biết gần đây người ngủ không ngon, bởi vậy cố ý gọi người trong cung tới, nấu cho người bát canh để uống cho an thần.” Lư ma ma thay thế khuôn mặt già nua lạnh lùng của ngày thường bằng nụ cười như hoa cúc.

Mùi Ngâm Tuyết giật giật, nhìn chén trên mâm của Lư ma ma mà rụt mắt lại, trong chén kia có mùi của cỏ Tử Huân? Cỏ Tử Huân khiến người ta sinh ra ảo giác, An thị muốn làm gì chứ?

Ngâm Tuyết vội vàng nháy mắt với Ngâm Suong.

Ngâm Suong gạt đầu một cái dựa vào cửa không để Lư ma ma đi vào.

Gương mặt già nua của Lư ma ma liền kéo dài xuống: “Ngâm Suong cô nương, người đến đây đã nhiều ngày rồi mà còn không hiểu quy củ sao? Người cũng chỉ là một nha đầu nhị đẳng, lại dám ngăn cản ta sao?” Nói xong bà giờ tay muốn tát Ngâm Suong.

Ngâm Suong cười lạnh, cơ thể chợt động, tay của Lư ma ma bị hất không thu lại được, “rầm” một tiếng, đầu bà đập vào khung cửa. Mấy thị nữ trong phòng cũng như ở ngoài đều len lén cười lên.

“A, thì ra là người, nô tỳ hoa mắt không nhìn thấy, mong người đừng trách, mời vào.” Ngâm Suong cười hi hi đuổi tay ra làm động tác mời chào.

“Người...” Lư ma ma giận đến mức muốn đưa tay ra đánh, chợt nghĩ còn có việc quan trọng phải làm nên cắn răng chịu đựng lửa giận trong lòng. Bà khinh bỉ kéo môi rồi lách người đi vào trong nhà. Đại phu nhân trừ mấy tiểu yêu tinh này, sau đó thu thập các người.

Ngâm Suong thấy sát khí trong mắt bà thì trong lòng càng cười lạnh, không tìm chết thì sẽ không chết!

Lúc Lư ma ma bước vào cửa, nàng nhanh chóng đuổi chân ra, Lư ma ma thét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất. Chiếc khay trong tay bầy ta bay “vèo” về phía trước, trùng hợp đáp ngay vào lò lửa lớn đang đốt trong phòng.

Ngâm Suong cố tình la âm lên: “Lư ma ma, làm sao người lại ném canh đại phu nhân đưa cho tam tiểu thư vào lò lửa hả? Đúng là đáng tiếc quá.”

Lư ma ma vừa sợ vừa giận, nếu Tạ Vân Hi không uống chén canh này, không phải đại phu nhân đã tổn công rồi sao?

Vân Hi đi tới đỡ Lư ma ma dậy, vỗ vỗ vai bà nói: “Không sao, đã cháy rồi thì không lấy về được. Nhưng tâm ý của đại nương ta sẽ ghi nhận, ta biết người luôn thương ta mà, Lư ma ma đừng lo lắng, ta sẽ không nói với đại nương đâu, người về nói cảm ơn người giữ ta.”

Đợi đến khi Lư ma ma đang lo lắng bắt an đi khỏi Hi Viên, Vân Hi mới gọi Lục Châu tới, lặng lẽ dặn dò: “Người tới Đông viện của đại phu nhân xem chừng đi, hôm nay hoặc mấy ngày trước có người nào tới tìm đại nương không?”

Bốn nha đầu kia nàng không dám dùng, dùng Lục Châu trước rồi hãy nói.

Lục Châu trở lại rất nhanh: “Tiểu thư, sáng sớm hôm nay là người bên Đông Bình hầu của An phủ đi tới, nói năm ngày sau là đại thọ 70 tuổi của lão phu nhân An thị, mời lão phu nhân, các phu nhân cùng các tiểu thư, thiếu gia đến dự tiệc. Nhưng mà tiểu thư, nô tỳ lại nghe nói, An phu nhân còn hỏi ngày sinh tháng đẻ của tiểu thư nữa.”

Ngày sinh tháng đẻ sao? Vân Hi nhủ mày lại, hỏi ngày sinh tháng đẻ chỉ có một chuyện thôi, chẳng lẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lấy Lòng An Thị

Lưu ma ma trở về Tụ Phúc Viên.

An thị hỏi vợ: “Nó ăn rồi chứ?”

“Vâng... Tam tiểu thư nhận rồi.” Lưu ma ma nói, dĩ nhiên cũng chỉ biết nói dối. Bà không dám nói sự thật là bà không cẩn thận ném nhân sâm kia vào lò lửa rồi.

An thị hài lòng cười: “Rất tốt, người lui xuống đi, sau đó vào nhà kho cầm chút vải gấm mang ra ngoài.”

“Phu nhân muốn may quần áo sao? Có muốn mời người của phường Lệ Y tới đây hay không?” Lưu ma ma lại hỏi.

“Dĩ nhiên mời rồi, nhưng mà người gọi Thục Dược tới đây đã.” An thị nâng ly trà lên hóp một ngụm, bên môi hiện lên ý cười: “Phủ Đông Bình Hầu mời các tiểu thư đi dự tiệc, làm sao không may cho bọn chúng ít quần áo chứ.”

Lưu ma ma không nói gì, mấy ngày trước thật sự bên Tây Viên đã chọn giặt đại phu nhân, sau đó bên đó cũng chỉ biết ở trong viện không ra được, hai viện cũng không đấu đá nhau nữa, thế nhưng tam tiểu thư lại sắc sảo quá mức, với tính tình của đại phu nhân, nhất định không thể nào dễ dàng bỏ qua rồi.

Thục Dược được An thị phân phó nên nhanh chóng đến Hi Viên.

Nàng không vênh váo như Lưu ma ma mà bày ra nụ cười dịu dàng, bởi vì lúc về mũi Lưu ma ma bị bầm tím nên nàng chắc hẳn bà ta đã chọn phải bốn thị nữ của Hi Viên.

Mấy nha đầu kia vô cùng xảo trá, nếu mặt đối mặt chiến đấu thì sẽ thất bại, nàng không ngu như vậy đâu. Chẳng qua lúc thấy Ngâm Tuyết thì sắc mặt Thục Dược trầm xuống, mấy ngày trước thiếu chút nữa mặt của nàng bị hủy do nha đầu kia rồi.

Ngâm Tuyết nhớ lại chuyện kia nhưng cũng không thể hiện gì nhiều, chỉ cười tủm tỉm đón Thục Dược vào.

Vân Hi đang suy đoán không biết An phu nhân hỏi ngày sinh tháng đẻ của mình làm gì thì thấy nha đầu Thục Dược của An thị bước vào. Nàng hơi nâng mày lên.

Không có việc gì thì sẽ không tới tìm, chuyện khác thường thì sẽ có điềm gở. Đến lúc này lại để cho hai người hầu lần lượt đi tới chỗ nàng, sự khác thường của An thị khiến Vân Hi dâng lên mấy phần nghi ngờ trong lòng.

“Nô tỳ tham kiến tam tiểu thư.” Thục Dược nhanh chóng hành lễ với Vân Hi.

Vân Hi đang ngồi đọc sách trên giường, nghe vậy thì chỉ hơi nghiêng đầu qua nhìn.

Không biết từ lúc nào mà người bên cạnh An thị cũng biết khách khí với nàng, vừa rồi Lưu ma ma cũng như thế, khi canh nhân sâm bị bay vào lò lửa, với tính tình trước kia của bà ta thì hẳn là sẽ đánh mắng người của Hi Viên một phen, thế nhưng lần này lại chỉ chán nản rồi đi.

Thục Dược trước mắt cũng vậy, khách khí với nàng không thua kém hai tỷ muội Tạ Vân Lam.

“Người đứng lên đi, người là người bên cạnh của đại nương, hành lễ như vậy, ta không chịu được đâu.” Vân Hi lạnh nhạt cười một tiếng, ý bảo Thanh Y lại đỡ nàng ta.

Thục Dược cũng cười nhạt, thể hiện ý coi thường Vân Hi rất rõ ràng, “Tam tiểu thư, đại phu nhân mới mua lấy ít vải gấm Tứ Xuyên từ kho ra, thấy đã cuối năm nên muốn may đồ mới cho các vị tiểu thư, cũng đã mời người ở phường Lệ Y tới rồi, mời tam tiểu thư theo nô tỳ tới chỗ đại phu nhân để lựa.”

May đồ mới cho nàng sao? Không phải là mặt trời mọc ở hướng Tây chứ? Trong trí nhớ của nàng thì tất cả quần áo nàng đang mặc đều do chính tay Hạ Ngọc Ngôn làm.

Nhưng mà đi tới cũng được, xem rốt cuộc An thị muốn làm gì với nàng.

“Được, ta mặc áo khoác rồi sẽ theo người.” Vân Hi để sách xuống bàn rồi đi vào trong cầm lấy áo choàng ngoài.

Thanh Y cùng Ngâm Sương lập tức đi theo, hai người đồng thanh nói, “Tiểu thư, để cho nô tỳ đi cùng người.”

Hai người nói xong rồi trừng mắt nhìn nhau, sau đó lại quay sang Vân Hi mong đợi. Vân Hi chớp mắt, “Không, ta đi cùng Lục Châu.”

Đang trong quá trình thăm dò lai lịch bốn nha đầu này nên nàng sẽ không dùng nếu không cần.

Đột nhiên Vân Hi gọi Lục Châu nên Lục Châu vừa vui mừng vui lo sợ.

“Tiểu thư, nô tỳ lấy lò sưởi tay cho người.”

“Tiểu thư, cổ của áo khoác này thấp quá, hay là choàng thêm khăn cổ đi?”

“Hôm qua trời mưa, đường sẽ trơn lắm đấy, tiểu thư phải cẩn thận.” Lục Châu giống như chó lấy lòng chủ, khiến cho bốn nha đầu kia vô cùng khinh bỉ.

Vân Hi gật đầu một cái rồi nói: “Đi thôi.”

Ngoài chuyện Lục Châu tham tiền ra thì cũng xem như trung thành với nàng, nàng ta giúp nàng đỡ một cái tát, thay nàng ra ngoài phủ. Ít nhất nàng ngu ngốc ở trong phủ lâu như vậy, tính tình của người hầu cũ nàng đều biết rõ.

Nghĩ như vậy nên Vân Hi quyết định mang Lục Châu theo mình.

Hai chủ tớ đi theo Thục Dược, rất nhau sau đó đã tới Tụ Phúc Viên của An thị.

An thị đang ở trong nhà, mấy tiểu thư khác của Tạ gia cũng đã tới đủ. An thị ngồi trên ghế cao, bên trái là Tạ Vân Dung cùng Tạ Vân Hương.

Tạ Vân Hương thấy Vân Hi đi vào thì nhìn nàng chằm chằm, trong mắt tràn đầy ghen tị cùng oán hận.

Điều này làm cho Vân Hi không hiểu, nàng làm gì khiến Tạ Vân Hương ghen ghét đến như vậy? Nương vô dụng, tuy là đích nữ nhưng còn không bằng thứ nữ như Tạ Vân Hương.

Tạ Vân Dung lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn Vân Hi một cái, sau đó lẳng lặng uống trà, một thân quần áo màu trắng thuần khiết làm nổi bật lên sự tinh xảo ưu nhã của nàng ta, phảng phất giống như tiên tử trên trời.

An thị thấy Vân Hi tiến vào thì tươi cười như hoa, bà ta bước xuống rồi kéo nàng ngồi bên phải mình, “Khỏe rồi chứ? Mấy ngày trước nghe nói con bị mất ngủ, nhìn xem cơ thể gầy đến thế này. Mau ngồi đi, Mẫu Đan, bưng trà nóng tới để tam tiểu thư uống cho ấm người.”

Tạ Vân Hương giận đến mức phồng má, hừ lạnh một tiếng. Nàng đi vào đã được một lúc mà đại phu nhân cũng không nhìn nàng ta, Vân Hi kia ngu ngốc như cộc gỗ, sao lại nhiệt tình như vậy chứ.

“Nhị tỷ, sao tỷ không giận vậy? Đại phu nhân cũng không đối xử tốt với tỷ như vậy đâu.” Tạ Vân Hương lặng lẽ kéo tay áo Tạ Vân Dung.

Tạ Vân Dung chỉ cười nhạt: “Muội ấy cũng chỉ là nữ nhi do nhị phu nhân sinh ra, mẫu thân đối xử với muội ấy tốt một chút, ngược lại sẽ thể hiện được sự rộng lượng bác ái của người.”

Ta là nữ nhi ruột thịt, dù đại phu nhân có đối xử tốt với người khác đi chăng nữa thì làm sao hơn ta được? Chẳng lẽ tứ muội đang ghen tị với tam muội sao?”

“Muội... Muội đâu có...” Tạ Vân Hương bị lời nói của Tạ Vân Dung làm cho cứng miệng, gương mặt lúng túng không dám nói gì nữa.

Tạ Vân Dung khinh thường nhếch môi.

An thị sắp xếp chỗ ngồi cho Vân Hi xong thì lại vội vàng kêu nha đầu khác: “Thục Dược, đưa mấy sắp vải lại đây để các tiểu thư lựa chọn. Mẫu Đan, người đi xem người chỗ phường Lệ Y tới chưa.”

“Vâng, phu nhân.” Bọn nha đầu bận rộn chạy đi.

Vân Hi chỉ im lặng cầm ít trà trong tay, nàng không uống mà chỉ liếc nhìn hơi nóng đang bốc lên.

Không lâu sau, Thục Dược dẫn ba thị nữ khác tới, mỗi người cầm ba bốn cây vải.

“Đề xuống đó, đề xuống, đặt ở đây được rồi.” An thị chỉ vào một bàn tròn trong phòng, những ly trà trên đó cũng đã được dọn đi hết. Người hầu đặt mấy cây vải lên trên đó, nhìn vào chỉ thấy giống như muôn hoa khoe sắc vô cùng lộng lẫy, “Đến đây lựa đi, các con tới lựa đi nào.”

Nói là để các nàng chọn chứ thật ra An thị đã nhanh chóng rút ra một cây vải gấm màu hồng. Đó là vải gấm Tứ Xuyên, loại vải thượng đẳng mà không chỉ có màu sắc diễm lệ, cảm giác khi chạm vào cũng thoải mái, mềm mại hơn loại vải bố thông thường.

“Vân Hi, da con trắng như vậy, mặc màu hồng sẽ rất đẹp.” An thị cầm cây vải đến trước mặt Vân Hi cười nói: “Không tệ, đúng là thật đẹp mắt.”

Ánh mắt ghen tị của Tạ Văn Hương lại lướt qua, cây vải màu hồng kia nàng ta cũng đã nhìn trúng rồi, cũng chỉ có một cây thôi, sao đại nương lại cho nha đầu chết tiệt kia?

Thế nhưng Vân Hi lại lật tìm trong đồng vải bố, không thèm nhìn lấy một cái.

Màu hồng đậm quá già, màu xanh lam sẽ khiến da nàng trông đen hơn, xanh biếc... nàng mới không cần màu xanh ấy, mấy di nương trong phủ luôn mặc màu xanh biếc này. Nàng không muốn mặc cùng màu với họ, chọn tới chọn lui, không thể làm gì khác hơn là chọn màu vàng hơi đỏ.

Bởi vì đi dự thọ yến nên màu sắc của vải phải diêm lệ, Tạ Văn Dung luôn luôn mặc màu trắng thanh khiết nên bây giờ nàng liền chọn cho mình màu hồng cánh sen, cũng xứng với dung nhan thanh lệ của mình.

Sau khi mọi người chọn xong thì Lệ nương chỗ phường Lệ Y cũng vừa tới.

Đây là một phu nhân chừng bốn mươi tuổi, ngày thường có một đôi mắt như hoa đào, nụ cười vô cùng quyến rũ, dáng người thon thả là lướt, khi im lặng thì trên môi vẫn luôn có nụ cười.

“Lệ nương, mời một người bạn rộn như ngươi tới đây cũng không dễ dàng gì, mấy cô nương nhà chúng ta muốn có đồ mới, tài nghệ của ngươi ta rất thích, không nhìn thấy ai hơn ngươi được.” An thị vừa cười vừa đứng dậy đến chỗ Lệ nương.

“Đại phu nhân có khỏe không? Mấy ngày không thấy mà trông người trẻ hơn mấy phần, dùng phần thượng hạng nào vậy?” Lệ nương cũng cười hàn huyên mấy câu, ánh mắt bà quét qua ba vị tiểu thư đứng trước mặt một lần, cuối cùng dừng lại ở chỗ Vân Hi, sau đó quét mắt nhìn từ trên xuống dưới, dường như trong mắt có chút đăm chiêu.

“Ta nào có trẻ ra, ngươi cứ đùa.” An thị cười nói, “Chính là ba người này, đại tiểu thư đã xuất giá rồi, mấy đứa trẻ này cũng đã đến tuổi, ăn mặc cũng phải trưởng thành lên đúng không?”

“Đúng là các vị tiểu thư ở Tạ gia đều rất xinh đẹp, mấy vị tiểu thư của nhà khác trong Kinh Thành còn thua xa.” Lệ nương là người làm ăn, bởi vậy nói câu nào ra cũng thể hiện sự nịnh nọt.

Không lâu sau đó, Lệ nương vừa thu dọn đồ nghề của mình vừa cười nói: “Ta sẽ dùng may cho chỗ khác, trước mắt may cho ba tiểu thư này, chắc chắn ba ngày sau sẽ có xiêm áo đưa tới.”

“Làm phiền Lệ nương rồi.” An thị gọi nha đầu đưa phần thưởng rồi sai đưa Lệ nương trở về cửa hàng. Lúc Lệ nương ra tới cửa thì đột nhiên quay đầu nhìn Vân Hi. Trong lòng Vân Hi sinh nghi cũng nhìn bà.

Lập tức Lệ nương vội vàng rời khỏi phòng An thị.

Người này có gì đó kỳ lạ.

Từ phòng An thị ra ngoài, ba tỷ muội của Tạ gia ai cũng không để ý đến người kia. Tạ Văn Dung vẫn giữ bộ dáng thanh cao, bình thường không lui tới chỗ các nàng nên lúc này không hàn huyên điều gì.

Mà trong lòng Tạ Văn Hương luôn ghen ghét An thị nhiệt tình với Vân Hi nên cũng không để ý đến nàng, ra cửa còn cố ý dụng vai của Vân Hi, nếu không phải nàng nhanh chóng giữ lấy khung cửa thì chỉ sợ bị Tạ Văn Hương làm cho ngã xuống đất.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Lục Châu vội vàng đỡ Vân Hi.

Vân Hi lắc đầu một cái, “Không sao, đi thôi, trở về Hi Viên.”

Lục Châu lại bĩu môi, “Làm sao tứ tiểu thư lại dám làm như vậy? Thật quá đáng.”

Tạ Văn Hương còn chưa đi tới cửa viện của mình thì trên đường đi đã bị Nguyệt di nương ngăn lại. Nguyệt di nương bảo hai nha đầu kia lui đi chỗ khác, sau đó vội vã kéo Văn Hương đi tới một bên thủy tạ*.

* Nhà ở trên mặt nước.

Ba mặt của thủy tạ đều là nước, chỉ có một mặt là có cầu bằng đá nối với bờ, muốn nghe trộm cũng không nghe được.

Dáng vẻ của Nguyệt di nương lại thần thần bí bí khiến cho Tạ Văn Hương bị dọa sợ không hề nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thứ Nữ Của Triệu Gia

Nguyệt di nương nhìn xung quanh, thấy hai thị nữ kia đã cách họ một quãng rất xa, trên đường lại không có người, lúc này bà mới nhỏ giọng hỏi, “Đại phu nhân gọi các con tới chọn vải, con có chọn màu hồng hay màu đỏ không?”

Tạ Vân Hương hừ lạnh một tiếng: “Vốn là con muốn lấy màu hồng, vậy mà đại phu nhân lại thiên vị, đưa cây vải đỏ cho Tạ Vân Hi đáng chết kia.”

Nguyệt di nương vỗ vỗ ngực, bà thở ra một hơi: “Hừ chết ta, con không chọn là tốt rồi.”

“Sao thế ạ?” Vân Hương nghi ngờ hỏi.

“Tại sao ư?” Nguyệt di nương hừ lạnh một tiếng, “Con nghĩ An thị có lòng tốt vậy sao? Có thể hào phóng mà lấy gấm Tứ Xuyên ra may y phục cho các con sao, đương nhiên chuyện này có nguyên nhân của nó.”

“Nguyên nhân sao? Nguyên nhân gì ạ?” Tạ Vân Hương cũng hạ giọng xuống, nghĩ đến gương mặt ân cần của Tạ thị với Tạ Vân Lam, ánh mắt nàng khẽ đảo quanh nhưng trong lòng thì bắt đầu vui vẻ. Tiệm nhân Vân Hi đáng chết kia, còn cho mình có được sủng hạnh nữa chứ, không biết rằng bản thân đang bị người khác tính toán.

“Còn không phải là vì cha con sao.” Nguyệt di nương cong môi, trên mặt hiện ra mấy phần đắc ý, “Mặc dù ta không phải người giữ ngân quỹ của phủ này, nhưng lão gia cũng hay bàn chuyện với ta. Bây giờ ông ấy đang lo lắng chức vị Thái Sur, vốn trong triều cũng có nhiều người đứng ra đề nghị cho ông ấy lên chức ấy, Hoàng Thượng cũng không phản đối, nhưng Đông Bình Hầu kia lại phản đối. Đông Bình Hầu là bên nhà huynh trưởng của An thị, thẳng trước An thị đắc tội với An phu nhân cùng An thiếu gia, An lão gia của Đông Bình Hầu đang vô cùng giận giữ.

Bởi vậy lão gia muốn hai nhà An Tạ kết thân, để một trong ba tỷ muội con gà qua bên đó. Đông Bình Hầu sinh được hai nhi tử, trưởng nam An Cường thì con đã gặp qua rồi, thân hình béo ú, đầu óc ngu ngốc, lại không có võ thuật, hằng ngày chỉ biết đi chơi chọc chó ghẹo chim. Đã vậy hắn còn có bảy tiểu thiếp, đương nhiên không thể là phu nhân tốt. Nhị nhi tử là An Xương thì lại là nhân tài, đang đi học ở thư viện Cam Lâm, nghe nói học vấn không tồi.

Nhưng mà lúc An phu nhân sinh hắn ra lại khó sinh nên thiếu chút nữa đã hại chết bà ấy, khiến An phu nhân không yêu quý hắn lắm. Nói như vậy, hai người đó chẳng chọn được ai cả. Nhất định bên nhà An thị biết nhà chúng ta sẽ không gả Tạ Vân Dung đi, chỉ còn con cùng Tạ Vân Hi thôi, bây giờ phụ thuộc vào việc An thị nhìn trúng người nào. Lão phu nhân của An gia thích những nữ tử mặc đồ màu đỏ tươi, hôm nay An thị lại sắp xếp cho Tạ Vân Hi chọn vải màu đỏ, có thể thấy bà ta đã cố ý rồi.

Trong lòng nương đã trút được tảng đá lớn.”

“Thì ra mọi chuyện là như vậy, khó trách...” Tạ Vân Hương cong môi,

Nàng là thứ nữ, theo như địa vị mà nói thì thấp hơn Tạ Vân Hi một bậc, nhưng nàng có một mẫu thân khôn khéo.

Tạ Vân Hi, người kém xa ta mười dặm!

Tỷ muội trong phủ nhiều, phẩm có gì tốt, có gì ngon, có gì vui thì An thị cũng nghĩ đến hai nữ nhi của mình đầu tiên, thân là thứ nữ như nàng làm sao cam lòng cho được, đôi lúc nàng nghĩ tại sao mình không đầu thai làm con của An thị chứ?

Tướng mạo của nàng không thua kém người khác, lúc tỷ muội cùng nhau học tập trước phu tử thì nàng cũng đã nỗ lực hết sức, muốn được khen ngợi nhiều nhất, thế nhưng nàng không thể được đối xử giống hai tỷ muội của Tạ Vân Lam, khi xuất phủ dự việc phải ngồi trong góc, vào cung dự tiệc thì cũng không có phần của nàng.

Nhưng cũng may có Tạ Vân Hi, một đích nữ hữu danh vô thực như vậy khiến nàng có chút cảm giác hơn người, khiến nàng cảm thấy mình không phải là người kém cỏi nhất trong phủ.

Hôm nay, ngay cả An thị cũng vứt bỏ Tạ Vân Hi, Tạ Vân Hương cảm thấy cuộc sống không mờ tối giống như nàng từng nghĩ, cuối cùng cũng có người gánh vác chuyện xấu thay nàng.

Ba ngày trời qua nhanh chóng. Sáng sớm ngày hôm đó, Thục Dược trong viện An thị cầm quần áo đã được may xong cùng với một chiếc trâm cài tóc tới cho nàng.

Màu hồng màu đỏ chiếm tám phần trên váy, kim tuyến óng ánh trên các đóa hoa Mẫu Đơn được thêu bên trên, còn có hoa Như Ý nở rộ thể hiện phú quý cát tường, quả là một y phục thể hiện cho những điềm lành.

Vân Hi không thích bộ quần áo đó lắm, để mặc cho bọn nha đầu đặt ở trên bàn. Bản thân chỉ ngồi bên cạnh vẽ tranh.

Hôm qua nàng lại ra phủ một chuyến, tường ngoài của tửu lâu đã được tu sửa, hiện tại đang chuẩn bị kế hoạch cho bên trong.

Bên ngoài chỉ là phần phụ, bên trong mới quan trọng. Vị trí của phòng bếp, có thể xây bao nhiêu phòng khách, còn có nên bố trí lối đi khẩn cấp ở nơi nào, nên bố trí phòng hạng một, hạng hai, hạng ba ra sao, nàng phải suy nghĩ thật kỹ.

Quá nhiều phòng thì không có lỗi, quá ít phòng thì không đủ thứ bậc cho từng phòng để khách chọn. Nếu sửa lại quá hoa lệ thì chỉ sợ không đủ bạc, nhưng nếu không lộng lẫy thì sẽ không cạnh tranh được với những đối thủ bên cạnh, vị trí của tử lâu này ở chỗ phồn hoa nhất trong Kinh Thành cơ mà.

Cho nên, nàng không để tâm tới chuyện An thị mời nàng đi dự tiệc, thậm chí còn muốn mượn cớ để từ chối.

Chẳng qua là quỷ thần xui khiến, từ lúc quần áo được đưa tới thì lần đầu tiên bốn thị nữ trong phủ không trộn mắt cãi nhau, không còn bới móc nhau như trước.

Thanh Y nâng cằm trầm tư, Thanh Thường thì lật quần áo lên xem xét. Ngâm Sương gọi Ngâm Tuyết tới chỗ mình, Ngâm Tuyết chỉ nhìn đồng quần áo rồi hít vào mấy hơi, trong mắt lóe lên chút nghi hoặc.

Vừa qua buổi trưa thì người của lão phu nhân tới báo nàng qua chỗ của bà. Nói là biểu tiểu thư trong phủ trở về nên muốn các vị tiểu thư trò chuyện với biểu tiểu thư.

Biểu tiểu thư trong Tạ gia chính là nữ nhi do tiểu cô Tạ Viện sinh ra. Tạ Viện đến Triệu gia hai mươi năm, cũng chỉ sinh được một nữ nhi, Tạ lão phu nhân rất thương đứa bé kia, thế mà hết lần này tới lần khác Triệu gia lại không cho về thăm phủ, một năm cũng chỉ về được hai lần.

Tại sao hôm nay lại tới đây?

Lúc Vân Hi đến Bách Phúc Viên thì đã có không ít người ngồi trong nhà, tất nhiên An thị cũng có mặt, bà ta đang kéo tay Triệu Ngọc Nga vừa nói vừa cười với lão phu nhân.

Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Dung ngồi ở phía dưới, bên cạnh các nàng còn có một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi gì đó, không biết tiểu cô nương đó có bị gì không mà dường như vẻ mặt đang tức giận nhìn mọi người trong phòng.

Hạ Ngọc Ngôn cùng Tạ Viện ngồi cùng một chỗ, bọn họ đang nhỏ giọng nói gì đó, Vân Hi vào phòng chào hỏi lão phu nhân cùng Tạ Viện, cũng lễ phép vén áo thi lễ với An thị, sau đó mới tiến đến bên người Hạ Ngọc Ngôn rồi ngồi xuống.

Có lẽ đã lâu rồi lão phu nhân mới gặp được nữ nhi nên tâm tình rất tốt, gỡ một mảnh ngọc Trụy Tử từ trên cổ xuống rồi gọi Triệu Ngọc Nga tới ngồi gần bà.

“Cầm đi, đây là mảnh ngọc mà ngoại tổ của cháu đi tới Tây Cương vô tình lấy được, chính tay người mài đó, lúc cháu thành hôn ta không dự được, đương nhiên chưa tặng lễ vật cho cháu.”

Trong mắt Tạ Viện đã rung rung nước mắt, bà kéo tay Triệu Ngọc Nga nói: “Còn không mau cảm ơn ngoại tổ mẫu.” Triệu Ngọc Nga dập đầu cảm ơn rồi vội vàng đeo miếng ngọc Trụy Tử ấy lên cổ.

Tiểu cô nương tức giận kia thấy miếng ngọc thì ánh mắt sáng lên, nàng ta vội vàng chạy đến trước mặt Triệu Ngọc Nga duỗi tay ra: “Tỷ tỷ, cho muội mượn ngọc Trụy Tử mấy ngày đi.”

Triệu Ngọc Nga che cổ mình lại nhìn về phía Tạ Viện, Tạ Viện thở dài một tiếng cúi thấp đầu cũng không thể hiện đồng ý hay không đồng ý.

Gương mặt An thị hiện lên sự ngạc nhiên.

Lập tức Tạ lão phu nhân nổi giận: “Ngọc Nga, ngọc Trụy Tử kia là do ông cháu để lại, cháu phải giữ gìn cho tốt, không được tháo ra.”

Triệu Ngọc Nga vội vàng cúi đầu trả lời: “Ngọc Nga biết ạ, cháu sẽ giữ gìn thật kỹ.”

Tiểu cô nương kia cười lạnh: “Tỷ tỷ hẹp hòi như vậy sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ là một mảnh ngọc thôi sao? Sau khi ta về, ta cũng nói nương mua cho ta một mảnh, không, mua một chục luôn.”

Ái chà, khẩu khí thật lớn, khóe miệng Vân Hi co quắp lại.

Đây chính là ngọc kim ti có trị giá những một lượng vạn, miếng ngọc mà Tạ gia có cũng lớn bằng nửa bàn tay, trên dây đeo cũng có những hạt châu nhỏ làm từ ngọc kim ti kia. Người có thể mua được món này ở Kinh Thành cũng không nhiều. Không phải Triệu gia có nhiều tiền như vậy chứ.

Tạ lão phu nhân sống cả đời nhưng bây giờ là lần đầu tiên nghe được một tiểu nha đầu nói năng lỗ mãng trước mặt bà.

Bà là chủ mẫu của gia tộc Tạ thị, bao nhiêu người nịnh nọt a dua trước bà, nếu có ai ghen tỵ cũng chỉ dám nói sau lưng, chưa từng có ai dám châm chọc lúc có mặt bà. Huống chi chỉ là con nhóc chừng mười tuổi như thế kia.

Tạ lão phu nhân trầm mặt nhìn về phía Tạ Viện.

Tạ Viện tiến đến nắm lấy cổ tay tiểu cô nương kia: “A Cận, không nên tức giận, đợi sau khi trở về ta sẽ mua cho con một cái đẹp hơn cái kia nữa, con chịu không?”

Lúc này A Cận mới tươi cười: “Mẫu thân nói lời phải giữ lấy lời đó, cũng không được thiên vị tỷ tỷ đâu.”

Tạ Viện trấn an A Cận xong mới lúng túng cười với Tạ lão phu nhân.

Tạ lão phu nhân chỉ nghiêng đầu, bắt đầu đi thờ dài một tiếng.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn A Cận, Tạ Vân Hương liếc mắt cười khinh bỉ. Thế mà Triệu Cận kia lại không phát hiện ra, người khác liếc nhìn mình, trong lòng nàng ta lại càng vui vẻ hơn, điều này khiến cho người khác cảm thấy nàng ta thật kỳ lạ.

Mọi người ngồi được một lát thì Tạ lão phu nhân cũng nói khéo bảo mọi người lui về. Vân Hi theo Hạ Ngọc Ngôn về lại Hạ Viên, thừa dịp sau lưng không có ai liền hỏi: “Nương, người giành ngọc với biểu tỷ là ai vậy?”

“Con nói tiểu cô nương kia sao, đó là thứ nữ của Triệu gia tên là Triệu Cận.” Hạ Ngọc Ngôn nói, “Trước kia con không ra khỏi viện, số lần cô cô của con trở về cũng không nhiều lắm, bởi vậy con không biết người đó cũng phải.”

“Còn nữa, không thể nào đột nhiên cô cô lại về nhà được, không phải tết, không phải lễ mà về chứ? Lần trước Tạ Vân Lam xuất giá, cô cô cũng có về đâu.”

“Còn không phải là muốn tỏ mẫu của con đưa nhị tiểu thư của Triệu gia cùng đến phủ Đông Bình Hầu sao.”

“Thứ nữ của Triệu gia mà cũng được dự tiệc sao?” Vân Hi cảm thấy tiểu cô của Tạ gia cũng quá mờ ám rồi.

Phu quân của tiểu cô Tạ Viện tên là Triệu Hoài, hần ta ái thiếp diệt thê*, người trong Kinh Thành không ai là không biết. Hần cùng chịu tiểu thiếp cùng nữ nhi, nhi tử của nàng ta, trong khi đó chà đạp nữ nhi của chính thê.

* Yêu ái thiếp mà không quan tâm đến chính thê.

Tính tình của Tạ Viện còn mềm yếu hơn cả Hạ Ngọc Ngôn, ít nhất Hạ Ngọc Ngôn không để Tạ Cẩm Côn tùy ý định đoạt cuộc sống của mình.

Tạ Viện tôn sùng Triệu Hoài giống như thần linh, ông ta nói gì bà đều nghe, gọi đông thì chạy đông, gọi tây thì chạy tây. Không để cho về nhà mình thì hai năm bà ta cũng không dám về. Vậy mà bây giờ có chuyện tốt cho thứ nữ lại muốn đuổi thê tử về nhà mẹ đẻ của mình.

Mặc dù Tạ lão phu nhân rất tức giận nhưng nữ nhân gả đi cũng như bát nước đã đổ, thương mà không giúp gì được.

“Thật ra đưa nhị tiểu thư của Triệu gia đi dự tiệc, vốn cũng không phải việc lớn gì, chẳng qua đạo này Triệu gia thân thiết với Tấn Vương phủ nên hoàn toàn coi thường Tạ gia, gần đây Tấn Vương phủ lại được thế, cưới tiểu thư của Tạ gia nhưng lại không thân cận nhiều như trước kia, điều này khiến lão phu nhân rất tức giận. Triệu gia có mối nói cừ rồi.”

Tấn Vương phủ sao? Người của Nam Cung Thần?

Đột nhiên Vân Hi dừng chân, cái tên Nam Cung Thần thoáng qua khiến một đoạn trí nhớ mơ hồ lại dần dần xuất hiện rõ ràng trong đầu nàng. Nguyên chủ Tạ Vân Hi từng nghe lén An thị nói chuyện cùng Tạ Vân Lam.

Tạ Vân Lam muốn diệt trừ Tạ Uyển, cũng không phải đơn giản là vì nàng có hôn ước với Nam Cung Thần mà là vì thân thể của Nam Cung Thần.

Hần không phải là thê tử của Tấn Vương phủ, vào Tấn Vương phủ cũng chỉ để che mắt thế nhân, hần là...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Kết Thân

Tại Tấn Vương phủ, Nam Cung Thần đang ở trong thư phòng. Liễu Tình Nhu dẫn theo nha đầu dâng trà lên, “Thê tử gia, đây là trà Vân Vụ mà người thích nhất.”

Nha đầu đặt trà xuống bàn, ánh mắt của nàng ta khẽ liếc vị khách ngồi ở bên kia, đó là một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, chính là Thông chính sử Triệu Hoài.

Nam Cung Thần ngồi ở bàn bên cạnh đang nhìn một phong thư, thấy Liễu Tình Nhu đi vào thì sắc mặt cũng trở nên khó chịu, giọng nói không nhã nhặn như ngày thường, “Sau này không có lệnh của ta, nàng đừng tự ý lui tới đây nữa, đi ra ngoài đi.”

Liễu Tình Nhu dịu dàng cười một tiếng, cúi người vén áo thi lễ: “Thiếp thân đã hiểu, chỉ là sợ Thê tử gia ngồi ở đây mà không có nha đầu nào rót nước trà, tùy tùng của người lại tới tiền viện rồi nên thiếp mới vào đây. Nếu như vậy thì thiếp thân cáo lui.”

Thông chính sử Triệu Hoài sao? Chỉ mới nửa tháng mà ông ta tới đây những năm lần rồi, chẳng phải quá thường xuyên rồi sao.

Mà mỗi lần Nam Cung Thần gặp Triệu Hoài thì cũng không để nàng đến gần thư phòng, lần này lại nói thẳng không cho nàng vào nữa. Chắc là bọn họ đang có âm mưu gì đó.

Liễu Tinh Nhu chớp mắt rồi dẫn nha đầu ra ngoài. Đi được một đoạn thấy không có ai ở xung quanh, lúc này nàng mới cởi hầu bao bên hông đưa chon nha đầu kia: “Ở đây có chút bạc vụn, người xuất phủ một chuyến, xem gần đây Triệu gia có chuyện gì không. Đặc biệt là Lâm di nương của Triệu gia, người phải nghĩ biện pháp nào đó để tiếp cận gần hơn.”

Nha đầu vâng lời lui xuống.

Trong thư phòng, Triệu Hoài nói với Nam Cung Thần: “Thế tử gia, sợ chuyện kết thân kia sẽ không dễ làm, hôn sự của đại nữ nhi ta đã chấp nhận một gia đình ở Giang Nam, nếu từ hôn thì sợ rất khó, không riêng đôi phương không chịu từ bỏ mà Tà gia cũng sẽ nhúng tay vào. Còn nhị nữ nhi là thứ nữ, làm sao có thể kết thân với Đông Bình Hầu được? Coi như thần đồng ý thì phủ Đông Bình Hầu cũng sẽ không chấp nhận đâu.”

“Bây giờ đang rất khó khăn nên cũng không có cách nào. Lấy thứ nữ để kết thân thì có khối người ở Kinh Thành làm việc đó mà, không phải phu nhân của Bình Bộ Thượng thư Tà Cẩm Côn cũng chỉ là thứ nữ của phủ Đông Bình Hầu sao?” Trong mắt Nam Cung Thần lóe lên một tia sáng: “Đông Bình Hầu vẫn luôn trong coi Hộ Bộ, đây là công việc béo bở ở Đại Lương chúng ta. Lần này, người phải kéo hần tới đây.”

Triệu Hoài khẽ thờ ra một hơi, dù không nói lợi ích về sau, chỉ nói những vinh hoa phú quý trước mắt thì Cận nhi phải đi thôi.

Nghĩ như thế, Triệu Hoài đứng dậy chấp hai tay thành quyền “Hạ thần đến phủ Đông Bình Hầu, nghe theo lời Thế tử, bây giờ cũng không còn cách nào.”

Hai canh giờ sau, Triệu Hoài mới rời khỏi Tấn Vương phủ, lại qua nửa canh giờ nữa, nha đầu mà Liễu Tinh Nhu phái đi cũng trở về.

“Như thế nào, hỏi thăm được gì?”

Nha đầu nói: “Di nương, nô tỳ nghe người làm của Triệu gia nói là bên ấy muốn kết thân với phủ Đông Bình Hầu. Chẳng qua là còn vướng vấn đề thân phận, Lâm di nương đã bảo nữ nhi của mình đi đến chỗ của Bình bộ Thượng thư, mục đích là muốn đến dự tiệc ở phủ Đông Bình Hầu cùng lão phu nhân của Tà gia.”

Thì ra là như vậy, Liễu Tinh Nhu đang trầm tư thì a mẫu của nàng đưa một phong thư đến.

Liễu Tinh Nhu chỉ liếc mắt nhìn rồi ném vào trong chậu than đốt rụi, sau đó nàng nói với a mẫu: “Con muốn xuất phủ một chuyến, người toi tiền viện chuẩn bị xe ngựa đi.”

Liễu Tinh Nhu thay y phục rồi dẫn theo a mẫu trở lại viện cũ trước kia.

Trong viện đều như cũ, Liễu Tinh Nhu phân phó a mẫu xem chừng ở cửa còn mình thì đi thẳng tới nhà chính.

Chỉ thấy có một vị thiếu niên áo xanh đang ngồi trên ghế. Trừ đôi mắt linh động bén nhạy thì tướng mạo cùng khí chất của hắn không tương xứng lắm.

“Công tử.” Liễu Tinh Nhu vén áo hành lễ với Vân Hi, “Đa tạ công tử đã tặng ngân lượng. Tiểu nữ vô cùng cảm kích.”

Chiếc quạt trong tay Vân Hi khẽ run lên, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta là người làm ăn, làm việc gì cũng phải có báo đáp, ta không bao giờ làm chuyện gì lỗ vốn.”

Liễu Tinh Nhu khẽ chau mày, “Công tử buôn bán gì cơ? Ta cũng biết mình không phải là người có năng lực. Nếu như vậy thì ta sẽ trả lại tiền cho công tử, tránh việc công tử bị lỗ vốn, ta cũng không muốn nợ ân tình của người.”

“Rất đơn giản, Liễu cô nương cũng không cần đặt tiền vốn. Mỗi tháng ta đưa cho cô nương một trăm lượng, cô nương chỉ cần báo lại cho ta biết tất cả những gì Nam Cung Thần làm hằng ngày.

Đặc biệt là hắn gặp người nào, đi đâu, nếu như không có điều kiện để đi ra ngoài thì có thể nhờ người đưa tin tới Túy Tiên lâu. Trong thư viết rõ là đưa cho “Ngôn Lập” là được.”

“Ngôn Lập” là tên giả của Vân Hi lúc cải trang thành nam tử, lấy họ của cha mẹ để tạo thành, “Ngôn” trong chữ Tà, “Lập” trong chữ Đoan Mộc. Còn Túy Tiên lâu chính là tửu lâu mà nàng đang sửa chữa gần đây.

Liễu Tinh Nhu nghe hai chữ “Ngôn Lập” thì cơ thể giống như bị sét đánh, nàng ta ngạc nhiên nhìn Vân Hi, làm sao trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế?

“Công tử chính là Ngôn Lập sao?” Liễu Tinh Nhu kinh ngạc nghi ngờ nhìn Vân Hi.

“Chính là tại hạ. Đề nghị vừa rồi của ta như thế nào? Cô nương ở trong Tấn Vương phủ, mặc dù được Tấn Vương phi chiếu cố, Nam Cung thế tử sủng ái nhưng trong tay lại không có nhiều tiền. Bọn họ đối xử với cô nương như vậy cũng chỉ vì xem cô nương là dụng cụ để chọc tức Tà Vân Lam. Cô nương là người chứng kiến những việc không tốt trong Nam Cung Thế gia, làm sao bọn họ đối xử thật lòng với cô nương được chứ? Ta nó có đúng không?”

Bên môi thiếu niên như chứa nụ cười nhẹ, trong mắt lại lộ ra cơ trí khôn khéo, tướng mạo này hoàn toàn xa lạ, dường như không phải là người mà Liễu Tinh Nhu gặp hôm trước.

Nàng ta không trả lời, chỉ lặng lẽ quan sát thiếu niên trước mặt từ trên xuống dưới, sau khi nàng vào Tấn Vương phủ, thiếu niên này lại cho nàng tiền những hai lần, vung tay vô cùng hoang phí.

Mà nàng cũng không biết rõ về hắn.

“Rốt cuộc người là ai? Vì sao lại tới tìm ta? Người không sợ ta nói chuyện này cho Nam Cung Thần nghe hay sao?”

Thấy trong mắt Liễu Tinh Nhu vẫn còn mang theo nghi ngờ, Vân Hi chỉ cười, “Người sẽ không dám khai ta ra, bởi vì khi nhắc đến Nam Cung Thần thì sát khí trong mắt người dâng lên còn nhiều hơn ta nữa. Nương của người chết vì khó sinh, phụ thân thì chết vì bệnh tật, căn bản đều do một tay Tấn Vương phủ gây nên, bọn họ cho rằng hai người kia sẽ khiến danh tiếng của dòng họ Nam Cung bị dơ bẩn. Cho nên người trong Tấn Vương phủ là kẻ thù của người. Còn Nam Cung Thần hại người bạn thân nhất của ta, chung quy lại, Tấn Vương phủ là kẻ thù chung của hai ta, chúng ta là đồng minh, người sẽ không bán đứng ta, người chỉ có thể dựa vào ta.”

“Người nói đúng, Tấn Vương phủ là kẻ thù của ta.” Mắt Liễu Tinh Nhu bắt đầu uôn ướn, “Ta cũng rất cần tiền, bởi vậy ta sẽ đồng ý chuyện này.”

Nàng ở lại Tấn Vương phủ cũng chỉ vì muốn thăm dò tin tức của Nam Cung Thần nhiều hơn, trước đó cũng đã dùng hết bạc để chuẩn bị cho việc này, tiền mà thiếu niên kia cho nàng cũng đã dùng hết.

“Được, ta thích tính cách này của người.” Vân Hi vén tay áo lấy ngân phiếu ra, “Đây là một trăm lượng của tháng này, người dùng đi.”

Liễu Tinh Nhu cũng không khách khí, nàng đưa tay nhận rồi nói: “Ta lấy bạc của người, chúng ta chính thức hợp tác cùng nhau. Người muốn biết chuyện của Nam Cung Thần, bây giờ ta có thể nói cho người biết.”

Nàng tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, “Buổi trưa có Thông chính sử Triệu Hoài tới Tấn Vương phủ, Nam Cung Thần nói chuyện với ông ta những hai canh giờ. Trước kia, ta thường hay lui tới thư phòng để dâng nước trà, nhưng hôm nay Nam Cung Thần lại đuổi ta ra ngoài. Còn nói sau này không có sự cho phép của hắn thì ta không được phép đi vào.”

Thông chính sử Triệu Hoài đến tìm Nam Cung Thần sao?

Mặc dù Thông chính sử không phải là trọng thần trong triều, nhưng chức vị của ông ta cũng không thể khinh thường được, truyền đạt thánh chỉ xuống dưới, bẩm báo tình hình của người dân lên trên, quân tấu chương, chuyện lớn hay nhỏ ở trong triều đều thông qua Thông chính sử.

Có thể nói, Thông chính sử là người biết hết mọi việc đầu tiên.

Nam Cung Thần bắt đầu tiến hành kế hoạch sao?

“Còn có một việc.” Liễu Tinh Nhu lại nói, “Nha đầu của ta nghe người trong Triệu gia nói là Triệu Hoài muốn kết thân với phủ Đông Bình Hầu, nhưng bởi vì đại nữ nhi của ông ta đã có hôn ước, nhị nữ nhi chỉ là thứ nữ, vào phủ Đông Bình Hầu thì hơi khó khăn, bởi vậy ông ta muốn phu nhân của mình, cũng là cô thái thái của Tạ gia đưa thứ nữ về nhà mẹ ruột là Tạ phủ, muốn để Tạ lão phu nhân đưa thứ nữ vào phủ Đông Bình Hầu dự tiệc.”

Triệu Hoài muốn kết thân với phủ Đông Bình Hầu sao?

Ánh mắt Vân Hi co lại, Đông Bình Hầu đảm nhiệm bên Hộ bộ Thượng thư, mà Hộ bộ đó chính là thần tài trong triều, tiền thuế cũng như tiền lương của cả Đại Lương này cũng phải thông qua nơi đây, sau đó chuyển cho những chỗ khác, tùy thuộc vào định đoạt của Hộ bộ này.

Nam Cung Thần bảo Triệu Hoài kết thân với phủ Đông Bình Hầu, thật đúng là tuyệt kế. Khó trách tiểu cô lâu rồi không về nhà mình, bình thường có tới mời cũng không về, hôm nay không tết không lễ mà lại đột ngột trở về, còn mang theo thứ nữ của Triệu gia. Thì ra cũng đã có tính toán trước đó.

Trong mắt Vân Hi lóe lên tia lạnh, vốn nàng không có hứng thú với buổi tiệc của phủ Đông Bình Hầu, nhưng lúc này nàng lại rất mong đợi, rất muốn biết Đông Bình Hầu và Triệu Hoài kia sẽ kết thân như thế nào, hay là sẽ kết oán?

Từ khi trở lại Hi Viên, Vân Hi mở tủ quần áo ra muốn thay y phục thì nghe bên ngoài có người kêu lên. Giọng nói vô cùng chói tai, giọng điệu lại cộc mạnh, giống như những nữ nhân đã có chồng đang tranh cãi ở ngoài chợ.

“Lá gan của các người không nhỏ, ta là biểu tiêu thư trong phủ các người, ta đi tìm tam biểu tỷ chơi, sao các người không để ta vào chứ? Đây là cách người trong phủ tiếp đãi khách sao?” Giọng nói lớn thế kia, khẩu khí lại ngạo mạn như vậy, không cần phải nói cũng biết đó chính là thứ nữ của Triệu gia, nhị tiểu thư Triệu Cận.

Khóe miệng Vân Hi cong lên, hằng năm đều có chuyện kỳ lạ, nhưng năm nay lại có rất nhiều.

Biểu tiêu thư của Tạ gia là Triệu Ngọc Nga, nàng ta cũng được xem là biểu tiêu thư sao? Muốn bám víu cành cao thì giật dây nhà mẹ ruột của Tạ Viện, vậy mà bình thường lúc người của Triệu Gia khi dễ Tạ Viện thì lại sợ Tạ gia nhúng tay vào, cũng không để Tạ Viện về lại nhà mình khóc lóc kể lể. Quả thật là ái thiếp diệt thế, ngay cả thứ nữ cũng chẳng có phép tắc.

“Tam tiểu thư đang nghỉ ngơi. Triệu nhị tiểu thư muốn thăm Hi Viên thì cứ chơi ở ngoài, không có sự đồng ý của tiểu thư thì ta không thể để người nào đi

vào.” Người đang nói là Ngâm Surong. Ngâm Surong chỉ là người hầu giữ cửa, thì ra là Triệu Cận bị ngăn lại ở bên ngoài, khó trách nàng ta tức giận như vậy.

“Tỷ ấy nghi ngại thì ta vào phòng tham quan thôi, không làm phiền đến tỷ ấy, ta đi nhẹ một chút là được. Đây! Nha đầu ngươi làm gì vậy? Dám không để cho ta vào sao? Ta sẽ đi tố cáo với đại phu nhân, nói các người khi dễ khách, bảo đại phu nhân đánh chết các người.”

Vân Hi thay y phục xong thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Triệu Cận, sau đó là tiếng khóc lớn: “Ngươi... Ngươi ngươi ngươi, ngươi dám đẩy ta!”

Chỉ nghe Ngâm Surong đáp lại: “Triệu nhị tiểu thư nói thì phải có chứng cứ, người nào thấy ta đẩy tiểu thư? Người nào? Tiểu thư sao? Thanh Y sao? Ngươi có thấy như vậy hay không? Vậy thì ai nữa? Ngâm Tuyết? Hay là ngươi? Ôi, tiểu thư không thấy, cũng chẳng có ai thấy, vậy đã rõ, Triệu nhị tiểu thư bị ngã không liên quan đến ta. lần đầu tiên đến đây Triệu nhị tiểu thư đã bị ngã, ta xin thay mặt nhà xin lỗi tiểu thư, có lẽ cũng nên trừng phạt nó.”

Vân Hi đi ra ngoài thì thấy Ngâm Surong đang dùng sức đập xuống nền nhà, “Ngươi là đồ không thành thật, cậy mạnh, không biết rõ phải trái, xem ta trừng trị ngươi ra sao!”

Những nha đầu khác che miệng cười trộm, Triệu Cận cũng ngừng khóc, nhìn gương mặt của Ngâm Surong mà khiếp sợ.

Khóe miệng Vân Hi cong lên, Triệu Cận đây muốn chết sao, bốn nha đầu này nàng còn không dám chọc vào, Triệu Cận đi phá rối, không ngờ chọc trúng họ để bị đẩy ngã.

“Là Triệu biểu muội sao, vào đây đi chứ.” Vân Hi tiến đến nắm tay Triệu Cận, thân thiết y hết tỷ muội ruột thịt.

Triệu Cận được di nương trong nhà phân phó, nhất định phải kết giao thật tốt với ba tiểu thư của Tạ gia, theo các nàng đi vào phủ Đông Bình Hầu, bên nhà ấy có hai nhi tử, vô luận thế nào cũng phải leo lên được một người.

Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Dung còn không thèm nhìn nàng, ngay cả đứng ở cửa viện cũng không cho.

Xét thấy Tạ Vân Hi là quả hồng mềm, Triệu Cận liền tới Hi Viên, ai ngờ mấy nha đầu kia lại quá hung dữ mà. Không phải nói các tiểu thư khuê các đều rất dè dặt hay sao? Ví dụ như chủ mẫu Tạ Viên của phủ nàng, nhị tiểu thư của Tạ gia, Tạ Vân Dung, cũng như tứ tiểu thư Tạ Vân Hương, không thích cũng không đến nỗi bảo nha đầu chế nhạo nàng đâu.

Cũng may Tạ Vân Hi là người hòa ái dễ gần, trong lòng nàng ta giống như tìm được thăng bằng.

“Vân Hi biểu tỷ, tỷ đi dự tiệc mặc đồ gì vậy? Cho muội xem một chút được không?” Triệu Cận vừa đi vào phòng của Vân Hi, thấy y phục màu hồng đề trên bàn thì lập tức sáng mắt: “Thật là đẹp quá, Vân Hi biểu tỷ, quần áo này cho muội mượn có được không?”

Thanh Y mở to mắt nhìn, làm sao nữ nhân kia lại dám vào phòng làm loạn như thế? Còn chưa được người ta cho phép đã tự ý cầm đồ? Lại còn vô si bắt người ta cho mình nữa? Nhưng mà, bộ đồ Triệu Cận đang cầm chính là đồ mà An thị đưa tới, nàng cũng không phản đối làm gì.

Vân Hi gật đầu cười: “Ta có hai bộ, bộ này cho muội đó, nhưng mà, đồ đẹp phải hợp với trang sức nữa.” Vân Hi lại đưa hết y phục cùng trang sức mà An thị tặng kèm cho Triệu Cận.

Trong kiếp trước, An thị hạ độc trên người nàng, khiến nàng trở thành con cá trên thớt, mặc cho bà ta tùy ý lột da trên người mình, làm sao hạ độc thì nàng vẫn chưa biết. Ba ngày trước, lúc An thị cho người đưa quần áo cùng trang sức tới, nàng không thể không để phòng.

Nếu Triệu Cận muốn bộ y phục này, nàng cũng “bắt đắc dĩ” mà thuận theo thôi, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng do An thị, không phải do Tạ Vân Hi nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Bộ Ngựa Bất Ve

Ngày dự tiệc cũng đã tới một cách nhanh chóng, sau khi Vân Hi rời giường, bốn nha đầu vội vàng giúp nàng chuẩn bị.

Thanh Y tìm y phục cho nàng, Thanh Thường chuẩn bị đồ trang sức, Ngâm Tuyết mang nước tới để giúp nàng rửa mặt, Ngâm Surong cũng chuẩn bị lò sưởi cho nàng.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, mấy nha đầu chớp mắt nhìn nàng, theo như quy định thì tiểu thư trong phủ ra ngoài chỉ có thể mang theo hai nha đầu.

Thế nhưng ánh mắt Vân Hi lại lướt qua bốn người bọn họ, nàng ngoắc tay gọi Lục Châu tới: “Đi thôi, hôm nay ngươi theo ta.”

Thanh Y mở to mắt: “Tiểu thư, bình thường đều là nô tỳ theo hầu tiểu thư mà.”

“Không, các người ở lại viện đi.” Bốn người này, tuy trước mắt vẫn chưa nhìn ra ý đồ xấu xa nào, nhưng bản lĩnh của họ không thể xem thường được, rốt cuộc địch hay bạn thì hiện tại nàng chỉ có thể cách xa họ một chút.

Vân Hi chỉnh sửa y phục của mình rồi ăn chút bánh lót dạ, vừa lúc đó nha đầu Thục Dược bên cạnh An thị lại tới Hi Viên của nàng.

“Tam tiểu thư, các tiểu thư ở Đông viện đã tới Tiền viện rồi, nếu tiểu thư đã chuẩn bị xong thì mời đi theo nô tỳ. Phủ Đông Bình Hầu đã phái người đến đón, còn hỏi tam tiểu thư có khỏe hay không, xem ra quả thật Cữu lão gia rất quan tâm đến tam tiểu thư.”

Vân Hi gật đầu một cái rồi đi theo sau Thục Dược để đến Tiền viện, mấy ngày nay An thị luôn lấy lòng nàng, việc lớn việc nhỏ đều phái nha đầu bên cạnh mình tới hỏi thăm.

Chẳng qua là phủ Đông Bình Hầu là bên nhà cữu cữu của Tạ Vân Lam cùng Tạ Vân Dung, không phải là cữu cữu của nàng, bởi vậy nàng không thể tưởng tượng được họ lại quan tâm đến mình như vậy.

Lúc Vân Hi đến cổng Tiền viện thì thấy mấy chiếc xe ngựa đã xếp thẳng thành một hàng.

An thị thấy Vân Hi không mặc y phục màu hồng kia mà lại chọn màu tím nhạt, bà không khỏi cong môi cười lạnh.

Nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười lạnh kia biến mất không thấy đâu nữa, bà tiến đến kéo tay Vân Hi giả vờ vui vẻ, “Lần trước đại cữu mẫu của ta khen con rất khéo léo nên muốn được trò chuyện cùng con, hôm nay có con đi tới đó cùng ta, không biết bà ấy vui vẻ đến mức nào nữa.

Còn biểu muội Linh Nhi của con nữa chứ, nps cứ hỏi ta mãi, trách móc vì sao ta không dẫn con đi chơi.” Vân Hi không lên tiếng, chỉ cúi đầu làm ra vẻ thẹn thùng.

An phu nhân thích nàng sao?

Nếu đúng như vậy thì chỉ sợ có công của An thị làm trung gian không hề nhỏ.

Tầm mắt của An phu nhân không biết cao hơn bao nhiêu người, đối với chuyện lập chính thê cho An Cường, bà ta đã từng nói với tất cả nữ nhân trong Kinh Thành rằng không ai xứng đáng với An Cường nhà bà, bởi vậy làm sao để ý Tạ Vân Hi nàng chứ?

Khi Tạ Viện dẫn hai nữ như đến thì ánh mắt An thị nhìn chăm chăm vào Triệu Cẩm một lúc lâu, bà ta cười châm chọc, Ma Tước mà phủ thêm lông của Không Tước thì cũng chỉ là Ma Tước, không thể nào thành Phượng Hoàng được.

Tạ Vân Dung không nói gì ngồi lên một chiếc xe ngựa, Tạ Vân Hương đi ngang qua Tạ Vân Hi thì hừ lạnh một tiếng.

Lục Châu đỡ Vân Hi ngồi vào trong xe ngựa. Ở trong xe, bên phải hay bên trái, nơi có thể nắm vịn thì đều bị Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Dung chiếm mất, ở giữa lại không có ai ngồi.

Vân Hi hơi vén váy lên, sau đó tiến đến ngồi ở vị trí còn trống. Tạ Vân Hương nhìn nàng từ trên xuống dưới sau đó làm bầm nói: “Ồi, Tạ Vân Hi, sao tỷ không mặc y phục màu hồng kia? Yên tiệc có nhiều người như vậy, tỷ mặc màu đẹp một chút, nhất định sẽ hấp dẫn nhiều ánh mắt hơn đó.”

“Cho nên tứ muội mới mặc áo choàng màu đỏ sao? Giống như nữ nhân thanh lâu luôn muốn hấp dẫn mọi người, làm như vậy để có thể kiếm nhiều tiền, chiếm được sự yêu thích của khách. Chúng ta là tiểu thư khuê các chỉ cần có phẩm hạnh đoan chính, dịu dàng thanh cao là được, chẳng lẽ Nguyệt di nương chưa từng dạy muội sao? À, ta quên mất, Nguyệt di nương cũng không hiểu được những lý lẽ này đúng không? Những điều ta được dạy lúc còn nhỏ khác với muội lắm.”

Tuy An thị là thứ nữ nhưng xuất thân từ nơi quyền quý, bởi vậy đương nhiên nghe những quy tắc của nữ nhân nhà quan hoài cũng quen. Còn Hạ Ngọc là nữ nhân xuất thân từ gia đình nghèo khó nhưng cũng là nữ nhi của tú tài, lại nổi danh bốn phương là hiếu nữ, hiền nữ. Ngược lại Nguyệt di nương lại là nữ nhi của đồ phụ*, xuất thân từ nơi chợ búa.

*đồ phụ: những người giết mổ để lấy thịt bán.

“Tạ Vân Hi, ngươi dám mắng ta là nữ nhân thanh lâu sao?” Tạ Vân Hương tức giận hét lên.

“Câu nào của ta mắng ngươi? Ngươi có thể hỏi nhị tỷ. Chỉ nghe ngươi ta nhặt tiền, chưa nghe có người nào lại ‘nhặt mắng’ đâu.” Tạ Vân Hi lạnh lùng đáp lại.

“Ngươi...” Tạ Vân Hương không biết nói gì nữa, bởi vì An thị đã nhìn vào trong xe nên Tạ Vân Hương chỉ biết nuốt tức giận vào bụng.

Tạ Vân Dung không thèm nhìn hai người, nhưng ánh mắt lại tràn đầy khinh bỉ.

“Lên đường!” Giọng nói của Lưu ma ma truyền ra bên ngoài, xe ngựa từ từ chuyển động, tiếng bánh xe lăn trên đá lán át tiếng hừ lạnh của Tạ Vân Hương, cả đoàn xe đi thẳng về phía phủ Đông Bình Hầu.

Lão phu nhân cùng An thị, còn có mẹ con Tạ Viện ngồi trên xe ngựa lớn, nha đầu cùng bà tử của An thị ngồi sau cùng.

Còn Tạ Thành cỡi ngựa. Sau khi Tạ Tuấn bị đánh 20 roi thì vết thương vẫn chưa lành hẳn, bởi vậy hấn ở lại Tạ phủ. Tạ Cẩm Côn một mình một kiệu.

Phủ Đông Bình Hầu cách Tạ phủ không xa, sau nửa canh giờ thì xe ngựa của Tạ gia đã đến nơi.

Quản sự đứng đầu phủ đã đứng ở cửa nghênh đón từ sớm. Xe ngựa vào trong cổng, Đông Bình Hầu cũng chạy vội ra đón tiếp.

An phu nhân thấy vân Hi thì trông mắt khẽ đảo quanh.

Sau khi người của Tạ gia tiến vào thì lại có một chiếc xe ngựa khác tiến đến trước phủ Đông Bình Hầu, toàn thân xe được bao phủ bởi màu đen, thế nhưng phía trước lại là hai con ngựa màu trắng, bộ lông trắng không lẫn bất kỳ một màu sắc nào khác.

Quản sự đứng ở phía trước đón khách vừa nhìn thấy xe ngựa thì lập tức sai bước chạy đến, gương mặt cười như hoa: “Dịch Thân Vương? Ngài đã tới, chúng thần đợi ngài lâu rồi!” Sau đó lại sai người đứng bên cạnh vào trong thông báo.

Đoạn Dịch khoác áo màu đỏ, đầu đội mũ Bạch Ngọc, dáng vẻ tuấn lãng quý phái đi xuống xe ngựa, ngay lập tức hấn đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người đang có mặt ở nơi đó.

Thế nhưng hấn chỉ nhìn người của Tạ gia ở trước mặt mình, lẩm bầm: “Làm sao chỉ mang theo một nô tỳ ngu xuẩn ra ngoài như thế?”

Bỗng nhiên Vân Hi hơi dừng lại, dường như muốn quay đầu lại nhìn.

Đoạn Dịch bị dọa sợ đến mức cơ thể vội vàng tránh qua một bên nấp sau xe ngựa.

Thanh Nhất chớp mắt mấy cái, chủ tử lại “lên con” rồi sao?

Phủ Đông Bình Hầu không hổ danh là gia tộc có thế lực, sau khi người của Tạ gia đến thì đã có vú già tới hầu hạ, Tạ lão phu nhân cùng An thị, Tạ Viên được mời đến đại sảnh cùng với các quý phụ khác, Tạ Cẩm Côn thì đến Tiền viện để thăm các nam quyến ở phòng khách, các vị tiểu thư thì được mời ở lại Hậu viện.

Lúc Tạ Viên đi tới phòng khách thì trên đường lại gặp được phu quân của mình là Triệu Hoài.

Triệu Hoài vội vàng kéo bà đến chỗ vắng người rồi thấp giọng phân phó: “Chuyện ta dặn, nàng phải làm cho tốt. Nàng cũng biết cho tới bây giờ nàng không sinh được nhi tử cho Triệu gia, Điền nhi đã mười sáu tuổi rồi, chẳng mấy chốc sẽ tham gia vào chốn quan trường, thế nhưng dù gì thân phận của nó cũng chỉ là con của vợ kế mà thôi. Sợ rằng tương lai muốn làm quan cũng rất khó. Nếu dựa vào Lâm di nương thì sợ xuất thân quá hèn mọn, triều đình sẽ không đáp ứng.

Cho nên, chỉ có gả vào trong phủ Đông Bình Hầu là hợp lý nhất, thân phận Lâm di nương cũng hợp lý, tẩu tẩu của nàng cũng là thứ nữ, sau khi gả cho ca ca nàng thì địa vị mới như điều gặp gió, không phải sao? Các huynh đệ cũng có thể được làm quan nhờ vào đó đúng chứ? Nói đi nói lại cũng chỉ vì Điền nhi mà thôi, tương lai nó được làm quan, không phải nàng cũng được hưởng chút ánh sáng sao? Làm sao nó quên được đích mẫu là nàng cơ chứ?”

Tạ Viên gật đầu một cái, “Tướng công, thiếp hiểu nỗi khó xử của chàng, thiếp sẽ cố gắng hết sức để nói chuyện với lão phu nhân của An gia.”

Triệu Hoài vẫn nói thêm một câu: “Không phải là cố gắng hết sức mà nhất định phải thành công! Nếu Ngọc Nga có thể hoạt bát, xinh đẹp động lòng người như muối mè của nó thì ta sẽ hủy hôn ước, cho nó kết thân với An thị, thế mà hết lần này tới lần khác nó cũng chỉ là một mỹ nhân cứng nhắc như cục gỗ.” “Tướng công, Ngọc Nga đã đính hôn với Bạch gia ở Giang Nam, việc đó cũng là do chàng chủ động sắp xếp, nếu chúng ta muốn từ hôn thì thế nhân sẽ đánh giá Ngọc Nga như thế nào? Không phải là phá hủy danh tiếng của nữ nhi chúng ta hay sao?”

“Cho nên ta mới bảo nàng đưa Cận nhi đến đây để đẩy nhanh hôn sự với An gia. Thân phận của Tạ lão phu nhân rất tôn quý, nhất định An gia sẽ đồng ý.” Càng lúc, giọng nói của hấn càng trầm xuống, “Ta đưa nàng cái này, ngàn vạn lần phải làm cho được, nếu bên An gia không đồng ý thì thực hiện phương án thứ hai ta đã nói với nàng hôm trước, phải nhớ kỹ!”

Tạ Viên do dự nhưng rồi cũng đồng ý.

Đợi sau khi hai người rời đi thì phía trước tường rào xuất hiện một góc váy màu tím.

Vân Hi nhìn theo bóng lưng của Triệu Hoài, mắt nàng hơi lóe lên, người xưa có một câu rất hay, đó là vật hợp theo loài, người chia theo bầy. Nam Cung Thần là người thành công như thế nào, dĩ nhiên bên cạnh hấn cũng có người rất hiểu biết.

An thị đang ở trong phòng khách thì Lưu ma ma lại ghé tai bà thì thầm: “Phu nhân, Tạ Vân Hi đưa y phục cho thứ nữ của Triệu gia mặc, vậy kế hoạch của chúng ta...”

“Kế hoạch vẫn như cũ, tiện nữ kia cho rằng ta chỉ dùng một món đồ như vậy để làm việc sao? Phải biết ta luôn làm việc kèm theo chắc chắn.” An thị cong môi cười lạnh, “An lão phu nhân muốn nó gả cho An nhị thiếu gia An Xương, mặc dù An Xương không phải là nhi tử mà tẩu tẩu thích, nhưng hấn là một nhân tài, còn được đi học nữa, mặc dù không phải là người được thừa kế chức vị của An gia nhưng dù sao sau này cũng sẽ vào chốn quan trường.

Chẳng phải Tạ Vân Hi gả cho hấn thì sẽ có được đức lang quân như ý hay sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Tiện nhân đó hại Vân Lam bị lộ chuyện có thai, khiến cả thành đều biết, sau đó bị Tấn Vương phủ lạnh nhạt, việc Tạ Tuấn trộm đồ cưới cũng do nó truyền ra ngoài. Bây giờ nhi tử của ta phải nằm trên giường chưa cử động được. Tâm địa của nó quá ác độc, ý đồ muốn hại chết huynh trưởng cùng trưởng tỷ, không để nó chịu đau khổ thì ta

không rửa được hận!”

Ba nữ nhi của Tạ gia cùng hai nữ nhi của Triệu gia được người giữ cửa của phủ Đông Bình Hầu dẫn tới một viện, nhìn vào đã thấy có nhiều nữ quyền của nhà khác đang ngồi nói chuyện trong đó.

Có mấy người thấy các nàng đi vào thì ríu rít đứng dậy chào hỏi, đương nhiên là chào Tạ Văn Hương cùng Tạ Văn Dung. Cũng có hai ba người chào Triệu Ngọc Nga. Tạ Văn Hi đã lâu không rời khỏi nhà nên không được người nào để ý tới, cả Triệu Cận cũng như vậy.

Vân Hi không có ý kiến gì, nhưng sắc mặt Triệu Cận thì thay đổi ngay tức khắc, nàng ta phồng má lên ngồi bên người Tạ Văn Dung rồi tự giới thiệu mình. Bởi vì nàng ta nghe Tạ Văn Dung gọi một nữ tử mặc y phục màu trắng là An biểu tỷ nên trong lòng lập tức tính toán, mình sắp gả vào An gia, có lẽ cũng phải tạo mối quan hệ với các tiểu thư của An gia.

Cứ như vậy, Vân Hi bị lẻ loi một mình. Triệu Ngọc Nga thấy nàng đứng một mình thì trong lòng cảm thấy bất mãn với hai tỷ muội của Tạ gia, đều là tỷ muội, vì sao lại cô lập Vân Hi như vậy chứ?

Nàng đi tới gần rồi nắm tay Vân Hi, sau đó dẫn nàng tới chỗ các vị tiểu thư khác để chào hỏi: “A Văn, Thiên Thiên, Diên nhi, giới thiệu với mọi người đây là biểu muội của ta, tam tiểu thư của Tạ gia, Tạ Văn Hi.” Sau đó chỉ vào ba người đó rồi nói: “Vị này là cháu gái của Thái Sư đương triều, tên là Cố Diên, còn đây là thiên kim tiểu thư của Đông đại nhân ở Quốc Tử Giám, Đồng Thiên Thiên, vị này là nhị tiểu thư của Hình bộ Thượng thư Tổng đại nhân, tên là Tống Văn.”

Vân Hi lễ phép chào hỏi, sau đó mọi người ngồi chung một chỗ tán gẫu. Triệu Ngọc Nga có tri thức, có hiểu biết về lễ nghĩa, đối xử với người khác rất chân thành, tính tình của mấy vị tiểu thư kia cũng không khác nàng ta là mấy.

Ở một nơi khác, Tạ Văn Hương ngồi được một lát thì nói muốn đến phòng tắm rồi một thân một mình đứng dậy rời khỏi hoa viên.

Chẳng qua nàng ta chỉ đi được một đoạn, cảm thấy sau lưng không có người nào thì nhanh chóng chạy tới chỗ An thị đang nghỉ ngơi. Nguyệt di nương có nói với nàng, An thị đưa Vân Hi theo thì nhất định sẽ không có ý định tốt đẹp gì, nhất định có âm mưu nào đó, tại sao không nhân lúc này để lấy lòng An thị, cùng nhau diệt trừ Tạ Văn Hi?

Mẫu thân của mình chỉ là di nương, bất luận nàng ta có cố gắng như thế nào thì vẫn luôn thấp hơn hai tỷ muội của Tạ Văn Lam. Cũng như mới vừa rồi, tiểu thư của An gia cũng chỉ khách khí gật đầu với nàng một cái, thế mà lại thân thiết kéo tay nói chuyện với Tạ Văn Dung, hoàn toàn xem nàng như không khí. Ngay cả thứ nữ của Triệu gia, Triệu Cận cũng bị đối xử như nàng.

Đích nữ thì sao chứ? Tại sao cuộc đời của nàng có thể thua cuộc thảm hại như vậy?

.....

Lúc đó An thị đang bàn chuyện với Lưu ma ma, thấy Tạ Văn Hương đi vào một mình thì thuận miệng hỏi: “Người không ở chơi với các tỷ muội, làm sao lại tới chỗ của ta?”

Tạ Văn Hương cười nói: “Nữ nhi thấy bình thường mẫu thân rất bận rộn, hôm nay người lại mang theo không nhiều thuộc hạ, bởi thế con muốn làm chút chuyện gì đó cho mẫu thân. Ví dụ như Tam tỷ ở chỗ kia...”

Nói xong, nàng ta còn liếc mắt nhìn Lưu ma ma đang đứng ở một bên cạnh An thị.

An thị đang cảm lý trà thổi bay mấy lá trà ở phía trên, nghe thấy vậy bà ta chỉ cong môi, nháy mắt cho Lưu ma ma, Lưu ma ma theo An thị hai mươi năm rồi, làm sao không hiểu ý của bà được? Thế là bà ta vén áo hành lễ, thối lui ra khỏi phòng khách, còn tiện tay đóng cửa lại.

Sau khi Tạ Văn Hương nhìn thấy cửa được đóng chặt thì tiến lên hai bước nhỏ giọng nói với An thị: “Mẫu thân, sáng sớm nay nữ nhi nghe Hạ nhị nương nói với tam tỷ là muốn tam tỷ phải kết giao thật tốt với lão phu nhân cùng phu nhân của An gia.”

An thị chỉ khẽ mỉm cười: “Vậy sao? An gia cũng có thể nói là ngoại tổ gia của Vân Hi, kết giao là chuyện bình thường, nếu như có ý thì mới kỳ quái, vì sao phải cố ý chứ?” Bà không tin Hạ Ngọc Ngôn có thể nói với Tạ Văn Hi như thế, bà chỉ tò mò mục đích của tứ nha đầu này.

Thấy gương mặt của An thị không có chuyển biến gì nhiều, Tạ Văn Hương cố ý hạ thấp giọng xuống: “Đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của bọn họ, mục đích thật sự là để Tạ Văn Hi gả cho thiếu gia An Cường, như vậy thì Tạ Văn Hi sẽ là Thế tử phi của phủ Đông Bình Hầu, tương lai còn có thể là phu nhân Đông Bình Hầu. Tạ Văn Hi sẽ lấy thân phận Cáo Mệnh* xin lão gia từ mẫu thân, giúp Hạ nhị nương trở thành chính thê. Hay nói là, Hạ nhị nương gả cho phụ thân từ trước nhưng vị trí chính thê lại là của mẫu thân, Hạ nhị nương với Tạ Văn Hi đã sớm oán ghét người rồi!”

*Cáo Mệnh: phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu

“Thì ra là như vậy sao? Bọn họ nghĩ như vậy à? Ta có chỗ nào không tốt với họ? Lão gia xin triều đình cho ta lên Cáo Mệnh là nể thân phận nhà ta, bên cạnh đó cũng suy xét đến học thức của ta nữa. Hạ thị có thể so sánh với ta sao? Nàng ta... Đơn giản là phát điên thôi! Lòng muông dạ thú!” An thị già bộ nổi giận, giận đến mức cơ thể bắt đầu run lên.

Tạ Văn Hương thấy mục đích của mình gần đạt được thì vui đến mức nở hoa trong lòng, trên mặt cũng bày ra sự phấn uất: “Đúng vậy, mẫu thân, lòng dạ

bọn họ thật ác độc! Mẫu thân rất xứng đáng với chức Cáo Mệnh, Hạ nhị nương chỉ là nữ nhân sống ở nông thôn, làm sao hiểu được quy củ của nhà quyền quý chứ? Để bà ấy xử lý chuyện trong phủ cũng chưa chắc làm được! Nhìn phủ chúng ta xem, nhiều năm như vậy đều được mẫu thân xử lý gọn gàng.”

An thị nhủ mày, bà vỗ đùi rồi thở dài: “Này... Nếu kế hoạch của bọn họ thành công thì sao đây? Nếu quả thật Tạ Văn Hi hợp ý tẩu tẩu với mẫu thân của ta thì phải làm sao?”

“Mẫu thân, nữ nhi có một cao kiến.”

“Sao? Thế nào?”

“Mẫu thân, người chỉ cần làm như thế này...” Tạ Văn Hương đi tới bên người An thị rồi thì thầm mấy câu, “Như vậy thì nhất định lão phu nhân cùng phu nhân của phủ Đông Bình Hầu sẽ không thích nàng ta, kế hoạch của hai người đó cũng không thành công, làm sao uy hiếp mẫu thân được nữa.”

An thị cười lạnh trong lòng, bà đang muốn chém đao nặng thì có người lại giúp bà đỡ lấy.

Bà hít vào một hơi rồi thở dài, sau đó lấy khăn tay ra giả vờ lau mấy giọt nước mắt còn chưa kịp xuất hiện, nhẹ nhàng vỗ vai Tạ Văn Hương, lời nói sâu xa: “Nữ nhi ngoan của ta, con mang niềm vui đến cho ta còn hơn hai nữ nhi ruột của ta, đại tỷ con ngang ngược, xuất giá còn làm ra trò cười cho thiên hạ, khiến lòng ta tan vỡ. Nhị tỷ của con lại luôn tỏ vẻ thanh cao ít nói, không bao giờ quan tâm đến ta, cũng chưa bao giờ biết lo lắng buồn phiền vì ta. Phiền con suy nghĩ mấy chuyện này thay ta, bình thường chỉ có người bên cạnh ta mới làm như vậy thôi.”

Mấy câu nói của An thị đã nhắc Tạ Văn Hi lên tới trời. Chỉ cần nàng có thể thân thiết với An thị thì hôn sự của nàng sẽ đến nhanh thôi. Với những mối quan hệ của An thị thì nhất định sẽ không để nàng gả vào những nơi kém cỏi, bên ngoại tổ của Tạ Văn Hi đã sớm không còn ai, chỉ còn lại bà mẹ vô dụng, nàng có thể giảm bọn họ xuống dưới chân rồi.

Hết lần này tới lần khác đi nương của nàng không thích An thị, nhưng có thể đạp lên vai bà ta để bò lên vị trí cao hơn, vì sao lại không làm chứ?

Tạ Văn Hương vội vàng an ủi, “Mẫu thân, nữ nhi sẽ làm tốt chuyện này.” Nói rồi nàng ta đứng dậy định đi ra ngoài.

An thị giữ Tạ Văn Hương lại rồi đưa nàng ta một lư hương, trên đó còn có một cây nhang dài, “Hương nhi, con đặt lư hương trên bệ cửa sổ ở trong phòng, sau đó đốt cây nhang này lên để vi nương biết con ở phòng nào.”

“Được, mẫu thân yên tâm đi.”

Sau khi Tạ Văn Hương rời đi, Lưu ma ma lập tức đi vào, nụ cười rực rỡ như hoa xuất hiện trên gương mặt già nua: “Phu nhân, không nghĩ tới tứ tiểu thư lại là một diệu nhân đó.”

“Không phải vậy sao?” An thị đưa tay phui váy bị Tạ Văn Hương làm lộn xộn, bà cười: “Như thế, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng là Nguyệt đi nương cùng tứ tiểu thư gặp xui thôi, có thể tìm tới ta hay sao?”

Lưu ma ma cũng cười ha ha một tiếng: “Đúng vậy, tướng mệnh của phu nhân đã được định là không gặp phải sóng gió, được hưởng phúc cả đời. Lúc có chuyện khó khăn cũng sẽ được người khác giải quyết. Chuyện Tạ Uyển lần trước, chuyện Lương bà, lần này là chuyện của Tạ Văn Hi.”

Đột nhiên An thị trầm mặt xuống, “Cái tên Tạ Uyển đó, từ nay về sau không được nhắc đến nữa, còn có chuyện này nữa Lương bà, coi chừng người đó lấy mạng của người!”

Gương mặt của Lưu ma ma trắng bệch: “Vâng, phu nhân, lão nô đã khinh thường quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phía Sau Hoàng Tước

Trong Tiễn viện của phủ Đông Bình Hầu, chắt từ bên phía nhà An thị, An Kiệt đang đứng tiếp khách, bởi vì hắn chỉ là con của vợ kế, cộng thêm An phu nhân lại có thành kiến với thân phận vợ lẽ nên hắn chỉ được sắp xếp đón tiếp những vị quan có phẩm cấp thấp hoặc là thương nhân, bởi vậy trong lòng hắn rất buồn bực.

Lúc này lại có nha đầu đến truyền lời, nói rằng có vị tiểu thư của Tạ gia đến tìm hắn.

An Kiệt ra bên ngoài thì thấy một nữ tử mặc y phục màu đỏ thắm đứng trước cửa, hắn đảo mắt nhìn rồi nói: “Thì ra là tứ biểu muội của Tạ gia, muội đến tìm ta sao?”

Tạ Văn Hương cười nói: “Không phải muội tìm mà là Tam tỷ.”

“Tạ Vân Hi sao?” An Kiệt nhíu mày, trong trí nhớ của hắn, Vân Hi là một cô nương nhu nhược, mặt mũi xinh đẹp, tính tình khéo léo, “Muội ấy tìm ta có việc gì?”

Tạ Vân Hương đưa một túi hương đến trước mặt An Kiệt, phía bên trên còn được thêu một chữ “Hi”, còn có mấy cành trúc, vài nhánh Hồng Mai, vô cùng tinh mỹ.

“Đây là vật bên người mà tỷ ấy nhờ muội chuyển cho ca. Phải biết là nữ tử không thể tùy tiện đưa vật bên người của mình cho ai được, nhưng tỷ ấy tặng cho ca...” Tạ Vân Hương dừng một chút rồi cố ý nhấn mạnh, “Rõ ràng muốn chứng minh tâm tư của tỷ ấy.”

An Kiệt đưa tay ra nhận túi hương rồi cúi đầu đắm chiêu.

Tạ Vân Hương cười cười, “Kiệt biểu ca, ca có biết vì sao tỷ ấy xem trọng ca hay không?”

An Kiệt cau mày, “Vì sao?”

“Bởi vì lão phu nhân của Tạ gia muốn kết thân với An gia, Tạ gia còn ba nữ nhi chưa gả đi, nhị tỷ là do đại nương sinh ra, An phu nhân với đại nương lại có quan hệ huyết thống, sẽ không đồng ý để nhị tỷ vào An gia, muội là thứ nữ, An phu nhân sẽ không đồng ý đâu, cho nên chỉ còn một mình tam tỷ tỷ thôi.

Nhưng Kiệt biểu ca cũng có hai người ca ca đứng chứ, Cường biểu ca có nhiều thế thiếp, Hi tỷ đã nói sẽ không thích ca ấy, Xương ca lại chỉ là con một sách. Cho nên chọn tới chọn lui cũng chỉ có mỗi ca là thích hợp, nhưng Hi tỷ lại sợ lão phu nhân bắt mình phải lấy Cường biểu ca hay Xương biểu ca cho nên trước mắt muốn gắp ca một lần, trong lúc An lão phu nhân đang bận rộn mà chủ động cầu hôn.”

Sau khi nghe Tạ Vân Hương nói một lượt như vậy, gương mặt An Kiệt giật giật.

Thế nhưng hắn vẫn không mở miệng.

Tạ Vân Hương cố che giấu nội tâm đang vô cùng lo lắng mình lại, nàng ta nói tiếp: “Trước khi lão thái thái của Tạ gia lâm chung đã để lại đồ cưới cho mấy tỷ muội rất nhiều, thế như của hồi môn của Hi tỷ tỷ là nhiều nhất, nhiều hơn cả bọn muội nữa, tận mười vạn lượng bạc.”

Quả nhiên, tiền bạc có lực hấp dẫn hơn cả con người.

An Kiệt chỉ là con của vợ kế, chủ nẫu của An gia, An phu nhân lại hay bắt nạt người, bởi vậy phận làm vợ lẽ cũng không dư giả gì mấy, phụ thân của An Kiệt lại nhu nhược, vì vậy thương con nhưng cũng không biết làm gì. Bây giờ hắn đã hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa có lấy một thế tử.

Của hồi môn là mười vạn lượng bạc, đây chính là một khoảng tiền rất lớn, mắt An Kiệt sáng lên.

“Ta cũng ngưỡng mộ Hi biểu muội từ lâu.” An Kiệt mỉm cười nói.

Tạ Vân Hương nhìn thấy sự tham lam trong ánh mắt của hắn, nàng ta thầm khinh bỉ trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói: “Được rồi, Tam tỷ tỷ nói là sẽ đi tới Thâm Phương Tạ chờ biểu ca, ca nhớ phải tới đó.”

“Làm phiền Vân Hương muội chuyển lời, bảo với Hi muội ta sẽ đến ngay.”

Sau khi Tạ Vân Hương rời đi, An Kiệt đặt túi hương lên mũi rồi hít vào một hơi sâu, chỉ cảm thấy mùi hương ấy như thấm vào tim gan, thơm như mùi hương trên người nữ nhân.

...

Trong Hậu hoa viên của An gia, mặc dù Triệu Cận cố gắng chen lấn được ngồi cùng bàn với Linh Nhi cùng Tạ Vân Dung, thế nhưng phần lớn người ngồi ở đó đều là đích nữ của mấy nhà quyền quý, những câu chuyện bọn họ nói cũng toàn xoay quanh vấn đề ấy nên Triệu Cận có muốn chen miệng vào cũng không được.

Đôi khi cũng có người liếc mắt nhìn nàng ta một cái, mặc dù y phục mà Triệu Cận mặc có giá không rẻ, được may từ phường Lê Y, thế nhưng lời lẽ thô tục, ngạo mạn ngu ngốc, vì vậy nàng ta ngồi ở chỗ đó mà chẳng một ai để ý tới.

Nàng ta hăm hừ bĩu môi, trong lòng tức giận thầm mắng, trên đời lại có mấy người không có lý lẽ như vậy, đợi nàng làm thiếu phu nhân của An gia – Thế tử phi của phủ Đông Bình Hầu – tương lai cũng là Hầu phu nhân, hãy nhìn nàng dọn dẹp cái bọn cao ngạo như An Linh Nhi kia ra sao!

Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ! Còn chưa biết sau này người nào lợi hại hơn người nào đâu!

Từ nhỏ đến lớn, Triệu Cận được di nương nâng niu trong lòng bàn tay, các vị phu nhân khác của Triệu Hoài cũng hiểu chuyện nên không ngó ngang gì đến Lâm di nương cùng Triệu Cận.

Vì vậy, Triệu Cận thấy tiểu thư con nhà quyền quý ở trong phủ cũng chỉ có đại nương Tạ Viện mà thôi (trong lòng nàng ta coi thường tỷ tỷ Triệu Ngọc Nga là đích nữ).

Thấy mẫu thân tùy ý người đãi Tạ Viện thì nàng cho rằng các vị tiểu thư đều có tính tình yếu đuối nhu nhược, ai ngờ đụng phải đôi mắt lạnh lùng của Linh Nhi cùng Tạ Vân Dung, trong lòng nàng ta bắt đầu mất thăng bằng.

Thấy Triệu Ngọc Nga nói chuyện rất vui vẻ cùng Tạ Vân Hi, nàng thở phò phà đi tới, “Triệu Ngọc Nga, làm sao tỷ lại vứt muối qua một bên như thế? Muối sẽ đi nói với nương!”

Triệu Ngọc Nga nhìn những mấy vị khuê nữ bên cạnh mình cười xấu hổ rồi quay người lại dỗ dành Triệu Cận: “Muội muội, tỷ thấy muội nói chuyện với nhị biểu muội cùng tứ biểu muội nên không quấy rầy đó chứ. Làm sao tỷ mặc kệ muội được?”

“Muội nói chuyện vui vẻ bao giờ chứ? Mất tỷ bị mù sao?” Triệu Cận vừa nói vừa đẩy Triệu Ngọc Nga. Nếu không phải có Tống Văn đứng đỡ ở phía sau thì có khi Triệu Ngọc Nga đã ngã xuống đất rồi.

Vân Hi hơi híp mắt lại, các vị tiểu thư kia cũng vô cùng ngạc nhiên.

Trong lòng họ đều rất bất bình, đây là muội muội thế nào vậy, sao có thể nói với tỷ tỷ như nói với người ngoài như thế? Còn động tay động chân nữa? Huống chi Triệu nhị tiểu thư này đã tự mình chạy đến bàn kia ngồi, là chính nàng ta bỏ rơi tỷ tỷ mới đúng.

Tính tình của nhị tiểu thư Hình bộ Thượng Thư, Tống Văn, thoải mái hơn những nữ tử khác. Nàng bức tức đứng lên, sẵn tay áo tiến lên phía trước Triệu Ngọc Nga nhưng bị hai người kia kéo lại, rồi rít nháy mắt với nàng. Tống Văn đành nhịn xuống, nói thế nào thì đây cũng là chuyện của Triệu gia, nếu nàng nói thay cho Triệu Ngọc Nga, có khi lúc nàng ấy trở về thì sẽ bị di nương phạt mất.

Vân Hi không nhìn được nữa, nàng từ từ đứng dậy, lúc đang muốn mở miệng phản bác thì Triệu Cận lại nói: “Muốn muội không kể với nương thì cũng có thể thôi, nhưng đưa mảnh ngọc kim ti mà tô mầu của tỷ cho muội, muội sẽ không nói.”

Câu nói này khiến những người ngồi bàn khác cũng cảm thấy kinh sợ, có phải tiểu cô nương kia không biết ngọc kim ti là gì hay không? Giá trị của vật đó, làm sao có thể mất dùm tùy ý đòi hỏi như thế chứ?

Chỉ có Triệu Cận không biết, cứ nghĩ mình vừa đưa ra yêu cầu rất bình thường.

Gương mặt Triệu Ngọc Nga hiện lên sự bối rối, thoáng chốc đã đỏ bừng lên, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu không đưa cho nàng ta, với tính tình của Triệu Cận thì chắc chắn sẽ lại khóc lóc ầm ĩ, nhưng mà ngoại tử mầu đã nói như thế, nàng phải làm sao?

Vân Hi cười lạnh một tiếng nói: “Triệu nhị tiểu thư, cô mầu của ta cũng là đích mầu của muội, muội cũng chỉ có thể gọi là mầu thân mà thôi, không thể gọi là nương. Ta nhớ người sinh ra muội là di nương cơ mà, làm sao lại có một nương nữa vậy?”

Lời của Vân Hi vừa nói ra thì có tiếng cười trộm của mấy nữ tử khác vang lên, thì ra là thứ nữ, thứ nữ thì thôi chứ, còn lớn lối trước mặt đích tỷ như vậy, không được nuôi dạy tốt đây mà, đúng là mở rộng tầm mắt rồi.

Thứ nữ! Lại là thứ nữ!

Tạ Vân Hương cúi đầu, hai tay dùng sức vịn hai bên váy, nàng ta cắn chặt môi, chỉ trong chớp lát mà máu đã chảy ra.

Triệu Cận cũng không ngu, rõ ràng ánh mắt cùng tiếng cười giễu cợt kia nhắm vào nàng.

Đột nhiên trong lòng nàng nhớ đến lời dặn dò của di nương, nàng lạnh lùng cười: “Hừ, các người dám cười ta sao? Ta sẽ khiến các người hối hận! Một ngày nào đó, các ngươi sẽ quỳ gối dưới trước mặt ta cầu xin tha thứ!”

Nói xong, Triệu Cận vén váy chạy ra khỏi Hoa viên.

Đã gặp qua người ngông cuồng, nhưng chưa thấy người nào ngông cuồng đến mức như vậy, một thứ nữ nhỏ bé lại dám mở miệng ra bắt một đám đích nữ nhà quyền quý ở đây cầu xin nàng ta lượng thứ sao? Mọi người đồng loạt cười rộ lên.

Chẳng qua không người nào chú ý tới trong mắt Tạ Vân Hương đã tràn đầy phẫn uất.

Triệu Ngọc Nga muốn đuổi theo Triệu Cận thì bị Vân Hi kéo lại: “Muội thấy phụ thân của tỷ cũng tới, huấn g chi cô mầu cũng ở đây, phủ Đồng Bình Hầu lớn như vậy còn sợ nàng ta chạy lạc sao? Dù sao ai cũng lớn rồi, nên có một phạm vi nhất định của bản thân đúng chứ?”

Triệu Ngọc Nga suy nghĩ một chút rồi lại ngồi xuống.

Triệu Cận đến chỗ nghỉ ngơi của Tạ Viện.

Tạ Viện thấy nàng hàm hừ bước tới thì vội vàng kéo nàng đến chỗ không có người rồi hỏi: “Con làm sao vậy?”

“Mẫu thân, phụ thân giao chuyện cho người, người làm xong chưa? Thái độ của An gia như thế nào?” Triệu Cận hỏi thẳng.

Tạ Viện lộ ra gương mặt khó xử, chỉ ậm ừ không dám mở miệng.

“Không đồng ý sao?” Triệu Cận hít vào một hơi, “Con mặc kệ, nhất định con phải gả vào An gia.”

Tạ Viện thờ dài, “An phu nhân muốn kết thân với đích nữ, còn là con của nhà có chức Nhị phẩm trở lên nữa. Xuất thân của lão gia và của con còn kém xa lắm.”

Triệu Cận tức giận nói: “Con mặc kệ, phụ thân nói người có biện pháp, nhất định phải làm được!”

Tạ Viện chần chừ trong chốc lát, “Được, con cứ chờ ta sắp xếp...”

Đuổi Triệu Cận đi, Tạ Viện vội vàng đi về hướng phòng khách của An gia. Thấy đại thiếu gia An Cường của An gia ngồi trên ghế, một nha hoàn bưng canh giải rượu tới, bà già vội trật chân, khẽ rên một tiếng.

Nha đầu kia biết bà nên vội vàng chạy tới, đặt canh giải rượu lên trên bàn đá, đưa tay ra đỡ bà. “Triệu phu nhân, người không sao chứ?”

Tạ Viện thừa dịp nàng ta không chú ý nên lặng lẽ cầm túi bột trong tay đổ vào chén canh, sau đó cười: “Chẳng qua là đau một chút thôi, do ta không cẩn thận.” Nói xong bà xoa xoa chân, “Đúng là không có gì đáng ngại, người cứ làm việc tiếp đi.”

Nha đầu kia thấy quả thật bà không sao nên bưng canh giải rượu vào phòng khách rồi đưa cho An Cường. An Cường uống không ít rượu nên đầu rất đau, hẳn muốn nhanh chóng tỉnh táo lại nên thuận tay nhận lấy uống cạn một hơi.

Tạ Viện đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vô, sau khi thấy hẳn uống xong mới thở phào nhẹ nhõm rồi đi tìm Triệu Cận.

...

Vân Hi nói chuyện với Tống Văn, Đồng Thiên Thiên cùng Cố Diên, lâu lâu nha đầu lại đi tới dâng trà nước, mấy người vừa cười vừa uống trà ăn bánh ngọt.

Lúc này Tạ Vân Hương đi tới cười nói: “Tam tỷ tỷ, Ngọc Nga biểu tỷ, các người đang nói gì đó? Muội tham gia có được hay không?”

Nàng ta đi hơi vội nên không chú ý, cả người lão đảo nhào tới người Triệu Ngọc Nga, mà Triệu Ngọc Nga ngồi đối mặt với Tạ Vân Hi, trong tay còn bưng một ly trà.

Khi Tạ Vân Hương đụng vào Triệu Ngọc Nga thì ly trà kia cũng bay về hướng Tạ Vân Hi, Vân Hi không tránh kịp nên nước trà dính đầy người.

Tạ Vân Hương bỏ chạy vội vàng xin lỗi Tạ Vân Hi: “Tam tỷ, không phải muội cố ý đâu, không biết ai ném vô chậu dưới đất nên muội mới...”

Triệu Ngọc Nga oán giận nhìn nàng ta một cái rồi lấy khăn vội vàng lau nước trà trên người Vân Hi: “Biểu muội, có nóng không?”

Ba vị tiểu thư khác thấy là chuyện của Tạ gia nên cũng không tiện nói gì, chỉ rời rít an ủi Vân Hi.

Mặt Tạ Vân Hương hiện lên vẻ áy náy: “Tam tỷ, chuẩn bị dự tiệc rồi, quần áo tỷ đã bị ướt làm sao dự được? Hay là xuống thay đồ đi?”

Vân Hi nhìn chằm chằm ánh mắt của Tạ Vân Hương, Tạ Vân Hương vội vàng tránh né, trong mắt hiện lên sự hốt hoảng.

Trong lòng Vân Hi cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài miệng nói: “Cũng được, vậy tỷ ra ngoài thay quần áo.”

Triệu Ngọc Nga thấy Vân Hi muốn rời khỏi thì vội vàng tìm thị nữ giúp nàng: “Này, tam biểu muội, thị nữ Lục Châu của muội đâu? Làm sao lại không thấy hả?”

“Lục Châu có ở đây hay không cũng chẳng liên quan, tam tỷ, quần áo của tỷ là do muội không cẩn thận làm bẩn, để muội đưa tỷ đi, muội cảm thấy rất có lỗi.”

Vân Hi nói: “Được, làm phiền tứ muội theo tỷ vậy.”

Tạ Vân Hương cũng quay sang xin lỗi Triệu Ngọc Nga rồi đưa Vân Hi ra khỏi Hoa viên.

“Tam tỷ, lúc vừa mới xuống xe ngựa, đại nương nói An gia đã chuẩn bị phòng cho chúng ta nên muội sẽ dẫn tỷ đến đó, cũng may muội có mang theo y phục khác nữa, nếu không ngại thì tỷ tới thử xem được hay không nhé.”

Vân Hi nhìn nàng ta rồi gật đầu: “Được.” Hai người nhanh chóng đi tới một tiểu tạ* bên hồ, Vân Hi ngẩng đầu nhìn, trên cửa của tiểu tạ này có viết mấy chữ rất to – Thâm Phương Tạ.

*Nhà nhỏ xây trên hồ.

Theo lý thuyết thì phòng được chuẩn bị cho khách cũng sẽ là một tiểu viện, bên trong có nha đầu bà tử phục vụ. Phủ Đông Bình Hầu đông như thế, làm sao chọn một tiểu tạ yên tĩnh thế này để cho khách ở?

“Tam tỷ, mau vào đi!”

Tạ Vân Hương đẩy cửa. Nàng ta đi vào trước rồi lấy một chiếc bao đã được đặt sẵn trên giường từ bao giờ, quả thật bên trong là một bộ quần áo còn mới tinh.

Vân Hi không nói tiếng nào đi theo sau nàng ta.

Mà lúc này, Tạ Vân Hương nhẹ nhàng đi vòng qua phía sau của nàng, giờ một cây gậy đã chuẩn bị từ sớm lên...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ác Giả Ác Báo (1)

Vân Hi nhanh chóng ngồi xuống, kết quả khiến Tạ Vân Hương té nhào xuống đất, nàng lập tức xoay người lại rồi nhảy lên đá một cước vào Tạ Vân Hương.

Cùng là thân nữ nhi, tại sao Tạ Vân Hi kia ba phen bảy bận cứ ám hại nàng chứ?

Vân Hi tức giận đá mấy cái khiến Tạ Vân Hương ngất đi. Thật ra thì ngay từ lúc Tạ Vân Hương đề nghị đưa nàng tới đây thay y phục thì trong lòng nàng đã sinh ra nghi ngờ.

Lúc Tạ Vân Hương ra khỏi Tạ phủ thì vẫn làm mặt lạnh với nàng, ngồi trên xe ngựa cũng không quên chế nhạo châm biếm, còn trực tiếp coi thường nàng khi ở Hoa viên của An gia. Sau đó thì quần áo của nàng bị hắt nước vào, nàng bắt đầu hoài nghi.

Nàng muốn biết đến tột cùng thì Tạ Vân Hương muốn làm gì, bởi vậy mới giả vờ không biết chuyện theo Tạ Vân Hương đến tiểu tạ này.

Quả nhiên đúng như dự đoán, lúc nàng đang nhìn vòng quanh phòng thì Tạ Vân Hương chạy ra phía sau nàng, nhưng tai nàng nghe được âm thanh của một đồ vật nào đó được nâng lên.

Nếu Tạ Vân Hương muốn tính kế với nàng, mặc dù không biết dùng thủ đoạn như thế nào nhưng tính nàng rất thẳng thắn, người không đánh nàng thì nàng không đánh người, nhưng nếu người ta đã ra tay thì nàng sẽ kỷ nhân chi đạo*, thậm chí trị luôn cả người thân của kẻ đó.

(*) Kỷ nhân chi đạo: xuất phát từ câu “Đĩ kỷ nhân chi đạo, hoàn trị kỷ nhân chi thân” nghĩa là dùng phương pháp của người để trị lại người đó, gần nghĩa với câu “Gậy ông đập lưng ông” của Việt Nam mình.

Nàng kéo Tạ Vân Hương lên chiếc giường nhỏ rồi lấy y phục màu tím của mình khoác lên người đối phương, sau đó lấy y phục mà Tạ Vân Hương chuẩn bị cho mình mặc vào. Làm xong mọi việc, bỗng nhiên Vân Hi cảm thấy toàn thân không còn sức lực, hai chân không thể bước đi nổi nữa.

Cảm giác này không ổn, rất giống với cảm giác lúc nàng bị An thị hãm hại ở kiếp trước.

Nàng trúng độc!

Trong lòng Vân Hi kinh hãi, cũng không phải sợ An thị lại lấy mạng nàng một lần nữa, đã chết một lần rồi thì nàng chẳng lo lắng gì, mà là... nàng không nghĩ ra nàng trúng độc khi nào!

Tính mạng lại bị người khác nắm trong tay một lần nữa khiến nàng cảm thấy hơi hoảng loạn.

Hết lần này tới lần khác, tai nàng nghe có tiếng bước chân của ai đó đang dần dần đi về phía này.

Nàng cố hết sức nhấc cây gậy mà Tạ Vân Hương đã chuẩn bị để đánh lên mình rồi nàng lạnh lùng nhìn cánh cửa kia, cho dù chết, nàng cũng muốn có một cái đệm lưng!

Cửa của tiểu tạ bị đẩy ra.

Người đi tới là một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi rất tuấn mỹ.

Thiếu niên kia thấy Vân Hi ngăn người thì không bước tiếp nữa mà chỉ đứng yên xấu hổ, sau đó hần chỉ vào Tạ Vân Hương đang nằm trên giường rồi nói: “Ta thấy Tạ tứ biểu muội vào phòng nghỉ của cô cô, hai người đó thương lượng muốn lừa người đến đây. Mặc dù không biết lý do nhưng người phải cẩn thận.”

Cô cô?

Vân Hi chớp mắt, chắc người kia là thiếu gia của An gia, cháu ruột của An thị, một người khoảng hai mươi tuổi, một người mười một mười hai tuổi, như

vậy người này chắc chắn là An Xương, nhì tử thứ hai bị An phu nhân chán ghét rồi.

“Đa tạ nhị thiếu gia nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.” Vân Hi mỉm cười nói.

“À, thì ra là Hi biểu muội, muội không sao là tốt rồi, ta đi trước đây. Muội cũng phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi.” An Xương chấp tay thi lễ với Vân Hi một cái rồi thối lui ra khỏi thủy tạ. Sau khi rời khỏi cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Lo lắng qua đi, Vân Hi cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, nàng lập tức ngã ngồi xuống đất, đồng thời mồ hôi lạnh cũng xuất ra đầy người.

Hay lắm An thị! Vân Hi cong môi cười lạnh, xem ra nàng dạy dỗ bà ta ít quá rồi, lần này không trả thù thì nàng trùng sinh vô nghĩa rồi!

Vân Hi dùng sức bò dậy, vừa đi đến cạnh cửa thì bên ngoài lại có tiếng bước chân người truyền đến. Người nọ đi rất nhanh, dường như là người tập võ, hơn nữa hô hấp lại dồn dập.

Mới vừa rồi An Xương đến là có thiện ý nhắc nhở Tạ Vân Hương muốn hại nàng, chẳng lẽ lần này chính là đồng bọn của nàng ta tới?

Vân Hi hơi nhíu mày, tạ thủy này chỉ có một cửa chính, ba mặt đều là nước nên không thể nào nhảy ra từ cửa sổ được, nàng cũng biết hiện tại mình không đủ sức để bơi.

Mà tiếng bước chân bên ngoài chỉ còn xa khoảng mười trượng... Vân Hi cầm gậy đi tới sau cánh cửa, sau khi cửa bị đá văng ra vang lên tiếng ‘rầm rầm’, Vân Hi không chút nghĩ ngợi vác gậy đập tới đáng người phía trước.

“Đừng làm rộn, là ta!”

Cổ tay nhanh chóng bị người kia bắt được, cây gậy trong tay bị hất ném đi chỗ khác, giọng nói mang theo lo lắng: “Nàng không sao chứ?”

Đoạn... Đoạn Dịch?

Làm sao hấn lại tới đây?

Vân Hi trừng mắt nhìn, bỗng nhiên sắc mặt nàng biến đổi, nàng cong môi lạnh lùng cười: “Sao ngài lại tới đây? Vương gia hăng hái thể này thật là kỳ quái, nơi nào bất thường thì ngài sẽ chui vào. Ở đây không có nhạc, cũng không có rượu với thức ăn, càng không có mỹ nhân hầu hạ. Hay là Vương gia có hện với tứ muội?”

An Xương chỉ thấy Tạ Vân Hương gặp An thị, nhưng đương nhiên cái tên Đoạn Dịch xuất quỷ nhập thần này thì làm sao hấn biết được.

Đoạn Dịch xuất hiện mấy lần bên cạnh nàng đều khiến nàng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Từ khi bị người ta lừa dối rồi chết đi vào kiếp trước, nàng đã không còn tin tưởng bất cứ kẻ nào nữa.

Đoạn Dịch hơi sững người nhưng sau đó lại nhìn thẳng Vân Hi, bên mép hiện lên tia cười yếu ớt: “Nàng cho là vậy sao? Ta cùng với Tạ tứ tiểu thư...”

“Ta cho là?” Vân Hi lạnh mặt, “Chẳng lẽ không đúng? Muội muội lừa gạt ta đến đây, sau đó Vương gia ngài cũng đến. Chẳng lẽ hai người không có giao ước gì?”

Đoạn Dịch bất đắc dĩ vuốt trán, hấn không trả lời. Hấn có thể nói gì đây? Chẳng qua phát hiện Tạ Vân Hương lén lút đi gặp An thị, sau đó lại đưa Vân Hi tới đây nên hấn cũng vội vàng đi theo.

“Nữ nhân ngu xuẩn!” Đoạn Dịch đen mặt rặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng.

Vân Hi: “...”

Lúc hai người đang giằng co thì bên ngoài tiểu tạ lại có người đến. Đoạn Dịch đưa tay ra giữu cột: “Nhân vật chính muốn tìm nàng đến rồi kìa.” Nói rồi hấn kéo cánh tay Vân Hi, ai ngờ cơ thể Vân Hi lập tức ngã về phía trước.

Đoạn Dịch kinh hãi, nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực, sau đó duỗi tay xem mạch dưới cổ nàng, “Nàng làm sao vậy?” Sau đó mắt hấn đen lại, “Nàng trúng độc sao?”

Vân Hi nhìn chăm chăm vào mắt hấn, “Thật sự không phải ngài muốn hại ta?”

Đoạn Dịch bức tức, “Đã bảo không phải ta, tại sao ta phải hại nàng chứ?”

“Được... Ta tin ngài một lần.” Cơ thể Vân Hi mềm nhũn như bùn rồi, nàng ngã vào ngực hấn mà không cách nào nhúc nhích được.

Không tin hấn thì phải làm sao? Bây giờ nàng như cá nằm trên thớt, mặc người ta chém giết.

“Nàng có thể hoàn toàn tin tưởng ta!” Đoạn Dịch tức giận ôm ngang hông nàng, sau đó cơ thể hấn nhẹ nhàng lách sau tấm bình phong.

Bởi vì thủy tạ này làm ra chỉ để nghỉ ngơi tạm thời, cũng không bày biện quá nhiều nên giường khá nhỏ, có thể nhìn thấy được toàn bộ phần dưới giường.

không thể giấu người được, chỉ có bình phong sau giường là nơi an toàn để ẩn nấp.

Sau đó có người tiến vào, nghe giọng nói là thể tử của Đông Bình Hầu – Con trai bảo bối của An phu nhân, An Cường.

An Cường vừa đi vừa đá mấy viên đá nằm trên đường, miệng lầm bầm căn dặn: “Vân Hi tiểu bảo bối, muội ở đây à...”

Lập tức sắc mặt của Đoạn Dịch tối sầm lại, nếu chú ý thì có thể nghe thấy tiếng nghiến răng ken két của hắn, còn có âm thanh của khớp tay vang lên trong phòng vắng.

Bỗng nhiên mắt Vân Hi sáng lên, lúc này nàng đã biết chân tướng mọi việc, An thị muốn hại nàng, Tạ Vân Hương dựa vào bóng cây của bà ta nên thành đao phủ, thủ đoạn là trực tiếp hủy thanh danh của nàng.

Nếu như nàng bị hủy trong tay An Cường, với đôi mắt cao hơn núi của An phu nhân thì đừng nói làm chính thê, coi như cưới nàng về làm thiếp cũng sẽ không chấp nhận.

Như vậy, cả đời Tạ Vân Hi nàng sẽ thành đồ bỏ đi!

Bên ngoài bình phong, An Cường cảm thấy cả người nóng ran khó chịu, lúc hắn đưa tay dụi cặp mắt mờ như bị sương bao phủ thì ngay lập tức thấy có một nữ nhân trẻ tuổi đang nằm trên giường.

Nàng ta quay mặt vào trong nên không thể thấy được mặt mũi ra sao, thể nhưng y phục lại kéo lên trên đầu gối, lộ ra đôi chân trắng như tuyết.

Cổ áo màu tím cũng bị mở ra một chút, có thể nhìn thấy cái yếm màu hồng ở bên trong, vòng eo thon gọn khiến người ta có cảm giác muốn vuốt ve âu yếm.

Trong lòng An Cường mừng rỡ: “Nha đầu chết tiệt, có phải muội nằm đây hấp dẫn gia hay không? Gia tới đây...”

Vốn là An Cường đang uống rượu trong phòng thì nghe mấy cung nữ bùng thức ăn bàn luận nói ba tỷ muội của Tạ gia cũng tới, hắn lập tức đứng ngồi không yên, không để ý tới Đông Bình Hầu la mắng, hắn bỏ tân khách lại rồi chạy tới Hoa viên.

Tháng trước hắn bị mấy gã sai vặt của An thị đánh cho một trận, cuối cùng phải dưỡng thương gần một tháng trời, mấy ngày gần đây mới khỏe lại như trước. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm nể hôm đó Vân Hi không rủ hắn tới Tiên Viên thì hắn đã không bị đánh đến mức ấy.

An Cường hồi thăm nghe được Tạ Vân Hi đang ở Thảm Phương Tạ, hắn vội vàng chạy tới đây, vừa đẩy cửa ra thì quả thật gặp được nữ tử kia.

Hừ, nhìn hôm nay gia trượng trị người ra sao!

Lửa nóng trong cơ thể đã kim nén đến cực hạn, hắn lao đảo ngã nhào tới giường nhỏ, chỉ mấy động tác đã cởi hết quần áo trên người ra, sau đó lại lột sạch quần áo của nữ tử kia.

Cơ thể trắng như tuyết ở trước mặt hắn, cặp mắt nóng ran của An Cường đã đỏ bừng, hắn dùng hết sức bỏ nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ác Giả Ác Báo (2)

Editor: Sam Sam

Vốn là Tạ Vân Hương bị Vân Hi đánh ngất, cơ thể nằm trên giường vẫn không hay biết gì. Đột nhiên cảm giác đau đớn khiến nàng ta giật mình tỉnh dậy, cả người run rẩy, dùng sức muốn đẩy An Cường đang nằm ở trên người ra, nhưng tại sao cơ thể không thể cử động? An Cường mập như vậy, có thể nặng gấp ba nàng.

Tên mập kia không thương hoa tiếc ngọc một chút nào, hắn gặm nhấm môi nàng như heo, còn phát ra âm thanh chụt chụt nghe thật ghê tởm, nước bọt thi chảy tới cằm của Vân Hương.

Nàng ta không thể nào hô hấp, càng không thể khóc được, cơ thể đau đớn, trong lòng cảm giác bị sỉ nhục, Tạ Vân Hương chỉ muốn chết. Nàng ta không thể thốt nên lời, muốn nhúc nhích cũng không được.

Tạ sao lại như vậy? Không phải là tiện tỳ đáng chết Tạ Vân Hi ở cùng với An Kiệt sao? Tại sao lại là mình?

Đúng rồi, vừa rồi là Tạ Vân Hi đánh nàng ta ngất xỉu, là tiện nhân kia hại nàng, nhất định nàng sẽ không bỏ qua!

Sau tấm bình phong, Vân Hi tò mò nghe động tĩnh bên ngoài, bỗng nhiên Đoạn Dịch đứng bên cạnh vươn tay che hai tai nàng lại, đồng thời vùi đầu nàng vào ngực mình.

Vân Hi không còn sức để phản kháng, nàng chỉ có thể tức giận trừng mắt với hắn, tên điên này muốn làm gì? Nàng khó chịu sắp chết rồi.

Đoạn Dịch cũng không để ý đến nàng, chỉ kéo chặt nàng lại. Hắn dùng mặt âm nói, “Nếu nàng còn cử động nữa thì bình phong sẽ ngã xuống, nàng muốn người bên ngoài thấy chúng ta trốn ở đây sao?”

Đoạn Dịch dùng nội lực phát ra giọng nói nhỏ như tiếng muỗi bay, Vân Hi có đôi tai không thua kém gì tai của mọi người võ công cao thủ. Quả nhiên, Vân Hi nghe xong không dám cử động nữa.

Sau khi đứng im, tai nàng lại nghe thấy một loạt các âm thanh kỳ lạ từ ngoài bình phong truyền vào. Tiếng thờ đóc hỏn hỏn của nam nữ, tiếng giường gỗ rung động kêu cọt kệt, thỉnh thoảng còn có tiếng thét chói tai của Tạ Văn Hương.

Vân Hi bị Đoạn Dịch bịt tai nên rất khó chịu, có phải tên kia muốn nàng tức đến chết không?

Tay chân nàng vô lực, không thể làm gì khác hơn ngoài việc ngửa đầu ra, giùng giàng cố gắng thoát khỏi ngực hắn.

Mặt Đoạn Dịch đã sớm đen lại. Trong tai nghe thấy âm thanh không trong sáng, trước mặt lại là nữ nhân mềm mại đang ngo nguẩy trong ngực, hết lần này tới lần khác Vân Hi nhích tới nhích lui khiến mặt Đoạn Dịch ửng đỏ, lan đến tận tai.

Vốn là Tạ Văn Hương muốn chết nhưng sau đó lại suy nghĩ, mặc dù dáng dấp của An Cường quá mập, thế nhưng hắn cũng không xấu xí gì, còn là một Thế tử được An phu nhân vô cùng cưng chiều, trong nhà có tiền có thế. Nàng lại làm chuyện vợ chồng với hắn, gả cho An Cường là tình thế bất buộc, theo như quan hệ hai nhà Tạ và An, nhất định vị trí Thế tử phi là của nàng.

Cảm giác khó chịu đã không còn mãnh liệt như lúc vừa bắt đầu, trong lòng nàng ta bắt đầu cảm thấy thoải mái. Tạ Văn Hương thân nhiên hưởng thụ trận hoan ái này, vô ý đụng ngã bình phong bên cạnh.

Mất thấy bình phong sắp ngã xuống người bọn họ, Đoạn Dịch ôm Vân Hi nhảy vào trong phòng. Vân Hi tò mò nhìn hai người nọ.

Sắc mặt Đoạn Dịch thoáng chốc tối sầm lại, còn không đợi Tạ Văn Hương thấy hai người, hắn đã nhanh chóng đá một cước vào nàng ta, lập tức Tạ Văn Hương ngất đi.

An Cường mơ mơ màng màng thấy người trong ngực không còn, hắn đưa tay sờ soạng chung quanh, lâm bẫm: “Vân Hi tiểu bảo bối, nàng đừng đi mà.”

Đoạn Dịch bay lên, nhanh chóng đá phía dưới của An Cường, giường mặt hằm hằm sát khí, “Dám nói xằng bậy, gia khiến ngươi đoạn tử tuyệt tôn!”

Vân Hi đang kinh ngạc không hiểu vì sao Đoạn Dịch lại thù ghét An Cường như vậy thì cửa của tiểu tạ lại bị đẩy ra, một nữ tử mặc áo đỏ chạy vào, chẳng qua nàng ta còn chưa kịp phản ứng thì Đoạn Dịch đã nhắc chân đá vào chiếc ghế nhỏ bên cạnh, người kia còn chưa kêu la đã ngã xuống mặt đất.

Nữ tử áo đỏ đó chính là Triệu Cận. Nàng ta cũng tham gia vào âm mưu này sao?

“Vương gia.” Giọng nói của Vân Hi yếu ớt, “An đại thiếu gia hại muội muội ta, phải làm sao bây giờ?”

Đoạn Dịch nói với “không khí”: “Thanh Nhất, cắt cửa quý của An Cường.”

Thanh Nhất lách mình đi vào trong, Vân Hi chỉ kịp thấy một tia sáng vụt qua tay hắn, sau đó có một vật gì đó nhanh chóng bị Thanh Nhất ném xuống hồ nhỏ.

Sau đó hắn thân nhiên cầm dao găm đang có máu nhỏ từng giọt xuống nền nhà, Vân Hi mở miệng nói: “Kính xin tráng sĩ Thanh Nhất giúp ta một chuyện.”

Đầu óc Thanh Nhất khẽ chấn động, hắn đứng thẳng trước mặt Vân Hi, “Hi tiểu thư, xin phân phó.”

Vân Hi cong môi, lần trước thấy tiểu tử này bôi son trát phấn, ai ngờ lúc cầm dao lại ngoan tuyệt lạnh lùng thế này. Nàng chỉ tay vào nữ tử áo đỏ: “Đặt dao vào tay của nàng ta. Sau này ta sẽ tặng ngươi một con dao găm tốt hơn.”

Thanh Nhất đặt dao găm còn dính máu vào tay Triệu Cận sau đó cười hi hi với Vân Hi: “Đa tạ Hi tiểu thư.”

Khóe miệng Đoạn Dịch co quắp: “Đi thôi, nàng trúng độc rồi, phải nghĩ cách để nhanh chóng giải độc cho nàng.”

Ba người ra khỏi tiểu tạ, đi qua một chiếc núi giả thì Vân Hi thấy có người đang dựa vào ở bên trong hang núi (giả).

Thanh Nhất xin lỗi gãi đầu: “Ta thấy tiểu tử này cứ lén lén lút lút nhìn tiểu tạ nên đánh ngất.”

Đoạn Dịch cũng không thèm nhìn tới, “Toàn những kẻ không ra gì.”

Ánh mắt Vân Hi trầm xuống, trong tay người kia có một miếng vải có hoa văn màu vàng hơi đỏ, vài viên ngọc màu xanh đính lên trên, vài găm màu hồng

đỏ, vật kia nhìn rất quen mắt. “Thanh Nhất, phiền người lấy vật trong tay người kia đến đây cho ta.”

Đoạn Dịch cũng đành dừng lại: “Có vấn đề gì sao?”

Vấn đề lớn như bầu trời rồi! Thứ Thanh Nhất lấy được chính là túi hương, phía trên còn ghi một chữ “Hi” rất rõ ràng. Còn không đợi Vân Hi nhận lấy thì Đoạn Dịch đã rút kiếm bên hông ra chém thành mảnh vụn, hấn liếc mắt nhìn nàng: “Bị nam nhân khác cầm rồi, nàng không sợ bản sao?”

Vân Hi, “...”

Người này lại lên con sao?

“Thanh Nhất!” Đoạn Dịch đen mặt, “Cầm chiếc yếm của nữ nhân rơi trên mặt đất ở trong phòng, nhét vào tay tiểu tử này.”

Ánh mắt Thanh Nhất sáng lên, “Dạ!” Sau đó hấn ta vui mừng chạy vào trong tiểu tạ. Bên trong, sau khi Vân Hi rời đi không bao lâu thì Tạ Vân Hương đã tỉnh dậy. Thấy cảnh tượng trong phòng thì giật mình. Chỉ thấy An Cường – người đã hoan ái cùng mình cách đây không lâu – đang khóa thân, hạ thân lại chảy thật nhiều máu, hiển nhiên nơi nào đó đã không còn nữa.

Mà bên cạnh hấn, Triệu nhị tiểu thư Triệu Cận ngã xuống đất, trong tay còn đang nắm một con dao găm, trên đây còn dính máu tươi.

Tạ Vân Hương bị dọa sợ đến mức run người, thừa dịp không có ai nàng vội vàng mặc quần áo lên người.

Mộng thành Thế tử phi đã bay lên chín tầng mây, An Cường đã như vậy, làm sao nàng có thể gả cho hấn chứ? Nàng phải nhanh chóng chạy đi, không thể đi ai biết nàng đã tới đây. Nàng không muốn gả cho một nam nhân “không còn là nam nhân”.

Nàng che giấu sự lo lắng trong lòng chạy đến nơi nghỉ ngơi cho nữ quyến của Tạ gia, lúc đó tiệc đã tàn, Tạ lão phu nhân đang ngồi nói chuyện với mấy vị lão phu nhân khác, thấy nàng vào cũng không để ý.

Tạ Vân Hương tự rót một ly nước cho mình, sau khi uống cạn một hơi, sự hốt hoảng trong lòng cũng đã được đè xuống.

Ở chỗ Tạ Viện, Triệu Hoài chạy tới hỏi: “Triệu Cận đâu? Đi bao lâu rồi?”

Tạ Viện nói: “Vừa rồi nghe nha đầu kẻ là thấy An đại công tử vào Thẩm Phụng Tạ, Cận nhi cũng vào đó rồi, ước chừng đã hơn nửa canh giờ.”

Triệu Hoài thông thả bước đi, “Thuốc kia có tác dụng rất mạnh, nam nhân uống vào sẽ không thể cự tuyệt nữ nhân nào cả, nhưng Cận nhi còn nhỏ, An Cường cũng trẻ tuổi chưa biết thế nào, đừng để thân thể của hấn khiến Cận nhi phải uất ức, nàng mau gọi Tạ lão phu nhân đến Thẩm Phụng Tạ đi.”

Tạ Vận gật đầu một cái, “Được.”

Lúc Tạ Viện đi tới chỗ của Tạ lão phu nhân cũng là lúc An thị, An phu nhân và An lão phu nhân đi tới, mấy người đó đang cười cười nói nói, cuối cùng muốn đi tới Thẩm Phụng Tạ để xem cảnh hồ ngày đông.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ba Nhà Kết Thù

Đoàn người vô cùng vui vẻ đến hậu hoa viên, lúc tới núi giả của Thẩm Phụng Tạ thì phát hiện có một người đang ngủ ở ngay lối vào núi.

Lúc đầu còn tưởng là khách nhân nào không để ý tới thể diện mà chạy tới hậu viên ngủ.

An phu nhân trầm mặt, cắn răng quát với nha đầu đứng sau mình, “Kéo hấn tới đây cho ta!”

Quả nhiên người xuất hiện không phải là điều tốt lành gì!

An thị mím môi không dám nói lời nào, sao đại chất tử của bà lại ngủ ở chỗ này chứ? Rốt cuộc chuyện kia có thành công hay không? Ánh mắt bà đảo qua đám người đi cùng, phát hiện Tạ Vân Hương cũng đi phía sau.

Tạ Vân Hương nhận thấy ánh mắt của bà, nàng gật đầu một cái, lúc này An thị mới yên lòng trở lại.

Một bà tử kéo An Kiệt tới, lúc này hấn đã tỉnh, chẳng qua là cơ thể cứng ngắc, đi đứng không ngay được, mà trên người còn cảm thấy giống như lọt vào lò sưởi, nóng đến khó chịu. Nhưng thấy nhiều phu nhân ở đây như vậy, hấn cũng chỉ có thể cố chịu đựng.

“Trời ơi, sao con lại ở đây?” An thị đi tới trước mặt chất nhi, đồng thời không ngừng nháy mắt với hấn.

Vốn là đầu óc An Kiệt nhanh nhạy nhất trong mấy huynh đệ, hắn sờ bên hông thấy một bọc nhỏ mềm mại ở chỗ đó, lập tức quỳ xuống chân An thị cùng Tả lão phu nhân.

“Tả lão phu nhân, cô cô, An Kiệt cùng Tả tam tiểu thư lưỡng tình tương duyệt*, xin người thành toàn cho chúng con.”

* duyệt: yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau, hôm nay là hai lòng cùng ưa.

Mọi người đều bất động vì câu nói ấy.

Tả lão phu nhân giật mình, đuôi mày An thị nâng lên, Tả Vân Hương thì đắc ý cong môi. Triệu Ngọc Nga cùng mẫu thân Tả Viện liếc nhìn nhau một cái. An lão phu nhân hơi kinh ngạc nhìn Tả lão phu nhân. Còn An phu nhân cười khinh bỉ một tiếng.

Tả lão phu nhân tiến từng bước về phía hắn, lạnh giọng hỏi: “Lưỡng tình tương duyệt sao? Nhưng nó vẫn luôn ở trong phủ, rất hiếm khi ra ngoài, cũng chỉ rời phủ hôm nay thôi. Tại sao lại lưỡng tình tương duyệt?”

“Hôm nay nàng ấy gặp con ở Thâm Phương Tả, còn tặng tín vật bên người cho con, cầu xin lão phu nhân cùng cô cô thành toàn.”

An Kiệt nói xong còn ra vẻ thành khẩn, cúi mặt khấu đầu xuống đất.

An thị kéo cánh tay của Tả lão phu nhân: “Lão phu nhân, Hi nha đầu cũng lớn rồi, Kiệt nhi cũng xấp xỉ tuổi với nó, huống chi hai nhà vốn là thân thích, thân càng thêm thân, đúng là khả ngộ bất khả cầu* mà.”

*Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

“Ta không nhớ gặp Kiệt công tử lúc nào, còn tặng tín vật cho công tử nữa sao?”

Bỗng nhiên phía sau có một giọng nói của ai đó truyền đến, uyển chuyển như chim Hoàng Oanh, vốn cơ thể An Kiệt đang nóng rang khó nhịn, nghe được giọng nói đó thì càng khó thở, gương mặt đỏ bừng.

Mọi người xoay người lại thì thấy Tả Vân Hi đang được một nha đầu đỡ ở phía sau, y phục màu tím đơn giản động lòng người, giống như hoa Ngọc Lan tím trong ngày xuân.

Vốn Đoạn Dịch muốn dẫn Vân Hi đi giải độc, nhưng nàng cố ý trở về hậu hoa viên của An gia. Bởi thế hắn chỉ âm thầm truyền ít chân khí cho nàng, không để nàng kiệt sức ngã xuống, sau đó cho Thanh Nhất truyền Thanh Y tới đi theo nàng.

Làm sao Vân Hi lại không đến chứ? Những người kia muốn giẫm nàng dưới chân, muốn hãm hại nàng, nàng sẽ đứng trước mặt họ để hung hăng trừng phạt! Nhìn bọn họ gieo gió gặt bão, khiến bản mặt hung ác của bọn họ phải lộ ra trước mọi người.

“Không, muội có giao tín vật cho ta.” An Kiệt nói.

Lúc An Kiệt thấy Vân Hi, hắn thề nhất định phải lấy nàng làm vợ, mấy năm không gặp mà nàng lại trở nên xinh đẹp như đóa Ngọc Lan như thế, huống chi nàng có của hồi môn là mười vạn lượng bạc, “Muội ngại đúng không? Không sao, để ta nói.”

Chỉ cần tín vật bên người nàng ở trong tay hắn, bất kể bọn họ có gặp nhau hay không thì trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng chỉ có thể gả cho hắn.

“Kiệt ca ca không gặp Hi biểu muội mà.” Bỗng nhiên một thiếu niên mặc áo dài đi tới, “Sự thật là Kiệt ca ca gặp An tứ biểu muội.”

Người đi tới là đệ đệ của An Cường, An Xương.

An Kiệt trừng mắt liếc hắn một cái, An Xương lại quật cường ngẩng đầu: “Kiệt ca ca, ca trợn mắt cũng không có tác dụng đâu, chính mắt đệ nhìn thấy, thư đồng của đệ cũng thấy mà.”

Dường như An Kiệt muốn đập chết cái tên trước mặt đang muốn hủy con đường phía trước của hắn.

“Xương đệ nhìn nhầm rồi, người gặp ta là Hi biểu muội.” Nói xong, An Cường đưa tay qua bên hông rút một vật ra rồi giơ lên phía của Vân Hi: “Đây là vật muội đưa ta.”

Nhưng khi hắn rút ra lại hơi mơ hồ, không phải là túi hương sao? Tại sao lại biến thành yếm chứ? Chẳng lẽ hắn nhớ nhầm?

Lúc này đầu óc hắn mơ màng, thân thể lại không thoải mái, dường như trong người có một ngọn lửa muốn bùng phát.

An Kiệt liếc nhìn Vân Hi, đôi mắt to trong suốt, đôi môi đỏ tươi, da thịt trắng như tuyết... Hắn không nhịn được nuốt nước bọt một cái, hô hấp cũng trở nên dồn dập, nơi nào đó trên cơ thể lại có phản ứng dữ dội, hắn rất muốn chui vào một nơi nào đó.

Sau khi Tả Vân Hương nhìn thấy chiếc yếm thì sắc mặt trở nên trắng bệch. Nàng ôm ngực, chuyện gì xảy ra? Đó là yếm của nàng! Tại sao lại ở trong tay An Kiệt chứ? Chẳng lẽ lúc rơi ở tiểu tạ đã bị nhặt đi sao?

Khi Tạ Vân Hương thấy hạ thân của An Cường bị cắt mất, nàng chỉ muốn nhanh chóng phủ sạch quan hệ với hắn, vội vàng mặc quần áo vào, lại quên mặc yếm sao?

Vân Hi chớp mắt mấy cái: “Đó không phải là đồ của muội đâu Kiệt công tử, nhưng mà lại hơi giống đồ của Tứ muội muội đó.”

Tạ Vân Hương bị dọa sợ đến mức cơ thể lùi về phía sau mấy bước.

An thị hung hăng trợn mắt nhìn nàng ta mấy cái. Gương mặt Tạ lão phu nhân đã đen lấm rồi, bà tức giận nói: “Đưa vật kia tới đây.”

An Kiệt không ngóc, đồ vừa đưa ra khỏi, nhân lúc mọi người còn chưa chú ý đã ôm vào trong ngực để mọi người không nhìn thấy.

Vân Hi nhìn thấu sự băn khoăn của hắn liền nói: “Nhớ lúc sáng ngồi xe ngựa thì Tứ muội đã mở rộng cổ áo ra một chút, ta thấy bên trong là chiếc yếm có màu sắc giống như thế. Hôn nữa, trên quần áo của tứ muội có ghi chữ “Thò”, không biết có hay không?”

An Xương đi tới bên cạnh An Kiệt, An Kiệt run rẩy mở chiếc yếm ra, quả nhiên thấy phía dưới có thêu một chữ “Thò”.

Hắn hắng giọng nói: “Tạ lão phu nhân, phía trên có chữ ‘Thò’. Cho nên rõ ràng người gặp Kiệt ca ca là Tứ muội.”

Tạ Vân Hương nhắm mắt lại, sau đó cơ thể lùi về phía sau – giả vờ bất tỉnh. Nếu không ngất thì nàng sẽ bị lão phu nhân đánh chết.

Nàng cũng không dám nói là nha đầu trộm đi, nếu lão phu nhân tra xét quần áo của nàng, phát hiện nàng không mặc yếm bên trong thì càng nghi ngờ. Còn có trên người nàng đều loang lổ dấu vết màu đỏ của hoan ái, càng khiến người ta hoài nghi.

Huống hồ còn có An Xương là người làm chứng.

An Kiệt cũng chỉ là con vợ kế, nàng không muốn gả cho hắn!

Trong lòng nàng đang không ngừng nguyên rủa Vân Hi.

Vốn là An lão phu nhân muốn kết thân với Tạ gia, lúc này liền hỏi Tạ lão phu nhân: “Lão tỷ tỷ, tỷ xem chuyện như vậy... bọn nhỏ đã lưỡng tình tương duyệt, nếu mấy người già như chúng ta chia rẽ thì không phải là rất đáng tiếc sao?”

“Từ từ rồi tính.” Tạ lão phu nhân nói, người của An gia, ai bà cũng không thích, nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra chuyện như vậy.

Tâm tình của Tạ lão phu nhân không tốt, bà xoay người muốn đi về, Tạ Viện vội giữ lại: “Mẫu thân, người đã mệt rồi, hay là đến tiểu tạ trước mặt ngồi nghỉ đi.”

Triệu Cận cùng An Cường vẫn còn ở bên trong đó, chuyện của bà còn chưa xử lý xong, người An gia không dễ gạt, bà cần phải có mẫu thân can đường.

An lão phu nhân cũng muốn bàn bạc với Tạ lão phu nhân chuyện kết thân nên nhất quyết mời bà vào trong.

Thấy tình hình không thể từ chối nên Tạ lão phu nhân chỉ gật đầu: “Nếu tới rồi thì ngồi một chút rồi về.”

An Xương cúi đầu hành lễ với An phu nhân rồi nhìn Vân Hi, sau đó đi ra khỏi viện.

Vân Hi lắc đầu, chỉ vì lúc An Xương sinh ra khiến An phu nhân bị ngã nên bà chán ghét chính con trai ruột của mình. Hải tử sinh ra từ trong bụng mình, bà lỡ chân bị ngã, chẳng lẽ chuyện này một đứa con nít có thể quyết định sao?

Thiên hạ lại có mẫu thân như vậy ư?

Tạ Vân Hương được bà từ đưa xuống. Nhưng lúc đi ngang qua Vân Hi thì mở mắt, gắt gao nhìn chằm chằm nàng.

Triệu Ngọc Nga thấy mẫu thân đã vào tiểu tạ thì cũng đi vào theo, nàng lại bị Vân Hi kéo tay áo: “Ngọc Nga tỷ, nhiều người quá, đi vào chỉ thêm buồn bực, chúng ta ở ngoài này phơi nắng đi.” Vân Hi ngồi xuống một tảng đá rồi vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh với Triệu Ngọc Nga.

Trong đó mùi máu tanh bản thủ, nàng không muốn để Triệu Ngọc Nga nhìn thấy.

Triệu Ngọc Nga không thích những nơi huyền ảo nên gật đầu: “Được.”

Tạ Vân Dung thấy hai người không vào nên cũng tới ngồi xuống bên cạnh. Vân Hi nhìn nàng không lên tiếng.

Lúc này An Kiệt vẫn chưa rời khỏi, hai mắt hắn đỏ bừng đi tới chỗ Vân Hi: “Hi biểu muội.” Vân Hi cũng không thèm nhìn hắn, ai ngờ An Kiệt lại tới gần hơn, “Ta thật sự thích muội, Hi biểu muội.”

Thanh Y đứng bên cạnh trầm mặt xuống, lặng lẽ cầm hai cục đá trong tay nhanh chóng bắn ra. An Cường vừa định tiến tới nữa thì đơ người như cọc gỗ, hắn đứng yên không nhúc nhích được, há miệng nhưng không thể nói ra lời.

Mà lúc này, bỗng dung trong Thảm Phụng Tạ ở trước mặt vang lên tiếng khóc không ngừng.

Editor: Dịch đoạn này thỏa mãn quá:))

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ba Nhà Kết Thù (2)

Lúc An phu nhân vừa bước vào trong Thảm Phụng Tạ chỉ cảm thấy trời đất như sụp đổ. Nhi tử bảo bối của bà, tại sao lại thành ra thế này?

Bà kêu gào ôm nhi tử, An Cường bị bà lay động nên tỉnh lại, phát hiện phía dưới đầu đòn nên khom lưng nhìn, hắn bị dọa sợ đến mức vừa tỉnh dậy đã hôn mê bất tỉnh trở lại.

An lão phu nhân cũng bị dọa sợ đến khóc nức, vừa gọi người bên cạnh đi tìm đại phi, vừa cho người hầu nhanh chóng đến Tiền viện tìm phụ thân của An Cường là Đông Bình Hầu.

Mà Tạ Viện đứng phía sau cũng bị hù dọa, trên đất còn có một người đang nằm, “Cận nhi, Cận nhi con tỉnh đi, con làm sao thế?”

An phu nhân cùng An lão phu nhân đang khóc, vừa nghe thấy lời này thì phát hiện trong phòng có một người cũng đang ngất xỉu, trong tay còn có một con dao găm.

Trong lòng An phu nhân liền tức giận, bà xông tới đánh Tạ Viện: “Người trả mạng lại cho nhi tử của ta, nhi tử bảo bối có đắc tội gì với người, sao Triệu gia lại muốn hại nó? Việc này còn ác độc hơn là giết nó!”

Tạ Viện cũng mơ màng, sao chuyện lại thành ra như thế?

Triệu Cận nghe thấy tiếng ồn nên tỉnh dậy, phát hiện con dao đầy máu trong tay mình thì lập tức hét ầm lên.

An phu nhân bị tiếng hét làm chú ý, càng nghĩ càng giận, tiện nữ kia dám hại con trai bà sao? Bà cũng muốn ả chết không từ tể!

An phu nhân cầm dao lên rồi rạch lên mặt Triệu Cận mấy đường, vì mọi người không kịp phản ứng nên trên gương mặt trắng nõn của Triệu Cận đã bị rạch một chữ “Giết” thật to.

*Chữ “giết” trong tiếng Trung: 井

Bởi vì An phu nhân mang theo hận ý ngập trời lúc rạch nên những chỗ bị mũi dao rạch tới, da thịt cũng lộ ra bên ngoài, cả khuôn mặt đều là máu tươi.

Triệu Cận hét một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Tạ Viện bị dọa sợ đến mức vội vàng chạy tới che chở thì lại bị An phu nhân nhào tới đánh.

“Nhanh kéo bọn họ ra!” Tạ lão phu nhân gấp đến mức thúc giục An thị.

An thị giả vờ giả vịt đi lên khuyên can, An phu nhân nắm con dao trong tay cười lạnh: “Các người muốn An gia đoạn tử tuyệt tôn, ta sẽ diệt cả nhà người! Ta đã nhìn ra, hôm nay mừng thọ cho bà bà, Tạ phủ các người tới chúc thọ nhưng thật ra muốn tới gây chuyện! Trước thì lưỡng tình tương duyệt, sau lại hãm hại, các người muốn hại chết cả dòng họ An thị đúng không! Muốn giả nữ nhi của Tạ gia tới đây để hưởng gia sản của An gia sao, không có cửa đâu!”

Khẩu khí của An phu nhân quá lớn, Tạ lão phu nhân không vui, bà cười lạnh: “Lão thân không biết Hầu phu nhân lại có quyền như Hoàng thượng, chỉ một câu lại muốn diệt cả nhà Tạ thị!”

Tạ Viện lại nói: “Triệu Cận nhỏ bé yếu đuối như thế, An đại công tử cao lớn thế kia, làm sao một tiểu nữ nhi có thể làm một nam tử tráng kiện bị thương chứ, chỉ sợ chuyện này có gì mờ ám.”

An phu nhân vừa khóc vừa la: “Chứ không phải do các người chơi xấu đã thương con ta sao? Vốn là nó đang uống rượu ở Tiền viện, Hậu viện đều là bọn người các người. Nhất định các người lừa gạt nó! Ta sẽ bắt các người đền mạng cho con trai ta!”

Chuyện được truyền tới Tiền viện, Đông Bình Hầu giận giữ không kiềm được, lúc đó đám người Triệu Hoài cùng Tạ Cẩm Côn cũng đang ngồi cùng.

Đông Bình Hầu nổi giận gầm lên: “Các người trả mạng cho con ta!” Sau đó nắm lấy Triệu Hoài muốn đánh.

Tạ Cẩm Côn vội vàng khuyên bảo, Đoạn Dịch cũng nói: “Hầu gia, ngài tức giận cũng vô ích, phải nhanh chóng tìm đại phu tới khám cho đại công tử, nói không chừng bị thương cũng nặng đó! Các phu nhân thì lại nhất gan.”

Lời nói của Đoạn Dịch khiến mọi người tỉnh táo trở lại, rồi rít cho người hầu bên cạnh đi tìm các đại phu có y thuật cao minh.

Đoạn Dịch gọi Thanh Nhất tới rồi đưa cho hắn một mảnh ngọc bội: “Cầm tín vật của bốn vương rồi đi tìm Hủ Mộc đạo trưởng tới đây.”

Thanh Nhất nhận ngọc bội rồi nhanh chóng rời đi.

Mọi người tỏ ra vô cùng kinh ngạc, Hủ Mộc đạo trưởng có y thuật đệ nhất thiên hạ, nhưng giống như Thần Long, hằng năm thấy đuôi không thấy đầu, lúc nào cũng không có dấu tích, vậy mà Đoạn Dịch có thể mời đến sao?

“Đa tạ Vương gia cứu giúp tiểu nhi tử, vì thần dập đầu tạ ơn Vương gia.” Đông Bình Hầu cảm động nước mắt nước mũi chảy dài vội vàng quỳ xuống.

Đoạn Dịch đưa tay ra cản: “Hầu gia là chi thần trụ cột của Đại Lương Quốc, bốn vương thân là dòng dõi của Hoàng thất, giúp ngài là điều phải làm. Huống chi cũng chỉ là việc nhỏ, chưa đủ để nói cảm ơn đâu, chúng ta hãy đến Hậu viện xem An thế tử đi.”

“Đứng đứng, mau đi xem.” Đông Bình Hầu gạt nước mắt, lúc thấy Triệu Hoài thì độc ác nói: “Nếu con ta xảy ra chuyện gì, ta muốn cả Triệu gia của người phải trả giá!”

Nói xong vội vàng chạy tới Thẩm Phụng Tạ. Lúc đến nơi thì đã nghe thấy tiếng khóc than không ngừng.

Đông Bình Hầu bắt an đi tới, kế tiếp là Triệu Hoài đang phiền muộn đi sau.

Đoạn Dịch thấy Vân Hi ngồi trên tảng đá bên ngoài Thẩm Phụng Tạ, Thanh Y đứng ở sau nàng. Hắn dùng ánh mắt hỏi thăm tình hình với Thanh Y, Thanh Y lắc đầu một cái.

Đoạn Dịch không khỏi nhũn mảy, bỗng nhiên tay áo sáng lên, một viên đá đánh trúng lưng Vân Hi, cơ thể nàng ngã xuống ngay người Triệu Ngọc Nga.

Triệu Ngọc Nga hoảng hốt lắc lắc cơ thể Vân Hi: “Hi biểu muội, làm sao vậy?” Tạ Vân Dung ngồi bên cạnh chỉ liếc mắt đứng đưng: “Muội ấy luôn như vậy, cố ý giả vờ yếu ớt, có gì ngạc nhiên chứ?”

Triệu Ngọc Nga không yên lòng gọi nha đầu bên cạnh: “Lệ nhi, người đi nói với lão phu nhân cùng cửu mẫu, bảo Hi tiểu thư ngắt rồi, hôm nay An phu xảy ra chuyện như thế nên ta với muội ấy về trước.”

Trong Thẩm Phụng Tạ rất ồn ào, Lệ nhi vừa đi vào đã nhanh chóng đi ra, đồng thời sau lưng còn có Lâm ma ma theo sau, “Ba vị tiểu thư, lão phu nhân bảo nô tỳ đưa mọi người về lại phủ.”

Đoạn Dịch nhảy mắt với Thanh Y, Thanh Y cũng Vân Hi theo sau Lưu ma ma, Triệu Ngọc Nga cùng Tạ Vân Dung cũng đi về phía cửa chính.

Trong Thẩm Phụng Tạ, lúc mọi người đang ồn ào thì Hủ Mộc đạo trưởng cũng tới, mọi người im lặng, từng người một nín thở xem lão đạo trưởng chăm chú.

Hủ Mộc đạo trưởng cỡi áo ngủ bằng gấm trên người An Cường ra rồi liếc mắt nhìn, mi mắt lại chuyển sang Đông Bình Hầu: “Cái đó đâu?”

“Cái đó? Cái gì?” Đông Bình Hầu chớp mắt mấy cái.

“Nói nhầm sao? Hay là vứt rồi?” Gương mặt của Hủ Mộc đạo trưởng lộ vẻ không nhận được, “Còn vật đó thì có thể cứu, không có thì chịu thôi.”

“A...” An phu nhân phản ứng nhanh chóng, lao tới lay Triệu Cận đang ngắt xiu vì sợ hãi: “Người ném cái đó ở đâu rồi hả? Nói mau!”

Ném ở đâu sao? Đương nhiên là vứt xuống miệng cá rồi. Thanh Nhất nhìn nóc nhà ngoáy ngoáy lỗ tai, tiểu tử An Cường kia thịt nhiều, của quý cũng rất béo tốt, có thể nuôi cá ba năm lận đó.

Triệu Cận vừa vào phòng đã bị người ta đánh ngắt, lúc tỉnh dậy lại bị An phu nhân dả thương, làm sao nàng ta biết chứ? “Ta... Ta không biết...”

Triệu Hoài cùng Tạ Viện đang che chở cho Triệu Cận thì bị mấy bà tử giữ lại, Triệu Hoài đau lòng, trợn mắt nhìn Tạ Viện, Tạ Viện uất ức vô cùng, làm sao bà biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế này chứ?

Triệu Cận nói không biết càng chọc giận An phu nhân, bà đánh phía bên phải của Triệu Cận, ai ngờ lực quá lớn nên quần áo bị xé rách.

Bởi vì mùa đông, lúc xé ra lại có chút bột bay ra theo gió.

Hủ Mộc đạo trưởng hít vào một chút rồi đột nhiên kêu lên: “Khoan đã, đừng động! Trong đó có độc!”

Nghe thấy vậy, Triệu Hoài chỉ vào An thị cùng Tạ Cẩm Côn: “Quần áo của Triệu Cận là do Tạ tam tiểu thư đưa cho, lòng dạ của các người thật ác độc, muốn hại nữ nhi của ta!”

“À, cũng không phải là độc dược mạnh, chẳng qua khiến thần trí nam nhân trở nên không rõ ràng, kích động một chút.” Hủ Mộc đạo trưởng nói thêm.

Nhưng ý tứ của ông thì ngay cả người ngu ngốc cũng có thể hiểu, rõ ràng đây là mị được!

Tạ lão phu nhân nhìn An thị: “Tú nương, người giải thích đi!”

“Con... Con con con...” Làm sao An thị có thể giải thích được chứ?

“Đề ta giải thích!” Đại nhi tử của An thị, An Thành đi vào, thấy trong phòng hỗn loạn thì hơi nhú mày: “Áo quần là do mẫu thân của con đặt may là đúng sự thật, vốn là muốn đề tam muội mặc, chẳng qua là sau khi Cận cô nương thấy thích thì tam muội đưa cho nàng ta. Nếu mẫu thân của con động tay động chân vào thì chẳng phải sẽ hại tam muội sao.”

Tam muội là người của Tạ gia, sao mẫu thân lại hại muội ấy được? Rồi sau đó y phục này đến tay Cận cô nương. Hôm nay phát hiện có độc, cũng chỉ có thể hỏi Cận cô nương đã làm chuyện gì thôi. Nghe nói Cận cô nương nói chuyện cùng Linh Nhi biểu muội của An gia, lúc đó có nói thích An Cường biểu đệ. Nhiều người khác cũng nghe thấy mà.”

An phu nhân cùng Đông Bình Hầu nhìn chăm chăm Triệu Hoài cùng Tạ Viện, hai người cười lạnh: “Ta sẽ tố cáo các người với Hoàng thượng! Nữ nhi của hai người không quyền rũ con ta được nên muốn giết nó!”

Vốn là tiệc chúc thọ vô cùng vui vẻ, lại bởi vì An Cường bị thương mà đã kết thúc một cách sơ sài. Đêm đó An gia đến Hình bộ tố cáo, tội danh là Triệu Hoài có ý mưu hại triều thần, kết quả đã thương thế tử của Đông Bình Hầu. Có tư tưởng xấu! Tội ngập trời! Mà Triệu gia cũng không bỏ qua, đâm đơn tố cáo Tạ phủ, nói chủ mẫu của Tạ phủ là An thị khích bác ly gián hai nhà Triệu An, cố tình bỏ mị được vào quần áo khiến người khác mê huyền thần chí, chuốc họa cho Triệu gia, nữ nhi của Triệu gia không biết, vô tình gặp An thế tử, thế là được tính phát tác, hẳn có mưu đồ bất chính với nữ nhi của Triệu gia, Triệu Cận mới ngộ thương An thế tử.

Vũ đế không hồ đồ, điều tra sơ qua một chút đã biết có chuyện gì xảy ra, vì không muốn bắt công, đồng thời trấn an phủ Đông Bình Hầu nên tạm gian hai nhà Tạ Triệu, chờ năm ngày sau sẽ tra thẩm.

Cũng vì vậy mà ba nhà hoàn toàn kết thù.

Lâm di nương, mẹ ruột của Triệu Cận biết nữ nhi của mình bị An thị tính kế nên chạy tới Tạ phủ gây loạn một phen, vốn là Tạ lão phu nhân không thích Lâm di nương này.

Ý mình sinh được con trai, được Triệu Hoài cưng chiều nên khi dễ Tạ Viện, muốn đưa nữ nhi đến An gia nên mới giật dây Tạ Viện của bà, ác phụ như thế mà còn dám tới Tạ phủ làm loạn sao?

Trong con giận dữ, Tạ lão phu nhân sai người lừa Lâm di nương đi ra ngoài.

Triệu Hoài gặp Nam Cung Thần thì bị hấn ta mắng một trận: “Thành sự không có, bại sự thì có thừa! Chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được, Thế tử ta đang nghi ngờ không biết người có năng lực đi theo ta để làm việc lớn hay không.”

Triệu Hoài vội vàng nói: “Thế tử, vốn là chuyện gần xong rồi, ai ngờ tam tiểu thư của tạ gia là một nữ nhân ác độc, lập mưu với An thị để hại tiểu nữ nhà ta, lúc này chuyện mới bại lộ.”

Tam tiểu thư? Tạ Vân Hi sao?

Nam Cung Thần khẽ híp mắt, trước mắt lại hiện lên đôi mắt to phủ sương mờ của ai đó. Vì sao nàng lại làm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Giải Độc

Editor: Sam Sam -

Triệu Ngọc Nga đưa Vân Hi về lại Tạ phủ.

Lúc Thanh Y đỡ Vân Hi về Hi Viên thì Thanh Thường vô cùng kinh ngạc, Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương cũng thay đổi sắc mặt.

Tĩnh tĩnh Ngâm Sương nóng nảy, lập tức kéo áo Thanh Y đã kích: “Tiểu thư bị sao? Sáng sớm vẫn còn bình thường mà? Thanh Y, người chăm sóc tiểu thư như thế nào vậy?”

Thanh Thường đi tới khuyên can: “Thanh Y đi tới An phủ lúc sau mà, khi tỷ ấy tới thì tiểu thư đã không khỏe rồi.”

“Được rồi, các người đừng quấy rầy nữa, không phải trong phủ có Tổng đại phu sao? Nhanh mời tới đi.” Triệu Ngọc Nga thấy mấy nha đầu lo lắng xoắn

xuýt thì cảm thấy đau đầu, đi tới kéo họ ra: “Một trong số các người nhanh chóng đi lấy nước nóng, trước tiên phải rửa mặt cho tiểu thư của các người.”

Thanh Y không nói gì vội vã đi tìm đại phu, dĩ nhiên sẽ không tìm Tổng đại phu trong phủ mà tìm Hủ Mộc đạo trưởng chỗ An phủ.

Ngâm Tuyết lấy thùng đi múc nước, Thanh Thường cùng Triệu Ngọc Nga cùng nhau chăm sóc Vân Hi.

Ngâm Sương đảo mắt, vòng tay lại rồi đi tới chỗ Lục Châu, nàng ta đang sững sờ ngồi ở mép giường. Ngâm Sương nâng cằm, gương mặt đầy sát khí, “Lục Châu, người đi ra ngoài trước đi.”

“Tại sao ta phải nghe lời người? Cũng chỉ là nha đầu nhị đẳng mà thôi.” Lục Châu nhếch môi, vẫn không nhúc nhích.

“Như vậy lời của ta người nghe có không?” Bỗng nhiên Vân Hi mở mắt nhìn Lục Châu.

“Tiểu thư tỉnh rồi sao? Có không thoải mái ở đâu không?” Mấy nha đầu vội nhào tới trước giường.

Vân Hi nắm lấy tay Thanh Thường ngồi dậy. Căn bản nàng không ngất đi, cả người vẫn luôn tỉnh táo. Chỉ là bị Đoạn Dịch điểm huyết đạo, bây giờ đến lúc tự giải huyết mà thôi.

Triệu Ngọc Nga đưa tay xoa đầu Vân Hi: “Hi muội muội, sao lại ngất như vậy?”

“Khiến tỷ lo lắng rồi, muội không sao.” Vân Hi khẽ mỉm cười với Triệu Ngọc Nga, sau đó nhìn về phía Lục Châu.

“Lời của tiểu thư, đương nhiên nô tỳ sẽ nghe theo.” Lục Châu nắm chặt váy, chớp mắt khó hiểu nhìn Vân Hi, “Có phải nô tỳ làm gì sai rồi không? Tiểu thư đang giận sao?”

“Người nói xem” Giọng nói của Vân Hi lạnh lùng, “Vừa rồi ở Hậu viện của An gia, không cẩn thận bị văng nước trà lên quần áo, lúc đó người đi đâu rồi hả?”

“Khi đó...” Lục Châu nghiêng đầu, “Tứ tiểu thư bị rơi chiếc trâm cài đầu ở Hậu viện An gia, bảo nô tỳ kiểm giữ tiểu thư.”

“Lúc đó sẽ có nha đầu của muội ấy lo, người giúp gì chứ?” Vân Hi cười lạnh một tiếng.

Lục Châu cẩn thận trả lời: “Tiểu thư, không phải lúc ấy đã có rất nhiều tiểu thư khác tới Hậu viện rồi sao? Còn mang theo nhiều thị nữ nữa, tứ tiểu thư lo người trong An phủ sẽ nhặt mất nên gọi nô tỳ với mấy nha đầu của tiểu thư ấy cùng nhau đi tìm, cho nên...”

“Cho nên người tìm trâm cài đầu cho tứ tiểu thư, được muội ấy ban thưởng mười lượng bạc phải không? Sau đó, muội ta còn nói chiếc trâm ấy là lúc Nguyệt di nương ra đời đã được lão gia của Nguyệt gia tặng cho. Mà hôm nay là ngày sinh của Nguyệt di nương, muội ấy không nên mang ra ngoài mà nên để chỗ Nguyệt di nương để tưởng niệm ngoại tổ. Sau đó cho người mười lượng bạc, nhờ người chạy về Tạ phủ, đích thân đưa cho Nguyệt di nương. Ta nói không sai chứ?”

“Hả... Tiểu thư, làm sao tiểu thư biết chuyện này?” Lục Châu thấy lần đầu tiên tiểu thư dùng ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn mình, trong đầu không khỏi kinh sợ: “Nô tỳ sai sao?”

Đột nhiên Vân Hi cười: “Người thấy thế nào? Người nhận mười lượng bạc tiền thưởng của tứ tiểu thư, có thể nói đó là một khoản tiền nhỏ, nhưng tiểu thư nhà người là ta, lúc người vui vẻ vì có tiền thưởng thì tiểu thư nhà người không có ai hầu bên cạnh, thiếu chút nữa mất mạng, thiếu chút nữa bị chất tử của đại phu nhân hăm hại!”

Lục Châu bị dọa sợ đến mức quỳ xuống: “Nô tỳ có tội, xin tiểu thư trừng phạt.”

“Đương nhiên ta sẽ phạt người, thân là nha đầu của ta, vậy mà lần trước Hồng Châu nhận chút tiền đã muốn hại ta, lúc ấy lão phu nhân đuổi toàn bộ người của Hi Viên đi hết, ta niệm tình người đã từng trung thành với ta nên giữ lại. Nhưng hôm nay thì sao? Người không khiến ta... thất vọng sao?”

Vân Hi cười lạnh: “Cũng chỉ là mười lượng bạc, chẳng lẽ tiểu thư của người không cho người nổi sao? Ta đã từng nói, chỉ cần người đi theo ta thì ta sẽ cho người thật nhiều lễ vật, lời hứa này ta vẫn còn nhớ rõ, người đã vi phạm lời hứa của người.”

“Tiểu thư...” Lục Châu khóc lóc nhào tới đầu giường, “Nô tỳ là cô nhi, từ nhỏ lớn lên với bà ngoại. Năm nay bà ngoại không gặp mùa, cừu cừu bị bệnh, mấy ngày trước biểu tâu lại vừa sinh, thấy chuẩn bị năm mới rồi mà trong nhà nghèo túng, bọn họ mới tới đây tìm nô tỳ. Nhà bà ngoại nuôi nô tỳ lớn khôn, nô tỳ không thể vong ân bội nghĩa nên mới bị ma xui quỷ khiến, lấy tiền thưởng của tứ tiểu thư, nô tỳ xin lỗi tiểu thư...”

“Nhà bà ngoại người thiếu tiền thì có thể nói với ta, ta bán đồ cũng sẽ cho người tiền. Chẳng qua là người không nên phản bội ta! Người biết rõ tứ tiểu thư luôn ghen ghét ta, lúc đi tới An phủ ta chỉ dẫn theo mình người mà thôi, người đi ra ngoài như vậy, chẳng lẽ không sợ ta xảy ra việc gì ngoài ý muốn hay sao?”

“Tiểu thư...” Lục Châu khóc lớn, Ngâm Sương không nhịn được vén tay áo muốn xát nàng ta ra ngoài.

Vân Hi phát tay ngăn lại, nàng nhìn chăm chăm vào Lục Châu: “Còn một việc nữa, túi hương màu đỏ của ta đâu rồi? Lúc ở An phủ, ta không cẩn thận làm rơi xuống đất, người nói cầm đi lau bụi bẩn, vậy nó đâu rồi?”

Lục Châu ngưng khóc, mở to mắt nhìn Vân Hi: "... Không... Không thấy, nô tỳ nguyện ý nhận phạt."

"Ta giết người cũng không hà cơ giận ngày hôm nay được! Người lại dám đưa nó cho tứ tiểu thư! Nàng ta đưa cho người bao nhiêu bạc chứ?"

Vân Hi còi hà bao bên hông xuống rồi ném xuống chân Lục Châu: "Niệm tình ban đầu người đỡ một cái tát cho ta, đi theo ta nhiều năm như vậy, ở đây có năm lượng bạc trắng, đủ để bên ngoài người mua tòa viện cùng vài mẫu ruộng, người đến chỗ đại phu nhân để chuộc khế ước bán thân rồi hồi hương đi. Từ nay đừng xuất hiện ở Kinh Thành nữa, nếu không, lần sau ta nhìn thấy người, có thể không có tâm tình tốt như hôm nay."

"Tiểu thư..."

"Cút!"

Vân Hi mệt mỏi tựa người vào đầu giường, tại sao người bên cạnh luôn phản bội nàng?

Ngâm Sương đưa Lục Châu đang khóc lóc ra bên ngoài.

Triệu Ngọc Nga nhủ mảy nhìn Vân Hi: "Cũng chỉ là một nha đầu mà thôi, Hi muội muội, đừng đau lòng quá."

Không phải chỉ vì chuyện nha đầu, Triệu Ngọc Nga không thể hiểu được.

Vân Hi nắm tay nàng: "Cảm ơn Ngọc Nga tỷ quan tâm, muội không sao, còn tỷ nữa, nhanh chóng về nhà đi, coi chừng cô cô chờ tỷ lâu rồi."

Triệu Cận xảy ra chuyện, nhất định Triệu Hoài cùng thiếp thất của hắn sẽ trút giận lên Tạ Viện, có Triệu Ngọc Nga ở bên cạnh thì sẽ có thêm người giúp đỡ.

Triệu Ngọc Nga gật đầu: "Được, tỷ về xem một chút, rảnh lại đến thăm muội." Vân Hi bảo Ngâm Tuyết tiễn nàng ta ra cửa.

Hạ Ngọc biết Vân Hi ngắt xiu thì vội vã tới chỗ nàng, Thanh Thường an ủi: "Nhị phu nhân, tiểu thư không sao đâu, chỉ là mệt mà thôi."

"Có thật không?"

"Thật." Vân Hi cười với Hạ Ngọc: "Nurong, người về nghỉ ngơi đi."

Nàng trúng độc, nếu để Hạ Ngọc biết thì chỉ sợ sẽ kinh động những người khác ở trong phủ, nhất định phải điều tra cho được loại độc này, nàng không thể để cái chết ở kiếp trước bị oan uổng.

Thanh Thường vừa đưa Hạ Ngọc rời khỏi thì có một người nhanh nhẹn bay xuống từ trên nóc nhà.

Vẫn là áo khoác mỏng như hai cánh giờ trước, mũ ngọc màu đen, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng khẽ mím, chẳng qua nét mặt không thanh thản lười nhác như bình thường mà mang theo mấy phần u buồn.

"Hôm nay... Đa tạ ngài." Vân Hi tựa vào đầu giường, cô cười với Đoạn Dịch một tiếng, gương mặt có chút mệt mỏi: "Nếu không có ngài ở đây, ta chỉ sợ..."

Đoạn Dịch nhủ mảy, trong chớp mắt đã đi tới trước giường nàng.

Hắn ngồi xuống bên cạnh rồi đưa tay bắt mạch cho nàng, một lát sau lấy một chiếc bình nhỏ màu đỏ từ trong ngực ra, sau đó đổ một viên thuốc ra ngoài.

"Uống vào, độc sẽ chậm lại."

Vân Hi ngẩng đầu nhìn hắn: "Đây là thuốc gì?"

Đột nhiên Đoạn Dịch nâng cằm nàng lên, Vân Hi còn chưa phản ứng thì thuốc đã trượt vào cổ họng của nàng.

Nàng tức giận đẩy Đoạn Dịch ra: "Ngài muốn làm gì?"

"Nàng luôn không tin ta." Đoạn Dịch tức giận cầm lấy ly nước trên bàn nhỏ, nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Hi rồi nói: "Uống nước vô đi."

Uống một ngụm xong, Vân Hi cảm thấy khỏe hơn nhiều, nhưng bởi vì sặc nên ho khan, nước mắt cũng xuất hiện quanh viền mắt, Đoạn Dịch cảm thấy rất đau lòng.

"Ngài nói là thuốc giải là được rồi, ta tự uống, đột nhiên nhét vào miệng ta, ta ghen muốn chết rồi!"

Đoạn Dịch bối rối: "Thật xin lỗi, đây là lần đầu ta giúp nữ tử uống thuốc, không nghĩ tới..."

"Vậy ngài luyện tập vài lần rồi hãy thực hành!" Vân Hi ho khan oán trách nói.

Gương mặt Đoạn Dịch tối lại: "Luyện tập rồi hãy thực hành?"

Vân Hi: “...”

Hai người lúng túng trong giây lát, Thanh Y đứng ngoài cửa nói: “Tiểu thư, Hủ Mộc đạo trưởng tới rồi.”

“Cho ông ấy vào.” Đoạn Dịch che màn trước mặt Vân Hi xuống trả lời.

“Vương gia, đây là phòng ta, sao ngẫu tùy tiện để người ngoài đi vào?” Vân Hi nghiêng đầu nhìn chăm chăm Đoạn Dịch, làm sao hắn có thể để người ngoài vào phòng nàng chứ? “Nếu để người trong phủ biết, ta còn giữ được mạng sống sao?”

“Yên tâm, với khinh công của Thanh Y thì người của phủ Thượng Thư sẽ không đuổi kịp.” Đoạn Dịch khinh thường nói, “Còn có Thanh Thường, võ công của nàng ta không thua ám vệ trong hoàng cung đâu.”

Vân Hi nghe xong thì bỗng dưng cảm thấy sau lưng lạnh ngắt, nói như vậy, nàng phải lấy lòng Thanh Y sao? Còn có Thanh Thường nữa? Nếu như đắc tội tên Đoạn Diễm Vương hay hai tỷ nữ của hắn, chắc chắn nàng sẽ bị Thanh Thường cùng Thanh Y ném ra khỏi phủ, không phải là kêu trời trời không thấu sao?

Đoạn Dịch thấy vẻ mặt oán hận chứa đầy địch ý của nàng, lập tức gương mặt của hắn chạy đầy vạch đen.

Cửa trong phòng được mở ra, Thanh Y dẫn Hủ Mộc đạo trưởng đi tới.

Xuyên qua khe hở của màn mỏng, Vân Hi nhìn thấy đây là một lão nhân gầy gò, tóc trắng phao, dùng một cành cây khô để làm trâm cài tóc, ông ta mặc một áo choàng màu xám trắng, nhìn thật gọn gàng thoải mái.

Nhìn bộ dạng cũng phải năm sáu chục tuổi, thế nhưng trên mặt lại không có lấy một nếp nhăn, đôi mắt giống như của người trẻ tuổi, sắc bén, mang theo mấy phần giao hoạt. Nếu như quay ngược thời gian, nhất định lúc người này còn trẻ là một vị mỹ nam, mỗi một cử động cũng mang theo mùi hương thanh ngát như của thần tiên.

Hủ Mộc đạo trưởng liếc nhìn về phía màn che, mí mắt chớp chớp, “Cũng không phải là nương tử của ngươi, tiểu tử ngươi giấu cái gì chứ? Còn sợ lão già này cướp sao?”

Vân Hi ngồi bên trong khẽ giật khóe miệng, lần đầu tiên nàng nghe có người gọi đệ đệ của Hoàng thượng đương triều là tiểu tử, không biết lai lịch của lão đầu kia ra sao?

“Ông ít nói nhảm đi!” Khẩu khí của Đoạn Dịch cũng giống như lão đầu kia, đều không kính nể gì, “Không trị khỏi bệnh cho nàng, ta sẽ đến chỗ sư phụ của ta nói vài câu về ông, để bà ấy không thêm nhìn mặt ông nữa!”

“Này, dừng! Ta thua là được chứ gì?” Hủ Mộc đạo trưởng lăm bằm đi tới trước giường.

Thanh Y nắm tay Vân Hi kéo ra, lại đặt một chiếc khăn lên cổ tay nàng.

Hủ Mộc đạo trưởng vươn tay tới, tay còn lại thì vuốt râu, tập trung bắt mạch. Nhưng trong chốc lát đã thấy áo khoác của ông run lên, ông ta cảm hòm thuốc chạy ra ngoài.

Đoạn Dịch kéo ông ta lại, “Ông chạy gì chứ?”

“Nàng ta không cần phải điều trị đâu, nguoi chuẩn bị quan tài đi!” Khinh công của lão đầu ấy không tệ, nháy mắt đã ra khỏi viện, Đoạn Dịch chạy như bay giắt lên áo khoác của ông, hai tay nắm đầu tóc trắng.

“Ông không nói rõ ràng với gia, không riêng cả đời không được thấy sư phụ ta, còn vĩnh viễn không uống rượu Lạc Mai được.” Đoạn Dịch u ám nói, “Ta cũng sẽ cạo hết tóc của ông, còn vẽ hình con rùa lên mặt ông nữa, để ông thành một lão già xấu xí! Ông cũng biết, sư phụ ta sống đến 1000 tuổi cũng chỉ thích mỹ nam thôi.”

“Đừng đừng đừng mà...” Lão đầu thở dài, “Thiên hạ này khó chơi nhất cũng chính là tâm địa xấu xa của tiểu tử nhà nguoi. Ta nói thật, không phải nha đầu kia trúng độc mà là cổ độc*, hơn nữa còn là sâu huyết thánh của Linh tộc nữa. Trúng loại này thì máu trong người sẽ bị hút hết, ba ngày sau sẽ tiểu ra máu cho đến chết.”

*Cổ độc: Loại độc dùng sâu độc để chế ra.

Sắc mặt Đoạn Dịch trắng bệch, “Vậy phải chữa như thế nào?”

“Một loại hoa bảy màu tên là Vạn Cốt Khô, lấy hoa đó nấu nước uống mỗi ngày, chỉ cần uống bảy ngày là được. Nhưng mà hiện tại loại hoa này rất khó tìm. Gọi là Vạn Cốt Khô là bởi vì hạt giống của hoa này vừa trôi lên từ dưới lên thì đất trong phạm vi hai ba dặm chung quanh nó sẽ không còn chất dinh dưỡng. Cũng vì vậy, những người nông dân rất ghét loại hoa này, lúc nhìn thấy sẽ đào bỏ ngay, cứ như thế bao lâu nay, không phải nó sẽ bị tuyệt chủng sao?”

Đoạn Dịch không lên tiếng, cúi đầu dăm chiêu.

Hủ Mộc đạo trưởng lại nói, “Nhưng mà, nàng chỉ là một tiểu thư khuê phòng, làm sao lại trúng loại cổ độc đó được? Thật là kỳ lạ.”

“Thanh Y, đưa đạo trưởng về phủ Dịch Thân Vương, nói với Thanh Nhị, không có sự cho phép của bản vương, ông ta không thể tùy ý xuất phủ.” Đoạn Dịch xoay người đi vào trong.

Hủ Mộc đạo trưởng la to với bóng lưng của hắn: “Ta nói cho ngươi biết phương pháp giải độc rồi đó, ngươi không được đến chỗ sư phụ ngươi nói vậy! Có nghe thấy không, tiểu tử...”

Thanh Y không đợi ông nói hết đã xách ông ta phóng ra khỏi tường viện.

“Không có cách gì sao?” Đoạn Dịch vừa nhắc màn lên thì Vân Hi đã hỏi ngay lập tức, ông trời thật biết đùa, kiếp trước với kiếp này đều như nhau.

Đoạn Dịch cúi người ngồi xuống đầu giường, không chớp mắt nói: “Sợ đau không?”

“Đau sao?” Vân Hi trừng mắt nhìn hắn, gương mặt lộ vẻ không hiểu.

Đoạn Dịch rút con dao găm giấu ở trong giày ra rồi vén tay áo bên trái lên, tay phải cầm dao rạch một đường khá sâu. Máu từ vết thương dài hơn hai tấc chảy xuống rơi vào ra giường, loang lổ toàn là máu đỏ.

Vân Hi kinh hãi kêu lên, “Ngươi làm gì vậy?”

“Kiến nhẫn một chút, ta sẽ không đâm sâu đâu.” Đoạn Dịch nắm lấy ngón tay của Vân Hi nhẹ nhàng vạch một đường nhỏ, sau đó nhanh chóng đặt chỗ đang bị thương của mình lên trên đó cho máu của nàng lan qua chỗ mình bị thương.

Sau khi vài giọt máu được truyền sang, Đoạn Dịch vội lấy khăn trong ngực mình băng bó lại cho Vân Hi.

Vân Hi vội vã nói: “Ngài đừng để ý đến ta, lo băng bó tay ngài đi, máu lan đến áo khoác rồi.”

Đoạn Dịch không để ý lời nàng nói, sau khi băng bó cho Vân Hi xong lại gọi Thanh Thường đến, “Chăm sóc cho nàng ấy, ta vào cung một chuyến.”

Thanh Thường liếc mắt nhìn cánh tay của Đoạn Dịch, “Chủ tử, có cần băng bó lại hay không?”

“Không cần đâu, ngươi vào chăm sóc cho Vân Hi đi.” Vừa dứt lời thì cơ thể cũng đã nhảy ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Huyết Thánh Cổ

Đoạn Dịch lên xuống mấy lần đã bay ra khỏi Tạ phủ, cơ thể rơi xuống một con hẻm nhỏ yên tĩnh phía sau Tạ phủ. Chẳng qua lúc hắn vừa tiếp đất thì dưới chân lại không vững, cơ thể nhào về phía trước.

Thanh Nhất đang đứng bên cạnh vội vàng chạy như bay tới đỡ hắn, “Chủ tử, người làm sao vậy?”

Chỉ thấy mặt Đoạn Dịch trắng bệch, ngay cả môi cũng tái nhợt, trên áo khoác mỏng màu xanh lại nhuộm máu cả một mảng lớn, chỗ ống tay áo còn có máu chảy theo cổ tay nhỏ xuống đất.

“Chủ tử, có chuyện gì xảy ra?” Thanh Nhất sợ hãi há to miệng, vội vàng xé một mảnh vải từ trên người rồi băng bó cho Đoạn Dịch, thế nhưng lại bị hắn ngăn cản.

Đuôi mày hắn nâng lên, “Khổ nhục kế thôi, phải làm giống một chút, đừng băng bó cho ta, trước mắt vào cung đã rồi nói.”

“Dạ.” Thanh Nhất dậm chân một cái nhảy lên xe ngựa, nắm roi lên rồi hung hăng quát về con ngựa trước mặt, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía Hoàng cung.

Bên trong xe ngựa, Đoạn Dịch khẽ nhắm mắt lại nói, “Thanh Nhất, phóng tín hiệu liên lạc với Thanh Ân đi, để hắn lập tức đi đến Thanh Sơn Khốc, phải tay chân ở Kinh Thành âm thầm điều tra người còn sống của Nam Chiếu Quốc thật kỹ.”

“Chẳng lẽ những người đó đang gây sự sao?” Thanh Nhất hỏi.

“Phát hiện có người bỏ cổ độc.”

“Dạ!” Thanh Nhất lấy đạn báo hiệu ra bắn lên bầu trời, sau khi đạn nổ một tiếng, bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng âm u màu lam.

Xe ngựa dừng trước đại môn của Hoàng Cung. Đoạn Dịch vén màn xe lên rồi lấy yêu bài bằng vàng ra để bọn hộ vệ trong cung kiểm tra, lập tức tên hộ vệ giữ cửa cho xe đi qua, hơn nữa còn cung kính hành lễ. Sau đó xe ngựa dễ dàng tiến vào cung thành.

Lệnh bài Kim Long, đây là lệnh bài mà trước khi Tiên Hoàng lâm chung đã ban đặc quyền cho Đoạn Dịch, đưa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, có thể vào cung không cần xuống xe ngựa, trước mặt Hoàng đế không cần phải quỳ xuống hành lễ, lại có thể mang kiếm vào triều.

Nhưng Đoạn Dịch luôn luôn không thích triều chính, hắn cũng chỉ dùng lệnh bài Kim Long này một lần duy nhất, đó là vào năm năm trước đột nhiên Thái hậu bị bệnh, Đoạn Dịch lo lắng không ngừng mới cầm lệnh bài cưỡi ngựa chạy như điên vào cung thành.

Hôm nay là lần thứ hai.

Xe ngựa dừng lại trước Điện Phụng Loan, hai tiểu thái giám giữ cửa đã nhanh chóng chạy tới, cúi người đứng ngoài xe ngựa nịnh hót: “Chúng nô tài thỉnh an Dịch Thân Vương.”

Đoạn Dịch vén rèm lộ ra gương mặt yêu mị khuynh thành, lười nhác nói: “Quý phi nương nương có trong cung không?”

“Bẩm Dịch Thân Vương điện hạ, nương nương có ở trong cung, đã lâu rồi ngài không tiến cung, Hoàng thượng với nương nương rất nhớ Vương gia đó.”

“Vậy sao?” Đoạn Dịch rũ màn xuống, che đi khuôn mặt đang cười giễu cợt.

Thanh Nhất cũng thu sự nghiêm nghị trên mặt lại, bày ra gương mặt đáng yêu rồi xuống ngựa, bước về phía trước thân xe, vươn mười ngón tay như hoa lan ra vén rèm xe, giọng nói the thé, “Vương gia, nô tài đỡ ngài xuống.” Nói xong, cảm giác ghê tởm không ngừng dâng lên trong lòng.

Cứ mỗi lần vào cung hắn đều phải giả làm thái giám hoặc là người lái xe ngựa, việc này khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái, rõ ràng bình thường hắn là một nam nhân đó, là đại nam nhân!

“Được.” Đoạn Dịch vươn tay ra, khoác lên vai Thanh Nhất.

...

Ngay từ lúc xe ngựa của Đoạn Dịch đến trước cung của Quý Phi thì mấy cung nữ trong Điện Phụng Loan đã chạy như bay vào trong.

“Nương nương, Dịch Thân Vương đến.”

“Hả? Nhanh chóng mang Phụng Vũ Cầm của bản cung tới đây. Lâu rồi hắn không nghe bản cung khảy đàn rồi.” Trên chiếc giường mạ vàng trong chánh điện, một mỹ phụ oai vệ ngồi ở bên trên, tuổi đã ba mươi nhưng dung nhan được chăm sóc kỹ càng nên không có lấy một nếp nhăn nào, ngón tay nhỏ nhắn, móng tay sơn màu đỏ tươi vuốt ve một con mèo trắng như tuyết trong lòng. Trên đầu cài đầy châu ngọc, toàn thân phát ra quý khí, còn có trăm Phụng Thất Vĩ, chiếc trăm chỉ có Hoàng Quý Phi mới xứng đáng cài lên đầu, điều này càng thể hiện rõ thân phận tôn quý của người kia, sóng mắt bà hơi di chuyển, vừa uy nghiêm vừa mang theo yêu mị.

Cung nữ vội vàng lui xuống.

“Chẳng qua là bản vương không biết còn có thể sống mấy ngày nữa, sợ rằng không thể nghe tiếng đàn tuyệt thế của Quý phi nương nương được nữa rồi.” Giọng nói lười nhác của Đoạn Dịch vang lên truyền vào trong điện, ánh mắt của Cố Quý phi di chuyển tới nơi phát ra giọng nói.

Nhìn thấy nửa người hắn loang lỗ máu, đuôi mày không khỏi nhíu lại: “Dịch Thân Vương bị sao vậy?”

“Đúng như nương nương thấy, Dịch gặp thích khách.” Đoạn Dịch tựa nửa người lên người Thanh Nhất, bước chân hơi tập tễnh.

Cố Quý phi quát hai cung nữ sau lưng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không nhìn thấy Vương gia bị trọng thương sao? Còn không đỡ Vương gia nằm lên giường?”

“Vâng, nương nương.” Hai cung nữ trẻ tuổi vội dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha mềm mại như liễu vội chạy đến bên người Đoạn Dịch.

Mùi nước hoa trên người cả hai khiến Thanh Nhất muốn nhảy mũi, Đoạn Dịch vung tay đẩy hai cung nữ ra, lại ôm Thanh Nhất chặt hơn, “Nương nương, không phải người không biết bản vương ghét nữ nhân chứ, vì sao còn để hai cung nữ đến gần ta?”

Hai cung nữ thấy mặt Đoạn Dịch sắc như kiếm, mặt bọn họ tái nhợt, vội vàng u oán lui về phía sau.

“Được rồi, bản cung cũng không ép người, người tự mình đi nghỉ đi, bây giờ, nhanh mời thái y tới đây. Làm sao không cẩn thận như vậy chứ, lại để thích khách làm bị thương sao? Có biết sẽ có người thương tâm vì người hay không?” Cố Quý phi oán giận liếc hắn một cái, ánh mắt dỗi hờn oán hận.

Cố Quý phi nhẹ nhàng đi tới trước mặt Đoạn Dịch, giơ tay ý bảo Thanh Nhất vén áo hắn lên, nhìn thấy trên cánh tay của Đoạn Dịch có vết chém thật sâu thì chớp mắt, “Cũng chỉ là một vết đao, sao lại có bộ dạng như vậy?”

Sắc mặt Đoạn Dịch trắng bệch, dường như bệnh tình vô cùng nguy kịch.

Cố Quý phi nghi ngờ đưa tay bắt mạch một chút, một lát sau, sự nghi ngờ trên mặt bà từ từ chuyển thành kinh ngạc.

“Nurong nurong.” Đoạn Dịch than nhỏ một tiếng, nhìn Cố Quý phi, kỳ thật mắt hần chỉ nhìn lên tóc của bà. “Dịch gặp phải thích khách rất đặc biệt, nói giọng Nam Chiếu.”

Đột nhiên gương mặt Cố Quý phi biến đổi, lẩm bẩm nói: “Người của Nam Chiếu Quốc sao... Người có chắc là bọn họ không, có thể nào nhìn nhầm không?”

Sắc mặt Đoạn Dịch phần hận: “Mười năm trước Dịch từng bị người Nam Chiếu Quốc bắt đi, chưa qua 100 năm thì Dịch không quên được giọng nói ấy!”

Năm năm trước, lúc Đoạn Dịch mười lăm tuổi bị Nam Chiếu Quốc bắt đi, ba tháng sau hần sắp đặt giết chết Vu sư của Nam Chiếu đem về Lương Quốc, oán hận với Nam Chiếu đã sớm khắc vào cốt tủy của Đoạn Dịch.

Ánh mắt Cố Quý phi lóe lên, dường như ký ức đang lạc vào phía chân trời xa xôi.

Đoạn Dịch nhìn bà rồi nói, “Dịch đi tìm Hủ Mộc đạo trưởng, ông ta nói trừ khi có một loại hoa tên Vạn Cốt Khô thì không có thuốc nào chữa được. Nhưng đạo trưởng nói loại hoa đó đã sớm tuyệt chủng, Dịch nghĩ, chỉ sợ mạng không lâu nữa, chỉ mong trước khi chết có thể nhìn thấy một số người...”

Đoạn Dịch vừa nói, vừa lặng lẽ đưa tay đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng chấm chút nước trà trong ly trà trên đó, sau đó nhò vào ống tay áo rộng mà điểm vào giọt nước vào khóe mắt, đầu vai cũng run rẩy theo.

Chết sao?

Trái tim Cố Quý phi giật nảy, bà không thích chữ này.

Giọng nói mang theo bi thương của Đoạn Dịch kéo tinh thần của bà quay về, bà bối rối nhìn Đoạn Dịch, thấy khóe mắt hần nhò ra vài giọt lên, trên gương mặt anh tuấn trẻ tuổi toàn là thương cảm.

Ánh mắt bà mị hoặc, đôi môi đỏ mọng mỉm cười: “Có bồn cung ở đây, người không chết được đâu. Bởi vì Vạn Cốt Khô kia, chỗ bồn cung có.”

“Thật vậy sao?” Đoạn Dịch làm ra vẻ vui mừng hỏi, “Nurong nurong đừng là gạt ta đó!”

“Làm sao được, ta lừa gạt người trong thiên hạ, cũng không lừa người. Chẳng qua bồn cung không thể cứ đưa cho người như vậy, người phải báo đáp ta thế nào chứ?”

“Nghe người đàn ‘Thiên ba mỵ’ một lần.” Đoạn Dịch né tránh ánh mắt của bà cười đáp.

Ánh mắt Cố Quý phi sáng lên, cơ thể nghiêng về phía Đoạn Dịch, bởi vì cúi người nên lộ chiếc gáy trắng như tuyết, còn có một nửa áo ngực màu đỏ tươi.

Nhưng Vương gia Đoạn Dịch, người nổi tiếng diễm dúa lăng lợ nhất Đại Lương vẫn chỉ nhìn đỉnh đầu của Cố Quý phi, nơi có chiếc trâm Thất Phượng chứng tỏ thân phận Quý Phi.

Chiếc trâm khá to, chiếm nửa đầu của Cố Quý phi, Đoạn Dịch suy nghĩ, nếu chiếc trâm này cài lên đầu nữ tử kia, có thể nào đè cô nàng đến mức cong xuống luôn không? Ách, đây chính là vấn đề khiến hần phiền lòng, lúc trở về hần sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết.

“Một lần không đủ, phải nghe trong vòng một tháng.” Cố Quý phi liếc mắt nhìn Đoạn Dịch.

“Được, một tháng, nhưng loại hoa đó, tốt nhất cho ta hai chậu đi.” Đoạn Dịch thờ phào nhẹ nhõm, nữ tử kia sẽ không chết.

“Người nghĩ đó là cỏ dại tùy tiện lấy sao? Lấy hai cây ư?” Cố Quý phi nhảy dựng lên, vẻ hờn dỗi giống như thiếu nữ.

“Dịch nghe nói Vạn Cốt Khô kia luôn nở một cặp, không phải đưa một bông thì sẽ cô đơn sao?”

Một bông sẽ cô đơn ư? Suy nghĩ của Cố Quý phi lại trôi dạt về phía chân trời xa xa. Một lúc lâu sau bà mới nói, “Người nói đúng, một bông thì cô đơn quá, phải là một cặp.”

Một thái y cùng phụ việc của ông ta đang bận rộn băng bó vết thương cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch tựa nửa người lên người Thanh Nhất, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào “sùng lam” của mình, “Dịch chỉ thích tay nghề của A Nhất, nhưng A Nhất lại chỉ thích phòng bếp của phủ Dịch Thần Vương.”

Hai chữ “A Nhất” từ miệng Đoạn Dịch nói ra, người Thanh Nhất âm thầm nổi đầy da gà.

Cố Quý phi thở dài, “Được rồi, người đã khỏe thì nhớ tới nghe ta khảy đàn.”

Từ Điện Phượng Loan ra ngoài, Thanh Nhất đã nhiều lần sờ tóc gáy. Lúc Vương gia dựa lên người hần, hần thấy thật... buồn nôn!

“Thanh Nhất, đưa chậu hoa này đến chỗ của Thanh Y ở Tạ phủ. Hiện tại bốn vương phải về tắm, rốt cuộc bao nhiêu ngày ngươi không tắm rồi hả?” Đoạn Dịch ghét bỏ đá hắt một cước.

Thanh Nhất cầm chậu hoa: “Chủ tử, cho Tạ tiểu thư rồi thì người phải làm sao?”

“Có Hủ Mộc rồi, ông ta không dám để ta chết đâu, ngươi nhanh đi!” Đoạn Dịch dựa vào trong xe ngựa, khẽ kêu một tiếng, ngựa kia chạy đi mất.

Thanh Nhất thở dài dùng khinh công bay đến Tạ phủ.

...

Trong Tạ phủ, Vân Hi yếu ớt dựa đầu vào giường, Thanh Y đã thay y phục cho nàng. Thỉnh thoảng Thanh Thường đến cửa viện nhìn xung quanh.

Nàng biết hai nha đầu kia là người của Đoạn Dịch, mặc dù không biết hẳn có ý gì khi để hai nha đầu đó bên cạnh nàng, nhưng ít ra phát hiện tên kia không có ý xấu gì với mình, trước mắt tạm dùng hai người này đã.

Nhưng Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương, nàng phải lưu ý.

Thanh Nhất cầm chậu hoa bay qua tường viện đến Hi Viên, Thanh Y mừng rỡ nhận lấy, “Quả thật trên đời có Vạn Cốt Khô sao?”

Thanh Nhất trả lời, “Chủ tử phân phó, người đừng cho Hi tiểu thư uống vội, lấy một cánh hoa nấu thành một chén nước, trước mắt bắt đầu từ cánh màu đỏ.”

Thanh Y nhìn chậu hoa trong ngực, “Sao lại có hai gốc hoa luôn thế, phải dùng hai cánh hoa luôn sao?”

“Thanh Y, ngươi lấy hai cánh hoa pha thành một chén nước, một chén để chỗ ta, một chén đưa cho chủ tử của ngươi đi.” Vân Hi dựa vào khung cửa nói, “Cổ độc này rất nguy hiểm, chỉ cần có giải được thì không đáng sợ nữa, một cánh hoa là đủ, bỏ nhiều chỉ thêm lãng phí.”

Thanh Nhất nghe Vân Hi nói vậy, cảm động đến mức quỳ xuống, “Đa tạ Hi tiểu thư.”

“Đa tạ gì chứ? Vốn đây là đồ mà chủ tử của ngươi đưa tới, ta cũng chỉ là trả một nửa cho ngài ấy, thuận tay trả ân huệ mà thôi.”

Nếu như nàng đoán không sai, Đoạn Dịch tự làm mình bị thương, sau đó khẽ rạch ngón tay của nàng là muốn đưa máu nàng vào cơ thể hắn, để mình cũng dính cô độc, rồi đi tìm thuốc giải.

Ân huệ to lớn như thế, nàng phải trả như thế nào đây?

...

Vân Hi bảo Thanh Y sắc thuốc, còn Thanh Thường đi tìm Ngâm Sương cùng Ngâm Tuyết. Buổi chiều khi biết Vân Hi trúng độc, Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương cũng không thấy đâu nữa.

Chờ sau khi Vân Hi uống thuốc xong, hai nàng ta mới trở về. Lúc trở về Hi Viên cũng chạy thẳng tới phòng nàng, không đùa giỡn cùng Thanh Y và Thanh Thường như ngày bình thường, gương mặt cũng rất nghiêm túc.

“Tiểu thư, nô tỳ lên đến phòng của đại phu nhân tìm kiếm, phát hiện thấy vật này.” Ngâm Tuyết lấy một gói thuốc bột ra.

“Còn có hai cái này.” Ngâm Sương cầm lấy một cành hoa cùng một cây nhang, “Đây là đồ tìm được trong Thâm Phương Tạ ở phủ Đông Bình Hầu.”

“Đây là gì?” Vân Hi nhìn túi bột kia.

Thanh Y ngửi thử, “Mùi này rất giống mùi trong y phục màu đỏ đại phu nhân đưa tới hôm trước. Nhưng đây chỉ giống như mùi của Từ Quý.”

“Bột màu trắng này chính là thánh cổ.” Ngâm Tuyết nói.

Thanh Y giật mình, “Làm sao ngươi lại lấy vật đáng sợ đó ra đây hả?”

Ngâm Tuyết liếc Thanh Y một cái, cười thâm nàng ta nhất gan. “Nô tỳ lấy ra là muốn tiểu thư biết mình bị trúng độc như thế nào thôi.”

Sau đó nàng ta lại nói, “Lúc ấy nô tỳ cũng sợ suýt, người bình thường cũng chỉ lấy Hoa Lan, Hoa Hồng, Mạt Ly hay Hoa Quế để xông quần áo, làm sao dùng Từ Quý chứ? Hoa Từ Quý không có nhiều ở Đại Lương Quốc. Đột nhiên hôm nay nô tỳ nhớ tới một quyển cổ thư nói như thế này, có một loại độc trùng được nuôi từ phần của hoa Từ Quý, gặp phải mùi hoa Hắc Mang Thảo thì sẽ thức tỉnh. Nếu người nào đó mang huyết thánh cổ trong người, ngửi phải hoa Hắc Mang Thảo này thì huyết thánh cổ tỉnh lại, gặp cơ thể người thì sẽ sống bên trong hút khô máu người, cho đến khi mất máu mà chết.”

Vân Hi hí hửng. “Ý ngươi là, đầu tiên ta trúng độc từ phần hoa Từ Quý, lại ngửi thấy mùi Hắc Mang Thảo, mới có thể trúng độc nặng như bây giờ?”

Ngâm Tuyết gật đầu một cái, “Đúng vậy. Đại phu nhân giấu phần hoa Từ Quý ở trong y phục màu đỏ kia, tiểu thư lại để nó trong phòng, hít phải mùi hoa

đó, sau đó trong Thảm Phụng Tạ lại bày một chậu Hắc Mang Thảo, tiểu thư ở đó lâu như vậy mới có thể khiến độc phát tát.”

“Tại sao có thể có phụ nhân ác độc như vậy?” Thanh Y vén tay áo lên muốn chạy ra bên ngoài, “Xem ta trừng phạt bà ta ra sao.”

Vân Hi lại nói, “Ngươi có chứng cứ gì nói đại phu nhân hại ta chứ?” Nàng cười lạnh, “Phấn hoa Từ Quý có thể tùy ý mượn có, thế nhưng Hắc Mang Thảo thì sao? Chậu hoa đó ở phủ Đông Bình Hầu, bà ta có thể nói bà ấy không biết gì, chỉ là trùng hợp. Còn nói bây giờ thân phận của ngươi chỉ là tỳ nữ của ta, ngươi dám đi hạ phạm thượng*, bà ta có thể trừng trị bằng cách dùng gậy đánh chết ngươi.”

*Đi hạ phạm thượng: ý chỉ người bé mà dám phạm thượng người lớn hơn.

Ngâm Sương giều cợt nhìn Thanh Y: “Ngu ngốc, mạnh động!”

Thanh Y phồng má lên, “Tiểu thư, chẳng lẽ chúng ta cứ nhịn như thế sao?”

“Làm sao như vậy được?” Làm sao có thể? An thị lại dám chọc nàng một lần nữa. Ánh mắt Vân Hi lạnh lẽo.

Lúc Ngâm Tuyết muốn bỏ túi bột trắng trong chậu than để hủy thì Vân Hi lại gọi nàng, “Trước mắt cắt đi đã, vật này khó có được, nói không chừng sau này có ích.”

Ngâm Tuyết gật đầu, “Vâng.”

Vân Hi nhìn Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương một lát rồi nói, “Các ngươi thật hiểu biết nhiều, ta đã gặp rất nhiều tỳ nữ trong phủ, nhưng hai người hiểu biết nhiều nhất. Trước khi tới Tạ phủ, các ngươi làm việc ở đâu?”

Hai nha đầu liếc nhìn nhau rồi ngượng ngùng cười một tiếng: “Nô tỳ... Trước kia làm người hầu ở Phong Diệp Sơn Trang ngoài Kinh Thành, thế nhưng mọi người ở đây đòi đến Tây Cung, nô tỳ mới...”

Lúc hai người nói chuyện cứ đảo mắt, bảy tám phần đang luống cuống. Vân Hi phát tay, “Được rồi, ta hiểu, các ngươi đi xuống đi.”

Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương lại liếc nhìn nhau một cái, trả lời: “Vâng” rồi đồng loạt rời khỏi.

“Tiểu thư, có muốn nô tỳ đi xem hai người họ không?” Thanh Y hỏi, “Nhìn bộ dạng các nàng cứ lén lút lút lút, tám phần là có vấn đề.”

“Cũng được.” Vân Hi gật đầu một cái. Liên tiếp gặp chuyện không may, nàng phải cảnh giác cao độ.

Sau khi uống thuốc xong, tinh thần Vân Hi đã khá hơn một ít, nàng tựa vào đầu giường nhớ lại lời của Ngâm Tuyết lúc này.

Huyết thánh cớ trùng sao? Trong kiếp trước, nàng từng nghe mẫu thân Đoan Mộc Nhã nói qua, Nam Chiếu Quốc giỏi về y thuật cổ. Làm sao An thị có thể lấy huyết thánh cớ này được?

Chẳng lẽ kiếp trước nàng cũng chọc phải người của Nam Chiếu sao? Nếu nói kiếp trước nàng có nhiều tiền nên huyên hoang, dẫn tới họa sát thân, như vậy đòi này phải khiêm tốn đúng chứ?

...

Suy nghĩ thật lâu, cho đến khi gà gáy lần thứ nhất thì Vân Hi mới ngủ thật say.

Nàng cảm giác mình chưa ngủ bao lâu thì nghe ở bên ngoài có tiếng bước chân huyên náo chạy loạn ở Tiền viện.

Lỡ tai thính quá cũng phiền, nàng buồn bực ngồi dậy, “Thanh Y...”

Thanh Y vừa mặc quần áo xong, “Tiểu thư sao thế? Muốn uống nước sao?”

“Ta không uống nước, bên ngoài có chuyện gì sao? Làm sao ồn như vậy?” Vân Hi mở mắt ngáp một cái rồi hỏi.

“Tiếng ồn sao? Có gì đâu?” Thanh Y nhìn ra ngoài một chút, “Không có gì cả!”

Vân Hi đập trán, quên mất chỉ có mỗi tai nàng là nghe được, “Ngươi đến Tiền viện xem sao, có chuyện gì xảy ra rồi.”

Tiếng bước chân của một đám người, còn có tiếng bàn tán của nha đầu, bà tử, nhất định có chuyện lớn rồi, nếu không đêm hôm khuya khoắt sẽ không kinh động nhiều người như vậy.

“Được, nô tỳ đi xem một chút...” Thanh Y liếc mắt nhìn Vân Hi, buộc lại thắt lưng hai ba lần rồi chạy tới Tiền viện.

Thời gian uống cạn một ly nước trà thì Thanh Y trở lại, “Tiểu thư, không xong rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Hi vén màn lên, sớm đã không còn thấy buồn ngủ nữa, ba nha đầu khác cũng chạy vào đứng bên cạnh.

Sắc mặt Thanh Y kinh sợ, “Cô thái thái của Tạ gia mới mất rồi.”

“Nói thế nào vậy, không phải hôm qua còn rất khỏe sao?” Vân Hi xuống giường, “Mau cầm y phục của ta tới, ta đến Tiền viện.”

Tạ Viện là sinh mạng của Tạ lão phu nhân, hơn nữa là nữ nhi duy nhất của bà, làm sao đột nhiên mất chứ? Như vậy Triệu Ngọc Nga sẽ làm sao? Vân Hi nhớ tới ban ngày nàng đã bảo tỷ ấy nhanh chóng về nhà với Tạ Viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vụng Trộm Nửa Đêm

Editor: Sam Sam -

Vân Hi mặc áo khoác rồi theo Thanh Y đi tới Tiền viện, nửa đường gặp phải Tạ Văn Dung cùng Tạ Văn Hương.

Tạ Văn Dung vẫn mang bộ dáng cao ngạo lạnh lùng như cũ, làm như không thấy nàng. Còn Tạ Văn Hương nhìn nàng như thể gặp được kẻ thù nhiều năm, hai mắt sắt như kiếm trợn to nhìn chăm chăm.

Sau đó hai người lại làm như không thấy nàng, ngạo nghễ đi lướt qua.

Vân Hi cười nhạt, đứng phía sau với Thanh Y.

Còn chưa tới Tiền viện đã thấy nha đầu bà tử diu chủ tử của mình đến Bách Phúc Viên của Tạ lão phu nhân.

Vân hi vừa mới cửa lớn của Bách Phúc Viên thì đã nghe thấy giọng nói bi thương của lão phu nhân truyền ra từ bên trong.

“A Viện, sao con lại ra đi đột ngột như vậy hả...”

“Lão phu nhân chú ý sức khỏe, đây là chuyện ngoài ý muốn, chẳng ai muốn chuyện này xảy ra.” An thị cầm khăn lau khóe mắt. Có trời mới biết chẳng có giọt nước mắt nào chảy ra cả.

Vân Hi hơi cong môi, trong chuyện của ba nhà Tạ An Triệu, bà ta đứng ngoài cuộc, kéo Lưu ma ma làm người chết thay.

Tạ Cẩm Côn ngồi trước mặt Tạ lão phu nhân cũng khuyên nhủ: “Mẫu thân, đừng đau lòng quá, người chết không thể sống lại.”

Tạ lão phu nhân lấy khăn lau nước mắt, phần hận nói: “Ta đã nói từ sớm rằng mẹ con Lâm di nương chính là yêu tinh hại người, nhưng mà A Viện kiên quyết không nghe, không phải chỉ là thứ nữ sao, cho dù chết thì có sao chứ? Cũng đáng để một đương gia chủ mẫu phí tâm như thế sao?”

Tất cả mọi người đều khuyên bà chú ý cơ thể, nén bi thương lại, về hôn sự của Tạ gia tiểu cô, nhớ lại năm đó vô cùng huyền ảo, vô cùng chấn động. Tạ lão phu nhân không thể ngăn cản được, đã qua nhiều năm, làm sao người khác có thể bình luận được chứ?

“An nhị công tử, hơn nửa đêm rồi, đã làm phiền công tử.” Tạ lão phu nhân run rẩy đứng dậy gạt đầu nói cảm ơn với thiếu niên mặc áo dài ngồi ở phía dưới, “Nếu không nhờ công tử thì A Viện đã nằm ngoài đầu đường rồi, danh tiếng của Ngọc Nga cũng sẽ bị phá hủy.”

Vân Hi vừa vào nhà đã thấy đệ đệ của An Cường là An Xương ngồi trong phòng.

Tại sao hắn lại ở đây lúc này?

“Tạ lão phu nhân, Xương cũng chỉ là giúp một tay mà thôi, không đủ để người nói cảm ơn. Xương là văn bối, sao dám nhận lễ lớn như vậy?” An Xương vội đứng dậy cung kính đáp lễ, “Lão phu nhân, người cũng đã mất, người nên nén bi thương. Lúc này không còn sớm nữa, sáng ngày mai Xương còn phải đến học viện Cam Lâm để học, xin cáo từ.”

An Xương hành lễ với Tạ lão phu cùng Tạ Cẩm Côn, sau đó đi ra ngoài, ra tới cửa thì thấy Vân Hi cũng ở đấy, hắn hơi giật mình rồi gạt đầu một cái, nhanh chóng rời đi.

“Cẩm Côn.” Sắc mặt Tạ lão phu nhân âm trầm nói với Tạ Thượng thư, “Năm ấy lúc mùa xuân thì con con vào phủ, mùa đông nó xuất giá. Hai đứa con sống cùng nhau không lâu, tuy A Viện không phải là thân muội của con, nhưng trong lòng nó luôn xem con là thân huynh, lần này nó gặp chuyện không may, con phải đến Triệu gia xem bọn họ làm thế nào, người của Triệu Gia, ta không yên lòng!”

“Vâng, nhi tử đi ngay bây giờ.” Tạ Cẩm Côn gạt đầu rồi mang theo đầy tớ là Tạ Lai Phúc bước nhanh vào bóng đêm.

Trời ban đêm mang theo gió lạnh, Tạ lão phu nhân vẫn không ngừng khóc, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, thoáng chốc cả Tạ phủ ngập trong

không khí bi thương.

Nhưng bởi vì chuyện xảy ra lúc nửa đêm gà gáy, mọi người đang ngủ bị đánh thức, nên bây giờ có người bắt đầu ngủ gật.

Giương mặt Tạ lão phu nhân lạnh lẽo, trong lòng cười lạnh một tiếng, rốt cuộc không có quan hệ huyết thống, A Viện chết đi, không có một ai trong phủ này thương tâm, có thể thấy tình người cũng quá mỏng manh lạnh nhạt.

Trong lòng bà phiền muộn, phát tay với mọi người, “Trở về đi, lão bà ta trải qua bao nhiêu sóng gió rồi, không chết được đâu!”

“Lão phu nhân...” An thị cùng mấy vị di nương buồn bã vây quanh Tạ lão phu nhân.

“Về đi, về hết đi, ta muốn yên tĩnh một chút.” Tạ lão phu nhân nhắm mắt không nhìn mọi người nữa.

Giọng nói ra lệnh như vậy, trong lòng mọi người ai cũng đều lo lắng, sự yêu thương thật lòng, có ai nguyện ý chứ? Giả vờ an ủi một lúc rồi cũng rời đi, trong chốc lát, vốn dĩ Bách Phúc Viện chứa đầy người bây giờ chỉ còn lại hai người mà thôi.

Vân Hi cùng Hạ Ngọc Ngôn vẫn chưa rời đi.

Tạ lão phu nhân liếc nhìn Hạ Ngọc Ngôn, lại bắt đầu khóc, “Ngôn nương, ban đầu người khuyên ta không nên đồng ý hôn sự của A Viện, ta còn trách người là nữ nhân sống ở nông thôn không có hiểu biết. Ta với A Viện cho rằng Triệu Hoài là Tân Trạng Nguyên, đáng về lại rất có khí thế, vài đại thần trong triều cũng muốn gả nữ nhi cho hắn, nghe đâu cũng rất hiểu thuận, hắn là một phu quân tốt. Ai ngờ, hắn “dùng” sự hiểu thuận của mình để hành hạ A Viện. Sống ở đó, A Viện chưa có ngày nào tốt đẹp.

Không riêng việc Triệu gia lấy hết đồ cưới của nó, còn ba phen mấy bận sai nó về nhà mẹ ruột lấy tiền. Ta sợ không cho thì người của Triệu gia lại làm khó dễ. Nếu cho thì cũng sẽ nuôi một đám sói vô dụng! Ta cũng đã khuyên nó, tuy nói gả chồng rồi thì theo chồng, nhưng đường đường nó là trưởng nữ của Tạ thị, sao có thể hèn yếu bị Triệu gia di nương lấn ép mà nhân nhượng không dám lên tiếng?

Năm ấy nó bị Triệu Hoài đánh đến mức nằm liệt giường ba tháng, ta muốn chúng nó từ hôn, nhưng A Viện không chịu, khóc lóc cầu xin ta, ta đã mềm lòng. Là ta hại nó, nếu ta cứng rắn thêm một chút, có phải hôm nay nó sẽ không chết hay không?”

Tạ lão phu nhân vừa nói vừa khóc, vốn rằng Hạ Ngọc Ngôn không giỏi an ủi người khác nên chỉ yên lặng đứng bên cạnh.

Vân Hi nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài đến xuất thần. Cõi đời này chỗ nào cũng có những nữ nhân si tình, thế nhưng cũng có nữ nhân bạc tình. Đời này của Tạ Viện đã bị hủy bị sự cuồng dại quá mức.

“Ta không sao đâu, các người về đi, không phải Hi nha đầu không khỏe sao? Tại sao cũng tới chứ? Về đi về đi...” Giọng nói một mõi của Tạ lão phu nhân cắt đứt dòng suy nghĩ của Vân Hi.

Lúc ra khỏi Bách Phúc Viện, Vân Hi tiến đến nắm tay Hạ Ngọc Ngôn, vừa đi vừa hỏi, “Nương, rốt cuộc cô cô đã xảy ra chuyện gì? Không phải ban ngày còn rất khỏe sao? Còn chưa lâu đã xảy ra chuyện là sao?”

Hạ Ngọc Ngôn cảm lạnh sờ tay đưa cho Vân Hi rồi sửa lại áo khoác cho nàng, “Đêm khuya trời lạnh lắm, con cũng đừng để bị cảm lạnh.”

Sau đó bà lại thở dài, “Còn không phải vì chuyện của nhị Triệu nhị tiểu thư sao, An gia tố cáo nàng ta mưu sát An thế tử, bây giờ đang bị giam trong tù, Triệu gia tìm Tân Vương Thế tử cùng Duệ thân vương, muốn hòa giải. An gia cũng đồng ý, nhưng nói Triệu gia phải bồi thường hai mươi vạn bạc thì mới bỏ qua.

Thế nhưng Triệu Hoài chỉ là bản thư nghèo khó, dựa vào công danh mà thăng quan tiến chức, trong nhà chỉ sống nhờ bổng lộc của ông ta, hai mươi vạn bạc kia là một con số kinh người, làm sao ông ta có thể bồi thường?

Triệu gia lại thương lượng với An gia, định gả tiểu thư Triệu Ngọc Nga làm thiếp cho An thế tử, còn có năm vạn lượng đồ cưới, An gia cũng đồng ý. Lập tức Triệu đại nhân đưa Ngọc Nga cô nương tới An gia trong đêm. Nhưng ai ngờ cô cô không đồng ý, bà ngồi xe ngựa đi tới An gia, muốn ngăn cản việc Triệu đại nhân đưa Ngọc Nga đi, nhưng không nghĩ tới trên đường lại có chuyện ngoài ý muốn, xe ngựa lật, thế là chết mất. Nhưng may mà An nhị công tử thả Triệu cô nương ra, lúc đưa nàng ấy về phủ lại thấy cảnh cô cô thiệt mạng trên đường.”

Vân Hi dừng bước, xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên đường? Trớ trêu như vậy à? Có chuyện như vậy sao?

“Đúng là họa hay phúc của con người chỉ trong sớm tối.” Hạ Ngọc Ngôn thở dài.

Hai mẹ con yên lặng đi trên đường.

Vân Hi trở về Hi Viên cũng không nói gì, gương mặt ảm ức. Thanh Y lấy chút nước nóng đang được đun trong bình trên lò lửa, ngâm khăn rồi lau mặt cho nàng.

Trước kia Hi Viên dùng nước nóng đều phải đến phòng bếp, Thanh Y cảm thấy phiền toái nên không biết lấy từ đâu ra một lò lửa, mỗi ngày đều đun nước để rửa tay, pha trà, mọi chuyện trở nên tiện lợi hơn.

“Tiểu thư, gà gáy hai lần rồi, mau nghỉ ngơi đi ạ.” Thanh Y kéo màn xuống.

Mặc dù cả Hi Viên rất yên tĩnh nhưng Vân Hi đã không còn buồn ngủ nữa, nàng ngồi bên trong ôm chần ngăn người.

Lúc này, đột nhiên bên dưới giường vang lên tiếng động, chiếc đệm trên giường bị đẩy ra, sau đó có một người chui lên.

Giương mặt Vân Hi tối sầm, nàng quát: “Đoạn Dịch!”

“Còn có sức tức giận như vậy, xem ra cổ độc được giải không ít.” Đoạn Dịch liếc nàng một cái, đặt viên dạ minh châu ở trên đầu giường rồi ung dung ngồi bên cạnh nàng, còn nói: “Bên ngoài lạnh lắm, nàng sẽ không để ý đến việc ta mượn chăn để sưởi ấm chút chứ?”

Nói xong, hần nhấc chăn lên rồi bò vào trong, ngồi song song với Vân Hi.

Lão nương ta rất dễ ý!

Vân Hi tức giận nhìn hần, ánh mắt giống như đao tử bay về người Đoạn Dịch.

Tuy Đoạn Dịch là một người cực kỳ quân tử, dù đang đắp chung mền với nàng nhưng chân cũng không đụng tới nàng. Nhưng trong lòng nàng vẫn tức giận. Nàng đã trêu chọc trúng ai chứ? Người này ba phen mấy bận chạy đến phòng nàng, bây giờ lại tự nhiên đến mức trèo lên giường nàng rồi!

Sớm biết như thế, lần trước nàng sẽ không dẫn hần vào địa đạo kia, hiện tại trong lòng đã hối hận đến chết rồi.

“Cắt dạ minh châu của ngài đi, bọn nha đầu thấy trong mền sáng quá thì sẽ đi vào, ta còn mặt mũi gì nữa?” Vân Hi dè giọng nói xuống, gằm nhẹ với Đoạn Dịch.

“Yên tâm, Thanh Y với Thanh Thường sẽ không vào đâu.” Da mặt Đoạn Dịch còn dày hơn cả bức tường.

“Vậy còn có Ngâm Tuyết với Ngâm Sương nữa?”

“Có Thanh Y với Thanh Thường ở đó, hai nha đầu kia có thể vào sao?”

“Dù sao... Ngài không thể ở đây, nửa đêm canh ba, ngài ở đây là hủy hoại thanh danh của ta!” Vân Hi nghiêng răng ken két.

Đoạn Dịch thản nhiên khẽ tựa vào đầu giường, “Thiên hạ đều biết bốn vương đoạn tụ.”

Vân Hi: “...”

Đoạn Dịch không nhìn gương mặt tức giận của Vân Hi mà đưa tay bắt mạch cho nàng, một lúc sau mới nói, “Tốt hơn so với lúc chiều rồi, quả nhiên bài thuốc kia không tệ.”

Nghe hần nói đến chuyện cổ độc, lúc này Vân Hi mới nhớ tới cánh tay bị thương của Đoạn Dịch, lại không đành lòng nổi giận với hần nữa, sắc mặt cũng dịu xuống, “Cánh tay bị thương của ngài, có bôi thuốc chưa? Ta bảo Thanh Nhất đưa một nửa cho ngài, ngài uống chưa?”

Dạ minh châu trên đầu giường chiếu ánh sáng nhàn nhạt xung quanh, chỉ thấy lông mi của nữ tử thật dài, gương mặt trắng nõn, đôi môi hồng mấp máy như cánh bướm, còn tròn mịn như giọt sương sớm đọng trên cánh hoa, cơ thể lại có mùi thơm nhàn nhạt của hoa Lan Chi khẽ bay tới.

Trái tim cùng đầu óc của Đoạn Dịch chấn động, hần nhủ mảy mò sờ nói, “Thuốc uống rồi, trên tay cũng đã băng bó, nhưng vẫn rất đau.”

Vân Hi mấp máy môi, dịch người gần lại chỗ của Đoạn Dịch, nhẹ nhàng vén tay áo của hần lên, quả nhiên tay hần được băng một lớp băng dày, trên băng gạc màu trắng còn bị máu nhuộm một mảng lớn.

Nàng lại nhẹ nhàng kéo tay áo Đoạn Dịch xuống, áy náy nói: “Cảm ơn ngài giúp ta tìm thuốc. Lại khiến ngài phải chịu khổ như vậy.”

“Đúng, bốn vương chịu khổ cực lắm đó. Thanh Y không báo tin cho ta, ta sợ lỡ như Vạn Cốt Khô không chữa được cổ độc cho nàng, vậy không phải là ta uống công rồi sao? Lúc này mới mạo hiểm rét lạnh tới thăm nàng, nàng lại không nói hai lời, đuổi ta đi nữa.” Đoạn Dịch tỏ vẻ vô cùng đau khổ nhủ mảy.

Vân Hi càng thấy tội lỗi, “Việc này... Ngài cứ ngồi nghỉ một lát đi.” Người ta cũng chỉ quan tâm sống chết của nàng, ngồi một chút sẽ không khiến nàng tổn miếng thịt nào.

“Được rồi, được rồi.” Đoạn Dịch càng tự nhiên hơn.

Vân Hi không ngủ được, cứ mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Đoạn Dịch đưa tay chọt tay nàng, “Nàng có tâm sự sao?”

Vân Hi buồn rầu, “Cô cô của ta mất rồi, lúc ngài tới cũng thấy trong phủ loạn lên chứ?”

Đoạn Dịch gật đầu một cái, “Là ngoài ý muốn.”

“Không thể nào.” Trên mặt Vân Hi đầy tàn ác, “Cô cô rất si tình Triệu Hoài, thế mà ông ta luôn chà đạp bà, tiêu xài đồ cưới của bà cho tiểu thiếp. Thứ nữ gây chuyện lại để đích nữ gánh tội thay, cái tên lòng lang dạ sói như vậy, nhìn thấy chỉ bản mắt!”

Đoạn Dịch nhủ mày, nhìn chăm chăm vào mắt nàng rồi nói, “Vì chuyện này mà nàng không ngủ được sao? Hay là bây giờ ta đi giết hán cho nàng hả giận?”

Vân Hi ngẩn người, tức giận trừng mắt liếc hán, “Ai bảo ngài giúp chứ? Nhiều chuyện! Ta đi ngủ.”

Nói xong, nàng dựa người vào đầu giường, nhắm mắt lại giống như ngủ thiếp đi.

Chẳng qua mỗi lúc Đoạn Dịch cử động thì mắt nàng lại lóe lên. Đoạn Dịch không khỏi cong môi, đưa tay điểm trên vai nàng một cái, cơ thể Vân Hi lập tức ngã lên người hán.

“Xem ra chỉ có cách này là tốt nhất.”

Nhẹ nhàng đặt Vân Hi nằm xuống giường, lại đắp chăn cho nàng xong Đoạn Dịch mới bước xuống giường rồi rời khỏi Hi Viên.

...

Vân Hi ngủ một giấc đến lúc mặt trời lên thật cao mới tỉnh dậy.

Vừa mở mắt đã nhanh chóng nhìn bên cạnh mình, tốt lắm, tên kia đã đi rồi. Lúc này nàng mới nhìn xuống người mình rồi kiểm tra một lần, phát hiện không có gì khác thường, lúc này mới thở ra một hơi rồi vén rèm bước xuống giường.

“Thanh Y!”

Thanh Y bung chén thuốc đi vào, đôi mắt sáng rực nhìn Vân Hi, trên mặt lại mang vẻ nhiều chuyện đến mức khẩn cấp, không cần phải nói, đêm hôm qua nha đầu này “bán” nàng đi đây mà. “Chủ tử, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Vân Hi nhận lấy chén thuốc rồi uống cạn, chớp mắt mấy cái nhìn chăm chăm Thanh Y, rặn mấy chữ từ trong kẽ răng, “Ngươi muốn ta ngủ ngon, hay là không ngủ được?” Thanh Y cũng chớp mắt mấy cái, “...”

“Đợi chút nữa ta xuất phủ, ngươi đi theo ta.”

Kể từ mấy ngày trước sau khi Triệu Ngọc Nga tới Tạ phủ, Vân Hi xuất phủ hai lần cũng nhờ vào thế bài của nàng ta, bởi vì lão phu nhân rất cưng chiều Triệu Ngọc Nga, nên An thị không thể ngăn cản việc Vân Hi dùng xe ngựa.

Sau khi ăn qua loa một chút, Vân Hi cùng Thanh Y ngồi xe ngựa đến Triệu phủ, chẳng qua ở trên đường, lúc đi qua sông bạc Thuận Phát thì bọn nàng đi ngang qua một người khiến nàng chú ý.

Tiểu thiếp Lâm di nương của Triệu gia có một người con trai là Triệu Diễn, hán ta đang vung vẩy túi tiền, vẻ mặt vui mừng đi ra từ sông bạc.

Vân Hi hí mắt rồi hỏi Thanh Y ở bên cạnh: “Thanh Y, ngươi có biết đánh bạc không?”

“Tiểu thư muốn chơi sao?”

“Ta muốn tên kia phải thua đến táng gia bại sản! Thua đến tan cửa nát nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Phía Sau Tội Ác

Phủ Tấn Vương, ánh nắng ban mai vừa mới chiếu vào trong phủ, Tạ Vân Lam cũng đã quăng ba ly trà rồi.

“Thế tử gia vẫn ở Phù Phong Viên sao?” Tạ Vân Lam nhìn nha đầu Hương Ngọc cùng Hi Tử bên cạnh rống giận.

“Thế tử phi, người giữ gìn thân thể, trong bụng cò có Thế tử đấy!” Tiền ma ma nhẹ nhàng vỗ lưng nàng để nàng hạ hỏa.

Hai nha đầu kia cắn răng cúi đầu, “Bẩm Thế tử phi, tối hôm qua Thế tử gia không ở Phù Phong Viên mà ở Từ Lan Viên.”

“Cái gì? Sao hai người các ngươi không nói sớm? Hán lại đi tới Từ Lan Viên sao?” Tạ Vân Lam nghe xong giận tím mặt, đứng phắt dậy.

Ai ngờ dùng lực mạnh quá nên động thai, nàng ta bị dọa sợ đến mức vội vàng khom lưng đưa tay ôm bụng. Cơ thịt trên mặt vặn vẹo vì đau đớn, cộng thêm mấy ngày gần đây bắt đầu có triệu chứng của thai nghén, nàng ăn không ngon ngủ không yên, trên gương mặt gầy gò tái nhợt xuất hiện nhiều nốt đỏ, hiện tại gương mặt kinh người giống như la sát.

Bọn nha đầu bị dọa sợ đến mức cúi thấp đầu xuống.

Từ Lan Viên là chỗ phía sau viện của Liễu Tình Nhu, nơi đó là viện dành cho thị thiếp của Nam Cung Thần, đầu tiên là một ca nữ của đoàn hát nào đó đến đây, rồi hôm qua lại dẫn thêm một nữ nhân tới nữa, đó là một nữ nhân ở thanh lâu, mà hai nữ nhân ở Từ Lan Viên lại vô cùng quyền rũ.

Từ lúc Tạ Vân Lam vào phủ, Nam Cung Thần cũng chưa từng chạm tới người nàng, mười ngày thì tới tám ngày đã ở chỗ Liễu hồ ly, còn lại tới Từ Lan Viên.

Tấn Vương phi không phản đối chuyện nhi tử tuyển thêm nữ nhân vào viện, thậm chí còn khích lệ Nam Cung Thần nên ở với hai người một đêm, muốn phủ Tấn Vương sẽ có con đàn cháu đống.

Nam Cung Thần đúng là kẻ bạc tình!

Tạ Vân Lam ôm bụng đau khổ, cắn răng thật chặt.

Tiền ma ma luống cuống, “Thế tử phi làm sao vậy? Tức giận nên động thai sao?” Sau đó quay đầu quát lên với hai nha đầu đang thất thần, “Hi Từ, nhanh đi tìm đại phu đến đây! Hương Ngọc mau đến đỡ Thế tử phi với ta.”

“Muội muội bị sao vậy? Trong bụng có hài tử thì nên bình tĩnh dịu dàng để dưỡng thai, lúc nào cũng tức giận với đám nha đầu thế kia, chỉ làm thương tổn cơ thể.”

Giọng nói dịu dàng mềm mỏng truyền vào từ bên ngoài, sau đó một trận gió thơm bay vào phòng, Liễu Tình Nhu uyển chuyển đi vào trong.

“Ngươi cút ra cho ta, ai bảo ngươi tới đây?” Tạ Vân Lam nắm chặt một chiếc ly rồi ném tới chỗ Liễu Tình Nhu.

Liễu Tình Nhu phản ứng rất nhanh, nàng quay đầu đi, ly trà bay ngang qua đầu nàng rồi văng trúng đầu của Hi Từ đang muốn chạy ra cửa tìm đại phu.

Hi Từ hét lên một tiếng chói tai, trán bị ly đập vào nên chảy máu rất nhiều.

Tạ Vân Lam càng thêm tức giận, “Đồ vô dụng, còn không mau cút đi?”

Tại sao những nô tỳ mà mẫu thân bảo nàng mang theo đều không có ai thuận mắt cơ chứ? Ai cũng ngu xuẩn! Chẳng qua Tạ Vân Lam đã trách lầm An thị, chuyện nàng ta có thai trước khi lấy chồng được lan truyền trong ngoài Kinh Thành, trong con tức giận Tạ lão phu nhân đã đuổi mấy đại nha đầu cùng bà tử của nàng đi hết.

Chỉ là hôn lễ đã tới gần, trong thời gian ngắn không thể dạy bảo cho nha đầu mới kịp được nữa nên không thể làm gì khác hơn là dùng năm thị nữ có chút đầu óc trong phủ tới thay thế, dù gì cũng biết được tính nết rồi.

Nhưng tính tình Tạ Vân Lam ngang bướng, được nuông chiều quen rồi nên thủ hạ cũng giống nàng ta, bây giờ nha đầu bên cạnh toàn bọn tính tình dịu dàng mềm yếu, làm sao nàng có thể dùng được?

Mấy người đi theo nàng, trừ Tiền ma ma thì có người nào không bị nàng ta đánh nể chứ?

Tiền ma ma kiêu ngạo lạnh lùng nhìn Liễu Tình Nhu, “Liễu di nương tới đây, thấy Thế tử phi còn không cúi lạy, thái độ ngạo mạn với Thế tử phi thế kia, lá gan không nhỏ mà! Bây giờ, làm cho Liễu di nương biết quy củ đi!”

Vừa ra lệnh, mấy bà tử liền vây quanh Liễu di nương.

Tiền ma ma thấy nha đầu đi theo Tạ Vân Lam đều quá vô dụng nên dùng tiền mua vài bà vú già ở ngoài phủ vào. Bởi vì việc Tạ phủ mua nô tỳ hay bà tử thì phủ Tấn Vương cũng không quản, Nam Cung Thần lại càng không quan tâm tới chuyện ở Hậu viện.

Những bà tử kia đi tới bẻ ngược tay Liễu Tình Nhu ra sau.

Ánh mắt Liễu Tình Nhu sáng lên, bỗng nhiên nàng ta ngã xuống đất, giọng nói the thé, “Thế tử phi tha mạng, chuyện Thế tử gia ở Từ Lan Viên không phải là do tỳ thiếp sắp xếp, sao Thế tử phi lại vu oan cho tỳ thiếp như vậy, cứu mạng, đừng đánh ta...”

Tiền nữ này lại như thế rồi, Tạ Vân Lam cười lạnh.

Nam Cung Thần lạnh nhạt với nàng, Liễu yêu tinh kia lại lấy lòng chàng ta bằng mọi cách, hai nữ nhân kia vừa vào phủ, chính là do Liễu yêu tinh sắp xếp. Bây giờ biện trong phòng, màu sắc của tường, hoa văn của gối và chăn, kiểu cách của khay trà, ly trà, giày dép đi trong phòng, nàng ta đều lo mọi thứ.

Tối hôm qua sắp xếp cho Nam Cung Thần thị tẩm Từ Anh, nữ nhân ở thanh lâu kia, không phải là do Liễu yêu tinh thì là ai chứ?

“Đánh cho ta! Sáng sớm thế từ gia không đến đây đâu, ta xem ai có thể cứu người! Lại dám dựa vào việc Thế từ gia cung chiều mà đánh nha đầu của Thế từ phi! Người chán sống rồi!”

Nam Cung Thần có thêm nữ nhân nên tám phần là sẽ ngủ đến khi mặt trời lên thật cao.

“Thế từ phi đây muốn mở công đường để xét xử phạm nhân sao?” Giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Thần truyền vào từ bên ngoài, mấy bà vú cùng bà tử bị dọa sợ vội quỳ xuống.

Ngay sau đó, bóng người chợt hiện ra, thân hình cao ráo mặc y phục trắng đi vào trong phòng. Mũ ngọc màu đen, dịu dàng vô song, đôi mắt lạnh lùng xinh đẹp nhìn chăm chăm vào cơ thể đang run rẩy của Tạ Văn Lam.

Hắn phát tay, toàn bộ bà tử trong phòng đều lui ra hết.

“Thần lang, sao chàng không tin thiếp? Thiếp nào có đánh nàng ta, là sáng sớm mà nàng ta tới đây gây chuyện, chàng cũng thấy trong phòng thật bừa bãi, thiếp chỉ hỏi nàng ta rằng tối qua chàng ngủ có ngon không, vậy mà nàng ta liền tức giận.” Gương mặt Tạ Văn Lam tỏ ra uất ức.

Nam Cung Thần đỡ Liễu Tình Nhu đứng dậy, trên đất nơi nàng ta quỳ xuống toàn là mảnh vụn của ly chén, giọng nói ấm áp, “Lan Anh cùng Tử Anh đã qua Phù Phong Viên, chờ nàng sắp xếp mọi chuyện đó, nhanh trở về đi. Sau này không có việc gì thì ít tới chỗ này, nhân lúc trời có nắng ấm, đi làm chút rượu Lạc Mai đi.”

“Vâng, Thế từ gia.” Liễu Tình Nhu dịu dàng cúi người chào Nam Cung Thần, xách tà váy kiêu diễm bước đi.

“Thần lang, rốt cuộc chàng muốn làm gì? Chàng quên chàng từng hứa với thiếp thế nào sao? Chàng hứa sẽ chỉ yêu một mình thiếp, lấy một mình thiếp...” Giọng nói của Tạ Văn Lam run rẩy, nước mắt đã dâng lên nơi khóe mắt.

Nam Cung Thần đi tới gần nàng, một tay nâng cằm nàng lên, cười như không cười: “Bây giờ ta vẫn yêu người, nếu không thì cưới người về làm gì chứ?”

“Nhưng những nữ nhân kia... Chuyện đó là sao?” Rốt cuộc nước mắt không nhịn được mà chảy xuống, “Liễu Tình Nhu là biểu muội của chàng, thiếp không có lời nào để nói, nhưng hai người kia thì sao đây? Cũng chỉ là nữ nhân thanh lâu, xứng vào Vương phủ sao?”

“Ta từng nhớ người nói với ta câu này.”

Ngón tay của Nam Cung Thần xoa cằm của Tạ Văn Lam, mỉm cười nói: “Người nói lúc mặc y phục thì người cũng xinh đẹp như Tạ Uyển, không thể phân cao thấp, nhưng khi trút bỏ hết rồi rồi thì lại đẹp hơn một bậc. Mà hai nữ nhân kia thì sao, đúng là lúc mặc y phục nghiêm chỉnh thì kém xa người, nhưng cơ thể trần truồng ở trên giường... Bây giờ nghĩ lại ta vẫn buồn cười. Ban đầu, làm sao ta lại đến với người cơ chứ?”

Sắc mặt Tạ Văn Lam tái nhợt, môi cũng run rẩy: “Nam Cung Thần, chàng vô sỉ!”

“Ta vô sỉ sao, ban đầu là ai cởi quần áo của ta trước? Cũng không phải ta chứ?” Nam Cung Thần cười ha hả.

“Hai nữ nhân kia còn không thùy mị bằng nha đầu trong phủ ta, tại sao chàng lại thích chứ?” Tạ Văn Lam muốn điên rồi, rốt cuộc Nam Cung Thần muốn làm gì?

“Tại sao ư?” Nam Cung Thần bắt đầu phân tích, “Một người dùng Thất Huyền Cầm gây bài ‘Thu Tư’, một người nhảy điệu Nghê Thường, nha đầu người làm được sao? Hay người làm như vậy đi? Hoặc là người nói, người sẽ không cởi quần áo trước mặt ta?”

Tạ Văn Lam cười lạnh, “Thu Tư? Nghê Thường? Chàng vẫn không quên được Tạ Uyển sao? Chàng còn nhớ ả sao?”

“Sai rồi! Trong lòng ta vẫn chỉ nhớ nàng, Thế từ phi của ta.” Ngón tay của Nam Cung Thần chạy dọc một đường xuống dưới, dừng ở cổ nàng. “Tối hôm qua, cô thái thái của Tạ gia chết, có bàn tay của nàng nhúng vào đúng chứ?”

Tạ Văn Lam ngẩn ra, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Ngón tay Nam Cung Thần bắt đầu dùng sức, trong mắt lộ ra sát khí: “Người muốn có địa vị, có tiền bạc, ta cũng sẽ cho người, nhưng đừng nhúng tay vào chuyện của ta, nếu không...”

Đột nhiên hắn buông tay ra, cơ thể Tạ Văn Lam mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Nam Cung Thần cũng không thèm nhìn, bước qua người nàng ta rồi rời ra khỏi viện, sau đó nói với đại phu đứng sẵn ở ngoài: “Lưu thái y vào đi, xem xét cẩn thận cho Thế từ phi, ngàn vạn lần giữ hải tử trong bụng của nàng ta. Bản Thế từ rất coi trọng trưởng tử tương lai.”

“Vâng, thế từ gia.” Lưu thái y cung kính trả lời.

Tiền ma ma vẫn đang núp trong phòng bên không dám lên tiếng, sau khi Nam Cung Thần rời đi thì vội vàng chạy qua đỡ Tạ Văn Lam: “Thế từ phi, người có khỏe không?”

Tạ Văn Lam nằm trên đất khóc lớn, vừa dùng nắm đấm hung hăng đánh xuống đất: “Đây không phải điều ta muốn, không phải, không đúng không đúng không đúng...”

...

Nam Cung Thần ra khỏi Vinh Hi Viên thì thấy Liễu Tình Nhu mặc chiếc váy màu tím đang đứng dưới tán cây Hồng Mai, một vài bông hoa đã nở, không ít cánh hoa màu hồng rơi xuống đất.

Nàng ngẩng đầu, gương mặt vui vẻ như trẻ con rồi rít khi thấy cánh hoa rơi theo gió.

Nam Cung Thần khẽ động tâm, chậm rãi đi tới bên người nàng, vươn tay phất cánh hoa vương trên tóc nàng đi, dịu dàng nói: “Đây là nơi đầu gió, không phải tối hôm qua nàng bảo nhức đầu sao? Sao bây giờ còn chơi đùa ở đây?”

Liễu Tình Nhu không quay đầu lại, ngửa đầu nhìn hoa rơi rồi hơi mím môi: “Ồi, khí trời cũng ấm dần lên, cánh hoa rơi nhanh quá.”

Nam Cung Thần nhặt cánh hoa trên tóc nàng, trái tim đập chậm một nhịp: “Đã sắp qua năm mới rồi, tiết trời ấm áp hơn, nhưng hoa mai cũng sẽ nhanh tàn hết. Nếu phụ thân ta còn sống, nhất định ta sẽ đến Bắc Cương, lúc này, Hồng Mai ở nơi đó đang nở rất nhiều, nở đến tận tháng ba.”

Bỗng nhiên Nam Cung Thần xoay người, không nói một lời đi tới thư phòng.

Liễu Tình Nhu nhìn bóng lưng của hắn, cong môi cười lạnh. Sau đó nàng cũng nhanh chóng đi về phía Vinh Hi Viên.

Tạ Vân Lam vẫn còn âm ức khóc trong lòng Tiền ma ma, ngẩng đầu thấy Liễu Tình Nhu đi vào thì lửa giận lại bùng lên.

“Là người, người nói có đúng không? Người có ý thổi lửa, có ý nói với ta chuyện An gia có thù oán với Tạ gia, rồi chỉ cần đưa đại tiểu thư của Triệu gia đi tới chỗ An gia thì An gia mới không dị nghị Tạ gia nữa, là người khiêu khích ta có đúng không?”

“Đúng thì sao? Không đúng thì sao? Ta chỉ thuận miệng nói một câu thôi, người nghe vậy đã tin, còn nói việc này với Triệu đại nhân nữa, trách ai chứ?” Liễu Tình Nhu cười ha ha một tiếng.

“Tiện nhân này...” Tạ Vân Lam đuổi tới muốn đánh xé Liễu Tình Nhu, cơ thể Liễu Tình Nhu đã nhanh chóng lui tới cửa, nàng cười không ngừng, “Thế tử phi phải bình an sinh hạ tiểu Thế tử đó, nếu không, Thế tử gia trách tội thì người cũng không gánh nổi đâu.”

Nói xong nàng cong môi xoay người ra khỏi Vinh Hi Viên.

...

Nam Cung Thần đến thư phòng, Triệu Hoài đã sớm không chờ được.

“Thế tử, chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu Tạ gia tra ra chuyện Tạ Viện chết không phải là do ngoài ý muốn thì với tính tình của Tạ lão phu nhân, chỉ sợ thân với người cũng sẽ gặp phiền toái.”

“Không phải ta, là người!” Nam Cung Thần cười lạnh, “Đưa nữ nhi tới An gia chính là người, động tay động chân vào xe ngựa cũng là người, khi xảy ra chuyện thì không phải toàn bộ trách nhiệm đều là do người rồi sao?”

Triệu Hoài bực tức, “Nhưng mà, người ra chủ ý này là Thế tử phi, bảo đưa Ngọc Nga tới chỗ An gia...”

Nam Cung Thần xoay ngọc ban chỉ trên ngón tay, cong môi cười lạnh: “Nàng ta đề nghị ngựa đưa người cho An gia, chỉ hy vọng người trấn an An thế tử, nhưng người lại đưa đến phủ Đông Bình Hầu, phu nhân người mới vội vã đuổi theo, đây không phải là ý Thế tử phi muốn đúng chứ?”

Triệu Hoài toát mồ hôi lạnh: “Hạ thần suy nghĩ, An thế tử đã như vậy, có đưa tới cũng là tặng không, dù sao Đông Bình Hầu cũng còn sức lực cường tráng, đại nữ nhi của thần đã qua tuổi cập kê. Thưa lúc nó còn trẻ tuổi, một hai năm sau cũng có thể sinh hạ tiểu Thế tử. Như thế, không phải sự tức giận của Đông Bình Hầu cũng sẽ tiêu hết sao? Quan hệ của thần cùng với An gia có thể tiến gần hơn từng bước. Mà chẳng phải đây là nguyện vọng của Thế tử ngài sao?”

“Gã cho Đông Bình Hầu sao?” Nam Cung Thần cười lạnh: “Nếu được như vậy thì ta đã sớm bảo người đưa đi. Người có biết Đông Bình Hầu phu nhân là ác phụ đứng nhất trong Kinh Thành không? Đừng thấy bên người Đông Bình Hầu có mấy tiểu thiếp, hắn ta còn không dám động vào đâu. Người xem nữ nhân trong viện hắn có vô số, thế mà hắn chỉ có hai nhi tử là hiểu rồi đó. Gã nữ nhi cho hắn sao? Chỉ sợ còn chưa chạm tới mép giường của Đông Bình Hầu, nữ nhi của người đã bị Đông Bình Hầu phu nhân đánh cho tàn phế.”

“Vậy... Bây giờ nên làm gì?” Triệu Hoài cũng không còn cách nào.

Không lấy lòng phủ Đông Bình Hầu được, lại đắc tội với Tạ phủ, cuộc sống của ông còn có thể tốt hơn sao? Mấu chốt là nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì còn đắc tội với Hoàng Thượng ở bên trên đó.

Trên đầu Triệu Hoàn toàn là mồ hôi lạnh.

“Tốt nhất người nên nghĩ cách che giấu nguyên nhân cái chết của phu nhân nhà người đi, ổn định phía Tạ phủ. Về phần phủ Đông Bình Hầu, không phải còn có một tiểu nhi tử sao? Đông Bình Hầu chưa có tôn tử, An Cường đã bị như vậy, bây giờ chỉ có thể dựa vào tiểu nhi tử rồi.”

“Vâng vâng vâng, hạ thần sẽ làm như vậy.” Triệu Hoài lau sạch mồ hôi lạnh rồi xoay người đi ra ngoài.

Nam Cung Thần cầm một cây bút trên bàn rồi bắt đầu viết thư, nhìn bóng lưng của ông ta lại nói: “Nếu người không trấn an được phủ Đông Bình Hầu, Hoàng Thượng sẽ buông tha cho người sao.”

Cơ thể Triệu Hoài cứng đờ, cũng không dám quay đầu lại, nhanh chóng rời khỏi thư phòng của Nam Cung Thần.

Chẳng qua ông vừa đi vừa tính toán, đại nữ nhi xinh đẹp như hoa của mình gả cho An gia nhị công tử tốt hơn, hay là gả cho Đông Bình Hầu tốt hơn?

Mặc dù Đông Bình Hầu có An phu nhân hung dữ, nhưng ông ta có quyền trong tay, An nhị công tử còn trẻ tuổi, lúc sinh hấn thì An phu nhân khó sinh, từ nhỏ đã không làm người yêu thích. Đến nay chẳng có công danh. Đợi đến lúc An phu nhân hồi tâm chuyển ý thích nhị công tử, phải đợi đến bao giờ? Không phải là ông tặng không nữ nhi rồi sao?

Ông vừa đi vừa than thở. Thật là làm khó người ta, phải nhanh chóng về nhà tìm Lâm di nương để bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nguyên Nhân Cái Chết Của Tạ Viện

Vân Hi cùng Thanh Y dừng lại trước Triệu phủ, nàng vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy cửa chính của Tiền viện treo hai chiếc đèn lồng màu trắng, phía trên viết tên phủ.

Chẳng qua Triệu gia không giống người dân bình thường, sau khi thân nhân qua đời thì trong nhà của họ luôn có người ra vào không dứt, sự bi thương bao trùm lên bốn phía, thế nhưng nơi trước mặt lại vắng ngắt, không có một người nào ở phía trước.

Chẳng lẽ không báo tang ra ngoài sao? Bây giờ cũng đến giờ Tỵ rồi, dù cho đồng liêu của Triệu Hoài tới trễ một chút thì cũng sẽ có vài người chứ, huống chi không phải con cháu của Triệu gia đều ở Kinh Thành sao? Tại sao không thấy ai tới?

Hai người ngồi ở cửa viện để đón khách đang tán gẫu, nước bọt văng đầy, hàn huyên vui vẻ đến mức cười ha ha.

Vân Hi không nhìn được nhú mày. Bên trong nhà cũng không nhìn thấy điều gì khác thường, cờ trắng không được treo lên, người giữ cửa lại nói đại tiểu thư đang ở linh đường trong Thiên Viện.

Lúc nàng vào chính điện chuẩn bị tới Thiên Viện thì lại gặp Tạ Cẩm Côn.

Sắc mặt ông ta không được tốt lắm, lại thấy không có bi thương gì nhiều.

Tạ Viện không phải là muội muội ruột của ông ta, nàng muốn nhìn xem hắn giữ công đạo cho muội muội như thế nào.

“Sao con lại tới đây?” Tạ Cẩm Côn thấy nàng thì rất ngạc nhiên.

Vân Hi hành lễ với ông ta rồi nói: “Cô cô mất, chắc hẳn Ngọc Nga tỷ rất đau lòng khổ sở, nữ nhi tới thăm tỷ ấy.”

Tạ Cẩm Côn gật đầu: “Đi đi, thăm một chút cũng tốt.” Nói xong theo người làm của Triệu gia đi ra ngoài.

Nàng đi thẳng vào trong viện, cũng không gặp người nào ngăn trở, có người hầu nào đó ngạo mạn nhìn bọn họ, Thanh Y lập tức đáp trả bằng ánh mắt như hung thần, dọa nàng ta chạy đi mất.

Ở Thiên Viên của Triệu gia, nơi bố trí linh đường, cách bài biện cũng xem như chỉnh tề, khắp nơi trong phòng có rất nhiều cờ trắng, chiếc quan tài màu đen được đặt ở chính giữa.

Triệu Ngọc Nga mặc đồ trắng quỳ trên mặt đất khóc thương, có lẽ khóc cũng lâu rồi nên giọng nói đã khàn đi.

Vân Hi đi vào thì một bà tử đứng gần đó nhanh chóng đứng dậy vén áo thi lễ với nàng, “Tạ tam tiểu thư.”

Vân Hi khoát tay với bọn họ, ý bảo không cần đa lễ, một nha đầu đưa hương tới chỗ nàng. Nàng quỳ xuống bên cạnh Triệu Ngọc Nga, lạy vài cái rồi cắm hương lên bàn thờ, lúc này mới tới đỡ Triệu Ngọc Nga.

“Thì ra là Hi muội muội sao? Cảm ơn muội đã đến tiễn nương tỷ một đoạn.” Triệu Ngọc Nga được nha hoàn đỡ đứng dậy, hoàn lễ với Vân Hi.

Vân Hi vội vàng bước tới phát tay ngăn nàng: “A, đừng, tỷ là nữ nhi của cô cô, là văn bối của muội đó.”

“Hi nhi...” Triệu Ngọc Nga ôm Vân Hi vào ngực rồi khóc lớn, “Nương ra đi quá đột ngột, người còn chưa nhìn thấy tỷ xuất giá mà. Mùa thu năm sau, Bạch gia sẽ tới đón tỷ, làm sao người lại đi mất...”

Vân Hi mặc cho Triệu Ngọc Nga ôm mình, nàng hiểu tâm trạng của người mất mẹ, giống như một cành cây khô cô độc trôi dạt trên mặt biển rộng lớn.

Bởi vì, nàng cũng từng trải qua việc như vậy, thậm chí còn cùng đường hơn cả Triệu Ngọc Nga.

Bởi vì mẹ ruột ở kiếp trước của nàng, Đoan Mộc Nhã đã chết ngay trước mắt nàng. Mà nàng không dám khóc thành tiếng. Vào ngày ấy năm năm trước, nàng vô tư vô lo theo cha mẹ tới Bắc Cung ngắm hoa mai, ai ngờ được nửa đường thì có mấy người bịt mặt tuôn ra.

Nương kéo nàng chạy trốn, mắt thấy chạy không khỏi nên lấy một cây cỏ lau rồi đưa nàng ngậm vào miệng, sau đó đẩy nàng tới chỗ vũng nước giấu đi.

Nơi giáp giới giữa Đại Lương cùng Bắc Cung, mùa đông đã tới rất sớm, trong vũng nước thật lạnh. Chân nàng vừa lội xuống đã muốn chạy ra khỏi.

Nương lại kiên quyết nhấn nàng xuống nước, dùng giọng nói lạnh lẽo trước giờ chưa từng có để nói với nàng: “Nếu có lạnh đến chết thì con cũng phải đợi ở đây! Phải nhớ kỹ, không phải con sống cho mình con mà là vì rất nhiều người, vì người bên cạnh con nữa! Con không thể chết được!”

Trón dưới nước, chính tai nàng nghe thấy âm thanh bén nhọn xẹt qua, thân thể nương ngã xuống nước, bảo vệ nàng thật chặt dưới thân mình.

Không biết máu từ chỗ nào trên cơ thể bà không ngừng chảy xuống, chỉ một lát sau, vũng nước đã chuyển thành màu đỏ của máu.

Máu hòa vào nước chảy vào trong miệng nàng, nàng muốn khóc nhưng không dám khóc.

Bởi vì mấy tên sát thủ còn ở trên đầu. Một nữ tử ngửa mặt lên trời cười vang: “Đoan Mộc Nhã, rõ ràng ngươi không yêu chàng, tại sao còn muốn chiếm trái tim của chàng chứ? Nếu ngươi còn sống thì còn cản trở ta, vậy ta sẽ khiến ngươi phải chết!”

Nương chết, sau này phát hiện phụ thân cũng không còn. Lúc mười tuổi, nàng đã ghi nhớ thật kỹ những lời nương nói trước khi bà chết. Nàng phải nỗ lực sống, một đời không đủ thì sống hai đời.

Nhưng nương đã đi nơi nào rồi?

“Ngọc Nga tỷ.” Vân Hi đặt cảm lên đầu vai của Triệu Ngọc Nga, ánh mắt nhìn về phía linh đường rồi nói, “Cô cô cũng không đi xa, người còn ở trên trời nhìn tỷ. Người chỉ đi đến một nơi khác thôi, nhưng tỷ phải sống thật tốt, vì bên cạnh tỷ còn rất nhiều người thương yêu tỷ còn sống. Tỷ còn có muội, có tổ mẫu, không phải sao?”

“Hi Nhi...” Triệu Ngọc Nga ôm nàng thật chặt rồi khóc to hơn.

Nước mắt tuôn ra rồi khô đi, thương tâm mới có thể giảm đi một chút.

Triệu Ngọc Nga khóc mệt rồi, Vân Hi ngoắc tay gọi ma ma cùng nha đầu của mình đến đỡ nàng ta đến ghế nghỉ ngơi, nàng cùng Thanh Y đi tới trước quan tài tra xét.

Thanh Y gỡ một chiếc trâm bạc từ trên đầu mình xuống, sau đó chọc vào trong mũi Tạ Viện, lại kiểm tra mí mắt cùng móng tay của bà, kế tiếp dùng khẩu hình miệng nói với Vân Hi: “Không phải trúng độc, là do nội tạng bị thương đến xuất huyết rồi chết.”

“Thật sự là do xe ngựa lật nên mới chết sao?” Vân Hi cũng dùng khẩu hình miệng hỏi lại.

Thanh Y trầm tư chốc lát: “Phải xem xét xe cùng ngựa kéo. Hay là hỏi đại tiểu thư của Triệu gia xem sao?”

Vân Hi giận tái mặt: “Tỷ ấy thương tâm như vậy rồi, ngươi còn muốn hỏi về cái chết của Tạ Viện sao? Không phải muốn xát muối vào vết thương chứ?”

Triệu Ngọc Nga đang nhào vào lòng bà vú của mình, khóc đến mức cổ họng nghẹn lại, hai mắt sưng to như hai trái đào.

Vân Hi mấp máy môi, đi về phía bà vú của Triệu Ngọc Nga: “Lý ma ma, để ta lo cho biểu tỷ, bà đi rót một ly mật ong tới đây để tỷ ấy đỡ đau họng đi.”

“Vây phiền Tạ tiểu thư rồi.” Ma ma nói tạ ơn với Vân Hi rồi ra khỏi linh đường.

Vân Hi nháy mắt với Thanh Y, Thanh Y hiểu ý nên lập tức theo ma ma ra ngoài.

Triệu Ngọc Nga cũng khóc đến mệt mỏi tựa vào người Vân Hi, đôi mắt như vô hồn.

Một lát sau, Lý ma ma mang mật ong tới, sau khi hầu Triệu Ngọc Nga uống xong, Thanh Y cũng trở lại rồi ra dấu với Vân Hi.

Vân Hi nói với Triệu Ngọc Nga, “Ngọc Nga tỷ, tỷ đừng thương tâm quá, phụ thân muội cũng ở đây, có chuyện gì thì có thể bảo ma ma đi tìm ông ấy.”

“Khiến muội lo lắng rồi, Hi nhi muội muội, ta không sao, chỉ là tạm thời không chịu nổi thôi. Muội nói đúng, nương đi rồi nhưng người vẫn ở trên trời theo dõi ta, nhất định muốn ta sống thật khỏe, thật hạnh phúc.”

Vân Hi lại an ủi Triệu Ngọc Nga một lần nữa rồi rời khỏi linh đường với Thanh Y.

“Ngươi tra được chuyện chiếc xe ngựa rồi sao?” Vân Hi nhỏ giọng hỏi Thanh Y.

Thanh Y gật đầu một cái, “Nô tỳ có hỏi Lý ma ma, bà ấy nói xe ngựa đã bị phá rồi, Triệu Hoài nhìn xe ngựa nhớ tới cái chết của phu nhân sẽ thương tâm sinh ra buồn bực, nên cho người chặt ra làm củi đốt. Hiện tại ném ở phòng chứa củi rồi, một người làm đang chặt nó thì nô tỳ đánh ngất.”

“Nhìn thấy xe ngựa vừa thương tâm vừa tức giận sao?” Trong lòng Vân Hi cười lạnh, nếu thực sự Triệu Hoài kia thương tâm hay tức giận thì mấy năm trước sẽ không vì chuyện tiểu thiếp tranh chấp với Tạ Viện, hấn che chở tiểu thiếp đến mức đánh Tạ Viện nằm liệt giường ba tháng. Chặt xe ngựa làm củi đốt sao, trong lòng ông ta đang giấu giếm gì chứ?

Ánh mắt Vân Hi trở nên sâu hơn, “Đưa ta đến đó xem một chút.”

...

Hai người né người làm của Triệu gia, lặng lẽ đến phòng chứa củi bên cạnh phòng bếp, cũng may khinh công của Thanh Y không tệ, mang Vân Hi bay trên vách tường mà không ai có thể phát hiện.

Vân Hi bị Thanh Y kéo bay tới bay lui nên hoa mắt, trầm nghĩ trong lòng, may là mình không đắc tội với nha đầu này, nếu bị nàng ta buông tay giữ không trung, nàng sẽ đi đời nhà ma ngay tức khắc đó!

“Ngươi với chủ tử của ngươi, ai có khinh công lợi hại hơn?” Vân Hi hỏi, nàng phải so sánh vì Đoàn Dịch thường vô cớ chạy đến Hi Viên, nàng phải đề phòng.

“Tiểu thư, người đang hỏi Vương gia sao? Làm sao nô tỳ có thể so sánh được chứ? Vương gia chạy xa mười trượng rồi, nô tỳ mới chạy từng bước đó.”

Vân Hi hít một ngụm khí lạnh, Đoàn Dịch lợi hại như thế sao? Có phải sau này nàng nên cẩn thận thêm một chút nữa hay không?

Đang suy nghĩ lung tung thì Thanh Y đã đưa nàng đến trước phòng chứa củi. Cửa phòng đang mở, quả nhiên có một chiếc bánh của xe ngựa bị tháo rời ra đang nằm trên đất, một gã sai vặt nằm mê man ở bên cạnh, nói vậy người kia chính là kẻ bị Thanh Y đánh ngất.

Vân Hi đi quanh xe ngựa một vòng: “Ngươi có thấy vấn đề gì không?”

Thanh Y gật đầu một cái: “Có một vòng bị đứt ra, vết hơ rất mới, giống như bị người ta dùng dao chém đứt.” Thanh Y chỉ về phía dưới của xe ngựa, tiếp tục nói: “Nếu chỗ đó bị đứt thì bánh xe sẽ bị lệch, lúc chạy sẽ nghiêng qua một bên.” Một tay Vân Hi vòng qua ngực, tay còn lại sờ cảm: “Biết đâu do xe nghiêng mà lật?”

Từ Triệu phủ đến phủ Đông Bình Hầu đều là đường rộng bằng phẳng, trừ khi gặp chuyện ngoài ý muốn làm cho xe ngựa không thẳng bằng mà bị lật qua, cũng có thể do bánh xe lăn trên đá nên lật, nhưng xác suất như thế tương đối thấp.

Thanh Y lắc đầu một cái: “Rất không có khả năng, nhưng có một tình huống khác, chính là người kéo xe động tay động chân. Nô tỳ không tìm được con ngựa ấy, Lý ma ma nói, phu nhân của bọn họ ngồi trên xe ngựa do một con ngựa màu đen kéo đi, nhưng nô tỳ tìm hai lần ở Triệu phủ mà cũng không thấy.”

Vân Hi cười lạnh: “Triệu Hoài muốn hủy chứng cứ nên làm sao giữ con ngựa ấy được, chỉ sợ đã sớm xử lý xong. Còn nữa, chuyện xảy ra lúc nửa đêm, bây giờ đã gần trưa rồi. Trong mấy canh giờ ấy có thể làm rất nhiều chuyện. Nhưng mà, mặc dù chân tướng của vụ việc bị Triệu Hoài che giấu, thế nhưng biết như vậy đã đủ rồi.”

Hai người đang nói chuyện thì Vân Hi mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân về phía phòng này, “Có người đến.”

“Tiểu thư, bay từ nơi này đến tường viện là ra ngoài phủ rồi.” Thanh Y chỉ vào tường rào phía sau hai người rồi nói.

“Không, chúng ta trốn đi.” Vân Hi trả lời, tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn, nàng nghe thấy tiếng nói chuyện của hai phụ nhân, một người trong đó kêu vị phu nhân khác là Lâm di nương. Mà Lâm di nương kia chính là tiểu thiếp của Triệu Hoài.

Thanh Y đưa tay nắm cánh tay của Vân Hi, hai người nhanh chóng nhảy một cái đã bay lên đứng trên cây cao. Không lâu sau, hai phụ nhân kia đã vào tầm nhìn của các nàng. Xuyên qua cành lá của cây tùng, Vân Hi nhìn thấy hai người kia rất rõ ràng.

Hiển nhiên người lớn tuổi hơn là bà tử, người trẻ tuổi kia mặc quần áo hoa lệ, dung mạo xinh đẹp, không có bộ dạng của phụ nhân đã bốn mươi tuổi, da trắng nõn, gương mặt sáng sủa, đương nhiên bình thường có cuộc sống vô tư vô ưu, vô cùng tốt đẹp.

“Ly thăm, không thể giữ lại xe ngựa kia được, có người của Tạ gia trong phủ, nếu để họ nhìn thấy thì lão gia sẽ gặp phiền toái.” Lâm di nương vừa đi vừa nói với bà tử bên cạnh.

Bà tử gật đầu một cái, “Nô tỳ đã sắp xếp rồi, Tiểu Hồ Từ đang phá xe ngựa thành một đồng gỗ vụn ở trong phòng chứa củi, ai có thể nhìn ra chứ? Coi như có người tới hỏi thì chúng ta nói là lão gia đau lòng quá nên cho người phá đi.”

Lâm di nương dừng chân suy nghĩ một chút: “Không, chặt xong phải đốt đi thì mới an toàn đúng chứ?”

Bà tử cười nói: “Vâng, phu nhân nói rất đúng.” Lâm di nương liếc bà tử kia một cái, “Gọi phu nhân sớm như vậy, cẩn thận người ta nghe được sẽ bắt lỗi người đấy.” Tuy miệng trách cứ nhưng trên mặt hiện rõ sự vui mừng.

Sắc mặt Vân Hi tối sầm lại, nhỏ giọng nói với Thanh Y bên cạnh: “Làm cho họ ngắt đi, ta đi tìm Tạ Thượng thư.”

“Vâng, tiểu thư.” Thanh Y lấy hai cục đá từ trong túi ra, ngón tay khẽ động, cục đá kia bay về phía Lâm di nương. Hai người kia khẽ rên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Thanh Y cùng Vân Hi nhảy xuống khỏi cành cây cao.

Vân Hi lại nói: “Chờ ta vừa đi, người hãy nổi lửa lên, khói càng lớn càng tốt, đợi đến lúc ta mang người tới đây thì lại cứu bọn họ tỉnh dậy, sau đó sắp xếp như phóng hỏa đốt xe ngựa.”

“Được, tiểu thư.”

Vân Hi nói xong thì nhanh chóng chạy ra khỏi phòng chứa củi.

Mặc dù người làm của Triệu gia làm biếng, nhưng không ương ngạnh như người của Tạ phủ, Vân Hi chỉ nói tìm phụ thân có chuyện, hỏi thăm vài người đã tìm được Tạ Thượng thư một cách nhanh chóng.

Lúc đó ông ta đang lạnh lùng nhìn Triệu Hoài khiển trách nhi tử.

“Hôm qua người đi đâu? Cho người tìm người cả nửa Kinh Thành cũng không thấy! Thật là một nhi tử bất hiếu, còn không mau tới khóc trước linh đường của đích mẫu người đi.”

Triệu Điền bắt đầu đi lê chân tới linh đường. Sau khi mắng nhi tử xong, Triệu Hoài lại bày ra gương mặt cười với Tạ Cẩm Côn: “Đứa nhỏ này bị A Viện làm hư rồi, đáng ra nên để nó quỳ trước bàn thờ của A Viện.”

Tạ Cẩm Côn cũng không để ý đến những điều ấy, ông chỉ nói: “Người nói đã báo cho bên ngoài, vậy người của Triệu gia các người đâu? Một người cũng không thấy là sao? Lúc còn sống A Viện tiếp tế không ít tiền cho thân thích các người đúng chứ? Chẳng lẽ đưa tiền nó đến cuối đoạn đường cũng không được à?”

Trước khi Triệu Hoài làm quan cũng chỉ là một thư sinh nghèo. Mười năm học tập gian khổ, một ngày sau khi đỗ qua, cả nhà hân hoan đều được nhờ, sau lại cưới đích nữ Tạ Viện của Tạ thị, một trong năm đại gia tộc của Lương Quốc, được hai trăm rương đồ cưới cùng mười vạn lượng bạc của hồi môn, trong nhà càng phát lên như điều gặp gió.

Nhưng người của Triệu gia luôn giả vờ thanh cao, sợ người khác nói bọn họ dựa vào đồ cưới của Tạ Viện nên mới phát tài, cho nên lúc này Tạ Cẩm Côn nhắc tới chuyện ấy, lập tức sắc mặt Triệu Hoài trở nên khó coi.

“Đại cửu ca nói vậy không đúng, cái gì gọi là tiếp tế chứ? Không ít người của Triệu gia làm quan, lại ở chức vị khá cao, muốn nghỉ thì trước tiên phải tới nha môn xin phép, nha môn lại phải cân nhắc xem có phải giả không nữa chứ?”

Đây là hoàn toàn coi thường tang sự của Tạ Viện, Tạ Cẩm Côn lẫn lộn cả đời ở chốn quan trường, cái gì mà giả chứ?

Vì muốn làm hài lòng Tạ lão phu nhân, Tạ Cẩm Côn muốn lúc hạ tang Tạ Viện phải thật hoành tráng, nhưng không thể nghi ngờ lời nói của Triệu Hoài giống như muốn ngáng chân ông.

“Triệu Hoài! Mọii mọii ta là thê tử của người!”

“Lão phu đã báo tang đến toàn bộ Kinh Thành, mọi người tới trễ, có liên quan gì đến ta?”

“Người...”

Lời của Triệu Hoài khiến Vân Hi càng căm tức.

Nàng lách người ra khỏi góc tường rồi đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn Triệu Hoài, thì lễ với Tạ Cẩm Côn rồi nói: “Phụ thân, Hi nhi vừa nghe có người nói muốn thiêu hủy xe ngựa cô cô ngồi lúc gặp sự cố, tại sao lại phải thiêu hủy chứ?”

Triệu Hoài nghe thấy lời của Vân Hi thì không khỏi bị dọa sợ, mồ hôi lạnh toát ra khắp người. Ánh mắt Tạ Cẩm Côn lạnh lùng, nín cô áo Triệu Hoài: “Tại sao phải thiêu hủy chứ? Chẳng lẽ người muốn che giấu gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Mưu Kế Của Vân Hi

Editor: Sam Sam -

Triệu Hoài ngập ngừng cười một tiếng: “Làm sao có thể chứ, không phải xe ngựa của Triệu phủ đang đặt ở bên cạnh tường của Tiền viện sao?”

“Cô phụ, xe ngựa cô cô dùng tới qua còn mới như thế sao? Sao không có một dấu vết nào thế?” Vân Hi chớp mắt tò mò hỏi, “Lúc cháu tới thì người gác cổng còn đang bàn tán, nói là xe ngựa đó mới được cửa hàng đưa tới sáng sớm nay đó.”

Về mặt Triệu Hoài đen lại.

Vân Hi âm thầm cười lạnh, nàng xoay người nói với Tạ Cẩm Côn: “Phụ thân, tổ mẫu nói rằng không hiểu tại sao xe ngựa của Triệu phủ lại không chắc như thế, mới bị lật đã rồi hết ra. Còn dặn dò đại nương, vạn lần không được ngồi xe ngựa do cửa hàng kia bán nữa, quá nguy hiểm”

Nàng cố ý lờ Tạ lão phu nhân vào, Tạ Cẩm Côn rất sợ quyền uy của Tạ lão phu nhân, nàng không tin ông ta sẽ thờ ơ chuyện này.

Quả nhiên, Vân Hi vừa nói xong thì Tạ Cẩm Côn tức giận hỏi Triệu Hoài: “Xe ngựa kia ở đâu?”

Triệu Hoài kêu a a: “Cũng bởi vì A Viện vừa đi nên trong đầu ta hỗn loạn, nửa đêm hôm qua nhìn thấy xe ngựa thì vừa thương tâm vừa căm tức, cho người chém thành mảnh vụn rồi.”

Vân Hi trừng mắt nhìn: “Không đúng, cô phụ, sao cháu nghe bọn người hầu nói là khó chịu vì chật xe ngựa quá, nên đang chuẩn bị đốt để thiêu cháy đó!”

“Triệu Hoài, có phải người cố ý lừa gạt ta điều gì không?” Tạ Cẩm Côn hoàn toàn nổi nóng, chỉ vào mũi Triệu Hoài, giận tím mặt.

“Ta...”

Từ nhỏ Triệu Hoài chỉ là con một sách chỉ biết vênh mặt đi học, lúc này rời khỏi Lâm di nương hẳn hoàn toàn không có chủ kiến, đối mặt với sự tức giận công kích của Tạ Cẩm Côn, Vân Hi lại quạt gió thổi lửa, hẳn không biết phải giải thích như thế nào.

Tạ Cẩm Côn xuất thân là cô nhi, từ mười tuổi đã tính toán đến vị trí Tộc trưởng của Tạ thị, là người đa mưu túc trí, làm sao hẳn không biết có điều mờ ám trong chuyện này chứ?

“Phòng chứa củi ở đâu?” Hẳn cũng không hỏi Triệu Hoài nữa, xoay người nhìn Vân Hi, nha đầu này cố ý chạy đến tìm hẳn nói chuyện, tám phần là đã nhìn ra chân tướng.

Vân Hi nói: “Phụ thân, không phải phòng chứa củi đều ở bên cạnh phòng bếp sao?”

Bỗng dưng sắc mặt nàng kinh sợ, chỉ vào nơi xa: “Ôi, bên kia có khói nhiều quá, phải đi lấy nước đúng không?”

Ánh mắt Tạ Cẩm Côn híp lại, không nói thêm lời nào nữa, sai bước về nơi có khói, đang yên đang lành lại có khói dày đặc bay lên, ngoại trừ việc đốt xe ngựa thì còn có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Đầu Triệu Hoài như muốn nổ tung, trong lòng thầm nghĩ không phải Lâm di nương nói đã xử lý chuyện này thật tốt sao?

Rất nhanh sau đó, Tạ Cẩm Côn đã đi tới trước phòng chứa củi.

Mà lúc này ba người trong phòng này đã được Thanh Y cứu tỉnh, gã sai vặt kia không khỏi gãi đầu, phát hiện riu chặt củi bị ném ở một bên, trước mặt hẳn lại có ngọn lửa cháy dữ dội.

Lâm di nương đưa tay xoa trán, bởi vì sợ người của Tạ gia sẽ lập tức điều tra nên chẳng quan tâm vì sao mình lại ngất xỉu, thấy đồng củi phía trước đã bắt đầu cháy nên vội vàng ra lệnh gã sai vặt cùng bà từ bên cạnh: “Mau lên, mau đốt xe ngựa kia cho ta. Đừng để người ta phát hiện, làm nhanh lên một chút!”

“Không muốn ai phát hiện sao?” Đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Tạ Cẩm Côn vang lên ở cửa phòng, ba người bên trong bị dọa sợ đến mức cơ thể run lên.

“Ôi, không phải đó là chiếc xe ngựa cô cô thường ngồi sao? Phụ thân, chúng ta nhanh đến xem là của cửa hàng nào làm, sau này sẽ không đến đó mua.” Nói xong nàng xách váy lên chạy đến bên cạnh chiếc xe ngựa, đầu tiên là tùy ý nhìn một chút, sau đó làm ra vẻ kinh ngạc hét ầm lên: “Sao vòng bi này lại bị gãy thế?”

Triệu Hoài chỉ cảm thấy đầu ong lên, giống như có một nghìn con ong mật đang bay lượn bên tai mình, đầu óc lại trống rỗng.

Mặt Lâm di nương trắng bệch, nhanh chóng nhìn Triệu Hoài cầu cứu. Triệu Hoài cũng đang khó bảo vệ được bản thân, bình thường người nghĩ kế đều là Lâm di nương, làm sao hẳn nghĩ được biện pháp chứ?

Tạ Cẩm Côn xanh mặt không nói lời nào đến bên cạnh Vân Hi. Quả nhiên, một vòng bi của bánh xe đã bị đứt ra.

“Triệu Hoài, ngươi tới đây giải thích cho lão phu, chuyện gì xảy ra?” Tạ Cẩm Côn quát to, Triệu Hoài chảy đầy mồ hôi đi tới, ngay ngốc không biết trả lời thế nào.

Mắt Lâm di nương đảo quanh, đi tới cười nói với Tạ Cẩm Côn: “Cửu lão gia, là như thế này, bởi vì tỷ tỷ thiệt mạng khi ngồi trên xe ngựa, chuyện lần này khiến tướng công vô cùng thương tâm nên thiếp thân tự ý cho người chặt ra để thiêu đi. Nhìn này, trong tay gã sai vặt còn cầm rìu đó.”

Vân Hi âm thầm cười lạnh, giảo biện hay lắm Lâm di nương.

Nàng cũng đi tới, cười như không cười nhìn Lâm di nương: “Không đúng, dấu vết của những chỗ gã sai vặt kia chém xuống còn rất mới, tại sao trên vết cắt này lại có dính mấy vết bùn màu trắng chứ? Không phải chỗ cô cô gặp nạn có mấy gia đình đang sửa chữa nhà nên dùng vôi hay sao? Tại sao ngay cả bùn mà rìu cũng không chặt đứt, lại ngăn ra chứ? Thật kỳ lạ quá.”

“Triệu Hoài! Ngươi còn muốn nói dối sao? Có phải ngươi làm hư xe ngựa khiến A Viện ngồi trên xe xảy ra chuyện hay không?”

“Không...” Triệu Hoài đánh chết cũng không thừa nhận, nếu không hẳn sẽ bị kiện.

“Được, ngươi không nhận cũng không sao cả, chúng ta gặp nhau ở nhà môn, Triệu gia các ngươi không cho Tạ gia câu trả lời thỏa đáng, ta sẽ đến trước Hoàng Thượng tố cáo ngươi mưu sát thê tử, mưu hại Cáo Mệnh, mưu hại trưởng nữ của Tạ thị ta!” Nói xong, Tạ Cẩm Côn hất áo choàng ngoài, cất bước đi khỏi.

Đột nhiên cửa phòng chứa củi lại có người khóc lên, “Phụ thân, sao người lại đối xử như thế với nương chứ, nương toàn tâm toàn ý với người, sao người lại hại chết bà? Tại sao...”

Triệu Ngọc Nga được Lý ma ma đỡ, sắc mặt trắng bệch, dường như nàng ấy đứng không vững, khóc cả đêm cùng nửa ngày hôm nay, không còn thấy gương mặt hồng hào trước kia của nàng nữa, đôi mắt như người chết đuối, tuyệt vọng vô hồn, môi trắng bệch khô nứt, giống như người bị bệnh nặng vậy.

Thanh Y đứng sau lưng nàng ta gật đầu với Vân Hi một cái.

Vân Hi lập tức tới đỡ Triệu Ngọc Nga, nàng thở dài: “Ngọc Nga tỷ...” Mặc dù nói rõ chân tướng với Triệu Ngọc Nga rất tàn nhẫn, nhưng là nữ nhi được Tạ Viện yêu thương, phải để nàng biết mình có một người phụ thân lòng dạ sởi.

Tạ Cẩm Côn quay đầu nhìn Triệu Hoài: “Trước mặt nữ nhi của ngươi, giải thích cẩn thận đi.”

Bỗng dung Triệu Hoài tóm bà tử bên cạnh Lâm di nương rồi hung hăng tát một tai: “Có phải ngươi làm không? Xe ngựa của phu nhân đều do ngươi sắp xếp, tại sao không kiểm tra kịp thời chứ? Ngươi là một bà tử tàn độc!”

Vừa tát xong lại dùng chân đá, Triệu Hoài vút hết về thư sinh hào hoa phong nhã bên ngoài, thẳng tay đánh bà tử, đến mức bà ấy không chịu được kêu rên: “Nô tỳ không biết, nô tỳ không biết!”

Triệu Hoài đánh đến mệt rồi gọi người bên cạnh, “Dùng gậy đánh chết bà tử này đi.”

Rất nhanh sau đó, bà tử kia bị người ta kéo qua một bên, hai gã sai vặt thay phiên nhau dùng gậy đánh lên người, chỉ mấy cái, bà tử kia đã về châu ông bà rồi.

Triệu Hoài quát gã sai vặt: “Lôi bà ta đi, chôn theo phu nhân!”

Lâm di nương đứng bên cạnh bị dọa sợ không dám thở, bà tử này là bà con xa của bà, sau khi được Lâm di nương của Triệu Hoài thì mang thân thích nghèo khổ này làm trợ thủ bên người, ai ngờ lại bị Triệu Hoài đánh chết.

Nhưng bà không dám ngăn cản, bà biết Triệu Hoài làm việc này để người của Tạ gia nhìn thấy.

Thế mà sau đó Triệu Hoài lại nắm tóc bà: “Còn ngươi nữa ác phụ, ngươi trông coi người làm như thế nào vậy? Bọn hạ nhân lười biếng không kiểm tra xe ngựa khiến A Viện bỏ mạng cũng là lỗi của ngươi, ngươi còn không cút vào linh đường tạ tội cho lão phu đi!”

Nói xong ông ta kéo Lâm di nương còn chưa hoàn hồn đi tới linh đường.

Tạ Cẩm Côn bị hành động của Triệu Hoài làm cho kinh hãi, muốn phát hỏa cũng không được nữa.

Triệu gia đổ tội lỗi lên chính người của họ, làm sao bên Tạ gia có thể nói được gì nữa? Tinh táo suy nghĩ một chút, vòng bi bị cắt rồi cũng không có căn cứ xác thực là do người của Triệu gia cố ý động tay động chân, có lẽ thật sự là trùng hợp chẳng?

“Vân Hi, trước tiên con chăm sóc cho biểu tỷ đi, ta đi tới chỗ cô phụ của con xem một chút.” Tạ Cẩm Côn nói xong đi về phía Triệu Hoài vừa rời khỏi.

Vân Hi không nhịn được cười lạnh một tiếng, cả đời con một sách Triệu Hoài kia chỉ dựa vào sự tính toán bày mưu của Lâm di nương, vậy mà lần này lại thông minh hơn cả bà ta, hẳn nhận tội nhận phạt, quả nhiên muốn chặn miệng Tạ Cẩm Côn.

Hai mắt Triệu Ngọc Nga vô thần nhìn Vân Hi, kinh ngạc hỏi: “Hi nhi, thật sự là bọn họ cố ý hại chết nương tử sao?”

“Ngọc Nga tử, sự thật đúng như tử thấy.” Vân Hi trả lời, có một số việc để nàng tận mắt nhìn thấy, tự mình phán đoán thì sẽ tốt hơn.

Ngày hôm sau, kế tiếp ngày tưởng chừng như là ngày hỗn loạn nhất trong cả đời của Triệu Hoài, ông ta đã có một quyết định thông minh, mang bà tử bị đánh chết đến trước cửa Tạ phủ, quỳ gối bày tỏ sự đau đớn. Đồng thời cũng trói hai tay Lâm di nương ra sau, quỳ bên cạnh bà tử.

Cả đám người tạ tội với Tạ phủ, hơn nữa muốn Lâm di nương khóc lóc kể lể, là do bà sơ sót mới khiến Triệu phu nhân Tạ Viện bỏ mình bên ngoài, người chết không thể nào cứu sống, không dám xin Tạ lão phu nhân tha thứ, chỉ mong bà trách phạt. Hai người nguyện chết để đền tội với người vừa khuất.

Tạ lão phu nhân nghe người làm bẩm báo thì mặt đen lại, xém lật bàn: “Thật là một hồ ly giáo hoạt! Vậy mà dám đưa cả đoàn người tới Tạ phủ!”

Kim Châu nghi ngờ hỏi: “Sao lão phu nhân lại tức giận?”

“Vì sao tức giận ư? Triệu Hoài đi tới đây, lại kêu gào mình có tội trước cửa Tạ phủ, nếu Tạ phủ bắt hắn để truy tội thì người đòi đánh giá Tạ phủ ta như thế nào? Sẽ nói chúng ta tính toán chi ly, không nói lý lẽ. A Viện không trực tiếp chết trong tay bọn chúng, nhưng bọn chúng lại dùng cảm nhận lỗi, còn đánh chết người làm có liên quan, một mạng đổi một mạng, chẳng lẽ thật sự chúng ta làm như lời bọn chúng nói, hai mạng đổi một mạng sao? Huống chi tất cả chứng cứ đều chỉ rõ đó là việc ngoài ý muốn.”

Còn Vân Hi nghe Thanh Y kể lại, lúc đó nàng vẫn còn ở trong linh đường chăm sóc cho Triệu Ngọc Nga, giận đến mức đá bay chậu than trên đất.

Thanh Y vỗ thanh kiếm bên hông, khẽ sát lại nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, có muốn nô tỳ đi làm thịt lão thất phu cùng tiện nhân kia không?”

“Không phải chỉ giết như vậy thì quá lời cho chúng rồi sao?” Vân Hi cười lạnh, “Không nghĩ tới Triệu Hoài lại giáo hoạt như thế, hắn chủ động nhận lỗi, thay thế tử đòi công đạo, thế nhân chỉ biết nói hắn có tình có nghĩa, người nào đoán được âm mưu trong chuyện này chứ?”

“Tiểu thư nói phải làm sao đây?”

“Chúng ta tới sòng bạc, Triệu Hoài có tiếng hay đi bài bạc, ta muốn hắn thua không còn một xu.” Nếu hắn bị ngã, kế hoạch của Nam Cung Thần cũng sẽ không thuận lợi nữa.

Sau khi chủ tớ rời khỏi Triệu phủ, Vân Hi cùng Thanh Y hóa trang thành hai thiếu niên.

Trên mặt nàng mang mặt nạ da người như trước kia, chỉ là không mặc trường sam màu xanh đơn giản của thường lệ mà mặc áo choàng lông cáo trắng như tuyết loại đặc tiền, bên trong mặc cẩm bào thượng hạng màu xanh ngọc, chân mang giày da, trên giày được khảm không ít bảo thạch. Ngón tay đeo ba bốn chiếc nhẫn đính đá quý, người ở đằng xa nhìn cũng thấy sáng chói.

Tay nàng cầm một chiếc quạt màu trắng trị giá nghìn vàng, lại học dáng vẻ phong lưu của Đoạn Dịch, ngang nhiên đi trên đường.

Dáng người Thanh Y cao gầy, mày rậm môi dày, lại cố ý trang điểm làm mặt đen đi một chút. Bộ dạng thường ngày oai phong lẫm liệt, ít có dáng vẻ của nữ nhi, chỉ thấy khí thế của nam nhi, bây giờ mặc áo của nam nhân vào người, không nhìn vào cổ nàng thì ai cũng tin chắc đây là một thiếu niên.

Thanh Y nhìn Vân Hi đang đi bộ ở phía trước, nàng ta sờ cằm rồi chớp chớp mắt, rõ ràng trước mặt nàng chính là Dịch Thân Vương ‘thu nhỏ’.

Vân Hi đi một lúc rồi quay đầu hỏi Thanh Y: “Ta hỏi ngươi có biết đánh bạc hay không, ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy.”

Thanh Y khinh thường bĩu môi: “Thiếu gia, nô tài đánh bạc mười lần thì chín lần thắng rồi, còn lại là hòa đó.” Nàng xuất thân là cô nhi, khi còn bé đã trải nghiệm vào những nơi cờ bạc, nói về thủ đoạn thì không ai có thể qua nàng đâu. Cũng bởi vì có tài năng như thế nên Đoạn Dịch mới mang nàng về chỗ hắn để bồi dưỡng thành ám vệ.

Vân Hi sờ cằm: “Như thế này, sau khi đi vào thì ngươi chỉ được phép thua, không được thắng, ta cho ngươi năm vạn lượng bạc, trong một canh giờ phải thua sạch cho ta.”

Gi cơ?

Thanh Y kinh hãi đến mức cảm muốn rớt xuống đất, người ta đều nói càng thắng nhiều càng tốt, tiểu thư lại muốn thua sao? Còn nữa còn nữa, từ khi ở Tạ phủ nàng còn chưa nhận được lương hằng tháng cùng tiền thưởng của tiểu thư đâu, thế mà cứ thua năm vạn như vậy sao?

Vân Hi nhìn thấy Thanh Y nghi ngờ cũng không có ý định giải thích cho nàng ta hiểu, “Theo ta mà làm, nhớ đấy, không được thắng, một lần cũng không được, nhưng phải thể hiện giống như ngươi vô cùng muốn thắng ra bên ngoài cho ta.”

Thanh Y tròn to mắt, Tạ tam tiểu thư điên mất rồi.

Hai người đi đến trước cửa sòng bạc, Vân Hi cố ý đưa tay hất một lọn tóc ở trước ngực ra sau, một hàng nhẫn bằng vàng ròng lập tức lóe lên, người xung quanh bị ánh sáng ấy chiếu vào muốn mù cả mắt, có người còn dùng ánh mắt hưng phấn, tò mò nhìn bọn họ, một người làm ở sòng bạc tiến tới chào hỏi.

“Vị công tử này, có muốn vào chơi vài ván hay không? Trên lầu có một phòng rất trang nhã, chơi gì cũng có.”

“Ta chỉ chơi lớn, mấy ván còn con chơi làm gì, chơi một ngày còn không mua đủ một chiếc nhẫn.” Nàng đưa tay vuốt nhẫn, người làm kia lập tức lia mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay nàng.

“Đương nhiên là có, năm vạn một ván, mười hai lượng một ván.”

“Quá nhỏ, ta muốn một trăm lượng một ván.” Vân Hi cười một tiếng.

Người làm kinh ngạc há to miệng, sau đó cũng cười ha ha: “Đương nhiên là có, mời ngài lên lầu, phía trên là nhã gian, còn có mấy vị cô nương ở Thanh Phong lầu hầu hạ nữa.”

Quả nhiên, Thanh Y cùng Vân Hi chơi chưa tới một canh giờ đã thua rất nhiều, chỉ còn ít bạc vụn. Vân Hi lớn giọng bảo Thanh Y nhanh chóng về nhà cầm bạc tới để gỡ vốn.

Thanh Nhất nói tin tức này cho Đoạn Dịch, chỉ thấy gương mặt Đoạn Dịch đang ngơ ngẩn ngồi trong thư phòng, nghe xong thì vỗ mạnh tay lên bàn.

“Chủ tử, vị tiểu thư này của Tà gia quá phá của, một lần đã thua năm vạn bạc.” Tương lai người nào cưới phải nàng ta thì thật xui xẻo mà, tốt nhất chủ tử của mình nên cách xa nàng ta ra.

Đoạn Dịch kéo ngăn kéo rồi lấy mấy tờ ngân phiếu có giá trị lớn ra, “Chỗ này là mười vạn, mau cầm đưa cho Thanh Y đi.” Nàng ấy có nhiều tiền như vậy từ khi nào chứ? Một lần thua hết năm vạn, sau đó thì sao, lấy thân để thế sao?

Hả?

Nghe lời dặn của Đoạn Dịch mà Thanh Nhất kinh ngạc, thiếu chút nữa là đầu rơi xuống đất, tai hắn có nghe nhầm không thể? Chủ tử muốn Tà tam tiểu thư phá gia kia tiếp tục thua nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một Hòn Đá Hạ Hai Con Chim

Vân Hi nhận được mười vạn lượng ngân phiếu thì kinh ngạc chớp mắt, chuyện của nàng, hắn nhúng tay vào làm gì? Nàng không thiếu tiền mà?

Nhưng Thanh Y bất kể nàng kinh ngạc thế nào, dù sao Vân Hi nói chỉ có thể thua nên hiện tại có bạc rồi, tiếp tục thua là được.

Chủ tớ hai người hào phóng khí thế chưa tới nửa ngày thì đã truyền khắp Kinh Thành, càng thêm kinh động chủ sòng bạc.

Một gian phòng trang nhã trên lầu, Cố Phi Mặc mặc áo bào màu đen đứng quay lưng nhìn phong cảnh đường phố qua cửa sổ, ánh nắng mùa đông ấm áp xuyên qua nửa ô cửa đang mở chiếu lên người hắn, cảm bảo đen tỏa ra ánh sáng nhân nhật, trong mắt hiện lên sự trầm lặng cùng ngạo nghễ, lúc này hắn không hề chớp mắt nhìn mọi người đang ra vào sòng bạc.

Chường quỹ của sòng bạc đẩy cửa đi vào: “Công tử, chủ tớ hai người ở lầu dưới đã thua năm vạn lượng chỉ trong nửa canh giờ vào ngày hôm qua. Hôm nay lại tới nữa, vẫn còn thua.”

Cố Phi Mặc cũng không quay đầu lại, nhàn hạ vuốt ngọc ban chỉ trên tay rồi nói: “Hắn có tiền nhưng không quản thắng thua, thua càng nhiều thì chúng ta càng có lời, tiền vào cửa rồi, người còn quản hắn làm gì?”

“Chẳng qua là...” Chường quỹ suy nghĩ một chút lại nói, “Hai hôm nay không tới một canh giờ đã thua hết mấy vạn lượng, năm vạn ngân phiếu hôm qua là đổi ở chỗ tiền trang, nhưng mấy vạn lượng hôm nay lại có con dấu của phủ Dịch Thân Vương ở phía trên.”

“Phủ Dịch Thân Vương sao?”

Cố Phi Mặc híp mắt lại, nhưng sau đó đuôi mày lại nâng lên, hắn cười nói: “Không có gì lạ, Dịch Thân Vương cũng có sản nghiệp, ngân phiếu của phủ hắn phát ra bên ngoài thì có sao đâu.”

Chường quỹ lại nói: “Công tử, nhưng người nợ thua nhiều lắm, lần này lấy ra hơn mười vạn lượng rồi, có vài người càng thua càng muốn đánh thêm để gỡ vốn, nhưng không giống hai người kia, bọn họ thua thì gào lên, khiến mấy người đang chơi xung quanh ngừng chơi, nhập vào bàn của họ. Rõ ràng giống như đang có tình, hơn nữa gương mặt hai người lại rất lạ, thuộc hạ lo nhất định có âm mưu gì đó.”

Cố Phi Mặc nghe vậy lập tức xoay người lạnh lùng hỏi: “Muru đồ sao? Ngân phiếu của phủ Dịch Thân Vương?”

“Đúng vậy.”

“Hai người đó ra sao?”

Chương quỹ trả lời: “Một người có vóc dáng cao gầy, tướng mạo bình thường, ăn mặc chỉnh tề hơn người làm bình thường một chút, có võ. Chủ tử kia thì rất chói mắt, mặc toàn đồ đắt tiền, khắp người đều là châu báu. Mũi hếch, mặt đen, trờ đôi mắt linh động thì thật sự đáng dấp rất xấu xí.”

Chẳng lẽ là hần? Lam sùng mà Đoàn Dịch cung chiều sao?

Cố Phi Mặc cong môi: “Đưa ta đi xem một chút.”

Vân Hi cũng không nghe lời đề nghị đến nhà gian của gã sai vặt kia. Bởi vì nhà gian quá nhỏ, cô chen lẫn thì cũng chỉ có thể đứng được khoảng mười mấy người.

Nếu bước vào đó thì không phải cử chỉ hào phóng của nàng chỉ giống như mặc áo gấm mà đi ban đêm sao? Vân Hi ở lâu một trong đại sảnh, tìm vị trí dễ dàng thấy cửa nhất. Ngày hôm qua và hôm nay đều ngồi ở cùng một chỗ.

Hôm qua nàng hào phóng thua năm vạn, hôm nay tuyên bố nhất định phải gỡ lại hết vốn. Nhưng miệng nói vậy, chỉ nửa canh giờ đã thua mất ba bốn vạn, tiền ra như nước.

Bởi vì hôm qua nàng tạo ra danh tiếng quá lớn, mọi người ở cả sòng bạc cũng bị nàng hấp dẫn tới tham gia cùng. Cũng có thể nói trừ chủ tớ hai người, tất cả mọi người đều thắng.

Hôm nay nàng lại tới, bắt đầu vừa thua thì mọi người liền suy nghĩ, người này hẳn là tiểu công tử của nhà giàu có nào đó, sẽ không tức giận mà cảm tiền chạy mất.

Miền là chơi với nàng, nhất định sẽ thắng được một chút.

Thoáng chốc danh tiếng của Vân Hi lan rộng, trừ Cố Phi Mặc ở trên lầu đang đề ý, còn có hai người cũng chú ý tới nàng.

Một người chính là tiểu nhi tử của An thị, Tạ tam thiếu gia Tạ Tuấn.

Lần trước hần thua mấy vạn lượng bạc, trộm đồ cưới của muội muội để kéo lại vốn lại bị người nhà phát hiện, cuối cùng bị đánh thê thảm. Nghe nói có một tiểu tử ngốc chỉ biết thua, còn thua không nhỏ nữa, trong lòng hần ngứa ngáy khó chịu, mới sáng sớm đã tới sòng bạc.

Tạ Tuấn gạt đám người chơi qua một bên, vừa thấy đã nói: “Ngón Lập?” Là sùng lam xấu xí của Đoàn Dịch sao, tìm hần trật một nhịp.

Nhưng Vân Hi làm bộ như không biết hần, chào hỏi: “Nhanh lên nhanh lên, ta còn chưa kéo lại vốn đâu.” Nói xong đẩy Tạ Tuấn qua một bên, nhưng vừa nói xong thì nàng lại thua thêm mấy ngàn lượng nữa.

Ánh mắt Tạ Tuấn sáng lên, nhanh chóng móc một thỏi bạc trong ngực ra, “Ta đặt!”

Chữ “đặt” vừa nói xong, quả thật hần thắng mấy trăm lượng bạc, trong lòng lập tức vui mừng, đều nói không có kẻ thù trên chiếu bạc, thắng tới thua đi mấy lần, đảo mắt đã là bằng hữu.

Giờ phút này Tạ Tuấn nhìn Vân Hi không ngừng thua bạc, hần cảm giác yêu người trước mặt còn hơn yêu mẫu thân của mình.

Còn một người cũng chú ý đến nàng, chính là nhi tử của Triệu Hoài, Triệu Diễm.

Triệu Diễm là nhi tử duy nhất của Triệu Hoài, Tạ Viện gả cho Triệu Hoài hai mươi năm nhưng cũng chỉ sinh được một nữ nhi là Triệu Ngọc Nga, bởi vì bà si tình Triệu Hoài nên vô cùng cưng chiều nhi tử của Triệu Hoài với tiểu thiếp, xem hần ta như con ruột của mình. Cả nhà chỉ có bấy nhiêu nam tử nên hần càng được cưng chiều lên tận trời.

Hần không thích võ cũng không thích văn, chỉ đặc biệt chú ý đến việc sống phóng túng, cũng thường xuyên lui tới chỗ của nhi tử thứ ba của Tạ gia, Tạ Tuấn, cùng Đông Bình Hầu Thế tử An Cường. Ba người kết bạn rồi thường xuyên tới chỗ sòng bạc, thanh lâu, giáo phường* cùng nhau.

*giáo phường: nơi hay diễn tuồng, ca hát.

Chẳng qua là mấy ngày nay, Tạ Tuấn thua bạc Đoàn Dịch, sau lại bị phụ thân đánh vì trộm đồ cưới của muội muội nên không thể xuống giường được, An Cường thì bị Triệu Cần “cắt”, đến bây giờ còn nằm trên giường. Cộng thêm địch mẫu vừa mất nên không ai tiếp tế cho hần, con đường tiền bạc bị gãy ngang.

Sau khi đích mẫu chết, hần khó khăn lắm mới trộm được một ít trang sức để mang đi bán, mấy ngày trước cũng đã thua sạch ở sòng bạc, chỉ còn lại một chút.

Thấy quý nhân chỉ biết phun bạc ở ngay trước mắt, Triệu Diễm cảm thấy trời cũng thật thương hần, lúc không còn bạc liền có người đến để đưa bạc.

Tạ Tuấn cùng Triệu Điền gạt cả đám người chơi qua một bên, hai người nghênh ngang ngồi đối diện Vân Hi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm đồng ngân phiếu dày cộm trước mặt nàng.

Vân Hi nháy mắt với Thanh Y, Thanh Y hiểu ý nên cuốn tay áo lên bắt đầu đồ xúc xúc.

Vừa bắt đầu, Tạ Tuấn cùng Triệu Điền thắng hai bàn liên tục, hai người vơ tay hốt hơn ngàn lượng bạc vào người, ánh mắt cũng nhanh chóng không mờ ra được nữa.

Kể tiếp lại thua một ít ván, tiêu phí mười mấy lượng bạc, nhưng thiết nghĩ việc này không ảnh hưởng nhiều so với chuyện tiền bạc đang tới tay bọn họ, sau đó lại thắng đậm, mỗi người có hơn bốn vạn trong tay.

Việc này khiến hai người càng có thêm tinh thần, đưa tất cả mọi thứ trong người lên để đặt cược, đáng tiếc lúc ra cửa chỉ mang theo ít tiền cùng vật dụng, thậm chí Tạ Tuấn còn lấy cây trâm cài đầu xuống đặt lên bàn.

Chiếc quạt trong tay Vân Hi chỉ về phía chén nhỏ đựng xúc xúc, ánh mắt quét qua hai người kia một lượt, sau đó tay trái nắm lại thể hiện quyết tâm: “Nhất định lần này ta sẽ thắng!”

Chỉ là nàng vừa nói xong đã chọc cho mọi người xung quanh ôm bụng cười lớn, hai ngày nay nàng thua hơn mười vạn lượng rồi, cũng phải bỏ bảy tám chiếc nhẫn ra để thế chấp, còn có thể thắng sao? Cười chết người rồi.

Khỏe miệng Thanh Y co rút, lần này ta sẽ cho các người thấy thế nào là nghịch thiên! Nhất định khiến hai người đến mức quần cũng không còn một mảnh!

Trong khi mọi người đang ồn ào náo nhiệt, chỉ thấy cái chén trong tay Thanh Y được mở ra, sáu con xúc xúc xếp chồng lên nhau thành một tầng, hơn nữa mỗi mặt cũng đều là điểm cao nhất.

“Chỉ có một chút thôi, lần này điểm hai người không bằng ta, các người thua rồi, ván này là bồi mười.” Vân Hi khẽ phe phẩy chiếc quạt, nhìn Tạ Tuấn cùng Triệu Điền cười một tiếng.

Hai người kia nhìn sáu con xúc xúc trước mặt Vân Hi, đầu ong lên, trống rỗng, bồi mười sao, tức là không chỉ riêng toàn bộ tiền bạc, vật dụng của hai người ở trên bàn kia đều thuộc mà còn phải bỏ ra thêm chín lần như thế. “Người lừa gạt, làm lại!”

Triệu Điền không phục kêu lên.

Hắn cùng Tạ Tuấn thắng Vân Hi gần mười vạn lượng bạc, trước mắt mỗi người cũng có bốn năm vạn lượng, nếu một bồi mười thì chẳng phải bọn hắn sẽ phải đưa ra bốn đến năm mươi vạn lượng bạc sao.

Chỉ sợ hắn bán Triệu phủ đi thì cũng không có nhiều như vậy! Nếu để phụ thân chuyên phản đối việc cờ bạc của hắn biết thua nhiều như vậy, hắn còn mạng sống sao?

Tạ Tuấn cũng có ý nghĩ tương tự như vậy, nói hùa theo: “Ván này không tính, làm lại làm lại!”

“Có đạo lý nào thua thì phải làm lại sao?” Có người kêu lên.

“Sao lúc các người thắng tiểu công tử đây lại không bảo chơi lại đi?” Mấy người khác cũng la ầm lên.

“Đúng vậy, đây chính là luật chơi của sòng bạc Thuận Phát! Nếu người chơi lại thì phá hư quy củ của nơi này rồi!” Đám người xung quanh đều khiển trách hai người này.

Hôm qua bọn họ cũng thắng Vân Hi khá nhiều tiền, nếu Tạ Tuấn cùng Triệu Điền nói như vậy, không phải là phủ nhận việc bọn họ thắng bạc sao? Tiền đã tới tay mà bị hai tên này ăn vạ làm liên lụy phải ném ra lại thì sao? Tuyệt đối không thể.

Tạ Tuấn cùng Triệu Điền liếc mắt nhìn nhau: “Ta đi nhà vệ sinh một chút.”

“Ta cũng vậy.” Hai người nói xong liền chen vào đám người định ra ngoài.

Muốn chạy sao? Đã vào ván chính là ngồi trong hũ, làm sao có chuyện dễ dàng như thế chứ. Thanh Y dùng tay chụp hai người đó lại.

Chưởng quỹ của sòng bạc cùng Cổ Phi Mặc đứng ở một góc nhìn, chưởng quỹ chỉ vào Vân Hi cùng Thanh Y rồi nói, “Chính là hai người họ, công tử, quả nhiên là có chủ mưu, hôm qua cố ý thua năm vạn, hôm nay cố ý thua mười mấy vạn nữa, công tử nhà Thượng thư cùng Triệu Thông chính đã mắc câu rồi.”

Dịch Thân Vương? Đoạn Dịch? Làm sao hắn lại có mâu thuẫn với Tạ phủ cùng Triệu phủ chứ?

“A Trương, người âm thầm phái người đi điều tra quan hệ của phủ Dịch Thân Vương với Tạ phủ, Triệu phủ trong thời gian gần đây đi.”

“Vâng, công tử.” Chưởng quỹ gật đầu nói, lúc hắn vừa định rời khỏi thì hỏi thêm: “Có nên bẩm báo cho Quý Phi chuyện này không?”

“Không cần, tên tiểu tử kia hơi kỳ lạ, ta sẽ điều tra.”

“Vâng, công tử.”

Vân Hi nhìn hai người trước mặt, cong môi cười rồi ném một thỏi bạc cho người làm, nói: “Mượn quý phường một gian phòng không dùng tới, e là hai người này phải thương làm thế nào để trả sạch nợ hôm nay với tại hại!”

“Nói hay, nói hay.” Đám người kia cầm mười lượng tiền thắng hôm trước nên vội vàng đi lên phía trước nói hòa theo Vân Hi.

Cố Phi Mặc nhìn bóng lưng của Vân Hi thoáng đắm chiêu.

Người làm đưa bọn họ tới một nhà gian ở lầu hai: “Các người cố ý! Đây là lừa gạt người khác, mới đầu cố ý thua tiền, cuối cùng lại thắng lớn chúng ta, ta muốn đến nha môn tố cáo các người!”

Tạ Tuấn lớn tiếng kêu khi thấy người làm đóng cửa phòng lại.

Đầu óc không đàn, chỉ tiếc phản ứng quá chậm.

“Các người muốn tố cáo ta sao? Ta cũng muốn tố cáo các người, tại sao ta vẫn cứ thua như thế?” Vân Hi tựa lưng vào ghế, cong môi cười lạnh: “Hai người hợp lại lừa gạt thắng ta mười vạn lượng bạc, ta cũng muốn tố cáo các người!”

“Ta là Triệu Thông, nhi tử của Thông Chính Sử, thả ta ra ngay lập tức, cùng lắm thì ta trả lại tiền thắng lúc này cho người là được.”

“Đừng rồi, trả lại người!” Ánh mắt Tạ Tuấn cũng sáng lên nói theo.

“Trả lại cho ta sao? Ha ha, nghĩ hay lắm! Quốc có quốc pháp, sông bạc cũng có quy củ của sông bạc! Người làm ở đây đã ghi lại số tiền ta thắng, bọn họ sẽ lấy một phần trong 94 vạn lượng mà ta thắng – chính là chín vạn bốn ngàn lượng đấy. Chẳng lẽ muốn ta bỏ không tiền ra sao?”

Tạ Tuấn cùng Triệu Điền tròn tròn mắt, sông bạc Thuận Phát này là của Cố gia, phía trên Cố gia là Cố Quý phi, ở trong triều ai mà không sợ Cố gia chứ?

Thấy vẻ mặt kinh sợ của hai người, Vân Hi lại cười: “Thật ra tại hạ cũng không thiếu bạc, chẳng qua cảm thấy mấy ngày nay quá buồn chán nên muốn tìm trò vui thôi.”

Tạ Tuấn cùng Triệu Điền liếc mắt nhìn nhau, người này không cần tiền sao? Có phải không cần bọn họ trả lại hay không? “Chúng ta sẽ tìm thú vui khác, công tử, người muốn chơi cái gì, chúng ta sẽ dẫn người đi. Mỹ nhân? Nghe hát? Thức ăn ngon?”

Lúc là Tạ Uyển, nàng được phụ thân dẫn đi khắp nơi, thăm bao nhiêu kỳ cảnh trên thiên hạ, ăn thật nhiều thức ăn ngon, còn thua bọn họ sao?

“Ai muốn các người phải dẫn đi chứ?” Vân Hi cười xùy một tiếng, “Nghe nói ca ca của Tạ tam công tử, Tạ nhị công tử làm việc ở Vũ Lâm Doanh, ta muốn đến đó xem một chút.”

Tạ Tuấn chớp mắt mấy cái, “Không vào được đâu. Ca ca là người vô cùng lạnh lùng. Ca ấy sẽ không cho ai vào đó.”

“Chuyện này có khó khăn gì? Lấy lệnh bài của người ra không được sao?” Vân Hi dụ dỗ từng chút, “Nếu người đưa lệnh bài của người cho ta mượn nửa ngày, bốn mươi tám vạn lượng bạc xem như bỏ.”

Tạ Tuấn mừng đến mức nhảy dựng lên: “Thật vậy sao?”

“Viết giấy làm chứng.”

“Được!” Chỉ cần không phải trả mấy chục vạn lượng kia, không phải chỉ là mượn yêu bài thôi sao, “Nhưng nhất định phải trả ta trong ngày đó.”

Trong gian phòng trang nhã đã có giấy bút, Thanh Y lấy ra trải trên bàn, Vân Hi cùng Tạ Tuấn viết vài dòng đã xong, cả hai cũng lấy con dấu riêng đóng lên, Tạ Tuấn thôi khô mực, vui mừng ôm vào ngực.

“Như vậy, ta đi đây.”

Tạ Tuấn thở phào nhẹ nhõm đứng dậy muốn đi.

Vân Hi nhìn Thanh Y một cái. Thanh Y rút kiếm bên hông ra, chỉ nghe Tạ Tuấn kêu thảm lên một tiếng, che tay lẫn trên đất không ngừng kêu rên.

“Người là tiểu nhân, không phải nói thả ta đi sao?” Tạ Tuấn ôm tay trái, ngón út đã bị Thanh Y chặt bay, tay đứt ruột xót, hấn đau đến mức ngồi xồm trên đất đỏ mồ hôi lạnh.

“Ta nói vậy, nhưng chưa bao giờ ta tin tưởng nam nhân, sợ có giấy trắng mực đen cũng không chắc chắn, cho nên người nên nhớ những gì mình đã viết, tốt nhất giờ Tỵ ba khắc ngày mai đến đưa cho ta.”

Thanh Y lau sạch vết máu trên thanh kiếm, kéo cửa của phòng ra rồi nghiêm mặt nói: “Không tiền.”

Ngươi tiền ta mới sợ, Tạ Tuân che tay nhắc chân chạy đi.

Cửa phòng bị Thanh Y đóng sập lại, chẳng qua âm thanh này khiến cơ thể Triệu Điện run lên theo.

“Ngươi ngươi ngươi... Các ngươi muốn gì? Ta ta ta... cũng không có bốn mươi sáu vạn lượng bạc đâu...”

Hắn thắng bốn vạn sáu, cũng một bồi mười giống như Tạ Tuân, tức là phải trả bốn mươi sáu vạn lượng bạc. Vân Hi nhìn chăm chăm vào Triệu Điện, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cũng do tên khốn kiếp này mà Lâm di nương cảm thấy mình có công lao thật lớn, luôn giữ trò làm nũng đùa bỡn trước mặt Triệu Hoài, chà đạp Tạ Viện.

Triệu Điện bị Vân Hi nhìn đến mức đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, hắn quỳ xuống khóc lóc dập đầu: “Hai vị đại gia, thật sự từ nhỏ đến giờ ta chưa từng có nhiều tiền như vậy, các người tha cho ta đi, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho hai người.”

Thanh Y khinh bỉ trong lòng, mặc dù nhân phẩm của Triệu Hoài cũng không thể khen ngợi được, nhưng không đến mức ngu ngốc như thế này. Quả nhiên cung chiêu nhi tử thành phế vật rồi!

Vân Hi tức giận, “Không thể, hay là ngươi cũng làm như Tạ tam công tử đi, có đồ gì để ta chơi đùa không?”

Đồ chơi sao? A, có, ánh mắt Triệu Điện sáng lên, “Đại tỷ của ta là ngoại tôn của Tạ gia, Tạ gia lão phu nhân tặng cho tỷ ấy một mảnh ngọc bội kim tì, ta lấy đưa ngươi có được không? Nghe nói nó có giá vạn kim, vừa đáng giá để trả số nợ này.”

Đúng là cực kỳ vô sỉ, Lâm di nương có lòng tham không đáy, sinh ra nhi tử cũng có đức hạnh giống như vậy.

“Ngươi cho rằng bản công tử thiếu kim ngân sao?” Vân Hi cười lạnh.

“Vậy... Ngươi muốn gì?” Triệu Điện thấp thòm bất an hỏi, “Miễn là đừng lấy mạng ta, ngươi cứ nói, che mẹ rất thương ta, trong nhà có thứ gì cũng sẽ cho ta.”

Trong nhà có gì sao? Chỉ sợ tất cả cũng đều là của Tạ Viện đưa cho!

“Nghe nói Hoàng Thượng viết mật chỉ cho phụ thân ngươi, Triệu đại nhân, kế hoạch cất nhắc những quan viên gì đó, ta thấy hứng thú với nói, không bằng ngươi đưa cho ta xem một chút đi?”

“Mật chỉ sao?” Triệu Điện bị dọa sợ đến mức há to miệng, “Cái đó mà mật là sẽ bị chém đầu. Chưa kể phụ thân ta còn chuẩn bị trả lời Hoàng Thượng nữa.”

Thanh Y nghiêm mặt rút kiếm ra. Triệu Điện sợ hãi run rẩy.

Vân Hi cười một tiếng, “Ngươi sợ Hoàng Thượng lấy đầu ngươi, nhưng không sợ vì nợ tiền ta mà ta cũng sẽ lấy đầu ngươi sao? Vừa rồi Tạ Tuân còn tặng ta ngón tay út đấy. Ngươi không thấy sao?”

“Có thật là ngươi chỉ xem một chút thôi chứ?”

“Thật, bản công tử không làm quan, muốn cái đó làm gì chứ? Ta chỉ là đánh cuộc với người ta, năm nay có mấy người được Hoàng Thượng cất nhắc mà thôi, cũng đã đặt tiền cược là trăm vạn lượng rồi, ta cũng không muốn thua đâu. Hơn nữa, không phải đích mẫu của ngươi đã qua đời rồi sao? Hiện tại phụ thân của ngươi xin nghỉ ở nhà, nhất định không có thời gian để xem mật chỉ. Ngươi lấy cho ta xem một chút, hai canh giờ sau ta sẽ trả lại.”

Triệu Điện gật đầu một cái, “Được, nhất định phải trả lại cho ta đấy.”

“Giờ Tý ba khắc ngày mai đưa đến tửu lâu Duyệt Khách ở phố Vĩnh Phúc, trên lầu hai, phòng có chữ Thiên.”

“Được.”

Cũng giống ban nãy, Vân Hi trao đổi giấy tờ với hắn, Thanh Y cũng chém một ngón tay của hắn. Từ nhỏ đến lớn Triệu Điện chưa từng nếm qua khổ cực, tay phải che tay trái rên rỉ bước đi.

Vân Hi nắm hai tờ giấy khẽ mỉm cười, vốn là nàng muốn phá Triệu gia, chặt đứt một tay của Nam Cung Thần, ai ngờ đến Tạ Tuân cũng mắc câu, chính là một hòn đá hạ hai con chim mà.

...

Con hẻm nhỏ phía sau sông bạc Thuận Phát là nơi xe ngựa của Vân Hi đang đứng, nàng vừa muốn lên xe thì bỗng nhiên nhũn mày lại, “Thanh Y, không phải nhi tử của Cố thái sư là Cố Phi Mặc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Công Tử Của Cổ Gia

“Nhi tử của Cổ thái sư sao? Cổ Phi Mặc?” Thanh Y đang chuẩn bị dây cương nghe vậy thì lập tức quay đầu lại, “Sao tiểu thư lại hỏi hần?”

“Người này đang đi về phía chúng ta.” Vân Hi đưa mắt nhìn về phía đầu ngõ.

“Vậy chúng ta đi nhanh lên!” Thanh Y vén rèm xe để Vân Hi bước lên, “Cổ Phi Mặc kia là một tay kiếm thuật xuất thần nhập hóa, chỉ chủ tử có khinh công cao mới tránh được hần ta.”

Thanh Y đi theo Vân Hi đã một thời gian, nàng vô cùng bái phục thánh lực của vị chủ tử mới này, nếu Vân Hi nghe thấy có người tới, vậy thì nhất định không sai.

“Không đi được, trước sau con hẻm này đều có người canh giữ. Hơn nữa trên nóc nhà cũng có người.” Vân Hi trầm giọng nói: “Ta sợ suất quá, không cho người điều tra kẻ đứng sau sông bạc này, ta gây ra động tĩnh lớn như thế ở đây, làm sao không kinh động đến chủ sông chứ?”

Thanh Y nhú mày, nhanh chóng bắn đạn tín hiệu lên bầu trời, sau đó lại rút kiếm bên hông chắn trước mặt nàng: “Tiểu thư yên tâm, ta đã thông báo chủ tử chúng ta gặp nguy hiểm rồi. Bây giờ, chỉ cần Thanh Y còn một hơi thở cũng sẽ bảo vệ tiểu thư.”

Vân Hi chỉnh lại áo khoác của mình, lạnh lùng nhìn về phía cuối con hẻm.

“Cứ đi như vậy sao? Sông bạc Thuận Phát của ta giúp người đạt được mục đích, chẳng lẽ chỉ đưa cho ta chín vạn bốn ngàn lượng như thế à?” Tiếng nói vừa dứt, hình bóng ở cuối hẻm nhỏ hiện ra, Cổ Phi Mặc mặt áo đen tuyền đi tới chỗ của Vân Hi.

Thanh Y nhìn sang đầu ngõ, sau lưng có bảy tám người mặc áo xám đang đứng, hai bên nóc nhà cũng có năm sáu người lấp ló, còn phía trước chính là Cổ Phi Mặc.

Các nàng bị bao vây rồi!

“Tiểu thư, năng lực đội ám vệ của Cổ gia không thể khinh thường, hiện tại chúng ta chỉ có thể từ chiến thôi.” Thanh Y cầm kiếm bảo vệ trước người nàng.

Vân Hi nhú mày nhìn người vừa tới, tướng mạo của hần cũng không tệ, hai mươi năm trước Cổ Quý phi trong cung được người ta gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bây giờ vẫn còn rất đẹp, hiện tại cả Lương Quốc chưa ai vượt qua bà ấy, tướng mạo của người này cũng vô cùng tuấn mỹ như vậy, không hổ là có cùng huyết thống.

Cổ Thái sư sinh Cổ Phi Mặc lúc ông ta bốn mươi tuổi, bởi thế hần cùng tuổi với Đoạn Dịch và tam công tử của Lương Quốc, Nam Cung Thần. Đoạn Dịch yêu thích nam tử, Nam Cung Thần lại thấp bé, còn Cổ Phi Mặc kia lại là một người cực kỳ nổi trội.

Hần vừa giỏi văn vừa giỏi võ, lại là đệ đệ ruột của Cổ Quý phi, bởi vì tỷ đệ hơn kém nhau những mười tuổi nên từ nhỏ hần ta rất được Cổ Quý phi yêu thương, mà bà ấy lại là phi tử được hoàng kim Hoàng Thượng cưng chiều hết mực, bởi thế Cổ Phi Mặc luôn được Hoàng Thượng coi trọng, từ nhỏ đã có thể tự do ra vào Hoàng cung.

Trừ Đoạn Dịch, dường như trong Kinh Thành này không ai dám va chạm công kích trực tiếp với hần. Và nàng đang bị người ấy theo dõi, có thể nói hiện tại vô cùng không ổn.

Lần đầu tiên nàng đi gặp Liễu Tình Nhu đã bị hần theo dõi một lần, nhưng lần đó cũng chỉ là bám theo mà thôi, vậy mà lần này đã trực tiếp dùng con đường chết với nàng.

“Thì ra là Cổ Tướng quân. Tiểu nhân thất lễ rồi.” Vân Hi nắm chặt hai tay, bày ra dáng vẻ chân thành hành lễ: “Trong lúc rảnh rỗi tiểu nhân đến sông bạc này chơi một lúc, tuân theo quy củ của quý phường đây, cũng nộp không ít tiền theo luật, vì sao Cổ Tướng quân còn ngăn cản tiểu nhân? Dáng vẻ lại như thế nữa?”

Cổ Phi Mặc hơi cong môi, chậm rãi đi về phía nàng.

Thanh Y đưa tay muốn kéo Vân Hi ra phía sau lại bị mấy người áo xám trên nóc nhà nhảy xuống áp đảo, trong chốc lát đã vang lên tiếng binh khí va chạm nhau. “Chủ tử coi chừng!”

Thanh Y vừa chém giết vừa lớn tiếng nói với Vân Hi. Vân Hi lặng lẽ lui về phía xe ngựa, trên xe còn có một con dao găm nàng dùng để phòng thân.

Nhưng động tác của Cổ Phi Mặc rất nhanh, trong chớp mắt đã đến bên cạnh nàng, vóc dáng cao lớn vây nàng lại, dường như Vân Hi không còn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Nàng biết vậy nên nhanh chóng lui về phía sau thật nhanh.

Bỗng nhiên Cổ Phi Mặc đưa tay ra nắm lấy phía trước ngực nàng, cánh tay dài vừa nhanh vừa mạnh mẽ, mà Vân Hi không có chút võ công nào làm sao tránh được động tác của hắn chứ? Phần áo trước ngực đã bị hắn nắm được.

“Bản tướng thấy hứng thú với thứ trong ngực ngươi.” Hắn lại cong môi cười lạnh, “Ngươi muốn mấy thứ đó của hai nhà Tạ Triệu, rốt cuộc có ý gì?”

Thanh Y vừa đánh vừa lui về phía Vân Hi, nhưng nàng không phải là đối thủ của Cổ Phi Mặc, hắn dùng một tay giữ Vân Hi, một tay đánh về phía Thanh Y, chỉ một chiêu mà Thanh Y đã bị văng xa hai ba trượng.

Mấy người áo xám kia nhanh chóng gác kiếm lên cổ Thanh Y. Vân Hi giống như một con gà con bị Cổ Phi Mặc nắm trong tay.

Hắn nhẹ giọng cười: “Nếu ngươi giao đồ ra thì ta sẽ thả thuộc hạ của ngươi ra ngay lập tức.”

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, cúi đầu cắn lên cổ tay hắn.

Cổ Phi Mặc đang phân tâm đối phó với Thanh Y, không nghĩ tới Vân Hi nhìn yếu đuối như thế mà phản ứng nhanh như vậy, hắn lập tức nổi giận, bàn tay càng dùng lực mạnh hơn, thế là phần trước áo bị kéo ra, lộ áo ngực màu hồng bên trong.

Cổ Phi Mặc lập tức giật mình, nữ nhân sao? Hơn nữa cảm giác lúc nắm áo người kia cũng... thật mềm mại...

Đúng là vô sỉ! Vân Hi giận tím mặt, giờ tay tát một cái thật mạnh lên mặt hắn.

Tinh thần Cổ Phi Mặc đang ở nơi chốn nào lại bị cái tát này làm cho tỉnh lại, cổ nữ nhân kia trắng như thế, tại sao trên mặt lại đen thế kia?

Hắn nhanh chóng đưa tay lên mặt Vân Hi.

Quả nhiên, chạm vào đã thấy không phải là da thịt thật sự, sau đó ngón tay hắn khẽ vạch một đường, mặt nạ da người của Vân Hi bị Cổ Phi Mặc kéo ra, nàng cuống quýt che đi nhưng Cổ Phi Mặc xuất thủ quá nhanh, mặt nạ kia đã bị hắn lột được một góc, lộ ra cằm cùng khóe miệng.

“Cổ Phi Mặc có chuyện gì? Tại sao ba phen mấy bận cứ dây dưa với lam sừng của bốn vương?” Đoạn Dịch nhảy xuống từ trên nóc nhà, đồng thời vươn tay quát roi ngựa về phía mặt của Cổ Phi Mặc.

Mà theo sát phía sau hắn cũng có bốn người áo xanh che mặt cầm kiếm đấu với mấy người áo xám đang vây bắt Thanh Y.

Thoáng chốc tiếng binh khí vang lên hỗn độn.

Cổ Phi Mặc lập tức buông bàn tay đang lột mặt nạ của Vân Hi ra, đồng thời rống giận với Đoạn Dịch: “Vì sao Dịch Thân Vương lại đánh lên mặt của bản tướng? Thủ đoạn thật hèn hạ!”

Đoạn Dịch khoác áo lên người Vân Hi rồi đẩy nàng lên xe ngựa, sau đó thu hồi roi ngựa đang cận kề mặt của Cổ Phi Mặc: “Bốn vương đã nói, bất kỳ ai có ý đồ với lam sừng của bốn vương, đều là kẻ thù! Cổ Tướng quân có ý đồ bất chính với người của ta, chẳng phải còn hơn vô sỉ hay sao?”

Cổ Phi Mặc bị Đoạn Dịch quát roi nên né trái né phải, bảy tám người áo xám khác cũng xông về hẻm nhỏ này, chẳng qua đứng một bên không dám tiến lên.

Chuyện mấy công tử tỷ thí với nhau, nếu bọn họ tiến lên thì chắc chắn sẽ bị cuốn vào giữa cuộc phân tranh của mấy gia tộc này, bởi vậy không ai dám ra tay.

Mà sau khi bốn người áo đen đánh ngã bốn người áo xám thì liếc mắt nhìn Đoạn Dịch một cái, tiếp đến đồng loạt nhảy lên nóc nhà biến mất.

Thanh Y nghi hoặc nhìn bóng dáng của bọn họ rồi bò dậy đi tới bên xe ngựa, gõ vào thành xe: “Người không sao chứ?”

Vân Hi bị Đoạn Dịch đẩy vào trong xe ngựa nên ngã đến điên đảo trời đất, một lúc lâu mới bò dậy được, “Không sao! Thật may là có chủ tử của ngươi tới.”

Nàng ngồi trong xe ngựa chỉnh sửa lại y phục, tên Cổ Phi Mặc kia thật đáng hận, lại dám nắm phần áo trước ngực của nàng, băng quần ngực cũng bị hắn xé mất. Vân Hi cắn răng, thù này không báo, nàng không phải nữ tử!

“Chủ tử của ngươi đánh thắng được Cổ Phi Mặc không?”

“Người yên tâm, Cổ Phi Mặc đã giao thủ với chủ tử hơn mười năm rồi, chưa từng thắng nổi.”

“Vậy thì tốt.” Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đoạn Dịch xuyên qua màn xe.

Ngoài xe, Đoạn Dịch cùng Cổ Phi Mặc đánh nhau đến trời đất mù mịt. Mà trong mắt Đoạn Dịch, chỉ đơn giản nhìn Cổ Phi Mặc đang tự đào hố cho mình.

“Đoạn Dịch! Ngươi đang chơi đùa sao?” Cổ Phi Mặc tay không vung loạn xạ, mười mấy chiêu liên tiếp cứ như đánh vào gió, hấn lập tức giật giữ rút kiếm của người bên cạnh tiến lên đánh Đoạn Dịch.

“Bỏ vương chém giết với ngươi, cho tới bây giờ đều rất nghiêm túc. Hôm nay không đánh ngươi ba tháng không xuống giường được, bỏ vương sẽ xuất gia làm hòa thượng!” Gương mặt Đoạn Dịch lạnh lùng, chiếc roi trong tay đánh liên tục về phía Cổ Phi Mặc.

Sau khi hai người giao thủ khoảng một trăm chiêu, vạt áo của Cổ Phi Mặc đã bị Đoạn Dịch đánh đến toi tã, hấn ta lao đảo ngã xuống đất, “Đoạn Dịch, bản tướng sẽ tố cáo ngươi với Hoàng Thượng, ngươi cố ý sát hại đại thần trong triều!”

Quả nhiên giống như lời của Đoạn Dịch, một chân của Cổ Phi Mặc bị Đoạn Dịch quất vào khiến máu tuôn ra không ngừng.

“Tố cáo đi, ở chỗ của Hoàng Thượng, đơn tố cáo bỏ vương cũng phải cao hơn hai thước rồi, có phần của ngươi không ít. Hừ!” Đoạn Dịch nói xong thì ngạo nghễ bước qua Cổ Phi Mặc, ném roi cho Thanh Y, “Trở về Vương phủ.”

Nói xong hấn cũng chui vào trong xe ngựa.

Roi ngựa trong tay Thanh Y vung lên, xe ngựa nghênh ngang rời đi trước mặt Cổ Phi Mặc. Mấy người áo xám không dám tiến lên, vừa thấy Đoạn Dịch rời đi thì nhanh chóng chạy tới đỡ hấn: “Công tử, người có sao không?”

“Mất các ngươi bị mù sao? Làm sao ta khỏe được?” Cổ Phi Mặc được diu đi, đi hai bước cũng đã khập khiễng một bước.

“Tên Đoạn Dịch kia, hừ! Thật đúng là hấn khiến ta không xuống giường được, nhưng mà, tiểu gia cũng sẽ không để hấn vui vẻ, không tới mười ngày, hấn đừng mơ có thể cầm đầu bằng tay được, gia phải khiến hấn chết đói!”

“Công tử, hấn còn có người làm, không chết đói được.” Một thuộc hạ trong đám áo xám cung kính nói.

Tuổi của Cổ công tử cùng Đoạn Vương gia bằng nhau, thế mà từ lúc năm tuổi vừa thấy mặt đã đánh nhau. Hai người không đánh đến bị thương thì tuyệt đối không bỏ qua.

Người làm sao? Đột nhiên Cổ Phi Mặc ngừng chân, xoay người hỏi bọn áo xám: “Các ngươi có biết trong Kinh Thành, nhà ai có nữ tử trẻ tuổi có nốt ruồi đen trên môi không?”

Bọn người kia lắc đầu: “Công tử, thuộc hạ không biết, chưa từng để ý.”

Ánh mắt Cổ Phi Mặc híp lại, hành động của nàng ấy cũng thật kỳ lạ, xuất hiện trong ngày hành thích Hoàng Thượng cùng Cổ Quý phi, sau đó lại có mặt trong sân của biểu muội Tần Vương Thế tử, còn tặng bạc cho nàng ta, bây giờ lại tiêu xài phung phí, thua hơn mười vạn lượng chỉ vì muốn hai thứ cơ mật của hai nhà Tà Triệu?

Rốt cuộc nữ tử ấy là ai?

Vì sao Đoạn Dịch lại che chở cho nàng ta?

“Lập tức đi điều tra cho gia, nhà nào có tiền và có nữ tử trẻ tuổi cũng không được bỏ qua, đặc điểm là nốt ruồi bên mép. Tra được thì báo cáo lại cho ta.”

“Vâng, công tử.”

Nàng muốn đồ của Tà gia cùng Triệu gia... Tà gia sao? Cổ Phi Mặc chợt cười một tiếng gọi đám người áo xám lại: “Không cần nữa.”

“Vâng, công tử.” Thì ra là tiểu thư của Tà gia, Cổ Phi Mặc vén tay áo nhìn dấu răng của ai đó in lên tay mình cười lạnh, hôm đi tìm thích khách, Tà Tuấn gọi người đó là muội muội, lại bị Đoạn Dịch đùa bỡn lừa gạt.

Tà Tuấn có bốn muội muội, đại muội đã sớm gả vào phủ Tần Vương, nghe nói đang mang thai, nhất định không phải là nàng ta. Như vậy còn có ba người, bên mép có nốt ruồi đen, đặc điểm nổi bật như thế thì sẽ không thể nào không tra ra được.

Chẳng qua, vì sao là người của Tà phủ lại muốn chống lại Tà Tuấn?

Cổ Phi Mặc được thuộc hạ đỡ đang tính rời đi thì lại thấy năm thuộc hạ ở trên nóc nhà nằm lẩn trên mặt đất, lập tức giật giữ: “Đoạn Dịch lại dám đả thương người của ta!”

“Công tử...” Một người áo xám bị thương nói, “Bốn người vừa rồi không phải người của phủ Dịch Thân Vương, rất giống Thanh Vân Các.”

Thanh Vân Các sao? Là tổ chức giang hồ thần bí ư? Cổ Phi Mặc nhíu mày, sự xuất hiện của bọn họ là do Đoạn Dịch hay là do Tà phủ?

...

Triệu Diễn che bàn tay thiếu một ngón chạy về Triệu phủ, nhanh chóng vào thư phòng của Triệu Hoài. Mới vượt qua phòng khách của Tiền viện đã bị một người quát lớn.

“Đứng lại! Đi đâu mà nửa ngày mới trở về?”

Lúc đó chính là ngày thứ ba sau khi Tạ Viện mất. Triệu Hoài nhìn thấy hân cúi gằm đi vào phủ, chỉ tiếc rên sất không thành thếp tức giận nói: “Đi đâu? Đích mẫu ngươi qua đời, mỗi ngày đều có người tới chia buồn, ngươi không thể giữ chút thể diện cho lão phu sao? Không được chọc phá miệng lưỡi của người đời!”

Triệu Điền cúi đầu không lên tiếng, vừa che giấu bàn tay đau nhức thấu tâm can, vừa suy nghĩ làm sao lén chạy vào thư phòng lấy mật chỉ kia ra.

“Được rồi, lão gia, nó vẫn là trẻ con mà, để nó coi chừng linh đường thì mệt đến chết mất. Phòng Triệu gia ta lớn như vậy, để một mình nó ở đó sao được chứ. Lão phu nhân cũng không nói gì, lão gia người cần gì phải tức giận chứ?” Lâm di nương kéo tay Triệu Hoài dịu dàng nói.

Hôm qua Lâm di nương bị Triệu Hoài mang đến trước Tạ phủ quỳ nhận tội, nhưng quỳ không tới hai giờ đã bị người của tạ phủ đưa trở về.

Làm sao Tạ lão phu nhân không nhìn thấy âm mưu của Triệu gia? Muốn đẩy Tạ phủ vào dư luận sao? Làm sao bà để họ được toại nguyện chứ?

Triệu Hoài nhìn Triệu Điền khề hừ lạnh: “Cũng đã chơi bồi lâu rồi. Bây giờ ngươi lập tức tới linh đường, túc trực bên linh cửu với tỷ tỷ của ngươi. Người của Tạ gia cũng ở đây, đừng để bọn họ nắm được điểm yếu nào.”

“Vâng, phụ thân.” Triệu Điền cung kính hành lễ rồi xoay người đi về phía linh đường.

Đội hân ta đi khỏi, Triệu Hoài lập tức kéo Lâm di nương vào trong phòng, đây là căn phòng lớn nhất của Triệu phủ, phòng của Tạ Viện. Sau khi Tạ Viện vừa mất đi, Lâm di nương liền cho người dọn dẹp đổi thành phòng của mình.

Triệu Hoài đẩy Lâm di nương vào trong phòng để bà từ canh ở ngoài, sau đó đóng cửa lại, kéo Lâm di nương đến giữa phòng.

Lâm di nương then thùng cười một tiếng: “Lão gia, khách nhân còn tới tìm người. Thiếp thân biết ngài muốn thân thể này, nhưng người của Tạ gia còn đang để ý thiếp, lão gia cố nhịn hai ngày nữa. Còn nữa, đang là ban ngày...”

Lâm di nương cự tuyệt ngoài miệng, thể nhưng hai cánh tay lại uốn éo như rắn vòng qua cổ Triệu Hoài.

Vốn rằng bà cùng Triệu Hoài là thanh mai trúc mã, dòng họ hai người đều ở cùng một thôn, họ chơi với nhau từ lúc còn bi bô tập nói rồi lớn lên bên nhau, khoảng mười tuổi đã hiểu chuyện, muốn sau này nên vợ nên chồng. Chẳng qua Lâm gia nghèo khó, bậc trưởng bối của Triệu gia cao ngạo không đồng ý hôn sự này.

Sau này Triệu Hoài đậu Trạng nguyên rồi cưới Tạ Viện nhưng mấy năm sau vẫn không có nhi tử, lúc này mới đưa Lâm di nương vào làm thiếp, sinh ra nhi tử Triệu Điền cùng nữ nhi Triệu Cận. Triệu Hoài là độc tử trong nhà, Lâm di nương sinh được con trai nên không thể bàn cãi việc bà ta là người có công lớn, vì vậy, Triệu Hoài thích Lâm di nương từ nhỏ, bây giờ lại càng thêm sủng ái.

Thế hệ trước của Triệu gia cũng thêm phần kính trọng bà ta.

Hơn nữa chuyện lớn hay nhỏ Tạ Viện đều nghe lời Triệu Hoài, tuy Lâm di nương chỉ là thiếp thất nhưng ân ái với Triệu Hoài như phu thê chính thức.

Trái lại phía Tạ Viện, Triệu Hoài vào phòng bà cũng phải xem xét tâm tình.

Lúc này thấy mặc dù Lâm di nương đã là mẫu thân của hai đứa nhỏ mười mấy tuổi nhưng chăm sóc cơ thể rất tốt, vóc người thon thả, gương mặt vẫn trắng trẻo như thiếu nữ mười tám, Triệu Hoài không nhịn được ôm bà vào lòng xoa nắn một phen.

Nhưng chỉ vuốt ve trong chốc lát, Triệu Hoài đã buông Lâm di nương ra rồi nghiêm nghị nói: “Đù sao nữ nhân kia đã chết, sau này chúng ta có rất nhiều thời gian, trước mắt còn có một chuyện chưa xử lý xong.”

Lâm di nương cũng không phải người không biết phân biệt nặng nhẹ, bà vừa chỉnh lại búi tóc vừa nói: “Lão gia, chuyện của Tạ Viện, lão gia làm rất đúng, chúng ta nhận lỗi trước nên Tạ phủ không còn đường nào để nói. Dù sao lão gia cũng đã xử lý người làm bên cạnh rồi mà.”

“Chuyện kia đã qua rồi, cái ta quan tâm chính là chuyện của Cận nhi.” Triệu Hoài vuốt râu nói, “Nếu không làm phủ Đông Bình Hầu yên lòng, Cận nhi sẽ mãi bị giam trong tù. Nó chỉ là một cô nương mà thôi, vào phòng giam sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nó.”

Lâm di nương đi tới chiếc bàn gần đó rồi ngồi xuống, bà nâng mày rồi vỗ mạnh lên bàn một cái, cắn răng nói: “Đều là do An thị của Tạ phủ giờ trở! Là bà ta làm hại Cận nhi mà! Lão gia, dù sao Tạ Viện đã chết, chúng ta đưa Triệu Ngọc Nga đến phủ Đông Bình Hầu có được không? Theo ý bọn họ, làm thiếp cũng được, cho thêm năm vạn lượng đồ cưới. Hôm qua thiếp thu dọn đồ của Tạ Viện, phát hiện dưới sàn có giấu ba rương châu báu rất lớn. Chúng ta bán sạch đi, năm vạn lượng không phải là việc khó.”

“Nhưng khó ở chỗ đưa cho Đông Bình Hầu có được không? Hay là giao cho An nhị công tử? Đông Bình Hầu có quyền trong tay nhưng An phu nhân lại quá cay nghiệt, Ngọc Nga làm thiếp cũng khó mà được đến ông ta, An nhị công tử trẻ tuổi, vị trí Hầu phủ tương lai cũng sẽ là của nó, nhưng nó không được An phu nhân yêu thương, có đưa người tới cũng sẽ không trấn an được người bên An gia.”

Lâm di nương đảo mắt rồi cười với Triệu Hoài: “Lão gia, thiếp có một ý vẹn cả đôi đường. Đông Bình Hầu sợ vợ, chúng ta sẽ không dẫn người vào bên trong mà sắp xếp cho hân ở bên ngoài, không phải hay hơn sao?”

Triệu Hoài nghe xong thì sáng mắt lên: “Quả nhiên là ý hay, nhưng mà...” Hắn cúi đầu đi tới đi lui, “An phu nhân rất khôn khéo, năm xưa từng cắt đứt chân một thiệp thất bên ngoài của Đông Bình Hầu, chỉ sợ việc này cũng không được.”

“Lão gia đừng lo.” Lâm di nương dịu dàng cười một tiếng, tiến lên kéo cánh tay của Triệu Hoài: “Không thể yên tĩnh ở bên ngoài, trong viện ta còn nhiều phòng mà, cứ để ở Triệu phủ không được sao? Ngày mai Đông Bình Hầu tới phủ để chia buồn, lúc đó có thể sắp xếp cho hần ta với Ngọc Nga vào một phòng. Sau này có gì thì chúng ta nói hần đến để nói chuyện công việc, An phu nhân không thể bắt được nhược điểm nào. Không phải hần tới đây nhiều lần rồi sao? Chờ Ngọc Nga có tiểu Thế tử thì trong tương lai, Tạ phủ cũng phải nhìn ánh mắt của người mà hành sự.”

Triệu Hoài vui mừng ôm cổ Lâm di nương, “Đúng đúng, biện pháp này rất tốt! Đúng là nàng thông minh, không hổ là phu nhân của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Căn Phòng Ôn Tình

Editor: Sam Sam

Nói về Vân Hi cùng Đoạn Dịch ngồi trên xe ngựa rời khỏi sông bạc Thuận Phát.

Vân Hi cẩn thận ngồi trong góc của xe ngựa, Đoạn Dịch dịu dàng nói: “Ở đây không có người ngoài, nàng có thể bỏ mặt nạ xuống.” Nhìn thật là xấu xí.

“A...” Vân Hi tháo mặt nạ ra rồi nhét vào ngực.

Sau khi tháo mặt nạ ra, bởi vì nàng thận trọng nên nhìn càng ngây thơ.

Đoạn Dịch không khỏi ngẩn người.

Đột nhiên không biết bánh xe ngựa lăn trúng vật gì nên lập tức lắc lư, Đoạn Dịch không ngồi vững ngã lên người Vân Hi, nàng đưa tay đẩy tay hắn ra theo phản xạ, Đoạn Dịch nhũ mày rên rỉ một tiếng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng tái đi.

Vân Hi sợ hết hồn: “Có phải ngài bị thương hay không? Không phải Cố Phi Mặc đã thương ngài chứ?” Nhớ lại cái tên vô sỉ nắm ngực nàng, sắc mặt Vân Hi tái xanh, chỉ hận rằng mình không sắc nhọn thêm một tí, dùng lực là có thể cắn đứt cổ tay hắn rồi.

Đoạn Dịch liếc nhìn thấy mặt nàng lạnh như băng, môi mím lại thật chặt, hắn biết nàng đang tức giận trong lòng, sắc mặt hắn càng trở nên không tốt.

“Thanh Nhất!”

Từ chỗ ngồi của người đánh xe ngựa có tiếng trả lời, là giọng nói của Thanh Nhất truyền tới: “Chủ tử, có thuộc hạ.”

Đoạn Dịch đen mặt, trong mắt bốc lên sát khí ngùn ngụt.

“Lệnh cho tất cả thái y trong Thái Y viện cùng các y quán lớn nhỏ trong Kinh Thành, ba ngày sau mới có thể đến Cố gia, bổn vương muốn tên Cố Phi Mặc kia phải nằm trên giường nửa năm!”

Thanh Nhất gãi đầu, lúng túng nói: “Chủ tử, đại phu của y quán trong Kinh Thành thì bọn thuộc hạ có thể khống chế, nhưng mấy lão nhân trong Thái Y viện thì thật sự không dễ làm, hơn mười thái y đều có thể có phẩm cấp. Hơn nữa, phía trên hắn còn có Cố Quý phi, làm sao bà ta có thể nhìn đệ đệ mình yêu quý bị thương mà không tìm được đại phu chứ?”

“Nếu không làm quang minh chính đại được thì dùng cách mờ ám không được sao? Phóng lửa vào nhà, lấy cắp xe ngựa, bắt cóc tiểu lão bà của hắn, đều không phải là biện pháp sao?”

Thanh Nhất: “...”

Như vậy cũng được sao? Lần này chủ tử chơi Cố tướng quân hơi lớn rồi.

Đoạn Dịch đau đến mức răng đánh vào nhau, sát khí trong mắt càng tang tận: “Hắn lại dám đã thương tay ta, Thanh Nhất, mau đi làm nhiệm vụ, lần này nhất định bổn vương bắt hắn phải nằm trên giường nửa năm!”

“Vâng, chủ tử!” Bóng dáng Thanh Nhất chợt lóe lên, hắn nhảy xuống xe ngựa, chỉ trong giây lát đã không còn thấy đâu nữa.

Đoạn Dịch ngồi bên cạnh, trên trán toàn là mồ hôi lạnh.

Vân Hi ngồi gần hẳn không biết làm sao, tay chân luống cuống.

Điù hẳn sao, ôi, nam nữ thụ thụ bất thân, không thể đỡ được, tư thế nằm lại quái dị thế kia, có thể chịu đựng thêm hay không?

Đoạn Dịch không có cách nào để nhúc nhích hai cánh tay được, cơ thể lắc lư theo xe ngựa, liếc thấy vẻ mặt ngưng ngưng lo lắng của Vân Hi, hẳn lại thấy không còn đau đớn nhiều như trước nữa, môi hẳn hơi cong lên.

Đấu tranh nội tâm một lúc lâu, cuối cùng Vân Hi cũng đưa tay đỡ Đoạn Dịch, dù sao trong xe ngựa chỉ có nàng với hắn, đỡ một chút thì sao chứ? Hơn nữa, hắn bị thương vì cứu nàng, làm người không thể quá vô tình.

Lúc cánh tay mảnh khảnh của Vân Hi ôm Đoạn Dịch, hắn cảm thấy người mình trở nên thật nhẹ nhõm.

“Ngài kiên nhẫn một chút, ta đỡ ngài ngồi dậy.” Vân Hi nói rồi gọi Thanh Y đứng ngoài, “Thanh Y, cho xe ngựa đi chậm một chút, đừng chạy nhanh quá.”

“Vâng, tiểu thư!” Xe ngựa chạy chậm đến mức không thể chậm hơn được nữa, là thuộc hạ được chính Đoạn Dịch tận tay dạy dỗ, làm sao nàng không biết sự “đen tối” của chủ tử chứ? Vừa rồi để giúp chủ tử, nàng cố ý điều khiển xe ngựa chạy nhanh để lắc lư nhiều hơn.

Vân Hi đỡ Đoạn Dịch ngồi dậy, ai ngờ hẳn ngồi cũng không yên, cơ thể hơi dựa về phía sau, cả người ngã xuống ngực Vân Hi.

Cơ thể Vân Hi cứng đờ không dám nhúc nhích.

Đoạn Dịch không quan tâm, hắn nhắm mắt tựa vào ngực nàng nghỉ ngơi.

Vân Hi cắn răng, đây là chuyện gì?

Xe ngựa đi với tốc độ hơn đi bộ một chút, từ từ cũng tới được phủ Dịch Thân Vương.

Thanh Y đứng ngoài nói vọng vào: “Chủ tử, đến Vương phủ rồi.”

Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng đến rồi.

Đoạn Dịch mở mắt ra, hẳn nhũ mảy, đồng thời gương mặt cũng sa sầm, đến nhanh như vậy sao?

Tại sao Thanh Y lại dám cho ngựa chạy nhanh như thế chứ?

Thanh Nhất đi thực hiện nhiệm vụ, chỉ còn Thanh Y ở đây. Vân Hi có chút lúng túng: “Đến chỗ ngài rồi, ngài có thể đi được không?”

Hỏi xong lại cảm thấy mình nói nhảm, chỗ bị thương của hắn là cánh tay cơ mà, đâu phải chân chứ.

Đoạn Dịch gật đầu một cái, “Có thể đi bộ, nàng đỡ ta đi.”

Vân Hi điù hẳn đứng dậy, ai ngờ hẳn lại lao đảo nghiêng người khiến Vân Hi ngã xuống, hai người cùng nhau ngã xuống tấm đệm trong xe, Đoạn Dịch ở bên trên, còn nàng ở dưới, cơ thể Vân Hi lập tức cứng ngắc như một khúc gỗ.

Mũi người này chạm vào mũi người kia, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng dài hẹp. Hơi thở của Đoạn Dịch phả lên mặt nàng khiến gương mặt ấy nhanh chóng đỏ như tôm bị nấu chín.

“Ngài... Ngài đứng dậy nhanh lên.” Vân Hi đưa tay đánh lên bả vai hắn.

“Ta không đứng dậy nổi.” Đoạn Dịch thở dài một tiếng, tựa đầu vào vai nàng, mùi hương Chi Lan nhẹ nhàng thoảng ra trên người nữ tử khiến hắn cảm giác thật an bình.

Vân Hi bị ép tới mức không thở nổi, nàng thở dài: “Ngài bị thương ở cánh tay, còn chỗ nào nữa đâu chứ? Có Phi Mặc kia đánh vào chỗ tử của ngài sao?”

“Đúng vậy, đoán chừng, có phải sau này sẽ bị liệt hay không?” Về mặt Đoạn Dịch ưu thương, nhưng lúc nàng không chú ý lại len lén cong môi.

Vân Hi rất đau lòng, cắn môi đưa tay vỗ sau lưng hắn an ủi nói: “Ngài đừng đau lòng quá. Không phải còn Hủ Mộc đạo trưởng ở chỗ ngài ư? Sẽ không sao đâu.”

Cánh tay nàng vòng lên từ phía dưới rồi vỗ lưng Đoạn Dịch, hắn cảm nhận được cái ôm của nàng.

Vân Hi cao giọng gọi Thanh Y đứng bên ngoài: “Thanh Y, mau vào đỡ chủ tử của ngài!”

Thanh Y đi đến bên cạnh xe rồi vén màn lên, nhìn thấy hai người bên trong nằm chồng lên nhau thì khóe miệng không nhịn được co giật vài cái.

“Thanh Y, mau tới đây đỡ một tay.” Vân Hi gọi Thanh Y, nếu còn không giúp thì nàng sắp bị Đoạn Dịch đè chết rồi.

Thanh Y nhìn về phía Đoạn Dịch chớp chớp mắt, không phải chủ tử đánh nhau với Cố Phi Mặc đã mười mấy năm, không toàn thắng thì cũng chiếm thế đến bảy mươi tám mươi phần, khi nào lại thua chứ? Còn bị đánh cho liệt toàn thân ư? Sao có thể?

Đoạn Dịch nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo phóng tới chỗ Thanh Y, Thanh Y lập tức nói với Vân Hi: “Tiểu thư, chủ tử bị thương rất nặng, sợ rằng nửa tháng hai mươi ngày cũng không thể xuống đất đi lại bình thường được, cũng không thể tùy tiện đỡ, nhờ động đến vết thương thì sẽ phiền lắm.”

Vân Hi lại thờ dãi: “Trước mắt ngươi vào phủ tìm cách để đưa người lên, ta ở đây chăm sóc Vương gia.”

“Vâng, tiểu thư.” Thanh Y gật đầu rồi xoay người bước nhanh vào trong phủ.

Vân Hi rút cánh tay còn lại ra khỏi phía dưới Đoạn Dịch sau đó ôm hông hắn, cắn răng dùng sức lật người ra, thế là tình hình lại lật ngược.

Nàng không thể để người này cứ nằm lên người mãi như thế, đã để Thanh Y nhìn thấy rồi, lỡ có nhiều người tới hơn...

Bây giờ nàng ở trên hắn, hắn nằm dưới, Vân Hi nhìn xuống lại thấy ánh mắt sâu thẳm của hắn, mặt nàng đỏ lên, nhưng cũng nhanh chóng ngồi dậy khỏi người hắn.

Đoạn Dịch buồn bực hừ một tiếng, nhũn mày nói: “Vừa rồi nàng đụng phải tay ta rồi.”

Vân Hi hoảng sợ: “Có làm đau ngài không?” Nàng nhớ tới cánh tay này đã từng bị thương vì tìm thuốc giải cứu nàng.

“Bây giờ không có cảm giác đau nữa, có phải gãy luôn rồi không?” Đoạn Dịch vô cùng đau lòng nhìn nàng, “Hay là, nàng xem giúp ta đi?”

“... Được.”

Vân Hi đành phải ngồi lại gần Đoạn Dịch, nàng nắm tay hắn trong lòng bàn tay mảnh khảnh của mình, nhẹ nhàng xoa nắn: “Có cảm giác đau không?”

Đoạn Dịch lắc đầu một cái, “Không có.”

Nàng siết chặt tay hắn: “Còn thế này?”

“Vẫn không có.”

“Thế... Chỗ này?”

“Không có cảm giác.”

Vân Hi buồn bã trong lòng, đúng là gãy rồi sao?

Đoạn Dịch nhìn gương mặt lo lắng của nàng mà không khỏi mỉm cười. Nhưng cảm giác đau đớn trên tay đã truyền tới đại não, mồ hôi trên trán cũng toát ra nhiều hơn, hắn lại làm ra vẻ đau buồn nói: “Một chút cảm giác cũng không có, xem ra thật sự tàn phế rồi.”

“Hả?” Vân Hi luống cuống, Thanh Y mang theo hai tiểu bộc đưa cánh tới, sau lưng còn có một ma ma mập đến mất híp lại.

Ma ma thấy Vân Hi bên trong xe thì ánh mắt sáng lên giống như đứa trẻ, sau đó quan sát nàng từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Kế tiếp lại nhào tới bên người Đoạn Dịch lớn tiếng kêu khóc: “Vương gia, ngài bị sao thế này? Tại sao lại bị thương nặng như thế? Làm sao nô tỳ có thể ăn nói với Thái hậu nương nương chứ?”

Ma ma lo lắng đến mức vỗ tay giậm chân, nước mắt nước mũi chảy thành dòng lôi kéo Vân Hi: “Vương gia bị thương vì cứu ngươi, ngươi phải chăm sóc cho ngài ấy, ngài ấy chưa khỏe thì ngươi không được đi.”

Nói xong lại kéo cánh tay Vân Hi, không có ý định thả ra, cũng không quan tâm nàng có đồng ý hay không mà kéo nàng vào trong phủ Dịch Thân Vương.

Hai gã sai vặt đỡ Đoạn Dịch nằm xuống cang. Sau đó mọi người đưa hắn vào bên trong phủ, đi một đường vào trong rồi đưa tới phòng ngủ, kế tiếp đặt hắn lên giường, xong xuôi hết mới lui ra ngoài.

Mà Vân Hi cũng bị ma ma mập mập kia đẩy vào trong: “Ngài ấy chưa khỏe thì ngươi không được đi.” Nói xong đóng cửa “rầm” một tiếng.

Vân Hi giật mình ngay tại chỗ, lần đầu tiên nàng đến phòng của nam tử, đứng không được ngồi cũng không xong, phải thật dè dặt. Lại phát hiện trên người mặc hai áo khoác, một của mình, một của Đoạn Dịch bởi vậy nàng cởi áo khoác của Đoạn Dịch ra.

Mà đồng thời, áo khoác của nàng bị Cố Phi Mặc xé đứt một dây buộc nên trượt xuống đất, lộ áo bên trong cũng bị tên bi ổi kia xé rách, nàng đỏ mặt vội vàng quay lưng sửa lại y phục của mình,

Nhưng Đoạn Dịch đã sớm nhìn thấy, sắc mặt hắn trầm xuống, quát lên: “Thanh Y.”

Thanh Y đứng ngoài đẩy cửa bước vào: “Chủ tử.”

Đoạn Dịch nhìn Thanh Y: “Cầm một bộ y phục khác tới cho tiểu thư. Một bộ hoàn chỉnh.”

“Vâng.”

Thanh Y xoay người đi thẳng, chắc qua trong chốc lát nàng ta đã quay trở về, trong tay cầm một bộ y phục, là y phục màu xanh của nam tử, cùng màu với bộ nàng đang mặc.

Vân Hi nhận rồi nhỏ giọng hỏi Thanh Y: “Thay đồ ở đâu đây?”

Thanh Y khẽ xoa xoa tay, bĩu môi: “Nô tỳ không biết.”

Nói xong nàng ta đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại nữa.

Trong nháy mắt Thanh Y cảm thấy có cảm giác mình như dề vào hang cọp.

Đoạn Dịch nhìn bình phong bên trên giường: “Thay sau tấm bình phong đi.”

Sau bình phong sao? Ngay trong phòng có Đoạn Dịch sao? “Có phòng trống nào không?” Vân Hi hỏi hần.

Đoạn Dịch nhìn nàng: “Có, nhưng không gần cửa sổ.”

Vân Hi: “...”

Nàng thấp thỏm bất an đi tới sau tấm bình phong, thỉnh thoảng vươn đầu lên nhìn xem Đoạn Dịch có nhìn lên mình hay không.

Trên giường Đoạn Dịch lại có chiếc gương, từ phản chiếu của gương, hần nhìn thấy nàng cẩn thận lấp ló nhô đầu ra sau bình phong, không nhận được khe cong môi.

Vân Hi nhìn y phục mình vừa mới mặc thì không biết nói gì, áo ngoài là của nam tử, nhưng mấy món đồ bên trong khiến nàng kinh sợ - áo trong, áo lót, quần trong, yếm màu phấn hồng, tất cả đều là của nữ tử! Lại giống trên người nàng như đúc.

Hơn nữa..., hoàn toàn vừa với vóc dáng nhỏ bé của nàng.

Vừa rồi thấy Thanh Y đi lấy y phục cho mình rất nhanh, không thể nào tới Tạ phủ lấy được, như vậy chỉ có thể là Đoạn Dịch có một bộ ở đây.

Làm sao hần biết số đo của nàng chứ? Là Thanh Y bán đứng nàng, hay là đêm đó, Đoạn Dịch đã đo người nàng?

Đo sao? Tên Đoạn vô sỉ!

Nàng vừa nghĩ tới đây thì từ đầu đến chân đều kinh sợ.

Vân Hi thay xong quần áo nổi giận đùng đùng lao ra khỏi bình phong, đi tới trước giường Đoạn Dịch định nổi giận với hần, lại thấy Đoạn Dịch đã ngủ, trên trán đầy mồ hôi lạnh, lông mày nhíu lại mệt mỏi.

Tức giận trong lòng lại không thể phát ra được, nàng chỉ biết nuốt xuống.

“Chủ tử.” Thanh Y gõ cửa ở bên ngoài.

“Vào đi, cửa không khóa.” Vân Hi không vui nói, chỉ cảm thấy trong lòng có nhiều điều không nói ra được, giống như đắm vào bông hoa, mà bông hoa ấy lại rụng mất, thật là buồn bực.

“Tiểu tử này lại đánh nhau với người ta sao? Thật khiến lão già như ta mệt mỏi mà.” Hủ Mộc đạo trưởng đi sau lưng Thanh Y. Sau khi bắt mạch cho Đoạn Dịch, gương mặt ông càng ngày càng tỏ ra nghiêm trọng.

Thanh Y nhìn Vân Hi một cái vội hỏi: “Đạo trưởng, tình hình của Vương gia như thế nào?”

“Tình hình... Không được tốt.” Lão đạo trưởng châm cứu cho Đoạn Dịch, một lúc sau thì nheo mắt lại rồi lắc đầu không nói một lời đi tới chiếc bàn bên cạnh viết đơn thuốc.

Vân Hi liếc mắt nhìn Hủ Mộc đạo trưởng rồi quay sang nhìn Đoạn Dịch đang nhắm nghiền mắt, mấp máy môi không lên tiếng.

“Vậy mà lần này Cố Phi Mặc lại thắng ta.” Đoạn Dịch mở mắt nói.

“Đúng rồi, chỉ sợ với cánh tay của ngươi thì nửa tháng cũng không gấp đồ ăn được, kiếm pháp của hần luyện đến lớp thứ tám rồi, tay ngươi nhìn như không thương tổn nhưng kỳ thật tổn thương trong gân mạch. Sau này không được đấu trực tiếp với hần nữa.”

“Đầu trực tiếp với hấn là chuyện sớm hay muộn thôi, không phải hôm nay thì sẽ là ngày khác. Dù sao Lương Quốc có bốn vương thì sẽ không có hấn.”

Hủ Mộc đạo trưởng viết đơn thuốc xong thì đưa cho Thanh Y: “Thanh Y đi lấy thuốc đi. Uống vào buổi sáng, bảy ngày sau xem tình hình rồi nói sau.”

Hủ Mộc đạo trưởng sắp xếp lại hòm thuốc rồi nói: “Cổ Phi Mặc chỉ đứng thứ nhì thôi, mấu chốt là Cổ gia sau lưng hấn.”

Cổ gia sao? Vân Hi híp mắt. Bọn họ nói chuyện mà không kiêng dè sự có mặt của nàng, Đoạn Dịch cũng không che dấu sự thù hận của hấn với Cổ gia.

Cổ gia có Quý phi được Hoàng thượng sủng ái hơn hai mươi năm, Cổ Thái sư lại có môn sinh chiếm hơn phân nửa triều đình, có thể nói quyền lực to lớn điên đảo. Đoạn Dịch thân là con cháu bên ngoại nên có quyền lợi không nhỏ, trong lòng hấn có bất mãn cũng là điều dễ hiểu.

Thanh Y cầm đơn thuốc ra ngoài, Hủ Mộc đạo trưởng cũng ra ngoài theo, trong phòng chỉ còn lại hai người là Vân Hi cùng Đoạn Dịch. Vân Hi chưa từng chăm sóc cho ai, đặc biệt lại là nam tử nên đứng trong phòng không biết phải làm sao.

Đoạn Dịch nhìn nàng một cái, thử hoạt động cánh tay nhưng ai ngờ cơ thể lại ngã nhào xuống giường. Vân Hi thấy thế nhanh chóng chạy tới đỡ hấn. Cả người Đoạn Dịch tựa vào người nàng.

“Ngài đang bị thương, tốt nhất nên nằm trên giường.” Vân Hi đỡ hấn nằm xuống xong rồi nói.

Đoạn Dịch nhìn nàng, im lặng trong chốc lát rồi nói: “Ta muốn uống nước.”

Vân Hi trả lời: “Uống nước thì cứ nói với ta. Ngài đi làm gì chứ?” Nói xong nàng nhanh chóng bưng ly nước đến cho hấn.

Đoạn Dịch nhìn ly nước không nói lời nào nữa.

Vân Hi nhớ tới cánh tay của hấn không thể động nên đưa ly đến trước môi hấn, “Ta giúp ngài.”

Đoạn Dịch nâng mày rồi nhìn nàng, “Được.”

Uống nước xong, hấn nhìn về phía khăn tay, Vân Hi làm ướt khăn rồi lau tay cho hấn, một lát sau hấn nói trong phòng quá lạnh, Vân Hi đi bỏ thêm than, kế tiếp hấn nói gối đầu thấp quá, nàng lại vội vàng đi tìm gối đầu khác.

Đoạn Dịch nhìn Vân Hi bận rộn chạy tới chạy lui, môi cong lên không ngừng.

Thanh Y gõ cửa đi vào, mang theo một khay thuốc, đặt khay lên chiếc bàn nhỏ rồi nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, Vân Hi lập tức đuổi theo nàng ta, “Người không hầu hạ chủ tử người uống thuốc sao?”

Rốt cuộc có nha đầu này tới thế nàng, nàng không cần phải lúng túng ở chung với Đoạn Dịch nữa rồi.

Thanh Y liếc mắt nhìn người trong phòng rồi chớp mắt nhìn Vân Hi: “Tiểu thư, chủ tử chưa bao giờ để tỳ nữ hầu hạ.”

“Vậy trước kia ai hầu hạ hấn?”

“Thanh Nhất cùng Thanh Nhị.”

“Nếu hai người họ không ở đây?”

“Chủ tử tự làm hết. Dù sao cũng không để nô tỳ với Thanh Thường hầu hạ.” Thanh Y nói xong không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Vân Hi, xoay người đi thật nhanh.

Vân Hi nhắm mắt đành phải quay lại hầu hạ Đoạn Dịch.

Trong khay có đặt một chén thuốc, một đĩa nhỏ chứa hoa quả cùng một ly nước trong. Nàng bưng chén thuốc lên rồi nói với Đoạn Dịch: “Phải uống thuốc rồi.”

“Được.” Đoạn Dịch nhìn nàng gật đầu.

Vân Hi múc một muỗng thuốc đưa đến môi hấn, Đoạn Dịch ngậm ra, nhưng sau đó vẫn mở miệng nuốt vào, một chén thuốc dứt hai mươi ba muỗng.

Mặc dù uống như vậy rất khổ cực nhưng... hấn không từ chối.

Sắc trời dần dần tối đi, Chu ma ma báo hai tên sai vặt đưa nước nóng để tắm vào: “Vương gia, đặt trong phòng tắm như bình thường.”

Đoạn Dịch gật đầu: “Biết rồi.”

Chờ mọi người lui ra ngoài, Đoạn Dịch giả vờ muốn đứng dậy, Vân Hi đành phải tới dìu hấn, “Ngài muốn làm gì?”

“Đi tắm chứ làm gì?”

Vân Hi chớp mắt mấy cái: “Ngài đi bộ khó khăn như thế mà còn tắm sao? Bình thường mấy người hầu hạ của ngài đâu?”

“Cho tôi bây giờ, trong phòng ngủ của bốn vương không có người làm nào.” Đoạn Dịch nhìn nàng một cái rồi nói: “Nàng đỡ ta vào là được rồi, ta tự làm.”

“Ách... Được rồi.” Vân Hi nhắm mắt đỡ Đoạn Dịch vào phòng tắm, cả người hắn cũng dựa vào người nàng, Vân Hi buồn bực trong lòng lại không phát ra được.

Tuy Đoạn Dịch nói hắn tự làm, nhưng thấy hắn giơ tay lên cũng quá khó khăn nên Vân Hi thở dài: “Ta đến đây.”

Đoạn Dịch nâng mây, “Được.” Hắn vịn vào thùng nước tắm, để mặc cho Vân Hi, nha đầu tân nhiệm hầu hạ cho mình, cỡi mũ ngọc, đai lưng, áo khoác, quần áo trong, giày, sau đó... Nàng lúng túng, rồi rầm cắn chặt răng nhắm mắt lại, cỡi quần trong của hắn, cuối cùng là... quần trong đó.

Sau đó nàng chạy như bay ra khỏi phòng tắm.

Còn chưa thở được hai lần thì Chu ma ma mập mập lại cầm xấp quần áo đi vào. “Tiểu công tử, nếu đã là lam sủng của Vương gia thì phải quan tâm đến cuộc sống hằng ngày của ngài ấy, đây là y phục tắm rửa, một lát ngài ấy tắm xong thì người phải hầu hạ ngài mặc vào.”

Nói xong, Chu ma ma đặt đồ lên giường rồi đi ra ngoài.

Vân Hi hận đến cắn răng, thế nào mà nàng thành lam sủng của Đoạn Dịch rồi hả? Nàng là lam sủng lúc nào chứ?

Thời gian khoảng một nén nhang trôi qua, trong phòng tắm vang lên tiếng của bọt nước, dường như có tiếng ai đó trật chân ngã, “rầm” một tiếng thật lớn.

Đoạn Dịch khó cử động, chẳng lẽ ngã rồi sao? Vân Hi không nguyên ý nhưng vẫn cầm y phục vào phòng tắm.

Trên đất là bộ y phục lúc nãy, Đoạn Dịch gục bên thùng tắm đưa tay kéo y phục vừa mới thay xuống kia. Nam tử mới tắm xong, mấy viên dạ minh châu to lớn trên nóc nhà chiếu xuống, trên người hắn tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng, tóc ẩm ướt rũ trên vai, đôi mắt càng thêm sáng quắc.

Vân Hi đứng ở cửa, cả người nóng bức giống như tôm đang bị luộc chín.

Đoạn Dịch cong môi cười, dịu dàng nói: “Đặt y phục ở đây rồi nàng ra ngoài đi.” Nếu để nàng giúp hắn mặc đồ thì chỉ sợ dọa nàng chạy đi mất, như vậy không hay.

Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, sau khi đặt quần áo gần chỗ Đoạn Dịch thì nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tắm, cầm chiếc ly trên bàn uống cạn một hơi mới bình tĩnh lại.

Nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn về phía phòng tắm của Đoạn Dịch, sau khi sống lại nàng không muốn dính đến bất kỳ nam tử nào nữa, mặc dù Đoạn Dịch trước mắt không có ác ý với nàng, nhưng mà...

Đột nhiên tất cả chuyện cũ lại hiện lên trong đầu nàng thật rõ ràng, nàng nhắm mắt vô lực gục xuống bàn.

Sáng sớm hôm đó, Nam Cung Thần thâm tình nói với nàng dưới tầng mai, nàng là nữ nhân mà hắn yêu nhất trên đời này, sống đến đầu bạc răng long, ngủ chung một giường, chết chung một huyệt, yêu nàng mãi mãi!

Lời thề kia thật quá hào hùng mà!

Nhưng sau giờ Ngọ ngày hôm đó nàng lại thấy Nam Cung Thần ôm Tạ Vân Lam tăng tịu với nhau trong phòng nàng, khi thấy nàng bị người ta hãm hại cũng không nói tiếng nào mà lạnh lùng xoay người rời đi, còn nói không nghĩ nàng là một người như vậy.

Nam cung thần dối nàng, năm sáu năm giả vờ vô hại quan tâm chăm sóc nàng, mà một khi vì mục đích của mình lại hạ quyết tâm rời bỏ nàng, còn nhìn người ta khi dễ nàng.

Người đó cũng từng rất tốt, đã từng có lời thề son sắt với nàng, nhưng kết quả thế nào...

Đoạn Dịch chịu đựng đau đớn truyền tới từ cánh tay, ước chừng tốn thời gian uống hai ly trà mới mặc xong áo lót cùng quần trong. Hắn ra khỏi phòng tắm, phát hiện Vân Hi đã nằm ngủ gục trên bàn.

Bờ vai thon gầy, vòng eo mảnh khảnh, nàng ngủ yên tĩnh như vậy nhưng nơi khóe mắt lại đọng vài giọt lệ...

Đoạn Dịch đưa tay nhẹ nhàng lau đi, mi mắt Vân Hi khẽ run rẩy khiến đuôi mày cũng nâng lên theo. Nàng lẩm bẩm trong miệng: “Ta sẽ không bỏ qua cho người...”

“Không bỏ qua ai?” Đoạn Dịch khẽ sát mặt vào môi nàng hỏi khẽ.

Nhưng Vân Hi lại không trả lời, chỉ vang lên tiếng hít thở đều đều.

Đoạn Dịch cúi người nhìn nàng một lát, chịu đựng đau đớn của cánh tay ôm nàng đặt lên giường, lại cời giày cùng mũi của nàng ra, sau đó nhẹ nhàng kéo chân đắp cho nàng. Lúc làm xong những việc đó, trên trán hắn lại toát đầy mồ hôi lạnh.

Ngoài trời chỉ còn sót lại những tia sáng cuối cùng của một ngày, Đoạn Dịch gỡ nhẹ cơ quan trên đầu giường, một viên dạ minh châu xuất hiện. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, nữ tử đang ngủ say có gương mặt xinh đẹp như vậy, tóc đen dài thả trên gối, cả căn phòng chìm trong ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Vô Sĩ

Editor: Sam Sam

Sau khi Vân Hi được Đoạn Dịch ôm lên giường thì nàng ngủ không còn nề nếp gì nữa. Một lát thì lật người, một lúc lại đá chăn ra. Trong chốc lát lật mạnh người một cái, cả người lăn xuống đất.

Nàng ngồi dậy dụi dụi mắt, trước đôi mắt mơ hồ là một nơi vô cùng xa lạ, đây là đâu?

Chẳng qua còn chưa đợi nàng tỉnh táo trở lại thì Đoạn Dịch đã cầm ngọc ban chỉ trên tay nhanh chóng bắn về phía nàng, lập tức cơ thể Vân Hi ngã xuống đất, hoàn toàn hôn mê rồi.

Đoạn Dịch liếc nhìn Vân Hi ngủ mê man trên đất, thờ dài, cứ ngủ như vậy thì nhất định ngày hôm sau sẽ bị bệnh mất.

Hắn lắc đầu một cái rồi xốc chăn ra, ôm Vân Hi đặt lên giường lớn, lại đắp kín mền cho nàng một lần nữa, mình thì ngủ trên giường nhỏ.

Đảo mắt một cái thì trời đã sáng.

Thanh Y xắn tay áo lên nhìn mặt trời trên đỉnh đầu của mình, nàng cúi đầu hơi nhíu mày, đứng trước cửa phòng Đoạn Dịch một hồi lâu nhưng tay trái cùng tay phải không ngừng đánh cuộc với nhau, đi vào? Không vào? Đi vào? Không...

Chu ma má tròn vo cột tạp dề bên hông, một tay chống nạnh một tay cầm chiếc nôi đuổi theo từ phòng bếp, thấy Thanh Y chuẩn bị xông vào phòng thì bà gấp đến mức túm chặt lấy Thanh Y kéo ra xa.

“Người định làm gì?”

Chu ma ma giọng nổi lên, dáng vẻ muốn đánh người, hung dữ nhìn Thanh Y.

Thanh Y giơ tay che đầu mình, đảo mắt nhìn Chu ma ma, “Ma ma, con còn có việc quan trọng phải làm, người đừng làm rộn mà.”

“Ta cũng bận làm việc quan trọng đây, người đừng làm rộn!” Chu ma ma kéo tay áo của Thanh Y, nói gì cũng không để nàng xông vào phòng của Đoạn Dịch.

Phủ Dịch Thân Vương này, từ khi Dịch Thân Vương mười tuổi, bà đã được Thái hậu phái tới hầu hạ cho đứa nhỏ đó, cũng chưa từng thấy có người lạ xuất hiện trong phủ.

Chuyện kể rằng, khi còn bé Vương gia cũng chỉ là một bé trai bình thường, vì sao lúc trưởng thành lại thích nam tử chứ? Nhìn Thái hậu cả ngày buồn bực, chỉ một năm mà tóc đã bạc thật nhanh.

Trong cả Vương phủ, mười mấy nam tử đều to son điểm phấn, ai nấy cũng xinh đẹp không thua kém gì nữ nhân.

Điều này khiến bà vô cùng phiền lòng, mấy năm trước có hai tỷ nữ tới đây là Thanh Thường cùng Thanh Y, thế mà uống rượu, bài bạc, đánh nhau, đùa dao, nói tục không thua bất kỳ nam tử nào.

Trong phủ trừ lão bà này là người bình thường thì chẳng có ai bình thường cả.

Thật vất vả mới tới một – nữ nhân – bình thường, mặc dù ăn mặc như nam tử nhưng bà là ai chứ, một người từng trải quản lý nhà bếp kiêm bà cốt xem tướng, bà đã gặp qua biết bao nhiêu người, xem vô số nữ nhân cho Vương Gia của bà, bởi thế nhìn một cái đã nhận ra – đó là một cô nương yếu điệu xinh đẹp như hoa, tuyệt đối có thể giúp Vương gia nhà bà trở nên bình thường đó.

Cừ non này lại đến ổ sói – a bấy rồi, là phủ Dịch Thân Vương, tuyệt đối không thể để nàng ta chạy đi dễ dàng được.

Nha đầu lỗ nẻng Thanh Y lại muốn làm rối chuyện sao? Hừm hừm, nghĩ đến đã thấy bực mà!

Thanh Y vươn tay gỡ ngón tay đang nắm chặt cổ tay mình của Chu ma ma ra, “Ma ma, cũng đã giờ Thìn hai khắc rồi, nếu tiểu công tử không rời giường thì sẽ hỏng việc.”

“Hỏng việc sao? Chuyện gì chứ? Có thể hỏng việc gì? Người nên biết điều một chút! Hừ, nếu người không đi thì cơm trưa sẽ không có phần của người đâu!”

Đôi mắt như hạt đậu của Chu ma ma nhìn về phía cửa sổ của phòng Đoạn Dịch, tốt, cửa sổ đóng chặt rồi, màn cũng đã được buông xuống.

Thanh Y cong khóe miệng: “Ma ma không cho con ăn, con đi ăn chỗ khác đó, làm sao con có thể đói được?”

“Thanh Y!”

Tiếng la của Đoạn Dịch khiến hai người ngừng cãi vã.

“Vương gia gọi con rồi, người còn ngăn được không?” Thanh Y gỡ tay Chu ma ma ra rồi bước lên trước đẩy cửa đi vào.

Chu ma ma ném chiếc nôi to trong tay lên bàn đá, nhắc váy theo sát Thanh Y đi vào phòng.

Trong phòng Đoạn Dịch đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi cạnh bàn dựa vào ghế đọc thư.

Vân Hi ngủ trên giường lớn, đầu tóc đen xõa ra ngoài, chẳng qua là – mặc nguyên đồ mà ngủ.

Chu ma ma thất vọng xoay người rời đi, trong đêm mà không có động tĩnh gì sao? Thật là tốn công vô ích rồi.

Đoạn Dịch nhìn Thanh Y rồi nói: “Thời gian không còn sớm nên người đánh thức nàng dậy đi, chỗ tửu lâu Duyệt Khách ta đã sắp xếp bảo Thanh Nhị đưa người đi xem chừng rồi, và lại Cố Phi Mặc bị thương nên sẽ không tìm các người gây phiền toái, các người không sao đâu.”

Lúc này Thanh Y mới nhớ tới một chuyện: “Chủ tử, ngày hôm qua lúc bị quân của Cố Phi Mặc bao vây thì có bốn người che mặt mặc áo đen bay tới giải vây cho nô tỳ, không biết là ai.”

Đoạn Dịch ngừng đầu rời khỏi bức thư: “Nhìn cách làm việc cùng chiêu thức xuất thủ của bọn họ, chắc là người của Thanh Vân Các.”

Thanh Y trừng mắt nhìn: “Thanh Vân Các sao? Chúng ta chưa từng tiếp xúc với bọn họ, làm sao họ có hảo tâm mà giúp chúng ta chứ? Không sợ kết thù với Cố gia sao?”

Đoạn Dịch khẽ nói: “Thanh Vân Các, giàu có nhất thiên hạ, thương nhân trải rộng mấy đại quốc, chắc chắn Cố gia sẽ không dám đắc tội. Trước giờ họ không tham gia vào mấy vụ phân tranh của hào môn, lần xuất hiện này thật khả nghi, ta sẽ phái người đi điều tra một chút.”

Sau khi Vân Hi trở người thì đã tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn chiếc màn, tại sao lại là màu xanh? Không phải màu tím nhạt ư? Còn nữa, mùi hương của chăn trên giường này cũng không giống bình thường, có chuyện gì xảy ra?

Nàng dụi mắt, đến lúc nhìn kỹ xung quanh thì lập tức cả kinh ngồi bật dậy, quan sát người từ đầu đến chân, mặc nguyên đồ mà ngủ sao?

Nhưng việc đó cũng không sao, mấu chốt là – nàng leo lên giường lớn bằng cách nào?

Nàng nhìn Đoạn Dịch đang ngồi cạnh bàn đọc thư cùng Thanh Y đứng bên cạnh, Thanh Y chớp mắt mấy cái, gương mặt chẳng biết gì.

Đoạn Dịch buồn bã nhìn nàng: “Ngày hôm qua ta chờ nàng đưa y phục cho ta, đợi đến lúc nước lạnh rồi mà nàng lại leo lên giường ngủ như thế hả?”

“Ta tự đi sao?” Đầu Vân Hi mờ mịt, sao lại không nhớ gì cả vậy?

“Tiểu thư.” Thanh Y chỉ vào chiếc đồng hồ nhỏ của phương Tây trên bàn rồi nói: “Giờ Thìn đã qua rồi, chúng ta phải nhanh chóng tới tửu lâu Duyệt Khách thôi.”

Vân Hi vén chăn rời giường, hai chân lúc lắc bên cạnh giường, kỳ lạ, giày đâu rồi?

Thanh Y cầm đôi giày ở phía đầu giường rồi đặt trước mặt nàng.

Vân Hi cau mày, tại sao lại đặt xa như vậy? Tới qua nàng lên giường lớn ngủ như thế nào?

Nàng xoa xoa đầu, không nhớ nổi cái gì cả.

Sau khi rửa mặt xong, Vân Hi cùng Thanh Y chuẩn bị ra cửa.

Thanh Y đã ra khỏi phòng, Vân Hi suy nghĩ một chút rồi trở lại đi tới trước mặt Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch ngừng đầu nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Quên gì sao?”

Vân Hi nhủ màu, hai tay chống lên bàn, từ trên cao nhìn xuống Đoạn Dịch rồi hạ thấp giọng hung tợn hỏi: “Tối qua ta ngủ trên giường, vậy ngài ngủ ở đâu?”

Mặc dù hôm qua nàng để ma ma mập kia tùy ý kéo vào trong phủ Dịch Thân Vương, nhưng bình sinh nếu xảy ra chuyện gì thì nàng cũng phải phải kháng chạy thoát.

Đoạn Dịch nâng mày ngẩng mặt lên: “Bỏn vương bị trọng thương, chẳng lẽ ngủ ở giường nhỏ sao? Dĩ nhiên cũng ngủ trên giường rồi.”

“Sao ngài có thể ngủ trên giường chứ?” Vân Hi cắn răng.

“Đây là giường của ta, ta không ngủ đó thì ngủ đâu? Ngược lại là nàng, tại sao lại bỏ lên giường ta hả?” Dù bận nhưng Đoạn Dịch vẫn thông thả nhìn nàng. Nữ tử trước mặt lúc thì đỏ mặt, lúc lại đen mặt, thỉnh thoảng lại trắng bệch, sắc thái trên mặt cứ đổi tới đổi lui, ánh mắt cũng cứ liếc tới hần rồi lại thôi. Trong lòng Đoạn Dịch cũng đang cố nhịn cười.

“Ngài...” Vân Hi nghiêng răng, “Ngài có làm... cái đó... với ta không?” Chen lún cùng giường với hần nguyên đêm qua, đắp chung một cái mền, lại ở chỗ của hần..., Vân Hi cảm giác mình muốn điên rồi.

“Cái đó?” Đoạn Dịch khẽ tựa lên ghế, gương mặt tỏ vẻ không hiểu, “Cái gì?”

“Chính là...” Mặt Vân Hi đỏ lên, mặc dù y phục trên người vẫn nguyên vẹn nhưng nàng không dám chắc tay heo của người trước mặt sẽ đàng hoàng cả đêm, “Là... Ách... Ngài vô lễ với ta? Ngài... Có hay không?”

Cờ thể Đoạn Dịch lại nghiêng về phía trước, ngẩng đầu tiếp nhận ánh mắt của nàng, sau đó mắt hần di chuyển xuống quét ngang hông nàng, cuối cùng dừng lại trước ngực, lắc đầu một cái: “Cơ thể không này nờ thể kia, toàn bộ cũng đều là xương, có mấy lạng thịt chứ? Còn không đầy đủ bằng Thanh Nhất.”

Vân Hi nghe vậy đá bay chiếc ghế bên cạnh, tại sao là so sánh nàng với nam tử chứ? Nàng hăm hừ bước ra khỏi cửa, Thanh Y đứng ngoài chờ nàng nãy giờ, thấy mặt nàng sưng lên thì chạy theo sau: “Tiểu thư, người nào chọc giận người rồi.”

Vân Hi dùng chân chỉ tay vào phòng Đoạn Dịch: “Trong phòng tên kia còn có người thứ ba sao? Hần hần hần... Lại dám nói người ta không có mấy lạng thịt! Nói trên người ta toàn là xương!”

Thanh Y nhìn ngực nàng một chút, lại nhìn “bức tường” của mình, chớp mắt mấy cái, “Nhưng còn nhiều hơn tỷ nữ đó, làm sao không có thịt chứ?”

Chu ma ma trốn sau mấy đám hoa nghe vậy thì héch miệng cười một tiếng, ha ha, cũng không phải là không có tiến triển nha, đã sờ qua rồi, chuyện tốt chuyện tốt.

...

Vân Hi cùng Thanh Y đến từ lâu Duyệt Khách rồi vào phòng đã nói trước với Tạ Tuấn cùng Triệu Điền hôm qua. Nàng vẫn đeo mặt nạ da người như cũ, mặc áo dài của nam nhi.

Cổ Phi Mặc bị Đoạn Dịch đá thương nên sẽ không tới gây sự, trong lòng Vân Hi an tâm một chút, nhưng Thanh Y không an lòng, bởi vậy gọi Thanh Thưởng tới cùng.

Thanh Thưởng tới lại làm kinh động đến Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương. Kết quả là hai nha đầu đứng ở ngoài cửa, hai nha đầu đứng ở bên trong, tất cả đều mặc y phục của nam tử, bọn họ còn trang điểm bôi trét vài thứ lên mặt để che dấu vết của nữ nhi.

Sau đó Tạ Tuấn cùng Triệu Điền lần lượt đến từ lâu. Hai người đều dặn dò nhất định Vân Hi phải trả lại đúng hạn.

Vân Hi nhét yêu bài màu đen bằng sắt mà Tạ Thành hay mang bên người vào trong ngực mình, bắt đầu mở mặt hàm ra, trong đó có viết tên của ba mươi hai người, có người nhậm chức ở Kinh Thành, có người nhậm chức ở ngoài, cũng có mấy người còn học ở viện Cam Lâm.

Ba mươi hai tên trong mặt hàm này chính là những cái tên mà Nguyên Vũ Đế muốn Triệu Hoài cùng Nam Cung Thần âm thầm triển khai, chiếm lấy ba mươi hai chức vị này.

Chiếm lấy sao? Trong thiên hạ đều là đất đai của vua chúa, khắp nơi đều là Vương thần. Không phải những người này đều là hạ thần của Nguyên Vũ Đế sao? Tại sao lại nói phải chiếm lấy?

Nhưng câu nói sau cùng của mặt hàm này khiến nàng chú ý, muốn Triệu Hoài cùng Nam Cung Thần phải đưa những người nằm vùng kia vào đúng chỗ trước khi cơ thể Cổ Thái sư bình phục.

Nhìn đến đây, Vân Hi đã hiểu sơ lược mọi chuyện, chẳng lẽ phần lớn triều thần là người của Cổ Thái sư, mà Hoàng Thượng không hài lòng, lại chẳng muốn chọc giận Cổ Quý phi nên mới âm thầm hành động sao?

Nàng sao chép lại toàn bộ mặt hàm. Còn yêu bài kia thì tìm người làm giả, thật để chỗ mình, giả thì trả lại cho Tạ Tuấn.

Tạ Tuấn cùng Triệu Điền thấy quả nhiên nàng trả đồ đúng hạn, đồ của hai bên đều còn nguyên vẹn không sai sót gì cả, họ còn không ngừng cảm tạ ân

đức của Vân Hi.

Rời khỏi từ lâu Duyệt Khách, Vân Hi cùng Thanh Y lại chuyển thành bộ dạng nữ nhi để đến thăm Triệu Ngọc Nga.

Hai người đi tới Thiên viện của Triệu gia thì Vân Hi nghe thấy phía bên kia vách tường, Lâm di nương cùng Triệu Hoài đang bàn bạc chuyện của Triệu Ngọc Nga.

Nàng liền đứng lại lắng nghe.

Lâm di nương nói: “Tạ phủ thật đúng là ghê tởm, Tạ Ngọc Nga là người của Triệu gia, vậy mà Tạ lão bà kia lại muốn đón về sao? Còn muốn lấy hết đồ cưới của Tạ Viện? Lão gia, bọn người đó thật quá đáng! Tuyệt đối không thể để Triệu Ngọc Nga về lại Tạ gia.”

Triệu Hoài cũng hừ lạnh nói: “Triệu Ngọc Nga là do com gạo của Triệu gia nuôi lớn, trả lại cho Tạ gia sao? Ngụ xuẩn!”

Vân Hi cười lạnh, người của Triệu gia không tha Triệu Ngọc Nga một là nhắm tới đồ cưới mà Tạ Viện để lại, hai là muốn phần đồ cưới mà trong Bạch gia, nhà chồng tương lai của Ngọc Nga mang tới.

Lại nghe Lâm di nương nói: “Lão gia, người của Bạch gia ở Giang Nam cũng tới, nếu chuyện của Ngọc Nga cùng Đông Bình Hầu thành công, chỉ sợ Bạch gia sẽ không bỏ qua, một nữ hứa gả cho hai nhà, chỉ sợ chúng ta sẽ chọc giận Thượng Quan Sở.”

“Ý của nàng là...”

Lâm di nương hừ lạnh một tiếng, “Vừa đúng nhân cơ hội này từ hôn với Bạch gia. Gì mà Giang Nam thủ phủ chứ, đưa sính lễ cũng chỉ có ba ngàn lượng, trả lại cho hắn là được. Để Ngọc Nga vào trong phủ Đông Bình Hầu thì tính sơ sơ đã hơn như vậy rồi.”

Vân Hi nghe vậy thì cong môi, hài cốt của Tạ Viện còn chưa tiêu tan hết mà Triệu Hoài cùng tiểu thiếp đã bắt đầu tính toán đến nữ nhi!

...

Trong Thiên viện của Triệu gia, Triệu Ngọc Nga đang khóc lóc ở linh đường, lúc này, nha đầu bên cạnh Lâm di nương lại đến tìm nàng.

“Đại tiểu thư, lão gia bảo tiểu thư đến Tiền viện, nói là có chuyện muốn bàn bạc.” Triệu Ngọc Nga được nha đầu đỡ dậy, nàng lau nước mắt: “Biết rồi, ta sẽ qua ngay.”

Đau lòng vì mất mẫu thân, mới mấy ngày ngắn ngủi mà nàng đã gầy đi rất nhiều, nàng lau sạch nước mắt rồi đi về phía Tiền viện.

Nha đầu mở cửa một gian phòng rồi xoay người nói với Triệu Ngọc Nga: “Đại tiểu thư, người ngồi chờ ở đây một lát, nô tỳ đi mời lão gia.”

“Được, vậy ta đi vào trước.” Bởi vì phụ thân tìm nàng nên Triệu Ngọc Nga không suy nghĩ nhiều, cất váy bước vào trong.

Nha đầu tiện tay đóng cửa lại rồi nhanh chóng chạy đi tìm Lâm di nương.

Vân Hi đến Thiên sảnh tìm Triệu Ngọc Nga, ma ma của Ngọc Nga ta nói lão gia tìm tiểu thư nên đã được nha đầu của Lâm di nương đưa đi. Vân Hi thăm nghĩ chuyện xấu, Triệu Hoài cùng Lâm di nương chỉ muốn đưa Triệu Ngọc Nga vào phủ Đông Bình Hầu, mà lúc nàng tới Triệu phủ thì thấy Đông Bình Hầu được tùy tùng của Triệu Hoài đưa tới Hậu viện rồi.

Vân Hi cùng Thanh Y hỏi người xung quanh, bọn họ đều nói không nhìn thấy, tới lúc gấp rút đến mức không biết làm sao thì phát hiện có một nha đầu lén lút lút vừa đi vừa nhìn chung quanh, bước ra từ một gian phòng trong tiểu viện.

Nàng nhảy mất với Thanh Y, Thanh Y lấy khăn tay ra che mặt, cơ thể nhảy một cái đã đến trước mặt nha đầu kia, tiểu đao trong tay đặt lên mặt người kia lóe lên, nàng thấp giọng quát: “Nói mau, Triệu đại tiểu thư ở đâu? Nói dối thì ta sẽ cắt mũi của ngươi.”

Khóe miệng Vân Hi cong lên, thật là chủ sao thì tớ vậy, Đoạn Dịch uy hiếp người ta chỉ thích làm hại mặt người đó, cho nên Thanh Y cũng không khác hẳn là mấy.

Nha đầu kia bị dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, cắt mũi thì sẽ rất xấu xí đúng không? Còn đáng sợ hơn giết nàng đó! Nàng ta run rẩy chỉ tay về một tiểu viện phía trước, “Ở trong đó.”

“Đưa ta đi tới đó, nếu người gạt ta, ta sẽ cắt mũi của ngươi.” Thanh Y hung hãn nói.

“Được... Ta dẫn ngươi đi.”

Thanh Y vẫn đặt đao lên mặt nha đầu kia, hai người đi tới một căn phòng trong tiểu viện, quả nhiên, bên trong phòng có một người đang bị ngắt, chính là đại tiểu thư của Triệu gia, Triệu Ngọc Nga.

Thanh Y gật đầu một cái với Vân Hi đang núp sau lùm cây, Vân Hi đưa tay chỉ nha đầu kia, Thanh Y hiểu ý lại hỏi: “Tại sao người lại đưa Triệu đại tiểu thư đến đây?”

“Là Lâm di nương bảo nô tỳ đưa tới, không phải là chủ ý của nô tỳ đâu.”

Vân Hi ra dấu “chém” với Thanh Y, Thanh Y nâng tay chường một cái, nha đầu kia liền ngã xuống đất.

Vân Hi bước vội tới: “Trước tiên giấu nha đầu này đi.”

Thanh Y xé một miếng vải trên y phục của nha đầu rồi nhét vào miệng người nọ, sau đó trói tay lại, giấu nằng ta ở phía sau một đồng cũi trong viện.

Vân Hi đẩy cửa phòng ra, chân mới bước vào đã ngửi thấy một mùi kỳ lạ: “Tiểu thư coi chừng, trong phòng có khí gây mê.”

Thanh Y lúi nhúi ra ngoài, còn mình thì che mũi chạy nhanh vô trong, ôm Triệu Ngọc Nga ra khỏi phòng.

Chỉ thấy sắc mặt Triệu Ngọc Nga ửng hồng, cặp mắt sưng lên, cơ thể mềm nhũn như bùn. Vân Hi thầm nghĩ không ổn, Triệu Ngọc Nga bị người ta hạ dược. “Thanh Y, chúng ta nhanh rời khỏi đây đi. Lâm di nương lừa tỳ ấy đến đây, chỉ sợ không có ý tốt.”

Thanh Y gật đầu rồi cũng Triệu Ngọc Nga né người trong phủ chạy đi, còn Vân Hi chạy về Thiên viện.

Lý ma ma cùng nha đầu Lệ Nhi thấy lúc Triệu Ngọc Nga đi ra ngoài còn rất khỏe mạnh, bây giờ trở về lại ngây ngốc không tỉnh táo, bọn họ bị dọa sợ đến khóc lên.

Vân Hi nói: “Tỳ ấy không sao, chỉ là có người muốn hãm hại nên hạ xuân dược lên người. Các người đi chuẩn bị nước lạnh lau mặt cho tỳ ấy là được.”

Lúc này Lý ma ma mới tức giận: “Phu nhân đáng thương vừa mới qua đời, ai muốn hại tiểu thư chứ?”

“Bất kể là ai muốn hại tỳ ấy, ta cũng sẽ không để họ vui vẻ!” Vân Hi lạnh lùng nói, lại dặn dò Lý ma ma cùng nha đầu Lệ Nhi phải giấu Triệu Ngọc Nga đi, không thể để bọn người kia lại gạt tỳ ấy đi lần nữa.

Hai người kia đều do Tạ Viện lúc còn sống dạy bảo, bởi vậy vô cùng trung thành với Triệu Ngọc Nga, đồng loạt gật đầu: “Tam tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ trông đại tiểu thư thật kỹ.”

Cùng Thanh Y ra khỏi linh đường của Thiên viện, mắt Vân Hi bỗng sáng lên, “Thanh Y, Lâm di nương muốn hại Ngọc Nga tỳ, ta muốn ăn miếng trả miếng.”

Thanh Y hỏi: “Tiểu thư muốn làm gì?”

Vân Hi cười lạnh: “Xách Lâm di nương vào phòng đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mưu Kế Của Triệu Hoài

Hành động của Thanh Y rất nhanh, chỉ chớp lát đã đưa Lâm di nương tới.

Lâm di nương bị đánh ngất, Thanh Y mang bà ta vào trong phòng của tiểu viện, đồng thời còn lột hết y phục của bà ném lên giường, lúc này mới phui tay đi ra ngoài tìm Vân Hi.

Nàng thần thần bí bí cười một tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ đút viên thuốc đó cho Lâm di nương nuốt vào rồi, phụ nhân này thật đúng là quá ác độc, chúng ta dạy dỗ bà ta, nhất định phải ăn miếng trả miếng.”

Giương mặt Vân Hi tối sầm lại: “Bà ta hại chết cô cô, còn định hại Ngọc Nga tỳ, ta sẽ không bao giờ bỏ qua. Thanh Y, người đến phủ Đông Bình Hầu truyền tin cho phu nhân bên ấy, nói Triệu Hoài muốn tặng mỹ nhân cho Hầu gia ở bên ngoài, hiện ở tại Triệu phủ.”

Với tính tình ghen tuông ngập trời của An phu nhân, Triệu Hoài đừng nghĩ sẽ có được ngày bình yên.

“Vâng, tiểu thư.” Thanh Y trả lời rồi nhanh chóng ra khỏi Triệu phủ.

Sau khi Thanh Y rời đi, Vân Hi gọi Thanh Thường vẫn luôn âm thầm đi theo nàng ra, đưa mật chỉ mà Nguyên Vũ Đế viết cho Triệu Hoài đưa cho nàng ta, “Dùng tốc độ nhanh nhất sao chép thành một trăm bản, dán ở gần mấy quán ăn, chợ búa, hoặc là thanh lâu gì đó. Nói chung nơi nào có nhiều người đi lại thì dán ở nơi đó cho ta.”

Thanh Thường gật đầu rồi cũng vội vã rời đi.

Nếu là mật chỉ của Nguyên Vũ Đế thì chắc chắn hần không hy vọng người ngoài biết mưu đồ bí mật của mình với Triệu Hoài, nếu thông báo chuyện này ra ngoài thì sao? Vân Hi nhướn mày, lúc này chỉ sợ Triệu Hoài sẽ gánh tội không hết đầu.

Nếu hần ta chỉ đơn thuần ngược đãi tiểu cô của Tạ phủ cùng con gái của mình, nàng giúp Triệu Ngọc Nga thì cũng không nói tới, nhưng hần lại là người của Nam Cung Thần. Nam Cung Thần! Sắc mặt Vân Hi tối lại, mấp máy môi xoay người trở lại linh đường ở Thiên viện của Triệu gia.

...

Sau khi An phu nhân nhận được tin tức thì lập tức nổi trận lôi đình, nha đầu bên cạnh không hiểu gì nên vội hỏi: “Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì sao?” An phu nhân cắn răng nghiêng lợi đập tay lên bàn, “Cái lão vô học Triệu Hoài, lại dám làm chuyện không đầu với An gia ta! Hừ, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua cho lão ta! Đi, đi tới Triệu phủ với ta! Mang thêm mấy người nữa!”

“Vâng, phu nhân!”

...

Trong sảnh chính của Triệu gia, Triệu Hoài đang đi bên cạnh Đông Bình Hầu, lão gia chi thứ hai* của Triệu gia là Triệu An có chuyện cần bàn với Đông Bình Hầu nên cũng tới đây, ngồi trò chuyện bên cạnh.

* ý chỉ con của vợ lẽ trong nhà.

Ba người vừa khách sáo trò chuyện vừa uống trà. Triệu Hoài vội vàng tự tay ngâm trà cho Đông Bình Hầu, mặt tươi cười: “Hầu gia, sau này lão phu đều dựa vào ngài.”

Trên bàn nhỏ để ba ly trà, của Triệu Hoài, Đông Bình Hầu, còn một ly kia là dành cho đường đệ của Triệu Hoài – Triệu An.

Lão gia chi thứ hai của Triệu gia – Triệu An đảm nhiệm một chức vụ nhỏ ở Đại Lý Tự*, vụ án đầu tay của hần có liên quan đến phủ Đông Bình Hầu mà chưa có cơ hội đề cập thông với Đông Bình Hầu, bây giờ hần tới phụng viếng trưởng tẩu của mình, lại đứng dịp gặp được người mình đang mong chờ nên tới trò chuyện cùng.

* Đại lý tự là một trong 6 tự trong quan chế Lục tự. Đại lý tự là cơ quan có nhiệm vụ xét lại những án nặng đã xử rồi, như án về tử tội hay tội lưu rồi gọi kết quả cuộc điều tra qua bộ Hình để đệ tâu lên vua xin quyết định.

Hết lần này tới lần khác đường ca Triệu Hoài cứ kéo Đông Bình Hầu nói chuyện, hần không chen miệng vào được nên rất buồn bực trong lòng. Thấy trên bàn có ly trà nhỏ, hần cầm lấy uống cạn một hơi.

Triệu Hoài hàn huyên mấy câu với Đông Bình Hầu, lúc cúi đầu nhìn thì thấy hai chiếc ly trên bàn nhỏ đã trống không.

Ông chớp mắt mấy cái, Đông Bình Hầu còn chưa uống mà, vậy là Triệu An uống sao?

Triệu Hoài hung hăng trợn mắt nhìn Triệu An một cái, khi không tiểu tử này chạy tới đây làm gì chứ? Triệu An cũng trừng lại, chỉ muốn để người thăng quan phát tài, không muốn ta thuận lợi sao?

Triệu Hoài vẫn nhẫn nhịn bỏ qua Triệu An ở một bên, lại rót ly trà khác. Triệu An cảm thấy chán nản nên cầm lên uống tiếp, Đông Bình Hầu cũng cầm một ly khác uống hết, lúc Triệu Hoài cúi đầu nhìn lại thấy hai ly trống không.

Uống hai ly rồi, cũng đến lúc rồi chứ? “Hầu gia, ty chức có chuyện muốn thỉnh giáo ngài.”

Đông Bình Hầu bị Triệu Hoài quán lấy thì bực mình, nhưng ngại vì mấy ngày trước Hoàng Thượng tìm lão ta bàn chuyện bí mật nên rất muốn biết Hoàng Thượng tìm lão vì chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là cố nhẫn nại.

Triệu Hoài là Thông Chính Sử, biết chuyện trên, biết chuyện dưới, chức quan không cao cũng không thấp, nhưng là một chức vị vô cùng quan trọng.

Khoảng thời gian trước Hoàng Thượng bị bệnh nặng hơn hai tháng lại có chuyển biến tốt, thế là ngồi trong thư phòng triệu kiến không ít thần tử. Điều này làm các triều thần trong cung không biết chuyện gì, hoang mang cực độ, có phải Hoàng Thượng muốn tự mình chấp chính rồi không? Có phải ngày Cổ Quý điều khiển toàn bộ thay Hoàng Thượng đã đến lúc chấm dứt?

Để không phải lựa chọn sai mà mất tính mạng, mặc dù trong lòng Đông Bình Hầu rất tức giận về chuyện nữ nhi của Triệu Hoài cắt của quý của con trai mình, ông chỉ biết kìm nén nghe Triệu Hoài lải nhải như bà già bên tai.

“Nói đi, chuyện gì.” Đông Bình Hầu lại uống một ly trà, không kiên nhẫn hỏi lại.

“Ty chức muốn mời ngài đến Tiểu Cúc Hiên ở hậu viện bàn bạc. Nơi này...” Nơi này có quá nhiều người không liên quan. Ông hung hăng trợn mắt nhìn tên đường đệ không có mặt Triệu An của mình rồi nói.

Tiểu tử này thật không biết điều, mình đang nói chuyện quan trọng, Triệu An tới đây tham gia làm gì chứ?

Triệu An không để ý tới ông ta, cũng không nề nang trợn mắt nhìn lại Triệu Hoài, người mới là người không có phận sự đó! Ta có chuyện cần tìm Đông Bình Hầu mà.

Triệu An không biết điều khiến Triệu Hoài không thể chờ đợi được nữa, ông ta kéo Đông Bình Hầu rồi đi, “Hầu gia, ngài đến chỗ này cùng ty chức đi.” Nói xong kéo Đông Bình Hầu bước nhanh tới Hậu viện.

Đông Bình Hầu cho là chuyện cơ mật của Hoàng Thượng nên không từ chối, chân bước nhanh theo.

Triệu An vừa nhìn thấy đã không vui, sao Triệu Hoài lại muốn ở riêng với Đông Bình Hầu chứ? Hắn cũng có chuyện quan trọng muốn hỏi đó. Thế là hắn cũng đứng dậy theo hai người tới Hậu viện. Chẳng qua Triệu Hoài đi quá nhanh nên đã bỏ Triệu An lại khá xa.

Triệu Hoài mời Đông Bình Hầu vào Tiểu Cúc Hiên, “Hầu gia chờ ở đây một chút, ty chức cầm văn thư tới rồi bàn bạc với ngài.”

Đông Bình Hầu cũng không hề nghi ngờ, cho rằng thật sự Triệu Hoài lấy mặt chỉ của Hoàng Thượng ra cho ông đọc nên phát tay: “Lão phu ở đây, người đi nhanh đi.”

Triệu Hoài nhìn thấy ở cửa phòng có một đôi giày của nữ tử, thầm nghĩ quả nhiên Lâm di nương đã sắp xếp xong xuôi, ông vui rạo rực ra khỏi Tiểu Cúc Hiên, còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Đông Bình Hầu đứng ở phòng ngoài đang muốn tìm ghế ngồi xuống thì phát hiện ngọc bội bên hông biến mất từ lúc nào. Ngọc bội kia là của An phu nhân tặng ông vào đêm tân hôn, An phu nhân từng hung hăng tuyên bố, cho dù ông ta có nằm liệt giường hay bị sao đi chăng nữa, không được làm mất ngọc bội này.

Ông bị hù dọa không nhẹ, vội vàng ra khỏi Tiểu Cúc Hiên, một đường quay về đại sảnh của Triệu gia, vừa đi vừa tìm kiếm ngọc bội của mình.

Đông Bình Hầu vừa mới đi thì nhị lão gia của Triệu gia, Triệu An cũng tới, vừa rồi hắn thấy Triệu Hoài kéo Đông Bình Hầu chạy nhanh về hướng Tiểu Cúc Hiên của tiểu viện này, nói vậy hai người đến đây để bàn bạc rồi.

Cửa tiểu viện còn mở, hắn đạp chân đi vào trong. Trong phòng có mùi hương thật kỳ lạ, hắn hít vào một hơi sâu đã thấy cơ thể nóng ran khó nhịn.

Mới vừa rồi ở đại sảnh hắn cũng rất khát nước, không biết đường huynh cho hắn uống trà gì, tại sao càng uống càng khát chứ? Thế nhưng lúc đó hắn đang suy nghĩ làm sao có thể nói chuyện với Đông Bình Hầu nên chưa hỏi đường ca được.

Lúc này lại càng khát nước hơn nữa, không hiểu vì sao cả người vô cùng khó chịu, thế là hắn bắt đầu tìm nước uống trong phòng, vì phòng ngoài trống rỗng không có gì nên hắn đi vào trong để tìm.

Lúc cửa phòng trong mở ra thì mùi hương kia càng đậm.

Triệu An bắt đầu cảm thấy chóng mặt, nơi nào đó trên cơ thể càng không nhìn được. Hắn lắc lắc đầu, lão đảo nghiêng ngã ngồi xuống mép giường, bàn tay quơ quạng đụng phải gì đó, vừa mở mắt nhìn đã thấy chính là hai bắp đùi của nữ nhân đang lộ ra bên ngoài.

Chân dài trắng như ngọc thật mê người, hắn không chút suy nghĩ liền chui vào trong màn.

Người nằm trên giường đang rên rỉ, giọng nói mê người, hắn mơ màng đưa tay vuốt ve, da thịt của nữ nhân kia mềm mượt như gấm vóc, lại không mặt quần áo, mùi thơm da thịt thật mê người.

Lâm di nương đang khó chịu thì phát hiện có nam nhân gần bên người, nhanh chóng ôm chầm lấy người nọ, dùng sức kéo đai lưng của đối phương. Chỉ trong chớp lát hai người đã dây dưa một chỗ, tấm màn lay động không ngừng, nam nhân nữ tử tùy ý phát tiết, ở ngoài phòng cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Sau khi Triệu Hoài đưa Đông Bình Hầu tới Tiểu Cúc Hiên thì xoay người đi tới Tiền viện, lúc đi tới ngã rẽ thì thấy một con đường dẫn tới Thiên viện, nơi bố trí linh đường, quan cữu của Tạ Viện còn đặt trong đó vì ngày mai mới đưa tang.

Ông ta đứng trầm ngâm một lúc lâu sau đó đi tới Thiên viện. Trong linh đường chỉ có ma ma cùng nha đầu của Triệu Ngọc Nga đang ngồi ở đó.

Dù sao Tạ Viện và ông cũng từng là phu thê trong khoảng thời gian dài, Triệu Hoài tiến tới thắp một nén hương cho Tạ Viện rồi lại ra về không biết gì tới hỏi Lý ma ma cùng nha đầu Lệ Nhi: “Đại tiểu thư đâu?”

Lý ma ma nhớ tới lời Vân Hi dặn lúc nãy nên trả lời ông: “Không phải đại tiểu thư đi tìm lão gia sao? Được nha đầu Tiểu Hồng của Lâm di nương đưa đi rồi.

Không sai, xem ra đúng là Lâm di nương đã sắp xếp xong xuôi rồi, ông gạt đầu một cái, giả vờ nói: “Đúng rồi, ta tìm nó bàn chuyện một chút, thì ra đến Tiền viện trước ta rồi.”

Lúc này Triệu Hoài mới hài lòng rời khỏi Thiên viện.

Lý ma ma thấy Triệu Hoài đi xa, bấy giờ mới lắc đầu nói với Lệ Nhi ở bên cạnh: “Phu nhân qua đời được mấy ngày rồi, lão gia đến linh đường thắp hương cũng không tới nhìn mặt phu nhân lần cuối. Đời này của phu nhân đã sai lầm rồi.”

Lệ Nhi lau nước mắt: “Chỉ hy vọng vị hôn phu của tiểu thư sẽ không giống như lão gia.”

An phu nhân nhanh chóng mang người đến Triệu phủ, người giữ cửa thấy vậy cho rằng tới gây chuyện nên ngăn cản, lại bị Vân Hi quát: “Vị này là phu nhân của Đông Bình Hầu, mất các người bị mù sao?”

Danh tiếng của An phu nhân vang dội trong Kinh Thành, không ai không biết nên người giữ cửa vừa nghe thấy thế đã vội đứng sang một bên.

“Lão gia nhà ta đâu? Dám gạt ta thì ta phá phủ của các người!” An phu nhân bắt lấy người giữ cửa hung hăng hỏi.

Người hầu của Triệu gia đang vội đón tiễn khách, làm sao biết ông ta ở đâu chứ.

Mà có biết cũng không dám nói.

An phu nhân càng thêm tức giận, tên thất phu chết tiệt, có phải trễ thêm một chút nữa thì bọn chúng sẽ cút cùng nhau hay không?

Người hầu tâm phúc của Triệu Hoài nói: “An phu nhân, Hầu gia tới phúng viếng Triệu phu nhân xong, đã rời đi rồi.”

“Người nói vậy, ông ta chưa về phủ.”

Vân Hi vẫn đứng ở cửa chờ An phu nhân, nàng tiến lên trước thi lễ: “An phu nhân, cháu thấy Hầu gia được cô phụ của cháu dẫn tới Tiểu Cúc Hiên ở Hậu viện uống trà rồi.”

Hậu viện sao? Uống trà à? Hừ! Chỉ sợ không chừng đang làm việc gì xấu xa mà thôi.

An phu nhân nắm áo Vân Hi: “Người dẫn ta đi!”

Vân Hi gạt đầu một cái, “Vâng.”

Triệu Hoài rảnh rỗi dạo trong Hậu viện một vòng, bấm tay tính toán thời gian thì thấy cũng đã đến lúc nên vội trở lại Tiểu Cúc Hiên.

Ông ta trốn ngoài phòng, mơ hồ nghe thấy âm thanh khác thường liền biết chuyện đã thành, lúc này mới yên tâm đẩy cửa vào trong, tính toán sẽ bắt tại trận, buộc tội Đông Bình Hầu.

Chẳng qua vừa đẩy cửa vào thì đã thấy trên con đường nhỏ của Tiểu Cúc Hiên, Đông Bình Hầu An phu nhân đang nổi giận dưng dưng mang theo đám người chạy tới...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tự Diệt Vong

An phu nhân là người nổi tiếng ương ngạnh không phân rõ phải trái trong Kinh Thành, làm sao đám người hầu yếu như liễu ra trước gió của Triệu gia có thể ngăn bà được?

Bà bày ra gương mặt của hung thần mang theo bảy tám bà tử cao to rầm rập bước tới, thấy Triệu Hoài đang đứng lén lút ở trước thì bà nhủ mắt lại, tiểu tử được lắm, dám tính toán đến bà đây, có phải chán sống rồi không hả? Đáng chết!

“Xông vô cho lão nương, mang Hầu gia ra!” An phu nhân gầm lên một tiếng, bảy tám bà tử phía sau vén tay áo chạy về phía Tiểu Cúc Hiên.

Vân Hi lặng lẽ lui về phía sau, Thanh Y đưa nàng trốn vào sau một bụi hoa.

Nhìn Triệu Hoài trước mắt đang sợ đến mặt xám như tro đứng bất động tại chỗ, chạy cũng không biết chạy đường nào, Thanh Y cười ha ha một tiếng, “Triệu Hoài gặp An phu nhân, để xem ông ta chịu được đến đâu.”

Vân Hi cong môi: “Đáng đời cho lão, tính toán với ai không nói, lại dám làm như thế với An phu nhân sao? Chắc hẳn lão muốn chết rồi. Ba năm trước Cố Thái sư quyền thế ngập trời mời Đông Bình Hầu vào thanh lâu uống hoa tửu*, lúc bị An phu nhân biết chuyện, bà ta cũng mang theo mấy bà tử chạy tới gây chuyện, còn đá bay bàn uống rượu của Cố Thái sư, đánh mấy nữ nhân thanh lâu bởi bàn đến sung mặt, có một nữ nhân còn bị bà nhéo đến bầm tím người.”

*hoa tửu: uống rượu có nữ tử hầu hạ bên cạnh.

Thanh Y cố chịu đựng nén cười, kéo tay Vân Hi: “Tiểu thư, người xem Triệu Hoài bị đánh kìa.”

Trước Tiểu Cúc Hiền, lúc An phu nhân đã chạy tới nơi thì Triệu Hoài mới nhớ ra phải bỏ chạy.

An phu nhân nhanh tay túm lấy vạt áo của ông, hung hăng giơ tay tát Triệu Hoài một cái thật vang, lớn giọng quát lên: “Hầu gia nhà ta đâu?”

Triệu Hoài nhin đau trên mặt, lúng túng cười một tiếng: “An phu nhân, sau khi Đông Bình Hầu tới phúng viếng thể tử của ta đã rời đi rồi.” Có đánh chết ông cũng không thể nói cho An phu nhân biết Đông Bình Hầu vẫn còn ở trong Triệu phủ.

An phu nhân nhìn Triệu Hoài cười lạnh: “Ngươi dám gạt ta, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

“Là thật mà, không tin phu nhân đến Tiền viện kiểm tra xe ngựa đi, đâu còn ở đây.”

“Không có ở đây sao? Ngươi cho ta là đứa bé ba tuổi sao, chẳng lẽ ngươi không biết cách sắp xếp cho người nào đó đánh xe ngựa của Hầu gia đi chỗ khác?” An phu nhân cười lạnh, nâng một vật trong tay mình lên quơ quơ trước mặt Triệu Hoài, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đây chính là tín vật bên người của Hầu gia nhà ta, cho dù mạng lão ta có mất thì cũng không dám rời nó đâu, ngươi dám nói ông ta đi rồi sao? Lừa ai đó!”

Dĩ nhiên Triệu Hoài biết đó là vật của Đông Bình Hầu, đầu óc lập tức trống rỗng, làm sao lại đúng lúc bị An phu nhân nhặt được như thế chứ?

An phu nhân không nhìn Triệu Hoài nữa, đẩy ông ta qua một bên rồi nói với bà tử: “Đề lão nương vào bên trong lục soát!”

Một vài bà tử dẫn đầu vào trong viện, An phu nhân theo sát phía sau.

Lúc mọi người vừa đi tới cửa phòng thì nghe thấy giọng rên rỉ của nam nữ, lúc này Triệu Hoài đi cũng không được mà không đi cũng không xong, ông ta đi lòng vòng tại chỗ.

Nếu đi, lúc đó Đông Bình Hầu không nhận thì sao? Không phải nữ nhi của ông mất sự trong sạch vô ích sao? Nếu không đi thì sẽ bị An phu nhân nắm lấy đánh chết đúng chứ?

Vân Hi nhìn Triệu Hoài chật vật ở phía trước thì cười lạnh: “Ông ta bị đánh là đáng đời, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đi tìm Ngọc Nga tỷ, hôm nay ảm ỉ như thế, nhất định Triệu gia sẽ gặp chuyện không may. Bảo Ngọc Nga tỷ thu dọn đồ cưới của cô cô một chút, tránh lúc mọi người hỗn loạn lại có kẻ tiểu nhân thuận tay cầm đi mất.”

“Tiểu thư nói rất đúng, chúng ta đến Thiên viện đi. Triệu đại tiểu thư trúng xuân được, cũng không biết có đỡ hơn chút nào chưa.”

Hai người yên lặng rời đi, chạy về phía linh đường ở Thiên viện của Triệu gia.

An phu nhân nghe những âm thanh khiến người ta đỏ mặt kia, bà tức giận đến mắt đỏ ngầu, giận giữ gầm lên một tiếng: “Phá cửa cho lão nương!”

Lệnh vừa nói ra, mấy bà tử đồng loạt đập cửa xông vào, chỉ thấy giường nhỏ trong phòng cùng chiếc màn không ngừng lắc lư, loáng thoáng bên trong có hai người, y phục của nữ nhân kia đều bị ném đầy trên đất. Tà âm bắt đầu truyền đến từ bên trong.

An phu nhân giận tím mặt xông lên thẳng tay kéo màn xuống.

Trên giường chính là cảnh xuân cung* ướt át khiến tất cả bà tử đều cả kinh.

An phu nhân chớp mắt mấy cái, đột nhiên cười ha hả, vừa cười vừa vỗ tay, tâm tình thật tốt đi ra ngoài, lúc thấy Triệu Hoài đang lưỡng lự đứng ở cửa thì tiến đến vỗ vai ông ta: “Chúc mừng Triệu đại nhân, chúc mừng Triệu đại nhân nhé, mười tháng sau, di nương nhà ngươi sẽ lại sinh cho ngươi chất tử đó, ha ha ha ha...”

Lúc này ở phía đường nhỏ của Tiểu Cúc Hiền, Đông Bình Hầu cũng đi tới, vừa đi vừa hỏi người ta có thấy miếng ngọc bội ông làm mất hay không.

An phu nhân chạy lên ôm tay ông ta, vui vẻ ra mặt: “Tướng công, người tới Triệu phủ cũng không đưa thiếp tới, vì thế cũng muốn tiễn Triệu phu nhân một đoạn mà.”

Đông Bình Hầu bị hành động của phu nhân làm cho ngẩn người, nhưng thấy bà đang vui vẻ, tâm tình của mình cũng vui vẻ theo, ông vỗ vỗ tay bà: “Cũng không phải sợ nàng một sao.”

Mà Triệu Hoài cũng kinh ngạc không giải thích được, làm sao Đông Bình Hầu lại ở ngoài thế kia? Vậy người bên trong là ai? Đầu ông như nổ tung, lập tức nhấc chân xông vào bên trong.

Bà tử An thị mang tới cũng vừa đi vừa cười, thấy Triệu Hoài thì nháy mắt, chúc mừng Triệu đại nhân có chất tử.

Cái gì mà chất tử chứ?

Triệu Hoài đi mấy bước đã vào trong phòng, thấy trên giường có hai người đang say sưa “đánh” nhau kịch liệt, chính là tiểu thiếp Lâm di nương của ông cùng đường đệ Triệu An, hình ảnh vô cùng ướt át, trên người cả hai đều không có mảnh vải che thân, thiếu chút nữa là máu trong người ông đã phun ra ngoài.

“Các ngươi, đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ!”

Triệu Hoài tức giận quát một tiếng, trong lòng càng kêu gào thì gương mặt già nua càng nhăn nhoe hơn, chẳng những không nắm được Đông Bình Hầu trong tay mà còn khiến chuyện xấu của mình bị người khác nhìn thấy.

Hai người trên giường bị ông lôi kéo một lúc lâu mới buông ra, thế nhưng vẫn còn lưu luyến lôi kéo tay nhau, bị Triệu Hoài bưng một chậu nước lạnh tói dội lên đầu mới tỉnh táo trở lại.

Lâm di nương lạnh đến run lên, nhìn thấy mình cùng tiểu thúc nằm trên giường với nhau, trên người bà lại có vô số vết bầm tím, dấu vuốt ve, bà bị dọa sợ đến hét âm lên: “Ta... Ta ta ta, chuyện gì xảy ra? A... Lão gia, thiếp thân bị người ta hãm hại!”

Mà Triệu An cũng vừa giận vừa sợ, thẳng chân đá Lâm di nương xuống giường: “Tiện nhân ia, lại dám hại ta sao! Đại ca, là ả ta hạ được đệ!”

Triệu Hoài giận đến hai mắt đỏ ngầu, tát mỗi người một cái.

“Còn không mau mặc quần áo vào, thật mất mặt!”

Làm sao ông không biết Lâm di nương bị người ta hãm hại chứ? Trong phòng có mê hương, vốn là đại nữ nhi ở trong phòng, tại sao lại thành Lâm di nương?

Lâm di nương ân ái với ông hai mươi năm, ông biết bà không phải người là loi ong bướm, đường đệ Triệu An có lão bà ghê gớm, lại nhát như chuột, chưa kể bình thường hai người này rất hiếm khi nói chuyện với nhau.

Còn nữa... Vừa rồi rõ ràng ông đưa ly nước trà có mê dược cho Đông Bình Hầu uống, tại sao ông ta lại không sao, còn Triệu An lại bị chứ?

Triệu An bị dọa sợ chỉ biết vội vàng tìm y phục mặc vào.

Mà lúc này lại có một phụ nhân la hét bên ngoài Tiểu Cúc Hiên, lúc xông vào thấy ba người trong phòng, mở miệng đã mắng, gờ tay đánh không ngừng.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt Triệu An cùng Lâm di nương có vô số dấu tay, dấu giày.

Thì ra là phu nhân của Triệu An luôn bất hòa với Triệu Hoài, bà thấy thê tử của Triệu Hoài mất, lại có phu nhân của Đông Bình Hầu tới gây chuyện, vốn tới để xem náo nhiệt, ai ngờ nhân vật chính lại là nam nhân của mình.

“Tiện nữ nhân, dám quyến rũ tướng công của ta, ta đánh chết ngươi! Đồ không biết xấu hổ!” Lão bà của Triệu An cũng rất to lớn, cời gậy ra đánh lên người Lâm di nương một cách mãnh liệt.

Tiếng khóc, tiếng thét chói tai cùng tiếng quát mắng khiến trong nhà tạo thành một trận hỗn loạn.

Bên ngoài Tiểu Cúc Hiên, ánh mắt của Đông Bình Hầu cũng ngày càng lạnh lẽo.

Nhìn vào trò hề ầm ĩ trước mắt cũng nhận ra đây là âm mưu của Triệu Hoài, nếu không phải ông đánh rơi ngọc bội phải ra ngoài tìm thì chỉ sợ người tăng tịu trong đó chính là ông.

Nếu như bị An thị bắt được tại chỗ, không chỉ có mình bị mất mặt mà giữa phu thê ông không thể thiếu một cuộc đại náo.

Ầm ĩ trong nhà, người khác mừng rỡ chế giễu, vậy An phủ có lợi ích gì chứ?

Triệu An nói là mình bị hạ dược. Không phải vừa rồi ông uống trà với hai huynh đệ Triệu gia sao? Chắc hẳn ly trà có bỏ thuốc đã bị Triệu An uống mất, ông tránh được một kiếp rồi.

An phu nhân vẫn còn giận Triệu gia vì nhi tử bảo bối An Cường của mình bị Triệu Cận cắt mất. Hoàng Thượng có xử phạt Triệu gia như thế nào thì trong lòng bà vẫn bất mãn, trước mắt lại có cơ hội như thế này nên khuyến khích tướng công của mình: “Hầu gia, Triệu đại nhân quản việc nhà không nghiêm nên lúc tang lễ của phu nhân lại dung túng cho huynh đệ tăng tịu với thiếp thất của mình, thật là không đếm xỉa đến phép tắc của Đại Lương ta. Lão gia thân là thần tử trong triều, có thể nào ngồi nhìn như thế sao?”

Đông Bình Hầu cũng vô tình phát hiện, nếu lần này Triệu An kia là mình, làm chuyện vô sỉ như thế trong tang lễ của phu nhân Triệu Hoài, đương nhiên tiền đồ của ông sẽ bất lợi, với thù oán lẫn trước thì nhân cơ hội này buộc tội ông, hành động này như bỏ đá xuống giếng, Triệu Hoài sẽ xử đẹp An gia.

Nghĩ tới đây, Đông Bình Hầu đen mặt không nói một lời rời khỏi Triệu phủ, đi thẳng vào Hoàng cung.

Trong Triệu phủ, hai bên nhà đang huyên náo thật lớn. Còn ở bên ngoài, Vân Hi cùng Thanh Thường đang dán mật chỉ đã được sao chép cẩn thận lên khắp nơi, chỉ mới một canh giờ mà cả Kinh Thành đã biết chuyện này.

Đoạn Dịch nghe Thanh Nhất bẩm báo thì cười một tiếng: “Tiểu nữ tử đó, vậy mà nghĩ tới cả việc lợi dụng Hoàng Thượng. Nhưng mà lần này lợi dụng đúng rồi, Triệu gia sẽ đi tong thôi.”

Nói xong hắn cầm mật chỉ gốc được lấy trộm từ chỗ Tạ phủ gạch tên Triệu Hoài.

Mà trong phủ Tấn Vương, Nam Cung Thần đang uống trà cũng tức giận đập ly xuống đất, vội vàng cỡi ngựa vào Hoàng cung.

Tẩm cung của Hoàng đế, trong điện Đế Hoàn.

Nam Cung Thần quỳ gối trước Nguyên Vũ Đế, vẻ mặt như đưa đám.

“Thần vô dụng, dùng người không đúng nên khiến Hoàng Thượng thất vọng.”

Nguyên Vũ Đế mở đôi mắt đã hơi vằn đục nhìn Nam Cung Thần đang cúi đầu quỳ dưới đất, tay buông thõng xuống.

Hai mươi năm qua, đã lâu người trước mặt có thể trở thành một thanh niên độc bá một phương, chẳng qua...

Nguyên Vũ Đế thở dài một tiếng: “Người đứng lên đi, thời gian của trẫm không còn nhiều nữa, cũng không biết có thể giúp người bao lâu...”

“Hoàng Thượng...” Nam Cung Thần nghẹn ngào kêu một tiếng, quỳ trước triều Long sập, người trên giường quen thuộc đến thế, nhưng đôi mắt kia lại quá xa lạ.

Nguyên Vũ Đế vỗ Long sập, không nhìn được lại ho khan, “Người... Người đó, làm sao để mọi chuyện thành ra như thế chứ? Nếu kinh động đến nữ nhân kia, người yên lặng nhiều năm qua như thế cũng uống phí thời... Nếu cuối cùng thất bại thì người và trẫm đều là tội nhân thiên cổ!”

Nguyên Vũ Đế nói xong lại ho một trận.

“Hoàng Thượng nói ai là tội nhân thiên cổ vậy?” Giọng nói nhẹ nhàng êm dịu của nữ tử vang lên ở cửa điện, một trận gió mang theo hương thơm bay tới, Cố Quý phi diễm lệ xuất hiện ở ngay cửa.

Gương mặt Nam Cung Thần không khỏi lạnh đi, bàn tay trong tay áo nắm thật chặt thành nắm đấm.

Nguyên Vũ Đế nhìn người vừa tới, trên mặt bày ra nụ cười lạnh.

Cố Quý phi đội trâm Thập Phụng, kiều diễm bước tới long sập, thấy Nam Cung Thần quỳ trên đất thì khẽ cau mày, lạnh giọng nói: “Sao Hoàng Thượng không nghe lời của nô tỳ, tại sao để ngoại nam tiến vào tẩm điện chứ? Chẳng lẽ không nghe lời của nô tì sao? Phải biết cơ thể người đang rất yếu, không được suy nghĩ nhiều.”

Nam Cung Thần ngẩng đầu nhìn Nguyên Vũ Đế, ông ta gật đầu với hắn một cái, “Người đi xuống trước đi.”

“Thần cáo lui.” Nam Cung Thần đập đầu rồi lui ra ngoài điện.

Cố Quý phi chờ bóng dáng của Nam Cung Thần biến mất, lúc này mới đi về phía long sập, cơ thể nhỏ bé ngồi kế bên Nguyên Vũ Đế, nũng nịu nói: “Hoàng Thượng, người có ý gì chứ? Bầy mưu kế bảo Triệu Hoài âm thầm lôi kéo ba mươi hai thần tử, có phải nghi ngờ nô tỳ xử lý chính vụ không ổn hay không?”

Nguyên Vũ Đế cảm tức nhìn bà không nói một lời.

Cố Quý phi dịu dàng cười một tiếng: “Còn Tấn Vương Thế tử, dường như gần đây Hoàng Thượng rất thích triệu kiến hắn ta. Nhưng mà hắn tuổi trẻ tài cao, giỏi văn giỏi võ, cũng là một nhân tài. Triều chúng ta còn thiếu người như thế đấy!”

Đột nhiên Nguyên Vũ Đế lo lắng nhìn Cố Quý phi, nói: “Hắn cũng không xem là người nào mới, tài năng còn kém xa đệ đệ Cố Phi Mặc của nàng. Chẳng qua nói thế nào phủ Tấn Vương cũng từng là công thần khai quốc, Tấn Vương bị bệnh nằm liệt giường lâu năm rồi, người thừa kế vị trí của ông ta cũng không thể hưởng bổng lộc vô ích như thế, nhiều hay ít cũng phải cống hiến cho triều đình.”

“Nô tì cũng cảm thấy hắn không bằng Cố Phi Mặc, hắn thống lĩnh Vũ Lâm Vệ như thế nào vậy? Tại sao lại để người khác lấn hơn một trăm tờ thông báo ở Kinh Thành? Để họ thông báo toàn bộ quan viên nào được lên chức, quan viên nào bị hạ chức ở trong triều ra bên ngoài hả? Đặt tôn nghiêm của Hoàng Thượng ở chỗ nào?”

Cố Quý phi không còn cười nữa, giọng nói lạnh lẽo: “Thật sự là năng lực nghèo nàn, Hoàng Thượng nên cất chức của hắn.”

Nguyên Vũ Đế híp mắt lại, cong môi cười: “Dù thế nào hắn cũng là Thế tử của Tấn Vương phủ, vừa mới lên chức đã bị cất chức, làm sao trẫm có thể lôi kéo mấy Quận Vương Quốc Công khác chứ?”

“Không cất chức cũng được, vậy để hắn đổi cho Tạ Nhị công tử đi, hắn là phó, Tạ Thành thì chính.” Cố Quý phi dịu dàng đáng yêu cười một tiếng: “Hoàng Thượng thấy như thế có được không?”

Nguyên Vũ Đế nhìn chằm chằm vào bà ta, hồi lâu mới nặn ra được một chữ từ trong cổ họng: “Được.”

“À, còn có Triệu Hoài, hôm nay sổ sách buộc tội hắn cũng chất đống trên bàn, Hoàng Thượng còn muốn dùng thần tử như vậy sao? Không sợ làm tổn thương những đại thần chính trực luôn vì người sao?”

Nguyên Vũ Đế xanh mặt không nói lời nào.

Cố Quý phi cười cười: “Có phải gần đây Hoàng Thượng không uống thuốc không? Tại sao thần sắc lại kém đi nhiều như vậy? Để nô tỳ tự mình hầu hạ người uống.”

Tay bà chuyển động một cái đã xuất hiện một viên thuốc màu xanh biếc trên đầu ngón tay, móng tay sơn màu đỏ tươi, viên thuốc lại có màu xanh, hai màu sắc này cận kề nhau, thật quý dị, thật kinh khủng.

Nguyên Vũ Đế kinh hoàng mở to mắt: “Ngươi dám...”

“Không phải nô tỳ cũng chỉ muốn tốt cho Hoàng Thượng hay sao?” Cố Quý phi hờn dỗi nói, nhanh chóng nhét thuốc vào trong miệng Nguyên Vũ Đế, ngón tay lại điểm lên cổ ông mấy cái, thuốc kia đã trôi vào cổ họng.

“Ngươi ngươi ngươi...” Ông ho khan mấy tiếng, gương mặt đỏ lên không nói ra câu.

“Tôn công công” Cố Quý phi đi ra ngoài điện, “Hoàng Thượng mệt rồi, ngươi vào hầu hạ đi.”

Một lão thái giám với mái tóc hoa râm, thất lung màu đen đi tới, cung kính thi lễ với Cố Quý phi, “Vâng, nương nương.”

Cố Quý phi ra khỏi Hoàn Điện, Tôn công công nhanh chóng bước vào trước giường, vẻ mặt buồn rầu hỏi: “Hoàng Thượng, người có khỏe không?”

Nguyên Vũ Đế trợn mắt nhìn về phía cửa điện, phẫn hận nói: “Nữ nhân kia... Sao nữ nhân kia lại trở nên như vậy chứ? Trẫm cung chịu nàng ta hai mươi năm, dường như đuổi hết phi tử ở Hậu cung, chuyện gì cũng nghe lời nàng ta, vậy mà... Khụ khụ...”

Sau khi ho một trận mãnh liệt, ông dừng một chút rồi cắn răng nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Triệu Hoài vào cung!”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Tôn công công lui ra, lắc đầu một cái, Triệu Hoài ngu ngốc không ai bằng, Hoàng Thượng muốn bảo vệ cũng không được nữa.

...

Trong Hậu viện của Triệu phủ đang biểu diễn đánh võ, lão phu nhân của Triệu gia dùng quạt trượng đánh vào phu nhân của Triệu An, quát mắng.

Lâm di nương cùng Phùng thị đánh nhau, Triệu An và Triệu Hoài cũng không nói được gì.

Triệu Ngọc Nga nhìn hai nhà ảm ỉ như thế thì vội vã muốn chạy lên trước khuyên can, lại bị Vân Hi lôi đi.

Nàng thấy Đông Bình Hầu tức giận đứng đứng đi về phía Hoàng Cung, chỉ sợ không bao lâu nữa thì Triệu phủ sẽ nhận được thánh chỉ. Vốn là An thị ghi hận trong lòng với Triệu gia, trước mắt bắt được sai lầm của đối phương thì làm sao không bỏ thêm đá xuống giếng chứ? Đông Bình Hầu sợ lão bà, nhất định sẽ làm theo.

“Hi muội muội, trong phủ còn có khách đó, phụ thân và nhị thúc đánh nhau như vậy, chẳng phải sẽ bị người ta nhạo báng sao?” Triệu Ngọc Nga nhìn đoàn người đang đánh nhau thì cay mảy lo lắng.

Đó cũng là gieo gió gặt bão mà thôi.

Vân Hi kéo tay Triệu Ngọc Nga: “Trong tay cô cô còn có bao nhiêu tiền bạc? Chúng ta nhanh chóng thu thập rồi rời đi.”

“Hi muội muội, sao lại phải rời đi?” Triệu Ngọc Nga chớp mắt hỏi Vân Hi.

Không kịp để giải thích nữa, “Ngọc Nga tỷ cứ nghe muội là được, đợi rảnh rồi hãy nói.”

Thừa dịp người trong phủ đánh nhau không thương tiếc, Vân Hi cùng Triệu Ngọc Nga đến phòng Lâm di nương lấy mấy rương châu báu ra, nàng biết chắc chắn Tạ Viện không chỉ để lại bấy nhiêu, nhưng thời gian cấp bách, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ nhanh chóng truyền thánh chỉ, Triệu Hoài nhẹ thì bị cắt chức, nặng thì tịch biên gia sản, có thể chuyển bao nhiêu thì chuyển.

Bên ngoài phủ đã có xe ngựa của Thanh Thờng chạy tới tiếp ứng từ sớm, Vân Hi mang rương đến giao cho lão phu nhân của Tạ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Có Nhân Có Quả

Đông Bình Hầu đưa ra các chứng cứ phạm tội của Triệu Hoài trước mặt Nguyên Vũ Đế, vài người có qua lại thân thiết với Đông Bình hầu cũng lần lượt đưa sổ buộc tội, đương nhiên có người là kẻ thù của Triệu Hoài, nhân cơ hội này để trả thù.

Hơn nữa sau khi các Ngự sử quản lý lễ phải nghe thấy chuyện xấu của Triệu gia thì đồng loạt dâng sớ thỉnh cầu Hoàng Thượng trừng phạt, quản được việc nhà thì sẽ quản được việc nước, thế mà trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện dơ bẩn như thế, làm sao giúp đỡ Quân Vương?

Tạ lão phu nhân cũng đang oán hận Triệu Hoài, nữ nhi bảo bối của bà toàn tâm toàn ý yêu ông ta, thế mà Triệu Hoài lại tùy tiện chà đạp lòng si mê đó, trước kia không làm to chuyện cũng chỉ vì muốn nữ nhi của bà sẽ không bị ngược đãi, hiện tại Tạ Viện đã chết, Tạ lão phu nhân lập tức yêu cầu Tạ Cẩm Côn thu tập các chứng cứ chính xác để buộc tội Triệu Hoài.

Không lâu sau, thánh chỉ trong cung đã đến chỗ Triệu gia, trong tang lễ của phu nhân, Triệu Hoài dung túng thiếp thất cùng tộc đệ làm chuyện xấu ở Hậu viện, phẩm hạnh bại hoại, phạt lương bổng một năm.

Người của Tạ gia lại tìm thấy một thợ rèn – kẻ chém hư xe ngựa, cũng là người làm phu xe cho Tạ Viện vào đêm đó, người này cũng đã chứng minh thiếp thất của Triệu Hoài đã dung túng hối lộ bọn họ, xúi giục người làm mưu sát chính thất phu nhân – Cáo Mệnh Tạ thị Viện nương tam phẩm trong triều. Triệu Hoài biết rõ chân tướng của sự việc lại bao che cho thiếp thất, giấu chứng cứ đi, trước kia cũng từng dung túng cho thứ nữ hãm hại Thế tử của Đông Bình Hầu.

Thủ phạm Lâm di nương bị bắt bỏ tù.

Sau khi Triệu gia gặp chuyện không may lại có người buộc tội Triệu Hoài làm chậm trễ chính vụ, mưu lợi riêng làm rối loạn kỷ cương, nhận hối lộ, một chút chuyện vặt như hạt mè lại được thêm bớt to như trái dưa hấu, ngay cả nhiều năm trước, chuyện người của Triệu gia mua đồ nhưng lại đưa thiếu tiền cho người bán hàng rong cũng đều bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Với chứng cứ tội của Triệu Hoài thì chắc chắn ông ta cũng sẽ bị phạt, bãi bỏ chức quan hiện tại, tịch thu tất cả gia sản trong nhà, trọn đời cũng không thể lấy lại.

Nhị phòng của Triệu gia, Triệu An bị xuống hạng quan cấp ba, phạt bổng lộc một năm.

Lâm di nương sát hại chủ mẫu, bị bắt giam, giờ Ngọ ba ngày sau sẽ trảm.

Thứ nữ của Triệu gia hãm hại thế tử Đông Bình Hầu nhưng chưa thực hiện được, bị phạt tù mười năm.

Người của Triệu gia trừ Triệu Ngọc Nga thì kẻ bị phạt bổng lộc, kẻ bị giáng chức, kẻ bị chém đầu, chỉ trong phút chốc mà phủ đệ của quan hạng Tam phẩm đã náo loạn cả lên.

Không còn ai trong phủ, Triệu Điền vẫn mặc quần áo lụa là, cả ngày chỉ biết chơi đùa ở bên ngoài. Vì Triệu Hoài bị bắt đến Đại Lý Tự để tra hỏi nên lão phu nhân của Triệu gia cả kinh, đau buồn đến ngã bệnh.

Đại Lý Tự phải quan sai tới tịch biên gia sản, những người đó cầm cái gì được thì cầm, không được thì thiêu hủy, ngay cả tay vịn bằng vàng trên bồn cầu cũng bị tháo đi, chiếc trâm cài vàng trên đầu Triệu lão phu nhân cũng không tránh khỏi kiếp nạn, thậm chí nước trong ao sen mà người ta cũng rút cạn, một chút tiền mà Triệu Hoài giấu riêng cũng bị móc mất.

Không tới nửa ngày, Triệu phủ hoa lệ ngày nào đã trở thành một tòa phủ đệ trống rỗng.

Bọn người hầu sợ bị liên lụy bắt đi làm quan nô nên chỉ trong chớp mắt đã chạy đi hết.

Nhưng cũng may Vân Hi đã nói Triệu Ngọc Nga chuyển nương đồ cưới của Tạ Viện đi nên cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Ngày kế tiếp, bởi vì Triệu gia gặp biến cố lớn nên đáng lẽ tang lễ được miễn cưỡng xem như là một tang lễ náo nhiệt, thoáng cái chủ nhân đã không còn ai nên bị ngừng lại, trong linh đường vắng ngắt, ngay cả nhang đèn tiền vàng cũng không còn nữa.

Triệu Ngọc Nga là nữ tử chưa chồng nên không thể xuất đầu lộ diện, Tạ lão phu nhân tức giận đến mức đập mạnh quai trượng xuống đất, bảo Tạ Cẩm Côn mang theo mấy quân sự trong nhà tới Triệu gia chủ trì việc đó, lúc này mới an táng Tạ Viện.

Sau khi hạ tang, cũng trong ngày đó Tạ lão phu nhân liền sắp xếp người làm đưa Triệu Ngọc Nga về lại Tạ phủ.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Triệu Hoài đã trở thành người không còn chức quyền, mười năm học tập gian khổ, thi đậu làm quan, hưởng thụ hai mươi năm ăn sung mặc sướng, ai ngờ chỉ trong một buổi sáng mà tan biến hết.

Có đánh chết ông cũng không tin chuyện xảy ra trước mắt là sự thật, nhất định đây chỉ là ác mộng.

Phủ đệ hoa lệ bị niêm phong, lão nương sợ hãi ngã bệnh, thế tử chết, tiểu thiếp cũng sắp bị chém đầu, tiểu nữ nhi ở trong tù, đại nữ nhi đứt khoát trở về nhà ngoại tổ, nữ tử thì không biết chạy đi đâu ở đâu.

Đã một ngày không ăn gì, Triệu Hoài vừa lạnh vừa đói đành phải dày mặt chạy đến nhà nhị phòng của Triệu gia - Triệu An xin giúp đỡ.

Chi thứ hai của Triệu gia có chức quan thấp hơn Triệu Hoài rất nhiều, chẳng qua chỉ là một thiếu khanh của Đại Lý Tự, chức quan Ngũ phẩm mà thôi.

Tiểu thiếp của đại phòng - Lâm di nương luôn luôn xem thường nhị phòng, mặc dù hai nhà ở đối diện nhau nhưng rất hiếm khi lui tới. Triệu Hoài đứng đối

diện liếc mắt nhìn cửa phủ của mình bị niêm phong, ông thờ dài, gõ cửa phủ trước mặt.

Cửa không mở, bỗng nhiên có người đứng trên tường viện đổ một chậu nước lạnh xuống đầu Triệu Hoài.

Sau đó bên trong còn truyền đến giọng nói hung dữ của một bà tử: “Có phải ăn xin không? Còn không mau cút đi, nếu không ta thả chó ra cắn!”

Lúc đó là tháng Chạp, Triệu Hoài bị lạnh đến giật mình, mở miệng định gào lên nhưng nghĩ tới mục đích của mình lại nhịn xuống, lau nước đọng trên mặt rồi bắt đầu gõ cửa.

Triệu Hoài mặc y phục ước sùng đứng ở nơi đầu gió run rẩy dầm chân, ước chừng hơn một canh giờ thì cửa được mở ra.

Là lão phu nhân của nhị phòng Triệu gia.

Dáng dấp của lão thái thái này gầy gò, tay chống quai trượng, nhìn thấy Triệu Hoài thì dõn sức đánh ông.

“Thảm à, là con, là Triệu Hoài.” Triệu Hoài bị quai trượng đánh lên đầu, gương mặt trở nên bầm tím, mũi cũng chảy máu, thế nhưng ông vẫn nhịn đau bày ra gương mặt tươi cười. Chỉ cần nhị thẩm bố thí cho ông ít tiền vật thì vài cú đánh cũng không thấm vào đâu.

Triệu nhị lão phu nhân cười lạnh quát lên: “Triệu gia ta không có kẻ vô sỉ như ngươi, cút!”

Nói xong lại đóng cửa viện “rầm” một cái, còn phân phó với người làm bên trong: “Sau này thấy kẻ đó thì đánh chết cho ta, có nhét bạc vào trong nhà xí cũng không được cho nó!”

Triệu Hoài còn đang định gõ cửa thì nghe sau lưng mình có người đang bàn tán chỉ chỉ chớ chớ, mấy người hàng xóm đi ra khỏi nhà mình rồi nói: “Nhìn kia, không phải đó là Triệu Thông chính đại nhân dung túng tiểu thiếp giết chết thê tử của mình sao?”

“Cái gì mà Triệu Thông chính chứ, đã bị cách chức làm dân thường từ sớm rồi, gọi ông ta là Triệu Hoài cũng coi như nể mặt lắm rồi!”

“Đáng đời, lại còn mặt mũi tới nhị phòng sao, nhị phòng bị lão lán át hơn mười năm, bây giờ để ý đến ông ta mới là lạ, sở dĩ trước kia người ta không muốn trở mặt cũng chỉ vì nể phu nhân của ông ta thôi.”

“Hả, vì sao chứ?”

“Bởi vì...”

Thì ra là, nhị phòng của Triệu gia, Triệu An cũng từng là một thư sinh nghèo, sau khi Tạ Viện đến Triệu gia thì từng giúp đỡ, đưa không ít tiền cho hắn ta, nhưng Triệu Hoài cùng mẫu thân của ông cho là nhị phòng đang dựa vào đại phòng mới trèo lên được chức quan ấy, bởi thế chán ghét không lui tới với nhị phòng nữa.

Nhị phòng của Triệu gia muốn cảm tạ trưởng tẩu nhưng không có cơ hội, hiện tại biết trưởng tẩu bị Triệu Hoài cùng tiểu thiếp của ông ta hãm hại mà chết thì càng thêm căm hận.

Hơn nữa bởi vì Triệu Hoài ngu xuẩn, làm hại nhị phòng bị giáng chức, từ Ngũ phẩm Đại Lý Tự Thiếu khanh xuống thành bổ đầu lao ngục, quan Bát phẩm.

Nhị phòng nhìn thấy Triệu Hoài thì chỉ hận không uống sạch máu của ông ta, làm sao còn có thể nhận ông ta là họ hàng chứ?

Lâm di nương kia cũng xui xẻo, lại ngồi trứng phòng giam mà Triệu An đảm nhiệm, Triệu An liền phân phó tiểu tốt canh cửa hành hạ Lâm di nương, nếu không phải do ác phụ kia thì làm sao hắn rơi vào bước đường này chứ? Hằng ngày lại bị lão bà của mình đánh chửi lúc rảnh rỗi nữa.

Triệu Hoài bị hàng xóm chỉ chỗ thì xấu hổ trốn đi. Lúc này ông mới nhớ đại nữ nhi, nhất định đại nữ nhi của ông sẽ còn có chút tiền riêng, nó có ngọc bội kim ty có giá vạn kim mà!

Chẳng qua ông vừa tới cửa phủ của Tạ gia thì đã thấy An thị đứng cười lạnh trước cửa phủ, bà ta vừa ra lệnh một tiếng thì mấy người gác cổng xách gậy đuổi đánh ông ta chạy xa.

An thị cũng đang tức giận Triệu Hoài.

Hôm đó ở phủ Đông Bình Hầu, rõ ràng thứ nữ của Triệu gia muốn quyến rũ An Cường, chất tử của bà, cuối cùng lại làm ra chuyện âm ỉ đến vậy, làm hại đến bây giờ bà còn bị An phu nhân mang hận, làm sao bà không buồn bực chứ? Triệu Hoài còn mặt mũi tới Tạ phủ đề đòi tiền sao? Đúng là vô sỉ!

Triệu Hoài buồn rầu như đưa đám đành phải quay về căn phòng nhỏ bé mà ông vườn mướn.

Đại lão phu nhân của Triệu gia làm mẹ của Trang Nguyên xuất chúng trong thời gian lâu như thế, bây giờ quay về cuộc sống nghèo khổ giống hai mươi năm trước, đau đớn đến mức cả ngày chỉ khóc lóc.

Không có bà tử cùng nha đầu hầu hạ, không có sơn hào hải vị vào miệng, không có phòng lớn thoải mái, không còn gì cả. Chỉ có một nhị tử không biết làm gì cùng tôn tử chỉ biết lêu lổng chơi đùa.

Triệu Hoài bị lão nương oán trách thì càng phiền lòng, nhìn thấy căn nhà rỗng tuếch, vách tường chung quanh đổ nát, trong lòng ông càng thấy bất công.

Nam Cung Thần cùng ông bày ra mưu này, tại sao chỉ mình ông ta bị cách chức, Nam Cung Thần chỉ bị giáng một cấp là sao? Cuộc sống của hắn ta vẫn tự tại như thế?

Triệu Hoài không có một đồng trong người càng nghĩ càng cảm thấy mình bị Nam Cung Thần làm hại, cắn răng cắn lợi lấy một con dao phay định tìm Nam Cung Thần liều mạng.

Nam Cung Thần bị giáng chức từ quan thống lĩnh Vũ Lâm Vệ xuống làm phó, trong lòng đang uất ức ôm một bụng lửa giận, không nói tiếng nào cỡi ngựa chậm rãi trở về phủ Tấn Vương.

Nhiều năm mưu lược như thế, vậy mà mới đi bước đầu tiên đã bỏ nhào một cái nặng như vậy, còn bị đối phương cảnh giác, làm sao hắn không buồn bực chứ?

Đột nhiên ngựa hắn hí lên một tiếng, một người vọt tới trước ngựa kéo dây cương lại. “Thế tử, người không thể bỏ lão phu được, lão phu không màng sống chết làm theo lời người, người không thể thấy chết mà không cứu.”

Triệu Hoài ôm ngựa của Nam Cung Thần khóc rống lên.

Nam Cung Thần giật giạt mày, giọng nói lạnh lùng: “Cách chức của ngươi là ý của Hoàng Thượng cùng Quý phi, thân là Thế tử như ta cũng không có cách nào.”

“Không, người có cách mà, Hoàng Thượng sẽ nghe lời người nói.”

Triệu Hoài tiến đến gần Nam Cung Thần, nhón chân lên nói: “Ta gả đại nữ nhi của ta cho người lập thiếp có được không? Nó xinh đẹp như hoa, tính tình lại dịu dàng, nhất định người sẽ không thất vọng, chỉ cần người không bỏ ta, ta làm gì cũng được. Ta... Ta... Ta để người dắt* đi.” Hiện tại chỉ có theo Thế tử thì mới có bạc, mới không lo chết đói.

*dắt ở đây chỉ giống con vật bị dắt đi. Ý của Triệu Hoài là làm trâu làm ngựa gì cũng cam chịu.

Đột nhiên Nam Cung Thần cười phá lên, dường như nghe được chuyện thú vị nào đó giống lúc trước kia.

“Đại nữ nhi của ngươi hứa gả cho mấy người rồi? Đầu tiên trong nhà không có tiền thì hứa gả cho Bạch gia, được người ta đưa cho ba ngàn lượng bạc tiền sinh lễ, sau lại từ chối Bạch gia để hứa cho Đông Bình Hầu, ai ngờ Đông Bình Hầu không muốn. Thế nào? Ngươi muốn thế tử ta nhận phế phẩm sao? Người khác không cần nên ngươi mới đưa cho Thế tử ta à? Thật sự ta cảm thấy đau xót thay cho nữ nhi của ngươi! Sao nàng ta lại có một người phụ thân bạc tình như ngươi chứ?”

Triệu Hoài tức giận: “Nam Cung Thần, nữ nhi của ta bị hứa gả cho mấy nhà cũng là do ngươi hại! Ngươi phải bồi thường cho ta!”

Ông ta bị ép đến mù quáng, rút con dao đã chuẩn bị sẵn trong áo choàng ra rồi hung hăng chém về phía Nam Cung Thần.

Lúc tới đây ông ta đã chuẩn bị mọi thứ, nếu Nam Cung Thần chấp nhận Triệu Ngọc Nga thì không sao, nhưng nếu hắn ta không nhận thì ông sẽ bắt chấp tất cả.

Con dao sáng loáng bay tới chỗ Nam Cung Thần, cơ thể hắn ta chợt dịch chuyển, dao bay qua ngực hắn rơi xuống đất “keng” một tiếng.

Nam Cung Thần cười lạnh một tiếng: “Tự tìm chết!”

Nói xong hắn rút kiếm trên người ra rồi quay đầu lại nhanh chóng đâm một nhát.

“Xệt!”

Trường kiếm cắm vào thịt, Triệu Hoài kêu thảm lên một tiếng rồi bỗng dưng cao giọng nguyên rủa: “Nam Cung Thần, mọi chuyện đều là do ngươi chỉ điểm cho lão phu làm, tại sao lúc lão phu gặp chuyện, ngươi lại không quan tâm cầu xin tha thứ giùm lão phu, ngược lại vứt bỏ ta như vậy? Ngươi là kẻ tiểu nhân qua cầu rút ván! Ngươi sẽ không chết từ tể đâu! Lão phu phải tố giác ngươi với Cố Quý phi!”

Triệu Hoài rút trường kiếm trên người ra rồi đâm lại Nam Cung Thần.

Nhưng ông ở dưới ngựa, Nam Cung Thần ngồi trên ngựa cao, làm sao đâm tới chứ? Huống chi trên người ông đã bị đâm một nhát. Nam Cung Thần tập võ từ nhỏ, Triệu Hoài chỉ là thư sinh chỉ biết học chữ, làm sao là đối thủ của Nam Cung Thần được?

Nam Cung Thần kéo dây cương, con ngựa hí vang một tiếng rồi nhảy ra xa hai trượng.

Hắn nhìn Triệu Hoài chỉ cười lạnh không nói gì, kẻ ngu xuẩn rơi vào tình thế ấy là đáng đời! Lại còn muốn tố giác hắn với Cố Quý phi nữa, vậy thì càng không để cho ông ta được sống.

Nam Cung Thần nhảy mất với hai tùy tùng bên người, hai người kia nhanh chóng rút đao chém về phía Triệu Hoài.

Chỉ trong chốc lát Triệu Hoài đã chết không kịp trở tay, máu tươi chảy đầy đất, lúc ngã xuống cũng không nhắm mắt nhìn Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần cười lạnh: “Người vô dụng, chết là đáng đời!”

Bỗng nhiên lúc này hắn nghe thấy tiếng cười nhẹ, sau đó lại là tiếng thét chói tai đau đớn của nữ tử, Nam Cung Thần quay người nhìn, hắn không khỏi giật mình nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt hắn ta, rèm xe lay động, hai nữ tử lần lượt chạy đến, nữ tử đi trước mặc y phục màu trắng khóc lóc quỳ xuống bên cạnh Triệu Hoài đang nằm trên đất, theo sát phía sau là nữ tử mặc y phục màu tím.

Hai người vừa tới chính là đại nữ nhi của Triệu Hoài, Triệu Ngọc Nga cùng Tà tam tiểu thư, Tà Vân Hi.

Nam Cung Thần đi tới trước mặt Vân Hi khẽ mỉm cười: “Hi nhi, mấy ngày rồi không gặp muội.”

Vân Hi nhàn nhạt nâng mày cười như không cười nhìn hắn, “Huynh giết Triệu Hoài sao?”

Nam Cung Thần khẽ giật mình, sau đó chỉ con dao trên mặt đất rồi nói: “Là ông ta muốn ám sát ta, ta chỉ tự vệ thôi.”

“Sao? Nhưng mà huynh kéo ông ta lên thuyền, nửa đường lại đẩy xuống nước, mặc dù không cố ý giết nhưng rõ ràng ông ta chết vì hành động của huynh.”

Tính tình của Nam Cung Thần vẫn luôn như vậy, ai có ích thì bằng mọi cách lôi kéo cho được, đến khi vô dụng rồi thì giết không còn một mống.

Sắc mặt Nam Cung Thần biến đổi: “Hi nhi, sao lại nói như vậy, nàng... Có một số việc nàng không hiểu đâu.”

Vân Hi quỳ gối rồi thì lễ với hắn ta: “Vân Hi chỉ là nữ nhi khuê phòng, vốn không hiểu chuyện triều chính quá nhiều, tỳ phu, biểu tỳ của muội đang rất đau lòng, muội phải đi an ủi tỳ ấy.”

Nam Cung Thần muốn vươn tay giữ nàng lại, nhưng sau đó lại bị Thanh Y đứng phía sau nghiêng người cản, ánh mắt hắn lạnh lẽo, môi mím chặt lại.

Vân Hi cũng không nhìn hắn chỉ hỏi: “Tỳ phu còn có việc gì sao?”

“Nơi này cũng không phải là Tà phủ, nàng... Có thể đừng gọi ta là tỳ phu được không?”

“Việc đó không hợp lễ giáo. Huynh lấy tỳ tỳ của muội, bất kể trong trường hợp nào thì mãi mãi là tỳ phu của muội.”

Hai chữ “tỳ phu” được nàng nhấn thật mạnh, đồng thời cong môi cười lạnh một tiếng, cũng không quản sắc mặt của Nam Cung Thần ra sao, Vân Hi xoay người sải bước đi tới chỗ Triệu Ngọc Nga.

Nam Cung Thần, người muốn đi lên phía trước, ta mạn phép bẻ gãy từng bước chân của ngươi!

Nam Cung Thần chết lặng đứng yên tại chỗ trong giây lát, sau đó nói với người bên cạnh: “Đi tìm quan tài tới đây, sau đó chôn Triệu Hoài bên ngoài thành.”

“Vâng, Thế tử.”

Triệu Ngọc Nga nhào tới người Triệu Hoài khóc rống, người trên phố vậy tới xem không ít, nhưng không có người nào đi báo quan, cũng không có người nào rảnh rỗi giúp việc an táng.

Bởi vì lúc này mọi người còn đang bàn tán: “Người chết ở kia chính là Triệu Hoài, kẻ ái thiếp diệt thê đúng chứ? Đúng là nên chết đi, dạng người như vậy khiến nữ nhi của mình cũng hồng theo rồi.”

“Đúng thế, ông ta còn muốn gả đại nữ nhi cho Tần Vương Thế tử, một nữ nhi hứa gả cho ba nhà, có phụ thân như vậy sao?”

“Người như vậy chết sớm cho sạch sẽ.”

Triệu Ngọc Nga lau nước mắt nói với Vân Hi: “Mặc dù mọi người nói ông ấy không tốt, nhưng chung quy cũng là phụ thân nuôi dưỡng tỳ, tỳ muốn an táng cho ông ấy.”

Vân Hi không phản đối ý kiến của nàng ta, dù sao Triệu Hoài đã chết, cũng không thể giúp đỡ Nam Cung Thần nữa rồi. Hộ vệ của phủ Tần Vương đưa quan tài tới thì bị Vân Hi từ chối, nàng phân phó Thanh Y đi mua một chiếc quan tài ở cửa hàng quan tài gần đó, còn gọi một chiếc xe bò để kéo ra ngoài thành.

“Chung quy ông ấy đã chết, ta khóc với đưa ông ta ra ngoài thành để an táng cũng xem như báo đáp công dưỡng dục rồi.” Triệu Ngọc Nga lau nước mắt nói với Vân Hi: “Nuơng tỳ ở nhà cần cù chăm chỉ vất vả, vậy mà bọn họ..., còn định đưa tỳ ra ngoài lần nữa...”

Nói xong, mắt nàng ta lại đỏ lên.

Vừa rồi Triệu Ngọc Nga nhào tới khóc lóc bên người Triệu Hoài, Vân Hi còn tưởng nha đầu này ngoan cố không biết ai tốt ai xấu như trước. Ai ngờ chính là nàng ấy muốn việc này, là phụ thân ruột thịt của mình nên nàng ta càng hận hơn.

Vân Hi nói: “Tỷ biết là tốt rồi, lỗi lầm của cô phụ chính là lấy Lâm di nương, yêu thương bà ta bằng mọi cách, không biết Lâm di nương làm hại ông ấy mất hết chức tước, hại Triệu gia tan cửa nát nhà. Nếu không phải Lâm di nương nổi lòng tham muốn gả nữ nhi của mình vào nhà cao cửa rộng, tính toán từng bước với người khác, làm sao đắc tội với phủ Đông Bình Hầu chứ?”

Bà ta muốn hại phủ Đông Bình Hầu, đúng là lấy trứng chọi với đá, kết quả còn chưa thực hiện được lại đắc tội với nhi tử của An phu nhân, đã vậy còn dính líu đến người khác. Đây chính là kết quả của lòng tham. Tóm lại của mình là của mình, không phải thì có cưỡng ép cũng không được.”

Triệu Ngọc Nga không khóc cũng không nói gì, chỉ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài xe ngựa.

Xe bò cùng xe ngựa đi tới cửa thành thì bị người ta chặn lại. Bên ngoài có binh sai hung tợn nói: “Xuống xe, xuống xe, kiểm tra trên xe có gian tế hay không!”

Bên ngoài, phu xe Hoàng bá nói với bọn họ: “Đây là xe ngựa của Tà phủ, có hai vị tiểu thư ngồi trong đây, làm sao có gian tế chứ?”

“Tiểu thư cũng không thể, xuống xe cho ta!”

Gương mặt Thanh Y trở nên lạnh lẽo, tay đặt lên thanh kiếm bên hông.

Vân Hi đưa tay ngăn nàng ta lại, nhìn xuyên qua khe hở của tấm rèm thấy người đón xe chính là An Kiệt, đại chất tử của An thị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đến Cửa Thành Bị Khiêu Khích

Editor: Sam Sam -

An thị lên cầm không ít bạc từ phía nhà chồng mình để giúp chất tử của ca ca mình tiến tới con đường làm quan, ca ca giữ chức Binh bộ ở tư khổ, quản lý lương thảo cùng khí giới. Đại chất tử An Kiệt là quan Thất phẩm ở cổng thành, dẫn đầu một đội quân phòng ngự ở cửa thành.

Nếu biết rõ là xe ngựa có các tiểu thư của Tà phủ ngồi bên trong, là nữ nhi của cô cô hần, vậy mà hần vẫn ngăn cản, kiên trì muốn các tiểu thư phải xuống xe để kiểm tra, trừ bảo thủ riêng thì còn việc gì chứ?

Sắc mặt Vân Hi lập tức trầm xuống, nhìn đáng vẻ của An Kiệt, chắc chắn đang cố ý gây phiền toái.

Ở cửa thành, người ngựa ra vô không ngừng, xe của các nàng cũng như vậy, chẳng qua chỉ là hơi vén rèm lên một chút mà thôi, cũng đã đưa yêu bài của Tà phủ ra rồi mà vẫn muốn người bên trong xe phải xuống để kiểm tra!

Đây là đâu chứ? Là nơi mà ai muốn ra khỏi thành đều phải đi qua! Loại người nào cũng có ở đây.

Lúc này lại đã sau giờ Ngọ, người lui tới liên liên không dứt, vậy mà bất hai tiểu thư khuê phòng chưa lấy chồng bước xuống trước mặt mọi người để họ bình phẩm từ đầu đến chân sao? Làm sao sau này các nàng còn dám đi đâu trong Kinh Thành nữa chứ?

Phu xe Hoàng bá lấy một thỏi bạc trong ngực ra rồi nhét vào tay An Kiệt cùng hai tên lính đứng sau đang canh cửa thành, cười nói: “Quan gia giữ cửa à, chúng ta là người của phủ Binh bộ Thượng thư, xe ngựa phải ra khỏi thành ngay bây giờ, trong xe đều là các tiểu thư mà thôi, không có gian tế đâu.”

Hai tên lính phía sau nhận bạc bỏ vào túi, thế nhưng An Kiệt cũng không thèm nhìn thỏi bạc trong tay mình, tiện tay ném lên mặt Hoàng bá, còn hung hăng tát hai tên lính đứng sau lưng.

“Ai cho các ngươi nhận hả? Cửa ải cuối năm rất loạn, an nguy của Kinh Thành là điều đáng lo nhất, ngộ nhỡ phạm phải sai lầm thì các ngươi có mười cái đầu cũng không đủ để chém đâu!”

Sau đó hần ta cười lạnh nhìn về phía Hoàng bá: “Không phải ngươi nói không có gian tế sao? Nếu ta tra ra được một chút chứng cứ nào thì ngươi phải roi đâu!”

Quả nhiên uy hiếp đe dọa người mà, hai tên lính kia liền ném bạc đi, đẩy Hoàng bá ra rồi đi về phía xe ngựa.

Binh thường Triệu Ngọc Nga rất ít khi đi ra ngoài, An Kiệt lại đang la hét bên ngoài, dân chúng ở xung quanh cũng xúm lại xem náo nhiệt rất đông.

Nàng lo lắng nói: “Hi muội muội, làm sao đây? Thật sự phải đi xuống sao?”

Thật hối hận không mang theo khăn che mặt để mang bên ngoài, Triệu Ngọc Nga đành phải lấy khăn tay trong ngực ra rồi cố gắng che lên mặt, “Thôi thì để bọn họ kiểm tra một chút cũng được, Hi muội muội, muội cũng che mặt lại đi. Quan cứu của phụ thân không thể cứ dừng ở đây mãi, chúng ta cần phải chạy về thành nội trong tối nay nữa.”

Giờ mở cửa của năm cửa chính trong Kinh Thành cũng có quy định. Buổi sáng mở vào giờ Mẹo, buổi tối vào giờ Tuất sơ khắc* phải đóng lại.

*sơ khắc: khắc đầu tiên.

Mà bây giờ đã là cuối giờ Mùi, chỉ còn hai canh giờ ngắn ngủi nữa là hết thời gian, còn phải đào mộ cho Triệu Hoài nữa, nếu An Kiệt có ý trì hoãn thời gian thế này thì có chạy thật nhanh để trở về cũng không thể kịp...

Triệu Ngọc Nga lo lắng trong lòng nên bước xuống xe ngựa.

An Kiệt thấy nữ tử trong xe đã xuống thì cong môi cười lạnh, đôi mắt sâu lộ ra vẻ giảo hoạt. Gương mặt Vân Hi lạnh lùng, nàng cũng dùng khăn tay để che mặt lại, Thanh Y không nhẫn nại lại muốn rút kiếm, thế là bị Vân Hi dùng tay ngăn cản.

Nàng lắc đầu một cái rồi thấp giọng nói: “Hiện tại ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối không được yêu thương ở Tạ gia, nếu người dùng võ thì nhất định sẽ khiến An Kiệt nghi ngờ, lúc đó sẽ kinh động đến An gia, đến khi ấy Đông Bình Hầu thuận thể tra xét thì thân phận của người sẽ bị sáng tỏ, người muốn chủ tử của người có thêm phiền phức sao?”

Tạ Cẩm Côn của Tạ gia đã nắm giữ chức Bình bộ nhiều năm, dòng họ của Tạ gia lại trông coi lương thực cùng mười mấy thương đội hàng hải của Đại Lương, nếu như Lương Quốc xuất hiện chiến sự thì Tạ gia chính là sự tồn tại không thể xem nhẹ.

Tạ Cẩm Côn rất thông minh, biết người ta đều kiêng kỵ lực lượng của Tạ gia nên nhiều năm như thế vẫn giữ vững trung lập, Cố Thái sư hết sức lôi kéo ông ta nhưng ngoài mặt ông làm ra vẻ nhiệt tình, trong lòng lại lạnh nhạt. Trừ Đoạn Dịch lâu lâu lại tới Tạ phủ để lấy trúc làm sáo trúc thì Tạ Cẩm Côn luôn khách khí với dòng họ Hoàng thất, chưa từng ngăm ngăm lui tới với ai, ngày lễ cũng như ngày Tết đều không tới chỗ của nữ nhi đã xuất giá.

Thân phận của Đoạn Dịch là một sự tồn tại đặc biệt, hoàng thúc vị thành niên, hoàng chất nhỏ tuổi, lại còn là duy nhất nữa. Hoàng Thượng ngã bệnh quanh năm, nếu khiến người ta phát giác hẳn có quan hệ mật thiết với Tạ phủ thì sẽ khiến Nguyên Vũ Đế cảnh giác, gây bất lợi cho ông.

Sau khi Thanh Y phát hiện mình đã quá lỗ mãng thì cảm kích nói với Vân Hi: “Tiểu thư, nô tỳ sợ ý rồi, chẳng qua nô tỳ không vừa ý cái tên An Kiệt đó. Nhưng mà hai người chỉ là nữ tử yếu đuối như thế thì làm sao đấu với hắn ta được? Thoạt nhìn hắn ta không phải người lương thiện gì.”

Vân Hi nhìn ra ngoài xe, An Kiệt đang cười tà nói với Triệu Ngọc Nga điều gì đó, cơ thể Triệu Ngọc Nga lập tức lui về phía sau.

“Người thấy cách ta làm việc rồi đó, chúng ta sẽ không xung đột trực tiếp với hắn mà âm thầm ra tay là được, không thể để hắn phát hiện người có võ.”

Dường như việc này hơi khó, nhưng Thanh Y vẫn gặt đầu một cái.

Ngày đó An Kiệt cùng Tạ Vân Hương cùng nhau hãm hại Tạ Vân Hi, ai ngờ chuẩn bị sai vật làm tin nên kế hoạch không thành, đã vậy cơ thể còn bị cứng lại.

Hắn biết mình bị người ta tính kế, bị điểm huyết, mời võ sư trong phủ cùng một số cao thủ bên ngoài nhưng cũng không giải được. Hắn sừng sốt nằm trên giường một ngày, sau đó tự nhiên huyết đạo tự giải nhưng cũng đã để lại di chứng không nhỏ.

Thủ pháp điểm huyết của Thanh Y là do Đoạn Dịch truyền lại, mà Đoạn Dịch là người học võ, như Thanh Y nói hẳn là chân truyền của thế ngoại cao nhân, có võ sư bình thường nào giải được chứ?

Những ngày đó hết lần này tới lần khác không biết An Kiệt ăn phải thứ gì mà cả người nóng ran khó chịu, rồi không thể nào nhúc nhích được, chỉ đành nằm trên giường nhịn đau chịu khổ.

Cái cảm giác sống không bằng chết ấy giống như bị đặt trong lò nướng vậy, qua nhiều ngày rồi nhưng ký ức vẫn còn rất rõ, nếu như không phải là do Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Hi của Tạ phủ thì làm sao hắn ta sẽ chịu đau khổ như thế? Làm sao hắn không oán hận mấy vị tiểu thư của Tạ phủ được?

Hôm nay vừa được lên chức đã gặp kẻ thù, không mạnh tay dạy dỗ bọn họ thì hắn không giải quyết được mối hận trong lòng.

Lúc ở An gia thì Triệu Ngọc Nga cũng đã gặp An Kiệt, nàng cười tươi nói: “An đại nhân, ta là nữ nhi của Triệu Thông chính, hôm nay phụ thân qua đời nên muốn đưa ra ngoài thành để an táng. Trong xe ngựa còn có biểu muội Tạ Vân Hi của ta cùng tỷ nữ Thanh Y của muội ấy, không có gian tế nào cả.”

An Kiệt nâng mi lên, đôi mắt nhỏ híp lại nhìn tới nhìn lui người Triệu Ngọc Nga, sau đó khẽ đẩy thanh đao trên thắt lưng một cái rồi vươn tay vén khăn tay đang che trên mặt Triệu Ngọc Nga ra.

“Triệu Thông chính sao? Không phải là kẻ bị Hoàng Thượng cắt chức à? Người che mặt như thế, chẳng lẽ chính là gian tế của Nam Chiếu Quốc? Hay là Triệu Thông chính có tư thông với địch?” “Ta không phải là gian tế? Phụ thân của ta cũng không tư thông với địch.” Sắc mặt Triệu Ngọc Nga tái đi, vội vàng lui về sau mấy bước.

Từ nhỏ nàng lớn lên dưới sự giám sát của Tạ Viện, được dạy các lễ nghi nghiêm khắc dành cho nữ tử khuê phòng nên bây giờ bị một nam tử lật khăn che mặt ở nơi đông người như thế này, đó chính là một sự ô nhục!

“Ha ha ha, tại sao cô nương này phải che mặt chứ, làm chuyện mờ ám đúng không?” Một người vây xem cười ồ lên.

Lúc Triệu Ngọc Nga xuống xe ngựa thì đã có mười mấy hán tử vây lại xem náo nhiệt rồi.

Giương mặt của mấy người này rất quái dị, lời nói lại thô tục, vừa nhìn đã biết chính là loại vô lại trên đường, thấy mặc dù Triệu Ngọc Nga che mặt nhưng vẫn để lộ nét mặt sáng như ánh sao, da thịt ở cổ lại trắng như tuyết, và lại nàng đã sớm đến tuổi cập kê, vóc người thon thả đầy đặn, chính là mẫu người mà nam tử đều thích.

Vân Hi vén màn xe nhảy xuống xe ngựa rồi bước đến kéo Triệu Ngọc Nga lùi về sau lưng mình, đôi mắt lạnh lùng quét một vòng về phía bọn người đứng xung quanh, nàng cong môi cười lạnh: “Theo như luật pháp của Đại Lương, sau khi bắt được gian tế thì người đứng quanh đây trong vòng một dặm cũng bị bắt vào tù để kiểm tra cẩn thận, nếu trong xe ta có giấu gian tế thì các người cũng đừng mong thoát khỏi liên quan!”

Câu nói vừa phát ra đã dọa cho nhóm người đứng xung quanh đang ồn ào chạy đi sạch trong chớp mắt.

Giương mặt An Kiệt tức giận biến thành màu đen, hấn cố ý làm nhục nữ nhi của Tạ gia trước mặt mọi người, vậy mà mọi người bị hù dọa bỏ chạy hết, thế hấn làm nhục cho ai nhìn chứ?

Hấn vung tay lên quát với hai tên lính đứng sau: “Lục soát trong xe, cẩn thận một chút, không được bỏ qua bất kỳ khe hở nào.” Mắt An Kiệt sắc như kiếm nhìn Vân Hi, nữ tử này...

Nếu không phải Tạ Vân Hương ngu xuẩn đưa sai tín vật thì nữ nhân trước mặt đã là người của hấn, ban đêm hấn đều nằm mộng, trong mơ thấy mình và nữ nhân kia ân ái trên giường lớn, hôm nay ông trời đưa nàng tới đây, vậy hấn sẽ không khách khí.

Ngón tay của An Kiệt nhanh chóng chụp lấy màn che trên mặt Vân Hi.

Triệu Ngọc Nga kêu lên: “Vân Hi biểu muội coi chừng.”

Giọng nói này khiến mọi người đều quay đầu lại.

Vân Hi nháy mắt ra hiệu cho Thanh Y, Thanh Y đang giấu hai cục đá trong tay, lúc này nàng ta còn chưa ném cục nào thì đã có một cành củi to bằng cánh tay bay “vèo” đến chỗ An Kiệt.

“Bốp!”

Cành củi bay tới đập ngay mặt An Kiệt, máu từ trong mũi hấn nhanh chóng chảy ra.

Hấn vừa đau vừa xấu hổ, giận đến tím mặt đưa tay lau mũi rồi rút đao trên người nhìn về phía người đánh lên mình. Người vừa ném cành củi kia là một nam tử trẻ tuổi, đang đứng cách bọn họ chừng mười bước chân, ngồi trên ngựa cao.

Đội thấy rõ người đi tới, An Kiệt hít nhất thu đao cầm lại vỏ, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Thì ra là Tạ phó chỉ huy, thế nào? Ngươi muốn làm trở ngại công việc của bốn quan sao? Nếu để gian tế bỏ chạy thì ngươi không gánh nổi đâu! Sẽ bị xử tội liên đới* đó! Đúng rồi, ngươi cũng chỉ là một nghiệt chủng không biết ai sinh ra, cũng chẳng ai nuôi lớn, tội liên đới cũng vô dụng với ngươi thôi.”

*tội liên đới: một người bị tội thì cả nhà bị xử chung.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn người giải vây cho mình, là một nam tử khoảng hai mươi tuổi, mặt chữ “Quốc”, hai mắt sáng vô cùng, mày kiếm anh khí*, môi mím chặt lại, toàn thân tỏa ra sự ngạo nghễ khó ai bằng. Áo giáp màu đen làm dáng người oai hùng của hấn càng thêm nổi bật, hấn ngồi trên ngựa lạnh lùng nhìn An Kiệt.

*chữ Quốc: 国

*anh khí: khí khái anh hùng

Bỗng nhiên trái tim Vân Hi run rẩy, người này... Tại sao nhìn người ấy lại có cảm giác quen thuộc đến thế? Nhưng trong trí nhớ của nàng lại không có sự hiện hữu của hấn, rốt cuộc hấn là ai?

“Gian tế sao? A! Bản phó sứ chỉ thấy ngươi lợi dụng chức vụ để dễ dàng lừa gạt nữ tử ngoài đường một cách công khai, còn là tiểu thư đoàn trang quyền quý nữa.”

Ánh mắt của nam tử bén nhọn nhìn An Kiệt, chỉ tay vào thành: “Vừa rồi có hai xe ngựa đi qua, vậy mà ngươi cũng không tra xét chiếc nào cả, thế vì có gì lại ngăn chiếc xe này lại chứ? Ngươi dám nói ngươi không có mưu đồ bất chính không?”

“Tạ Phong! Ngươi cho rằng ngươi là ai? Được Cố gia che chở nên cho rằng có núi cao để dựa sao? Người ta chỉ chứa ngươi như nuôi chó hoang mà thôi! Một kẻ Thất phẩm làm phó chỉ huy đó! Ra oai làm gì chứ? Chuyện của lão tử ai cần ngươi quản! Ngươi giỏi thì ngươi hưởng, lão tử không được việc thì bị phạt, liên quan gì đến ngươi chứ?”

Tạ Phong đánh ngựa lại gần Vân Hi, nhìn nàng một lát rồi nói với An Kiệt, “Bổn phó sứ cùng thuộc hạ cũng nhìn thấy người dày kia mỏng này*, người nói xe ngựa này có gian tế, nhưng nếu không có thì sao?”

*ý chỉ thiên vị.

“Có hay không cũng là chuyện của bản môn, không phải chuyện của phó sứ quân Đông Thành, người lo địa bàn của mình là được rồi, hạn chế nhúng tay vào chuyện của người khác đi. Coi chừng những thứ người đang có sẽ mất một cách nhanh chóng đấy, đãi ngộ của Cố gia cho một con chó cũng chỉ có hạn mà thôi.”

Tạ Phong ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Những lời này phải để bản phó sứ nhắc người mới đúng, mặc dù bản phó sứ dựa vào ân huệ của Cố gia nhưng chức vụ này là do ta có được bằng thực lực, không giống những kẻ dùng tiền bạc để mua, hơn nữa số bạc ấy cũng không phải của nhà mình, hình như ai đó dày mặt đi cầu xin cô cô lấy trộm từ nhà chồng để đưa cho mình nữa chứ.”

Lời nói này đâm thẳng vào chỗ đau của An Kiệt, không phải là hấn lấy bạc của cô cô để đi mua chức quan sao? Mà bạc đó lấy từ Tạ phủ, đúng chứ?

“Họ Tạ kia, ta thấy người có cùng họ với cô phụ của ta nên hai lần trước tha cho người, thế nhưng lần này người không tốt số như thế đâu.”

An Kiệt nói xong rút đao bên người dùng sức đánh về phía Tạ Phong.

Tạ Phong ngồi trên ngựa cao, An Kiệt lại ở dưới, làm sao hấn sợ chiếc đao đang đâm tới? Hấn dùng sức kéo dây cương ngựa, vó trước của ngựa nhấc lên nhẹ nhàng nhảy qua một bên.

Sau đó hấn rút song giản* trên giường ra, bay xuống rồi múa song giản đánh tới chỗ An Kiệt.

Vân Hi kéo Triệu Ngọc Nga sang một bên, trong lòng không khỏi nghi ngờ, nàng không biết người này, thế nhưng vì sao hấn ta lại đắc tội với An Kiệt để giúp các nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Người Là Ai?

An Kiệt ngã “bịch” một tiếng trên đất, mũi cũng bị chấn thương đến chảy máu khiến người qua đường cười ha ha.

“Thì ra là người ngu ngốc như vậy! Còn tưởng là lợi hại ra sao!”

“Hấn ta dựa vào chỗ dựa tốt của mình thôi, có bản lĩnh gì chứ?”

“Cái gì mà chỗ dựa tốt, cũng chỉ là con của vợ lẽ.”

Mấy người qua đường biết An Kiệt đều cười ha ha.

Tính tình An Kiệt vốn kêu ngoạ, mặc dù là con của thiếp thất nhưng phủ Đông Bình Hầu cũng là hoàng thân trăm năm, thêm nhà họ An nữa, bởi thế trong đám bạn thì chín trên mười người sẽ sợ hấn.

Hấn tập võ từ nhỏ, trừ lần bị ai đó tính kế trong ngày lễ mừng thọ của An phu nhân khiến cơ thể cứng ngắc nằm trên giường một ngày thì trước kia giữa đám bằng hữu hay những người có võ nghệ mạnh hơn hấn ở An gia Đông Bình Hầu đều phải nhún nhường.

Hơn mười năm như thế khiến hấn tự cho mình là vô địch, còn dự tính sang năm sẽ đi so tài trong cuộc thi tỷ võ, muốn đoạt chức Võ Trạng nguyên.

Ai ngờ Tạ Phong chỉ dùng một chiêu đã đánh hấn ta nằm lăn ra đất, hấn cảm thấy không thể nuốt trôi con giận giữ này, thế nào cũng phải lấy mặt mũi về.

Hiện tại bị một tên con hoang đến từ vùng nông thôn làm nhục, còn ngay trước mặt Tạ Vân Hi và thuộc hạ của hấn nữa, ngọn lửa tức giận càng bùng cháy trong lòng.

“Xoẹt!” Hấn nhảy từ dưới lên lên chỉ vào Tạ Phong rồi la hét: “Người tự tìm chết rồi! Người có biết làm nhục ta chính là làm nhục cả phủ Đông Bình Hầu không?”

Tạ Phong cũng không để ý đến lời nói ấy, “Ta nhớ Đông Bình Hầu chỉ có hai nhi tử, một người tên là An Cường, người kia là An Xương, từ khi nào mà Đông Bình Hầu lại có thêm một người con tên là An Kiệt chứ? Xem ra ta phải nhanh chóng đi hỏi An phu nhân, có phải bà ấy để thiếp thất sinh hạ nhi tử An Kiệt cho Đông Bình Hầu hay không?”

Gương mặt An Kiệt trắng bệch.

Vốn là An phu nhân không thích đưa con do nhị phòng sinh ra, mẫu thân của An Kiệt là Chung thị đã có hôn ước với Đông Bình Hầu từ khi còn trẻ, nhưng bởi vì đột nhiên nhà có biến cố, thân phận từ tiểu thư con quan trở thành thứ dân, trong nháy mắt mà hai bên gia đình trở nên xa cách về thân phận nên An lão phu nhân không đồng ý để một thứ dân gả cho Đông Bình Hầu, sau đó giải trừ hôn ước, cưới tiểu thư nhà quyền quý khác là An phu nhân.

Mà chẳng biết tại sao cuối cùng Chung thị lại được gả vào phủ làm thiếp, cũng chính là mẫu thân của An Kiệt.

Thiếp thân chỉ là người dân bình thường là điều dễ hiểu, nhưng An phu nhân vừa biết hai người kia đã từng quen biết nhau lúc trước thì lập tức chèn ép, không để Chung thị gặp mặt Đông Bình Hầu, lôi kéo mọi người cùng chán ghét nhị phòng.

Vì vậy làm sao An Kiệt dám chọc tức An phu nhân?

Lời nói của Tạ Phong cũng khiến hắn hoàn toàn tức giận: “Họ Tạ kia, ta không tha cho người!”

Hắn dùng một tay chỉ về phía Tạ Phong, phát tay còn lại với thuốc hạ của mình: “Tới đây cho gia, người này là gian tế, bắt hắn lại ngay!”

Quan lớn đề chết người, cấp trên nói bắt người nào thì phải bắt người đó.

Tạ Phong chỉ là một quan sai bình thường, là phó chỉ huy binh mã của cửa Đông, hôm nay hắn có việc nên đi qua đây, bình thường cũng không đi tới cửa thành này bao giờ nên làm sao lính cửa Tây có thể biết hắn?

An Kiệt vừa hô một tiếng thì mười mấy tên lính giữ cửa thành đã đồng loạt kéo tới.

Vân Hi kéo Triệu Ngọc Nga tránh sang bên cạnh, trong lòng không khỏi lo lắng cho vị Tạ công tử kia, hắn ngồi trên ngựa đánh bại An Kiệt nhờ vị trí ưu thế của mình, nhưng có nhiều người tới công kích như thế thì làm sao hắn ta có thể ứng phó chứ?

Ngay lúc này thì mọi người nghe tiếng vó ngựa rầm rập chạy tới, chừng mười con ngựa đang chạy như điên tới cổng thành, vó ngựa cuốn bụi bặm tung lên mù mịt, mọi người kinh hãi hô to chạy tán loạn.

Ngựa chạy thẳng tới chỗ An Kiệt.

Hơn mười thuốc hạ của An Kiệt bị dọa sợ đến mức không dám đến gần, sắc mặt trắng bệch thét lên nhắc chân chạy tứ phía.

Cuối cùng một con ngựa chạy lên trước, ngồi trên ngựa là một vị công tử tuổi còn trẻ, cao giọng nói: “Mau tránh ra!”

Miệng vừa la, tay lại không ngừng dùng roi quất lên lưng ngựa.

Khóe miệng Vân Hi giật giật, người kia có ý sao?

Về mặt An Kiệt lập tức thay đổi, đám người ngựa kia quá nhanh, hắn không nghĩ tới sẽ có kẻ đi ngựa với tốc độ như vậy ở cửa thành, trong khoảng thời gian ngắn chỉ biết đứng im tại chỗ.

An Kiệt bị dọa sợ đến hai chân run lên, không nhịn được kêu thành tiếng: “Mau tới cứu ta!”

Dưới tình huống này thì ai dám cứu hắn chứ? Người ta chạy trốn chết còn sợ mình chạy chậm, không ai trong đám thuốc hạ của hắn dám đi lên phía trước.

Bầy ngựa chạy tới rồi đạp An Kiệt xuống đất, An Kiệt lập tức hét thảm lên.

Lúc này Tạ Phong đánh ngựa chạy vào bầy ngựa kia rồi nắm cổ áo An Kiệt, tiếp đó ném hắn ra xa hai trượng.

An Kiệt bị ngựa dẫm nát bàn tay, hắn ngồi dưới đất kêu rên không ngừng.

Vân Hi cùng Triệu Ngọc Nga đồng loạt hít vào một hơi lạnh, tay của An Kiệt đã bị dẫm đến nát ra, không thể phân biệt thịt hay máu nữa, chẳng biết sau này hắn có thể tự mình cầm đuốc hay không.

Nhưng cũng coi như mạng hắn lớn, vậy mà chỉ bị thương bàn tay.

Thiếu niên cưỡi ngựa vội vàng nhảy xuống ngựa rồi đi tới trước mặt An Kiệt cười áy náy: “Kiệt ca ca, ca có sao không? Thật sự đệ không có ý, chỉ muốn đe dọa đám ngựa kia để khiến chúng dừng lại nên dùng roi quất chúng, ai ngờ càn đánh càn chạy, đúng là bọn ngựa này chẳng nghe lời gì cả. Xem ra lần sau phải dạy dỗ chúng tốt hơn!”

Chân của An Kiệt còn mềm nhũn, hắn muốn ngồi dậy nhưng không thể được nên lại ngã xuống đất, bàn tay bị thương càng đau hơn.

Mấy tên lính kia bị dọa không ít nên vội vàng chạy đi tìm đại phu.

An Kiệt ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn An Xương rống giận: “An Xương, người có ý phải không? Chẳng lẽ người không biết càn đánh thì ngựa càn

chạy nhanh hay sao?”

“Đệ nào cố ý chứ, ngựa kia muốn chạy, đệ cũng không ngăn được mà.” Gương mặt An Xương tỏ ra vô tội.

Vân Hi liếc nhìn An Xương, không nhìn được khoe miệng lại gật gật, chẳng nghĩ tới An nhị công tử An Xương tao nhã lễ độ như vậy mà cũng có lúc chơi xấu.

“Hừ!” An Kiệt hừ lạnh một tiếng, hôm nay hấn mất mặt đến chết, không chỉ đánh thua Tạ Phong mà thiếu chút nữa mất mạng, còn được đối phương cứu một lần, xem như nợ hấn ta ân tình lần này, nhưng nếu khi này không cố gắng thể hiện trước Tạ Phong thì hấn sẽ không thể đứng vững trong giới quan trường được.

An Xương xấu hổ bước đến trước mặt Vân Hi cùng Triệu Ngọc Nga, cung kính thi lễ với hai người, “Là Hi biểu muội cùng Triệu tiểu thư sao? Vì sao hai người lại ở đây?”

Vân Hi đáp lễ: “Phụ thân của biểu tỷ qua đời nên đưa ra ngoài thành để an táng, nhưng An Kiệt ca lại nói trên xe ngựa của chúng ta có giấu gian tế, không để bọn muội đi qua.”

“Gian tế sao?” Ánh mắt An Xương chìm xuống, lại nhìn Triệu Ngọc Nga bên cạnh, hấn mỉm cười gật đầu một cái.

Bởi vì bất hòa giữa An gia cùng Triệu gia nên vốn là Triệu Ngọc Nga muốn làm mặt lạnh không nói lời nào với An Xương. Nhưng nghĩ đến nếu không phải đêm đó An Xương thả nàng ra khỏi phủ Đông Bình Hầu thì sự trong sạch của đời nàng đã bị phá hủy, bởi thế nàng hơi khuyu gối thi lễ: “Chuyện lần trước, đa tạ An nhị công tử.” Mặt An Xương đỏ lên, “Ta sợ Hi biểu muội lo lắng nên thả cô nương ra.”

Nói xong muốn vờ tay tới đỡ Triệu Ngọc Nga, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy không thích hợp nên cẩn thận thu tay giấu ở sau lưng.

Thanh Y thấy gương mặt như muốn nịnh hót của An Xương thì lạnh lùng nói: “Xin An nhị công tử cẩn thận khi nói, tiểu thư nhà ta vẫn còn chưa xuất giá đâu. Ngài cứu người nào cũng không nên kéo tiểu thư nhà ta vào chứ?”

Cái gì mà vì Vân Hi tiểu thư mới thả Triệu Ngọc Nga ra chứ? Tiểu tử này muốn ăn đòn nên bám víu bậy bạ đúng không?

Tạ Phong đánh ngựa đến trước mặt An Kiệt: “An Kiệt, còn muốn tra gian tế trong xe của Tạ tiểu thư nữa hay không?” Sắc mặt An Kiệt quần bách, tay đau đến không nói ra lời.

An Xương đi tới bên xe ngựa vén rèm liếc mắt nhìn vào trong, sau đó lại tới chỗ An Kiệt: “Trong xe không có bóng người nào, làm sao có gian tế chứ? Kiệt ca ca, ca hoa mắt rồi sao? Hay là nghe người ta nói bậy bạ?”

Hấn quay đầu nhìn mấy tên lính giữ cửa: “Các người còn không mau để người qua? Căn bản không có gian tế thì nói không có, có phải muốn phụ thân ta tới tận đây dạy cho các người biết thế nào là gian tế hay không?”

Về mặt của mười mấy tên lính canh hiện lên vẻ lo sợ, mặc dù An nhị công tử không được An phu nhân yêu quý nhưng rất được Đông Bình Hầu yêu thương.

An Kiệt đứng đầu bọn hấn chỉ là con của vợ kế, An Xương lại là đích tử, làm sao họ dám chọc giận? Mấy người liền để dõn ánh mắt về phía An Kiệt.

An Kiệt cắn răng, “Cho đi!”

Triệu Ngọc Nga thở phào nhẹ nhõm: “Hi biểu muội, chúng ta đi đi nhanh, không còn sớm nữa rồi.”

Trong vòng một tháng mà hết an táng mẫu thân lại đến phụ thân, trong nhà xảy ra biến cố lớn khiến mặt nàng nhìn vô cùng mệt mỏi.

Vân Hi đỡ Triệu Ngọc Nga ngồi vào xe ngựa, lúc nàng chuẩn bị leo lên ngồi thì nghiêng đầu lướt nhìn, thấy Tạ Phong vẫn đứng ở đó, hấn không hề chớp mắt nhìn nàng, trên mặt là nụ cười giống như nắng ấm trong ngày đông.

Nàng hơi ngần ra, sau đó thành tâm thi lễ: “Đa tạ công tử rất nhiều.” Sau đó xoay người bước lên xe ngựa.

Tạ Phong đánh ngựa tới bên cạnh cửa sổ của xe: “Ta cũng đang muốn rời thành, Tạ cô nương có nguyện ý đồng hành cùng ta hay không?”

Thanh Y cảnh giác nhìn hấn, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, tiểu thư nhà ta không thích đi chung với nam tử xa lạ.”

Tạ Phong cũng không để ý tới Thanh Y, chăm chú nhìn Vân Hi ở bên trong xe

Vân Hi có chút do dự, người này khiến nàng có cảm giác không thể nói thành lời: “Tạ công tử cứ tùy ý.”

Dù gì người ta cũng giải vây giúp các nàng, nàng cự tuyệt cũng không tốt lắm.

Lúc này An Xương đi tới: “Ta cũng muốn rời thành, Hi biểu muội sẽ không để ý đi cùng với ta chứ?”

Triệu Ngọc Nga lập tức nhìn Vân Hi, mặc dù đêm đó An Xương cứu nàng một lần nhưng nàng vẫn có địch ý với An phủ.

Vân Hi nắm tay nàng ta, “Hắn khôn có ác ý.” Rồi lại xoay người gạt đầu với An Xương, “Được.”

Có An Xương đồng hành thì An Kiệt sẽ không gây phiền toái nữa.

An Kiệt lẫn vào trong giới quan trường còn phải dựa vào Đông Bình Hầu, hắn sẽ không dám đắc tội với An Xương.

Đoàn người ra khỏi thành trước mặt An Kiệt.

Sắc mặt hắn ta biến thành màu đen, đứng dậy nhưng cơ thể vẫn còn run rẩy, thật quá mất mặt. Hắn quát người bên cạnh: “Sao đại phu còn chưa tới?”

Hắn đau đến chết rồi, cái tên Tạ Phong chết tiệt, có phải thấy tay hắn bị ngựa dẫm rồi mới tới cứu phải không? Rõ ràng hắn ta có thể cứu mình ra ngoài sớm hơn!

Sau khi chọn một vị trí ở ngoài thành để đào mộ, phu xe Hoàng bá bắt đầu đào huyệt, An Xương cũng đứng bên cạnh phụ giúp một tay, sau đó mới an táng Triệu Hoài.

Triệu Ngọc Nga nhìn ngôi mộ mới đắp thì trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nàng biết phụ thân yêu Lâm di nương hơn mẫu thân của mình, lại không nghĩ hai người bọn họ nhẫn tâm đến mức cùng nhau lập mưu giết hại mẫu thân mình.

Nàng vẫn rất kính trọng phụ thân, ai ngờ ông ta chỉ muốn thăng quan phát tài, chỉ muốn để mẹ con Lâm di nương sống thật tốt mà hứa gả nàng cho ba nhà.

Phụ thân như vậy...

Nàng không khóc, nhìn cọc gỗ dùng làm bia rồi thấp giọng nói: “Người nuôi con mười sáu năm, con đã khóc một trận rồi, cũng đã an táng người thật tốt, từ nay con không còn bất cứ quan hệ nào với Triệu gia nữa.”

An Xương đứng không xa Triệu Ngọc Nga, thấy nàng đi về phía xe ngựa thì lập tức đi theo, lấy bình nước bên hông đưa cho nàng: “Triệu cô nương, uống nước đi.”

Triệu Ngọc Nga chỉ liếc mắt nhìn không nhận rồi im lặng bỏ đi.

An Xương cất bình nước, ngượng ngùng đi theo nàng đi tới chỗ xe ngựa của Tạ gia.

Vân Hi không làm phiền Triệu Ngọc Nga mà đi tới chỗ khác cùng Thanh Y.

Nàng biết, chuyện của Triệu Ngọc Nga chỉ có thể để nàng ấy tự giải quyết, không người nào khác giúp được, nàng đã từng trải qua việc như vậy.

Nếu không thì lúc mẫu thân chết đã trở thành ác mộng theo nàng đến suốt đời rồi.

Đi được một lát thì Vân Hi lơ đãng nhìn thấy Tạ Phong vẫn chưa đi, hắn đang đứng bên một gốc cây phong nhìn nàng chằm chằm, hai tay đứng hai bên tán gẫu. Thấy nàng nhìn thì Tạ Phong lập tức mỉm cười.

Đây là lần thứ ba nàng thấy hắn nhìn mình như vậy. Không giống với lẽ thường.

Tạ Phong có võ, mà người có võ đều có giới hạn xung quanh mình, ví dụ như làm quan thì chỉ lui tới với những vị quan khác mà thôi, dù cho không gặp thì cũng sẽ nghe qua.

Vân Hi liền hỏi Thanh Y: “Người biết hắn sao?”

Thanh Y cũng đang rất buồn bực, vừa rồi người kia đối phó với An Kiệt cũng không sử dụng hết lực, nếu An Kiệt không có mấy chiêu võ mèo cào trong người thì chỉ sợ đã sớm mất mạng.

Chiêu thức xuất thủ của hắn rất kỳ lạ, không nhìn ra được là của bang phái nào.

“Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết hắn.”

Thanh Y cũng không biết...

Vân Hi trầm tư trong chốc lát rồi đi tới chỗ Tạ Phong, đứng cách hắn khoảng ba bước thì dừng lại nheo mắt: “Tạ công tử đi theo chúng ta tới đây, chẳng lẽ là bạn của Triệu đại nhân nên muốn thấp hương cho ông ấy sao?”

Thanh Y đứng bảo vệ trước mặt Vân Hi, nhìn Tạ Phong rồi cất giọng lạnh lùng: “Người là ai? Tại sao đi theo chúng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Hấn Không Ổn?

Editor: Sam Sam

Tạ Phong khẽ mỉm cười: “Đột nhiên cảm thấy cảnh sắc ở nơi này không tệ nên dừng lại ngắm cảnh, không nghĩ tới quấy rầy các nàng, vậy tại hạ cáo từ.”

Hấn nhìn Vân Hi một cái, quả thật cỡi ngựa rời đi.

Vân Hi híp mắt lại, rốt cuộc hấn ta là ai?

An Xương rướn cổ lên nhìn bóng lưng Tạ Phong dần khuất, lạnh giọng nói: “Hi biểu muội, người này cứ lén lút nên sợ là không phải người tốt. Chỉ e hấn cứu muội là có dụng ý khác.”

Lúc này Triệu Ngọc Nga bước tới, không nói tiếng nào đi thẳng về phía xe ngựa, chỗ để bước lên khá cao nên lúc nàng leo lên có hơi chật vật.

An Xương không nói nhiều đi lướt qua Vân Hi nói với Triệu Ngọc Nga: “Triệu cô nương, có ghế nhỏ để leo lên, cô nương đừng vất vả như thế.” Nói rồi lấy một chiếc ghế từ chỗ của người đánh xe đặt trước mặt Triệu Ngọc Nga.

Triệu Ngọc Nga từng mắt liếc hấn một cái, cắn răng quật cường leo vào trong xe ngựa.

An Xương nhìn chiếc ghế nhỏ rồi gãi gãi đầu, gương mặt tỏ vẻ lúng túng.

Thanh Y che miệng cười khúc khích nói với Vân Hi: “Rõ ràng Triệu cô nương ghét An nhị công tử, hấn còn cuống quýt lấy lòng, không phải là tự ngược đãi mình sao?”

Vân Hi lắc đầu rồi cũng leo lên xe ngựa. Triệu gia cùng An gia kết thù, nhất định trong lòng Triệu Ngọc Nga luôn chán ghét An Xương.

Trong xe ngựa, Triệu Ngọc Nga làm mặt lạnh vén rèm xe lên: “Hoàng bá, không còn sớm nữa nên chúng ta phải trở về cho kịp lúc.” Hoàng bá đang cho ngựa ăn cỏ khô, nghe thấy Triệu Ngọc Nga gọi mình thì phui bụi đất trên người nhảy lên vị trí đánh xe: “Được, trở về thôi.”

Roi ngựa vung lên, Hoàng bá cho ngựa chạy thật nhanh, vó ngựa tung lên bụi bay đầy trời, xe ngựa chạy một đường thẳng vào trong thành.

“Các người chờ ta một chút.” An Xương ngồi trên yên ngựa, suy nghĩ một lúc lâu cũng thấy không ổn lắm, hấn thấy Triệu Ngọc Nga cùng Vân Hi lên xe ngựa nên cũng vội vàng nắm dây cương, chẳng qua không thể theo kịp xe ngựa phía trước.

Chờ tới lúc ngựa hấn sai bước thì xe ngựa kia cũng chỉ còn là một điểm đen nhỏ, hấn lại không quen cỡi ngựa nên bây giờ ngựa chạy hơi nhanh một chút cũng dọa hấn trắng bệch mặt.

Lúc này, xe ngựa của nhóm Vân Hi đã bỏ hấn rất xa rồi.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong thành, vì muốn phiên muộn trong lòng Triệu Ngọc Nga nhanh chóng giảm đi nên thỉnh thoảng Vân Hi cố tìm đề tài nào đó để nói chuyện cùng nàng ta. Lúc rảnh rồi Thanh Y cũng chen vào mấy câu, lập tức trong xe chỉ toàn là tiếng trò chuyện vui vẻ của ba nữ tử, chẳng qua được một lúc thì mặt Vân Hi trầm xuống, nàng mỉm môi không nói lời nào, dường như đang cố gắng lắng nghe gì đó.

Thanh Y phát hiện có điều kỳ lạ nên vội hỏi: “Tiểu thư, có gì bất thường sao?”

Vân Hi vẫn lắng nghe tiếng vó ngựa sau xe của các nàng: “Thanh Y, có người đi theo chúng ta.”

Triệu Ngọc Nga lo lắng: “Hi muội muội, có phải An Kiệt lại tới ngăn cản chúng ta nữa hay không?”

Lúc này mặt trời đã ngã về Tây, không còn bao lâu nữa thì trời sẽ tối. Từ nơi này nhìn về phía trước đã thấy dãy cờ trên thành tường, nếu lúc này bị ngăn lại thì chỉ sợ sẽ vào thành trễ.

Cửa thành đóng, với ba nữ tử như các nàng thì càng có thể gặp nguy hiểm.

Ban đêm trời lạnh là điều đương nhiên không cần phải nói, nhưng Sài Lang hồ báo, trộm cướp gì đó, nếu các nàng gặp phải thì có thể sẽ mất mạng.

Vân Hi lắc đầu một cái: “Không phải An Kiệt, lúc này hấn ta bị đám ngựa của An Xương dẫm nát bàn tay nên nhất định đang trị thương, không rảnh để bận tâm chúng ta đâu. Còn nữa, chức vị của hấn chỉ là quan Thất phẩm canh giữ cửa thành, không thể tùy ý ra khỏi thành được.”

Triệu Ngọc Nga bĩu môi: “Hi muội muội, không cần lo lắng nữa, tám phần đó là tên An Xương. Hấn cứu ta một lần, ta cũng đã nói cảm ơn rồi, sao còn đi theo ta chứ? Đúng là người của An phủ đều đáng ghét.”

Vân Hi lắc đầu: “Cũng không phải là An Xương, mặc dù vừa rồi An Xương cho ngựa chạy nhanh như thể nhưng thủ pháp lại lung tung, tiếng chân ngựa cũng rất hỗn loạn, lúc nhanh lúc chậm. Còn hiện tại người phía sau chúng ta lại có kỹ thuật cỡi ngựa rất tốt.”

Giương mặt Thanh Y nghiêm trọng: “Tiểu thư, nô tỳ đi xem một chút.”

Hiện tại các nàng ở ngoài thành, nếu có người muốn hãm hại thì có kêu trời cũng không thấu rồi.

Bị người ta giết người diệt khẩu, một chút dấu vết cũng sẽ không lưu lại.

Vân Hi lại kéo nàng ta ngồi xuống, cúi đầu lắng nghe trong chốc lát rồi nói: “Người nọ theo chúng ta gần nửa canh giờ, nếu như muốn hạ thủ thì đã sớm ra tay rồi, tại sao gần đến cửa thành rồi mà còn chưa hành động?” Nàng gõ vào vách xe ngựa: “Hoàng bá, chạy nhanh lên, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, tam tiểu thư.” Roi ngựa trong tay Hoàng bá kéo mạnh, con ngựa phía trước lập tức tung vó chạy như điên.

Thanh Y cùng Triệu Ngọc Nga nắm chặt tay vịn bên trong xe, Vân Hi thì áp sát tai vào thành xe để lắng nghe, xe ngựa chạy trong chốc lát, nàng lại nói với Hoàng bá: “Lập tức chậm lại!”

“Hi muội muội, tại sao lại chạy chậm?” Triệu Ngọc Nga hỏi, “Nhanh vào thành thôi, nơi này không xa cửa thành đâu.”

Vân Hi lại vén rèm cửa sổ của xe lên, sau đó thò đầu ra nhìn phía sau cười nói: “Tạ công tử, trùng hợp như thế, chuyện của công tử xong rồi sao? Bây giờ cũng về thành à?”

Thanh Y cùng Triệu Ngọc Nga liếc nhìn nhau, Tạ Phong sao? Là tên Phó chỉ huy binh mã của cửa Đông giải vây cho các nàng lúc này à?

Tạ Phong thấy Vân Hi lộ đầu ra thì nhanh chóng giục ngựa tiến lên, mỉm cười nói: “Thật khéo, chúng ta lại thuận đường rồi.”

Vân Hi nghiêng người ngồi thẳng dậy, cong môi rồi chớp đôi mắt to trong suốt: “Không phải Tạ phó sứ là người của cửa Đông sao? Có thể thế nào cũng nên về cửa Đông chứ, đây là cửa Tây đó, từ Tây đến Đông còn phải đi mấy chục dặm cơ mà.”

Nếu nói lúc ra thành được Tạ Phong giúp giải vây là cơ duyên thì hiện tại chỉ có thể nói hần ta cố ý, cố ý đi theo xe ngựa của các nàng.

Lúc Triệu Ngọc Nga an táng Triệu Hoài trên núi hoang thì Tạ Phong không đi, cứ chờ ở nơi đó. Đến lúc xe ngựa của các nàng lên đường thì miệng hần nói rồi đi, kì thực là chạy được một đoạn lại nhanh chóng đuổi theo sau.

Nàng đi nhanh hần cũng đi nhanh, nàng đi chậm hần cũng chậm lại. Lúc này có một đường rẽ có thể dẫn tới cửa thành phía Đông, thế nhưng hần lại không đi mà vẫn đi thẳng theo các nàng.

Điều này thật khiến người ta không thể hiểu được.

“Ta cũng vào cửa Tây để làm mấy chuyện nữa, có vấn đề gì không?” Tạ Phong mỉm cười nhìn Vân Hi. Nữ tử đang nghiêng đầu kia nhìn như thanh thuần khả ái, nhưng kỳ thật rất狡 hoạt, cho nên lập tức nhìn ra hần đang theo ở phía sau.

Vân Hi mở to mắt nhìn, cười nói: “Đường này là đường cho quan, Tạ công tử phải đi, làm sao tiểu nữ dám cản trở chứ?” Nói rồi bảo Hoàng bá cho ngựa chạy sang một bên để Tạ phong đi trước.

Tạ Phong cũng không khách khí, đánh ngựa đi lên trước xe ngựa của Tạ phủ.

“Thanh Y, thật sự ngươi không biết người này sao?” Vân Hi nhìn bóng lưng của Tạ Phong rồi hỏi Thanh Y.

Thanh Y khoanh tay trước ngực: “Chưa từng thấy hần bao giờ, hay là tiểu thư hỏi chủ tử xem sao?”

Thôi đi, Vân Hi nhớ tới buổi tối ngủ trên giường của Đoạn Dịch, thể diện của nàng đã vứt hết xuống sông Hoàng Hà rồi, còn dám đi hỏi sao? Không đi! Kiên quyết không đi.

Vào giây phút cửa thành sắp đóng lại thì xe ngựa của Vân Hi kịp vào thành. An Kiệt thấy xe ngựa của Tạ phủ quay lại, đang muốn làm khó dễ thì lại thấy Tạ Phong vẫn theo sát một bên, hần đành hừ lạnh một tiếng rồi cho qua.

Hần nhìn xe ngựa đi xa dần, ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng âm thầm thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Ở một ngã rẽ, cuối cùng Tạ Phong cũng tách các nàng để đi hướng của mình.

“Thanh Y, rảnh thì điều tra tên Tạ Phong kia một chút.” Người này thật kỳ lạ, tại sao lại có cảm giác quen thuộc ấy?

“Vâng, tiểu thư.” Vân Hi không nói gì, nàng cũng sẽ đi thăm dò, một nam tử vô duyên vô cớ tiếp cận thì phải tỉ mỉ truy xét cả họ hàng gia tộc. Vân Hi cùng Triệu Ngọc Nga trở lại phủ thì vừa đúng lúc quạ bữa cơm tối.

Tạ lão phu nhân đang đau lòng Triệu Ngọc Nga mới mất mẹ nên để nàng ở Tây Noãn Các thuộc Bách Phúc Viên, chỉ cách Đông Noãn Các bà đang ở một dãy phòng, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Hai người cùng nhau vào nhà để thi lễ với Tà lão phu nhân. Tà lão phu nhân gọi Triệu Ngọc Nga tới ngồi bên cạnh mình, kéo tay nàng hồi lâu không nói gì.

Vân Hi không lên tiếng, nàng ngồi ở phía dưới quan sát. Bước chân của Kim Châu cùng Kim Đình cũng rất nhẹ nhàng.

Tà lão phu nhân chỉ sinh được một nữ nhi, thế mà giờ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, lại bị người ta hại chết, làm sao bà không đau lòng được chứ?

“Đi gặp phụ thân của cháu sao?” Tà lão phu nhân mấp máy môi ngẩng đầu nhìn Triệu Ngọc Nga rồi hỏi, dù sao Triệu Hoài cũng là cha ruột của Triệu Ngọc Nga, cũng không thể ngăn việc họ gặp nhau.

Dù khiến người ta chán ghét thế nào thì cũng không thể nói này nọ trước mặt Triệu Ngọc Nga được, chắc chắn sẽ làm nàng tổn thương.

Triệu Ngọc Nga gật đầu: “Ông ấy muốn hành thích Tần Vương Thế tử nên bị hộ vệ của Thế tử giết chết rồi.”

Nói xong nàng cúi đầu không nói nữa, ánh mắt nhìn xuống đất ngăn người.

Đây là điều xảy ra ngoài dự liệu của Tà lão phu nhân, bà kinh ngạc chớp mắt một cái, nhưng lập tức bà thở dài một hơi, gương mặt sang lên rất nhiều.

Vân Hi quan sát rồi suy nghĩ trong lòng, Tà lão phu nhân sẽ mở miệng nói gì đó ác ý đúng không?

Trước kia lúc Tà Viện còn sống, bà muốn trừng trị Triệu Hoài thì lại sợ làm nữ nhi cùng ngoại tôn nữ của mình bị tổn hại.

Tà Viện mới mất, Triệu Hoài lòng lang dạ sói lại muốn tính toán tới nữ nhi, chỉ để ý tới con đường danh vọng của mình mà bất kể nữ nhi có hạnh phúc hay không, còn mặt dày tới phủ đòi tiền nữa.

Nói là muốn gặp nữ nhi nhưng không chừng lại muốn lấy gì đó trên người nữ nhi, chết đi lại tốt, cũng không còn ai hại Ngọc Nga nữa rồi.

Tà lão phu nhân kéo tay Triệu Ngọc Nga, cung chiêu nói: “Có ngoại tổ mẫu đây, không ai có thể khi dễ cháu được nữa. Chỉ là chuyện chung thân của cháu...”

Nghe tới đây sắc mặt bà đen lại. Triệu Hoài muốn dựa vào phủ Đông Bình Hầu mà dám hủy hôn ước của từ nhỏ của Triệu Ngọc Nga với Bạch gia ở Giang Nam, nhà của một nữ nhi lại dám hủy bỏ hôn sự, làm sao tương lai có thể tìm phu quân khác cho nàng chứ? Trong lòng bà lại hung hăng nguyên rủa Triệu Hoài một trận.

Tà lão phu nhân lặng người trong chốc lát, ngẩng đầu thấy Vân Hi ngồi ở dưới liền gọi nàng: “Tới đứng lúc lắm, đi ăn tối với Ngọc Nga đi.”

Vân Hi vội vàng đứng dậy cảm ơn: “Đa tạ tổ mẫu.”

“Cảm ơn cái gì? Sau này nhờ cháu nhiều, nhớ chăm sóc Ngọc Nga giùm ta.”

Triệu Ngọc Nga tựa vào ngực Tà lão phu nhân: “Hi muội muội rất tốt với cháu, hai ngày nay đều ở bên cạnh chăm sóc cháu đó.”

Tà lão phu nhân nhìn Vân Hi, ánh mắt dịu dàng hơn so với ngày thường rất nhiều, “Không ngờ cháu thật thiện lương, không giống những kẻ khác...”

Dĩ nhiên những kẻ khác là muốn ám chỉ Tà Vân Dung cùng Tà Vân Hương.

Mấy ngày nay không biết Tà Vân Dung bận việc gì mà cứ liên tục đi ra ngoài, còn Tà Vân Hương lại yên tĩnh hơn so với trước kia rất nhiều, mấy ngày rồi cũng không thấy bóng dáng đâu.

Ăn cơm tối xong, An thị dẫn Tà Vân Hương, Tà Vân Dung cùng mấy nha đầu tới. Tà Vân Dung hàn huyên đôi câu khách khí với Triệu Ngọc Nga cho Tà lão phu nhân thấy rồi đứng một bên không nói gì nữa.

Tĩnh tĩnh của nàng ta vốn lạnh nhạt nên đối với ai cũng bày ra bộ dạng xa cách khó gần, mà Tà Vân Hương thấy Triệu Ngọc Nga thì cười đến mặt mày cong lên, không ngừng lời kéo tay nói chuyện. Vân Hi nhìn hai người rồi cười nhạt không nói gì.

Thật đúng là Tà Vân Hương biết lợi dụng cơ hội để diễn, trước mặt Tà lão phu nhân lại thân thiện như thế cũng vì muốn chiếm được hảo cảm của bà. Đã quý như vậy, tại sao những ngày Tà Viện mất không thấy nàng ta tới an ủi Triệu Ngọc Nga?

Quả nhiên, Tà lão phu nhân thấy Tà Vân Hương nhiệt tình với Triệu Ngọc Nga như vậy thì gương mặt cũng hòa hoãn đi rất nhiều, bà cười nói: “Ta còn lo đứa nhỏ này sẽ nhút nhát khi tới Tà phủ. Nhưng tỷ muội các người thân nhau như thế thì cứ tiếp tục tìm hiểu, yêu thương lẫn nhau hơn nữa.”

“Vâng, lão phu nhân.” Tà Vân Hương kích động đáp lại.

An thị ngâm trà cho Tà lão phu nhân rồi dâng lên bằng hai tay, cười nói: “Mẫu thân, không biết người gọi con tới vì chuyện gì?”

Tà lão phu nhân nhận ly trà rồi nhấp một miếng, thở dài nói với An thị, “Ta gọi con tới vì hôn sự của Ngọc Nga. Tuy A Viện mất bởi vì chuyện hôn sự của Ngọc Nga, điều này sẽ làm Ngọc Nga gánh trên lưng tội danh bất hiếu, nhưng tuổi nó không còn nhỏ nữa, năm nay cũng đã mười sáu rồi, giữ đạo

hiếu ba năm thì sẽ mười chín, lúc ấy mới tìm hôn sự thì làm sao còn tìm được ai trong sạch?” Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu chỉ tìm hôn sự cho một mình Triệu Ngọc Nga thì sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của nó, Tú nương, nhân tiện con kết hợp tìm cho ba nữ tử nhà chúng ta đi.”

Mắt An thị lóe lên, bà cười đáp: “Con sẽ chú ý nhà nào thích hợp.”

Tìm hôn sự sao?

Vân Hi ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Vân Hương, khó trách hôm nay nàng ta cũng tới chỗ của lão phu nhân, thì ra lão phu nhân muốn tìm hôn sự cho mọi người, nàng ta sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt?

...

Lão phu nhân ngồi chốc lát rồi bảo tất cả mọi người lui về.

Vân Hi cùng Thanh Y trở về Hi Viên.

Mới vào cửa viện đã thấy Thanh Thường nhú mày đi vòng quanh, dường như đang lo lắng chuyện gì đó. Thấy Vân Hi đi tới thì mắt sáng lên, nhanh chóng chạy tới nghênh đón.

“Thanh Thường, xảy ra chuyện gì sao?” Vân Hi nhắc chân vào trong nhà, hôm nay chạy ngoài đường một ngày vì chuyện của Triệu Ngọc Nga đã khiến nàng rất mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng lên giường đi ngủ.

“Tiểu thư mau đi cùng nô tỳ, chủ tử... Ngài ấy... Không xong rồi...” Thanh Thường nhanh chóng kéo nàng đi ra ngoài.

Thanh Y bày ra gương mặt nghi ngờ nhìn Thanh Thường, Thanh Thường đứng sau lưng Vân Hi nháy mắt vài cái với nàng ta, thế là Thanh Y liếc mắt nhìn trời, khoe miệng cong lên xoay người bước vào nhà.

“Chủ tử các người bị sao thì liên quan gì tới ta chứ? Bảo hần đi tìm đại phu đi.” Vân Hi tức giận hất tay ra, miệng nói thế nhưng lòng lại lo lắng, quay đầu hỏi Thanh Thường, “Hần... Thật sự không ổn... Sao? Không phải là có Hủ Mộc đạo trưởng ở đây à? Làm sao lại... Cuối cùng có chuyện gì xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Đến Thăm Trong Đêm Khuya.

Thanh Thường thấy sắc mặt Vân Hi nhàn nhạt thì lo lắng nói: “Tiểu thư, không phải tiểu thư đi xem là biết sao?”

Nói xong, Thanh Thường cũng không để Vân Hi từ chối liền kéo tay nàng bay lên đầu tường, dùng khinh công mang theo nàng nhảy vào một con hẻm nhỏ phía sang Tạ phủ. Có một chiếc xe ngựa đã đứng sẵn ở đó từ sớm.

Xe ngựa có màu nâu sẫm, còn mới tinh, xe ngựa của Đoạn Dịch luôn là màu đen toàn thân, ước chừng xe ngựa này mới được làm.

Nàng còn cách xe ba trượng nhưng đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát nhàn nhạt bay tới.

Đợi đến lúc tới gần, mùi thơm thấm vào tim phổi khiến người ta cảm thấy thật yên bình, Vân Hi bồn bả một ngày, vốn là cơ thể đã mệt mỏi chỉ muốn ngủ lại ngửi thấy mùi hương này, cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều.

Nhìn vào thân xe giống như dùng nguyên liệu bình thường, nhưng kiếp trước nàng hay đi khắp nơi cùng cha mẹ nên nhìn một cái đã biết chiếc xe này dùng một loại gỗ Trầm Thiết được sản xuất ở Nam Cương để chế tạo thành, màu sắc của cửa sổ hơi tối, còn lại dùng gỗ Trầm Hương để làm nên.

Một thiếu niên mặt đen đang ngồi ở vị trí đánh xe, lúc thấy Vân Hi thì lập tức nhảy từ trên xe xuống, cung kính thi lễ một cái, “Hi tiểu thư.”

Vân Hi cũng làm động tác chào lại, lần trước lúc nàng bị Đoạn Dịch xách đến tửu lâu Duyệt Khách thì Đoạn Dịch đã gọi người này ra, muốn hần đến phủ Tấn Vương để tung tin đồn xấu về danh sách đồ cưới.

“Ngươi tên là Thanh Nhị?”

“Thì ra Hi tiểu thư còn nhớ rõ ta?” Thanh Nhị gãi gãi đầu, cong môi cười một tiếng.

Thanh Thường nhìn thấy bộ dạng lấy lòng của Thanh Nhị thì nhếch miệng rồi đưa tay vén rèm xe lên, Vân Hi lập tức đi vào trong rồi ngồi xuống.

Sau khi yên vị thì nàng kinh ngạc đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vân Hi tự nhận mình đã từng hưởng thụ cuộc sống xa xỉ bậc nhất, tài sản của cha mẹ nàng phú khả địch quốc*, nàng sẽ không vì bất kỳ đồ vật xinh đẹp long lẫy nào mà khiến nhịp tim đập chậm lại, ai ngờ chiếc xe ngựa này của Đoạn Dịch đã khiến nàng kinh ngạc đến một lúc lâu mà vẫn chưa phục hồi được tinh thần.

*giàu hơn cả quốc gia, đất nước.

Nhìn ở bên ngoài, cho dù chỉ có song cửa sổ được điêu khắc mấy bức vẽ là dùng Trầm Hương bao quanh, ai ngờ bốn vách bên trong xe cũng đều dùng Trầm Hương để chế tạo, vốn là gỗ Trầm Hương rất khó có được, loại tốt nhất cũng phải đến mấy trăm năm mới tìm được một gốc mà thôi.

Cho nên thấy toàn bộ xe của Đoạn Dịch đều được làm từ loại gỗ quý hiếm ấy, Vân Hi không khỏi cong môi cười, đúng là phí của trời, người khác dùng bạc cũng chẳng mua được, thế mà hần dùng để làm cả ghế nhỏ để bước lên xe ngựa.

Nếu nhà giàu có nào đấy có được loại gỗ Trầm Hương này thì chỉ dùng để điêu khắc thành đồ trang trí, làm tràng hạt, hoặc pho tượng nho nhỏ, các loại khung ảnh, không phí bao nhiêu vì Trầm Hương cực kỳ khó tìm, có tiền cũng chưa hẳn mua được, giá trị trên trăm lượng hoàn kim, vậy mà hần lại dùng loại gỗ này để bao chung quanh thân xe.

Số Trầm Hương trên chiếc xe này cũng trị giá tới mấy vạn hoàng kim, còn chưa nói tới tiền thợ làm xe cùng những phụ tùng linh tinh khác.

Kéo màn che bên trong xe ra, hai bên vách tường lại hiện ra một hàng dĩa minh châu đồng loạt chiếu sáng khiến bên trong xe giống như ban ngày.

Hai bên tường cũng có một hàng ám cách*, Vân Hi tiện tay nhấn vào một cái, một hộp điểm tâm lập tức được đưa ra ngoài. Điểm tâm còn ấm, chắc là mới làm xong không lâu rồi bỏ vào. Vân Hi vừa ăn cơm tối xong nên chưa đói, nàng đóng ám cách lại, sau đó nhìn những thứ khác.

*ám cách: hộc tối.

Chỉ thấy giữa ám cách lại có mấy bản chép tay thất truyền, còn là sổ sách rất hiếm có được, ngoài ra có gương, phấn nước, lược, trâm cài đầu cùng khuyên tai.

Thấy sách hay điểm tâm thì nàng cũng không có gì để ngạc nhiên, nhưng lúc thấy phấn nước thì trợn mắt nhìn, quả thật Đoạn Dịch bị đoạn tụ giống như lời đồn, đây là để chuẩn bị cho lam sủng của hần đúng chứ? Thế nhưng khuyên tai là thế nào? Nàng chưa từng thấy nam sủng nào dùng khuyên tai đâu! Tà phủ cách phủ Dịch Thân Vương không xa, chỉ cách ba con phố nên không lâu sau đã tới nơi.

Bởi vì ban ngày phải đi theo chăm sóc cho Triệu Ngọc Nga nên cả ngày nàng mặc đồ nữ nhân, lúc ra cửa cũng chưa kịp thay đồ, nàng mặc chiếc váy màu tím xinh đẹp giống như hoa Từ Ngọc Lan đầu xuân, chân đặt xuống chiếc ghế nhỏ, nhẹ nhàng bước xuống khỏi xe ngựa, cảm giác giống như tiên từ dậu dàng lạc vào trần thế.

Quần sự Chu ma ma mập mập đứng trước cửa phủ nhìn Vân Hi, đôi mắt như ngưng lại.

Chỉ thấy nữ nhân đi tới da thịt trắng như tuyết, gương mặt hình trứng ngỗng, đôi mắt trong suốt giống như hồ nước mùa thu, lông mày lá liễu cong cong, miệng nhỏ màu hoa đào, tóc đen dài lại buộc tùy ý ở phía sau, trên đầu còn cài một chiếc trâm bạch ngọc, trừ vật đó thì trên người chẳng mang theo trang sức nào nữa.

Hai tai giống như hai mép sò đeo bông tai bằng bạch ngọc. Mặc dù trên dưới cũng không có trang sức hoa lệ, thế nhưng vẫn hiện ra một vẻ đẹp cao quý lạ thường.

Chỉ sợ Khinh Noãn Quận chúa của phủ Duệ Vương cũng không xinh đẹp bằng Vân Hi.

Một ma ma khác cầm đèn lồng đứng bên cạnh Chu ma ma khẽ huých tay bà, “Chu tỷ, Tà tiểu thư tới rồi, sao tỷ còn không ra tiếp đón.”

Lúc này Chu ma ma mới hồi phục tinh thần, a a hai tiếng rồi bày ra gương mặt tươi cười như hoa tiến lên đón tiếp Vân Hi.

“Hi tiểu thư tới rồi.”

Sau đó bà còn gọi một bà tử đứng gần đó, “Chu Gia, mau lấy đèn lồng ra rồi dẫn Hi tiểu thư đi vào.”

Thật ra cũng không cần dùng tới, trước phủ Dịch Thân Vương có bốn chiếc lồng đèn rất lớn chiếu sáng, khi vào trong Vương phủ, dọc theo đường đi cũng đều là đèn lồng, sáng đến mức có thể thấy rõ ràng hoa văn trên chiếc bàn đá ở bên cạnh.

“Dịch Vương gia... Ngài ấy bị làm sao?” Đi được một đoạn, Vân Hi không nhịn được hỏi hai ma ma kia, lúc ngồi trên xe ngựa nàng cũng đã hỏi Thanh Thường, nhưng nha đầu kia lấp bắp lúc lâu cũng không trả lời.

Gương mặt Thanh Thường lo lắng giống như Đoạn Dịch đã không xong rồi, nhưng hai ma ma này lại mừng rỡ đến mức cười nhăn cả mặt.

Chu ma ma nhìn Chu thâm rồi cả hai cùng chớp mắt mấy cái, sau đó bà bày ra gương mặt mập mập méo xệch, hai giọt nước mắt lớn nhanh chóng xuất hiện, hai tay lại vỗ mạnh lên đùi mình một cái, nói như muốn gào lên: “Vương gia thật đáng thương, còn chưa cưới Vương phi mà hai cánh tay đã...”

Sau đó bà liếc trộm Vân Hi một cái, rầu rĩ không nói nữa, chỉ lấy tay bụm mặt lại, đầu vai run rẩy giống như che giấu bi thương cực độ.

Lông mày Vân Hi nhíu lại, ma ma đang khóc, chẳng lẽ thật sự vô cùng nghiêm trọng sao?

Dựa vào trí nhớ của lần trước, nàng nhanh chóng tìm được phòng ngủ của Đoạn Dịch.

Phòng ngủ của hắn rất lớn, phòng ngoài dùng làm thư phòng, bày mấy hàng giá sách. Đèn ở phòng trong vẫn sáng. Vân Hi bước đến cửa thì dừng chân, trong lòng bắt đầu bối rối.

Lúc này Chua ma ma lại nói: “Vương gia ở bên trong, Hi tiểu thư mau vào xem đi, cánh tay của Vương gia bị thương là vì Hi tiểu thư đó, tiểu thư không được quên.”

Nàng không quên, nhưng nàng...

Hiện tại cũng đã qua canh một, trời bên ngoài tối đen như mực, bây giờ cứ bước vào phòng ngủ của một nam tử như thế, còn là buổi tối... Vân Hi hơi do dự.

Đột nhiên “ầm” một tiếng, trong phòng có vật gì đó bị vỡ nát.

Chu ma ma kêu lên: “Cánh tay của Vương gia hoàn toàn vô dụng, có phải do cử động bất tiện nên lại làm rơi ly trà không?”

Vân Hi nấp máy môi, sau đó nhanh chóng vén rèm đi vào trong.

Chu ma ma cùng Chu thẩm liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt hai người nhanh chóng giãn ra rồi lặng lẽ lui ra ngoài, còn thuận tay khóa trái cửa lại.

Thanh Thường thấy hai người ra ngoài thì đuổi lưng một cái, sau đó xoay người đi về phía Tạ phủ, còn nói thầm: “Trở về ngủ thôi.”

Nếu Vân Hi nhìn thấy sắc mặt vui vẻ còn hơn trẻ ba tuổi của ba người kia thì nhất định sẽ la to rằng mình bị lừa. Nhưng lúc này nàng đã đi vào trong phòng nên căn bản không thể thấy được gương mặt của người sau lưng.

Vốn là Đoạn Dịch nằm bên bàn đọc sách, ly trà nhỏ đặt ở một bên góc bàn, cánh tay của hắn không thể cử động bình thường nên vừa nhấc nhẹ đã đụng vào ly trà khiến nó rơi xuống đất, còn có một cây bút rơi xuống cùng.

Hắn khom lưng nhặt chiếc bút, bỗng nhiên có một người bước lên trước nhặt lấy rồi cầm trong tay.

Bàn tay nhặt chiếc bút kia mảnh khảnh thon dài trắng nõn, ánh nến trên bàn chiếu xuống, móng tay lại hiện lên màu tím đơn giản. Y phục cũng mang màu tím, còn có mùi Chi Lan thơm ngát truyền đến.

Đồng thời, giọng nói dịu dàng thật thấp của nữ nhân vang lên: “Nếu cánh tay bị đau thì tại sao không đi nghỉ ngơi? Còn ngồi đọc sách chứ?”

Đoạn Dịch ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt sáng trong ở đối diện, lúc hắn nhìn nàng, nàng cũng nhanh chóng thu lại gương mặt nhăn nhó của mình.

Đoạn Dịch chỉ cảm thấy trong lòng vui phơi phới, mỉm cười nói: “Đã trễ thế này, sao nàng lại tới đây?”

Vân Hi bị ghen hờn, trừng mắt nhìn: “Không phải ngài bảo ta tới sao? Thanh Thường nói ngài bị bệnh rất nặng, ta...”

Câu nói kế tiếp không dám nói ra, ngộ nhờ vì cứu nàng mà vết thương chuyển biến xấu thì nàng thành tội nhân mất. Nhưng, thấy thế nào thì Đoạn Dịch cũng không giống người bệnh thời kỳ cuối, còn vẻ mặt của hắn nữa, vẻ mặt như thế nào vậy?

Đoạn Dịch suy nghĩ chốc lát đã hiểu chuyện gì xảy ra, trên mặt hiện lên vẻ buồn rầu: “Hủ Mộc đạo trưởng nói, chỉ sợ hai cánh tay của ta khó có thể khôi phục lại như trước nữa.”

Nghiêm trọng thế sao? Vân Hi âm thầm thở dài một tiếng, lần này vấn đề lớn rồi.

Đoạn Dịch thấy vẻ mặt nhăn lại của Vân Hi thì len lén cong môi cười, hắn hơi hột nói: “Chẳng qua là mất hai cánh tay mà thôi, không phải còn có chân hay sao? Và lại trong Vương phủ còn có mười mấy người làm, bốn vương không chết đói được, nàng không cần lo lắng.”

Hắn càng nói không quan tâm thì Vân Hi càng áy náy, thấy trên bàn không có nước trà nên vội nói: “Muốn uống trà sao? Ta đi pha cho ngài.”

Hắn cười trả lời: “Được.”

Vân Hi quét mảnh vụn của ly trà bị vỡ rồi rửa tay, sau đó bắt đầu nấu nước.

Nàng đứng trước một dãy trà, nhón chân lên, ngón tay quét qua một lượt hai mươi hộp đựng lá trà rồi hỏi: “Ngài muốn uống trà gì?”

Đoạn Dịch nhìn gò má của nàng, trên mặt của nữ nhân kia đã ít lạnh lùng hơn ngày thường, lại mang theo thật nhiều dịu dàng: “Trà Xuân đi, pha nhạt một chút, trước khi ngủ uống trà đậm sẽ không ngủ được.”

“Được...”

Bếp lò nhỏ được đun lên đang bốc hơi nóng, Vân Hi nhắc bình nước ra rồi định rót vào trong ly.

“Đợi một chút!” Đoạn Dịch gọi nàng lại, “Đề lát nữa hay đổ nước. Nước quá nóng sẽ làm giảm hương vị của trà.”

Vân Hi nghe vậy liền đặt bình nước xuống, nhớ lại hôm trước ở tửu lâu Duyệt Khách, hần nói rất muốn thể hiện tài nghệ ngâm trà cho một nữ nhân thưởng thức. Có phải công phu pha trà của hần chỉ để phục vụ cho người ấy?

Chờ trong chốc lát thì độ nóng của nước trà giảm đi một chút, lúc này Vân Hi mới rót hai ly trà, nàng đặt một ly trước mặt hần, lại nghĩ đến tay hần cử động bất tiện nên cầm lên lại rồi thổi thổi, lúc cảm thấy bàn tay cầm ly trà không còn nóng nhiều nữa mới đưa tới bên môi cho hần.

Đoạn Dịch ngẩn ra, vậy mà nàng còn nhớ rõ lúc hần vừa bị thương đã cố ý gây khó khăn, bắt nàng hầu hạ mình uống nước. Mặc dù cánh tay đau khiến hần cử động không thuận tiện lắm, nhưng Đoạn Dịch hy vọng mình có thể đau mãi như thế.

Lúc hai người uống trà cũng không ai nói với ai điều gì, trong phòng vô cùng yên tĩnh, thế nhưng lại có một loại tình cảm bắt đầu lan tỏa trong không khí.

Uống xong ly trà, Vân Hi hỏi hần: “Muốn uống tiếp không?” Đoạn Dịch lại nghiêng đầu nhìn ra phòng ngoài, càng ngày gương mặt càng nghiêm trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Vân Hi đặt ly trà xuống rồi đứng dậy, nàng cũng nghe có không ít tiếng bước chân đi về phía này, bước chân rất vội vã, chỉ sợ có chuyện gì đó xảy ra.

“Đừng lên tiếng.” Đoạn Dịch thấp giọng nói, đồng thời nhanh chóng điểm một huyệt trên người nàng: huyệt cam. Sau đó đặt nàng lên giường, lại cởi giày nàng ra rồi giấu dưới đáy giường.

Sau đó, hần nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài và giày của mình ra, Vân Hi nhìn động tác của cánh tay không có chút đau đớn nào, nàng tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Đoạn Dịch đưa tay vỗ vỗ lên người nàng, lập tức nàng không thể nhúc nhích được nữa, hần lại đẩy nàng vào giữa giường, kéo chăn lớn đắp kín người, thế là hai người nằm bên cạnh nhau ở trên giường.

Đoạn Dịch lại phạm tội gì sao? Vân Hi không dám thở mạnh, trên thực tế nàng cũng không thể nhúc nhích được, Đoạn Dịch điểm huyệt của nàng, lúc này cơ thể nàng đã cứng ngắc giống như một khúc gỗ.

Nhưng trong lòng nàng lại giống như có ngọn lửa nóng thiêu đốt. Bàn tay vô si của Đoạn Dịch đang để nơi nào vậy? Vậy mà lại dám đặt trên ngực nàng!

Nàng muốn điên rồi, căn bản nàng không nên đi theo Thanh Thường, gì mà cánh tay của Đoạn Dịch hoàn toàn vô dụng, cả người không cử động được, đây là hần đang tùy ý chà đạp lên sự thương cảm của nàng với hần mà.

Hần không ổn chỗ nào chứ? Nhìn còn nhanh nhẹn hơn nàng nữa, sức lực ở tay cũng rất lớn, chỉ ném một cái mà nàng đã nằm trên giường rồi.

Vân Hi đang nổi giận trong lòng thì đám người kia đã tới trước phòng ngủ của Đoạn Dịch.

“Mở cửa ra.” Một giọng nói mê người của nữ nhân truyền đến, giọng nói ấy mềm mại nhưng vẫn mang theo vài phần bén nhọn.

Giọng nói này... Vân Hi híп mắt lại, giọng nói này khá quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi?

Ngoài phòng ngủ, Chu ma ma quỳ gối thi lễ với người đi tới: “Bẩm Quý phi nương nương, tay của Vương gia bị thương, đại phu đã dặn ngài ấy phải nghỉ ngơi thật nhiều, giờ này đã ngủ rồi ạ.”

Cố Quý phi mặc y phục như một phụ nhân bình thường, ánh mắt lạnh lẽo ngao ngễ nhìn Chu ma ma: “Hần ngủ rồi thì bôn cung vào xem, người dám cản trở sao?”

Lời của bà vừa nói ra, hai cung nữ hai bên trái phải rút đao đặt trước mặt Chu ma ma.

“Nô tỳ không dám.” Chu ma ma cúi đầu lui bước tránh ra rồi tiến lên mở khóa cửa.

“Canh giữ ở cửa!” Cố Quý phi nói với người bên ngoài rồi một mình bước vào trong phòng ngủ của Đoạn Dịch.

Thình thoảng Chu ma ma lại nhìn vào trong phòng, tại sao sớm không đến trễ không đến, ngay lúc Hi tiểu thư tới thì bà ấy cũng tới chứ? Nếu bị bắt gặp, có thể...

Một người trong nhóm người đi theo Cố Quý phi nói với Chu ma ma: “Không còn sớm nữa, nếu ma ma thấy mỏi thì chúng ta có thể làm thay bà một đêm, hầu hạ Quý phi nương nương cùng Dịch Thân Vương gia.”

Sắc mặt Chu ma ma lạnh đi, cái gì gọi là hầu hạ bọn họ chứ? Cố Quý phi là Cố Quý phi, Vương gia nhà bà là Vương gia nhà bà, tuyệt đối không thể nhập làm một được.

Một người là phi tử của Hoàng thượng, một người là đệ đệ của Hoàng thượng, đây được xem là gì!

Chu ma ma muốn nổi giận, nhưng thân phận của bà lại hèn mọn như thế, Vương gia cũng chưa lên tiếng, bà chỉ là người làm thì có thể nói gì chứ? Nếu tránh đi thì không cam lòng, bà là ma ma chủ quán ở trong phủ này, bà phải trông coi địa bàn của mình!

Mặc dù không có cách nào đuổi mấy người này đi, nhưng chỉ nhìn như thế sao?

Có lẽ ma ma bên cạnh Cố Quý phi luôn được người ta nịnh nọt nên bây giờ làm ra vẻ không thấy Chu ma ma, còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng ngạo mạn.

Trong phòng, Cố Quý phi đi tới rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mép giường của Đoạn Dịch.

Bà nhẹ nhàng nhìn Đoạn Dịch khẽ thở dài một tiếng: “Ta tới xem một chút, tại sao lại đánh nhau với Phi Mặc nữa vậy? Ta có hỏi đệ ấy tại sao nhưng làm thế nào hắn cũng không chịu nói. Nếu là trước kia thì hắn đã sớm nói nguyên nhân đánh nhau với người rồi.”

Đoạn Dịch cũng không nhìn bà mà rũ mi nhìn xuống mũi của mình, suy nghĩ bay vào trong chốn.

Trên chiếc giường rộng lớn, cơ thể nhỏ xinh của Vân Hi núp bên trong người hắn, nhưng mà... Tay của nàng đặt ở đâu vậy hả? Mặt hắn tối sầm lại rồi ửng đỏ, cơ thể càng cứng ngắc không dám nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chìm Trong Nụ Hôn Của Hắn

Vân Hi cũng không biết tay nàng đang đặt ở chỗ mềm mại mẫn cảm nhất của nam tử.

Lúc Đoạn Dịch nhét nàng vào trong chăn thì lo lắng Cố Quý phi sẽ nhìn thấy trên giường có hai nơi nhô lên, bởi thế sau khi hắn nằm xuống thì ôm chặt Vân Hi sát vào người mình rồi né sang một bên, còn kéo tay nàng qua người mình nữa.

Chẳng qua thật trở trêu là theo lực kéo của Đoạn Dịch, cánh tay Vân Hi khoác lên đùi hắn rồi trượt tới đặt ở giữa hai chân.

Mặc dù cơ thể Vân Hi bị điểm huyết không thể nào cử động được, nhưng ngón tay vẫn có thể cử động linh hoạt.

Nàng trốn trong chăn lắng nghe Cố Quý phi nói chuyện, giọng nói dịu dàng đến mức diêm dúa làm người ta có một loại cảm giác thắm sợ hãi. Lúc này, nàng vô tình phát hiện tay mình đang nắm cái gì đó, ngón tay không tự chủ mà nắm lại thật chặt để áp chế lo lắng trong lòng.

Bỗng nhiên cơ thể Đoạn Dịch cứng lại.

Cố Quý phi đang nhìn chăm chăm vào Đoạn Dịch không khỏi run lên. Dung nhan như ngọc của nam tử trước mặt khiến bà nhớ tới người kia vào hai mươi năm trước, lần đầu thấy bà cũng ngượng ngùng giống thế này.

Bà thất thần dùng tay nâng cằm của hắn lên, Đoạn Dịch kinh hãi khẽ quát một tiếng, “Đừng động!”

Thật ra hắn muốn nói người đang nằm trong chăn. Nữ nhân kia! Nàng có biết nàng đang nắm chỗ nào của hắn hay không? Trong lòng Đoạn Dịch vô cùng căm tức nhưng lại không dám cử động, tay hắn cũng không tự chủ mà dùng lực hơn.

Vân Hi càng thêm tức giận, cơ thể nàng không thể cử động nên chỉ có thể xả hận ở lòng bàn tay. Thế là, hai người ở trong chăn không nói không rằng ngằm đầu với nhau.

Mà lúc Cố Quý phi ở phía ngoài đưa ngón tay tới trước mặt Đoạn Dịch thì bỗng dừng lại, bà hồi phục lại tinh thần, ánh mắt khẽ chuyển động rồi cười đáng yêu: “Được, người đó, tính khí vẫn cứ như thế, không bao giờ thích ta đến gần người. Ôi, ta đau lòng quá, nhiều năm như thế, tại sao người không hiểu lòng ta?”

Đoạn Dịch rũ mi không để ý đến bà.

Cố Quý phi lại nói: “Tên hỗn tử Phi Mặc đó, lúc hạ thủ cũng không biết nặng nhẹ, người yên tâm, ta mà thấy hắn thì sẽ dạy dỗ một trận nên thân.”

Trong giọng nói đều chứa yêu thương cùng kiên cường không diễn tả được.

Gương mặt Vân Hi hơi cứng lại, Cố Quý phi này thật kỳ lạ, buổi tối mà đến phủ đệ của một Thân Vương, còn tiến vào phòng ngủ của người ta, hơn nữa giọng nói lúc trò chuyện lại làm người ta khó giải thích được.

Bất luận Cố Quý phi nói gì thì Đoạn Dịch cũng không ngẩng đầu lên, cũng không nói chuyện, mắt nhìn xuống mũi, mũi lại nhìn xuống bụng, dưới bụng lại

thấy... Tạ Vân Hi ở trong chốn.

Nữ nhân ngu xuẩn này, nàng có biết tay nàng đang thiêu đốt hần hay không? Một khi đốt hần thì lửa cũng sẽ lan đến nàng đó?

Mà tâm trí của Vân Hi vẫn luôn chú ý đến giọng nói của Cố Quý phi, hoàn toàn không phát hiện toàn thân Đoạn Dịch đã nóng lên.

Cố Quý phi thấy gương mặt lạnh nhạt của Đoạn Dịch cũng không giận, bà đứng lên bắt đầu nhìn quanh gian phòng.

Đột nhiên bà thấy trên bàn có hai ly trà, ánh mắt trở nên sắt bén, đưa tay vuốt ly trà rồi cười nói: “Hai ly trà sao? Vẫn còn ấm, có khách đến thăm à? Ta nhớ người chưa từng uống trà hay uống rượu với ai ở trong phòng.”

Đoạn Dịch lập tức nâng mắt lên rồi nhận nhạt nói: “Dịch cảm thấy đêm dài đằng đẵng thật nhàm chán nên luôn chuẩn bị hai ly trà rồi đối ẩm với chính bóng của mình, nếu không phải năm năm trước...”

Hần không nói tiếp nữa, mắt cong hình cung buông xuống, che đi sắc thái trong đôi mắt.

“Năm năm trước...” Gương mặt Cố Quý phi tối sầm lại sau đó cười chua chát nói: “Người còn nhớ người kia sao? Hần cần một đao cho người mà chết, người nhớ hần ta như vậy... Cho nên không phải hôm nay người như thế này cũng chỉ vì hần sao? Còn trách ta không cứu hần nữa? Hần cũng chỉ là một tên hộ vệ mà thôi! Hộ vệ chết thì có thể bồi dưỡng một tên khác, có đáng giá để người như thế này không?”

Đoạn Dịch không lên tiếng. Cố Quý phi chợt xoay người mấp máy môi: “Ngày mai ta mời ngự y tới kiểm tra thân thể cho người.”

“Không cần nương nương nhọc tâm, Dịch đã mời đại phu rồi, cơ thể không bị sao.”

“Ta có tên, Đoạn Dịch!” Giọng nói của Cố Quý phi mềm xuống, “Ở đây không có người ngoài, người có thể không làm theo mấy quy củ trong triều...”

“Như vậy không đúng lễ nghi, người là phi tử của hoàng huynh. Ta với Hoàng thượng đều là nhi tử của Tiên hoàng.”

Sắc mặt của Đoạn Dịch vẫn lạnh lùng như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Cố Quý phi cười chua chát: “Người nghỉ ngơi đi.” Bà không quay đầu lại, sai bước ra khỏi phòng ngủ của Đoạn Dịch, cả đám người kia thấy bà thì lập tức lui ra nhường đường.

Chu ma ma vẫn đứng giữ ngoài cửa, thấy Cố Quý phi đi ra thì sắc mặt không còn tái xanh khó coi nữa, trong lòng thầm thở dài rồi tiễn bà đi: “Cung tiễn Quý phi nương nương.”

“Hồi cung!”

“Vâng, nương nương.”

Cung nữ cùng ma ma lập tức theo sau Cố Quý phi đi về phía cửa phủ.

Đội những người kia ra khỏi, Chu ma ma nhanh chóng sai người đóng cửa phủ lại, sau đó tắt hết đèn, lúc này mới vội vã chạy tới phòng ngủ của Đoạn Dịch.

Cố Quý phi đứng trước bậc thang của phủ Dịch Thân Vương, ánh mắt bén nhọn.

Đại ma ma Lan Cô ra lệnh cho người khiêng kiệu mang kiệu tới, “Nương nương, đã canh hai rồi, đêm khuya rất lạnh, người lên kiệu ngồi cho ấm đi.”

Có hai người khiêng chiếc kiệu nhỏ màu xanh bình thường hơn cả mức bình thường tới, Lan Cô vén màn kiệu lên, Cố Quý phi lạnh lùng khom lưng ngồi vào trong. Đoàn người vội vã đi về phía Hoàng cung.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên người ngồi trong kiệu quát lên: “Dừng kiệu!”

Cỗ kiệu lập tức dừng lại, rèm kiệu bị gió thổi bay sang một bên, ánh trăng chiếu vào phụ nhân xinh đẹp ngồi bên trong, thế nhưng gương mặt bà ấy tràn đầy sát khí, gương mặt vốn xinh đẹp bây giờ trông thật hung ác, khiến vẻ đẹp kia giảm đi mất bảy tám phần.

“Nương nương.” Lan Cô tiến vừa tiến lên vừa nói.

Cố Quý phi cao giọng hỏi: “Thật sự người điều tra có nữ nhân vào phủ của Đoạn Dịch sao?”

Lan Cô cúi đầu trả lời: “Nương nương, vô cùng xác thực, đến phủ vào canh một, là một tiểu cô nương mặc váy màu tím, ngồi trên chiếc xe ngựa mới của Đoạn Dịch, đánh xe là người thân cận bên cạnh Dịch Thân vương, tên là Thanh Nhị.”

“Nhưng làm sao lại không nhìn thấy người? Bọn cung tìm trong phòng ngủ của hần cũng không phát hiện có gì lạ thường.” Trong mắt Cố Quý phi tràn đầy sát khí, “Vậy mà hần dám đưa một nữ tử vào trong phủ! Còn giấu rất tốt nữa! Được lắm, được... Vậy là nhiều năm qua hần diễn trò cho bọn cung xem sao? Nói không thích gần nữ nhân cũng là để lừa gạt bọn cung à? Tất cả nam sủng trong phủ của hần đều cong à?”

“Nương nương, hay là... Nô tỳ âm thầm phái thêm vài người tới theo dõi Dịch Thân Vương?” Lan Cô cẩn thận tiến lên từng bước nhỏ giọng nói.

Cố Quý phi nắm thật chặt tay nắm cửa kiệu, đột nhiên dùng lực quá lớn nên rắc rắc một tiếng.

Lan Cô không khỏi giật mình.

Cố Quý phi cong môi cười lạnh, ánh mắt liếc về phía Lan Cô: “Theo dõi hắn sao? Ngươi phái người tới thì có bao nhiêu người trở về? Bỏn cung vừa đi, ngươi lại phái người theo dõi hắn, nếu bị phát hiện thì với sự giáo hoạt của Đoạn Dịch, làm sao hắn không biết do ta ra tay? Làm việc phải phải dùng đầu óc chứ đừng dùng hành động! Đoạn Dịch không phải tên tiểu tử của năm năm trước nữa, hành tung của hắn bây giờ, bỏn cung tự mình truy tìm cũng chưa chắc có thể tra được.”

Lan Cô vội hỏi: “Nương nương, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Bỗng nhiên Cố Quý phi cười một tiếng: “Cho dù có nữ tử vào trong phòng thì sao chứ? Chắc chắn ả ta sẽ xuất phủ, muốn hạ thủ thì tốt nhất đừng làm trước phủ của Đoạn Dịch, tìm chỗ vắng người giải quyết sạch sẽ không để lại dấu vết là được.”

Ánh mắt Lan Cô sáng lên: “Vâng, nương nương. Nô tỳ sẽ sắp xếp.”

Đoạn Dịch đợi đến khi không còn nghe tiếng bước chân của Cố Quý phi nữa mới lật người thả Vân Hi ra, sau đó lại lật người, đặt nàng dưới thân mình, cúi người nhìn chăm chăm vào mặt nàng, thờ hồn hên.

Vân Hi giật mình, nàng không biết mặt mình đang có màu đỏ, màu đen hay là trắng bệch, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, chú ý hành động kế tiếp của hắn là gì, bởi vì... dù nàng không biết về chuyện nam nữ, nhưng cũng hiểu tư thế của Đoạn Dịch với nàng lúc bấy giờ vô cùng nguy hiểm.

Mà điều nguy hiểm hơn chính là nơi này, địa bàn của hắn, trên giường của hắn.

Nàng lại còn ở dưới thân hắn!

Thình thoảng trên mặt còn cảm nhận được độ ẩm từ hơi thở của Đoạn Dịch, thậm chí nàng còn cảm giác được nhịp tim đang đập thật nhanh của hắn.

Nét mặt của Đoạn Dịch khác thường, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng của nàng.

Giờ phút này, sự mập mờ của hắn khiến nàng hơi sợ hãi. Nhịp tim cũng đập nhanh lên theo.

Gương mặt Đoạn Dịch từ từ phóng đại trước mặt nàng, cho đến khi chiếm hết cả tầm mắt, đôi môi ấm áp bao phủ toàn bộ môi nàng, hơi thở mát lạnh của nam tử cũng bao phủ cả người nàng.

Nụ hôn của hắn không nhẹ nhàng như lần đầu tiên khi cả hai diễn trò, cũng không hơi hột như chuồn chuồn lướt qua giống lần thứ hai, mà là xâm nhập, phẳng phất muốn vĩnh viễn xâm nhập vào cả linh hồn của nàng.

Vân Hi lập tức ngây người, cơ thể như bị đưa vào lò lửa, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cơ thể lại mềm nhũn như bùn, dường như nàng cảm thấy mình đang ở trên biển, chìm chìm nổi nổi phụ thuộc vào hắn.

Hô hấp của hắn dồn dập, ngón tay hắn quấn chặt lấy mười ngón tay của nàng. Răng cả hai nhẹ nhàng chạm vào nhau. Lúc ban đầu, hắn không có cách nào để vào trong, thế nhưng một lát sau lại có thể dễ dàng thăm dò vào chốn đào nguyên*, nơi mà hắn muốn tới nhất.

*ý chỉ bên trong miệng. =. =!!!

Trần trọc, đòi hỏi, thăm dò tiến vào...

Không biết lúc nào thì Vân Hi phát hiện cánh tay của mình đã có thể cử động.

Nàng không nói câu nào đẩy Đoạn Dịch ra, nhảy xuống khỏi giường rồi chạy thật nhanh ra ngoài.

Chu ma ma đứng ở ngoài lắng nghe bị dọa sợ đến mức ngã nhào xuống đất, đến lúc phản ứng kịp thì Vân Hi đã chạy đi thật xa.

Nàng chạy điên cuồng, cũng chẳng quan tâm chân không mang giày, ngón chân vấp phải hòn đá nên bật máu, thế nhưng nàng vẫn chạy thật nhanh, hốt hoảng trong lòng lấp đi đau đớn ở dưới bàn chân truyền đến.

Nàng không diễn tả được cảm giác vừa rồi, nàng chỉ muốn bỏ chạy, nàng không phải là người bình thường, nàng là yêu quái, một quái vật với linh hồn đã chết chiếm lấy cơ thể người khác để tái sinh.

Nàng sống cô đơn trên đời này, không biết ai tốt ai xấu, thế giới của nàng chỉ còn lại hai hạng người là hữu dụng và vô dụng. Hữu dụng thì nàng lôi kéo, vô dụng thì nàng bỏ qua, người hại nàng thì nhất định phải bị tiêu diệt!

Đoạn Dịch xuất hiện bên cạnh nàng một cách kỳ lạ, thái độ kỳ lạ của Cố Quý phi với hắn, những điều ấy khiến nàng không thể tin tưởng hắn toàn bộ.

Kiếp trước Nam Cung Thần kiên quyết vứt bỏ nàng, việc này khiến nàng không dám tin bất kỳ nam tử nào nữa.

Nàng chạy một hơi đến cửa phủ, cửa đã cài chốt, hai gã sai vặt canh cửa thấy vẻ mặt kỳ lạ của nàng thì nhanh chóng đi tới hỏi: “Hi tiểu thư có cần giúp gì không?”

“Mở cửa!” Vân Hi tức giận quát một tiếng.

Gã sai vặt do dự gãi đầu.

Ánh mắt Vân Hi bén nhọn, nàng rút chiếc trâm cài đầu ra rồi đặt lên cổ mình: “Không muốn người khác nghi ngờ các người giết ta thì mau mở cửa!”

Gã sai vặt trừng mắt nhìn, tại sao Hi tiểu thư lại nổi giận chứ?

“Nhanh lên một chút!” Chiếc trâm cài đầu trong tay Vân Hi đã vạch ra một đường, máu bắt đầu ứa ra.

Hai gã sai vặt run rẩy hai chân: “... Vâng, mở cửa.”

...

Chu ma ma ngồi dưới đất gãi đầu, không nghe thấy trong nhà có tiếng động nào cả, tại sao Hi tiểu thư lại tức giận dùng dùi chạy đi chứ?

Bà bò dậy rồi đi vào phòng ngủ của Đoạn Dịch, thấy hán chỉ mặc quần áo trong ngồi ở mép giường sợ run, tóc còn hơi xốc xếch.

Ánh mắt bà sáng lên, đi tới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Vương gia...”

Đoạn Dịch không phản ứng, hai mắt nhìn chăm chăm vào tay mình.

Đã xảy ra chuyện gì? “Vương gia, ngài cãi nhau với Hi tiểu thư sao?” Chu ma ma nói to hơn một chút.

Đoạn Dịch ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt tò mò của bà ấy, sau đó hai tai hấn lại đỏ bừng: “Nàng ấy... Để ta yên tĩnh một lát đi.” Có phải hán quá nóng lòng hay không?

“Như vậy sao, nô tỳ yên tâm rồi.” Chu ma ma thở ra một hơi, trên gương mặt giống bánh bao thịt bấy giờ chỉ thấy rằng không thấy mắt*, đám mây đen trong lòng bà tan ra nhường chỗ cho ngàn sao lấp lánh, nếu không nhìn lầm thì vừa rồi Vương gia còn là “xử nữ” của bà đã... đỏ mặt? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

*ý chỉ cười vui sướng, gương mặt bà ấy lại mập mạp nên không thấy mắt, chỉ thấy toàn răng.

Bà rất muốn hỏi nhưng lại không dám, thật là nhịn chết người.

Chu ma ma bắt đầu tính toán trong lòng, sáng sớm ngày mai sẽ hành động, bà sẽ đổi mới lại hoa viên trong phủ, đợi đến mùa xuân thì sẽ trồng thêm nhiều loại hoa khác, tương lai Hi tiểu thư sẽ giống như phu nhân quyền quý, mời các tiểu thư hay quý phụ khác tới đây uống trà thưởng hoa, bình luận thơ ca,...

Dường như bà thấy được tương lai trong phủ sẽ có thêm vài đứa bé, thậm chí còn tính tới việc tìm thêm mấy bà vú...

Ai ngờ giọng nói bén nhọn của Đoạn Dịch lại truyền đến ở phía sau lưng: “Đưa Hi tiểu thư tới đây là chủ ý của ai?”

Bà giật mình vội vàng xoay người lại, chỉ thấy trên mặt Đoạn Dịch tràn đầy khí lạnh, tim bà ngừng đập một giây, xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ không đúng như điều bà tưởng tượng sao?

Chu ma ma mở to mắt nhìn, cẩn thận nói: “Vương gia, nô tỳ thấy Hi tiểu thư không tệ... Huống chi, người cứu Hi tiểu thư nên mới bị thương, đáng lý ra nàng ấy cũng nên đến thăm người.”

Đoạn Dịch quát lạnh: “Thanh Thường đưa nàng ấy đến đúng không? Còn Thanh Nhị đánh xe ngựa? Lập tức đi tìm hai người này rồi bảo họ ngồi trên xe ngựa đến trời sáng! Còn nữa, sau này không có lệnh của ta, không ai được tự ý đưa Hi tiểu thư vào phủ.”

“Vâng, Vương gia.”

Chu ma ma tan vỡ trong lòng, xoay người muốn đi ra ngoài thì lại nghe Đoạn Dịch nói: “Vừa rồi nàng mới chạy ra ngoài chắc là trốn ở nơi nào đó rồi, đi tìm nàng ấy, dọn dẹp một phòng khách để nàng nghỉ ngơi, sáng mai đưa nàng ấy về.”

Giọng nói của hán dịu dàng đi một chút, dường như còn có chút bất đắc dĩ.

“... Vâng.”

Chu ma ma thờ dãi ra khỏi phòng ngủ của Đoạn Dịch, đang muốn phái người đi tìm Vân Hi thì thấy hai gã sai vặt vội về mặt buồn rầu như đưa đám chạy tới: “Ma ma, không xong rồi, Hi tiểu thư vừa mới chạy ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Đưa Tới Cửa Ǻn

Chu ma ma bị hù dọa không nhẹ, lúc này đã là canh hai, nàng là một nữ nhi một thân một mình chạy ra ngoài như thế, nếu gặp người xấu thì phải làm sao bây giờ? Thanh Thường lại trở về Tạ phủ trước rồi.

“Chu Gia, tại sao hai người các ngươi không cản lại!” Chu ma ma tức đến mức dậm chân thật mạnh, nhanh chóng chạy tới cửa phủ.

“Ma ma, Chu Nhất chạy theo sau tiểu thư rồi.” Về mặt Chu Nhị như đưa đám chạy theo sau bà, “Nàng ấy cầm trâm cài đầu kê lên cổ của mình đến bật máu, nô tài không dám không mở cửa.”

Hai người đứng trước phòng ngủ nói chuyện nên Đoạn Dịch nghe từng chữ thật rõ ràng, hǺn nhanh chóng đứng dậy, chỉ mang đôi giày rồi vọt ra khỏi phòng, phóng qua người Chu ma ma cùng Chu Nhị rồi vội vã chạy tới cửa phủ.

“Vương gia, người còn chưa mặc y phục mà!” Chu ma ma gấp đến mức chạy theo sau, sau đó vội quay lại phòng ngủ của Đoạn Dịch rồi cầm y phục theo, nửa đêm đông giá rét thế này mà chỉ mặc quần áo trong như thế, Vương gia không muốn sống nữa hay sao? Còn cánh tay bị thương nữa!

Xảy ra chuyện gì vậy!

Tiếng thở dài của Chu ma ma vang lên đều đặn, thân thể mập mạp lại đi nhanh hơn cả Chu Nhị.

Đoạn Dịch đuổi ra tới cửa phủ, khoảng sân rộng lớn không có lấy một bóng người, trong lòng hǺn giật mình, cũng không quát mắng gã sai vặt đứng canh ở đó mà quay vào trong đất ngựa, sau đó nhanh chóng lao ra đường tìm kiếm.

Đã trễ thế này, một nữ tử đơn độc chạy đi sẽ rất nguy hiểm! Lá gan của mấy tên trong phủ cũng thật lớn, tự tiện đưa người vào rồi tự ý thả người ra, tùy ý quyết định thay hǺn sao?

Phổ xá rộng lớn thế này, tại sao vẫn không thấy được bóng hình của nàng?

Đoạn Dịch giục ngựa chạy điên cuồng, tìm liên tiếp mấy con phố, càng tìm càng hoảng hốt, nhưng hǺn không dám gọi to tên của nàng vì sợ Cố Quý phi vẫn chưa đi xa sẽ chú ý.

HǺn lấy một viên đạn sáng bắn lên bầu trời, một lúc sau thì bốn người Thanh Thường, Thanh Y cùng Thanh Nhất, Thanh Nhị đã tập trung trước mặt hǺn.

Bốn người họ liếc mắt nhìn nhau rồi ríu rít oán thǺm, đây là lần đầu tiên chủ nhân gọi cả bốn người họ ra cùng một lúc giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

ChǺng lẽ xảy ra chuyện lớn gì sao?

Lại thấy Đoạn Dịch mặc quần áo trong, đầu tóc rối bời, hai mắt lại đỏ, trong lòng bọn họ chấn động, tại sao vị Vương gia luôn chú ý bề ngoài lại có bộ dạng như thế này? Bị cướp sao? Hay là bị Hi tiểu thư... Mắt của Thanh Thường cùng Thanh Nhị sáng lên, Ǻ, Hi tiểu thư thật mạnh mẽ mà.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?” Thanh Thường tiến lên trước rồi hỏi, gương mặt mang theo vẻ tò mò nhiều chuyện.

“Thanh Thường, không thấy Hi tiểu thư đâu cả, nếu như nàng ấy gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì ngươi hãy tự giác xin rời đi, tới quản lý người ở Thanh Sơn.” Ánh mắt Đoạn Dịch lạnh lùng nhìn Thanh Thường, “Đưa nàng ấy vào phủ xong thì ngươi lại một thân một mình chạy mất, đây là lỗi thất trách nghiêm trọng!”

“Chủ tử, thuộc hạ... Thuộc hạ biết tội.” Không tìm được Hi tiểu thư sao? Trong lòng Thanh Thường cả kinh quỳ sụp xuống, nàng hối hận còn không hết đây, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Đoạn Dịch hận không thể dùng đao chém mấy người trước mặt.

Thanh Nhất kéo dây cương của Đoạn Dịch, “Chủ tử, tay của người đang bị thương nên không thể cầm dây cương đâu, trước tiên người quay về phủ nghỉ ngơi đi đã, bọn thuộc hạ sẽ tìm Hi tiểu thư trở về.”

Đoạn Dịch không để ý nói tiếp: “Chia nhau đi tìm, cho dù lật hết cả Kinh Thành cũng phải tìm cho ra. Thanh Nhất, ngươi phái mấy người đi theo Quý phi đi!”

“Vâng!” Thanh Nhất nhảy lên ngựa rồi dẫn đầu chạy ra đường.

Thanh Thường cũng bò dậy từ dưới đất, xoay người lên ngựa rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, Thanh Y cùng Thanh Nhị liếc mắt nhìn nhau,

sau đó chia hai hướng rời đi.

Roi ngựa trong tay Đoạn Dịch vung lên, hấn cho ngựa chạy thẳng đến tử lâu Duyệt Khách. Nàng đơn độc chạy đi như thế, trừ việc chạy đến tử lâu này để trở về thì không có cách nào nhanh hơn.

Chẳng qua là, hấn tính toán sai mất rồi, miệng địa đạo bị lấp kín bởi bụi bặm, chắc hẳn nàng không về từ chỗ này.

Tim hấn như ngừng đập...

Cố Quý phi thăm hấn lúc đêm khuya như thế, thật kỳ lạ, chẳng lẽ việc Vân Hi mất tích có liên quan đến bà ta?

Hiện tại hấn vô cùng hối hận vì hành động bông bột của mình, nhưng mà... Tại sao nàng lại chạy chứ?

Nếu như nàng xảy ra chuyện, hấn sẽ...

... Không, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì.

...

Vân Hi chạy ra khỏi phủ của Đoạn Dịch thì dựa vào trí nhớ định chạy tới tử lâu Duyệt Khách, cũng may mặc dù buổi tối trời rét lạnh nhưng ánh trăng rất sáng, nàng có thể thấy đường xá rất rõ ràng.

Sau lưng có một gã sai vặt của phủ Dịch Thân Vương chạy theo nàng, nàng trốn vào chỗ tối, tránh thoát khỏi gã sai vặt kia, sau đó nhanh chóng chạy vào một con hẻm nhỏ.

Nơi này là một con đường nhỏ, xe ngựa không có cách nào đi qua được, chỉ có thể chứa hai người đi song song cùng nhau, đồng thời quãng đường này cũng ngắn hơn những hai dặm để đến được chỗ tử lâu kia, lúc đến được tử lâu là về Tạ phủ được rồi.

Nàng đi ra khỏi ngõ hẻm thì hoàn toàn không thấy phủ của Đoạn Dịch nữa.

Nhưng đột nhiên lúc này Vân Hi phát hiện có người theo dõi nàng, có tám người, bước chân rất nhẹ nhàng, bốn người ở phía trước cách nàng chưa tới mười trượng, bốn người kia cách xa nàng ba mươi trượng.

Bước chân của tám người này cũng thật lạ, không phải là bọn người Thanh Y hay Thanh Nhất.

Hơn nữa nàng đi nhanh, họ cũng đi nhanh, nàng chậm lại thì họ cũng chỉ lẳng lặng đi theo sau.

Vân Hi không hốt hoảng mà cong môi cười một tiếng, nàng chỉ là một nữ nhi của bình thê không được thương yêu ở Tạ phủ, lúc nào thì được người khác chú ý như thế? Có tám người đi theo nàng, hơn nữa bọn họ lại là cao thủ!

Chẳng qua thật là kỳ quái, tại sao bọn họ không lập tức ra tay với nàng mà chỉ đi theo sau?

Đi được một lát thì nàng hiểu mọi chuyện, nơi này cách phủ của Đoạn Dịch ở phía sau không xa, chỉ cách một con hẻm nhỏ mà thôi.

Nếu giết nàng thì sẽ gây ra động tĩnh làm kinh động người trong phủ Dịch Thân Vương. Trước mắt là một khu chợ đêm cách nàng khoảng mười trượng, người đi lại rất đông ở trên đường.

Thì ra muốn giết nàng nhưng sợ người khác nghi ngờ nên đang tìm nơi thích hợp.

Vân Hi bình tĩnh trở lại, nhấc váy lên chạy nhanh tới chỗ chợ đêm. Hai bên đường toàn là tử lâu cùng quán trà.

Bây giờ Kinh Thành của Đại Lương không có chiến sự, cục diện chính trị trong triều xem như ổn định nên cuộc sống tiêu khiển của dân chúng rất phong phú, đã canh hai nhưng mọi người vẫn không xem là quá muộn, nhìn đoàn người tốp năm tốp ba trên đường là thấy.

Nàng đi xuyên qua đoàn người, suy nghĩ biện pháp cắt đứt nhóm người theo đuôi.

Không biết có phải vì không đuổi kịp hay không mà bốn người kia tăng tốc độ, Vân Hi giật mình nhanh chóng chạy vào một cửa hàng.

Chỉ nghe một trong bốn người nói: “Nha đầu kia vào hiệu thuốc Cát Khánh rồi, chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi, có bốn người vẫn đang theo dõi chúng ta, nếu chuyện này hỏng thì làm sao ăn nói với Thánh Cô?”

Thánh Cô? Đó là ai? Trong trí nhớ của nàng thì Hạ Ngọc Ngôn chỉ là một nữ nhân ở nông thôn, Tạ Vân Hi cũng chưa từng ra khỏi cửa phủ, làm sao lại trêu chọc tới Thánh Cô?

Vân Hi không kịp nghĩ nhiều, nàng chạy một hơi vào trong, buổi tối nên trong hiệu thuốc không có nhiều người, nàng thật hận muốn chết, chạy đến chỗ nào để trốn thì không chạy, chẳng phải bây giờ chạy vào miệng cọp sao?

Nàng hoảng hốt chạy bừa vào Thiên viện của hiệu thuốc, bốn người kia giống như chiếc đuôi càng chạy theo càng tới gần, Vân Hi đang lo lắng thì phát

hiện hiệu thuốc này có cửa sau, nàng đẩy cửa ra, ngoài cửa không phải nổi thẳng với đường lớn như nàng tưởng mà là một viện rộng lớn, bốn phía là phòng ốc.

Lúc này Vân Hi lạnh cả người – nàng vào ngõ cụt rồi!

Mà tiếng bước chân sau lưng cũng càng ngày càng gần, gần đến mức chỉ cách một cánh cửa, nàng cắn răng chui vào bên trong một chiếc kiệu dừng gần đó. Màn kiệu vừa mới hạ xuống, bốn người kia cũng đẩy cửa đi vào Hậu viện.

Có tiếng bước chân tản ra của ba người, chắc là đi xung quanh để tìm nàng, còn có một người đến gần cỗ kiệu.

Khung hoảng dần dần phủ xuống nàng, trước nay Vân Hi chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn cả, nàng nắm thật chặt tay nắm cửa kiệu, đến thờ cũng không dám thở mạnh.

Ánh sáng chói lọi của thanh kiếm từ từ đưa vào trong theo khe hở, một tắc, hai tắc, nàng sẽ chết ở chỗ này sao?

Nếu tối nay nàng chết, Đoạn Dịch! Hắn chính là kẻ đầu sỏ gây tội! Tại sao lại trêu chọc nàng chứ!

“Người nào ở đó?” Đột nhiên một giọng nói nam nhân trẻ tuổi truyền tới, cây đao đưa tới nhanh chóng được thu về, tiếp theo tiếng bước chân cũng lập tức biến mất, một hai ba bốn, bốn người lần lượt rời đi, mà bốn người đi theo bốn người kia cũng đi tới chỗ này ẩn nấp trên nóc nhà của hiệu thuốc.

“Nguyễn Thất, ra ngoài phòng được xem thử ai tới đây.”

“Vâng công tử.”

Nguyễn Thất đi hai bước lại xoay người đưa tay đỡ vị công tử trẻ tuổi: “Công tử, chân người còn chưa đi lại được đâu, để thuộc hạ đỡ người vào bên trong kiệu.”

Người nọ lại nói: “Không cần, nhanh ra xem bên ngoài đi.”

“Vâng!”

Người được gọi là Nguyễn Thất nhanh chóng rời đi. Vân Hi có một loại xúc động không nói nên lời, có câu này có thể diễn tả tình trạng của nàng lúc bây giờ: “Mới ra ổ sói, lại vào hang cọp.”

Vị công tử ngoài kia không ai khác chính là tên Cố Phi Mặc, kẻ đã xé áo của nàng. Ông trời đây muốn tiếp đãi nàng sao? Phải không phải không?

Cố Phi Mặc đứng bên ngoài kiệu hít mắt nhìn bên trong, đột nhiên hắn rút kiếm bên hông nhanh chóng đâm vào trong kiệu, phản y phục ở ngay vai Vân Hi bị trường kiếm đâm vào vách kiệu.

Cố Phi Mặc tên khốn kiếp nhà ngươi! Nàng tức giận thầm mắng trong lòng một câu.

Trường kiếm kia cắm chặt vai áo nàng với vách kiệu nên nàng không thể nào rút ra được, càng không dám cử động thân thể, nếu không thì y phục sẽ bị xé rách mất.

Vân Hi rút cài tóc bạch ngọc trên đầu mình ra rồi nắm chặt trong tay, tính toán nếu Cố Phi Mặc đi vào có ý định bất chính với mình thì nàng sẽ làm thịt hắn ngay.

Bởi vì vừa bị hốt hoảng do chạy trốn, bụi tóc của Vân Hi đã sớm tản ra, lúc chải cài đầu được gỡ xuống thì tóc đen xõa ra như thác nước, nhưng Vân Hi không để ý nhiều như vậy. Đối với nàng mà nói, tính mạng hay sự trong sạch cũng đều rất quan trọng.

Cố Phi Mặc đưa tay vén màn lên, viên dạ minh châu trong tay hắn vừa tỏa ra ánh sáng thì người trong kiệu đã vươn tay đâm về phía hắn.

Hắn cong môi cười một tiếng, “Trẻ nhỏ khoa chân múa tay!” Sau đó đưa tay bắt lấy, trái cài đầu của Vân Hi bị hắn đoạt được, đồng thời cơ thể nàng nhào về phía trước, một tay của nàng bị hắn bắt lấy, tay còn lại bị thân thể hắn chặn lại.

Một đêm bị tới hai nam nhân vô lễ với mình, Vân Hi cảm thấy nàng không muốn sống nữa, nàng giơ chân đá về phía Cố Phi Mặc, thế nhưng động tác của hắn ta nhanh hơn, đầu gối ép chân nàng, Vân Hi hoàn toàn không nhúc nhích được nữa.

“Ngươi là ai? Tại sao trốn trong kiệu của ta?” Cố Phi Mặc rút trường kiếm ném qua một bên rồi thấp giọng hỏi, đồng thời giơ viên dạ minh châu lên trước mặt Vân Hi cẩn thận quan sát vị khách không mời mà đến này.

Bỗng dung đuôi mây hắn cong lên, dưới ánh sáng của viên dạ minh châu, nốt ruồi đen bên mép của nữ nhân thật dễ thấy, lông mi dài chớp động như cánh quạt khó có thể che giấu sự giảo hoạt cùng ngoan lệ trong đôi mắt.

Cố Phi Mặc đưa một ngón tay ra rồi nhẹ nhàng chạm lên nốt ruồi đen trên mặt Vân Hi.

“Ngươi biết cái gì gọi là đáng tội tận cửa để ăn không?” Hắn cười cười lộ hàng răng trắng bóc, “Câu nói đó dành cho ngươi đấy!”

Cố Phi Mặc ở trước mặt không che giấu vui vẻ của mình, dưới ánh sáng màu xanh lam nhân nhật của dạ minh châu lại lộ ra sát khí ngút trời, hiển nhiên sắc mặt hắn giống như một con sói xám to lớn bất được chú thỏ nhỏ.

Vân Hi kinh hãi, từ đầu đến chân không nơi nào không toát mồ hôi lạnh.

Nàng không dám làm bất kỳ một hành động nhỏ nào, đúng như hắn nói, nàng chủ động đưa tới cửa rồi, đã vậy còn trốn vào một cái lồng sắt không lối ra nữa.

Nàng khóc không ra nước mắt, sớm biết hôm nay xui xẻo như vậy thì lúc ra cửa nàng sẽ xem Hoàng Lịch* một chút, nhất định bên trong sẽ viết mấy chữ “cách xa hoa đào**”

*Lịch ghi thời tiết ngày tháng

** ý chỉ tránh xa nam nhân

Nhìn biểu hiện của Cố Phi Mặc thì có lẽ đã nhìn ra “Ngôn Lập” của ngày đó là do nàng cải trang?

Nhưng ngày đó mặt nạ da người của nàng chỉ bị xé một nửa mà thôi, thêm vào đó lúc này nàng là nữ nhi, hiện tại không nắm được tang chứng vật chứng thì đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận.

“Cố công tử.”

Đột nhiên bên ngoài kiệu có người gọi to.

Ánh mắt Cố Phi Mặc liếc nhìn ra bên ngoài, lười biếng trả lời: “Hứa đại phu có thể trị thương cho bản công tử rồi sao?”

Người nọ nức nở nói: “Thật sự xin lỗi Cố công tử, tiểu nhân phải rời khỏi đây vì có việc gấp, không thể chữa trị chân cho công tử.”

Sắc mặt Cố Phi Mặc lập tức lạnh đi: “Việc gấp sao? Còn việc gì quan trọng hơn chân của bản công tử hả? Bớt nói nhảm đi, mau đứng lên sắp xếp trị thương cho ta.”

“Không được, thật sự không có thời gian. Cố công tử, người đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân đi, lão bà của tiểu nhân đi ra ngoài với gã quản gia một ngày rồi mà chưa trở về, vừa rồi lão bộc trong nhà còn nói nhi tử của tiểu nhân cũng không thấy đâu, nếu bây giờ tiểu nhân không đi tìm thì không chỉ mất nhi tử mà ngay cả lão bà cũng sẽ bỏ trốn mất, cầu xin Cố công tử khai ân cho tiểu nhân.”

Hứa đại phu quỳ trên đất không ngừng dập đầu, nước mắt chảy đầy trên mặt.

Cố Phi Mặc liếc nhìn người bên ngoài kiệu rồi suy nghĩ một lúc lâu, hô hấp càng ngày càng nặng nề. Đến hôm nay thì hắn đã tìm ba mươi tám đại phu rồi, nếu hắn tới ban ngày thì các đại phu vừa nhìn thấy hắn đã bị dọa sợ đến mức bỏ chạy, ai cũng tìm lý do khác nhau.

Hắn chỉ có thể đi chữa trị vào buổi tối, rõ ràng vừa rồi thấy tên đại phu này đang thanh thân ngồi ngủ gà ngủ gật, thế nào mà hắn vừa đến thì trong nhà lão ta đã gặp chuyện rồi là sao?

Ha ha, thật là lạ lùng, từ sau khi hắn bị Đoạn Dịch đã thương thì các đại phu trong thành lập tức trở nên kỳ quái. Giống như hắn là sài lang hổ báo gì đó, ngay cả ngự y trong cung cũng có thái độ y như vậy, luôn giải thích là – không có thời gian, trong nhà có chuyện.

Vân Hi len lén nhìn bộ dạng hận không thể ăn thịt người của Cố Phi Mặc mà lòng của nàng như rơi xuống đáy vực.

Nàng dám đánh cuộc là nhất định Cố Phi Mặc đang nghĩ nàng với Đoạn Dịch bày ra chuyện này. Hôm đó Đoạn Dịch phát hiện tay mình bị thương thì lập tức phân phó cho Thanh Nhất ngăn cản Cố Phi Mặc mời thầy thuốc.

Nàng chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình tối đi, nàng hại chân hắn không thể đi chuyển, nàng là hung thủ bày ra vụ này, a a a...

“Khóc cái gì mà khóc, bản công tử còn chưa chết đâu, cút!” Cố Phi Mặc giận dữ gầm lên, Hứa đại phu không bị dọa sợ mà lại giống như nhận được thánh ân, lập tức vui mừng chạy đi mất.

Cố Phi Mặc hừ lạnh một tiếng rồi xoay người nhìn Vân Hi, Vân Hi không dám thở nữa, nàng chớp chớp mắt nhìn hắn.

Lông mày hắn nâng lên, môi mím như hoa đào khê cong, hắn cười như không cười: “Bản công tử cũng không thấy thiệt thòi lắm, ngươi nói phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Cổ Quý Phi

Trâm bạch ngọc của Vân Hi bị Cổ Phi Mặc nắm chặt trong tay, hần lại còn đứng đưa tay trước mặt nàng rồi cong môi cười lạnh, Vân Hi vẫn im lặng – giả bộ ngu ngơ.

Nàng bày ra vẻ mặt vô tội nói: “Tiểu nữ không biết công tử có ý gì, tiểu nữ cho rằng kiệu này là kiệu cho thuê nên lên ngồi, nếu là của công tử thì ta không cướp chỗ nữa, tiểu nữ sẽ xuống ngay.”

Chẳng qua Vân Hi vừa cử động thì Cổ Phi Mặc đã đưa tay đặt vào cổ nàng, Vân Hi nhắm mắt nghiêng người rồi nhanh chóng ngã đi.

Thật là một nha đầu giáo hoạt, không trị nàng thì không giải được mối hận trong lòng hần.

Cổ Phi Mặc cười lạnh mấy tiếng: “Chạy vào trong chén của gia mà còn muốn chạy sao? Tên Đoạn Dịch kia dám cản đường ta đi tìm đại phu, còn động chạm vào đường làm ăn của gia nữa, nhất định ta phải đòi lại! Hừ! Bảo bồi gì của hần ta cũng đều giành lấy! Để hần lo lắng đến chết!”

Dường như hần tưởng tượng được cảnh Đoạn Dịch lo lắng đi qua đi lại như kiến bò trên chảo nóng, tâm trạng hần nhanh chóng tốt lên thật nhiều. Tùy tùng Nguyễn Thất ở phòng thuốc bên ngoài quay lại đứng gần kiệu, “Công tử...”

“Nói!” Cổ Phi Mặc nửa nằm nửa ngồi trong kiệu, vuốt trâm bạch ngọc trong tay mình.

Nguyễn Thất nhìn kiệu có chút do dự, không nói tiếp nữa, cảm giác giống như bên trong kiệu còn có ai khác.

Cổ Phi Mặc liếc mắt nhìn Vân Hi đang bất tỉnh không còn biết gì nữa nói tiếp: “Nói đi, không sao đâu, bọn chúng là ai?”

“Công tử.” Nguyễn Thất tiến lên từng bước nhỏ giọng nói: “Nhìn thân thủ thì bốn người đó giống người của nương nương, chắc đuổi theo ai đó tới đây, nhưng thấy công tử thì lập tức rời đi rồi.”

Cho đến nay người được xưng nương nương chỉ có trường tỷ của hần, Cổ Quý phi, Hoàng hậu chỉ là người để trang trí, muốn làm gì còn phải xin phép Cổ Quý phi, Trần Thục phi thì bị diên, mặc dù trong cung có ba nữ nhân nhưng thật ra chỉ có trường tỷ độc sủng hậu cung.

Cho nên hai mươi năm nay trường tỷ của hần vẫn đứng vững trong hậu cung mà không bị lay động, một mặt dựa vào sự thông minh cùng bề ngoài thù mị dịu dàng của mình, quan trọng hơn chính là đội ám vệ của Cổ gia cung cấp cho bà.

Nhưng tại sao bà lại phái bốn người đuổi theo tiểu nữ nhân này? Chẳng lẽ nữ nhân này có chuyện gì không muốn người khác biết?

Tròng mắt của Cổ Phi Mặc khẽ chuyển động, dung nhan tuấn mỹ lập tức trở nên lạnh lùng, “Biết rồi, về phủ.”

“Vâng.” Nguyễn Thất gọi người tới khiêng kiệu, Cổ Phi Mặc đưa Vân Hi đi về phía Cổ phủ.

Bốn kẻ bị mặt còn đang mai phục trên nóc nhà thấy cỗ kiệu kia đi xa cũng nhanh chóng đuổi sát theo sau.

...

Kiệu của Cổ Quý phi không trở về Hoàng cung mà dừng lại ở một ngõ hẻm, bốn tên đi theo Vân Hi không ám sát được nên đành phải quay về chờ lệnh.

Chẳng qua bọn chúng còn chưa đi tới chỗ kiệu của Cổ Quý phi thì Đoạn Dịch đã đâm trúng một tên, roi da dài trong tay khẽ quất, một tên che mặt bị roi xuống ngựa.

Hần cười lạnh: “Đường phố trước sau phủ của bốn vương đều là địa bàn của bốn vương, bọn nguoi là đạo chính lại dám hành thích người khác ở trước phủ của ta sao? Có phải thấy sống đủ rồi phải không?”

Tay của Đoạn Dịch khẽ dùng lực, người bị mặt kia vừa chớp mắt thì cổ bị cắt đứt, trong giây lát đã về chầu ông bà.

Ba người kia ngẩn ra, sau đó đồng loạt bao vây Đoạn Dịch.

Tiếc rằng Đoạn Dịch muốn giết người đến đỏ cả mắt rồi, dường như hần dồn hết sức lực để giết những kẻ trước mặt, ba sát thủ kia nhanh chóng ngã dưới chân ngựa của Đoạn Dịch.

Cổ Quý phi ẩn trong bóng tối tức giận nắm tay vịn của kiệu: “Hần bị thương mà vẫn có thể chém giết sao? Chẳng lẽ muốn bảo vệ nữ nhân kia sao? Lan Cô! Nếu hần muốn bảo vệ đến vậy, nguoi hãy phái nhiều người hơn nữa, nhất định phải tìm được nữ nhân kia, vừa nhìn thấy thì phải giết!”

Lan Cô lên tiếng: “Vâng!”

Nhìn toàn bộ bọn sát thủ bị ngã xuống đất, trong lòng Đoạn Dịch vẫn vô cùng lo lắng, hần cho rằng mình nắm toàn bộ Kinh thành trong tay mình, ai ngờ chỉ muốn tìm một người mà mong manh như vậy.

Trong bóng đêm mịt mờ, nàng giống như một hạt bụi nhỏ, là sơ sót của hần mới khiến nàng thoát khỏi bàn tay mình.

Nhìn bóng dáng của Đoạn Dịch từ từ biến mất, trong mắt Cố Quý phi đã tràn đầy sát khí, tay vịn của kiệu bị bà nắm lấy tạo thành vài dấu vết, bà cười lạnh: “Là ai thấy ả tiến vào phủ Dịch Thân Vương? Nói cho bản cung biết bộ dạng của ả ta.”

Một thị nữ tiến lên trả lời: “Nương nương, là nô tỳ thấy được, phong thái toàn thân của nàng ấy rất phi phạm, tám phần là tiểu thư con nhà quyền quý, mặc một chiếc váy tím nhạt, ước chừng mười lăm tuổi, tóc rất đen, mặt trứng ngỗng, da trắng nõn, đôi mắt to trong sáng vô cùng xinh đẹp, vóc người lại nhỏ nhắn, lúc bước đi giống như tiên từ...”

Thị nữ vừa cúi đầu nhớ lại vừa nghiêm túc kể, bỗng nhiên một viên trân châu nhỏ bằng khay áo từ trong kiệu thẳng bay đến ót nàng ta, nàng ta lập tức ngã xuống đất.

Vì lực quá lớn nên trên trán của thị nữ ấy đã có máu phun ra.

Cố Quý phi ngồi bên trong kiệu hừ một tiếng, “Bản cung muốn người ta lại bộ dạng của ả ta, có bảo người khen ả sao?”

Thị nữ kia bị dọa sợ đến mức vội vàng quỳ xuống, Lan Cô hung hay đi tới tát nàng ta một cái, “Ngu xuẩn, nói điếm chính, nói cái đáng chú ý! Dễ phân biệt!”

Thị nữ không để ý đến việc lau vết máu trên trán mà cắn răng trả lời, “Có, có, dưới môi dưới của nàng ta có một nốt ruồi đen nhỏ, lúc người làm của phủ Dịch Thân Vương đưa đèn lồng đến gần mặt nàng thì nô tỳ thấy rất rõ ràng.”

Mặc váy tím? Nốt ruồi nhỏ? Chừng mười lăm tuổi? Da trắng? Bỗng dưng Cố Quý phi cười lạnh: “Lan Cô, hiện tại chúng ta tới Cố phủ, nhờ Thái sư phu nhân mời các tiểu thư trong Kinh thành tới phủ xem rừng hoa mai vào ngày mai.”

Ánh mắt Lan Cô sáng lên: “Chiều nay của nương nương thật tuyệt, người tới thì sẽ tra được ngay, nếu không tới thì cũng có thể hỏi thăm các cô nương hiểu thế sự. Hơn nữa, tiểu công tử của chúng ta còn chưa đính hôn nữa, ai trong các vị tiểu thư kia lại không thích công tử? Chỉ sợ ai cũng sẽ kéo đến.”

Cố Quý phi cười cười. “Chỉ cần ả ta vừa xuất hiện, bản cung sẽ khiến ả biến mất khỏi cõi đời này. Bây giờ quay kiệu lại, lập tức về Cố phủ.”

“Vâng, nương nương.” Lan Cô vung tay lên, người khiêng kiệu cùng vài thị nữ chuyển hướng đi về phía Cố phủ.

Đi được một đoạn thì Cố Quý phi lại nói, “Lan Cô, cho lão thái bà trong cung kia thêm thuốc đi, gấp đôi cũng được, bản cung muốn xem Đoạn Dịch còn dám phách lối nữa không.”

Lan Cô do dự một chút rồi nói, “Nương nương, tăng thêm thuốc có lấy mạng của bà ấy hay không? Bà ấy gần chết rồi.”

“Không chết được, bản cung dám chắc. Nhi tử của bà ta không đồng ý với bản cung thì bản cung sẽ khiến bà ấy muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

“Vâng, nương nương.” Lan Cô lấy một viên thuốc từ trong ngực ra rồi gọi một thị nữ đi tới, sau khi thị nữ kia cầm thuốc xong thì chạy như bay về phía Hoàng cung.

Không lâu sau, kiệu của Cố Quý phi đã tới Cố phủ.

Quý phi giá lâm, cho dù lúc này đã là canh ba nhưng nam nữ già trẻ trong Cố phủ vẫn ăn mặc chỉnh tề ra ngoài chào đón.

Hai phòng của Cố gia, lão gia của phòng lớn là Thái Sư đương triều, nhị phòng chỉ là thương nhân. Nhưng bất kể là nhị phòng hay phòng lớn thì trong lòng họ đều vô cùng cảm kích Cố Quý phi.

Bởi vì hai mươi năm trước Cố Thái sư chỉ là một người biên soạn nho nhỏ ở Hàn Lâm, gia thế lại bình thường, nếu không có Cố Quý phi thì sẽ không có Cố phủ giàu có xa hoa như ngày hôm nay.

Ông cũng không thể nào tiến nhanh như vậy, lại càng không thể khiến sản nghiệp của Cố gia trải rộng hơn nữa Lương Quốc phồn hoa này. Đại tiểu thư của Cố gia, Cố Phụng, lúc 13 tuổi đã được gả cho Đương kim Thiên tử Nguyên Vũ Đế, dựa vào trí thông minh cùng vẻ ngoài xinh đẹp, ba năm sau được thăng lên làm phi, cũng giúp Nguyên Vũ Đế gây dựng thế lực, hai năm sau nữa thì Tiên Hoàng băng hà, thế là tước thanh tước địch*, đấu tranh với mấy Thân vương khác để lên ngôi Hoàng đế.

*giống như gạt bỏ đối thủ, những người ngáng chân.

Sự sùng ái dành cho bà vẫn như thế, không bao giờ bị giảm xuống. Hơn một năm trước thì Hoàng thượng ban thưởng Phụng ân cho bà, để Cố Quý phi trông coi hậu cung thay Hoàng hậu, đầu năm nay Hoàng thượng bị bệnh nặng, thế là bà quản lý mọi việc thay cả Hoàng thượng.

Trừ Hoàng hậu thì các nữ nhân trong cung đều sinh công chúa, hoàng tử duy nhất chính là do Cố Quý phi sinh hạ. Hơn nữa Hoàng thượng vẫn bệnh nặng, hoàng tử lại mới 2 tuổi, sau này một khi Hoàng thượng chết đi thì người có quyền lực lớn nhất nắm giữ cả thiên hạ chính là vị Cố Quý phi kia.

Ý chí kiên cường, ý định kỹ càng tinh tế, mạnh mẽ vang dội, phong cách hành sự không thua kém bất kỳ một nam tử nào.

Hoàng thượng bệnh nặng, Hoàng tử còn tám bé, có thể trong tương lai hai mươi năm sau, cả thiên hạ này đều sẽ do Quý phi nương nương quản lý.

Kẻ nào ở Cổ gia dám lơ là?

Thái sư gần 70 tuổi cùng phu nhân dẫn mọi người đến trước cửa phủ đứng chờ.

Cổ Quý phi xuống kiệu, vịn tay Cổ Thái sư cùng Cổ phu nhân để đứng lên, mỉm cười nói: “Nữ nhi về nhà mẹ đẻ trong đêm khuya đã quấy rầy nhị lão nghỉ ngơi rồi, tại sao còn phiền mọi người ra tận đây để đón chứ?”

Cổ Thái sư run rẩy nói: “Quý phi nói sai rồi, thân phận của người tôn quý như thế, thân nên tự mình ra chào đón.” Nói xong lại quay đầu liếc mắt tìm người, “Cổ Phi Mặc, mau lên trước đỡ Quý phi nương nương.”

Ông gọi vài lần cũng không có người trả lời.

Tùy tùng bên người Cổ Phi Mặc là Nguyễn Thất lên tiếng: “Thái sư, chân của công tử còn bị thương nên đang nằm ở trên giường.”

Cổ Quý phi cười nói: “Chân bị thương nên không di chuyển được, không cần gọi đệ ấy. Phụ thân, người cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, con muốn trò chuyện với mẫu thân.”

Hốc mắt Cổ phu nhân nóng lên, bà lấy khăn tay ra lau nước mắt.

Nữ nhi này của bà mấy năm đầu bị Hoàng hậu trông coi thì còn thường xuyên trở về phủ, năm năm trước nhận Phượng ấn rồi quản lý hậu cung, đến lúc này mới trở về phủ một lần.

Nữ nhi quản hậu cung, quản tiền triều, đúng là có rất nhiều chuyện phải giải quyết nên không về được, người làm mẫu thân như bà có thể hiểu được sự khó xử của nữ nhi, nhưng Thái sư là phụ thân, làm sao lúc Thái sư bị bệnh thì Cổ Quý phi lại không về thăm một chút chứ?

Đột nhiên bây giờ trở về khiến bà có cảm giác gì đó không chân thật.

Bà đi tới cầm tay Cổ Quý phi lên, cổ cười nói: “Nương nương, thỉnh đi theo lão thân.”

Lúc mọi người về nghỉ hết, Cổ Quý phi cùng Cổ phu nhân ngồi trong hậu viện lớn nhất, xa hoa nhất trong phủ bắt đầu trò chuyện.

“Mẫu thân, nữ nhi vội trở về nên không chuẩn bị lễ vật gì, nhất định ngày sau sẽ mang tới.” Cổ Quý phi đi đến lấy Cổ phu nhân một cái.

Cổ phu nhân bị dọa sợ đến mức vội vàng tiến lên đỡ, “Nữ nhi, con là Quý phi đó, sao có thể hành lễ như thế được?”

Trong lúc Cổ Quý phi vẫn khăng khăng hành lễ khiến Cổ phu nhân vô cùng kinh ngạc thì Cổ Quý phi đã đỡ bà ngồi xuống, “Nơi này không có người ngoài, mẫu thân cứ gọi thẳng tên con, Phượng nhi là được rồi.”

Cổ Quý phi dịu dàng cười nói: “Thật ra thì nữ nhi có chuyện muốn cầu xin mẫu thân giúp một tay.”

Cổ phu nhân kéo tay của nữ nhi, “Nương nương, Cổ gia là do một tay nương nương giúp đỡ, nương nương có chuyện gì thì cứ nói.”

Cổ Quý phi cong môi cười, “Cũng không phải là chuyện gì lớn lao, không phải trong phủ ta có rừng mai sao? Con muốn người viết thiệp mời, sáng mai cho người làm phát cho các phủ đệ trong Kinh thành. Mời các tiểu thư trong phủ tới chỗ chúng ta thưởng mai.”

Cổ phu nhân nghe vậy thì kinh ngạc nhìn bà, một lúc lâu sau mới gật đầu một cái, “Được... Được, tối nay ta sẽ bảo quản gia thức thâu đêm để viết, sáng mai phát đi.”

Nói chuyện trong chốc lát thì Cổ Quý phi nói muốn nghỉ ngơi trong phủ, hai ngày sau sẽ trở về.

Nhìn nữ nhi năm năm mới về lại phủ, Cổ phu nhân đã một đầu tóc trắng lúc thì chua xót trong lòng, lúc thì lại mừng rỡ, vội vàng bảo người làm dọn dẹp phòng ốc rồi sắp xếp chỗ ở cho đoàn người đi cùng nữ nhi.

Làm xong mọi việc đã gần canh tư.

Người già thường khó ngủ, hơn nửa đêm lại bị đoàn người của Cổ Quý phi làm ồn ào thì càng không ngủ được.

Cổ Thái sư khoác áo ngồi đọc sách ở đầu giường.

Sau khi Cổ phu nhân đuổi nha đầu ra khỏi phòng thì khép cửa lại, lúc này bà mới kéo tay Cổ Thái sư thấp giọng hỏi: “Lão gia, người có cảm thấy nữ nhi của chúng ta giống như thay đổi thành người khác không? Giọng điệu lúc nói chuyện uy nghiêm như của Hoàng thượng vậy, lúc nhìn thiệp cũng khiến cả người thiệp không được tự nhiên như bình thường. Trước kia lúc về phủ thì vừa thấy thiệp đã lao vào lòng ôm khóc, nhưng bây giờ vô cùng khách khí, thiệp cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nó nữa.”

Cổ Thái sư ngáp một cái, khép sách đang cầm trong tay lại rồi nhét vào chiếc tủ nhỏ ở gần giường.

“Đoán mò gì thế? Đó chính là nữ nhi bảo bối của chúng ta, hiện tại nó là người quản lý triều chính đó! Chuyện lớn nhỏ trong triều đều do nó quản, mỗi

ngày đối mặt với đông đảo đại thần, nếu không uy nghiêm thì sao có thể khiến người ta phục được? Hơn nữa, hình ảnh nó vừa về nhà đã lao vào lòng mẹ để khóc lóc là lúc nó vừa xuất giá, cách đây mấy năm rồi, tuổi còn nhỏ, lại chỉ là thị thiếp của Vương phủ, những ngày ấy vô cùng khó khăn nên mới uất ức khóc lóc, hiện tại nó là ai chứ? Nhất ngôn cửu đỉnh*, ai dám chống lại?”

* Nhất ngôn, cửu đỉnh = một lời nói ra nặng như sức nặng của 9 cái đỉnh, khó thay đổi.

“Là vậy sao?” Cổ phu nhân nghiêng đầu suy nghĩ, “Người nói cũng không phải không có lý, nhưng mà thiếp nhớ một ngày trước lúc nó vào cung đã từng dặn thiếp không cho phép bất kỳ người ngoài nào bước vào trong rừng mai nữa bước, tại sao hôm nay lại bảo thiếp gửi thư mời tất cả tiểu thư trong Kinh tới để thưởng mai? Lão gia không cảm thấy kỳ quái sao?”

Cổ Thái sư ném y phục của mình vào người Cổ phu nhân rồi liếc bà một cái, “Có thể nào nhớ nhầm không? Lúc nó vào cung là hai năm trước, bà còn nhớ rõ sao? Hôm qua tôi bảo bà coi chừng Phi Mặc, xem nó gặp ai, lui tới với người nào vậy mà bà còn không nhớ, chuyện hai năm trước có thể nhớ rõ vậy sao? Bà già đừng đoán mò nữa, ngủ một chút đi, trời sắp sáng rồi.”

Cổ phu nhân suy nghĩ một lát nhưng cũng không hiểu tại sao, quyết định không nghĩ nữa, sáng mai còn phải sắp xếp đưa thiếp nên lập tức tắt đèn đi ngủ,

...

Trong rừng mai của Cổ gia có hai bóng dáng xuyên qua rừng đi ra ngoài, sau khoảng một nén hương thì hai người kia lại phóng qua tường vào trong viện mà Cổ Quý phi đang nghỉ ngơi, một người nhẹ nhàng gõ cửa, lập tức cửa phòng mở ra, hai người kia nhanh chóng lên vào bên trong.

“Lan Cô, làm xong chưa?” Cổ Quý Phi nhắm mắt nằm trên giường. Hai người thị nữ đang xoa vai cho bà.

Một người trong đó bước lên trả lời: “Nương nương, chuyện người phân phó đã xong hết, ngày mai chỉ cần tiểu nha đầu kia xuất hiện thì nhất định vạn kiếp bất phục.”

Cổ Quý phi mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp khẽ chuyển động, bà cười nói: “Rất tốt. Trên đời này người dám giành đồ của bản cung đã chết vào năm năm trước, bây giờ lại có nha đầu không sợ chết đấu với bản cung sao? Thật là buồn cười!”

Có một thị nữ khác đi vào, cơ thể run rẩy bò trên mặt đất không dám ngẩng đầu, “Nương nương, không thấy Thái hậu đâu cả.”

“Cái gì?” Cổ Quý phi đứng bật dậy, giận dữ ném ly trà vào đầu thị nữ kia, “Ngu xuẩn, các ngươi làm gì mà không nhìn thấy? Nếu không có con cò ấy thì Bản cung lấy gì uy hiếp Đoạn Dịch?”

Lan Cô quát thị nữ kia, “Còn không mau đi tìm?” Sau đó xoay người an ủi Cổ Quý phi, “Nương nương, không phải là còn cô nương váy tím kia sao? Đoạn Dịch sẽ sợ nương nương thôi.”

Mắt Cổ Quý phi hiện lên sự tàn độc, “Nhất định là hấn phát hiện rồi, Thái hậu mất tích bảy tám phần là do hấn làm, về phần nữ tử váy tím kia, hiện tại ở đâu cũng chưa biết, chẳng lẽ bản cung chuẩn bị nhiều năm như vậy nhưng lại thất bại trong gang tấc?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Ta Dẫn Nàng Trở Về

Vân Hi mơ màng tỉnh dậy, phát hiện sau gáy thật đau, nàng nhớ Cổ Phi Mặc đã dùng tay chườm một cái vào cổ mình.

A, Cổ Phi Mặc!

Nhớ tới người này khiến nàng kinh ngạc lập tức mở mắt to ra, gương mặt phóng đại trước mặt khiến nàng hoảng sợ đến mức không biết làm sao.

Mặc dù tuổi nhỏ vô song, nhưng đối với nàng mà nói, hấn ta là tên Quỷ Vô Thường ở dưới địa ngục.

Dường như người nọ nhìn thấy tâm tư của nàng, một tay vòng qua ngực một tay nâng cằm nàng, hấn ngồi xuống đắc ý cười nói: “Bây giờ ngươi đang ở địa bàn của bản công tử, giường này cũng là giường thị nữ của ta, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là thị nữ mới của Mặc Viên. Còn nữa, ngươi tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu!”

Cổ Phi Mặc vừa nói chuyện vừa xòe năm ngón tay ra, sau đó lại làm động tác nắm chặt lại.

Vân Hi nghe vậy thì nhảy dựng lên chạy ra khỏi giường, nàng há miệng muốn nói chuyện thì phát hiện cổ họng rất khó chịu, Cổ Phi Mặc cho nàng ăn cái gì rồi?

Trong lòng nàng càng thêm kinh hãi, hai tay che cổ ho khan dữ dội, ngay cả nước mắt cũng trào ra ngoài.

Cố Phi Mặc nhúu chặt mày lại, gương mặt tỏ vẻ ghét bỏ: “Ho khan cũng thật khó nghe mà, còn nữa, bản công tử thích yên tĩnh, tốt nhất ngươi nên nhịn đi, ngừng ho lại!”

Nhịn, không được ho sao? Hắn còn có phải là người hay không? Muốn ho khan thì làm sao mà nhịn được? Nàng tức giận trong lòng, há miệng mới phản bác thì phát hiện chẳng nói được nên lời.

Không phải là tên Cố Phi Mặc này dùng chiêu thức mờ ám gì với nàng rồi chứ? Làm sao nàng lại xui xẻo như vậy? Chạy đâu không chạy lại nhảy vào lòng kẻ thù! Ông trời có còn nhân tính hay không hả?

Cố Phi Mặc giấu hai tay vào trong tay áo rồi thản nhiên xoay người lại, “Bản công tử không dùng mấy chiêu thức dễ tiện hay làm chuyện xấu sau lưng như những người khác. Chẳng qua ta điểm huyết cam của ngươi, tránh ngươi la lớn làm ta không ngủ được, dù sao ngươi cũng chỉ không nói được trong vòng hai mươi bốn canh giờ mà thôi.”

Nói xong hắn lại khập khiễng đi ra ngoài, lúc tới cạnh cửa thì lại xoay người, nhìn thấy Vân Hi đang đi tới đi lui suy nghĩ làm thế nào để chạy trốn thì cười nói: “Thủ pháp điểm huyết của bản công tử là tuyệt kỹ của ta, đạo trưởng của tên Vương gia kia cũng không giải được đâu. Cho nên, ngươi ngoan ngoãn sống ở đây đi, nếu không thì sau hai mươi tư canh giờ, không được bản công tử tự tay giải huyết thì ngươi sẽ bị câm vĩnh viễn đó.”

Phúc hắc, cực phẩm phúc hắc!

Vân Hi im lặng nhìn trời, thiên hạ này không có người nào ngu xuẩn xui xẻo hơn nàng đâu.

Cố Phi Mặc ra ngoài trong chốc lát thì lại đi vào, trong tay cầm một xấp y phục, hắn đứng ở cửa phòng giờ tay ném vào người nàng, “Đây là y phục của ngươi, phòng bên cạnh là phòng tắm, ngươi tự tắm rửa cho sạch sẽ rồi hãy ngủ, chứ lòi thối lếch thếch như thế lại làm bẩn giường của bản công tử.”

Vân Hi hận đến mức cắn chặt răng, ghét nàng bản thì cứ đuổi nàng ra đi, nàng cũng đâu muốn sống ở chỗ này đâu chứ!

Nhưng mà, đúng là trên người nàng rất bẩn, từ lúc ban ngày ra ngoài thành với Triệu Ngọc Nga đến bây giờ còn chưa tắm rửa, trên người dính đầy bụi bẩn, hơn nữa, hiện tại nàng chỉ mang vớ mà không mang giày.

Nàng cúi đầu nhìn chân rồi ngẩn người, giày của nàng bị Đoạn Dịch cởi ra rồi ném xuống gầm giường của hắn rồi.

Khi đó nàng hoảng hốt nên chạy ra ngoài mà quên lấy giày ra, không biết từ bao giờ mà ngón chân vấp phải đá, chảy máu đến mức khô lại thành mảng, lúc cử động cũng thấy vô cùng đau đớn.

Đang run sợ thì có hai nữ tử đưa giày tới trước mặt nàng, đôi giày mới tinh được làm rất tinh mỹ, phía trên còn gắn bướm bướm vô cùng sống động.

Khóe miệng Vân Hi nhếch lên, tên Cố Phi Mặc này nhìn hung dữ như thế nhưng lại là người tí mị, biết tìm giày khác cho nàng.

Ai ngờ Cố Phi Mặc lại nói: “Nhớ mang vào, Cổ phủ này không chứa người bề ngoài đã xấu xí còn không mang giày!”

Mặt Vân Hi tối sầm lại, vừa mới khen một câu mà hắn đã lộ nguyên hình rồi. Nàng hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cũng không biết đã là canh mấy, ánh trăng bên ngoài chiếu ánh sáng nhàn nhạt, nàng nghe thấy âm thanh tiếng bước chân cẩn thận của Cố Phi Mặc, phát hiện hắn đi tới một căn phòng ở phía Đông, sau đó đóng cửa lại, tiếp theo không có tiếng động gì nữa, đèn trong nhà cũng tắt đi.

Vân Hi đưa tay ôm y phục ném lên giường, rón rén đi ra ngoài.

Mặc viên cũng thật kỳ lạ, ở đây chỉ có một mình Cố Phi Mặc, cũng không có bất kỳ người làm nào khác, thế thì càng tốt, nàng sẽ trốn ra ngoài dễ dàng hơn.

Nàng dám đánh cược, Cố Phi Mặc làm vậy với nàng, bắt nàng vào đây làm thị nữ, tám phần là do muốn phát giận lên nàng vì uất ức Đoạn Dịch làm chân hắn bị thương vào ngày trước.

Nhưng Đoạn Dịch đánh hắn cũng vì nàng. Nếu nàng không trốn đi thì có khi nào tên Cố Phi Mặc có tính khí nóng nảy trong truyền thuyết kia sẽ ăn nàng hay không?

Về phần điểm vào huyết cam thì nhất định hắn cố ý dọa nàng mà thôi, làm sao trên đời này có loại huyết pháp cao sâu như vậy chứ?

Vân Hi nhẹ nhàng đi đến cửa viện, cửa viện không có chìa khóa ở trong, cửa chính không dùng được, cùng lắm thì đi cửa sau.

Nằm sát bên tường rào của viện là một cây tùng, cành cây vươn xa ra ngoài viện, Vân Hi nhìn sau lưng mình một chút, phòng của Cố Phi Mặc vẫn tối đen yên tĩnh như cũ.

Nàng yên tâm chà sát hai tay rồi ôm thân cây leo lên.

Cánh tay ôm chặt thân cây, dưới chân lại dùng sức trèo lên.

Xoẹt xoẹt xoẹt, trèo được một thước thì lại tuột xuống bảy tấc, cứ lên được một thước thì lại tuột xuống bảy tấc, bò gần nửa canh giờ mà nàng cũng chưa leo được bao nhiêu.

Sau đó nàng lại phát hiện, căn bản nàng không leo cây mà là mài da cho rách.

“Cần giúp một tay không?” Đột nhiên Cổ Phi Mặc ở sau lưng nói với nàng.

Vân Hi giật mình buông tay ra, nàng lập tức ngã xuống đất, sau đó, Vân Hi chỉ thấy trước mặt mình toàn là sao lấp lánh.

Gáy nàng đập xuống nên đau đến chảy nước mắt. Người kia là quỷ hay thần vậy, làm sao đến sau lưng mà nàng cũng không phát hiện ra chứ? Chẳng lẽ tai nàng không còn nhạy như trước nữa?

“Xem ra ngươi muốn trèo lên cây để ngắm trăng sáng?” Cổ Phi Mặc khoanh hai tay trước ngực nghiêng người dựa vào tường, mặt cười như không cười.

Vân Hi cảm thấy tám phần hẳn đã quan sát bộ dạng buồn cười này của nàng lâu lắm rồi. Nàng từ dưới đất bò dậy, phúi bụi trên người rồi làm mặt lạnh nhắc chân đi vào trong nhà, kẻ này không được thì nàng sẽ tính kẻ khác.

Đột nhiên Cổ Phi Mặc vươn tay chụp lấy nàng rồi thuận tay vút nàng lên cây tùng kia.

Sau một lúc choáng váng hoa mắt, Vân Hi mới nhận ra mình đang ở trong tình thế nguy hiểm khi bị đưa lên một nhánh cây nhỏ. Nàng bị dọa sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi ngực, nàng không sợ chết, nhưng cây này cao quá đi! Vân Hi đưa hai tay ra muốn ôm lấy thân cây nhưng cũng không dám cử động dù là một chút, nàng chỉ biết hung hăng trừng mắt nhìn tên Cổ Phi Mặc đang toét miệng cười ở dưới, “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!”

Cổ Phi Mặc ung dung nói: “Ngươi lên chạy đến đây rồi leo lên cây, nước trong bồn tắm đã sớm nguội rồi, nếu ngươi cứ thế mà ngủ thì sẽ làm bẩn giường đệm của Mặc viên mất, không bằng để ngươi ngồi trên cây ngắm trăng đến sáng. Hôn nữa, nơi nào mà không ngủ được chứ?”

Vậy ngươi leo lên đây mà ngủ đi!

Vân Hi giận đến tròn mắt, nàng cũng không phải là bọn doi, nàng không muốn bị treo trên cây đâu, còn là một nơi cao như thế này...

Hôn nữa cành cây này nhỏ quá, nếu bị gió lay một cái thì có gãy hay không? Vân Hi cầm hận a a hai tiếng, nhưng cũng không phát ra được âm thanh nào.

Cổ Phi Mặc không để ý đến vẻ mặt thống khổ của Vân Hi: “Ta vào ổ chăn ấm áp của mình đây.” Hắn làm bằm một câu rồi ngáp dài, tiếp đó vắn eo bẻ cổ, xoay người đi vào trong nhà.

Cổ Phi Mặc, ngươi đi chết luôn đi! Bất nạt tiểu nữ tử không phải là anh hùng hảo hán! Nàng thầm mắng mấy câu trong lòng.

Vân Hi sờ sờ vào cành cây nhỏ rồi từ từ bò vào chính giữa, nơi to nhất của cành cây, sau khi ngồi yên vị ở chỗ vững chắc, nàng bắt đầu suy tính làm cách nào để bò xuống thì bỗng nhiên ở vườn hoa không xa phía trước có bóng người bay tới.

Hôn nửa đêm, người kia làm gì ở Cổ phủ? Nàng híп mắt lại. Dưới ánh trăng, Vân Hi loáng thoáng nhận ra người đó mặc y phục đỏ ở trong rừng mai. Cách nơi này chỉ hơn mười trượng.

Nàng có thể nghe rất rõ ràng tiếng động bên ấy.

Có hai người ở rừng mai đang vội vàng làm gì đó. Nàng ngưng hô hấp, chớp mắt nhìn chằm chằm hai người kia.

Một người trong đó nói: “Cảnh Cô, lấy xong chưa? Ngán vạn lần không được để trận pháp này xảy ra chuyện gì không may, nương nương vô cùng coi trọng chuyện này.”

“Lan Cô, đã chuẩn bị xong toàn bộ, ngươi yên tâm đi.”

“Được, chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi đây, trời gần sáng rồi, đừng làm kinh động người trong phủ.”

Nương nương? Ai là nương nương? Chẳng lẽ là Cổ Quý phi?

Mặt trăng lơ lửng ở giữa trời, Vân Hi nghe thấy nơi nào đó gần Mặc viên có tiếng bước chân truyền đến, bước chân đi rất nhanh, vừa vội vàng vừa nhẹ nhàng, khi nghe liên biết đó là cao thủ.

Tổng cộng có ba người, Vân Hi lập tức ôm chặt thân cây để tránh mình bị dọa sợ mà rớt xuống.

Hiển nhiên chủ nhân của sương phòng, Cổ Phi Mặc cũng nghe được âm thanh kia, cửa phòng khẽ mở ra, hắn liếc mắt nhìn Vân Hi đang ôm thân cây một cái, sau đó cầm kiếm xông về ba người kia, trong chớp lát liền nghe được tiếng binh khí va chạm vào nhau trong đêm đen.

Một lát sau, đột nhiên ba người kia thay đổi hướng chạy ra phía ngoài, Cổ Phi Mặc cũng nhanh chóng đuổi theo.

Lúc Vân Hi còn đang kinh ngạc thì lại có một người nhảy lên cây, sau lưng có một vòng tay ôm eo nàng, nhanh chóng mang nàng nhảy xuống khỏi cành

cây.

Hơi thở thân quen, cả cái ôm cũng rất quen thuộc.

“Ta tìm nàng suốt một đêm.” Giọng nói khàn khàn của người nọ vang lên trên đỉnh đầu, “Thật xin lỗi, đã làm nàng sợ hãi.”

Không sợ hãi, là nàng cố ý mà, mặc dù bị bắt ở chỗ này nhưng nàng cũng có thu hoạch ngoài dự tính.

Nàng ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Đoạn Dịch, hai mắt hắn đỏ ngầu, không còn vẻ thanh quý giống ngày thường, hắn vẫn chỉ mặc y phục bên trong, đầu tóc hơi tán loạn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hắn tìm nàng sao? Hắn đang lo lắng cho nàng sao?

Trong lòng nàng hơi chấn động, chỉ biết ngờ ngác nhìn Đoạn Dịch.

“Đi thôi, ta đưa nàng trở về.” Đoạn Dịch dịu dàng nói rồi kéo tay nàng chạy đi.

Chân Vân Hi vẫn không nhúc nhích, nàng tránh bàn tay của Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch xoay người lại kinh ngạc nhìn nàng, “Sao thế?”

Vân Hi khoa tay múa chân: “Cố Quý phi bố trí trận pháp trong rừng mai.”

Đoạn Dịch nhướn mày, “Cố hòng của nàng...” Sau đó gặng dữ, “Có phải Cố Phi Mặc muốn không thể đi bộ vĩnh viễn hay không?”

Vân Hi kéo tay hắn rồi viết vào lòng bàn tay người nọ: “Hắn nói là điểm huyết cam của ta.”

Đoạn Dịch lạnh mặt bắt mạch cho Vân Hi, sau đó lấy một bình nhỏ ở trong ngực ra rồi nhét một viên thuốc vào miệng Vân Hi: “Làm sao hắn có bản lĩnh điểm huyết nàng được? Hắn cho nàng uống thuốc cam thôi.”

Thuốc cam sao? Vậy thì tốt, còn tưởng rằng bản thân sẽ bị Cố Phi Mặc khống chế nữa. Nàng ho khan một tiếng rồi há miệng nói: “Ta không thể đi được. Cố Quý phi bố trí một trận pháp ở trong Cố phủ, đang ở rừng mai, giống như muốn bắt người nào đó.”

Có thể nói chuyện trở lại khiến Vân Hi vô cùng mừng rỡ, chẳng qua giọng nói còn khàn, vô cùng khó nghe.

Đoạn Dịch nhìn nàng cau mày: “Sau khi uống thuốc đó thì qua hôm sau mới hoàn toàn bình phục, nàng ít nói lại đi.”

Vân Hi gật đầu một cái.

Đoạn Dịch cúi đầu trầm tư hồi lâu rồi hỏi: “Nàng nói Cố Quý phi bố trí trận pháp sao? Ta đi xem một chút.”

Vân Hi kéo tay áo của hắn, trừng mắt nhìn. Đoạn Dịch cười một tiếng: “Được, ta dẫn nàng đi theo, dù sao Cố Phi Mặc bị người ta quán lấy, chưa qua một hai canh giờ thì hắn sẽ không trở về.”

Giọng nói của Cố Quý phi khiến người ta không rét mà run, đây không phải là trí nhớ của thân thể này, mà chính là của Tạ Uyển kiếp trước.

Không nhớ nàng đã nghe giọng nói ấy vào lúc nào. Cố Quý phi đã ở trong cung rất lâu rồi, nàng chỉ là một tiểu thư khuê các, năm năm trước cũng không ở Đại Lương này.

Muốn biết rõ chuyện này, chỉ có cách đến gần Cố Quý phi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hung Thủ Lại Xuất Hiện

Vân Hi thấy hắn chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng nên không nhịn được liền hỏi: “Tại sao chỉ mặc như thế?”

Đoạn Dịch khẽ giật mình, hắn nghiêng người cúi đầu nhìn mặt nàng, môi hơi cong lên: “Dường như ta cảm thấy... nàng đang quan tâm ta?”

Vân Hi lập tức lùi lại một chút, nàng cũng cong môi lên thầm nghĩ người nào quan tâm chứ? Lúng túng trên mặt cũng thể hiện ra rất rõ ràng.

Đoạn Dịch cười một tiếng, cũng không vạch trần nàng, “Đi thôi, thừa dịp người trong Cố phủ còn ngủ, chúng ta đi xem một chút.”

Hắn đưa tay về phía nàng, ngón tay thon dài như trúc. Vân Hi nhìn nhưng không có phản ứng gì.

“Muốn đi thi phải nắm vững thời gian, nếu bị người gác đêm của Cổ phủ hay hộ vệ nhìn thấy thì rất phiền toái.” Hắn nắm tay nàng rồi bước nhanh về phía tường viện, tay của hắn bao phủ toàn bộ tay nàng, bên trong lòng bàn tay lại hơi lạnh, có lẽ vì mặc ít đồ.

Đoạn Dịch lên xuống vài cái đã nhảy ra khỏi Mặc viện. Nhìn hắn rơi xuống đất mà không phát ra tiếng động nào, nếu như hắn muốn san bằng tường viện của Cổ phủ này còn sợ bị mấy tên gác đêm ở đây phát hiện sao? Tám phần là đối phương còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì đã bị hắn ném vào trong góc nào rồi.

Nhờ vào ánh trăng, Đoạn Dịch mang theo Vân Hi thi triển khinh công đến rừng mai của Cổ gia, khắp nơi đều tràn ngập hương hoa mai. Vân Hi đổi mắt nhìn lại, dưới ánh trăng hồng mai nở vô cùng rực rỡ, nếu là ban ngày thì nhất định sẽ đẹp như những đám mây lúc ráng chiều, chói lọi mềm mại như tơ.

Đứng ở phía trước, đột nhiên Đoạn Dịch nói: “Mai viên của Cổ gia rộng hơn mười mẫu, là mai viên lớn nhất Kinh thành, bởi vậy người của Cổ gia vô cùng coi trọng nơi này, gần hai mươi năm nay đều không cho người ngoài phủ tiến vào nửa bước, nếu không được sự cho phép của Cổ Quý phi thì cho dù là người bên trong phủ cũng không thể tự ý vào đây được. Người trông coi cũng chỉ cố định hai người. Nhưng lần này Cổ Quý phi lại cho hai thị nữ vào Mai viên, còn bố trí trận nữa, không thể không nói là có chút kỳ lạ.”

Vân Hi không lên tiếng, chỉ nhú mày trầm tư.

“Đi theo ta, chớ tùy tiện đi lại.” Đoạn Dịch thấp giọng nói.

Dưới ánh trăng sáng yên bình, gương mặt hắn đẹp như vẽ, một nhánh Hồng Mai nhẹ nhàng lướt qua đỉnh đầu hắn, một người một mai tạo thành một bức tranh hoàn mỹ.

Hắn chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, khóe môi dần dần cong lên dịu dàng nói: “Nhìn gì vậy?”

Vân Hi đưa tay về phía bàn tay của hắn, “Đi thôi.”

Đoạn Dịch nhanh chóng nắm lấy tay nàng rồi cẩn thận dắt nàng đi vào trong Mai viên, vẻ mặt hắn lạnh lùng, “Nơi này có bố trí trận để bắt người nên nàng đừng đi loạn, bước theo dấu chân của ta.”

Vân Hi gật đầu một cái, “Được.”

Đoạn Dịch đi phía trước, nàng ở phía sau, dường như vì chú ý đến nàng nên hắn đi rất chậm, đi hai bước lại quay đầu nhìn Vân Hi một chút.

Hai người đi vào rừng mai được khoảng mười trượng thì Đoạn Dịch dừng lại, hắn phất tay ra hiệu cho Vân Hi dừng lại theo.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy Đoạn Dịch bẻ gãy một cành nhỏ trên thân cây mai gần đó, lập tức tảng đá trên mặt đất nhẹ nhàng dịch chuyển, sau đó một tấm gỗ mỏng bắn ra, Đoạn Dịch nhanh chóng kéo Vân Hi nhảy ra xa.

Vài giây sau lại có mấy mũi tên nhỏ đồng loạt bắn ra trúng vào thân cây đối diện.

“Ám khí?” Vân Hi hoảng sợ thầm kêu lên trong lòng, “Cổ Quý phi muốn hại người nào?”

Đoạn Dịch rút một chiếc roi nhỏ trong tay áo ra rồi nhỏ mấy mũi tên nhỏ kia xuống cầm trong tay, Vân Hi quay đầu sang nhìn, chỉ thấy mấy mũi tên ấy dài chừng hai tấc, được làm từ sắt với màu đen huyền, đầu mũi tên lóe lên ánh sáng màu lam u ám.

“Tại sao phía trên lại có màu lam?” Vân Hi vươn tay ra muốn chạm vào lại bị Đoạn Dịch nắm lại, “Đừng động vào! Phía trên có độc.”

“Có độc?” Nàng hít vào một hơi sâu, Cổ Quý Phi lại dùng thủ đoạn hèn hạ này để trừ khử một nữ tử, ngoài ác độc thì còn có hèn hạ.

Bà ta không dám đường đường chính chính tiêu diệt mà lại dùng thủ đoạn thế này.

Đoạn Dịch xoay mũi tên lại, chỉ thấy trên chuôi của chúng có khắc hình con rắn hai đầu rất rõ ràng, trong miệng chúng lại khè ra chiếc lưỡi đỏ thẫm.

Đột nhiên mặt Vân Hi trắng bệch, cơ thể cũng không tự chủ được phát run lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào hình vẽ rắn hai đầu.

Đoạn Dịch phát hiện sự khác lạ của nàng nên ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Lạnh sao? Có muốn ta đưa nàng về trước hay không?”

“Không!”

Đúng là Tim mòn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút công lao.

Cơ thể nàng run lên, môi cũng run rẩy, nhưng trong lòng một nửa vui mừng như điên, một nửa lại là đau khổ.

Năm năm trước, một nhóm người che mặt đuổi giết cả nhà nàng, nàng may mắn chạy trốn được, lúc tìm thấy thi thể của phụ thân thì trên cổ ông cũng có một mũi tên ngắn khắc hình rắn hai đầu.

Rốt cuộc nàng đã tìm được hung thủ!

Cố Quý phi cho người bố trí chỗ này, như vậy nhất định hung thủ kia có liên quan đến Cố Quý phi.

Thì ra là cha mẹ đang giúp nàng, nàng chạy ra khỏi phủ của Đoạn Dịch, cảm thấy thật xui xẻo khi bị Cố Phi Mặc bắt về Cố phủ, nhưng kỳ thật có lẽ cha mẹ đang giúp nàng tìm ra kẻ thù!

Kẻ thù! Nàng cắn chặt môi, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, nước mắt từ vành mắt lăn từng giọt xuống má.

Trời xanh có mắt, nàng sẽ không để cha mẹ bị chết không minh bạch! Năm năm trước để mặc cho kẻ thù chạy mất là vì nàng còn nhỏ, năm năm sau nàng sẽ không sợ bất cứ điều gì nữa, dù có tan xương nát thịt nàng cũng phải đâm chết kẻ thù bằng đôi tay này!

Đoạn Dịch cả kinh vội khoác vai nàng, “Xảy ra chuyện gì?”

Vân Hi hít sâu một hơi: “Có hai người thân của ta, gần nơi họ chết cũng có mũi tên khắc hình rắn hai đầu.”

“Người thân?” Đoạn Dịch kinh ngạc hỏi: “Người thân nào?” Người của Tạ phủ rất lạnh lùng với nàng nên người nàng vừa nhắc không thể nào là họ được.

Vân Hi ngần ra, nói cho hắn biết sao? Không! Nàng là quái vật, nàng có thể nói bí mật của mình cho người khác biết ư? Đoạn Dịch sẽ xem nàng là gì? “Tóm lại có hai người như vậy.” Nàng mập mờ lên tiếng.

Đoạn Dịch không hỏi thêm nữa, hắn giơ tay lên lau nước mắt cho nàng rồi lạnh lùng nói: “Cố Quý phi đã tự chui đầu vào rọ.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nàng đứng chỗ này đừng đi đâu hết nhé, ta vào trong rừng xem một chút.”

Hai tay của Đoạn Dịch khoác lên vai nàng, hắn nghiêm túc dặn dò nàng.

“Đưa ta đi cùng.” Vân Hi nắm lấy tay áo của hắn. Những người đó hại cha mẹ kiếp trước của nàng, làm sao nàng không phá âm mưu của họ được?

Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm áo mình, môi hắn khẽ cong, đuôi mày nâng lên: “Sợ ta không cần nàng nữa?”

Mắt Vân Hi đỏ lên, hắn nghĩ gì thế? Trái tim vốn bị lấp kín bởi hoảng sợ cùng bi ai bỗng nhiên giảm xuống không ít, “Ta hiếu kỳ về chuyện này thôi, muốn đi cùng ngài để xem thử.”

Đoạn Dịch nhìn mặt nàng khẽ cười rồi kéo tay của nàng xuống khỏi áo mình, “Nàng cũng thấy rồi đấy, nếu không cẩn thận thì tên sẽ bắn ra, nếu ta dẫn nàng ra khỏi đây ngay bây giờ thì một chút cũng không có vấn đề nào, nhưng mà ta muốn đổi vị trí của toàn bộ pháp trận này.”

Mắt Vân Hi sáng lên: “Đổi được thì chúng ta sẽ không chế được.”

“Đúng, chúng ta.” Hắn nói, hai chữ chúng ta phát ra thật mạnh.

Vân Hi hơi giật mình, gạt đầu một cái: “Ta sẽ đứng ở đây, ngài mau về nhé.”

Đoạn Dịch nhìn nàng rồi xoay người nhanh chóng lao vào trong rừng mai. Chỉ thấy trong vô tận cảnh hoa mai đỏ rực, người nọ cứ như đi xuyên qua chúng.

Không biết qua bao lâu thì Đoạn Dịch trở lại, thấy nàng đứng tại chỗ không dám cử động thì không khỏi cau mày: “Thật sự là nàng đứng một chỗ sao?”

Vân Hi chớp mắt mấy cái: “Không phải ngài bảo ta đứng tại chỗ à?”

Đoạn Dịch nhú mày: “Nàng có thể ngồi tại chỗ mà.”

Vân Hi: “...”

Bị hắn trêu chọc hai lần nên tảng đá đè nặng trong lòng nàng đã nhẹ đi từng chút một, tâm tình không còn đè nén như lúc nhìn thấy hình ảnh rắn hai đầu nữa.

Hai người ra khỏi rừng mai, Đoạn Dịch lại hỏi nàng: “Nàng vẫn muốn tiếp tục ở Cố phủ sao? Mặc dù Tạ phủ có người cải trang thành nàng, không cần nàng phải bận tâm. Nhưng Cố Phi Mặc cũng không phải là tên dễ đối phó, ta không yên lòng.”

Hai mắt hắn sáng quắc, không hề che giấu nỗi lo lắng trên mặt.

Vân Hi tránh né ánh mắt của hắn, “Ta sẽ cẩn thận. Không phải cơ quan pháp trận kia đã bị ngài đổi rồi sao?”

Đoạn Dịch nhìn nàng một lát rồi oán giận nói: “Tính khí thật bướng bỉnh. Theo ý nàng vậy.”

Quả thật đúng như Đoạn Dịch đã nói, bọn họ rời khỏi rừng mai, lúc trở lại Mặc viên thì Cố Phi Mặc đuổi theo ba người kia vẫn chưa về.

Đoạn Dịch gọi một tiếng với người bên kia tường viện: “Thanh Nhất.”

Thanh Nhất nhanh chóng leo tường nhảy vào: “Chủ tử.”

Đoạn Dịch nhìn phòng của Vân Hi rồi nhủ thầm, đúng là tên Cố Phi Mặc kia để Hi Hi làm thị nữ sao? Lá gan của hắn to quá rồi! “Chuẩn bị nước nóng, lấy thêm một bộ chăn sạch sẽ và y phục cho nữ tử.”

“Vâng, chủ tử.” Thanh Nhất trả lời rồi nhanh chóng mất hút trong bóng đêm.

Khỏe miệng Vân Hi cong lên, hắn thật phiền phức, nàng chỉ ở đây ngày mai thôi mà, mang chăn tới làm gì chứ? Chăn trên giường kia cũng mới đó!

Nàng lại nghĩ tới một chuyện: “Làm sao ngài tìm được ta?”

Sắc mặt Đoạn Dịch lại lạnh đi: “Khuya khoắt như thế mà một thân một mình chạy mất! Nàng không biết bên ngoài rất nguy hiểm sao?”

Vân Hi bị hắn mắng yêu thì đỏ mặt, sau đó mặt nàng lại đen thui, còn nói nàng sao, nếu không phải hắn ức hiếp nàng, làm sao nàng sẽ sợ đến mức bỏ chạy?

Nàng vừa tức giận vừa xoay đầu không nói lời nào.

Đoạn Dịch nhìn thấy sắc mặt của nàng thì dịu giọng: “Nếu muốn tìm người ở trong Kinh thành mà không tìm được thì bôn vương xuất gia là hòa thượng cho rồi.”

Vân Hi: “...”

Động tác của Thanh Nhất rất nhanh, hắn vác theo một chiếc chăn bông nhảy vào Mặc viên, sau đó ném lên giường rồi trải đều ra.

Vân Hi giật giật môi, có phải Thanh Nhất hay làm chuyện này cho Đoạn Dịch không? Động tác vô cùng thuận thực, một nam tử sắp xếp mền gối có cạnh có góc như vậy, khiến nữ tử cũng cảm thấy không bằng mà...

Thanh Nhất nhìn gương mặt ngạc nhiên của Vân Hi, trong lòng không nhịn được kêu rên.

Hắn cũng không muốn làm đâu, chỉ trách Vương gia nhà hắn không muốn thị nữ nào cả, chỉ cần hắn thôi, cái gì mà giặt quần áo, chải đầu, quét sân lau bàn, trải giường chiếu xếp chăn màn, đều do hắn làm tất cả, Vương gia còn là một người hay xoi mói, bởi thế kỹ năng của hắn cũng càng ngày càng phát triển.

Cũng khó trách người ngoài đồn thổi hắn là sùng lam của Vương gia, sau này hắn còn có thể có lão bà sao?

Thanh Nhất ra về uất ức đi ra ngoài, lúc đi vào lại vác một bao bố trên lưng, một tay xách một thùng nước nóng hổi, tay còn lại mang theo bồn tắm lớn. Bồn tắm ấy còn mới tinh.

Đoạn Dịch ra hiệu cho hắn để thùng nước vào trong phòng, lấy bao bố của hắn rồi mở ra xem, sau đó hỏi: “Là do Thanh Thường chuẩn bị?”

“Vâng.” Thanh Nhất trả lời rồi lui ra khỏi phòng.

Đoạn Dịch để bao bố trên giường, nhìn Vân Hi nói: “Nhìn bụi bẩn trên người nàng kia, mau đi tắm đi.” Sau đó hắn đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Vân Hi mở bao ra, bên trong là một bộ y phục màu vàng nhạt, kiểu dáng vô cùng hoa mỹ, là loại gấm thượng hạng. Hơn nữa quần áo trong cùng áo lót và vớ cũng dùng loại rất tinh tế. Vân Hi chớp mắt mấy cái, nàng hóa trang là thị nữ của Cố Phi Mặc, có cần thiết phải ăn mặc hoa lệ như vậy không?

Đảo mắt lại thấy áo choàng bị ném trên đất mà Cố Phi Mặc chuẩn bị cho mình cũng có màu sắc giống y phục kia, nàng nhướn miệng cười, Đoạn Dịch cố ý chuẩn bị y phục cùng màu để gạt Cố Phi Mặc sao?

Còn nữa, thậm chí Thanh Nhất còn mang bồn tắm đến nữa.

Nàng hoàn toàn im lặng.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong, nàng nhìn lại y phục cũ của mình, vừa bẩn vừa rách, trên vai còn có vết chém của Cố Phi Mặc nên không có cách nào mặc được nữa rồi. Nàng cuộn lại rồi ném vào trong lò lửa.

Lúc mở cửa chỉ thấy Đoạn Dịch đứng trước cửa, trong tay còn cầm hòm thuốc, Vân Hi nhìn hộp thuốc khá quen mắt, không phải đây là rương thuốc mà Cố Phi Mặc lấy ở trong tiệm thuốc sao?

Đoạn Dịch nhìn thấu suy nghĩ của nàng nên từ tốn nói: “Khó trách các ngự y nói gần đây họ thường bị mất trộm, thì ra là do Cố Phi Mặc trộm đi. Mấy loại thuốc quý hiếm này cho hắn dùng thật là lãng phí mà.”

Hắn kéo tay Vân Hi qua, lúc này nàng leo cây nên da bị xước vài chỗ, hắn lấy một bình thuốc trong rương rồi rắc lên vết thương, sau đó kéo một dải lụa

trắng bó chặt lại. Kỹ thuật thuần thực không thua một đại phu nào.

Băng bó tay xong hấn lại nắm chân nàng, mặt Vân Hi đỏ lên, “Chân... Để tự ta làm.”

“Nàng xác định nàng làm được?” Đoạn Dịch không để ý tới nàng, tháo giày nàng ra, thấy ba ngón chân bị thương vì va chạm, hai ngón còn lại thì bị gãy móng, long mảy nhẵn nhụi lại thật chặt.

Hắn nhìn thấy nàng đi khắp khiêng lúc đi bộ, biết nàng hoảng loạn chạy vội ra khỏi Vương phủ nên không mang giày, chân không bị thương cũng sẽ sưng lên, nhưng không nghĩ tới nghiêm trọng như thế.

Vân Hi bị hấn cầm chân thì cảm thấy nhột, mặt nàng đỏ lên, lập tức rút chân về, “Ta tự bôi thuốc cũng được. Không có vấn đề gì nghiêm trọng mà.”

Đoạn Dịch vẫn nắm không buông, hấn mở gói thuốc ra rồi thuần thực tách ngón chân, bôi thuốc, băng bó cho nàng, sau đó lại hỏi: “Vấp ở chỗ nào?”

Nàng hơi thẹn thùng, đến chạy đi cũng làm chân bị thương, “Trong phủ của ngài có một vườn hoa có góc, ta chạy vội nên...”

Ánh mắt Đoạn Dịch chìm xuống, hấn gọi người trước cửa: “Thanh Nhất!”

Thanh Nhất thò đầu vào trong: “Chủ tử.”

“Bây giờ người về Vương phủ, đập vườn hoa trước phòng ngủ của bốn vương đi.”

Thanh Nhất đưa tay gãi gãi đầu: “Bây giờ ạ?” Đã là nửa đêm rồi, phá vườn hoa quan trọng như vậy sao?

“Đi ngay đi!”

“Vâng!”

Chân còn chưa được băng bó xong mà mí mắt Vân Hi đã bắt đầu đánh nhau, nàng vừa hoảng sợ vừa mệt mỏi nguyên cả ngày, thế là dụi dụi mắt, nhin không được tựa lưng vào ghế ngồi.

Đoạn Dịch vươn tay vỗ vào cổ nàng một cái, nàng liền ngã vào ngực hấn.

Hắn nhìn ngoài cửa sổ, trăng đã không còn sáng rõ nữa, trời sẽ nhanh sáng thôi. Hắn đặt Vân Hi lên giường, cởi giày, kéo chăn đắp cho nàng, xong xuôi mới ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Thanh Y nhảy từ nóc nhà xuống, “Chủ tử, Hi tiểu thư muốn ở Cổ phủ bao lâu?” Lá gan của Cổ Phi Mặc cũng thật lớn, dám cướp Hi tiểu thư giấu trong phủ của mình sao? Hắn ngại mình thanh thân quá lâu rồi?

“Chỉ một ngày thôi. Chơi nhiều cũng không tốt.” Đoạn Dịch nói, “Trông chừng nàng ấy.”

“Vâng, nô tỳ sẽ canh thật kỹ.”

Đoạn Dịch đang muốn ra khỏi Mặc viên, suy nghĩ một chút thì quay ngược lại, bước vào phòng của Cổ Phi Mặc, trong phòng hắn ta quay cuồng một trận, sau đó cơ thể của ai đó mới nhẹ nhàng lướt ra khỏi Mặc viên.

Nhưng hấn không trở về phủ Dịch Thân Vương mà đến cửa chính của Cổ phủ rồi đập rầm rầm.

Một người làm trực đêm ló đầu ra khỏi cửa, vừa nhìn thấy Đoạn Dịch thì kinh hãi: “Dịch... Dịch Thân Vương? Sao ngài lại tới đây? Hơn nửa đêm rồi?”

“Thế nào? Bốn vương không thể tới sao? Hôm nay trong phủ của bốn vương có chuyện kỳ lạ nên không ngủ được, muốn đến phủ Thái Sư ở tạm hai ngày.”

Người hầu kia vội vàng mở cửa ra, sau đó dẫn Đoạn Dịch vào phòng khách của phủ, tiếp đến lại đi thông báo cho Thái sư cùng phu nhân.

Lão Thái sư đáng thương cùng Cổ phu nhân một đầu tóc trắng đêm muộn bị nữ nhi quấy rầy một mẻ vừa chợp mắt ngủ lại bị Đoạn Dịch đến đánh thức.

Hai người mắt còn ngái ngủ run rẩy quỳ lạy.

“Ha thần... Thần bái kiến Vương gia.” Tuy nhà hấn có nữ nhi thân phận tôn quý, nhưng người này là Thân Vương có thân phận tôn quý nhất Lương Quốc, nếu Tiên Hoàng qua đời muộn nửa năm thì vị này chính là Thiên tử, tuy Thái hậu là kế hậu, nhưng hấn vẫn là đích tử, là trưởng tử đó, Đương kim Hoàng thượng chỉ là người được một nữ nhân sinh ra mà thôi.

“Không cần đa lễ, tìm phòng nào đó cho Bốn vương ngủ là được.” Vì lòng hiếu kỳ mà nữ nhân kia muốn ở lại Cổ phủ để tìm ra kẻ thù, làm sao hấn có thể bỏ nàng được chứ? Không phải như thế là dâng nàng vào miệng hổ hay sao?

Cổ Thái sư bò dậy từ dưới đất rồi gọi quân gia: “Dọn dẹp Lạc Anh Cư trong phủ cho Vương gia ở.”

Đoạn Dịch đưa tay ngăn lại: “Bỏn Vương hay qua lại với Cố công tử, nghe nói cảnh sắc ở Mặc viên không tệ nên tới viện của hần đi, chẳng qua không biết Cố công tử có thấy bất tiện không?”

Cố Thái sư kinh ngạc chớp mắt mấy cái, mặc dù Mặc viên rộng rãi nhưng trừ cây thông già bên ngoài thì phong cảnh chung quanh trụi lủi. Cũng bởi vì Cố Phi Mặc thích luyện võ nên ngại trong viện có nhiều hoa sẽ không thực hiện chiếu thức được, mấy năm gần đây đều san bằng thành một khoảng sân rộng trống không.

Chỗ đó là viện đơn giản nhất ở trong phủ, làm sao Dịch Thân Vương lại thích chứ? Mặc dù nghĩ như thế nhưng ông vẫn trả lời: “Được Vương gia coi trọng là phúc khí của nó, không bất tiện đâu. Phòng ở trong Mặc viên rất nhiều, Vương gia cứ yên tâm mà ở.”

Đồng ý với Đoạn Dịch mà Cố Thái sư cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Tại sao Dịch Thân Vương lại thích ở Mặc viên? Hần là người rất thích phong nhã, bây giờ lại thích chỗ đơn giản như Mặc viên sao? A! Có phải là chú ý đến Cố Phi Mặc nhà ông rồi không? Nếu như thế thì phải làm sao bây giờ? Nhất định ngày mai phải tìm hôn sự thay Cố Phi Mặc mới được, không thể để Dịch Thân Vương đưa nhi tử của ông vào con đường sai trái được. Ông còn phải bồi bổ cháu mà!

“Vậy thì tốt, làm phiền Cố Thái sư sắp xếp.” Đoạn Dịch mỉm cười xoa trán nói.

Vì vậy, Cố Thái sư thâm nguyên rửa 1000 lần không muốn trong lòng nhưng vẫn phân phó quản gia đi sắp xếp mọi chuyện.

Cố phủ vừa yên tĩnh lại phát ra một trận tiếng động lớn. Quản gia mang theo mấy người làm đến Mặc viên dọn dẹp phòng trống, dọn phòng xong lại trải giường chiếu, mang hoa tươi đến, mãi đến lúc gà gáy lần hai mới hoàn thành công việc.

Trong phủ lại có tiếng động ồn ào nên kinh động đến Cố Quý phi, một thị nữ đi thám thính rồi nhanh chóng chạy vào bẩm báo: “Nương nương, trong phủ ồn ào là vì Dịch Thân Vương đến ở nhờ phủ chúng ta.”

Cố Quý phi tức giận ngồi dậy: “Ồ nhờ sao? Nghe nói hần chưa bao giờ vào viện của người khác. Lần này, không phải hần muốn đổi đầu với bản cung đây chứ?”

Lan Cô thấp thòli lo lắng đi tới: “Nương nương, có thể nào Dịch Thân Vương đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta hay không?”

“Vậy thì sao chứ? Dù sao, kế hoạch lần này không thể thất bại được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đổi Khách Thành Chủ

Mặc dù chỉ có một mình Cố Phi Mặc ở trong Mặc Viên nhưng nơi này lại có hơn hai mươi gian phòng, được chia thành sương phòng hai phía Đông và Tây.

Khoảng mười gian ở phía Đông là nơi ở của Cố Phi Mặc, Đoạn Dịch chán ghét không muốn ở, hần chỉ vào một căn phòng ở phía Tây sát phòng của Vân Hi rồi nói: “Chỗ này được.”

Quản gia của Cố phủ há hốc mồm, đây chính là căn phòng nhỏ nhất trong Mặc viên đó, bên trong còn chứa rất nhiều đồ nữa.

Nhưng thấy Dịch Thân Vương có ý muốn ở nên quản gia cũng không dám từ chối, vội vàng gọi người làm tới để quét dọn.

Trừ chiếc giường cùng bàn ghế trong phòng là của Cố phủ, tất cả đồ dùng đều do người của Đoạn Dịch mang tới từ phủ Dịch Thân Vương.

Đương nhiên không nói tới y phục, nhưng thứ khác ví dụ như chăn, màn, gối đầu, còn có bát, đĩa, ly trà, khăn rửa mặt, khăn tắm, chậu rửa tay, đồ chải răng, dép đi ban đêm, đều là vật dụng hần mang tới từ trong Vương phủ của mình.

Khỏe miệng của quản gia giật giật mấy cái, nếu đều dùng đồ của hần thì tại sao còn đến ở Cố phủ chứ? Ông nhớ Dịch Thân Vương từng bị người Nam Chiếu bắt đi lúc vừa mới mười lăm tuổi, vậy mà hần đã một thân một mình giết chết Quốc sư và không ít binh lính mang về Đại Lương, một kẻ giết người mà lại sợ quý sao?

Quản gia có chút nghi ngờ, nhưng đối phương là Vương gia, ông chỉ là đầy tớ trong nhà nên chỉ biết oán thầm trong lòng, làm sao dám nói ra lời? Tính khí của Dịch Thân Vương còn khó phục vụ hơn thiếu gia nhà ông nữa.

Đoạn Dịch đi xung quanh Mặc viên một vòng, gặp bất kỳ đồ dùng nào của Cố Phi Mặc cũng ném ra ngoài viện.

Lúc người làm của Cố phủ dọn dẹp sắp xếp phòng cho hần xong thì Thanh Nhất cũng trở lại sau khi đập bỏ bồn hoa trước phòng ngủ của Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch đi vào phòng của Vân Hi, vén rèm nhìn vào bên trong một chút, thấy nàng ngủ rất say, hai tay lại để ra bên ngoài, hắn nhanh chóng kéo chăn lên cho nàng. Thanh Y đi tới nói: “Ồ bên ngoài giọng của lão quân gia to quá, nô tỳ lo Hi tiểu thư sẽ bị đánh thức, cũng may tiểu thư không tỉnh dậy, vẫn đang ngủ say.”

“Ồ nơi mới không quen phòng nên sẽ không ngủ được, nhưng ta đã điểm huyết rồi, hai canh giờ sau trời sáng thì nàng ấy sẽ tỉnh lại thôi, người nhớ xem chừng.”

Thanh Y chớp mắt mấy cái: “Chủ tử, vì sao người biết Hi tiểu thư đổi chỗ ở thì sẽ không ngủ được?”

Đoạn Dịch hơi giật mình, “Người không cần biết, trông chừng nàng ấy là được rồi.”

Thanh Y vẫn mang bộ mặt nghi ngờ gật đầu một cái, “Thanh Y sẽ chăm sóc Hi tiểu thư.”

Đoạn Dịch lại phân phó mấy câu với Thanh Y rồi trở về căn phòng bên cạnh.

Hắn đi tới cạnh bàn rồi về lại những nơi có ám khí trong rừng mai lên một tấm vải bố, nơi nào an toàn, nơi nào là điểm chết, hắn đều làm dấu từng chỗ một.

Sau khi làm xong những việc này hắn mới đi tắm rửa thay y phục, mà lúc này phía Đông đã hiện lên ánh sáng mờ mờ của ngày mới.

Khi Vân Hi tỉnh lại thì trời đã sáng trưng, phát hiện Thanh Y đang ngồi trước giường của mình. Mỗi khi nàng đến nơi nào đó thì buổi tối đầu tiên sẽ không thể ngủ ngon được, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng sẽ thức giấc.

Huống chi nàng đang được giấu ở Cổ phủ, tại sao tối qua lại ngủ sâu như thế?

Sắc mặt nàng trầm xuống: “Thanh Y, có phải tối hôm qua người động tay động chân với ta hay không? Điểm huyết hay gì đó?” Người khác có thể tùy ý không chế thân thể của nàng sao?

Thanh Y thu nụ cười lại, nàng chối: “Không, không phải...”

“Vậy là Vương gia của các người?” Vân Hi neho mắt. Nàng nhớ Đoạn Dịch xoa thuốc lên chân cho nàng, thế nhưng nàng không thể nhớ rõ đoạn sau đó.

“Ách... Tiểu thư, chủ tử lo người không ngủ được.” Thanh Y nói đỡ cho Đoạn Dịch.

Vân Hi mấp máy môi không trả lời.

Thanh Y lại lấy một tờ giấy từ trong ngực ra đưa tới: “Tiểu thư, chủ tử nói nô tỳ giao cái này cho người.”

Vân Hi vừa đưa tay nhận thì ánh mắt đã sáng lên, là bộ cục cơ quan của Mai viên? Cái này gọi là biết người biết ta đúng chứ, những ai nắm giữ quyền chủ động thì mới có thể thành công. Không thể không nói là Đoạn Dịch rất tỉ mỉ, nàng còn chuẩn bị đi hỏi hắn thì hắn đã về chi tiết cho nàng rồi. Có lẽ sợ dùng lời không rõ nên phải dùng bản vẽ để thay thế.

Nàng học thuộc lòng những dấu hiệu ghi trên giấy sau đó ném vào lò lửa thiêu trụ.

Thanh Y bung nước nóng vào chậu hạ nàng rửa mặt, sau khi rửa xong nàng đẩy cửa bước ra ngoài. Đoạn Dịch đang ngồi bên cạnh bàn, trên bàn là cháo loãng cùng đồ ăn sáng, có hai bộ chén đĩa, Đoạn Dịch đặt một bộ trước mặt mình, đối diện hắn cũng có một bộ nữa nhưng vị trí ấy lại trống không.

Hắn mỉm cười nhìn nàng, “Tối đây ăn điểm tâm đi.”

Trên người Thanh Nhất mang tạp dề, tay cầm món ăn vội vã chạy vào, nhìn thấy Vân Hi thì cong môi cười một tiếng: “Chào buổi sáng, Hi tiểu thư.”

Nàng chớp mắt mấy cái, những người này... Ách, nàng tối đây làm thị nữ, còn bọn họ tối đây làm gì chứ?

“Tài nấu nướng của Thanh Nhất là do đích thân đầu bếp chính trong Hoàng cung truyền lại, nàng tới ném thử một chút đi.” Đoạn Dịch cầm cái chén không ở đối diện lên rồi múc hơn nửa chén, sau đó gọi nàng tới.

Thanh Nhất đứng ngoài phòng ngẩng đầu lên nhìn trời, gương mặt nhăn lại như trái mướp đắng. Tài nghệ của hắn là mấy ngày trước hắn phải bỏ ăn bỏ ngủ để học, chủ tử tuyên bố học không tốt sẽ đưa hắn tới Hoàng lăng của Tiên Hoàng.

Thanh Y âm thầm đập hắn một cái, thấp giọng quát: “Còn tuyên bố muốn lấy vợ sao, chịu chút khổ mà mặt mày đã nhăn nhoe rồi? Nếu Hi tiểu thư cảm thấy tay nghề của người không tệ thì người có tư cách lấy vợ. Nữ nhân đều thích nam nhân biết nấu ăn, đây chính là điều mà chủ tử nói.”

“Thật sao?” Thanh Nhất nhướng mày cười một tiếng.

Thanh Y lại đập hắn một cái nữa, “Mau lặn vào phòng bếp đi, món ăn cho buổi trưa phải làm nhiều một chút.”

“Chủ tử nói muốn đích thân xuống bếp làm bữa trưa, ta phụ trách rửa rau là được. Gấp cái gì chứ, còn sớm mà!” Thanh Nhất lăm bắm đi ra ngoài.

Vân Hi nhận chén cháo trong tay Đoạn Dịch, kinh ngạc nhìn hắn, “Tại sao ngài cũng ở đây?”

“Cảnh vui mà chỉ có mình ngài được xem, không cho phép ta tới chung vui sao?”

Đoạn Dịch lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào trong chén của nàng, “Đây là món ăn được làm từ một loại cây thuộc họ dương xỉ trong vườn hoa của Mặc Viên, gọi là Tề Thái, mỗi ngày đầu bếp trong Tạ phủ đều hầm trong một nồi lớn, tới nếm thử một chút đi. Còn cái này nữa, là măng mùa đông đào được trong rừng trúc của Mặc Viên đó.”

Khỏe miệng Vân Hi gật gật, Đoạn Dịch dụ Cổ Phi Mặc đi khỏi rồi dẫn người tới đây đào rau dại nấu com, chẳng phải là tước chim cưu sào* sao?

* ý nói không cần khó nhọc mà vẫn hưởng chỗ tốt

Quả nhiên lúc hai người ăn bữa sáng xong, vừa hạ đĩa xuống thì Cổ Phi Mặc người đầy bụi bẩn xách kiếm xông tới.

Chỉ thấy trường bào bằng vải tơ tằm thượng hạng màu đỏ tươi của hắn đã không còn thấy màu sắc nguyên thủy của nó nữa, trên người dính đầy bụi đất cùng bùn lầy, hơn nữa còn bị đao kiếm chém rách nhiều chỗ.

Hai bên tay áo bị cắt đi một đoạn, chỉ là thâm mỷ của đối phương quá tệ, chém không dài cũng không ngắn. Tóc của hắn rối tung lên, cũng không ngắn không dài, hình như ngắn hơn một chút, lại không được suôn thẳng cho lắm, nói vậy là cũng bị người ta cắt đứt rồi. Còn nữa, người nào đó cũng không khách chút khí với hắn ta, một bên lông mày bị ngắn đi một đoạn nhỏ, dường như bị đao kiếm xén đi.

Vân Hi sợ hãi trong lòng, với kiếm thuật của Cổ Phi Mặc mà người kia có thể chém gọn gàng như thế, lại không làm hắn bị thương vào da thịt, hơn nữa tốc độ tránh né của Cổ Phi Mặc không tệ, chỉ cần chậm tay hoặc nhanh tay một chút cũng có thể cắt đứt một miếng da trên mặt Cổ Phi Mặc rồi.

Khó trách hắn vừa đi đến thấy Đoạn Dịch thì đã tức giận không kiềm chế được.

Không có cách nào khiến hắn nguôi giận, hắn phát hiện có ba người của Đoạn Dịch nhảy vào Mặc Viên, cho là tới giành tiểu nữ nhân kia nên lập tức đuổi giết.

Ai ngờ mới ra khỏi Cổ phủ thì có rất nhiều kẻ bịt mặt kéo tới, bọn chúng không định giết mà cứ trêu đùa hắn, cho dù hắn có kiếm thuật cao siêu thì đánh với hai mươi cao thủ cùng một lúc cũng không thể nào chống đỡ được. Những người kia cậy đông hiếp yếu, đánh tới trời sáng thì đông loạt rút lui.

Đáng giận hơn là hắn đánh nhau với người ta cả đêm mà không có người nào ở đội Vũ Lâm Vệ đi tuần tra xuất hiện. Âm vệ của Cổ gia cũng không tới giúp hắn một tay, đương nhiên hắn biết mình đã mắc mưu của Đoạn Dịch.

Chịu đựng lửa giận trong lòng quay về Cổ phủ, lúc đi tới cạnh ngọn núi già của Mặc Viên thì thấy hai tên đầu lĩnh đội âm vệ của hắn ngất xỉu dưới đất.

Hắn giận tím mặt, cái tên Đoạn Dịch kia, gia không đội trời chung với người!

Sau khi đi tới Mặc Viên thì phát hiện rau dại trong viện của hắn đều bị người nào đó đào lên hết, còn rừng trúc nhỏ cũng bị đào đến mức bùn đất văng tứ tung, khắp nơi đều là hố nhỏ. Kẻ nào ăn gan báo dám làm chuyện này?

Lại ôm một bụng tức giận cùng nghi ngờ đi vào trong Mặc Viên, thế mà nhìn thấy Đoạn Dịch đang thanh thản ngồi trong phòng của hắn, còn thức ăn còn đang đang dở trên bàn chính là rau dại của nhà hắn.

Tên Đoạn Dịch mặt dày không cho mình là người ngoài, dám ngồi bàn của hắn, ăn món ăn của hắn sao?

“Đoạn Dịch, ngươi lừa ta! Dám dụ ta ra ngoài rồi để hai mươi mấy người vây đánh ta! Ngươi là tiểu nhân!” Cổ Phi Mặc nổi giận dùng đũa vung kiếm chỉ vào Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch dùng đũa kẹp trường kiếm lại, thông thả nói: “Cái này gọi là binh bất yếm trá*, ngươi là Tổng binh của trại Tây Sơn, tại sao lại không hiểu đạo lý này?”

*chiến tranh không ngại dối lừa.

Cổ Phi Mặc nghẹn lời, chỉ hừ một tiếng rồi ném kiếm sang một bên, tiếp đến lại kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn, liếc mắt thấy Vân Hi ngồi bên cạnh thì gõ ngón tay lên bàn, nâng cằm lên: “Gia đối rồi, Hi Hi mau bung bữa sáng lên nhanh đi.”

Vân Hi nhủ mảy, sắc mặt Đoạn Dịch trầm xuống, đồng thời cong môi cười lạnh: “Bây giờ Hi Hi là thị nữ của bốn vương, Thái Sur cũng đã đồng ý rồi. Cho nên... ngài ấy sẽ không hầu hạ người đâu.”

“Nói vậy!” Cổ Phi Mặc nhảy dựng lên, “Đây là phòng của gia, có phải Vương gia đến nhăm chỗ rồi không? Ăn của gia, chiếm đồ của gia, ngay cả thị nữ cũng muốn giành của gia sao?”

“Không sai, bốn vương quyết định ở lại Mặc Viên mấy ngày, đương nhiên, chuyện này cũng do Thái Sur chấp nhận.” Đoạn Dịch không để ý đến hành động dậm chân của Cổ Phi Mặc, hắn chỉ nhàn hạ chỉ lên bàn: “Thức ăn còn dư lại kia, ngươi có muốn thử một chút không? Ngươi xem bốn vương rất

quan tâm người đó, bởi thế ta không ăn hết thức ăn mà chừa lại cho người. Vị của rau dại không tệ, chẳng qua là ít quá nên chỉ đủ ăn một bữa, bữa trưa sẽ không có ăn rồi.”

Ăn ăn ăn, hần bị chọc giận đến no rồi! Kia là bảo bối của hần, không phải là rau dại bình thường đâu, hần dùng được liệu thượng hạng nấu thành nước để tưới cho chúng, ba năm mới có mười mấy cây mà thôi, hần phải bỏ một tháng mới dám ăn một cây, vậy mà Đoạn Dịch kia lại dám ăn hết trong một bữa sao?

Vết thương ở chân của Cố Phi Mặc chưa bình phục nên hần chỉ hằm hằm chân thấp chân cao đi vào phòng mình, đánh không lại Đoạn Dịch khiến hần rất buồn bực trong lòng.

Vốn đã giữ được nữ nhân bảo bối của Đoạn Dịch, muốn hung hăng trừng phạt hần, ai ngờ hần đã nhanh chóng tìm tới rồi.

Đẩy cửa phòng của mình ra, hần lại sợ hãi nhảy dựng lên, trong phòng giống như vừa bị ăn cướp tới thăm vậy, đồ đạc bị ném tán loạn trên đất, đáng giận hơn nữa, thuốc quý hần trộm trong Hoàng cung cũng không thấy đâu.

Cái tên Đoạn Dịch này!

Hần lại cẩn rằng xông tới Sương phòng thì không thấy Đoạn Dịch đâu nữa, Thanh Nhất cười toe toét chào hỏi: “Vương gia nói đi ngắm cảnh trong phủ rồi, đã có Hi Hi cô nương đi theo nên Cố công tử không cần lo Vương gia bị lạc đường đâu.”

Tốt nhất là để hần ta lạc vào cái hồ nào đấy không bò dậy được đi!

Cố Phi Mặc buồn bực đành phải tự dọn dẹp phòng của mình.

...

Vân Hi đi theo sau Đoạn Dịch vào Hậu viện của Cố gia.

Trên mặt nàng bị Đoạn Dịch bôi một lớp gì đó, nhìn sơ qua vẫn là mặt của nàng, chẳng qua là da mặt vàng đi, lại có khăn che mặt, chải tóc kiểu nha hoàn nên cho dù bị người ta xé khăn che mặt cũng sẽ không nhận ra nàng chính là Tạ Vân Hi.

Nàng tập trung lắng nghe, xác định trong phạm vi một trăm trượng ở xung quanh không có người nào mới ra hiệu với Đoạn Dịch, bởi vì cô họng vẫn chưa bình phục hoàn toàn nên giọng nói hơi khàn.

“Vừa rồi thị nữ của Cố phủ đưa y phục cho Cố Phi Mặc nói là ngày mai sẽ có nhiều người vào phủ dự tiệc, ta tới chỗ Cố Quý phi xem một chút. Nơi tổ chức lại là Mai viên có bố trí các cơ quan ngầm, nhất định là có chuyện mờ ám”

Ánh mắt của Đoạn Dịch trầm xuống, vươn tay nắm lấy tay nàng, khẽ nói: “Lòng dạ Cố Quý phi hiểm độc, chỉ cần bà ấy nhìn không vừa mắt thì bất kể người đó là ai, bà ta sẽ không từ thủ đoạn mà hạ độc thủ, nàng không nên đi.”

Trên mặt hần tràn đầy lo lắng, Vân Hi khẽ mỉm cười: “Ta sẽ không ngu ngốc đến mức chạy đến trước mặt bà ta, tai ta nghe được khoảng cách xa, đứng cách chỗ bà ấy một trăm trượng là được rồi. Còn nữa, Thanh Y vẫn luôn âm thầm đi theo ta đúng chứ?”

Đoạn Dịch nhìn nàng một lát rồi buông tay: “Nàng đi trước, ta sẽ đi theo sau.”

Vân Hi gật đầu một cái, “Được.” Đuôi hần đi hần cũng sẽ không đi, vậy cứ để hần theo mình vậy.

Nàng cùng Đoạn Dịch đi về phía trước, sau đó nàng hỏi thăm nha đầu vừa đưa y phục cho Cố Phi Mặc viện của Cố Quý phi.

Cách viện đó một đoạn thì thấy một vị phụ nhân dưới sự hướng dẫn của thị nữ vội vã đi tới.

An thị, phu nhân của Tạ Cẩm Côn sao?

Tại sao bà ấy lại tới Cố phủ? Không phải yến tiệc được tổ chức vào ngày mai sao? Hôm nay tới đây làm gì? Lại vừa sáng sớm nữa?

Ánh mắt Vân Hi hơi co lại, nàng vẫn lặng lẽ bước đi, lúc tới gần chỗ của Cố Quý phi, cảm thấy chỗ này có thể nghe được người khác nói chuyện trong phòng nên nàng dừng lại, tìm một tảng đá rồi ngồi xuống, khom người làm bộ phui bùn đất dính trên giày.

Nơi này trông một hàng hoa Phù Tang, mấy lớp hoa Lục Diệp Tử nên có thể che khuất người nàng.

Nàng làm như vô ý ngẩng đầu thì phát hiện Đoạn Dịch đang thanh thần ngắm phong cảnh trong một đình nhỏ ở phía trước, hai người họ chỉ cách nhau ba mươi trượng. Nếu nàng gặp nguy hiểm thì hần sẽ tới chỗ nàng trong chớp lát.

Vân Hi mím môi lắc lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ mờ ám trong lòng rồi tập trung nghe những người trong viện trò chuyện.

Trong viện kia, An thị theo thị nữ vào trong phòng.

Lúc này Cố Quý phi vừa ăn điểm tâm xong, cầm khăn vải lau khóe miệng, nhìn thấy An thị thì cười lạnh, sau đó lạnh lùng quát: “Người không tìm được

Lương bà kia? Chẳng lẽ ta cất công thực hiện kế hoạch nhiều năm như vậy, bây giờ lại bị phá hủy bởi một bà tử sao?”

Vân Hi kinh hãi, Lương bà sao? Cổ Quý phi có quan hệ gì với Lương bà? Chẳng lẽ Cổ Quý phi nhúng tay vào cái chết ở kiếp trước của nàng sao? Đến bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn thấy bà ấy trông như thế nào, tại sao bà ấy lại muốn giết Tạ Uyển kiếp trước?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Không Thể Thiếu Nàng

Trong phòng, An thị vội vàng nói một cách cẩn thận: “Nương nương, thần phụ vẫn đang tìm kiếm, chẳng qua phát hiện trong nhà xuất hiện nhiều vấn đề hỗn loạn, không thể trả lời nương nương trong khoảng thời gian ngắn được.”

“Được, ngươi tìm tiếp đi, nếu không tìm được thì hậu quả ra sao ngươi cũng biết rồi đấy.”

Đôi môi xinh đẹp của Cổ Quý phi khẽ mở ra, An thị kinh sợ, cả cơ thể run lên bần bật, bà nương ngập nói: “Thần phụ hiểu rồi, lần này thần phụ tới đây là để lấy thuốc, nương nương, đến lúc rồi.”

“Thuốc của ngươi sao?” Mắt phượng của Cổ Quý phi nhẹ nhàng khép lại rồi mở ra, sóng mắt khẽ động, khiến lòng người càng thêm sợ hãi.

An thị không dám đối diện với ánh mắt của người phía trước, bà cúi đầu nói một chữ, “Vâng.”

Cổ Quý phi từ từ nằm xuống giường, nhìn An thị vẫn còn quỳ dưới đất, “Ngươi muốn thuốc thì bốn cung có thể cho ngươi, bởi vậy phải tiếp tục tìm Lương bà kia, chỉ cần Tạ phủ ở phe của bốn cung thì sớm muộn gì vị trí Thái sư cũng là của Tạ Thượng thư, ngươi không cần ba phen mấy bận tới hỏi thuốc ở chỗ bốn cung nữa.”

Đồng thời, tay bà vừa chuyển động thì một viên thuốc màu ngọc bích đã xuất hiện trước mắt An thị.

An thị cẩn thận đập đầu rồi đưa tay nhận: “Thần phụ đã rõ. Tạ ơn nương nương.”

Vân Hi cong môi cười lạnh, thì ra có vài người đang lợi dụng cái chết ở kiếp trước của nàng, Nam Cung Thần dựa vào vị trí của Tạ phủ, An thị thì cậy vào Cổ Quý phi.

Khá lắm, vui vẻ hợp tác quá, nàng không ngại mai đây muốn hai người kia chó cắn chó đâu. An thị lại cùng Cổ Quý phi nói xấu trong chốc lát rồi ra khỏi viện.

Vân Hi cũng đứng dậy, phui phui bụi bẩn trên váy, tiếp đến gật đầu với Đoạn Dịch đang ngồi trong đình một cái, cuối cùng mới xoay người đi tới Mặc Viên.

...

Trong Mặc Viên, Cổ Phi Mặc đang quét dọn căn phòng bề bộn cùng tùy tùng Nguyễn Thất của hấn. Dường như trong Đông sương phòng không có một đồ vật nào còn nguyên vẹn.

Nguyễn Thất bất bình vì công tử của hấn phải chịu oan ức. Không cần nói, nhất định căn phòng này bừa bộn thành thế này là do Dịch Thân Vương làm.

Cổ Phi Mặc nhìn thấy Vân Hi đi vào thì tức giận muốn sai bảo nàng, còn chưa mở miệng nói được chữ nào thì phát hiện Đoạn Dịch cũng đang ở sau lưng nàng, hấn hầm hừ ngồi xuống ghế, bắt đầu tỏ ra hờn dỗi.

Nguyễn Thất thờ dài, trong lòng không ngừng nghĩ Dịch Thân Vương nhỏ nhen muốn trả thù. Người nào thấy người nào thì phải đi vòng chứ, công tử rảnh rồi chọc phải hấn làm gì? Không phải đây là tự tìm đánh hay sao? Người có bao giờ đánh thắng hay chưa? Chân còn chưa bình phục mà? Tại sao lại không nhớ chứ?

Vân Hi đi về phía phòng của mình, phát hiện Đoạn Dịch vẫn luôn đi theo mình thì chớp mắt mấy cái, “Vương Gia, ngài đi nhầm rồi, đây là phòng của ta.”

Lông mày Đoạn Dịch nâng lên, đi tới bên cạnh nàng, “Phòng của ta sát phòng nàng.”

Vân Hi ngăn ra, hấn dọn nhà đến Cổ phủ luôn hay sao? Người hầu cũng tới, còn ở tại nơi này cơ mà, người hầu ở phòng bếp còn hái rau dại nhà người ta nữa.

Nghĩ đến lần trước đánh nhau hấn khiến chân Cổ Phi Mặc không thể bước xuống đường được nữa, chắc chắn lúc này Cổ Phi Mặc đang gặm chân tức giận ở trong phòng.

“Vừa rồi ở gần chỗ của Cố Quý phi, nàng nghe được gì thế?” Hần ngồi xuống cạnh bàn rồi nhìn Vân Hi hỏi, lại thấy nàng cúi đầu nhủ mảy lại, dường như gặp phải chuyện khó xử gì đó.

Thanh Y bưng hai ly trà đặt lên bàn rồi thối lui ra khỏi phòng.

Vân Hi nhìn về phía hần, gương mặt nam tử đẹp như hoa, hần mặc một chiếc áo lông màu xanh nhạt trông vô cùng cao quý tuấn lãng. Nàng không muốn cứ mãi lệ thuộc vào hần, lần này, nàng muốn tự mình ra tay.

“Không có gì.” Là chuyện của Tạ Uyển kiếp trước, đây là bí mật của nàng.

Đoạn Dịch không hỏi nữa, dịu dàng nói: “Tối hôm qua ngủ trễ, nàng cứ nghỉ ngơi tiếp đi, đến lúc ăn cơm trưa ta sẽ bảo Thanh Y gọi nàng dậy.” Nói xong hần đi ra khỏi phòng.

Vân Hi gọi Thanh Y: “Thanh Y, đưa phong thư này giữm ta.”

Thanh Y đứng ở ngoài cửa nhanh chóng đi vào, nhìn thấy Đoạn Dịch ra ngoài thì không khỏi cảm thấy buồn thay cho chủ tử, còn chưa uống được hai ngụm trà đã bị tiểu thư đuổi ra ngoài rồi.

Vân Hi lấy giấy bút ở trong phòng ra rồi viết một phong thư, sau đó đưa cho Thanh Y: “Đưa cho Liễu di nương ở Tấn Vương phủ.”

Thanh Y nhét phong thư vào ngực rồi nói: “Tiểu thư, nô tỳ đi rồi thì không ai bảo vệ người được, nếu Cố Phi Mặc còn dám đến bắt nạt thì tiểu thư nhớ gọi Vương gia, ngài ấy ở phòng bên cạnh.”

Vân Hi phất tay một cái bảo nàng ta đi nhanh, đừng nói Đoạn Dịch ở cách vách, chỉ cần hần đang ở Cố phủ thì Vân Hi cũng cảm thấy Cố Phi Mặc sẽ không dám chọc vào nàng.

Đuổi Thanh Y đi xong, nàng mặc nguyên y phục nằm lên giường, trong đầu nhớ lại trận pháp ở Mai Viên một lần nữa. Quả thật trận pháp đó được thiết kế rất khéo léo, chỉ cần có người động vào một cơ quan thì sẽ có phản ứng liên tiếp.

Cơ hội tốt như vậy, làm sao nàng không để Tạ phủ cùng phủ Tấn Vương cùng tham dự chứ? An thị hi vọng Tạ Cẩm Côn thay vị trí của Cố Thái sư nên làm hết cách để lấy lòng Cố Quý phi, nàng càng muốn phá hủy kế hoạch của bà ta.

...Phủ Tấn Vương, sau khi Tấn Vương phi nhận được thiệp của Cố phủ thì ném đi, Liễu Tình Nhu đang ngồi bên cạnh thêu giày cho Tấn Vương phi, kỹ thuật thêu của nàng ta rất được Tấn Vương phi yêu thích.

Liễu Tình Nhu đặt đồ thêu qua một bên, bưng ly trà tới trước mặt Tấn Vương phi rồi cười hỏi: “Cô mẫu có tâm sự ư? Tại sao thấy thiệp lại không vui chứ?”

Tấn Vương phi nhìn Liễu Tình Nhu, bà nâng ly trà lên hớp một miếng, ánh mắt lướt qua tấm thiệp rồi lạnh lùng nói: “Còn không phải là vì chuyện dự tiệc ở Cố phủ sao? Vương gia bị bệnh nên ta không đi được, người chỉ là di nương, vậy thì ai đi được? Đặc biệt lần này Cố phủ đãi tiệc cho khách có Cố Quý phi tham dự, yến tiệc này, tám phần cũng là do ý của Cố Quý phi. Theo tính khí của nương nương mà nói, nếu không tham dự thì chính là coi thường người, nhất định sau này sẽ ghi hận trong lòng.”

“Như vậy thì cô mẫu đi đi, để tránh sau này Quý phi nương nương có ý không hay về chúng ta.” Liễu Tình Nhu nhận ly trà trong tay Tấn Vương phi, mỉm cười trả lời.

Tấn Vương phi gật đầu một cái, “Cũng chỉ có ta đi là tốt nhất.”

Ai ngờ lúc này có thị nữ vội vàng tới bẩm báo: “Vương phi, không xong rồi, Vương gia bị nôn.”

Tấn Vương phi nghe vậy thì hoảng sợ: “Là thế nào, mới nói muốn đi dự tiệc, tại sao lại nôn chứ?” Bà vừa mắng nha đầu không hầu hạ cẩn thận, vừa vội vàng đi tới phòng ngủ của Tấn Vương gia.

Liễu Tình Nhu lặng lẽ cong môi cười lạnh, nàng cũng đi theo sau Tấn Vương phi tới xem tình hình của Tấn Vương gia. A Mẫu đi theo sau Liễu Tình Nhu: “Cô nương, sáng sớm lúc Vương gia tỉnh lại thì vẫn còn bình thường đúng chứ? Tại sao lại bị nôn?”

Làm sao nôn à? Đương nhiên là do nàng động tay động chân rồi, cho hai loại thức ăn tương khắc vào với nhau, làm sao không nôn ra được? Mới vừa rồi Ngôn Lập công tử sai người đưa tin tới, muốn nàng để Tạ Văn Lam tới Cố gia dự tiệc.

Nàng đã đoán chính xác, Tấn Vương phi muốn tự mình tới đó, bởi vậy nếu muốn ngăn cản thì thế nào cũng phải tìm một lý do để ngáng chân khiến bà không đi được, như thế thì cơ hội dự tiệc chỉ có thể để cho Tạ Văn Lam.

Những ngày qua Tạ Văn Lam đã sống quá hưởng thụ trong phủ Tấn Vương rồi, làm sao có thể để nàng ta cứ tự do sung sướng như thế?

Tiệc của Cố gia, không thể nào thiếu nàng ta!

Tấn Vương phi cùng bọn nha đầu bận rộn sắp xếp chuyện của Tấn Vương gia, lúc ra khỏi phòng thì đã mệt mỏi, khắp người đều là mồ hôi. Lại nghe thấy đại phu nói hai ba ngày này đều phải chú ý đến Vương gia, Tấn Vương phi không có tâm trạng để đến dự tiệc nữa, nhưng trước mặt Cố Quý phi lại

không thể từ chối, bởi thế bà nói với ma ma đang đi theo sau: “Gọi Thế từ phi tới đây.”

Nam Thảm nhìn Tấn Vương phi một cái rồi lui xuống.

Tạ Vân Lam ôm một bụng nghi ngờ đi theo Nam Thảm tới trước Tấn Vương phi, cúi người thi lễ: “Mẫu thân, người gọi con?”

Mỗi lần Tấn Vương phi thấy nàng đều bắt bẻ, dùng lời lẽ lạnh lùng trào phúng, chỉ mong không phải nhìn thấy nàng, bởi vậy nàng mới yên lòng dưỡng thai. Bỗng nhiên lần này gọi nàng tới, tìm nàng ta nhảy lên tới cổ họng, bản thân lại mắc sai lầm gì sao?

Tấn Vương phi liếc nàng một cái, vẻ mặt ghét bỏ: “Được rồi, đứng lên đi, đang mang thai thì ít hành lễ lại, ngồi nói chuyện.”

Tạ Vân Lam thấp thòm bất an ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Mấy ngày nay trên mặt nàng ta ngứa ngáy vô cùng, kể từ ngày Tạ Uyển ném cục vôi lên mặt nàng trước lúc chết, vì muốn nhanh chóng bình phục mà nàng đòi một loại thần dược trong cung của Cố Quý phi để bôi lên mặt, quả nhiên rất hiệu nghiệm, chỉ hai ba ngày đã tốt lên nhiều, lúc vừa hồi phục thì nàng có thể rục rờ mà xuất giá.

Tuy nhiên, mặc dù thuốc rất tốt nhưng ngày nào nàng ta cũng phải bôi lên, một ngày không dùng thì mặt sẽ ngứa ngáy khó chịu. Trên người cũng tỏa ra một mùi hôi thối, vốn là Nam Cung Thần cùng Tấn Vương phi không thích nàng, sau đó nhốt nàng trong viện để dưỡng thai, quả nhiên bọn họ thật sự không muốn gặp lại nàng.

Hôm nay lại gọi nàng tới đây, nàng ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Tấn Vương phi ném thiệp mời cho nàng, “Cố Thái sư cho người đưa tới, nghe nói Quý phi nương nương cũng ở đó, trước kia quan hệ giữa Vương gia và Cố Thái sư không tệ, chỉ là lão bà ta đây không thích nơi ồn ào, cơ thể Vương gia lại không khỏe, thế nên bữa tiệc ngày mai người đi đi.”

Quý phi cũng ở đó sao? Trong lòng Tạ Vân Lam vô cùng vui vẻ, “Vâng, mẫu thân, con sẽ đến đúng giờ.”

...

Thiệp đưa đến Tạ phủ, sau khi An thị xin phép Tạ lão phu nhân, được sự đồng ý của bà thì các nữ hài tử trong nhà cũng chuẩn bị đi dự tiệc.

“Tiểu công tử của Cố gia là Cố Phi Mặc đã đến tuổi lập gia đình rồi, ta gặp đứa trẻ đó mấy lần, tướng mạo không tồi đâu, còn đảm nhận một chức quan nữa, Cố gia cùng Tạ gia môn đăng hộ đối, nữ hài nhi nào của chúng ta mà gả cho bên ấy thì đúng là phúc khí.” Sáng sớm Tạ lão phu nhân đã dặn dò An thị.

An thị trở về viện của mình, vội vàng phân phó người hầu giúp mấy nữ nhi chuẩn bị y phục để ra ngoài. Ba nữ nhi của Tạ gia, một biểu tiểu thư của Triệu gia, vừa nhìn đã biết người nào gần gũi, người nào không thân.

Nhị tiểu thư Tạ Vân Dung là lòng lẫy nhất, vải gấm màu hạnh được chính người trong cung may cho, bà dự tính sẽ để nữ nhi mặc lúc vào cung dự tiệc đêm Trừ Tịch (đêm 30, ngày cuối năm), thế nhưng hiện tại lại lấy ra mặc trước, nếu Tạ Vân Dung được gả cho tiểu công tử của Cố gia thì quả thật có thể cột chặt hai nhà Tạ Cố vào cùng một chỗ rồi.

Tạ Vân Dung mặc đồ rồi nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như ngày thường, không vui cũng không trách móc điều gì, việc này khiến trong lòng An thị vô cùng tức giận, nữ nhi này vốn là như vậy, chỉ sợ người của Cố gia sẽ không thích.

Tạ Vân Hương cảm đồ trang sức rồi hàm hừ quay về viện của mình. Nàng là con thiếp, lần nào cũng được cho đồ rẻ mạt, Tạ Vân Dung có đồ tốt lại còn bày ra vẻ mặt thanh cao, toàn là giả tạo.

Trong Hi Viên, Thanh Thường cải trang thành Vân Hi nên mang khăn che trên mặt, cả ngày cũng chả ra khỏi viện, trốn trong phòng giả vờ cơ thể mệt mỏi nên ngủ suốt. Vốn là người trong phủ không quan tâm đến Vân Hi nên chẳng ai cảm thấy bất thường.

Hạ Ngọc Ngôn đến thăm “Vân Hi” hai lần, mấy nha đầu đồng loạt nói qua loa không để bà vào. An thị đưa cho Vân Hi một bộ y phục tầm thường đến mức mấy nha đầu nhìn thấy cũng đồng loạt bĩu môi, một yến tiệc mà thôi, An thị lại còn tốn công tốn sức chung diện cho mấy nữ nhi của bà ta sao?

Rất nhanh đã đến ngày dự tiệc. Trong Cố phủ, Vân Hi mang khăn che mặt, dựa vào thân phận là thị nữ của Cố Phi Mặc mà đi lại tự do trong phủ, thế mà lại xui xẻo đụng phải một đoàn người ở phía sau Hoa viên, trận thế rất lớn, nếu như nàng đoán không lầm thì người đứng giữa mặc y phục hoa lệ xinh đẹp kia chính là Cố Quý phi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Không Thể Buông Tha, Mượn Dao Giết Người

Một thị nữ bên người Cố Quý phi nhìn chăm chăm vào Vân Hi trong chốc lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Nương nương, nữ tử đi bộ ở trước mặt kia chính là người đã đến phủ Dịch Thân Vương vào ngày hôm trước.”

Bước chân của Cố Quý phi ngừng lại, ý lạnh trong mắt càng thêm tăng lên, cao giọng hỏi: “Ngươi nhớ chính xác chứ? Chắc chắn là à?”

Đoạn Dịch dám giết người của bà, bà sẽ dùng người của mình để ra tay!

Thị nữ kia đắc ý trả lời: “Không sai, nương nương biết mà, trí nhớ của nô tỳ luôn rất tốt, cho dù nàng ta có che mặt cũng không gạt được nô tỳ, bởi vì nô tỳ không chỉ nhớ gương mặt mà còn nhớ dáng vẻ, nhớ cách đi đứng, vì dáng đi của mỗi người đều không giống nhau. Còn có giọng nói cũng đều rất khác nhau, nô tỳ nhớ rõ giọng nói của nàng ta trong đầu. Chỉ cần nàng ta vừa mở miệng thì chắc chắn sẽ lộ ra.”

Sóng mắt của Cố Quý phi khẽ chuyển, cười nói: “Rất tốt, nha đầu kia rơi vào tay của bốn cung thì nhất định sẽ khiến ả vạn kiếp bất phục. Lần này ngươi lập công lớn như thế, lúc hồi phủ bốn cung sẽ tự tay thưởng lớn cho ngươi.”

Mất một Thái hậu nhưng nắm nữ tử từ kia trong tay cũng không khác là bao!

Thị nữ nọ mừng rỡ vội vàng hành lễ, “Đa tạ nương nương.”

Mấy người đang muốn tiến đến gần Vân Hi lại thì thấy có mấy nữ nhân đi tới từ một hướng khác, gọi Tạ Vân Hi trước bọn họ: “Tạ Vân Hi, ngươi ở đó làm gì thế?”

Sắc mặt của Cố Quý phi lạnh đi, họ Tạ sao? Là người của Tạ phủ?

Khá lắm An thị, nha đầu ở Tạ phủ lui tới với Dịch Thân Vương, chẳng phải đây là Tạ Cẩm Côn muốn chân đứng hai thuyền sao? Bất luận tương lai là bốn cung thượng vị hay Đoạn Dịch thượng vị thì Tạ phủ cũng sẽ không bị lỗi, An thị tính toán thật tốt!

Vân Hi đã sớm nghe toàn bộ cuộc nói chuyện giữa hai chủ tớ của Cố Quý phi, thầm nghĩ thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Bây giờ nàng không có khả năng xung đột chính diện với Cố Quý phi, cứ tránh trước rồi hãy tính sau, nàng liền cúi đầu làm bộ như không nhìn thấy quay đầu đi, ai ngờ bên kia lại có mấy nữ tử đi ngang qua gọi nàng lại.

Mấy người này, hai người là nhị tiểu thư Tạ Vân Dung cùng tứ tiểu thư Tạ Vân Hương của Tạ phủ, một người khác là đường muội của Cố Phi Mặc, Cố Diên, bên cạnh còn có một nữ tử thù mị xinh đẹp, dung mạo hơn hẳn ba người kia, y phục cũng hoa lệ hơn, lúc đi bộ thì ba người kia cũng có ý nhường cho nữ tử này, hiển nhiên thân phận của nàng ta ở trên bọn họ.

Gương mặt nữ tử kia toàn hiện lên kiêu ngạo, trong trí nhớ của Vân Hi không có sự tồn tại của nàng ta. Mà người vừa rồi cao giọng thét tên nàng chính là Tạ Vân Hương. Vân Hi không có ý định nói nhiều với bọn họ nên đi sang bên cạnh muốn rời đi.

Cố Diên kéo tay của Tạ Vân Hương, “Bỏ đi, hình như là thị nữ của ca ca ta, để ả đi đi.” Với tính khí của đường ca Cố Phi Mặc thì không ai có thể chọc vào được đâu.

Vừa rồi Tạ Vân Hương không để ý tới, thị nữ sao? Rõ ràng là Tạ Vân Hi mà! Cơ hội làm nhục Tạ Vân Hi ở trước mặt, làm sao nàng ta bỏ qua được chứ, huống chi có Quận chúa Khinh Noãn ở chỗ này.

“Hỏi tỳ đó, tại sao tỳ không trả lời? Tạ Vân Hi, tỳ cho rằng che mặt thì ta không nhận ra tỳ sao? Lén lén lút lút trốn ở đây làm gì thế? Đây là ở trong phủ của người ta, thật là không hiểu quy củ.”

Nói xong lại liếc mắt nhìn về nữ tử mặc y phục hoa lệ nhất.

Bốn người đi tới trước mặt Tạ Vân Hi ngăn nàng lại. Tạ Vân Hương chỉ tay vào mặt nàng rồi nói với nữ tử kia, “Đây chính là tam tỷ của ta, Tạ Vân Hi.”

“Ngươi chính là Tạ Vân Hi? Che mặt làm gì? Tò vè mờ ám sao?” Nàng ta cao ngạo nâng cằm, gương mặt khinh bỉ.

Tạ Vân Dung luôn luôn ít lời cũng mở miệng, “Đứng lại! Thấy Quận chúa cùng nhị tỷ cũng không hành lễ, lại muốn chạy trốn sao?”

“Các ngươi nhận lầm người rồi! Ta chỉ là thị nữ của Cố công tử.” Tạ Vân Hi lạnh lùng trả lời, sau đó nghiêng người chuẩn bị rời đi, nhưng cánh tay lại bị Tạ Vân Hương kéo lại.

Tạ Vân Hương ngăn ra, tại sao giọng nói lại không giống nhau? Nhưng không thể nào, điệu bộ lúc đi này, không phải là tiện nhân luôn đối đầu với nàng ta khắp nơi thì còn có thể là ai chứ?

Nàng cười lạnh nhìn Vân Hi: “Ngươi còn không biết thẹn, vậy mà làm thị nữ của Cố công tử, trong Kinh thành có nhiều thiếu nữ đều muốn tiếp cận gần gũi với Cố công tử, nhưng chàng không chấp nhận bất kỳ nữ tử nào cả, tại sao ngươi lại làm thị nữ bên cạnh chàng chứ? Có phải đã dùng thủ đoạn gì hay không?”

Tạ Vân Hương nói xong đưa tay định lột khăn che mặt của Vân Hi, nhưng Vân Hi ra tay nhanh hơn nàng, một tay nắm lấy bàn tay càng Tạ Vân Hương, ánh mắt nàng lạnh đi, “Ta nói ta không phải là Tạ Vân Hi thì là không phải, nếu như các ngươi muốn xem mặt ta thì ta có thể để cho các ngươi nhìn, nhưng nếu ta không phải là người kia thì các ngươi cũng nên biết xin lỗi như thế nào chứ?”

“Láo xược, nguoi dám bảo Quận chúa xin lỗi nguoi sao?” Nữ tử mặc y phục hoa lệ quát một tiếng, “Thật là buồn cười, một nữ nhân không có phong hào* nào cũng dám kiêu ngạo như vậy sao?”

* ý chỉ danh phận, chức quyền.

Quận chúa sao? Trông mắt Vân Hi co lại, trong Kinh Thành chỉ có nữ nhi của Duệ Vương là Đoạn Kinh Noãn được phong làm Quận chúa, chẳng lẽ là nàng ta?

“Quận chúa Kinh Noãn, làm sao nguoi lại gây khó dễ cho một thị nữ như vậy, làm thế sẽ mất đi sự cao quý của thân phận Quận chúa.”

Giọng nói của Đoạn Dịch vang lên sau lưng các nàng, mấy nữ nhân cũng đổi sắc mặt.

Cố Quý phi đang đi về phía kia thì thấy Đoạn Dịch bỗng nhiên xuất hiện bên giàn hoa, ánh mắt bà càng thêm rét lạnh, người có được sự che chở của Đoạn Dịch, nhất định là nha đầu kia, hôm nay ta muốn nguoi nhìn cho thật kỹ.

Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Dung vội hành lễ, “Tham kiến Dịch Thân Vương.”

Đoạn Kinh Noãn thu hồi vẻ kiêu ngạo trên mặt, cúi người hành lễ, “Dịch Thân Vương hảo.”

“Các người nói nàng ta là ai chứ? Tạ Vân Hi, tam tiểu thư của Tạ phủ sao? Làm sao có thể, rõ ràng nàng ta là thị nữ của Cố phủ, nhưng mà hiện tại bốn vương ở Cố phủ, bây giờ nàng ta là thị nữ bên người bốn vương.”

Đoạn Dịch kéo Vân Hi ra sau hân, mấy nữ nhân kia kinh ngạc chớp mắt liên tục, thật sự chỉ là thị nữ sao? Tạ Vân Hương lập tức nhìn về phía Đoạn Kinh Noãn.

Đoạn Kinh Noãn âm thầm cắn răng, lúc sáng sớm nàng ta tới Cố phủ liền nghe bọn nha đầu nói Phi Mặc thu nhận một thị nữ, không phải chàng không cần thị nữ sao? Tại sao lần này lại phá lệ? Mặc Viên kia chỉ có một mình hân ở, khuya khoắt cô nam quả nữ, tám phần nữ nhân kia là hồ ly tinh quyến rũ Mặc ca!

Tạ Vân Hương nói chắc chắn người kia là Tam tiểu thư của Tạ phủ, Tạ Vân Hi, mà lần trước nàng vô tình nghe thấy Cố Phi Mặc hỏi thăm tình hình các tiểu thư của Tạ phủ. Tạ Vân Dung thích ca ca của nàng là Đoạn Kinh Trần, Tạ Vân Hương là một thứ nữ, chắc chắn không dám mơ tưởng tới Cố Phi Mặc, như vậy cũng chỉ có Tạ Vân Hi kia thôi.

Dù thế nào thì hôm nay cũng phải làm nhục nàng ta. Chỉ cần nàng ta thừa nhận mình là thị nữ thì sẽ có cơ hội trừng trị!

“Dịch... Dịch Thân Vương, nàng ta che mặt, Kinh Noãn rất tò mò, chỉ muốn nhìn mặt nàng ta trông như thế nào. Vân Hương tiểu thư nói đó là tam tỷ Tạ Vân Hi của nàng ấy, nên chúng ta chỉ muốn xác nhận mà thôi.” Đoạn Kinh Noãn nhẹ nhàng nói, sắc mặt Đoạn Dịch không tốt, trong mắt tràn đầy màu sắc của sự tàn độc, nàng ta có chút sợ hãi, nhưng lại không cam lòng bỏ qua.

Tuổi của Dịch Thân Vương bằng với ca ca của nàng, nhưng tính tình lại khó đoán được, ngay cả phụ vương Duệ Vương cũng không dám xúc phạm tới, ca ca cũng thường xuyên nhắc nhở nàng không nên chọc hân, nhà nàng cũng chỉ là dòng họ của vua chúa, mà vị này chính là Thân Vương. Bởi thế, khi thế phách lỗi của nàng nhanh chóng bị hù dọa không còn thấy đâu nữa.

“Nếu như nàng ấy không phải là người các nguoi muốn tìm thì sao?” Đoạn Dịch liếc mắt nhìn Cố Quý phi đang đi tới, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Đoạn Kinh Noãn rồi hỏi, nếu tránh không khỏi, không bằng cứ tương kế tựu kế.

Vân Hi nhìn bóng lưng của Đoạn Dịch, không lên tiếng, nàng biết lúc này nhiều lời thì càng thêm sai lầm.

“Bỗng cung lại thấy nàng ta giống một cung nữ chạy ra khỏi Phụng Loan Điện vào tối hôm qua.” Nhóm người của Cố Quý phi tiến tới, mọi người vội vàng kiến lễ.

“Thỉnh an Quý phi nương nương.”

Cố Quý phi dịu dàng cười một tiếng, ý bảo chúng nữ tử đứng dậy, ánh mắt quét trên người Đoạn Dịch một vòng rồi cuối cùng rơi vào người Vân Hi: “Nguoi lại dám tự tiện chạy khỏi cung! Bây giờ, mang nàng ta đi!” Hàng mi dài của Vân Hi khẽ động, tại sao Cố Quý phi lại nói nàng trốn ra khỏi cung? Chẳng lẽ đối tượng của trận địa ngày hôm nay là nàng sao? Nàng đang muốn mở miệng giải thích thì Đoạn Dịch đã ngăn trước người nàng.

“Nương nương nói nàng là cung nữ của Phụng Loan Cung, nhưng có chứng cứ gì? Rõ ràng nàng ta chỉ là thị nữ mà Cố Phi Mặc mới thu được, tại sao nương nương lại chắc chắn nàng ta là cung nữ của Phụng Loan Cung?” Giọng nói của Đoạn Dịch không nhanh không chậm, thế nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm không thể khinh thường.

Mấy nữ nhân bị dọa sợ đến mức không dám thở ra.

Ánh mắt của Cố Quý phi lạnh đi, gọi thị nữ bên cạnh, người được cho là biết Vân Hi: “Tứ Hi, nguoi đến đây nói đi, nàng ta là cung nữ của Phụng Loan Cung đúng chứ? Người nào tự ý chạy ra khỏi Phụng Loan Cung thì đều xử tử tại chỗ!”

Đuôi mày của Tứ Hi nâng lên, giọng nói vang lên lạnh lạnh: “Nương nương, đương nhiên nàng ta là cung nữ của Phụng Loan Cung, bên khốe môi trái

còn có một nốt ruồi đen, da trắng, mắt to.”

Ánh mắt Tạ Vân Hương sáng lên, theo lời nói thì không phải là Tạ Vân Hi sao, toàn bộ Kinh Thần này chỉ có nữ tử chết bầm đó có nốt ruồi ở khóe môi. Nàng ta nhanh chóng nháy mắt với Đoạn Kinh Noãn.

Đoạn Kinh Noãn hiểu ý, đắc ý cong môi, quả nhiên đó là Tạ Vân Hi, nàng ta lại còn đắc tội với Quý phi nương nương sao? Hôm nay không thể sống được rồi.

Vân Hi ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Cố Quý phi, hận thù trong lòng lan ra, chính nữ nhân này là người cùng phe với nhóm người giết cha mẹ của nàng sao? Không chỉ cùng An thị giết mình ở kiếp trước, kiếp này không thù không oán với nàng, thế mà cũng không muốn buông tha cho mình.

Cố Quý phi cũng nhìn nàng chăm chăm, lá gan của tiểu nha đầu kia không nhỏ, lại dám nhìn thẳng bà.

Đột nhiên Đoạn Dịch mở miệng: “Các người vẫn chưa nói, nếu không phải là người các người muốn tìm thì nên bồi thường cho nàng thế nào?”

“Cùng lắm thì để mấy nha đầu kia đập đầu tạ lỗi với nàng ta là được.” Cố Quý phi dịu dàng cười một tiếng.

“Khoan đã, thị nữ của bản công tử, há có thể để cho các người muốn nhìn thì nhìn sao?” Cố Phi Mặc chống gậy đi tới. Mặc dù vết thương khiến hắn không tiện đi lại, nhưng gương mặt vẫn hiện lên sự kiêu ngạo.

Cố Phi Mặc kéo tay Vân Hi đến bên người mình: “Khó khăn lắm bản công tử mới gặp được một thị nữ vừa ý, thế nào? Từng người các người nhìn không vừa mắt nên bắt nạt nàng ta sao? Ước gì thị nữ của bản công tử thì sẽ không yên đâu!”

Đoạn Dịch lại kéo Vân Hi ra sau hắn: “Bốn vương luôn luôn đồng tình với Cố Phi Mặc công tử, bởi vậy cũng đồng tình với thị nữ của hắn.”

Nhóm nữ tử lập tức kinh ngạc, rốt cuộc là nữ tử kia như thế nào mà được hai vị này che chở?

Đoạn Kinh Noãn cố làm vẻ thẹn thùng khoát tay áo với Cố Phi Mặc, nũng nịu nói, “Không phải đâu Mặc ca, không phải như thế, chẳng qua là bọn muội tò mò mà thôi. Vân Hương nói người mang khăn che mặt là Tạ Vân Hi, tỷ tỷ của nàng ta, nên muội muốn nhìn xem có phải hay không thôi.”

“Xem có phải không à.” Gương mặt của Cố Phi Mặc lạnh đi, giọng nói ngoan tuyệt, hắn cười lạnh: “Nhưng nếu không phải là Tạ Tam tiểu thư như các người nói, thì các người cứ đến trước cửa phủ đập đầu ba cái với thị nữ của ta, nói tiếng xin lỗi!”

Đã đập đầu mà còn đến trước cửa phủ sao? Nhóm nữ tử hít vào một hơi lạnh, Đoạn Kinh Noãn hơi do dự.

Nhưng Đoạn Dịch không để cho nhóm người kia lùi bước, bỗng dung lật màn sa che trước mặt Vân Hi ra, “Không phải người các người muốn tìm, tự mình nhìn đi.”

Khăn che mặt của Vân Hi bị lật ra, gương mặt của nhóm nữ tử kinh ngạc. Tim Tạ Vân Hương như rơi bộp xuống đất, tại sao lại không phải? Gương mặt kia chỉ giống Tạ Vân Hi hai ba phần, không có nốt ruồi, da mặt cũng đen hơn nhiều, đôi mắt lại nhỏ hơn vài phần.

“Mọi người nói biết ta, nhưng ta không biết các người.” Vân Hi mở miệng nói, gương mặt không giống nhau, giọng nói lại càng không giống. Còn nữa... Bộ răng cao thấp không đều cũng vàng khè.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Vân Hi biết nàng vượt qua rồi. Tài hóa trang của Đoạn Dịch có thể khiến một người biến thành hình dạng của người khác.

Lông mày Cố Quý phi hơi nhíu lại, tại sao lại là một nữ tử xấu xí như vậy? “Có phải nàng ta hay không?” Bà ta quát lớn.

Mà cung nữ Tứ Hi được gọi tên cũng ngạc nhiên sợ hãi há to miệng, sắc mặt bị dọa nên trắng bệch: “Thần... Nàng ta...” Làm sao lại hoàn toàn khác nhau như thế? Còn nữa, với bộ dạng như vậy thì không thể nào được tuyển vào cung, gì chứ...

Đoạn Dịch cũng không bỏ qua sắc mặt của những người kia, “Nương nương, xem ra đại cung nữ trong cung của người cũng không nhớ rõ người dưới mình trông như thế nào, theo luật lệ chọn thị nữ cho Hoàng thất của Đại Lương ta thì những nữ nhân xấu xí như thế này không thể nào được chọn vào làm cung nữ trong cung.

Nếu như ai cũng đều không có nhận thức như thị nữ này thì ngày mai bốn vương thay đổi y phục, có thể nào sẽ cho rằng bốn vương là thái giám quét sân ở Phụng Loan Cung, bắt bốn vương đi quét sân hay là đánh chết tại chỗ hay không? Loại người mắt mù này mà giữ lại thì không phải sẽ làm nhục nhã danh dự của nương nương hay sao?”

Thì ra là do đại cung nữ kia gây ra, nếu Cố Quý phi không diệt trừ thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

“Ngu xuẩn!” Cố Quý phi giơ tay lên, cung nữ được gọi là Tứ Hi liền bị đánh bay ra ngoài, đụng vào một khối đá trên ngọn núi giả nên bể đầu chảy máu, chết ngay tại chỗ. Nha đầu kia làm mất mặt bà trước mọi người! Làm sao bà không tức?

“Còn các người nữa, không phải nói nàng ta là Tam tiểu thư của Tạ gia sao, đáng đáp của tam tiểu thư như thế này à?” Cố Phi Mặc cũng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nhìn về phía mấy nữ tử kia.

Tạ Vân Hương bị dọa sợ nên cơ thể run lên không ngừng. Tạ Vân Dung cùng Cố Diên không dám lên tiếng. Gương mặt của Đoạn Kinh Noãn trắng bệch, “Không phải đầu, Mặc ca...”

“Không phải vừa rồi mấy người vẫn cứ ầm ĩ như vậy sao? Mong muốn được thua cuộc là do các người cố ý.” Cố Phi Mặc không để ý đến các nàng chút nào, gọi tùy tùng Nguyễn Thất đứng bên cạnh mình.

“Đưa các vị tiểu thư đến trước cửa phủ đi. Sao thị nữ của bản công tử có thể để người khác tùy ý bắt nạt? Không phải có câu nói thế này sao? Gọi là đánh...”

Lời còn chưa dứt thì lại nhận được ánh mắt không tốt đẹp gì của Đoạn Dịch, người dám nói chữ kia ra đi! Khóe miệng Cố Phi Mặc cong lên, “Đánh người làm tức là đánh vào mặt của chủ nhân! Hừ! Ba cái khẩu đầu cũng không được thiếu!”

Người ta gọi Cố Phi Mặc là Tiểu Bạo Long*, tính khí nóng nảy nói một không hai, hẳn đã xác nhận điều gì thì cũng sẽ không thay đổi.

Đoạn Kinh Noãn bị dọa sợ đến muốn khóc, nàng là Quận chúa đó, làm sao Cố Phi Mặc ca ca lại muốn nàng đến trước cửa phủ Thái sư dập đầu xin lỗi một thị nữ, sau này nàng còn mặt mũi nào đến nơi đây chứ?

Cố Diên sợ hãi nói: “Ca, muội chưa nói nàng ta là tam tiểu thư của Tạ gia mà, muội chỉ đi theo mấy người này vào vườn hoa chơi thôi. Là hai tiểu thư của Tạ phủ nói thị nữ của ca là tam tỷ của bọn họ, muội không ngăn được.” Tạ Vân Hương kia thật đáng ghét, thiếu chút nữa khiến nàng đắc tội với đường ca.

Vân Hi nhìn Cố Phi Mặc gật đầu một cái, quả thật nàng ta chưa nói, chỉ có hai tiểu thư của Tạ gia cùng Quận chúa Kinh Noãn là không khách khí với nàng.

Cố Phi Mặc nhận được ánh mắt của Vân Hi, “Quả thật muội chưa nói, muội không cần dập đầu.”

Cố Diên thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn Kinh Noãn lập tức cầu cứu Cố Quý phi: “Quý phi nương nương, chúng thần... cũng chỉ là nói đùa thôi! Người mau nói với Mặc ca ca giùm thần đi!”

Cố Quý phi đang tức giận, lại bị một thị nữ hại mình mất mặt như thế, còn trước mặt đông người thế này, “Chuyện của mình thì tự xử lý đi.” Bà bỏ lại một câu rồi mang người rời đi.

Đoạn Dịch quạt gió thổi lửa, “Khả năng xử lý chuyện của Cố công tử có điểm chưa tốt. Hi Hi đang bị uất ức đó.”

Cố Phi mặc hừ một tiếng, “Nguyễn Thất! Lập tức mang ba người kia đi!”

“Vâng, công tử!” Nguyễn Thất chen ra khỏi đám người, mỗi tay mang một người, nhanh chóng đưa ba người họ đến trước cửa phủ Thái Sư.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Mượn Tay Nàng

Ba người Tạ Vân Dung, Tạ Vân Hương cùng Đoạn Kinh Noãn bị tùy tùng Nguyễn Thất của Cố Phi Mặc ném tới trước cửa phủ, đó cũng là lúc nhóm khách khứa có chức lớn đang dự tiệc trước Cố phủ, mọi người thấy ba tiểu thư quyền quý kia quỳ gối trước cửa phủ Thái sư thì rồi rít chỉ chỏ thăm thì to nhỏ với nhau.

Ba nữ tử khuê phòng đáng thương kia thì xấu hổ đến mức hận không tìm được một lỗ chuột nào đó để chui vào.

Sau khi mọi người hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra thì tất cả đều kinh bị, tự cho mình là mỹ mạo nên xem thường những người có dáng dấp xấu xí, bị Cố công tử phạt là đáng đời.

Cố công tử là ai? Đó chính là một kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc đó.

Cố Quý phi mang theo thị nữ trở lại viện Cố gia sắp xếp cho mình, vừa vào viện bà đã giơ tay đẩy Lan Cô xuống đất, lạnh giọng quát: “Mất Tứ Hi kia bị mù, còn mắt của người đâu? Bồn cung nuôi các người là để các người làm xấu mặt bồn cung trước người khác sao? Hôm nay nhiều người như vậy, chỉ sợ không tới nửa ngày thì chuyện này sẽ truyền ra ngoài, toàn bộ Kinh thành cũng đều biết hết.”

Lan Cô bò dậy khỏi mặt đất, che bên má đỏ ửng vì bị đánh: “Nương nương, người xử tử Tứ Hi trước đã là thượng sách, cứ đổ hết trách nhiệm lên Tứ Hi là được, Dịch Thân Vương cũng sẽ không nghi ngờ gì đâu. Hơn nữa, không phải chỉ có ba vị tiểu thư kia bị phạt quỳ sao, còn bị tiểu công tử kéo đến quỳ trước Tiễn viện nữa, thu hút ánh mắt của mọi người như vậy, ai còn nhớ rõ chuyện nương nương có liên quan đến thị nữ xấu xí kia chứ?”

Cố Quý phi hừ lạnh một tiếng, “Bận rộn như vậy, cuối cùng chẳng thu được gì, còn tổn thất bốn ám vệ của bốn cung. Mất Thái hậu, không nắm được Đoạn Dịch, lại còn kinh động đến hần!”

“Nương nương, cũng không phải là không thu hoạch được gì mà, hôm nay triệu tập tất cả tiểu thư của các quý phu nhân trong Kinh, nương nương có thể dùng ân điển để lôi kéo các nàng. Để các nàng nói tốt về nương nương trước mặt lão gia của họ, cũng tránh cho những triều thần kia chống đối lại nương nương. Chỉ cần quyền triều chính ở trong tay nương nương thì Dịch Thân Vương cũng không làm gì người được.”

Đôi mắt sắc sảo chuyển động: “Người nói đúng, Cố Phi Mặc còn chưa lập thế, vừa đúng lúc lấy việc đó làm cái cớ. Chẳng qua là...” Gương mặt bà lạnh đi, “Ám trận trong vườn bố trí hơi rõ, nhưng mà, chỉ cần không động vào thì sẽ không sao, người vào vườn xem thử đi, nhìn mấy chỗ bắt đầu của cơ quan, đừng để người ta khởi động nhầm.”

“Vâng, nương nương.” Lan Cô thối lui ra khỏi tiểu viện.

...

Trong Mai viên của Cố gia, trên mấy bàn lớn đặt dưới tàng mai là các loại nước trái cây đủ màu sắc cùng thức ăn tinh mỹ thơm ngon.

Phu nhân của các phủ tụ tập thành từng nhóm nói chuyện phiếm.

Bàn của Tạ gia gồm An thị, ba vị tiểu thư của Tạ gia cùng biểu tiểu thư Triệu Ngọc Nga.

Nhà Triệu Ngọc Nga gặp biến cố nên tinh thần của nàng vẫn còn ám ức, An thị thì trong lòng đang có tâm sự, hoàn toàn coi thường Triệu Ngọc Nga.

Thanh Thường giả trang thành Vân Hi, mang khăn che mặt ngồi ở gần Triệu Ngọc Nga, từ sớm Vân Hi đã báo Thanh Y thông báo cho nàng ta là sẽ có chuyện xảy ra ở Mai viên, bảo nàng bảo vệ tiểu thư của nhà họ Triệu.

Thanh Thường kéo ống tay áo của Triệu Ngọc Nga, “Chúng ta đi xem hoa mai đi.”

Triệu Ngọc Nga không quan tâm gật đầu một cái, “Được, đi xem một chút cũng tốt.”

Triệu Ngọc Nga đứng dậy nói với An thị, “Cữu mẫu, cháu với Hi muội muốn đi ra phía trước xem một chút.”

An thị vẫn luôn không để ý đến Triệu Ngọc Nga, lại càng chán ghét Vân Hi, nếu không phải Tạ lão phu nhân muốn bà đưa tất cả nữ hài nhi ra ngoài thì bà không muốn mang theo hai nữ tử kia chút nào.

Bởi thế bà liền phát tay, “Đi đi, lát nữa tiệc bắt đầu phải biểu diễn tài nghệ trước mặt Quý phi, nhanh trở lại.”

Hai người gật đầu trả lời rồi cùng nhau đi ra. Sắc mặt Tạ Vân Hương trắng bệch ngồi bên cạnh bàn, mặc dù An thị không mắng nàng ta - ở nơi nhiều người như vậy nên không có cách nào mắng được, chỉ đành âm thầm tăng thêm sự khó chịu.

Thế nhưng ánh mắt kia cũng đủ để Tạ Vân Hương bị dọa sợ đến run người, Tạ Vân Dung liên tục liếc mắt nhìn về phía Tạ Vân Hương, nếu không phải là do nàng ta nhiều chuyện thì lúc này mình cũng không bị bêu xấu theo.

Lúc vừa tới thì Tạ Vân Lam thấy một màn như vậy, vì sáng sớm bị nôn nghén nên mới tới trễ một chút.

Bởi thế vụ việc náo nhiệt trước cửa phủ đã bị nàng ta bỏ lỡ, thấy mẫu thân nàng là An thị đang làm mặt lạnh thì tiến lên hỏi: “Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì sao? Hỏi muội muội của con đi!”

An thị nhìn Tạ Vân Hương, dường như trong mắt chỉ chứa những đợt mưa dao găm, Cố Quý phi còn trong phủ đấy, thế mà tiện nhân đáng chết Tạ Vân Hương lại dám đắc tội với Cố Công tử, không phải muốn khiến bà tức chết sao?

“Mẫu thân, việc đã đến nước này, người có thể đi trấn an Cố phu nhân mà, Cố phu nhân lương thiện như vậy, mẫu thân thân thiết nhiều hơn một chút, không phải như vậy là đã vượt qua sao?” Tạ Vân Lam an ủi An thị, nhưng trong lòng cũng bắt đầu hận Tạ Vân Hương, sớm muộn gì nàng cũng phải chình chết nhà đầu kia.

Ngoài ra, Tạ Vân Lam được Tần Vương phi dặn dò phải để lại ấn tượng tốt trước mặt Quý phi nên nàng ta cũng muốn trò chuyện cùng Cố Quý phi.

Nhưng nàng không dám đi một mình, thế nên liền giật dây mẫu thân An thị của mình. Tìm được Cố phu nhân cũng sẽ tìm được Cố Quý phi. An thị gật đầu một cái, lại thấy có tiếng ồn ào ở phía trước, thì ra là Cố Quý phi và Cố phu nhân đang đi vào vườn.

An thị đứng dậy nói với Tạ Vân Hương cùng Tạ Vân Dung: “Các người ngồi ở chỗ này đừng đi loạn. Ta tới gặp Quý phi nương nương.”

Tạ Vân Dung cùng Tạ Vân Hương khiến Cố Quý phi mất mặt như vậy, làm sao hai người còn dám xuất hiện? Bởi thế cả hai cùng gật đầu một cái, “Bọn con biết rồi.”

An thị liền dẫn thị nữ Thuộc Dược cùng Tạ Vân Lam đến chỗ của Quý phi.

Tạ Vân Lam xuất giá đã lâu vẫn chưa xuất hiện tại mấy cuộc gặp gỡ như thế này, thế nên trong lòng rất vui vẻ, nhìn những tiểu thư chưa xuất giá đang bày ra khuôn mặt ngượng ngùng, hay những người mỏng lưng không biết phu quân tương lai của mình ở nơi nào, cảm giác hơn người trong lòng nàng ta chột tăng vọt.

Mặc dù thái độ của Nam Cung Thần thay đổi với nàng, nhưng nàng nghe người từng trải nói, sau khi cưới nam nhân thường như vậy, cưới xong thì cho rằng đã cùng một nhà, ít sự thân mật như trước hôn nhân, nhưng chỉ cần sinh hạ nhi tử thì địa vị sẽ vĩnh viễn không bị thay đổi.

Bởi thế, trên mặt nàng ta lại hiện ra tư thái ngạo nghễ thường có như trước kia, tay chạm vào phần bụng vẫn chưa to lên quá rõ ràng.

...

Thanh Thường đưa Triệu Ngọc Nga tới một góc trong Mai viên thì Vân Hi cũng đã tới.

Vân Hi làm dấu tay với Thanh Thường, “Mau đưa Triệu Ngọc Nga đi, nơi này nguy hiểm.”

“Tiểu thư.” Thanh Thường vẫn hồi tiếc không dứt chuyện Vân Hi suýt chút nữa đã bị Cố Quý phi bắt đi. Nàng lắc đầu một cái, không chịu rời đi.

Vân Hi đẩy nàng, nói cho nàng biết có chủ tử cùng Thanh Y ở đây rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Triệu Ngọc Nga nhìn hai người, gương mặt hiện lên nghi ngờ, nói với Thanh Thường, “Nàng ta là ai?”

Vân Hi sợ bị Triệu Ngọc Nga nhận ra nên đề giọng xuống trả lời: “Ta chỉ là một thị nữ trong Cố phủ, lần trước tam tiểu thư cứu ta nên ta muốn cảm ơn tiểu thư, vậy mà người không chịu nhận lòng biết ơn của ta.”

Triệu Ngọc Nga chớp mắt nhìn Vân Hi mấy cái, còn đang muốn hỏi thì đã bị Thanh Thường kéo đi.

Lúc này Vân Hi mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì Mai viên tập trung tất cả nữ quyến nên Đoạn Dịch không thể vào, hần liền để Thanh Y đi theo Vân Hi.

Hai người thị nữ, Thanh Y nhìn như tùy tiện cầu thả, thế nhưng kỳ thật lại tính toán hơn Thanh Thường, nàng mặc y phục thị nữ của Cố phủ đứng sau lưng Vân Hi, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, cần nô tỳ giúp một tay không?”

Vân Hi lắc đầu một cái, thấp giọng đáp: “Ngay cả ta cũng không cần ra tay, người giúp gì chứ? Tự nhiên sẽ có người thay ta khiến Mai viên long trời lở đất.”

Thấy Tạ Vân Lam theo An thị rời khỏi bàn rượu của Tạ gia rồi đi về phía Cố Quý phi, nàng nói với Thanh Y đang đứng bên cạnh: “Ta đi tìm Tạ Vân Lam, người có thể theo ta nhưng đừng xa ra, đừng kinh động nàng ta.”

Nàng đang chờ con cá lớn này, nhất định lần này phải khiến ả vạ kiếp bất phục.

Tạ Vân Lam giành của nàng, cướp của nàng, còn hại nàng chết oan ở kiếp trước, để Tạ Vân Lam sống thư thả nhiều ngày như vậy cũng đã tới giới hạn kiên nhẫn của bản thân.

Tạ Vân Lam kéo tay An thị, đang muốn theo một đám quý phu nhân tới chỗ Cố phu nhân nói chuyện thì lại có một người từ đâu chen tới ngăn nàng lại: “Nô tỳ thỉnh an Tần Vương Thế tử phi.”

Tạ Vân Lam dừng bước.

Nàng ở trong phủ Tần Vương, trừ người bên cạnh gọi nàng là Thế tử phi thì những người khác gọi nàng đều khiến nàng cảm thấy có một loại giả dối.

Từ lúc nàng gả vào Tần Vương phủ, đây là lần đầu tiên xuất phủ dự tiệc, vì vậy đối với một người xa lạ gọi nàng là Thế tử phi, ngôn ngữ lại cung kính, hư vinh trong lòng nàng lại bắt đầu bay lơ lửng.

“Nhìn cách ăn mặc thì người là tỳ nữ của Cố phủ?” Bởi vì muốn phân biệt nên thị nữ của Cố phủ mặc y phục khác với thị nữ của những phủ khác.

Tạ Vân Lam từ trên cao nhìn xuống Vân Hi đang hành lễ, trong lòng cười một tiếng, nha đầu này thật là xấu xí.

Trên mặt Vân Hi không có màng che, bởi vì không cần thiết nữa.

Nàng chính là muốn nhắm vào gương mặt này, lúc này Cố Phi Mặc cũng đã thừa nhận nàng là thị nữ trong phủ nên sẽ khiến Tạ Vân Lam tin tưởng nàng hơn.

“Vâng, nô tỳ là tỳ nữ trong phủ, xin Thế tử phi đừng bước nói chuyện.”

Tạ Vân Lam nhìn về phía An thị, An thị gật đầu một cái, “Đó là tỳ nữ bên cạnh Cố công tử, chắc là Cố công tử có chuyện gì muốn nhắn cho Nam Cung Thế tử, ta tới phía trước chờ con.” Sau khi Tạ Vân Lam cùng Tạ Vân Dung bị Cố Phi Mặc phạt quỳ, An thị cũng đã đi xem người thị nữ kia một chút.

Bà còn tưởng là thiên tiên nào, ai ngờ còn chưa bằng một thị nữ của mấy tiểu thư danh giá! Vừa nhìn thì càng giận hai nữ nhi của mình hơn, một kẻ xấu xí giống như người nhà quê thế kia, tại sao lại nhận nhầm chữ? Còn đắc tội với Cố Phi Mặc nữa.

Sau khi An thị đi khỏi, Tạ Vân Lam ngồi xuống băng ghế bằng đá, “Ngươi có chuyện gì muốn bẩm báo với ta sao?” Vân Hi tiến lên trước từng bước một, chỉ mấy ngày không gặp mà bụng của Tạ Vân Lam đã hơi nhô lên rồi, trên mặt trang điểm sắc sảo, y phục hoa mỹ, chẳng qua thật đáng tiếc, Nam Cung Thần cũng không để mắt đến nàng ta.

Nhưng trên mặt Tạ Vân Lam vẫn mang theo tư thái cao ngạo hơn người, một hư danh mà thôi, đáng giá sao?

Vân Hi nhỏ giọng: “Bẩm Thế tử phi, không dám giấu diếm, thật ra nô tỳ là tai mắt được Tấn Vương Thế tử gán ở Cố phủ. Thế tử gia bảo nô tỳ thông báo với Thế tử phi, nói người cần phải làm một chuyện.”

Đột nhiên Tạ Vân Lam nhú mày, là nữ nhân bên ngoài của Nam Cung Thần sao? Nàng lại quan sát thị nữ trước mặt mình một cách tỉ mỉ, phát hiện nữ tử trước mắt xấu xí đến mức độ ghê tởm không thể nuốt trôi thì mới yên lòng.

Nhưng nàng cũng là một người cảnh giác: “Ngươi có bằng chứng gì không?” Nam Cung Thần không nói chuyện gì với nàng, vì sao lần này phải tai mắt đến tìm nàng? Vân Hi lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa cho Tạ Vân Lam.

Phong thư này là nàng bảo Liễu di nương trộm mấy bản thảo của Nam Cung Thần rồi tìm cao thủ bắt chước chữ viết ở bên ngoài để viết ra.

Tạ Vân Lam biết nét chữ của Nam Cung Thần, nếu trong thư có nét đạo thì nàng ta sẽ không tin.

Quả nhiên, sau khi nhìn xong Tạ Vân Lam cong môi cười, “À, là người của Thế tử, chàng sắp xếp cho ngươi nói gì?”

“Thế tử phi.” Vân Hi tiến lên từng bước, “Ngươi có biết vì sao gần hai mươi năm mà Cố Quý phi đều không bước vào Mai viên này nữa bước hay không, thế mà hôm nay lại cho người ra vào Mai viên?”

Tạ Vân Lam lắc đầu một cái, “Không biết, chuyện này có liên quan gì đến Thế tử?”

“Đương nhiên có liên quan.” Vân Hi cười, “Trước khi Quý phi nương nương vào cung có một bằng hữu thân thiết, hẳn thiết kế một cơ quan ngầm trong Mai viên này, chỉ cần vừa chạm vào cơ quan thì cả Mai viên sẽ có hoa rơi đầy trời. Nhưng không may, vị công tử kia mất khi vẫn còn trẻ.

Sau này, ai cũng không tìm được cơ quan đó của Mai viên. Quý phi vừa thương tâm người bằng hữu đột nhiên qua đời, vừa đau lòng không thấy được mưa hoa rơi, nên từ đó không bước vào Mai viên nữa. Nhưng mấy ngày trước đây, Nam Cung Thế tử đã nghiên cứu ra được cách mở cơ quan ấy, đúng dịp hôm nay Quý phi quay trở về Cố gia, Thế tử suy nghĩ sao không nhân cơ hội này khởi động cơ quan khiến Quý phi vui vẻ? Dù sao Mai viên này là tâm bệnh nhiều năm của Quý phi mà.”

Ánh mắt Tạ Vân Lam sáng lên một cái. Đúng vậy, Nam Cung Thần vẫn luôn bị Quý phi xem nhẹ, nếu như lấy lòng Quý phi thì không phải kế hoạch của chàng sẽ tăng nhanh từng bước sao?

Mà nàng cũng sẽ được Nam Cung Thần xem trọng hơn vài phần, nàng không phải là Liễu di nương chỉ biết ngồi thụ hoa, nàng mạnh hơn so với những phụ nhân khác!

“Vị trí của cơ quan mật đó ở đâu?” Tạ Vân Lam nhét bức thư vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi Vân Hi.

“Thế tử phi, mời người đi theo nô tỳ.” Vân Hi thẳng người, sau đó đi về phía núi giả trong Mai viên.

Đoạn Dịch đã sửa lại vị trí của cơ quan, chính là phía sau bàn rượu của Cố Quý phi cùng Cố phu nhân.

Nàng vừa mới nhìn thấy ma ma của Cố Quý phi đứng phía sau một ngọn núi giả khác với vẻ mặt đề phòng, mà đó chính là nơi mở cơ quan trước kia, rất tiếc bây giờ, chỗ đó đã không còn tác dụng.

Vân Hi đưa Tạ Vân Lam tới trước núi giả, chỉ vào một tảng đá trong đó rồi nói: “Chính là cái này, chỉ cần dùng tay đẩy mạnh khối đá này thì tất cả cây mai trong hoa viên này sẽ đồng loạt lay động, hoa rơi như mưa. Lúc này người đi tới chỗ núi giả, Quý phi sẽ biết nhất định Thế tử phi là người mở cơ quan, cũng có cái nhìn khác với Thế tử và Thế tử phi.”

Giương mặt của Tạ Vân Lam mừng rỡ nhìn tảng đá kia, tảng đá ấy chỉ to bằng một chiếc bát lớn, lực của nàng có thể làm được, trong lòng kích động đưa tay đặt lên trên, sau đó nhẹ nhàng đẩy mạnh.

Còn Vân Hi đã được Thanh Y ở phía sau nhanh chóng đưa đi cách xa ngọn núi giả kia.

Nàng nhìn Tạ Vân Lam đang đứng đó, trong lòng cười lạnh: “Tạ Vân Lam, ngươi có biết chỉ cần đẩy mạnh cơ quan đó, cả đời này của ngươi sẽ chấm dứt, mà cuộc sống của ta, thì sẽ bắt đầu một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tạ Vân Lam Ngồi Tù

Tạ Vân Lam với vẻ mặt kích động đưa hai tay ra đặt lên tảng đá to bằng chiếc bát trước mặt, thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần chuyện này thành công thì Nam Cung Thần sẽ kính nể nàng thêm vài phần rồi.

Nàng ta nhẹ nhàng đẩy hòn đá lên. . .

Thoáng chốc, một phần đất rung chuyển, không có hoa mai rơi như mưa như thị nữ xấu xí kia nói, mà chỗ núi giả nàng đứng cùng đất đá bên dưới ngọn núi này cũng bắt đầu sụp đổ.

Một đám quý phụ nhân cùng các tiểu thư xinh đẹp bị dọa sợ đến mức hét ầm lên, vội vàng chạy đi, Mai viên vô cùng hỗn loạn. Người chen với người, người đạp lên người.

Cố Quý phi là người phát hiện đầu tiên, bà cũng không thèm nhìn tới ai đó đưa tay ngăn đỡ ở trước mặt mà đẩy ngã người đó, nhanh chóng nâng váy rời khỏi chỗ của mình.

Thái sư phu nhân đã lớn tuổi, đi đứng chậm chạp, lại bị nữ nhi đẩy một cái nên té ngã trên đất, lúc này nhanh chóng bị chôn vùi trong đất.

“Nương nương, người đẩy ngã Cố phu nhân rồi!”

Không biết người nào đó gào to lên. Các vị phu nhân muốn tới kéo Cố phu nhân, thế nhưng núi giả vẫn còn rung lắc, đá cùng bùn đất vẫn rơi xuống không ngừng, ở chỗ ấy đều là nữ nhân, đương nhiên không có ai dám tiến về phía trước.

Mà Cố Quý phi cũng không để ý tới Cố phu nhân, bà liếc thấy có người đứng sau ngọn núi giả, nhanh chóng hét lớn một tiếng: “Bắt nữ nhân kia lại! Dám hành thích bôn cung!”

Thị nữ Lan Cô cùng đám người hầu của Cố Quý phi vội vàng chạy tới sau ngọn núi giả, sau đó bắt lấy Tạ Vân Lam vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

Mà lúc này cả người Cố phu nhân đã bị chôn vùi dưới đất rồi.

Vân Hi nhất mắt với Thanh Y, “Cứu Cố phu nhân ra!” “Vâng, tiểu thư.”

Động tác của Thanh Y rất nhanh, lách người một cái đã đứng ra phía sau ngọn núi giả, nàng tìm thấy một chiếc xềng, lập tức đào bùn đất lên.

Mà Cố Quý phi ở bên kia không thể nhìn Cố phu nhân ở phía này được, bà ta nín Tạ Vân Lam không buông, “Người ở đó làm gì?”

“Ta... Ta...” Tạ Vân Lam không nói được chữ nào.

Tiếng động trong viện quá lớn nên đã sớm làm kinh động đến nam khách ở ngoài cửa, Cố Phi Mặc chạy vào đầu tiên, thấy Cố phu nhân bị chôn trong đất mà Cố Quý phi cùng thị nữ của mình lại chỉ lo thăm vấn Tạ Vân Lam, hoàn toàn không quan tâm đến mẫu thân của mình.

“Tỷ! Tỷ đang làm gì vậy? Mau tới cứu mẫu thân đi!” Cố Phi Mặc lo lắng đến mức hai mắt đỏ bừng, dường như lấy tay cào đất. Lại sợ mình đào chậm nên giành lấy chiếc xềng trong tay Thanh Y.

Lúc này Cố Quý phi lại làm như không nghe thấy lời của Cố Phi Mặc, cũng không thèm nhìn tới một lần, chỉ cao giọng quát Tạ Vân Lam: “Ai bảo người bỏ đến sau núi giả? Nói, nếu như nói láo, bôn cung sẽ không tha cho người!”

“Phượng nhi! Tính mạng của mẫu thân con quan trọng hơn, con đang làm gì vậy?” Cố Thái Sư được người hầu dìu đi, vừa thở hổn hển vừa chạy tới, lúc này cũng thấy nữ nhi thân là Quý phi lại bắt kẻ sống chết của mẫu thân, chỉ lo thăm vấn nữ nhân nào đó.

Thân phận bà cao quý nên không tự mình cứu được, nhưng chẳng lẽ không phái người hầu được hay sao? Thị nữ của bà cũng đứng im không nhúc nhích giống chủ nhân của mình!

“Nương nương, mau cứu Cố phu nhân, đó chính là mẫu thân của người!”

“Cố phu nhân còn bị chôn đó!”

“Nương nương...” Có mấy người bên trong Mai viên chạy tới lớn tiếng kêu.

Cố Quý phi đau đầu, từ lúc nào mà bên trong vườn lại có nhiều lão Ngự sử như thế hả?

Đoạn Dịch đứng chính giữa đám lão Ngự sử, chậm rãi nói: “Nương nương đúng là người biết nắm chặt toàn cục, người đoán Cố công tử sẽ không thể nào không cứu Cố phu nhân, hay nói là, cơ thể Cố phu nhân mạnh khỏe như vậy, bị đất đá chôn trong chốc lát sẽ không mất mạng, nương nương, có đúng như vậy không?”

“Đoạn Dịch...” Cố Quý phi giận đến mức cắn răng, bà chỉ muốn bảo Cố phu nhân mời các quý phụ cùng tiểu thư dự tiệc, làm sao lại mời mấy lão Ngự sử ngoan cố này chứ?

Lời của Đoạn Dịch có tính kích động quá mức, mọi người bắt đầu bắt mắt hành động của Cố Quý phi.

“Dịch Thân Vương sai rồi, cho dù là thanh niên tráng kiện bị chôn trong đất thì tính mạng cũng đáng lo đó, huống chi là Cố phu nhân tuổi đã hơn sáu mươi chứ?” Có người vội phụ họa theo.

“Phượng nhi, đó là mẫu thân của con, là mẫu thân sinh con ra đó!” Cố Thái sư lo lắng đến mức rơi nước mắt.

Lúc này Cố Quý phi mới gọi Lan Cô: “Cứu phu nhân ra.”

Đội bà cứu thì chỉ sợ người bị chôn dưới đất đã mất mạng từ sớm. Cố Phi Mặc làm mặt lạnh, Thanh Y đứng một bên giúp một tay, một lúc thì đã cứu Cố phu nhân ra khỏi.

Vân Hi đưa khăn ướt cùng một chén nước tới.

Cố Phi Mặc nhìn nàng một cái rồi đưa tay nhận lấy, hẩn lau bùn đất trên mặt Cố phu nhân sau đó đút cho bà chút nước. Lúc này Cố phu nhân mới thở dài một hơi, cũng chưa tỉnh táo hẳn nên ôm cánh tay của Cố Phi Mặc, sau đó tìm Cố Quý phi trong đám người trước mặt, đợi sau khi tìm được thì trên mặt hiện lên vẻ u ám.

Bà vỗ vỗ tay Cố Phi Mặc, “Đỡ mẫu thân về Vinh Hoa viện đi.”

Mà Cố Quý phi vẫn níu lấy tay Tạ Vân Lam không thả, làm sao nữ nhân này lại biết trong Mai viên này có cơ quan? Hơn nữa còn thay đổi cơ quan nữa, “Mang nữ nhân này đi, nộp cho Ứng Thiên Phủ!”

Tạ Vân Lam bị hù dọa đến mức gương mặt trắng bệch, cơ thể run rẩy: “Không, nương nương, thần không biết gì cả, thần...”

Cố Quý phi không để ý tới những lời nàng ta nói, đẩy nàng tới Lan Cô, ai ngờ lúc này trong ngực Tạ Vân Lam lại có phong thư rơi ra, một thị nữ nhặt lên đưa cho Cố Quý phi, bà vội vã nhìn một cái, lập tức sát khí trong mắt dâng lên không ngừng, cao giọng quát: “Mang ả ta đi, không có ý chỉ của bản cung thì không ai được gặp!”

Dám phá hỏng chuyện của bà, ai cũng phải chết!

Mở màn náo nhiệt của yến hội Mai viên ở Cố gia đã khiến ai nấy cũng phải sợ hãi mà thu đuôi lại.

...

Cố Quý phi bỏ mặc chính mẫu thân ruột thịt của mình bị chôn dưới đất, ngược lại cứ níu lấy Tấn Vương Thế tử phi làm khó dễ.

Hơn nữa, Cố gia mời người dự tiệc đến trong Mai viên của phủ, vậy mà trong vườn lại giấu giếm cơ quan như thế, mặc dù chỉ làm cho Cố phu nhân bị kinh sợ, không khiến những người khác bị thương, nhưng những Ngự sử hay đại phu trong triều lại liên tục dâng sớ buộc tội đến Cố Quý phi, số lượng nhiều giống như tuyết rơi.

Bà chỉ là buông rèm chấp chính, bà cũng không phải là nữ hoàng đầu, mặc dù nắm quyền lớn trong tay, nhưng giang sơn này còn thuộc về họ Đoạn.

Rất nhanh sau đó, Duệ Vương cùng Dịch Thân Vương Đoạn Dịch của dòng họ Đoạn đã dẫn quân thần khiển trách Cố Quý phi máu lạnh, cũng muốn bà làm rõ chuyện tại sao trong Mai viên của Cố gia lại có cơ quan ngầm.

Bảo bà làm rõ sao? Thật là buồn cười!

Cố Quý phi vung tay áo bãi triều, tiểu hoàng tử bị dọa sợ nên khóc lớn, bà không nhìn được liền giục Lan Cô: “Còn không mau đưa thái tử đi?”

Trong lòng Cố Quý phi còn đang giận Tạ Vân Lam, nữ nhân kia lại dám phá kế hoạch của bà! Tuyệt đối bà sẽ không bỏ qua!

Tạ Vân Lam bị nhốt vào phủ Thuận Thiên, An thị sai người tới hỏi thăm tin tức, lại bởi vì Quý phi hạ lệnh bắt giam nên cũng không lọt ra được chút tin tức nào, lần lượt dâng bạc lên, thế nhưng cũng như ném vào biển rộng mà thôi.

An thị lo lắng đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, đợi sau khi Tạ Cẩm Côn bãi triều cũng không kịp đợi ông thay y phục, nhanh chóng kéo ông: “Người mau nghĩ biện pháp cứu Vân Lam đi, nhất định là hiểu nhầm, làm sao nó dám hành thích Cố Quý phi chứ? Nó chỉ là một nữ nhân yếu đuối, còn đang mang thai Thế tử mà!”

Tạ Cẩm Côn im lặng, sáng sớm nay Quý phi đã ban cho ông ánh mắt không thiện cảm rồi.

Ông liếc mắt nhìn An thị rồi nói: “Tự nhiên nó lại chạy đến núi giả làm gì? Tục ngữ có câu, đứng dưới cây mận không sửa mũ, đứng ở ruộng dưa không cõng giày*, dù không phải là nó có ý nhưng chuyện như vậy, đặc tội với một đám quý phu nhân quý nữ như vậy, phải lấy nó làm người chết thể thôi!”

“Lão gia, việc này... Làm sao bây giờ, chung quy nó cũng là nữ nhi của chúng ta, nhìn nó bị nhốt vào ngục sao?” Mặc dù An thị giận Tạ Vân Lam vẫn luôn ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng là đứa bé bà mang thai mười tháng sinh ra.

“Làm sao bây giờ? Nó đã được gả đi rồi, chẳng lẽ phủ Tấn Vương không quan tâm sao?” Tạ Cẩm Côn nói, “Ngươi nhanh chóng tới phủ Tấn Vương thúc giục Nam Cung Thần đi!”

Mà ở phủ Tấn Vương, Nam Cung Thần đang nổi trận lôi đình đẩy ngã chiếc bàn trước mặt, trên trán nổi gân xanh, lớn tiếng nói, “Có phải nữ nhân kia là khắc tinh của bản thể từ không? Kể từ khi cưới ả vào cửa, bản thể từ không làm được chuyện gì suôn sẻ!”

Con tiện nhân kia lại đắc tội với Cố Quý phi, sớm muộn gì cũng phải diệt trừ bà ta, nhưng thời cơ còn chưa tới, mới bắt đầu triển khai kế hoạch đã đắc tội rồi, làm sao tương lai có thể áp dụng kế hoạch được nữa?

Cận vệ đứng bên cạnh Nam Cung Thần nâng mây, Tấn Vương Thế tử luôn tao nhã lễ độ, vậy mà lần này bộc phát tức giận chẳng quản hình tượng của mình sao? Xem ra lần này thật sự Thế tử phi gây ra chuyện lớn rồi.

Hết lần này tới lần khác lại có người làm tới báo, nói là Tạ Thượng thư tới.

“Không gặp! Nữ nhi của ông ta thì để mình ông tử xử lý!” Nam Cung Thần quát người hầu đứng ngoài.

Người làm run rẩy ra báo lại với Tạ Cẩm Côn: “Thượng thư đại nhân, Thế tử không có trong phủ.”

Không có ở đây sao? Nam Cung Thần vừa vô phủ là ông đi theo sau ngay, người làm lại dám nói không có ở đây? Rõ ràng là không muốn gặp ông!

Tạ Cẩm Côn bị đuổi đi nên chỉ cố nhìn một bụng lửa giận quay trở về Tạ phủ, nhưng trong lòng thì không ngừng trách Nam Cung Thần qua cầu rút ván, bỏ mặc chính thể.

...

Mà Tạ Vân Lam bị Lan ma ma mang đến một phòng giam hôi thối lại ẩm ướt.

Trên đất chỉ có một đồng rom nhỏ ướt ướt, bản hôi khiến người ta muốn nôn ói.

Lan ma ma khinh bỉ nhìn nàng một cái, sau đó phân phó với người cai ngục: “Không cho ả ta ăn uống, không cho phép ai gặp nàng ta, lại càng không được để ả trốn thoát. Nếu không cầm đầu người tới đền tội!”

Cai ngục cười lấy lòng, “Ma ma đã căn dặn thì tiểu nhân nào dám không nghe theo?”

Lan ma ma vừa đi thì tên cai ngục híp mắt nhìn Tạ Vân Lam cười lạnh, cặp mắt nhìn cũng khiến người ta nổi da gà.

“Ngươi... Ngươi làm gì? Ta là Tấn Vương Thế tử phi đó.” Tạ Vân Lam nhanh chóng lùi lại.

“Thế tử phi sao? Ha ha ha, đắc tội với Quý phi nương nương, cho dù là Thế tử gia cũng không cứu được, đến đây rồi thì tất cả quy củ phải nghe theo tiểu gia.” Cai ngục mặt cười gian đi lên trước, Tạ Vân Lam bị dọa sợ đến mức hết âm lên.

“Ngươi không được làm vậy!”

“Gia không làm vậy, gia sẽ nhẹ nhàng.” Hắn ta vừa dùng một tay đẩy Tạ Vân Lam xuống đất, miệng vừa nói: “Thật là mất hứng, trong bụng có đứa bé nên không thể thoải mái được.”

Bị cai ngục xé hết y phục, Tạ Vân Lam bị dọa sợ đến mức gương mặt trắng bệch: “Ta cho ngươi tiền, đồ trang sức của ta nữa, ngươi... Ngươi tha cho ta, ta là đích trường nữ của Tạ phủ, là Tấn Vương Thế tử phi, ta có tiền...”

Cai ngục cười hắc hắc, “Ngươi có tiền sao? Như vậy ngươi trả mạng nhi tử lại cho gia, gia sẽ yêu thương ngươi hơn, không cần tiền của ngươi!”

Tạ Vân Lam kinh hãi tròn to mắt, “Ngươi... Ngươi là lão Điền sao?”

“Không sai, ta là lão Điền, phong thủy luân chuyển rồi, trí nhớ của đại tiểu thư thật tốt. Đại tiểu thư sắp xếp hại Uyển tiểu thư, đánh chết nhi tử ta rồi ném lên giường của Uyển tiểu thư, vu hãm nàng ta là lời ong bướm.”

Tạ Vân Lam run run: “Không... Không phải ta giết nhi tử của ngươi, là bà từ bên cạnh mẫu thân ta làm.”

Lão Điền nắm chặt hai tay nàng ta cười lạnh: “Không có sự phân phó của chủ tử các người, có ai dám ra tay chứ? Nhi tử đáng thương của ta mới mười bốn tuổi, vậy mà các người lại đánh chết hãm hại nó. Hôm nay, ta sẽ nói cho ngươi biết thể nào là lời ong bướm...”

Cơ thể Tạ Vân Lam co lại, “Không...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Báo Ứng Luân Hồi

Tạ Văn Lam bị lão Điền đè xuống đất, gương mặt đáng sợ khiến người ta nhìn mà muốn nôn ra, nằng ta hét âm lên.

“Người đâu, cứu mạng!”

Lão Điền vui đầu xuống, miệng cười lạnh: “Nơi này là địa bàn của lão tử, không có ai lui tới đâu, đại tiểu thư có gọi khản cả cổ cũng vô ích!”

Tạ Văn Lam bị hành hạ đến mức sắp ngất đi, la hét một lúc lâu cổ họng cũng đau rất, quả thật không có người nào ở phía trước.

Giọng nói thê lương quanh quẩn trong phòng giam thật lâu rồi cũng tiêu tan.

Lão Điền thấy thế cũng không thương tiếc, miệng trêu chọc: “Người cũng biết than khóc sao, há? Ban đầu lúc hai mẹ con người hợp lại hại chết nhi tử của ta, có nghĩ sẽ gặp báo ứng không? Cái này gọi là Thiên đạo luân hồi!”

“Chỉ cần ta ra khỏi nơi này, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Dùng kế mềm dịu không được, vậy thì mạnh bạo, nằng không tin lão Điền kia sẽ không sợ.

“Đi ra ngoài sao? Ha ha, ta nói thật cho người biết, mấy năm nay ai vào tù này cũng không thể nào ra được. Bây giờ đang là lúc Quý phi nương nương khâm điểm, người nào bà ấy hận đến cực điểm thì sẽ bắt giam ở đây.”

Tạ Văn Lam ngạc nhiên tròn to mắt, nhất định là mình đang nằm mơ, đường đường là Thế tử phi, tại sao lại bị giam ở địa lao chứ? Còn bị một lão nam nhân khi dễ nữa?

Nằng sẽ không chết, thân phận của nằng vô cùng tôn quý...

Không...

...

Sau khi Tạ Văn Lam bị giam, Tạ Tuấn vẫn bận rộn làm việc của mình, dẫn chó đi bộ, dạo sông bạc, loay hoay một ngày cũng không nhìn thấy người đâu, An thị vất vả lắm mới bắt được hán, kể cho hán nghe chuyện của Tạ Văn Lam, mi mắt hán tròn lên, tay vung vẩy, “Con cũng không phải là quan lại, có thể giúp được gì chứ?”

An thị giận đến mức cầm chổi lông gà lên, “Nó là muội muội của con, con không lo lắng gì sao?”

Tạ Tuấn vừa chạy vừa nói: “Không phải còn có đại ca sao? Huynh ấy là quan nên sẽ có cách, nương hỏi huynh ấy đi!” Nói rồi mang theo gã sai vặt chạy biến đi.

“Đưa con bắt hiếu!” An thị tức giận vỗ một cái mạnh lên bàn.

“Nương, sao đại muội lại bị nhốt vào phủ Thuận Thiên?” Tạ Thành từ bên ngoài bước vào phòng, mở miệng đã hỏi chuyện.

An thị xoa trán, “Ai biết có chuyện gì xảy ra chứ. Núi giả kia ngã, đại muội muội của con lại đứng gần đó nên Quý phi nương nương nói nó có ý ám sát bà ấy cùng Cố phu nhân, liền hỏi tội nó!”

“Con đi đến phủ Thuận Thiên một chuyến xem sao. Thôi đại nhân từng có chút giao tình với phụ thân, ban đầu Hương muội muội bị giam vào đó, không phải là chỉ hai canh giờ đã được thả ra hay sao?”

Gương mặt An thị sáng lên, “Đúng vậy, con đi gặp Thôi đại nhân ngay đi, nói không chừng quan huyện không bằng người trông coi ngục hiện tại đâu!”

Chẳng qua chuyện lại không giống như An thị và Tạ Thành suy tính, Doãn Thôi đại nhân của phủ Thuận Thiên trực tiếp từ chối, án này là do Quý phi đích thân thẩm tra, ông cũng không có quyền hỏi tới, hơn nữa ngay cả đi thăm cũng không được, trừ khi có ý chỉ của Quý phi.

Đụng phải một tên yếu đuối, Tạ Thành đành phải trở lại bàn bạc với An thị, bảo phụ mẫu đi cầu lão phu nhân ra mặt.

An thị cùng Tạ Cẩm Côn đến Bách Phúc Viên kể chuyện vừa xảy ra, Tạ lão phu nhân không thể không răn dạy bọn họ một trận ra trò, “Nhìn nữ nhi tốt mà các người sinh ra đi! Mới yên ổn được mấy ngày đã gây ra chuyện, còn đắc tội với Cố Quý phi nữa chứ! Bàn lãnh thật lớn mà, dám làm núi giả lật đổ, ám sát Quý phi cùng Cố phu nhân, tội danh như vậy đủ để nó mất đầu.”

An thị nóng nảy, “Mẫu thân, Lam nhi bị oan, nó chỉ đứng ở chỗ núi giả đúng lúc chỗ ấy sụp xuống, ai ngờ bị Quý phi nương nương nhìn thấy.”

“Người nói những thứ đó thì có ích gì?” Tà lão phu nhân vẫn bình tĩnh, “Quý phi mất mặt trước nhiều người như vậy, làm sao bà ấy bỏ qua cho Lam nhi? Cổ phủ mời khách, núi giả ở Mai viên lại đổ, người ngoài đồn đãi Quý phi nương nương có dụng ý khác. Huống chi, bà ấy vốn là một người đa nghi.”

Tà Cẩm Côn vuốt vuốt râu, cúi đầu im lặng một lúc mới cung kính nói với Tà lão phu nhân: “Mẫu thân, khi còn bé Quý phi thân thiết với người nhất, không bằng người vào cung một chuyến, van cầu bà ấy chuyện này, mong bà ấy tha thứ?”

“Ta cũng biết hai người tới đây để cầu xin ta.” Tà lão phu nhân cười lạnh: “Các người tự ý làm mọi chuyện cũng không xin phép ta, hôm nay xảy ra chuyện lại tới đây cầu xin. Lam nhi là Thế tử phi của phủ Tấn Vương, đáng lý chuyện của nó nên để phủ Tấn Vương xử lý, tại sao chỉ có người của Tà phủ lo lắng, phủ Tấn Vương lại giống như không liên quan?”

Tà lão phu nhân nói xong lại hung hăng trừng mắt nhìn An thị.

An thị cúi đầu không dám nói lời nào.

Sắc mặt Tà Cẩm Côn cũng khó coi, bởi vì hắn cũng ăn bẻ môn canh* ở phủ Tấn Vương.

*không cho khách vào nhà.

Tà lão phu nhân lại nói: “Lúc đầu Nam Cung Thần thường xuyên tới Tà phủ, ta đã cảm thấy người này không phải là một phu quân tốt, hắn đến thăm Uyển cô nương cũng được, dù sao cả hai cũng có hôn ước, nhưng rồi lại thường xuyên nói chuyện với Lam nhi, một chân đứng hai thuyền, nhân phẩm lại tàn ác. Quả nhiên, Lam nhi gặp chuyện không may hắn liền phải sạch chẳng hề quan tâm vì sợ gánh chịu trách nhiệm. Cẩm Côn, nếu thái độ của phủ Tấn Vương như vậy thì Tà phủ chúng ta liền bỏ quan hệ với hắn, một Vương phủ lại bại như vậy đáng giá để chúng ta nịnh nọt hắn sao?”

“Mẫu thân...” Tà Cẩm Côn cùng An thị liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng, không thể nghĩ ngờ Nam Cung Thần là kẻ lật mặt, sợ tương lai hắn sẽ lật luôn cả người.

Tà lão phu nhân bực dọc đuổi hai người đi.

Nha đầu Kim Châu đi tới nói: “Lão phu nhân phải vào cung sao? Nô tỳ đi chuẩn bị y phục cho người.”

“Dĩ nhiên phải tiến cung rồi, đại tiểu thư ở trong tù, đó chính là một vết sẹo đáng sợ trên mặt Tà phủ, không xóa sạch thì sao được?” Mặc dù giận Tà Vân Lam gây ra chuyện, Tà lão phu nhân vẫn ngồi lên kiệu tiến đến Hoàng cung, Tà phủ là gia tộc trăm năm danh vọng, Tà lão phu nhân là Nhất phẩm Cáo mệnh, thân phận tôn quý, ở cả Đại Lương chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả đương kim Thái hậu cũng thường mời bà làm thượng khách.

Chẳng qua tuổi bà đã lớn, không muốn tham gia vào thế sự nữa, chỉ muốn tĩnh tâm dưỡng lão, sống hơn nửa đời người, kết quả là phải ra mặt sắp xếp lần nữa.

Kiệu của Tà lão phu nhân vừa dừng ở cửa cung thì kiệu của Đông Bình Hầu cũng đi tới từ phía đối diện, cuối cùng dừng ở trước cửa cung.

Bà hạ mình đi lên trước: “Đông Bình Hầu đi hướng này sao?”

Kim Châu nắm tay bà, vẻ mặt kinh ngạc, Tà lão phu nhân thân là lão nhân lại chủ động tiến lên chào hỏi Đông Bình Hầu?

Đông Bình Hầu đã thấy Tà lão phu nhân từ sớm, vốn định làm như không thấy đi thẳng, ai ngờ đối phương lại gọi mình lại, còn tự hạ thấp thân phận.

Nếu tránh thì không được, ông liền tiến lên hai bước đáp lễ: “Thì ra là Tà lão phu nhân.”

“Đông Bình Hầu vào cung sao?”

“À, đúng vậy, Quý phi nương nương truyền tiểu chắt vào vì có chuyện. Lão phu nhân người thì...”

“Lão thân chưa thỉnh an Quý phi nương nương một thời gian rồi, cũng muốn đến cung Phụng Loan.”

Hai người cố gắng cười vui vẻ, nhưng trong lòng thầm oán đối phương đang tính toán điều gì.

Tà lão phu nhân thầm nghĩ Đông Bình Hầu giáo hoạt, Đông Bình Hầu lại âm thầm giận Tà lão phu nhân.

Trước đó vài ngày, trưởng tử của ông bị nữ nhi, nữ tể của lão bà trước mắt tính toán, tuy nói thứ nữ đã thay tội, lại xử tử di nương kia, nhưng cả đời nhi tử đã bị hủy, Tà phủ lại chưa bồi thường chút nào, lần này Tà gia gặp chuyện không may, không đền bù cho ông thì đừng mong tìm đến ông để nhờ giúp đỡ!

Quả nhiên, Tà lão phu nhân có việc cần giúp nên mở miệng trước: “Gặp Đông Bình Hầu ở đây, vừa hay có một việc muốn trao đổi với ông, lão thân thấy, bọn nhỏ của hai phủ cũng lớn rồi, không bằng để thân càng thêm thân, như thế nào?”

An phủ có ba nam nhi đã trưởng thành, nay Tà phủ cũng có ba nữ tử, sau khi Đông Bình Hầu trở về hãy thương lượng với An phu nhân, xem xét chuyện

kết thân này cho thật kỹ.”

Kết thân sao? Ý định của Đông Bình Hầu hơi lay chuyển, trưởng tử An Cường còn chưa có chính thê, mặc dù cơ thể đã tàn, nhưng thân là thế tử của Đông Bình Hầu, dĩ nhiên cũng muốn kết hôn với đích nữ chứ.

“Ý định của ta vẫn luôn muốn trưởng tử lấy vợ, nó cũng là Thế tử, nếu lão phu nhân muốn kết thân thì đưa một trong hai đích nữ gả tới đây, tương lai là Thế tử phi, nhất định sẽ không để nó chịu uất ức.”

Không uất ức sao? Một người bị thiên mà muốn cháu gái bà hạnh phúc suốt đời?

Tạ lão phu nhân âm thầm cắn răng, Đông Bình Hầu thật giáo hoạt như hồ ly!

Đây là yêu cầu dẫn đo của bà, vậy mà ông ta cứ vậy mà mở rộng miệng ra sao?

Nhưng lúc này bà cũng không dám đắc tội với Đông Bình Hầu, chỉ cười mĩa nói: “Như thế, Đông Bình Hầu trở về phủ rồi tùy ý xem ngày tháng năm sinh của hai cháu gái, hợp ai thì chọn đưa đó đi.”

Đông Bình Hầu lập tức khách khí mấy câu, cuối cùng ông và Tạ lão phu nhân một trước một sau đi tới cung Phụng Loan của Cố Quý phi.

Chẳng qua là không khéo, hai người cũng không gặp được Quý phi.

Bởi vì lúc này, Cố Quý phi đang đi tới địa lao.

Bà cho người bố trí cơ quan trong Mai viên, vậy mà bị người ta sửa lại, chẳng lẽ bên trong có gian tế? Mấy cung nữ bên cạnh cũng bị bà lần lượt đánh một lần, tất cả đều nói không biết chuyện gì.

Không biết sao? Như vậy cũng chỉ có thể đi hỏi nữ nhân bị nhốt trong ngục kia thôi.

...

Tạ Vân Lam bị móng vuốt của loài vật có lông mềm như nhung làm cho tỉnh lại, móng vuốt đó chạy loạn xung quanh người nàng.

“Cút ngay, đừng đụng ta!”

Nàng dùng sức gỡ móng vuốt kia ra, mấy con chuột cũng kêu lên tiếng rồi chạy mất. Tạ Vân Lam mở mắt nhìn, đây không phải là mơ, nàng vẫn ở trong địa lao.

Chịu đựng toàn thân đau nhức, Tạ Vân Lam run rẩy mặc y phục đã bị rách nát.

Không ai đến thăm nàng ta, không có một người nào, cha mẹ không tới, Nam Cung Thần không tới, các ca ca cũng không.

Bọn họ từ bỏ nàng sao? Cũng không biết hiện tại là giờ gì, trong địa lao không có cửa sổ, chỉ có ánh đèn xuyên qua bên trên cửa tù thật cao.

Tạ Vân Lam chải lại đầu tóc, nàng cắn răng, không! Nàng là Tần Vương Thế tử phi, không một ai có thể khi dễ nàng!

Nếu nàng có thể đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến những người khi dễ nàng không thể chết từ từ được!

Lúc này, đột nhiên cửa địa lao bị đẩy ra, có một người đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Từ Lúc Nàng Chết, Ta Đã Muốn Giết Người

Tạ Vân Lam lao đảo chạy đến hàng rào bằng sắt bên cạnh, mừng rỡ nhìn người đang bước xuống, tới cứu nàng hay là tới thăm nàng?

Bất luận là gì thì cũng đều rất tốt, nàng không thể bị bắt giam ở đây, bị lão Điền ô nhục, nàng là Thế tử phi, là đích trưởng nữ của Tạ gia với thân phận tôn quý. Tương lai của nàng đang rất tốt đẹp.

Ánh đèn sau lưng khiến bóng dáng người nọ kéo dài ra, tay áo cùng làn váy đỏ tươi nhẹ nhàng phát nhẹ theo từng bậc cầu thang, còn cách xa hơn hai trượng, Tạ Vân Lam đã ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ.

Nàng tròn to hai mắt, quỳ phịch xuống đất, gương mặt hoảng sợ: “Nương nương, không phải là thần, thần không làm, thần không ám sát nương nương,

cũng không muốn hại Cổ phu nhân, nương nương, thần không biết gì cả...”

“Không phải là ngươi?” Tuy là đang hỏi, nhưng rõ ràng giọng nói mang theo khẳng định, đôi mắt xinh đẹp của Cổ Quý phi chỉ toàn là căm giận ngút trời, cũng vì nữ nhân ngu xuẩn này mà mình bị tấu chương của triều thần hành hạ đến mức cuộc sống hằng ngày khó mà yên bình.

Lời nói của những lão đầu kia mắng nạt còn sắc bén hơn mấy lão bà bán ngoài chợ, lại còn bao vây đuổi theo nàng ở trong cung, gặp được nàng liền hung hăng chất vấn.

“Nương nương, không phải là thần, thần đến Cổ phủ dự tiệc, có một thị nữ tới tìm thần, muốn thần mở một cơ quan, nói là... Nói là nếu cơ quan này được mở thì sẽ có hoa mai rơi đầy trời như mưa, sẽ khiến nương nương vui vẻ, cho nên...”

“Ngươi dám giáo biện à! Trong Mai viên nào có cơ quan nào khiến hoa mai bay chứ? Rõ ràng là Nam Cung Thần bảo ngươi ra tay đúng không? Phủ Tấn Vương dám chống lại bốn cung, bọn họ tìm chết rồi! Còn ngươi nữa, kể nhiều chuyện phả bốn cung, nhất định không chết từ từ!”

Lúc này gương mặt của Cổ Quý phi giống như Tu La bò lên từ địa ngục. Tạ Văn Lam khóc lớn: “Nương nương, thật sự là do một thị nữ ở Cổ phủ mà, thần không lừa gạt nương nương!”

Cổ Quý phi không nhịn được, run rẩy mở một tờ giấy ra trước mặt nàng ta: “Chữ của Nam Cung Thần, chữ ký cũng của hắn, ngươi dám chối cãi?”

Đột nhiên Tạ Văn Lam ngừng khóc: “Nương nương, đúng rồi, đây là do thị nữ kia đưa cho thần, nói là của Nam Cung Thần giao tới, thần... Thần không biết gì cả...”

“Ngươi cho rằng nói là do Nam Cung Thần thì ta sẽ tha ngươi sao?” Cổ Quý phi cười ha ha một tiếng, “Bốn cung đang buồn phiền không tìm được lỗi của phủ Tấn Vương, ngươi tự đưa tới cửa, bốn cung cần phải cảm ơn ngươi đây. Để xem, làm sao ngươi ra khỏi trại giam này được? Ngươi đâu, để bốn cung nhìn nàng ta sống thật tốt, đừng để nàng ta chết!”

“Không, nương nương, đó là do Nam Cung Thần hại người, không phải là thần, là Nam Cung Thần, đúng rồi, là hắn!”

Cổ Quý phi càng cười lớn: “Bốn cung ghét nhất tai vạ do mình lại phiền đến người khác, không phải ban đầu ngươi có tâm niệm gả cho Nam Cung Thần sao? Vì lý do gì mà bây giờ lại khai hắn ra? Đáng tiếc, ngươi hay hắn, bốn cung sẽ không bỏ qua ai!”

Tạ Văn Lam lập tức xui xẻo xuống đất, Cổ Quý phi không buông tha, nàng còn có thể sống sao?

...

Vân Hi thừa dịp Mai viên của Cổ phủ hỗn loạn, nàng cùng Thanh Y và Thanh Thường rời khỏi Cổ phủ, trở lại Hi viên.

Mọi thứ trong viện đều như cũ, hai ma ma giữ cửa thấy nàng thì thay nhau vắn an, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương thấy Vân Hi bình an trở lại cũng rất vui vẻ, chẳng qua thấy Thanh Thường đi theo sau nàng thì lập tức thay đổi sắc mặt, bộ dạng như muốn xé Thanh Thường ra.

Từ lúc Vân Hi chưa trở về, Ngâm Tuyết cùng Ngâm Sương đã hung hăng đánh một trận với Thanh Thường, lúc này thấy hai người có vẻ mặt u ám, Thanh Thường lập tức cúi thấp đầu không nói tiếng nào đi vào trong nhà.

Vân Hi đi vào trong phòng thay y phục thì Thanh Thường cũng đi vào theo.

Nàng quý phịch xuống trước mặt Vân Hi, đôi mắt hồng hồng, đau lòng nói: “Tiểu thư, là nô tỳ không tốt, không nên để tiểu thư ở Vương phủ rồi chạy mất.”

Vân Hi phát tay với Thanh Thường: “Ngươi cũng không nên tự trách mình, Vương gia của các ngươi cũng không phải là thần thánh, còn nữa, là ta... tự mình chạy ra khỏi Vương phủ, không liên quan đến ngài ấy.”

Hơn nữa, nàng còn tương kế tựu kế khiến Tạ Văn Lam vạn kiếp bất phục, có mất thì sẽ có được.

Khi trời về chiều tối, Vân Hi lại thay y phục của nam nhân rồi rời khỏi Tạ phủ theo đường địa đạo, nàng mướn một chiếc xe ngựa nhỏ đến tửu lâu Túy Tiên vừa mới trang hoàng xong.

Chương quý Phúc Sinh thấy nàng thì mừng đến mức vội vã chạy đến trước mặt nghênh tiếp: “Ngôn công tử đã tới? Máy ngày rồi ngài không tới đây đó!”

Vân Hi gật đầu, nhìn xung quanh tửu lâu một lần rồi nói: “Được rồi, chọn vài người làm mồi miệng lạnh lợi đi trên đường phát giấy truyền tin về ưu đãi của tửu lâu đi, chuẩn bị 18 tháng Chạp khai trương.”

“Ngài cứ yên tâm, công tử, tất cả người làm ở tửu lâu đều khéo ăn khéo nói, người xem tờ đơn nên viết thế nào? Ta sẽ dựa theo đó rồi phát ra ngoài.”

Phúc Sinh khoảng 50 tuổi, dáng dấp tròn béo đầy đặn, trông coi công việc rất cẩn thận, cũng có phương pháp để quản lý bọn tiểu nhị.

Trước kia, gia đình hắn từng bị chủ nợ đuổi bắt vì kinh doanh tửu lâu bị thua thiệt, lúc ấy Vân Hi vô tình thấy được, liền mời hắn tới Túy Tiên Lâu, còn

sắp xếp trả hơn một ngàn hai tiền nợ giùm cho hấn.

Vì vậy cả nhà Phúc Sinh vô cùng cảm kích nàng.

Vân Hi đã sớm viết nội dung truyền đơn xong nên giao cho Phúc Sinh, hấn liếc mắt nhìn rồi sau đó cẩn thận nhét vào trong ngực. Hai người vừa nói chuyện vừa đi, thoáng chốc đã đến phòng khách của tử lâu.

Ở bên trong phòng khách, Liễu di nương đã chờ trong đó từ sớm, Phúc Sinh đóng cửa lại rồi đi xuống lầu.

“Ngôn công tử, tìm ta gấp như vậy là có chuyện quan trọng gì sao?” Sau khi Liễu di nương thấy chương quỹ rồi đi, lập tức đi thẳng vào vấn đề, trong phủ Tấn Vương, bởi vì chuyện Tạ Văn Lam bị bắt mà tâm tình của Nam Cung Thần không được tốt, cả người trở nên phiền não, thấy người nào cũng đều nổi giận với người đó.

Vì vậy, Liễu di nương không dám ở lại nơi này quá lâu: “Công tử, thời gian của ta có hạn, có chuyện gì thì ngài mau phân phó đi.”

Vân Hi cũng vội vàng nên liền nói: “Cố Quý phi đã tìm Tạ Văn Lam, Tạ Văn Lam sợ chết nên bảo Nam Cung Thần là chủ mưu, người tiết lộ chuyện này cho hấn ta nghe đi.”

Đôi mắt Liễu Tinh Nhu chớp chớp: “Chỉ sợ đột ngột nói về chuyện Tạ Văn Lam ở trong tù như vậy, Nam Cung Thần sẽ không tin tưởng, ngược lại còn nghi ngờ ta có dụng ý khác.”

Vân Hi cười nói: “Hấn sẽ tin, nếu như thật sự hấn hỏi làm sao người biết chuyện này, người cứ nói lão Điền trông coi ngục giam là họ hàng xa với Liễu gia, trong lúc trên đường mua phần son thì vô tình gặp được, lão Điền nói chuyện rất nhiều nên vô tình lỡ miệng.”

Liễu Tinh Nhu nhìn chằm chằm vào Vân Hi, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, nàng quỳ phịch xuống trước mặt Vân Hi, còn đập mạnh đầu xuống: “Công tử, nếu như lần này có thể khiến Tạ Văn Lam chết đi, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho công tử.”

Vân Hi kinh ngạc mở to mắt nhìn, khoe môi hơi cong lên nói: “Ta nhớ người có thù oán với nhà Nam Cung Thần, tại sao hận ý này lại chuyển lên người Tạ Văn Lam rồi hả?”

“Hận cả nhà Nam Cung Thần, nhưng càng hận Tạ Văn Lam hơn, công tử... Ngài có cách đúng không? Sẽ sắp xếp cho Tạ Văn Lam chết đi?” Mắt Liễu Tinh Nhu đỏ lên, thế nhưng trên mặt tràn đầy hận ý.

Lần này Vân Hi không hỏi tại sao nàng ta lại hận, hận một cách điên cuồng, vẻ mặt giống như muốn xé nát đối phương thế kia thì cần hỏi gì nữa? Nàng ấy hận Tạ Văn Lam, vậy chuyện này dễ làm hơn rồi.

Vân Hi khẽ cười: “Liễu cô nương hận nàng ta, dường như muốn ăn cả thịt uống cả máu, tại sao lại để nàng ta chết nhanh như vậy?”

Liễu Tinh Nhu ngẩn ra: “Ý của công tử là...”

“Người truyền lời cho Nam Cung Thần là được rồi, Tạ Văn Lam không bao giờ có thể xoay mình được nữa. Nàng ta sẽ không chết, sẽ sống thật khỏe, vì nàng ta còn chưa thấy gương mặt thật sự của Nam Cung Thần mà.”

Lập tức, Liễu Tinh Nhu trở về phủ Tấn Vương, nàng cố ý lơ đãng nói chuyện về Tạ Văn Lam với A Mẫu, còn nói trong lao, Quý phi thăm vấn thì Tạ Văn Lam đã nói, đương nhiên người ra lệnh sau lưng mình chính là Nam Cung Thần.

Lúc đó, Nam Cung Thần đang đi tới viện Phù Phong, nghe được đoạn nói chuyện của hai người không sót chữ nào, gương mặt tuấn tú giận đến mức trở nên nhẵn nhụi, bàn tay nắm lấy một bụi cây trong viện, bởi vì tức giận mà bẻ gãy đi mất.

Liễu Tinh Nhu đẩy cửa phòng ra: “Người nào ở đó?”

Đến lúc nàng đi ra thì chỉ kịp thấy bóng lưng đang rời đi của Nam Cung Thần, tầm mắt rơi vào cành mai bị bẻ gãy, khoe môi nở ra nụ cười lạnh.

...

Trong địa lao của phủ Thuận Thiên, Tạ Văn Lam vô hồn ngồi co rúc ở trong góc tường, lão Điền kia không chỉ đoạt hết trang sức của nàng, đã vậy còn trút giận ba lần lên người nàng, tát nàng rất nhiều cái.

Nàng vừa lạnh vừa đói, vừa xấu hổ vừa giận, cha mẹ không đến thăm, chẳng lẽ Nam Cung Thần cũng không tới sao? Trong bụng nàng còn có hài tử của hấn mà, hấn không quan tâm một chút nào sao?

Phía trên, cửa chính của đại lao vừa bị đẩy ra, Tạ Văn Lam nhanh chóng ngẩng đầu lên, cơ thể lại run lên lần nữa, trừ Cố Quý phi tới một lần, trong chốc lát lão Điền kia lại tới chăm chọc rồi làm nhục thân thể nàng.

Từ từ ở trong tù mà không có ai đến cứu, nàng đã bắt đầu tuyệt vọng, cũng sợ nghe thấy tiếng cửa nhà tù vang lên rồi.

Nhưng lần này người tới không phải là lão Điền. Người kia mặc một bộ y phục màu đen, trên mặt cũng che bằng vải đen, sau lưng còn có bốn năm người mặc y phục màu đen như nhau.

“Các ngươi là ai?” Tạ Vân Lam cảnh giác nhìn những người đó, trực giác mách bảo, bọn họ không phải là người quân ngục. Nếu không thì sẽ không che mặt làm gì. Chẳng lẽ là cứu nàng ra ngoài? Là người của ca ca sao? Nghĩ tới đây nàng mừng rỡ nhào tới bên cạnh lưới sắt: “Có phải các ngươi tới cứu ta hay không?”

Người áo đen không nói gì, một người dẫn đầu nâng kiếm dùng sức chặt đứt khóa cửa, ổ khóa rơi trên mặt đất, cửa tù nhanh chóng mở ra.

Tạ Vân Lam mừng rỡ, quả thật là tới cứu nàng, “Đa tạ đã...” Chữ “cứu” còn chưa nói xong thì lưỡi kiếm sắt bén lại kề trên cổ nàng.

“Ta có nói để ngươi sống sao?” Người kia lạnh lùng mở miệng, từng chữ nói ra như tiếng kêu rít của quỷ trong địa ngục.

“Ngươi... Ngươi là...” Tạ Vân Lam kinh ngạc giật mình, nàng nghĩ tới hàng ngàn kiểu chết của mình, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới người trước mặt lại muốn giết mình, hẳn cùng với nàng từng thân mật da thịt, từng liều chết triền miên, từng cả ngày dầy dưa một chỗ. Ngay cả bây giờ nàng đang mang thai hài tử của hắn, nhưng hắn lại muốn giết nàng.

“Là ngươi? Nam Cung Thần, tại sao ngươi muốn giết ta?” Tạ Vân Lam kéo khăn che mặt của người trước mặt xuống, nàng muốn nhìn bản mặt xấu xa của tên qua cầu rút ván này.

Đột nhiên Nam Cung Thần nâng chân đá nàng ta ngã xuống đất, đôi mắt bên ngoài mặt nạ lạnh lùng như băng, cười ha ha một tiếng: “Tại sao ư? Từ lúc ta biết ngươi đây A Uyển đây xuống hố rồi, ta đã muốn giết ngươi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ta Sẽ Khiến Ngươi Sống Thật Tốt

“Trong bụng ta còn có con của ngươi, hồ đồ không ăn thịt con, Nam Cung Thần, ngươi xuống tay được sao?” Tạ Vân Lam điên cuồng rống lên.

Nam Cung Thần cười lạnh: “Hài tử sao? Nếu ngươi có thể chủ động cỡi y phục trước mặt bọn thê tử, cũng có thể cỡi y phục trước mặt người khác, không phải ngươi cũng lão Điền cũng có ba lần vui vẻ sao? Hài tử của ai thì thật sự khó nói. Hơn nữa, tương lai có ngàn vạn nữ nhân muốn sinh con cho bọn thê tử, ngươi là gì chứ?”

“Nam Cung Thần, cái tên hèn hạ vô sỉ ngươi sẽ không chết từ tế được!” Tạ Vân Lam bò dậy khỏi mặt đất, ra sức đánh về phía Nam Cung Thần.

Nàng biết nếu như Nam Cung Thần không giết nàng, hẳn đã biết nàng bị lão Điền làm nhục thì sau này cũng sẽ không muốn nàng nữa. Chỉ tiếc nàng toàn tâm toàn ý làm theo hắn, nếu không phải trong lòng luôn yêu hắn, làm sao nàng bị người ta lừa gạt, bị nhốt vào tù chứ?

Hắn không cứu nàng, ngược lại còn tới giết nàng, người như vậy, đúng là nàng bị mù mới xem trọng hắn.

Nhưng tay chân của Nam Cung Thần rất nhanh nhẹn, hắn nghiêng người tránh bàn tay dơ bẩn của Tạ Vân Lam, nhìn nữ nhân tóc tai bù xù như quái vật, hắn hừ mạnh một tiếng: “Rốt cuộc ai vô sỉ? Ngươi có thể xuống dưới đất mà nói với A Uyển!”

Hắn khinh thường không muốn nói thêm điều gì với nàng ta nữa, giờ trường kiếm lên rồi dùng sức đâm về phía ngực của Tạ Vân Lam, chỉ nghe “cạch” một tiếng, đột nhiên trường kiếm trong tay bị ám khí bắn tới nên đâm trật.

Ngay sau đó, có một trường tiên* bắn tới, cuốn kiếm kia lại rồi ném ra xa. Nam Cung Thần cả kinh, thân thể nhanh chóng tránh ra, đồng thời quay đầu nhìn, lại thấy hai người đứng cạnh đại lao đã ngã xuống mặt đất.

*roi dài

Hai người khác đứng bên cạnh hắn đang rút kiếm tiến lên tiếp chiêu. Thế nhưng sau lưng người vừa múa trường tiên lại xuất hiện thêm mấy người. Rất nhanh, hai phe bắt đầu chém giết nhau trong đại lao, tiếng binh binh choang choang vang lên không dứt. Vốn là một chân của Tạ Vân Lam đã bước vào Quỷ Môn Quan, ai ngờ đột nhiên được người ta kéo về dương gian. Trong lòng nàng có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, co rúc ở một bên, chỉ sợ đao kiếm không có mắt bay đến người mình.

Còn có người nhớ nàng đứng không? Còn có người không để nàng chết!

Một lúc sau, thân thủ của năm sáu người kia đánh lên đám người Nam Cung Thần, áo choàng trên người Nam Cung Thần đã bị roi quất đến rách nát, hai người trong số bốn người bên cạnh hắn đã chết, hai người còn lại cũng đang cố gắng chống cự. Chỉ mới mấy hiệp, phía Nam Cung Thần đã hoàn toàn ngã xuống đất.

Hắn cho là những người này muốn giết hắn, đang suy nghĩ dùng cách nào để đánh lạc hướng đối phương thì người cầm roi kia cũng không thèm nhìn hắn, trường tiên vung lên cuốn về phía Tạ Vân Lam, sau đó buông lỏng, một người áo đen tiếp lấy, sau đó mấy người kia đồng loạt chạy ra khỏi đại lao.

“Thế tử gia, làm sao bây giờ, Thế tử phi bị người ta cướp đi mất rồi, nếu Quý phi nương nương tra ra, chỉ sợ Thế tử sẽ gánh tội.” Một tên hộ vệ che cánh tay bị thương nói với Nam Cung Thần.

Trong mắt Nam Cung Thần toát ra tia lạnh lùng, có người cứu nàng ta sao? Là ai chứ?

Dù thế nào đi nữa, hắn vẫn không muốn để nàng ta chiếm vị trí Thế tử phi nữa, chết đi không phải là tốt hơn sao? Hắn nói với hộ vệ kia: “Thừa dịp trong ngục không có người nào, nhanh chóng ra ngoài tìm một thi thể của nữ tử mang vào đây, giả thành bộ dạng của Thế tử phi, ném vào trong ngục.”

“Vâng!” Hộ vệ kia nhanh chóng chạy ra khỏi đại lao.

Còn lại một người nhanh chóng mang theo thi thể của hai tên hộ vệ kia, theo Nam Cung Thần ra khỏi nơi này.

Không lâu sau, hộ vệ của Nam Cung Thần kéo một thi thể của nữ tử vào, quần áo hoa lệ, chẳng qua là trên mặt máu thịt lẫn lộn, không nhìn ra được diện mạo.

Mấy người vừa ra khỏi đại lao thì binh sai của phủ Thuận Thiên cũng đến, “Có người cướp ngục!”

Tiếng la vang lên, binh sai nhiều không kể vọt vào đại lao, mấy tên hộ vệ liền chết che chở cho Nam Cung Thần mới thoát khỏi vòng vây, đến lúc mấy người chạy tới chỗ an toàn thì mấy tên hộ vệ đã trọng thương mà chết, Nam Cung Thần cũng bị thương nặng, hắn chưa tỉnh hồn mà chạy về phía phủ Tấn Vương.

...

Được cứu ra khỏi đại lao mà Tạ Vân Lam vẫn không dám thở mạnh, nàng ta bị những người này đưa vào một hẻm nhỏ, rồi một lát lại bị ném lên xe, lắc lư đi về phía trước.

Nàng không biết những người mặc y phục đen này là ai, nhưng bọn hắn cướp nàng từ trong tay Nam Cung Thần, có phải nàng sẽ không phải chết đúng chứ?

Những người kia thừa dịp trời vẫn còn tối đen, kéo nàng chạy trong một con hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ có một chiếc xe ngựa vải bạt nhỏ. Đánh xe ngựa là một thiếu niên có vóc dáng gầy yếu, nhìn Tạ Vân Lam bị người áo đen xách đến xe ngựa, khoe miệng người nọ cong lên, nhỏ cọng cỏ trong miệng ra, đưa tay gõ mấy cái lên vách xe ngựa: “Tiểu thư, bọn họ trở về rồi.”

Trong xe ngựa có giọng nữ tử “ừ” một tiếng, giọng nói uyển chuyển nhẹ nhàng hơi khàn khàn.

Tạ Vân Lam bị người ta ném xuống đất, nàng ta cẩn thận phui bụi đất trên người, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa xe ngựa.

Sau đó thiếu niên kia vén rèm lên, một nữ tử mặc y phục màu tím bước xuống xe, đầu nàng đội nón, trên nón lại có khăn thật dài che khuất gương mặt, không thấy rõ dung nhan.

Thiếu niên đánh xe đỡ lấy tay nàng, nàng lại rút tay ra khỏi, khoát tay với mấy người khác: “Các người đến đầu ngõ chờ ta, ta có mấy lời muốn nói với Tạ gia đại tiểu thư.”

Thiếu niên đánh xe liếc mắt nhìn nam tử áo đen đang cầm trường tiên, nam tử áo đen gật đầu một cái, nhìn nữ tử đội nón rồi nói: “Thời gian một nén hương, không được quá lâu.”

“Sẽ không quá lâu đâu.” Nữ tử đội nón gật đầu một cái.

Thiếu niên đánh xe đi tới trước mặt Tạ Vân Lam, đưa tay điểm một cái khiến nàng ta ngã xuống đất, hắn cười hắc hắc: “Tiểu thư, nữ nhân này đã bị ta điểm huyết, không chạy thoát được đâu.”

Điểm huyết của mình sao? Rốt cuộc những người này muốn cứu hay muốn hại mình?

Trong đầu Tạ Vân Lam bất an, nhưng lúc này, nàng đang ở trong tay đối phương, chỉ có thể cung kính gật đầu thi lễ một cái: “Không biết tôn tính của tiểu thư đây là gì? Đa tạ các người đã cứu giúp, ta là đích nữ trong phủ Tạ Thượng thư, các người theo ta đến Tạ phủ lãnh thưởng đi.”

“Lãnh thưởng?” Nữ tử đội nón khẽ cười một tiếng: “Là ai thưởng tiền?”

Tạ Vân Lam ngẩn ra: “Đương nhiên là... Tạ phủ.”

“Tạ phủ?... Ha ha ha!” Nữ tử cười lớn, khăn lụa mỏng trên nón cũng nhẹ nhàng bay bay, đèn ở đầu xe ngựa chiếu đến, nhìn thật yêu nghiệt.

Sau khi cười xong, nàng ta tiếp tục nói: “Nếu không phải là Tạ Uyển đến ở Tạ phủ của các người, tiền tài trong tay người cùng mẫu thân người sẽ nhiều, sẽ xa hoa như vậy sao? Lại còn nói khen thưởng, thật là buồn cười, cầm tiền của ta mà khen thưởng ta sao.”

Nàng ta có ý gì? Cái gì gọi là tiền của nàng?

Tim Tạ Văn Lam nhảy dựng lên: “Ngươi là ai?”

“Ngươi cho rằng ta là ai? Người nghi ngờ điều gì? Ngươi đang lo sợ gì? Tạ Văn Lam?”

Nữ tử lấy nón trên đầu xuống, mà trên mặt lại có một chiếc khăn che, đôi mắt nhìn thẳng vào Tạ Văn Lam, lạnh lẽo như đêm của những ngày đông, thấy thế cả người Tạ Văn Lam buốt lại. Đôi mắt này...

“Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?” Cơ thể Tạ Văn Lam mềm nhũn không nhúc nhích được, trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng có cảm giác, căn bản người này không cứu mình, đáy mắt của nàng ta lộ ra sát khí, lại mang theo hận ý ngập trời, hận không thể rút gân hủy cốt mình.

“Ta là ai? Ngươi nghĩ ta là ai chứ?” Sau khăn che mặt, nữ tử kia khẽ cười, cổ họng chưa hoàn toàn bình phục nên nên khàn khàn khó chịu.

“Ngươi đẩy ta xuống hố vôi để bồng chết, nhưng ta sẽ không ác độc như vậy, ta muốn ngươi sống thật tốt. Sống để nhìn Nam Cung Thần từ bỏ ngươi, sống để thấy người nhà ngươi rời rít bỏ ngươi. Sống như vậy còn khổ sở hơn chết vạn lần.”

Tạ Văn Lam thở từng hơi mạnh, gương mặt trắng bệch không còn chút máu nào. Khó trách ánh mắt người này quen thuộc như thế, thì ra là Tạ Uyển, không, Tạ Uyển đã chết, nàng ta không thể nào là Tạ Uyển! Chỉ muốn hù dọa nàng thôi!

“Ngươi là ai? Lại dám giả thân giả quý tới làm ta sợ! Ngươi có biết ta là ai không? Ta là Thế tử phi của phủ Tấn Vương! Ta là nữ nhi của Tạ Thương thư, là đệ nhất đích nữ của đại tộc Tạ thị.” Nàng nói xong những lời ấy, thân thể lại bắt đầu run lên, trên đời này không có quý, không có! Người mang khăn che mặt kia đang hù dọa nàng mà thôi!

Nữ tử kia vẫn mỉm cười, tiến lại gần cơ thể Tạ Văn Lam một chút, “A, ta không hù dọa ngươi đâu, ta đang nói chuyện với ngươi, là chính ngươi đang tự làm mình sợ thôi.”

Nàng ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn về bầu trời to lớn màu đen, ánh mắt kia sâu thẳm trống rỗng: “Ngươi có biết trên đời này có luân hồi không? Ta bị mẹ con các người đẩy xuống hố vôi nên bồng chết, nhưng cũng không chết thật, ta đã sống lại. Ta có khuôn mặt mới, sống ở trong Tạ phủ của các người, ta sẽ từng bước khiến các người không thể chết từ tế được! Cái này gọi là người làm trời nhìn! Nếu muốn người khác tốt với mình, đầu tiên ngươi phải đối tốt với người khác, người đối với họ ra sao, họ sẽ đối xử với ngươi giống như vậy. Tạ Văn Lam, nhớ ngày đó lúc ta sắp chết ta đã nói thế nào? Lúc ta quăng cục vôi lên mặt ngươi, ta nói...”

Nàng cúi người sát bên tai Tạ Văn Lam, bắt chước giọng nói ngoan tuyệt của Tạ Uyển: “Ta có biến thành quỷ thì cũng không bỏ qua cho các ngươi!”

Tạ Văn Lam càng nghe càng kinh hãi, đã sớm run rẩy không ra được câu nào: “Ngươi... Ngươi ngươi...”

Người kia lại không thèm nhìn nàng, đưa hai tay vỗ vỗ, mấy người bật mặt áo đen cùng thiếu niên đánh xe lại xuất hiện. Nữ tử nhìn thiếu niên áo đen cầm roi rồi hỏi: “Chỗ đó có thanh lâu nào nhiệt chứ?”

Ánh mắt mọi người sáng lên, hết sức nghiêm túc nhìn hấn, ánh mắt nóng bỏng, trong mắt hiện lên tò mò.

Thanh niên áo đen mang khăn che mặt đưa tay ra trước môi, ho nhẹ một tiếng: “Ách... Khụ... Không biết.”

Thiếu niên đánh xe cười hắc hắc chỉ một ngón tay ra phía trước: “Chủ tử, tiểu thư, hẻm nhỏ trước mặt chính là Vạn Xuân Lâu. Nơi đó rất đông đúc nóng nhiệt, cô nương nào cũng có, mập, gầy, xinh đẹp, xấu xí, cao, thấp...”

Lúc này ánh mắt mọi người lại nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên nọ nhảy dựng lên, vội vàng khoát tay: “Ta không đi tới đó bao giờ, ta chỉ đi ngang qua... Đi ngang qua nghe cô nương đứng ở trước cửa nói như thế.”

Mọi người đồng loạt khinh bỉ.

“Rất tốt, đưa nàng ta đến Vạn Xuân Lâu đi. Đệ nhất đích nữ của Tạ gia, mỹ nhân nổi danh trong Kinh thành, không tới Vạn Xuân Lâu để người ta tới xem thì chẳng phải là có lỗi với gương mặt mỹ nhân này hay sao?”

Nữ tử dịu dàng nói xong, lại dọa cho Tạ Văn Lam hét âm lên.

“Không muốn! Ta không muốn đến Vạn Xuân Lâu đâu, các ngươi làm gì ta cũng được, ta không muốn đi...”

“Như vậy sao được chứ? Nếu Nam Cung Thần biết ngươi chưa chết, có phải sẽ đuổi giết tới đây hay không? Bởi vì ngươi đưa lá thư hấn viết cho Cố Quý phi.” Nữ tử mang khăn che mặt mềm giọng nhắc nhở: “Cho nên, ta đây chính là cứu ngươi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Quan Tâm

“Á!”

Giương mặt của thiếu niên đánh xe tở về không kiên nhẫn nữa, đột nhiên đưa tay dùng sức đánh lên gáy Tạ Văn Lam, trong chớp mắt đã khiến nàng ta hôn mê rồi.

“Thanh Y, đừng đánh chết nàng ta, mọi người liều chết cứu nàng ta ra ngoài, cũng không phải muốn cứu kẻ chết đâu! Người đánh chết nàng ta, không phải việc này hợp ý Nam Cung Thần sao?”

Thanh Y hóa trang thành gã đánh xe gãi gãi đầu cười hắc hắc xin lỗi: “Tiểu thư, nô tỳ ghét nhất loại nữ nhân tiểu bạch hoa này, cả ngày chỉ biết khó lóc bù lu bù loa, sau lưng lại mang cả đám dao găm.”

Vân Hi mím môi không nói gì, ánh mắt dần lạnh đi.

Cũng không khó hiểu, lúc nàng là Tạ Uyển, có rất nhiều tài phú mà cha mẹ để lại nên không hề bận tâm đến việc tiêu tiền bạc, khi đó không thể nghi ngờ là Tạ Văn Lam đã đỏ mắt ghen tỵ.

Tuy Tạ Văn Lam là đích nữ của Tạ gia, nhưng bởi vì phía trên có Tạ lão phu nhân quản giáo, không dám tiêu quá mức xa xỉ. Hơn nữa An thị cầm tiền của nàng ta rồi đưa cho bên nhà mẹ, bởi vậy hai tỷ muội Tạ Văn Lam luôn mặc đồ kém hơn Tạ Uyển một bậc.

Lúc Tạ Uyển cùng tỷ muội Tạ gia đi ra ngoài cùng nhau thì trang phục của nàng luôn khiến người bên cạnh hâm mộ, làm sao mà Tạ Văn Lam không âm thầm đồ kị muốn cướp đồ của nàng được chứ?

Nàng cũng từng hào phóng tặng không ít châu báu, đồ trang sức, vòng tay cùng y phục thượng hạng cho Tạ Văn Lam, cũng vì vậy mà mang đến họa cho bản thân.

Thanh Y khoanh tay nâng cằm nói với đám người: “Thanh Nhị, còn không xách nữ nhân này đi? Bây giờ là lúc Vạn Xuân Lâu đông người nhất, nàng ta tới vừa đúng lúc làm ăn được, bắt đầu làm việc ngay lúc này thì bạc nhập sổ thôi, đúng là vận khí thật tốt.”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn Thanh Y.

Thanh Y vội vàng nhảy về phía sau Vân Hi, khoát tay áo một cái, “Ta nói rồi, thật sự là đi ngang qua nghe được mà, các người đừng có đoán mò đó.”

Mọi người đồng loạt trề môi khinh bỉ.

Mấy người này chính là Vân Hi cùng Đoạn Dịch, bên cạnh là mấy ám vệ của Đoạn Dịch.

Thanh Nhị đỡ Tạ Văn Lam đang hôn mê, mọi người cùng nhau đi về phía Vạn Xuân Lâu.

Đột nhiên Thanh Y cười mỉa mai, nói với Vân Hi: “Nô tỳ có đồ quan trọng bị rơi mất, phải đi tìm đấy.” Nói xong cũng không đợi Vân Hi cùng Đoạn Dịch đồng ý, lách người đã chẳng còn thấy bóng dáng.

Trong hẻm nhỏ lại khôi phục sự yên lặng, bên cạnh xe ngựa nhỏ chỉ có Đoạn Dịch cùng Vân Hi. Nàng nhìn về phía chân trời xa xôi, còn hần thì nhìn nàng.

Nàng khiến người hại nàng kiếp trước phải ngã vào vực sâu, vạn kiếp bất phục, nhưng tại sao trong lòng lại không vui vẻ gì, chỉ có nặng nề đè nén?

Ngon đèn nhỏ ở đầu xe ngựa bị gió thổi tới tắt ngấm, lúc này trăng sáng chiếu tới, kéo dài bóng dáng của hai người ra phía sau.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt âm u: “Có phải Vương gia cảm thấy thủ đoạn của ta quá tàn nhẫn hay không? Rõ ràng Tạ Văn Lam kia có thể chết một cách thoải mái, thế nhưng ta lại muốn hành hạ, khiến nàng ta sống còn khổ sở hơn chết.”

Đoạn Dịch nhìn ánh mắt giống như hố sâu không đáy của nàng, chậm rãi trả lời: “Đối với những kẻ đã từng hại mình, dùng lương thiện với những kẻ ác độc, chính là sự thiện lương ngu xuẩn.”

Vân Hi bất ngờ quay đầu lại nhìn hần, đối diện với ánh mắt của đối phương. Hần nhìn nàng cười nhạt, “Đi thôi, trời tối rồi.”

Đoạn Dịch lại gọi Thanh Y đang chơi với mấy hòn đá ở trong hẻm nhỏ ra.

Thanh Y chạy chậm chậm tới, cầm dây cương giật rung trong tay rồi nhảy vào vị trí đánh xe, Vân Hi suy nghĩ một chút rồi nói, “Đi theo nhóm Thanh Nhị đến Vạn Xuân Lâu.”

“Tiểu thư... cái đó...” Thanh Y ngạc nhiên, nàng liếc mắt nhìn Đoạn Dịch lại thấy chủ tử mình không phản đối, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, trả lời “Vâng.”

Vân Hi khom lưng chui vào xe ngựa. Đoạn Dịch không chút suy nghĩ cũng nhảy lên theo nàng. Vân Hi mới vừa ngồi xuống, thấy hần đi vào cũng không khỏi sửng sốt. Xe ngựa không được rộng rãi như xe của Đoạn Dịch, hần ngồi xuống bên cạnh Vân Hi thì đã không còn nhiều chỗ trống nữa.

Thấy trên mặt nàng có chút lúng túng, Đoạn Dịch mỉm cười nói: “Ta không mặc áo khoác, lạnh.”

Nói xong, hần dựa vào thành xe, nhắm mắt lại rồi cứ thế bắt đầu ngao du tiên giới. (ý chỉ ngủ)

Mọi người đều nói lạnh, Vân Hi còn có thể đuổi hần xuống sao? Còn nữa, nếu không phải tối nay hần tới tương trợ, chỉ dựa vào một mình nàng thì làm sao đưa Tạ Văn Lam ra khỏi đại lao được.

Bên trong xe ngựa có treo một chiếc đèn dầu nhỏ, ánh sáng chiếu lên mặt Đoạn Dịch, gương mặt hần không còn nhuệ khí như ngày thường mà chỉ còn sự tĩnh lặng.

Bởi vì Đoạn Dịch nhắm mắt nên lúc này Vân Hi mới có can đảm quan sát hần. Nàng thấy hần mặc áo khoác màu đỏ hoặc màu trắng rất nhiều lần, bỗng dưng lúc này thấy hần mặc y phục dạ hành giống như Thanh Y và Thanh Nhị, dường như đã đổi thành người khác.

Hần tựa vào vách xe nhắm mắt lại, gương mặt hơi đỏ hơn bình thường, không còn giống nam tử với gương mặt sắc sảo của thường lệ, cũng có phần giống như nữ tử, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ, không còn hiện lên sự cao quý cùng ưu nhã như trước kia.

Dù cho hần chỉ mặc một bộ y phục bình thường, thế nhưng nam tử như vậy, nếu ở trong một đám người thì cũng sẽ xuất sắc khiến người ta chú ý nhất.

“Đẹp không?” Đột nhiên giọng nói của hần vang lên khiến Vân Hi giật mình.

Lại thấy Đoạn Dịch không mở mắt, chỉ có cánh môi khẽ hé mở.

Vân Hi chớp mắt mấy cái, hần có con mắt thứ ba sao? Làm sao hần biết nàng đang nhìn chứ?

“Cái đó... Nào có? Ta không có nhìn.” Vân Hi bĩu môi, nghiêng đầu qua một bên.

Đoạn Dịch mở mắt ra thì thấy Vân Hi quay mặt qua chỗ khác, độ nghiêng này khiến một bên mặt cùng vành tai đỏ hồng hiện ra rất rõ ràng. Mạnh miệng!

“Tai đã đỏ lên rồi, còn nói không nhìn sao?” Đoạn Dịch nhướng nhướng mày nhìn Vân Hi, khẽ cười một tiếng, trong lòng hơi nhộn nhạo.

“Không có nhìn là không có nhìn, hơn nữa, đáng đáp cũng không... Không đẹp mắt chút nào.” Vân Hi cắn môi rồi chỉ ngọn đèn dầu nhỏ treo trên góc xe, “Ta nhìn ngọn đèn dầu kia, mờ bên trong không còn nhiều nữa, ta đang nghĩ không biết có đủ đến lúc về nhà hay không thôi.”

Đoạn Dịch không vạch trần nàng mà lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong ngực ra, sau đó ấn nắp hộp xuống, chỉ nghe “cách” một tiếng, chiếc hộp kia đã được mở, một viên dạ minh châu bất ngờ xuất hiện, thoáng chớp bên trong xe đã được chiếu sáng hơn rất nhiều.

“Không cần đèn dầu thì có thể dùng cái này cũng được.” Đoạn Dịch để chiếc hộp đặt dạ minh châu xuống đất, cơ thể dịch chuyển đến gần người nàng.

Vân Hi nghiêng đầu không nhìn Đoạn Dịch nữa, nhưng phát hiện tay áo của hần đã quét qua tay mình nên nàng vội vàng dịch qua bên cạnh.

Sắc mặt Đoạn Dịch tối sầm lại, cơ thể lại thay đổi cùng nàng một chút, Vân Hi lại nhích ra ngoài lần nữa, chẳng qua lần này nàng di chuyển quá nhiều nên cơ thể đụng phải cửa xe, cả người nhoài ra ngoài.

“A...” Nàng bị dọa sợ đến mức hét ầm lên, vươn tay kéo y phục của Đoạn Dịch, đồng thời Đoạn Dịch ngồi bên trong xe cũng dùng hai tay kéo nàng vào bên trong.

Bởi vì xe ngựa đang chạy nhanh, theo quán tính hai người đồng loạt ngã trên sàn xe ngựa.

Mùi Vân Hi đụng lên mặt Đoạn Dịch, trước mắt nàng lập tức xuất hiện hàng ngàn ngôi sao, còn chưa kịp ngồi dậy đã rống lên với Thanh Y đang đánh xe: “Thanh Y, tại sao người không đóng cửa xe lại? Thiếu chút nữa ta ngã ra ngoài rồi!”

Thanh Y vô tội nói: “Tiểu thư, vừa rồi mở hay đóng cửa xe đều do tiểu thư làm, nô tỳ không biết gì cả.”

Trí nhớ của nàng không kém, nàng đã đóng chặt cửa xe rồi mà!

Hừ! Hai chủ tử này đang tính toán nàng.

Vân Hi vừa lăm bằm vừa bò dậy khỏi người Đoạn Dịch, chỉ là tay nàng không cẩn thận đụng phải mặt của Đoạn Dịch, mặt hần nóng lên, hô hấp lại khàn khàn.

Nàng nhanh chóng đưa tay lên sờ trán hần, quả nhiên rất nóng, Vân Hi mở to mắt hỏi hần: “Sao ngài lại nóng như vậy? Bị bệnh sao?”

Đoạn Dịch nằm trên sàn xe ngựa không đứng dậy nổi, nhìn Vân Hi gật đầu một cái, giọng nói khàn đặc: “Hơi nóng, nhưng cũng chưa tới mức bị bệnh, chỉ có điều gặp gió lạnh.”

Vân Hi nhớ tới đêm đó lúc ở trong Cổ phủ, Đoạn Dịch vẫn luôn mặc một chiếc áo đơn, chắc là lúc đó gặp lạnh.

Trong lòng nàng hơi áy náy, rồi lại giận người trước mặt đã bị bệnh còn chạy tới chạy lui, lông mày nàng nâng lên: “Bị bệnh thì phải nghỉ ngơi chứ, ta bảo Thanh Y giúp một tay là được rồi, tại sao ngài còn mang người đến đại lao? Dù sao Tạ Vân Lam kia cũng sống không được bao lâu nữa, chết dưới kiếm Nam Cung Thần có khác gì chết ở chỗ khác? Bây giờ nàng ta chẳng thoát được, ngài kéo thân thể bệnh tật thế này mà đi cướp người của Nam Cung Thần sao? Tạ Vân Lam kia chết thì chết, mặc kệ nàng ta là được rồi mà? Nhưng nếu ngài ngã bệnh vì chuyện này, chẳng phải là không đáng hay sao?”

Đoạn Dịch nghiêng đầu nhìn Vân Hi đang không ngừng quở trách mình, không chỉ không cảm thấy phiền phức mà còn mỉm cười thật tươi.

Vân Hi ngẩn ra, Đoạn Dịch bị ám đầu rồi à?

“Nàng đang quan tâm ta sao?” Tâm trạng của hắn đang rất tốt.

Vân Hi hoàn toàn giật mình, một lúc lâu sau mới la lên một câu: “Ta không có.”

Thanh Y ngồi ngoài cong môi, Hi tiểu thư đúng là mạnh miệng ngang ngược, Vương Gia à, con đường của ngài còn dài lắm đó.

Mới vừa rồi nàng đã tạo ra một cơ hội thật tốt, lên mở cửa xe ra, lường trước Hi tiểu thư ngồi với Vương Gia sẽ xấu hổ, hơn nữa còn dự đoán chính xác tiểu thư nhà mình sẽ ngã xuống.

Ôi, chỉ là không tính đến việc Vương gia lại kéo Hi tiểu thư ngã xuống sàn xe ngựa.

Nếu hai người đồng loạt lăn ra khỏi xe, sau đó cùng nhau đi bộ dưới ánh trăng sáng, lúc đó tình ý dào dạt biết mấy, hình ảnh xinh đẹp nhường nào.

Chỉ tiếc...

“Thanh Y, Vương gia của các người đang rất nóng, người đưa ngài ấy về Vương phủ trước đi. Ta sẽ về một mình.” Vân Hi gõ vách xe rồi nói với Thanh Y.

“Hả, sao cơ?” Thanh Y lập tức hồi phục lại tinh thần, nàng đưa Vương gia về sao? Đại nam nhân như Vương gia còn muốn nàng đưa về gì chứ? Lúc bị sốt mà cần người khác đưa đi thì càng buồn cười hơn, ban đầu nhóm họ ở Thanh Sơn tàn khốc, ai chưa từng đau đớn vì luyện võ mỗi ngày? Chỉ có chút sốt mà khiến Vương gia trở thành kẻ tàn phế rồi sao?

Về mặt Thanh Y đây về khinh thường.

Nàng nói xuyên qua vách xe: “Tiểu thư, trời đã tối rồi, làm sao người về một mình được chứ? Chưa kể Tạ phủ còn rất xa nơi này.”

Thanh Y không để ý tới, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ, Vương gia bị sốt à? Thật hay giả? Nếu Hi tiểu thư “chứa” Vương gia thì...

“Tiểu thư, Vương phủ xa hơn, hay là chúng ta đưa Vương gia về Tạ phủ đi?”

“Thanh Y, người hồ đồ rồi à! Trời đã tối rồi, làm sao ta dẫn ngài ấy về được?” Nàng đẩy Đoạn Dịch một cái, “Hay là, ngài tự về đi?”

Nhưng Đoạn Dịch đã mê man khép mắt lại không nói lời nào.

Đây chính xác là lửa cháy đến mong rồi đúng không? Vân Hi nhức đầu xoa xoa trán, đành phân phó Thanh Y: “Trước mắt dừng đến Vạn Xuân Lâu, sang phố Vĩnh Phúc đi.” Túy Tiên Lâu vừa xây dựng xong, chắc chắn có thể ở được rồi.

“Vâng, tiểu thư.” Thanh Y trả lời, thật ra thì căn bản xe ngựa cũng không đi về phía Vạn Xuân Lâu, nếu nàng đánh xe ngựa tới đó, ngài mai Vương gia không chém nàng mới là lạ! Dám đưa Hi tiểu thư tới mấy chỗ như vậy sao? Mới vừa rồi khi nàng nói ra Vạn Xuân Lâu thì rõ ràng sắc mặt của Vương gia rất khó nhìn.

Ôi, phục vụ hai vị chủ tử cùng lúc thật khó mà.

Xe ngựa chạy một đường tới trước Túy Tiên Lâu của Vân Hi rồi dừng lại.

Bởi vì còn chưa chính thức khai trương nên chương quỹ Phúc Sinh đã đóng cửa từ sớm.

Vân Hi bảo Thanh Y gõ cửa thì nhị tử của Phúc Sinh vươn đầu nhỏ ra, Vân Hi bày yêu bài của mình ra trước mặt hắn, “Mở cửa, ta là sư muội của Đông gia.”

Đây là lần đầu nàng xuất hiện trong tửu lâu dưới hình dáng là nữ tử, bởi vậy phải tùy ý viện ra một thân phận khác.

Sư muội của Đông gia? Tiểu Đồ thấy đúng là yêu bài của của Đông gia nên không dám chậm trễ, vội vàng mở cửa ra đón mấy người vào.

“Tiểu thư muốn phòng nào ạ?” Tiểu Đồ cầm đèn dẫn mọi người lên lầu.

Cả người Đoạn Dịch nằm trên người Vân Hi, Vân Hi không ngừng than mệt, thở hổn hển rồi mới lên tiếng: “Phòng hạng nhất.”

“Vâng, tiểu thư, Đông gia đã sớm phân phó, phòng đó vẫn còn trống, cũng đã thu dọn sạch sẽ rồi.”

Vân Hi gật đầu một cái, căn bản là bây giờ nàng không còn sức lực để nói chuyện, Thanh Y phát tay với chuông quỹ, đi theo phía sau với bộ dạng không một chút bận rộn.

Làm sao Vân Hi biết được ý nghĩ của Thanh Y chứ? Thanh Y đứng sau lưng Vân Hi cũng không thể làm gì hơn, bởi vì nàng không dám dõ Vương gia, nếu bị Vương gia biết thì sẽ bị chặt tay đó.

Tay của nàng dùng để chơi đánh cược, đánh đầu thắng đồ nữa chứ, nên nàng không muốn bị chặt mất đầu.

Cũng may con đường không rắc rối lắm, rất nhanh đã tới phòng có chữ “tôn”. Cũng may trước đó nàng đặt toàn kiểu giường thấp nên không tốn nhiều sức lực đã kéo Đoạn Dịch ném lên giường nhỏ thành công.*.

Thế nhưng cũng mệt rũ rồi, nàng ngồi dưới đất thở hổn hển, một lúc lâu sau mới phân phó Thanh Y: “Người gọi Tiểu Đồ đưa nước nóng tới, sau đó lấy khối ngọc bội này của ta đến được phòng Cát Khánh tìm đại phu Quan Vân Phi tới đây.”

“Vâng, tiểu thư.” Thanh Y nhận ngọc bội rồi nhanh chóng rời khỏi từ lâu.

Động tác của Thanh Y rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã thấy Quan Vân Phi mặc trường sam màu xanh được Thanh Y dẫn vào phòng khách chữ “tôn”.

Thanh Y trả ngọc bội lại cho Vân Hi, mà Quan Vân Phi cũng theo hòm thuốc lại nhìn Vân Hi đang mang khăn che mặt không chớp mắt.

Thanh Y nâng mào: “Quan đại phu, bệnh nhân nằm ở đâu vậy? Chính là ở trên giường đó.” Tiểu tử này trộm nhìn nơi nào thế?

Quan Vân Phi không để ý tới gương mặt đang tức giận của Thanh Y, đến gần Vân Hi mấy bước rồi cung kính thi lễ: “Xin hỏi cô nương có khối ngọc bội này từ đâu?”

Vân Hi thu ngọc bội vào trong hầu bao ở bên hông, cười đáp: “Trí nhớ của Quan đại phu rất tốt, cũng nhớ rõ khối ngọc bội này mà? Tại sao lại hỏi ngược lại ta?” Quan Vân Phi mấp máy môi, lúc này mới không hỏi nữa, nhưng vẻ mặt vẫn thoáng chút dăm chiêu. Hắn đi tới trước giường, vừa nhìn thấy là Dịch Thân Vương thì mới nghiêm túc bắt đầu bắt mạch.

Đợi lúc viết xong đơn thuốc, Thanh Y đã không kịp đợi mà xách hắn đi ra. Vân Hi bất đắc dĩ cười cười.

Tiệm thuốc của Quan Vân Phi là sản nghiệp đời trước của phụ thân hắn, Tạ Hồng, An thị muốn nhưng không có được. Nhìn cửa hàng đó cũng bình thường, chỉ là một phần của kế ước mua bán nhà, nhưng nó cũng rất quan trọng, bằng tín vật kiếp trước của nàng.

Thanh Y đưa Quan Vân Phi đi tới phòng khách, Vân Hi đành phải phân phó Tiểu Đồ đi sắc thuốc cho nàng, còn mình thì đi nấu nước nóng.

Lúc đóng cửa, Vân Hi vắt khăn ướt lau trán cho Đoạn Dịch rồi lại lau cánh tay, nhớ tới khi mình còn bé, Đoạn Mộc Nhã từng cời hết y phục của nàng ra để lau toàn thân, lúc ấy mới hạ sốt được, Vân Hi hơi nhức đầu.

Đoạn Dịch là nam tử, là nam tử đó!

Nàng cắn răng, dù thế nào đi nữa thì hắn cũng đang mê man bất tỉnh, nhất định sẽ không biết được, thế là nàng thành công cời sạch y phục của hắn, dùng khăn ướt lau toàn thân cho Đoạn Dịch. Lúc lau đến vị trí quan trọng thì nàng đỏ mặt, nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Tiểu Đồ sắc thuốc xong thì đưa tới, sau khi hầu hạ Đoạn Dịch uống thuốc xong, nàng cũng không chịu nổi nữa, nghiêng người bên giường im lặng ngủ ở một bên.

Lúc này Đoạn Dịch lại mở mắt ra, nhìn thấy mình chỉ mặc một chiếc áo trong thì không khỏi cong môi cười trộm.

Hắn bỏ khăn ướt trên trán ra rồi đi tới chỗ giường lớn. Thấy Vân Hi chẳng thèm cời y phục đã nằm xuống giường ngủ thì lắc đầu, hắn nhướn mào: “Sợ ta bị đau thì tới nàng mắc bệnh luôn rồi.” Hắn lập tức cời giày của nàng ra rồi kéo chăn đắp lên người cho nàng.

Tiếp đến lại đầu nhìn nàng một lát, lại mặc y phục hoàn chỉnh rồi ra khỏi phòng. Thanh Y đang ngồi ở phía ngoài tung hứng cục xúc xắc trong tay rất vui vẻ, thấy Đoạn Dịch đi ra thì lập tức đứng dậy.

Đoạn Dịch khoát tay: “Chờ sau khi trời sáng thì đưa nàng ấy về.”

“Vâng.”

Trong một mật thất ở lầu dưới, Phúc Sinh đang chờ Đoạn Dịch. Đây vốn là phòng sách của Phúc Sinh, nhưng từ lâu là do Vân Hi thiết kế nên hắn không thể làm gì khác hơn là chuyển thành phòng để bàn chuyện.

“Chủ tử, bệnh của người...” Phúc Sinh thay đổi bộ dạng của một người chương quỹ nịnh hót vui vẻ, thay vào đó là gương mặt nghiêm nghị chờ đợi bên trong phòng.

Đoạn Dịch móc ra một chiếc khăn, che miệng họ khan hai tiếng rồi trả lời: “Bị cảm lạnh một chút thôi, không có gì đáng ngại.” Nói xong lại đi tới ngồi xuống ghế, “Đã điều tra xong chưa? Có cộc ngầm* không?”

*cộc ngầm giống như gián điệp, trà trộn vào chỗ của đối phương để điều tra.

Phúc Sinh chuyển một tấm bản đồ qua: “Chủ tử, bọn thuộc hạ đã điều tra cẩn thận rồi, tổng cộng có bảy cộc ngầm.”

Đoạn Dịch nhận tấm bản đồ, ánh mắt quét qua một lượt trên đó, đầu mày khẽ nhíu lại rồi hỏi: “Cố Phi Mặc có mấy chỗ?”

Phúc Sinh vuốt ria mép, kinh ngạc trả lời: “Chưa từng thấy mấy cộc ngầm của Cố Phi Mặc xuất hiện ở đây. Bảy chỗ này đều là nữ nhân, mà chúng ta đều biết Cố Phi Mặc lại rất ghét nữ nhân mà. Cho nên nói vậy thì bảy chỗ cộc ngầm này đều là người của Cố Quý phi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Người Chỉ Có Thể Đợi Ở Vạn Xuân Lâu

“Chủ tử.” Phúc Sinh lại nói, “Cố Quý phi làm vậy là vì không yên lòng về năng lực của Cố Phi Mặc hay là có ý che chở cho đệ đệ của nàng ta? Cố Phi Mặc là nhi tử duy nhất của Thái sư, nhưng trong tay hắn nắm bốn mươi vạn đại quân Tây Sơn, tuổi còn trẻ mà đã là tổng binh, đương nhiên phải dùng đến chút thủ đoạn, thế nhưng vì sao Cố Quý phi lại không dùng hắn? Chuyện này khiến người ta thật khó hiểu.”

“Bồn vương cũng không hiểu được điều này.” Ngón tay Đoạn Dịch gõ nhẹ lên bản đồ một cái, lông mày nhíu chặt cúi đầu trầm tư, lúc lâu lại nói tiếp: “Cố Phi Mặc không tham dự thì không còn gì tốt hơn, hắn cũng không phải là tên dễ chọc. Hắn đánh nhau với Bồn vương nhiều năm như vậy, thật ra có lúc là cố ý thua. Ý định của hắn rất sâu, mặc dù không tham dự vào mấy cộc ngầm của Cố Quý phi nhưng cũng không được xem thường, quên đi sự tồn tại của hắn mà phải âm thầm chú ý đến hắn.”

“Vâng, chủ tử.” Phúc Sinh gật đầu trả lời, ông nghiêng đầu tính toán trong chốc lát rồi lại hỏi, “Từ lâu này là do Hi tiểu thư mờ, chuyện của thuộc hạ có phải nói với nàng ấy hay không?”

Đoạn Dịch ngẩng đầu lên: “Tạm thời đừng nói, nếu như nàng hỏi thì ngươi cứ khai thật đi, ngươi cũng là chương quỹ của Tủy Tiên Lâu mà, khi làm không được để xảy ra chuyện gì.”

Phúc Sinh gật đầu, “Chủ tử sợ Hi tiểu thư lo lắng sao?”

Đoạn Dịch ném bản đồ vào lò lửa ở bên cạnh để thiêu hủy, cho đến lúc tờ giấy kia cháy toàn bộ mới lên tiếng: “Không được nói cho nàng ấy biết những chuyện khiến người khác lo lắng như thế này.”

...

Thanh Nhị xách Tạ Văn Lam đến Vạn Xuân Lâu.

Vạn Xuân Lâu là thanh lâu lớn nhất trong Kinh thành, chỉ mới canh một mà đã đông như trẩy hội, các cô nương đứng ở cửa nhiệt tình chào hỏi khách qua đường.

Tú bà là một phụ nhân khôn khéo đã hơn ba mươi tuổi, trang điểm trên mặt còn đậm hơn mấy người xướng hí ca hát ở đây, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Thanh Nhất, lâu lâu trông mắt lại chuyển động đến mức gần như xoay tít, mùi thơm gay mũi tỏa ra khiến mấy người đứng gần đó chỉ muốn nhảy mũi vài tiếng.

Thanh Nhất run rẩy nói da gà.

Sao lại để hắn làm việc xui xẻo này chứ? Tên trời đánh Thanh Nhị chạy nhanh như vậy làm gì?

“Công tử, hồng cô nương* cùng các tiểu quan quan* có đủ loại, ngài thích như thế nào thì thiếp gọi bọn họ đến để ngài nhìn một chút nhé?”

*hồng cô nương, tiểu quan quan: hồng cô nương chỉ những người đẹp, tiểu quan quan là những người có nhan sắc vừa phải.

Thiếp? Tuổi bà ta còn lớn hơn tuổi mẫu thân của hắn đó, Thanh Nhất ghê tởm run rẩy cơ thể, ném mấy tờ ngân phiếu trong ngực cho tú bà rồi nói: “Ở đây có năm trăm lượng ngân phiếu, nữ nhân trên đất này, chỉ cần không để nàng ta chết thì ngươi muốn làm gì nàng ta cứ làm đi.”

Nữ nhân tới thanh lâu còn có thể làm gì chứ? Đương nhiên chỉ tiếp khách thôi.

Tú bà nhận ngân phiếu thì đôi mắt hí trợn to gấp đôi, cho tới bây giờ đều là bà bỏ tiền ra mua các cô nương đó, chưa thấy ai giao người rồi còn đưa thêm bạc, mua bán này thật có lời mà.

“Dĩ nhiên thiếp sẽ nghe lời gia phân phó.” Tú bà mừng rỡ nhẹ nhàng thì lễ với Thanh Nhất.

Thanh Nhất vội vàng nhảy qua một bên.

Lúc nha đầu tới phòng khách nói có mấy nam tử nhất định đòi gặp bà, mới đầu bà còn cho rằng thiếu gia của nhà nào đó, ai ngờ vừa nhìn thấy mấy người có vẻ mặt xơ xác tiêu điều thì bà lập tức nổi giận. Nhưng sau đó lại nghe nói người ta đưa nữ nhân cho thanh lâu của mình, một người có kiến thức sâu rộng như bà liền hiểu rõ, tám phần là nha đầu nào đó chọc giận chủ tử nên bị đẩy đi, đưa tới đây để chịu phạt.

Tú bà cúi người liếc mắt nhìn Tạ Văn Lam ngồi trên đất, bởi vì bụng chưa lộ ra nên dáng người vẫn thon thả xinh đẹp như trước kia. Tú bà hải lòng gật đầu một cái, lại vươn tay vén tóc Tạ Văn Lam lên, mặc dù trên mặt dính chút bụi đất dơ bẩn nhưng da dẻ lộ ra lại trắng như tuyết, đôi mắt óng ánh nước mắt khiến người ta yêu thích, vừa thấy đã biết là một mỹ nhân, tuổi cũng chưa lớn nữa.

Trong lòng tú bà lập tức hồi hộp, đây là tài vận gì vậy chứ? Bà vui vẻ ngoắc gọi tiểu nha đầu bên cạnh: “Dẫn nàng ta đi tắm rửa sạch sẽ rồi đưa vào trong phòng của Lưu lão gia. Sau đó nói với Lưu lão gia một tiếng, bảo có cô nương mới tới, còn là một đại mỹ nhân tuyệt đỉnh.”

Tạ Văn Lam kêu a a nhưng không phát ra âm thanh nào, điều này khiến nàng ta sợ hãi đến tận tâm can.

Sức lực của nha đầu Vạn Xuân Lâu khỏe như trâu, bất luận Tạ Văn Lam giãy giụa như thế nào thì vẫn không thể nào thoát ra khỏi bàn tay của bọn họ, nàng bị người ta mặc cho một bộ y phục nóng man đến mức gần như thấy được lông tơ, sau đó lại bị lôi vào một căn phòng rồi ném lên giường, có một lão đầu trần hói bụng phệ đang ngồi ở nơi đó.

Lại là một lão đầu! Tạ Văn Lam thật muốn đập đầu chết đi. Tại sao cuộc đời của mình lại như thế này?

Trong phòng ngập tràn không khí ám muội dơ bẩn, nam nhân không thương tiếc tùy ý phát tiết lên cơ thể của nữ nhân.

Sau một hồi giằng co, một nữ nhân mang khăn che mặt bước vào trong phòng.

Trong lòng Tạ Văn lam giật mình nhưng không có sức lực để bò dậy, ngoài cửa sổ đã hiện ra ánh sáng đầu ngày. Cho đến buổi chiều, tú bà chẳng để nàng ta nghỉ ngơi giây phút nào, vừa ngất đi thì đã bị người ta giầy vò làm cho tỉnh lại, không biết bao nhiêu người đến đến đi đi, ngay cả y phục cũng không có thời gian để mặc vào.

Nữ tử che mặt đi theo sau tú bà. “Cô nương, có phải ngươi cần tìm nàng ta hay không?” Tú bà nắm một thỏi bạc trong tay, hạnh phúc đến mức như nở hoa trong lòng, bà ta đang có vận cứt chó gì đây, sao từng người một lại tới đưa tiền cho mình?

Nữ tử lại lấy ra mấy tờ ngân phiếu bên hông ném cho tú bà: “Đây là năm trăm lượng, nữ nhân trên giường đang mang hài tử trong bụng, đừng để nàng ta bị thương, nhớ đấy. Còn nữa, nữ nhân như vậy không xứng với các công tử trẻ tuổi, một người đã có con thì nhiều nhất cũng chỉ xứng với mấy người lớn tuổi để họ yêu thương.” “Được rồi, cô nương, ta sẽ chú ý điểm này, không phải tối hôm qua là ba lão đầu sao, với bộ dạng kia thì có lão đầu nào chịu để ý là tốt rồi.”

Ánh mắt của tú bà lúc đếm ngân phiếu đã sớm cười đến không khép lại được. Thật là không làm gì cả mà được lợi, một đêm mà có đến một ngàn lượng, còn có thêm đại mỹ nhân nữa chứ. Mặc dù trong bụng có đứa bé nhưng sau khi sinh xong ăn mặc đẹp lên thì chính là hồng cô nương đó.

Từ giọng nói của nữ tử kia thì Tạ Văn Lam đã biết là ai, cô hòng nàng ta đã khôi phục lại, cặp mắt đầy phần nộ giãy giụa bò ra khỏi giường được mấy bước, khàn khàn rống lên: “Liều Tinh Nhu, tiện nhân này! Ngươi lại dám có ý đồ với hài tử của ta sao? Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Liều Tinh Nhu khẽ cười một tiếng, “Ôi, Tạ đại tiểu thư, nói những lời này thì có ích gì? Sớm biết như thế thì cần gì như lúc ban đầu chứ, lúc trước ngươi làm hại người khác có biết sẽ có ngày chính mình rơi vào kết quả như vậy hay không? Cái này gọi là nhân quả báo ứng. Nếu hài tử trong bụng ngươi biết nó có mẫu thân hèn hạ vô sỉ cam chịu dể tiện như vậy, nó sẽ hối hận khi sống trên đời này mất.

Ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây đi, Nam Cung Thần đã tuyên bố, sau khi tìm được ngươi thì phải đưa ngươi đến doanh trại Tây Sơn, chỗ đó còn thảm hại hơn nơi này, nghe nói một đêm ở đó ít thì mười người, nhiều thì hai mươi người, nữ nhân sống ở đó chưa từng mặc y phục, chưa từng bước xuống giường mang giày, không có nữ nhân nào sống quá nửa năm. Ngươi có muốn đi hay không?”

Tạ Văn Lam không dám lên tiếng, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, nữ nhân bị đưa đến trại Tây Sơn đều là hầu gái phạm sai lầm trong nhà, người vào sẽ không có đường sống, nơi đó có mấy vạn nam tử, mà nữ nhân lại chưa đến một trăm. . .

Liều Tinh Nhu không để ý đến nàng ta nữa, ngày xưa là đại tiểu thư của Tạ gia vênh váo hống hách, hôm nay lại trở thành kỹ nữ hạng ba, không đáng để nàng liếc mắt nhìn thêm nữa, thế nên Tinh Nhu xoay người đi ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi Vạn Xuân Lâu.

...

Khi Vân Hi tỉnh lại thì phát hiện trong phòng không có Đoạn Dịch. Nàng mặc nguyên y phục nằm trên giường, mà trên người lại đang đắp chăn bông lớn ấm áp.

Một tia nắng chiếu vào từ cửa sổ, thì ra là đã sáng rồi. Nàng xoa xoa đầu, ngủ đến mức đầu cũng to ra rồi, sau đó bò dậy khỏi giường, đi tới sạp nhỏ đưa tay sờ tấm chăn trên đó, bên trong lạnh như băng, mới sáng sớm đã đi rồi sao? Khỏi bệnh rồi à?

Vân Hi sửa sang lại y phục xong rồi gọi Thanh Y tới, Thanh Y đã đổi lại trang phục nữ tử, trong tay nàng ta bung một cái chầu: “Tiểu thư tỉnh rồi, ngủ có ngon không?” Ô, làm sao chủ tử lại đi sớm như vậy? Có lẽ đi từ giữa đêm thì phải?

Vân Hi thấy biểu hiện trên mặt của Thanh Y đều là các kiểu thất vọng rồi rầm, cũng biết trong lòng nàng ta đang đoán mò nên hừ một tiếng rồi nói: “Người nói thăm cái gì vậy?”

“Không có... Không có.” Thanh Y ngượng ngùng cười, chủ tử ảm áp như lửa đun phải tiểu thư lạnh lùng như băng rồi, cứ từ từ mà chịu đựng đi.

Sau khi Vân Hi rửa mặt xong, lúc này hai người mới đi xuống lầu. Chẳng qua mới đi được nửa cầu thang thì đã thấy có một người đang lôi kéo chuông quỹ Phúc Sinh lo lắng nói gì đó.

“Người để ta lên đó đi, ta hỏi một câu rồi lập tức xuống ngay, ta nói sao người làm chuông quỹ lại có thể như vậy chứ?” Phúc Sinh lôi kéo cánh tay của hắn ta rồi ra sức túm ra bên ngoài, “Quan đại phu, người là nam tử, người ta là tiểu thư, người không thể lên được đâu. Tiểu thư xuống lầu rồi người hỏi, lúc đó cũng đâu có muộn.”

Hai tay Quan Vân Phi ôm chặt lấy cây cột ở dưới mái nhà cong cong, sống chết cũng không rời khỏi: “Ta không đi, người đánh chết ta cũng không đi, trừ phi người để ta lên đó gặp nàng ta. Lời ta nói với nàng toàn là chuyện bí mật, các người không thể biết được.”

Phúc Sinh bị hắn ta làm cho tức điên, vận xui gì vậy chứ? Sáng sớm đã phải tốn sức với một con mọt sách rồi. Người ta là tiểu thư chưa chồng, Quan Vân Phi chạy chạy lên phòng trọ ở lầu trên làm gì chứ? Chưa nói tiểu thư vẫn còn đang ngủ, vị này nói xằng ní bậy như vậy, thật muốn đánh hắn ta một trận mà.

“Tiểu Đồ, cầm chổi ra đây cho ta, hắn mà còn không chịu buông tay thì đánh vào chân hắn mạnh vào. Chúng ta còn bận sửa sang lại phòng trọ nữa, người nào có sức đòi co với hắn chứ?” Phúc Sinh đẩy Quan Vân Phi ra rồi đứng trước cầu thang, chặn đường của người kia lại.

“Vâng, phụ thân!” Tiểu Đồ đang quét dọn, hắn cầm cây chổi trong tay lên rồi mạnh mẽ đánh Quan Vân Phi, thế nhưng đánh đến mức hắn phải gào khóc mà vẫn không chịu buông tay ra.

Sắc mặt Thanh Y trầm xuống: “Mới sáng sớm mà con mọt sách kia tới đây làm gì vậy? Không phải đến tìm tiểu thư chứ?”

“Hắn tới tìm ta đó.” Vân Hi xuống lầu dưới.

Thanh Y chớp mắt mấy cái: “Hả?” Khi nào mà tiểu thư lại có thêm một bông hoa đào thế này?

Tiểu Đồ thấy Vân Hi đi xuống cầu thang thì ngừng tay, nói với nàng: “Tiểu thư, người này nói là tới tìm tiểu thư, chúng ta bảo hắn đợi ở dưới lầu thế nhưng hắn lại cứ muốn đi lên chỗ tiểu thư.” Nói xong còn trừng mắt nhìn Quan Vân Phi.

Lúc này Quan Vân Phi mới thở phào nhẹ nhõm, trong miệng vẫn không phục kêu la: “Các người ý đồ ăn hiếp ít! Đúng là hèn hạ vô sỉ!”

Giương mặt Tiểu Đồ đen lại, sau đó tiếp tục giương chổi trong tay đánh hắn. Phúc Sinh cũng nổi giận: “Người là một đại nam tử, thế mà lại xông vào phòng của nữ tử người ta, đó mới là vô lễ!”

Vân Hi phát phát tay, lúc này Tiểu Đồ mới hừ một tiếng đi ra ngoài. Phúc Sinh cũng phát tay áo vội vàng đi làm công việc của mình.

Khóe miệng Thanh Y nhếch lên, Quan Vân Phi này miệng lưỡi độc ác quá, bị đánh là đáng đời.

Vân Hi đi tới trước mặt hắn, “Người tới tìm ta sao?” Nàng vẫn mang khăn che mặt như cũ, chỉ để lộ ra một đôi mắt. Quan Vân Phi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của nàng, hắn không chớp mắt nhìn người trước mặt, “Vị tiểu thư này, không phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau rồi chứ?”

“Người gặp quả đấm của bốn cô nương này!” Chỉ nghe “phịch” một tiếng, Quan Vân Phi ngã trên mặt đất, bốn chân ngã chống lên trời, mũi cũng bị quả đấm của Thanh Y làm cho phụt máu rồi.

Thanh Y thấy Quan Vân Phi liếc mắt đưa tình dáng vẻ không tốt lành gì, tiểu tử này câu dẫn nữ tử nhà lành mà xài chiêu cũ như vậy sao, còn không biết xấu hổ mà nói mấy câu như thế?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Biến Động Lớn?

Quan Vân Phi một tay che mũi, một tay chỉ Thanh Y nhảy dựng lên: “Sao nha đầu ngươi lại mạnh như vậy chứ? Một nữ nhân mà hung dữ như thế sẽ không tìm được nhà chồng đâu.”

Thanh Y đặt nắm đấm bên mép nhẹ nhàng thổi thổi, đuôi mày nâng lên, cười lạnh nói: “Bản cô nương có tìm được nhà chồng hay không thì mắc mớ gì tới ngươi? Nhưng bản cô nương lại có bản lĩnh đánh cho ngươi không tìm được đường về nhà đó.”

Nói xong lại đưa nắm đấm lên, hai mắt tròn tròn xoe.

Vân Hi bất đắc dĩ lắc đầu, kéo Thanh Y qua rồi nói: “Có thể là hấn tìm ta có việc thật đó.”

Quan Vân Phi nâng tay áo lên lau mũi, vẻ mặt thành thật: “Tiểu sinh tìm tiểu thư đây là có chuyện, hơn nữa còn là chuyện quan trọng, người không liên quan thì tránh đi một chút.”

Lông mày Thanh Y dựng lên, bảo nàng tránh đi sao? Tiểu tử này muốn làm gì?

Vân Hi lắc đầu, mất bao lâu thì Quan Vân Phi này mới có thể thay đổi tật xấu nói năng lung tung đây, không phải là lại muốn đòn chứ? Hấn không nhìn thấy nha đầu Thanh Y thân cận bên cạnh nàng có tính cách nóng nảy dữ dằn hay sao?

“Tiểu thư, đáng vẻ tên đại phu này mày gian mắt chuột, người nên chú ý.” Thanh Y hung hăng tròn mắt nhìn Quan Vân Phi, sau đó nhỏ giọng nói bên tai Vân Hi.

Nếu Quan Vân Phi thuộc kiểu người dối trá, vậy Dịch Thân Vương chủ tử ngươi là sư tổ của gian xảo rồi.

Vân Hi nhìn gương mặt cùng dáng vẻ lo lắng của Thanh Y thì không khỏi có chút buồn cười, “Ngươi chờ ta ở cửa, ta có mấy câu muốn nói với Quan đại phu.”

Thanh Y bất đắc dĩ rời đi, vừa đi vừa dùng ánh mắt bất thiện nhìn Quan Vân Phi, sau đó tìm một nơi nàng cảm thấy có thể nhảy tới bắt Quan Vân Phi nhanh nhất rồi ngồi xuống, hung dữ quan sát theo dõi hấn.

Thấy trong vòng ba trượng không còn người nào, lúc này Quan Vân Phi mới cung kính chào Vân Hi, sau đó nhíu giọng hỏi: “Tiểu thư có quan hệ thế nào với Tạ Đông gia?”

Vân Hi biết Tạ Đông gia trong câu nói của Quan Vân Phi chính là phụ thân kiếp trước của nàng, Tạ Hồng. Hôm qua nàng lấy ngọc bội ra, cũng chính là ngọc bội mà phụ thân hay đeo lúc còn sống, tất cả người ở cửa hàng đều biết đến nó. Cho nên Quan Vân Phi mới có thể hỏi nàng như vậy.

“Là... Người rất thân. Nhiều năm trước Tạ Đông gia đã nhờ ta quản lý tiệm thuốc, chỉ là ta vẫn bận chuyện của mình nên không xuất hiện.” Vân Hi nói.

Quan Vân Phi lại hỏi: “Để có thể tin tưởng tiểu thư không khó, xin hỏi tiểu thư, châm ngôn tám chữ của Tạ Đông gia là gì?”

“Thật thiện trên hết, thiên hạ vì công.” Trong ngọc bội có một dấu ấn bị ẩn, nếu đặt dưới nến thì có thể hiện ra dòng chữ nhỏ thông qua ánh đèn, kiếp trước, lúc năm tuổi Tạ Uyển đã biết.

“Quả thật là người của Đông gia.” Quan Vân Phi mừng rỡ, hai tay chấp lại nghiêm túc hành đại lễ.

“Quan đại phu không cần đa lễ như vậy, sau này tiệm thuốc may mắn không thay đổi so với trước kia thì cứ cách một tháng ta sẽ tới xem tình hình.” An thị luôn muốn lấy đi mọi thứ của nàng, nhưng làm sao nàng để bà ta được như ý? May mắn tiệm thuốc là một trong số đó. Nơi này là tâm huyết của phụ thân kiếp trước của nàng.

Quan Vân Phi gật đầu: “Tiểu thư, nếu người có tín vật của Tạ Đông gia, tiểu sinh sẽ đổi đãi với người như Uyển cô nương, bởi vì có một khoảng thời gian dài Uyển cô nương không đến phòng trọ nên không thể làm gì khác hơn là báo lại hai chuyện này với tiểu thư.”

Vân Hi tìm ghế ngồi xuống, lại chỉ vào một cái đối diện: “Ngồi xuống đi.” Nhìn gương mặt ngưng trọng của Quan Vân Phi, chỉ sợ là có chuyện gì gấp gáp.

Quan Vân Phi ngồi đối diện với Vân Hi: “Một chuyện là An thị, phu nhân của Tạ Thượng thư đưa một phong thư của Uyển cô nương đến phòng trọ, yêu cầu ta đưa cửa hàng cho bà ta quản lý, nói đó là ý của Uyển cô nương. Nhưng mà, ta không để tâm đến bà ta.”

Cái này chẳng có gì lạ, An thị chỉ bắt chước chữ viết của Tạ Uyển thì làm sao có thể khiến Quan Vân Phi tin tưởng chứ? “Không cần để ý đến bà ta, chỉ là một kẻ tham tiền mà thôi, còn có chuyện gì?” Vân Hi lại hỏi.

Sắc mặt của người kia càng thêm ngưng trọng: “Có người thu mua lượng lớn dược liệu chữa ngoại thương, với ít thuốc cầm máu.”

Vân Hi nhớ tới lúc Cổ Phi Mặc chặn nàng lại thì bị Đoạn Dịch tức giận đánh cho bị thương, sau đó ác độc bảo Thanh Nhất cảnh cáo tất cả hiệu thuốc trong thành, lại còn lấy đi không ít dược liệu, nên nàng liền cười nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, là Dịch Thân Vương cùng Cổ công tử đấu với nhau, chắc là người của Dịch Thân Vương lấy được dược liệu thôi.”

“Không phải vậy, tiểu thư.” Giọng của Quan Vân Phi nhỏ xuống mấy phần, “Tất cả người mua thuốc đều mặc đồ nữ nhân, không phải Dịch Thân Vương bị đoạn tụ à? Làm sao có thể có thuốc hạ là nữ tử? Hơn nữa khẩu khí của những nữ nhân kia nói chuyện không giống mấy gia đình tử tế bình thường.”

“Có chuyện như vậy sao?” Ánh mắt Vân Hi híp lại, lông mi dài rũ xuống, nàng suy tư trong chốc lát rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên hỏi Quan Vân Phi: “Người nhìn rõ chứ? Xác định tất cả đều là nữ tử?”

Bởi vì Đại Lương theo phong tục cởi mở của Bắc Cung, Kinh thành lại tiếp giáp với phía Bắc nên các nữ tử của Lương Quốc, đặc biệt là nữ tử của Kinh thành cũng không bị quá nhiều ràng buộc như những quốc gia khác, họ có thể buôn bán, đi ra ngoài như nam tử, thậm chí trong cung còn có nữ quan.

“Tiểu thư, không sai được đâu, tiểu sinh là đại phu nên ngoại hình bên ngoài của nam tử hay nữ tử đều liếc mắt một cái đã nhìn ra, mặc dù trang phục của những nữ tử đó đủ loại màu sắc, hình dáng khác nhau nhưng không gạt được mắt tiểu sinh đâu. Các nàng không chỉ đến tiệm thuốc Cát Khánh thu mua mà còn đến những tiệm khác nữa. Đầu tiên là mua như bình thường, sau đó lại phát hiện các dược liệu ít đi, người được phòng nâng giá mà các nàng cũng không so đo, cũng chẳng trả giá, thấy thuốc thì mua thôi.

Nhưng mà bởi vì tiểu sinh phát hiện sớm nên đã cất giữ lại một ít, không bán cho các nàng. Nếu như bán toàn bộ thì tiểu sinh lo có người bị thương trong thành lại không có thuốc trị thì sao? Hoặc là xuất hiện hỗn loạn, người bị thương nhiều hơn, việc đó thì đáng sợ hơn rồi.”

Thấy thuốc thì mua thôi? Tất cả đều là nữ tử? Sẽ là ai chứ?

Đột nhiên Vân Hi nhìn về phía Quan Vân Phi, nhiều người bị thương? Hỗn loạn? Tình huống như thế là...

“Tiểu thư.” Sắc mặt Quan Vân Phi ngưng trọng, nói tiếp: “Những người này thu mua dược liệu thời gian dài rồi, kể từ lúc Uyển cô nương không tới tiệm thuốc thì đã có người tới thu mua, tiểu sinh cũng không tìm được người để bàn bạc.”

Chẳng lẽ là trong thành chuẩn bị có chuyện xảy ra?

Vân Hi hơi nhíu mày, gật đầu: “Người nói đúng, nhất định những kẻ đó có mưu đồ, chúng ta không thể bán hết dược liệu cho các nàng được, phải giấu đi, đề phòng bọn họ biết thì ngược lại thành hại chúng ta.”

“Đa tạ tiểu thư nhắc nhở, sau khi trở về tiểu sinh sẽ chuẩn bị.” Quan Vân Phi lại thi lễ với Vân Hi rồi xoay người muốn rời đi.

Lúc này Vân Hi chợt nhớ tới một chuyện, lại gọi hắn: “Quan đại phu, chờ một chút.”

Nàng nhìn về phía Thanh Y rồi mới nói: “Người chuẩn bị ít dược liệu đưa tới chỗ công tử Cố Phi Mặc của phủ Thái sư. Chân của hắn bị thương cũng phải dùng ít thuốc, bây giờ thuốc trị ngoại thương khó tìm như vậy, chỉ sợ hắn không có được.”

Quan Vân Phi có chút kinh ngạc, hắn hỏi: “Không phải hắn là Tổng binh đại nhân sao? Trong quân doanh có thể thiếu thuốc trị ngoại thương à?”

“Thuốc thì không thiếu, nhưng đối với kẻ mắc bệnh công tử như hắn, đương nhiên thích những thứ nhanh khỏi, vết thương lại không để lại sẹo như Kim Sang được* ấy.” Vân Hi trả lời.

* thuốc quý “Chẳng qua là...” Quan Vân Phi bối rối: “Tại hạ sợ Dịch Thân Vương, tiệm thuốc Cát Khánh đã nhận được thư của ngài ấy, nói rõ người nào xem bệnh hay đưa thuốc cho Cố công tử thì đều bị giết, trong phòng trọ có vị Hứa đại phu bị ngài ấy dọa, bắt nhĩ tử của đại phu ấy giấu một ngày đó.”

Gương mặt Vân Hi đầy vạch đen, ngay cả đám người chính trực không sợ cường quyền như Quan Vân Phi mà cũng sợ Đoạn Dịch sao?

Lại nghĩ đến buổi tối nàng trốn đám người đuổi giết, ngồi trong trong kiệu của Cố Phi Mặc thì nghe thấy hắn đang nói chuyện với ai đó, người nọ cũng sống chết không chịu chữa trị cho hắn.

Nàng xoa trán, “Có câu oan gia nên giải không nên kết, Dịch Thân Vương cũng không phải người hẹp hòi ghi hận chuyện như vậy đâu, nếu người sợ ngài ấy gây sự thì để ta viết phong thư rồi để ở chỗ các người, như vậy là được rồi.”

Gặp Cố Phi Mặc hai lần, mặc dù nhiều lần khiến nàng kinh sợ không ít nhưng bất kể thế nào thì khi nàng bị hai nữ nhi của Tà gia cùng Đoạn Kinh Noãn làm khó dễ ở Cố gia,, chính hắn là người giải vây cho nàng, dạy dỗ mấy nữ tử ương ngạnh kia.

Nàng còn giả làm thị nữ làm việc trong phủ của hắn, hắn cũng mở mắt nhắm mắt cho qua. Tóm lại nàng thiếu hắn một ân tình, đúng lúc mượn dịp này để trả đi.

Vân Hi gọi Tiểu Đồ mang giấy bút tới, sau khi viết rồi nhét thư vào trong tay Quan Vân Phi.

Quan Vân Phi nhìn lướt qua, bức thư chỉ vồn vện có vài câu mà thôi, gương mặt hắn hiện lên vẻ nghi ngờ, “Tiểu thư, thật sự cái này dùng được sao?”

... Ta nhờ Quan đại phu của tiệm thuốc Cát Khánh đưa thuốc cho Cố công tử, xin Dịch Thân Vương chớ can thiệp. Tà Vân Hi.

Vân Hi xấu hổ, “Yên tâm đi.”

Đoạn Dịch dám so đo thì nàng sẽ chặn địa đạo của Hi Viên lại, hắn luôn tùy ý chạy vào phòng nàng, làm nàng ngủ cũng không yên giấc vì lo lắng sẽ có thêm một người ở trên giường mình, nàng còn chưa hỏi tội hắn đâu.

Quan Vân Phi suy đoán lá thư trong ngực mình, thấy Thanh Y đi tới thì vội vàng cẩn thận che mũi lại, nghiêng người tránh né, sau khi ra khỏi từ lâu thì nhanh chân bỏ chạy, nhát mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thanh Y ngạc nhiên, nàng là cạp sao?

...

Trong cung Phụng Loan của Cố Quý phi, Lan Cô tiến lên bẩm báo: “Nương nương, Tả Văn Lam chết ở trong tù, là do uất ức mà chết. Theo câu trả lời của phủ Thuận Thiên thì do phủ Tấn Vương muốn huỷ thế nên ả ta mới tức giận, đâm đầu vào tường.”

“Chết sao?” Cố Quý phi hí hóp mắt, giọng nói cũng không có quá nhiều kinh ngạc, “Chết thì chết. Khỏi cần bản cung ra tay, kẻ làm hỏng chuyện của bản cung đều phải chết!” Cũng chẳng hỏi được gì từ nữ nhân kia, chỉ là một kẻ ngu xuẩn bị lợi dụng mà thôi.

“Còn có...” Lan Cô liếc mắt nhìn sắc mặt của Cố Quý phi, cẩn thận nói tiếp: “Lão phu nhân của Tả phủ cùng Đông Bình Hầu cầu kiến nương nương.”

“Hai người này lại đến cùng một lúc sao?” Mắt đẹp của Cố Quý phi chuyển động, cười lạnh: “Tám phần là vì Tả Văn Lam kia, thôi, tới thì gặp đi.”

“Vâng, nương nương.” Lan Cô lui ra ngoài điện.

Dưới bậc thang của điện Phụng Loan, Tả lão phu nhân cùng Đông Bình Hầu đứng song song, hai người đều dùng ánh mắt để trao đổi. Chuyện họ bàn nhau vào hôm qua, người trong nhà cũng không có dị nghị nào, chỉ chờ xử lý xong chuyện của Tả Văn Lam thì hai nhà thân càng thêm thân.

Lan Cô đi ra ngoài nói với hai người: “Nương nương mời hai vị vào.”

Đông Bình Hầu dùng tay làm động tác mời, thế là Tả lão phu nhân đi vào trong điện trước.

Thân phận của nữ nhân ngồi trên ghế Phụng trong chánh điện của điện Phụng Loan không phải là tôn quý nhất, nhưng lại là nữ nhân có quyền thế nhất, gương mặt khoảng 30 tuổi lại được chăm sóc tốt, nên nhìn cũng như phụ nhân 20, ba phần xinh đẹp bảy phần uy nghiêm.

Gương mặt hai người trang trọng tiến lên hành lễ, “Tham kiến Quý phi nương nương, Quý phi nương nương kim an vạn phúc.”

Cố Quý phi cũng không lập tức để hai người bình thân mà cười như không cười nhìn Đông Bình Hầu cùng Tả lão phu nhân.

Hai người vẫn cúi mình, nhưng không thấy Cố Quý phi bảo họ bình thân, trong điện rất yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng tim mình đập, trong không khí tràn ngập lo lắng.

Cố Quý phi hi vọng vô thường, đa nghi như hồ ly làm Tả lão phu nhân cùng Đông Bình Hầu bị dọa sợ đến mức sau lưng toát mồ hôi lạnh. Đặc biệt là Đông Bình Hầu, trong lòng càng không ngừng kêu khổ, tội gì lão ta tới đây tìm phạt chứ? Không phải đây là tìm phạt sao?

“Được rồi, nhị vị ái khanh bình thân. Lan Cô, dọn chỗ dâng trà cho hai vị.” Một lúc lâu sau Cố Quý phi mới lên tiếng, sau đó sắc mặt nhã nhặn nhìn hai người.

Vẻ mặt của nàng ta khiến hai người kia suy nghĩ không thấy, bất an đặt nửa móng lên ghế.

Hai đại cung nữ bưng trà thơm lên dưới sự hướng dẫn của Lan Cô, hai người khách khí nhận rồi để lên bàn nhỏ.

Tả lão phu nhân cẩn thận mở miệng trước: “Nương nương, lão thân một là vì nhiều ngày không gặp nương nương nên tới thỉnh an, hai là vì trong nhà có tôn nữ bị bắt nạt. Nó cũng là bị người phủ Tấn Vương đầu độc, làm sao một nữ tử khuê phòng không rành thế sự lại dám làm ra chuyện như vậy?”

Cố Quý phi hòa ái gật đầu, “Đúng vậy, bản cung cũng nghĩ như thế.”

Thăm nàng là giả, cầu tha thứ mới là thật, những người này có bao nhiêu phần thật tâm chứ? Đều mong nàng chết đi, nàng lại càng phải sống.

Đông Bình Hầu thấy Tả lão phu nhân lên tiếng mà Cố Quý phi vẫn không tức giận mà ngược lại sắc mặt vô cùng bình tĩnh, thế nên ông cũng đánh bạo lên tiếng: “Đây là mưu đồ bất chính của phủ Tấn Vương, có ý nghĩ xấu như vậy, xin nương nương hạ chỉ, để vi thần quy án Nam Cung Thần đưa cho Đại Lý Tự.”

“Đĩ nhiên bản cung biết An ái khanh trung thành, chẳng qua phủ Tấn Vương là nhà khác họ Vương duy nhất trong triều đại này, năm đó thay Tiên Hoàng gây dựng giang sơn, nắm trong tay kim bài miễn tử, mà Nam Cung Thần lại là nhi tử duy nhất của Tấn Vương, coi như bất hủ cũng không trị tội được.”

Cố Quý phi vừa giả bộ than thở, vừa chú ý đến sắc mặt của hai người đối diện, hai người đó vô sự bất đắc tam bảo điện*, nếu tới cầu xin nàng thì nàng muốn lấy một cái giá thật tốt.

*không có việc gì thì không đến chùa

“Quý phi nương nương, thật ra thì chuyện này cũng không có gì khó khăn, chỉ cần tìm được bằng chứng hấn mưu phản, kim bài miễn tử cũng đều vô dụng.” Đông Bình Hầu tiến lên một bước rồi nói.

Ánh mắt Cố Quý phi sáng lên: “Thì ra có việc như vậy? Thế thì chuyện này phiền An ái khanh bắt tay vào làm rồi.”

“Vâng, Quý phi nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Mang Thêm Củi

Cố Quý phi vừa nhìn Tạ lão phu nhân vừa nở nụ cười, nói: “Lão phu nhân đã lớn tuổi còn quan tâm con cháu, khiến bọn cung cũng khó yên lòng mà. Thôi, Tạ Vân Lam cũng là bị người ta hãm hại, bọn cung sẽ miễn tội chết cho nàng ta, để nàng ta ra tù.”

Dù sao người đã chết, không bằng làm một việc ân tình.

“Đa tạ nương nương, Tạ gia nguyện không màng sống chết vì nương nương.” Tạ lão phu nhân run rẩy khấu đầu tạ ơn, cuối cùng tảng đá cũng rơi xuống rồi, xem như danh tiếng của Tạ gia đã được bảo vệ.

Đội Đông Bình Hầu cùng Tạ lão phu nhân thối lui ra ngoài điện, Lan Cô không hiểu hỏi Cố Quý phi: “Nương nương, tại sao lại đồng ý miễn tội cho Tạ Vân Lam? Không mượn cơ hội này để hỏi tội phủ Tấn Vương cùng Tạ phủ sao?”

“Có chút đạo lý người không hiểu được.”

Cố Quý phu vuốt móng tay được chăm sóc kỹ lưỡng, “Tìm địch nhân không tốt bằng tìm trợ thủ, hiện tại chúng ta cũng chưa nắm trọn triều chính trong tay, lão già kia lại rất mạnh mẽ, có ít chuyện quyết không nói với bọn cung. Khiến bọn cung rất bị động.

Hơn nữa, lão ta còn luôn âm thầm lôi kéo thế lực của bọn cung. Nếu bọn cung lại có thêm một kẻ thù thì sẽ đặt bản thân vào tình thế rối loạn, khiến Đoạn Dịch được ngư ông đắc lợi.

Thêm một điều, bọn cung nắm trong tay chứng cứ Nam Cung Thần sai Tạ Vân Lam bố trí cơ quan ở Mai viên, nhất định hai nhà Tạ An sẽ hận phủ Tấn Vương hãm hại Tạ Vân Lam. Để ba nhà này giết hại lẫn nhau thì sẽ ít người là lỗi bên tai bọn cung. Muốn để bọn hán quật ngã phủ Tấn Vương, bọn cung sẽ trừ bỏ được một cái gai trong lòng là Nam Cung Thần. Lão già thích mọi thứ yên bình, bọn cung càng muốn phá hết.”

Ánh mắt Lan Cô sáng lên, vỗ tay cười nói: “Nương nương đi quân cờ quá tuyệt, không chỉ khiến người loại bỏ bớt đối thủ, còn lôi kéo được lòng người.”

...

Cố Quý phi đồng ý thả Tạ Vân Lam còn đặc xá giúp nàng ta vô tội, rốt cuộc tảng đá trong lòng Tạ lão phu nhân cũng rơi xuống. Bà lập tức sai người đến phủ Thuận Thiên đón Tạ Vân Lam, ai ngờ người bên trong lại mang một thi thể ra đưa cho bà.

Tạ lão phu nhân cả kinh thiếu chút nữa là ngã đi.

Mặc dù bà không thích tôn nữ này, nhưng dù sao cũng liên quan đến danh tiếng của Tạ phủ, bà chịu đựng lửa giận chất vấn mấy người trong đại lao, đợi hỏi rõ nguyên nhân hậu quả thì nguyên rủa tổ tông mấy đời phủ Tấn Vương.

Khoảnh khắc An thị thấy thi thể của “Tạ Vân Lam” thì hôn mê bất tỉnh, mấy bà tử cùng nha đầu bận rộn một trận mới giúp bà tỉnh lại.

Bởi vì bị nhà chồng hưu* về nhà mẹ đẻ nên Tạ phủ cũng không sắp xếp tang lễ.

*hưu: bỏ, không còn quan hệ vợ chồng nữa.

Tạ lão phu nhân chỉ sai người ném “Tạ Vân Lam” vào trong tử đường, để hạ nhân đưa một bộ quan tài bình thường tới, lại sai mấy gia đình tìm nơi đất trống chôn xuống.

Cũng bởi vì cái chết của “Tạ Vân Lam” khiến An thị bị đá kích không nhớ nên tôi tớ bà tử đều làm việc rất cẩn thận, ai cũng sợ động chạm rồi rước lấy xui xẻo từ chủ tử.

Chuyện của Tạ gia nhanh chóng trôi qua, chẳng qua là một nữ nhi bị hưu nên xấu hổ tự sát, cũng không phải là chuyện lớn lao to tát gì, mọi người uống trà bàn luận chưa tới mấy ngày đã chẳng còn nhớ.

Nhưng “Tạ Vân Lam” chết khiến An thị bị kích thích rất nhiều, người luôn luôn không chịu thiệt như bà thì làm sao cam tâm nuốt con tức giận này vào

bụng chứ?

Trong thư phòng của Tạ Cẩm Côn, An thị khóc lóc hồi lâu, gương mặt mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Tạ Cẩm Côn vẫn cúi đầu đi qua đi lại trong phòng.

“Lão gia, người nói chuyện này phải làm sao bây giờ, Vân Lam chết vô ích như vậy sao? Nữ nhi tốt gả cho hần, bây giờ mới được bao ngày thì đã cách biệt âm dương rồi.” An thị cắn răng nghiêng lợi.

Tạ Cẩm Côn rất phiền não, ông cảm thấy bị Nam Cung Thần đùa giỡn một trận, nhưng mà... lại không cam lòng, giống như nhai gân gà* ở trong miệng.

* gân gà: ý chỉ việc vô bổ, cũng có thể hiểu là gân gà rất dai, ngậm trong miệng vô cùng khó chịu.

Ông đi tới hai bước rồi lại quay đầu nhìn An thị, “Năm ngoái Lam nhi nghe lên Nam Cung Thần nói

chuyện cùng Tấn Vương phi, chuyện như vậy có thật hay không? Nhìn thái độ của Hoàng thượng với phi Tấn Vương cũng có hơi khác, nhưng mà trước mắt Quý phi cầm quyền mà.”

An thị xoa mắt, ghen ngào rồi: “Lão gia, ta mặc kệ, nhất định phi Tấn Vương phải nói rõ ràng chuyện của Lam nhi, coi như không cứu thì thôi, lại còn viết hươu thư? Việc này khiến thể diện của chúng ta đặt ở đâu?”

Tạ Cẩm Côn phiền não vuốt trán: “Để ta suy nghĩ.”

Chẳng qua không đợi ông ta ngẫm nghĩ thì Đông Bình Hầu mang theo ý chỉ của Cố Quý phi đến tìm.

Hai người hợp kế với nhau, quyết định bắt Tấn Vương Thế tử Nam Cung Thần, đứng lên phía của Cố Quý phi.

...

Trong phi Tấn Vương, sau khi Nam Cung Thần được mấy tên hộ vệ che chở chạy trốn thì thân thể chịu trọng thương, chỉ để đại phu băng bó đơn giản rồi giam mình trong thư phòng, đóng cửa không ra ngoài, cũng không cho bất kỳ người nào vào gặp mình.

Đây cũng là điều khiến Tần Vương phi lo lắng.

Trong phủ ít đi Tạ Vân Lam, luôn làm cho người ta đau đầu, vốn là Tần Vương phi tưởng rằng cuộc sống sẽ trôi qua thoải mái một chút, vậy mà nhi tì lại xảy ra chuyện.

Nam Cung Thần là nhi tì duy nhất của bà, nếu có chuyện không may xảy ra thì nhất định bà cũng không sống nổi nữa. Vừa khóc lóc vừa khuyên bảo trước cửa thư phòng của Nam Cung Thần, nhưng cửa kia vẫn không chịu mở ra.

Trong viện Phù Phong, A Mẫu lặng lẽ hỏi Liễu Tình Nhu, “Cô nương, Thế tì phi gây ra chuyện này, sợ là Thế tì gia sẽ bị dính líu tới, chúng ta có cần rời khỏi đây hay không?”

A Mẫu biết Liễu Tình Nhu không phải thật lòng thích Tần Vương Thế tì, mà là hận phủ Tần Vương cùng Tạ Vân Lam.

Giờ Tạ Vân Lam đã chết, hơn nữa còn đắc tội với Cố Quý phi, chỉ sợ còn ở lại trong phủ thì sẽ dính líu lên người. A Mẫu rất lo lắng cho Liễu Tình Nhu, nàng là do một tay bà nuôi lớn, bà vẫn luôn đối xử với nàng ta như nữ nhi ruột thịt.

“Tại sao phải đi chứ?” Liễu Tình Nhu ngồi trên ghế trước cửa sổ nhỏ, vẫn bình thản thêu khăn tay, thấy nhánh mai hồng đã được thêu gần xong nên lúc này lại tăng tốc độ. Nàng thêu rất cẩn thận. “Chẳng qua là mới một mình Tạ Vân Lam chết thôi, không phải những người khác

trong phủ Tấn Vương này vẫn còn sống tốt như trước kia sao?”

“Nhưng mà cô nương. . ., lão nô nhìn thấy vẻ mặt Tấn Vương Thế tử luôn chán chán ghét ghét, hơn nữa Tấn Vương phi bàn bạc cái gì đó với Tấn Vương gia trong phòng, có phải trong Vương phủ sẽ có biến cố gì đó hay không?”

Liễu Tình Như ngẩng đầu lên nhìn cảnh sắc trong viện một lát, nàng hít đôi mắt đang trầm tư lại, sau đó vẻ mặt ngưng trọng hỏi A Mẫu: “A Mẫu, bây giờ người nhanh chóng dọn dẹp giấu kỹ đồ trang sức của chúng ta, như vậy nếu có người tới Vương phủ lục soát, tránh để người ta thuận tay cầm đồ của chúng ta đi mất.”

Vẻ mặt A Mẫu vừa lo lắng vừa nghi ngờ, “Cô nương, phải lục soát Vương phủ mà chúng ta còn không đi sao? Giấu cái gì chứ? Mang đồ về quê thôi.”

“Tại sao phải đi chứ? Có như tịch biên tài sản, lục soát phủ thì lạc đá gậy còn hơn ngựa béo, trong thời gian ngắn phủ Tấn Vương cũng không bị lật được đâu. Nhưng mà, chúng ta có thể đưa thêm củi tới, để cho phủ Tấn Vương huyên náo, tung bừng thêm một chút.”

Liễu Tình Như buông khung thêu xuống, quý dị cười với A Mẫu một tiếng, sau đó ra khỏi viện Phù Phong đi tới viện của hai di nương kia.

A Mẫu không biết rốt cuộc Liễu Tình Như tính toán điều gì, nhưng kể từ lúc bà đi theo cô nương này tới Kinh thành thì phát hiện nàng ta rất có chủ kiến, bởi vậy bà

cũng không suy nghĩ nhiều, đi vào phòng thu dọn trang sức.

Còn đây cô nương biết một tiểu công t tử tên là Ngôn Lập, Ngôn công t tử vùng tay rất hào phóng, cộng thêm tiền nhận được hàng tháng nên hai người bọn họ bảy tám phân cũng có ba trăm lượng bạc.

A Mẫu suy nghĩ, nếu trở lại nông thôn thì mua một căn nhà nhỏ, cô nương tìm người gả đi thì cũng rất tốt, chẳng qua cô nương suy nghĩ quá nhiều, không đặt ý định ở việc này.

A Mẫu vừa suy nghĩ lung tung vừa giấu trang sức cùng mấy tấm ngân phiếu ở trong một hộc nhỏ phía sau giường.

Sau khi Liễu Tình Nhu ra khỏi viện Phù Phong thì đi thẳng về phía hậu viện Tật Lan, nơi ở của hai vị tiếp nương*.

*một chức gọi nữ nhân ngày xưa.

Đợi đến lúc nàng tới gần viện Tật Lan thì chợt thay đổi sắc mặt, hoảng hốt chạy thẳng đến cửa viện dùng sức gõ cửa.

“Lan đi nương, Tật đi nương, mở cửa nhanh lên, là ta, Liễu đi nương đây, trong phủ ta xảy ra chuyện lớn rồi, các người mở cửa nhanh!”

Cịong nàng cố ý đè thấp mang theo nóng nảy cùng bất an, làm cho người ta nghe giống như thật sự xảy ra chuyện lớn vậy.

Rất nhanh trong viện Tì Lan vọt lên bước chân dồn dập, sau đó cửa viện từ từ mở ra.

Một tiểu nha đầu giòn già hỏi: “Liễu di nương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Liễu Tình Nhu hốt hoảng nắm lấy tay nha đầu kia hỏi: “Hai vị di nương đâu? Các nàng ở đâu?”

Nha đầu chớp mắt mấy cái, “Liễu Tình nương, hai vị di nương ở trong phòng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Màn cửa của viện Tì Lan vọt qua một cái, hai di nương trẻ tuổi xinh đẹp một trước một sau bước ra, bước chân vội vã nghênh đón Liễu di nương.

“Liễu di nương, làm sao vậy?”

Liễu Tình Nhu lập tức chạy tới trước mặt hai di nương, nắm tay hai người hoang mang nói: “Lan muội muội, Tì muội muội, không xong không xong, phải Tần Vương xảy ra chuyện rồi, Đại Lý Tự muốn tới bắt Thế tử gia của chúng ta đó!”

“A...” Hai di nương đồng loạt thất kinh.

Bởi vì Tạ Vân Lam không được Tần Vương phi cùng Nam Cung Chân yêu thích nên quyền lực lớn nhất vẫn ở trong tay Tần Vương phi. Tần Vương gia ngã bệnh lâu năm, Tần Vương phi không có cách nào khác nên giao ít việc ở hậu viện cho Liễu Tình Nhu xử lý.

Tự như thay đổi ít người hầu, sắp xếp các viện, phân phát

lượng hàng tháng cũng đều do Liễu Tình Nhu khéo léo giúp đỡ quản lý. Cộng thêm Liễu Tình Nhu người cũng như tên dịu dàng dàng, thường suy nghĩ cho hạ nhân, cũng rất quan tâm đến hai di nương của Nam Cung Thần, chưa bao giờ tranh thủ tình cảm.

Vì vậy bọn người hầu cùng các di nương kia cũng rất kính trọng yêu thích nàng, trước mắt nghe nàng nói Nam Cung Thần xảy ra chuyện thì Lan di nương, Tì di nương cùng mấy hạ nhân trong nhà đều bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Hai người kéo Liễu Tình Nhu tới hỏi, “Liễu tỷ tỷ, tỷ đừng hoảng mà, nhanh nói chuyện gì xảy ra đi, cái gì mà Đại Lý Tự muốn bắt Thế tì gia chứ?”

Liễu Tình Nhu vừa thở vừa nói, “Còn không phải là do Thế tì phi à? Chính nàng ta gây chuyện ở Mai viên của Cố gia, nói là Thế tì gia sai bảo nàng ta làm, còn lấy chứng cứ ra nữa. Vì vậy Cố Quý phi rất tức giận. Bên ngoài truyền tới quan sai của Đại Lý Tự sẽ nhanh chóng tới đây bắt Thế tì gia, còn kiểm tra niêm phong phù Tán Vương nữa!”

Nếu kiểm tra niêm phong thì không phải tiền bạc chúng ta cực khổ có được sẽ không thể giữ sao? Cho nên, sau khi ta nghe tin này thì lại nghĩ tới bình thường quan hệ giữa các người và ta cũng rất tốt, ta mới cố ý thông báo cho các người. Thừa dịp quan binh chưa tới Vương phủ, chúng ta nhanh chóng cầm mấy thứ có thể cầm trong phủ này đi.”

Tốt nhất khiến phủ Tán Vương thành một tòa phủ trống rỗng đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Thủ Tín* Với Người

*thủ tín: lấy sự tín nhiệm của người khác

Editor: Sam Sam

Hai người Lan di nương cùng Tử di nương đều là nữ nhi của gia đình nghèo, lúc còn rất nhỏ đã bị người nhà bán vào trong thanh lâu để ca hát kiếm sống.

Mặc dù mỗi ngày các nàng đều được chút tiền thưởng của khách nhân nhưng ma ma lại trừ vào tiền ở cùng tiền cơm, cho nên tháng ngày trôi qua cũng không dư được bao nhiêu.

Hơn nữa bình thường còn phải ăn mặc chỉnh tề một chút, phần so cũng phải dùng nhiều hơn nữ hài nhi trong khuê phòng, mấy năm qua, hai người đã không có nhiều tiền dư nữa.

Sau khi đến phủ Tấn Vương, mặc dù không có tự do như trước kia, nhưng từ tiền tháng thì thỉnh thoảng còn lấy được tiền thưởng từ chỗ Nam Cung Thần, vì vậy bây giờ hai người cũng có chút bạc phòng thân.

Thế mà lúc này đột nhiên nghe nói sẽ bị tịch biên tài sản, họ lập tức hoảng hốt trong lòng.

“Sao? Liễu tỷ tỷ, tỷ nói thật sao? Vương phủ của chúng ta sẽ bị tra xét niêm phong sao?” Lan di nương cùng Tử di nương hoảng sợ nhìn Liễu Tình Nhu.

Về mặt Liễu Tình Nhu lo lắng nói, “Hoàn toàn chính xác, ta đi theo Vương phi làm việc mà có thể nghe nhầm sao? Các người không thấy Thế tử gia bị thương à? Thật ra đêm đó người đã bị quan sai đuổi giết chạy về phủ đó. Thế tử gia còn tưởng rằng không có chuyện gì, ai ngờ cấp trên lại điều tra. Vương phi chúng ta vô cùng sốt ruột, còn khuyên người chạy trốn trước. Ta cũng bảo A Mầu bên cạnh thu dọn đồ đạc trang sức rồi.”

Một đại nha đầu trong viện Tử Lan cũng nói theo: “Lan di nương, nô tỳ đến tiền viện tìm Hồ ma ma mượn đồ, phát hiện về mặt Vương phi không bình thường. Lại nghe hai đại nha đầu bên cạnh Vương phi đang nói chuyện, cũng nói là Thế tử gia cùng Thế tử phi đắc tội Quý phi nương nương, hôm nay Quý phi nương nương quản triều chính, chỉ sợ đúng là phủ Tấn Vương chúng ta sẽ xảy ra chuyện đó.”

Lan di nương nhảy dựng lên: “Vậy còn đứng đây làm gì chứ? Nhanh chóng thu dọn đi, thừa dịp quan sai chưa đến thì chúng ta có thể lấy bao nhiêu cứ lấy. Nếu không đến lúc đó kiểm tra niêm phong tịch thu thì không còn gì đâu.”

Nó xong, Lan di nương nhanh chóng chạy vào trong phòng của mình.

Hai nha đầu của nàng ta cũng chạy vào theo, rất nhanh sau đó, trong phòng của Lan di nương liền vang lên âm thanh tìm kiếm đồ loảng xoảng.

Thấy hành động của Lan di nương, Tử di nương cũng mang theo nha đầu chạy về phòng mình.

Toàn bộ khuyên tai vàng, các loại trâm cài đầu, trang sức đeo tay đáng tiền, y phục mới, giày, kéo vàng để cất tìm nệm, móc kéo màn bằng vàng đều được thu dọn sạch sẽ, ngay cả ổ khóa bằng đồng cũng xui xẻo bị người ta rút ra.

Âm thanh dị thường trong viện Tử Lan nhanh chóng truyền đến tai người làm trong phủ.

Thật ra thì ngay sau khi Tạ Văn Lam bị bắt giam thì bọn hạ nhân trong phủ đã lên lút thảo luận, suy đoán có thể nào chuyện của Thế tử phi sẽ ảnh hưởng đến phủ hay không.

Hơn nữa Liễu Tình Nhu vừa đi vừa tuyên truyền trong hậu viện, mọi người hiểu ra trong lòng, quả thật bởi vì chuyện của Thế tử phi, phủ Tấn Vương xảy ra chuyện lớn, có câu nói rất đúng, cửa thành bốc cháy, người vô tội gặp họa.

Thế tử phi bị bắt thì sẽ dính tới Thế tử, Thế tử gặp chuyện không may, phủ Tấn Vương còn có thể bình an sao? Chẳng lẽ cứ ngồi ở đây chờ chết? Nếu như bị bắt đi vào mấy chỗ thấp hèn làm quan tỳ, cả đời này cũng không trở mình được rồi.

Thừa dịp quan sai còn chưa tới cửa, vội vàng cầm ít đồ chạy trốn chết đi mất.

Cho nên rất nhanh, hậu viện phủ Tấn Vương đã người ngã ngựa đổ, ai nấy cũng đều thu dọn những thứ đáng giá ở xung quanh.

Liễu Tình Nhu lại tra khế ước bán thân của bọn người hầu mà Tấn Vương phi giao cho nàng lúc trước cho tất cả mọi người.

Những người đó đều xem nàng là Bò Tát sống, sau khi thiên ân vạn tạ thì cầm tiền bạc cùng khế ước bán thân lặng lẽ chạy trốn ra khỏi Vương phủ từ

cửa hông của hậu viện.

Sau khi A Mỗ thu dọn xong thì tới hậu viện tìm Liễu Tình Nhu, lại thấy mặc dù trong hậu viện không có ai phát ra âm thanh huyền ảo ồn ào, nhưng mọi người ở đây đều lặng lẽ không tiếng động làm cùng một chuyện – thu thập những thứ đáng giá giống như bà.

Bà hơi lo lắng hỏi Liễu Tình Nhu: “Cô nương, nếu Vương phi biết người làm những việc này, bà ấy sẽ bỏ qua cho cô nương sao?”

Tần Vương phi rất khôn khéo, cũng không phải là người lương thiện gì.

Liễu Tình Nhu khẽ mỉm cười: “A Mỗ không cần lo lắng cho ta, không bao lâu nữa Đại Lý Tự sẽ phái người tới bắt Nam Cung Thần. Lúc đó, Vương phi sẽ nóng nảy như lửa đốt vì chuyện của Nam Cung Thần, có lòng lo lắng cho hậu viện sao?”

A Mỗ lại nói: “Nhưng bà ấy cũng sẽ nghi ngờ, tất cả mọi người rời đi, nhưng cô nương không đi, không phải liếc mắt một cái cũng nhìn ra sao?”

Liễu Tình Nhu thần bí cười với A Mỗ, “Ta có biện pháp.”

A Mỗ không hiểu tâm tư của cô nương trước mặt, thấy nàng vội vã chạy

về hướng viện Phù Phong thì bà cũng chạy theo phía sau nàng.

Liễu Tình Nhu chạy một mạch vào trong phòng ở viện Phù Phong, liếc mắt tìm tòi xung quanh phòng một lượt, sau đó nhanh chóng chạy tới góc tường, nàng nhặt một bình hoa trên đất lên rồi đánh lên ót của mình.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, máu lập tức tuôn xuống từ trên trán nàng, theo đó, cơ thể cũng loạn choang theo.

A Mỗ giật mình, cuống quýt chạy lên trước đỡ Liễu Tình Nhu, lo lắng đến mức giậm chân khóc lên, “Cô nương, người làm cái gì vậy, đừng dọa A Mỗ chứ.”

Bà nhanh chóng móc khăn tay trong ngực che kín miệng vết thương của Liễu Tình Nhu lại, thế nhưng lại bị Liễu Tình Nhu gạt ra.

“A Mỗ, diện tích sẽ phải làm thật.” Liễu Tình Nhu lắc lắc cái đầu đau đến rách ra, đưa tay bôi máu ở trên trán xuống mặt đất, làm loạn tóc của mình rồi sau đó nói: “A Mỗ, người nhanh đến tiền viện thông báo cho Vương phi, nói ta bị người khác đa thương, mọi thứ trong

inna đến bị cướp net. Rồi vậy... sẽ không khiến cho Vương phi nghi ngờ.”

A Mẫu khóc gật đầu: “Cô nương, muốn làm đầu bị thương thì cũng nên đập đầu lão nô, thân thể cô nương yếu đuối, làm sao có thể bị thương chứ?”

Liễu Tình Như khoát tay áo, “A Mẫu, kẻ ước bán thân của người làm ở trong tay ta, muốn đập thì đương nhiên là đập ta chứ, bây giờ người nhanh đến tiền viện đi, nhanh lên một chút... Trước mắt không cần lo cho ta, ta chỉ bị thương ở ngoài da, không sao đâu.”

A Mẫu cắn răng, đành phải dậm chân một cái, sau đó chạy về phía tiền viện thật nhanh.

Trong tiền viện, Tấn Vương phi đang phiền não gõ cửa thư phòng của Nam Cung Thần, “Con mở cửa đi, Thần nhi, nhốt mình trong phòng làm gì chứ? Con không suy nghĩ cho nương thì cũng phải nghĩ... cho nàng ta chứ!”

Tấn Vương phi lau nước mắt, càng không ngừng gõ cửa.

Nam thăm một bên thỉnh thoảng an ủi Tấn Vương phi, cũng sốt ruột theo.

Trong thư phòng, Nam Cung Thần nhìn bức họa trên tường đến xuất thần. Trên đó vẽ một thiếu nữ váy tím đang nhảy múa dưới một nhành mai nghiêng nghiêng, Bỗng nhiên hân cười tự giễu.

A Mẫu chạy tới thì thấy Tấn Vương phi cùng Nam thăm đang gõ cửa thư phòng, bà vội kêu lên: “Vương phi, khona xona rồi, hầu viên xau ra chuên. kon ha nhân đánh

Liễu di nương, đang giành đồ khắp nơi!”

Tân Vương phi cùng Nam thân thấy bà thì kinh hãi, cả người A Mẫu chật vật, tóc rối bời, trên mặt với người đều là máu, “Người nói gì? Bọn hạ nhân giành đồ sao?”
Tân Vương phi mím môi, sự tàn độc sôi trào trong mắt.

Thật là nhà dột gặp mưa liên tục.

Sắc mặt bà trầm xuống, nói với Nam thân: “Người tiếp tục đứng ở đây gác cửa, cho đến khi nào Thê tử gia ra ngoài mới thôi. Ta đến hậu viện xem một chút.”

Nam thân không yên lòng nói: “Vương phi, bọn hạ nhân gây chuyện trong hậu viện, người cần mang theo vài người bên cạnh, đừng để bị thương.”

Tân Vương phi lạnh mặt: “Mấy người làm lại dám gây chuyện? Không muốn sống sao?”

Bà mang theo mấy bà tì rồi cùng A Mẫu đến hậu viện, quả nhiên nhìn thấy chúng quanh vô cùng lừa bãi, giống bị bị cường đạo cướp sạch đồ vậy. Chẳng qua là không thấy người nào, bọn họ đã sớm chạy sạch sẽ.

Trong viện Phù Phong, Liễu Tình Nhu ngã xuống đất, đầu bị người ta đập, hơn nửa trên người toàn là máu, trên mặt đất cũng loạn thành đống.

A Mẫu khóc thét lên một tiếng rồi đỡ Liễu Tình Nhu: “Đi nương, người tỉnh lại đi, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện...”

Ánh mắt Tấn Vương phi lạnh đi, mặt cũng đen lại, nói với người hầu đi theo phía sau, “Bây đầu, lập tức đi báo quan, bắt mấy tên người hầu chạy thoát kia lại cho ta! Đám lớn gan cướp đồ của Vương phi à! Vương phi còn chưa sụp xuống đầu, bọn hạ nhân muốn lật trời sao?”

Một bà tì vâng lời chạy ra khỏi viện, vậy mà bà vừa mới đi hai bước đã thấy một người hầu ở tiền viện chạy như bay đến.

“Không xong, đã xảy ra chuyện rồi, Vương phi, thánh chỉ trong cung đến, có rất nhiều người lên Đại Lý Tự tới đây, muốn bắt Thế tì gia đó!”

“Người nói cái gì? Đại Lý Tự muốn bắt Thế tì?” Tấn Vương phi nín lấy áo người hầu kia, dường như bà không tin được vào tai mình, sắc mặt trắng bệch, bước chân lao đảo, cơ thể ngã sang bên cạnh.

“Vương phi...”

Một bà tì lo bà ngã xiu nên vội đỡ.

“Đi, đi tới tiền viện!” Tấn Vương phi cắn răng nói, nếu của ải này không qua thì còn nói gì chuyện vinh hoa phú quý ngày sau?

Bà bỏ lại Liễu Tình Nhu ở hậu viện, theo một đám bà tì rời khỏi viện Phù Phong để tới tiền viện.

Lúc đó, thư phòng của Nam Cung Thần đã bị binh lính bao vây, có hai người đang nhấc chân đập cửa.

“Cần rồi!”

Cửa được mở ra từ bên trong, Nam Cung Thần lạnh lùng đứng ở cửa, trên tay cầm đầu quần băng gạc, không còn dáng vẻ công tử thành quý thường ngày, chỉ còn vẻ chật vật, “Bốn thế tử được Hoàng thượng phong Tấn Vương Thế tử, coi như Quý phi nương nương có ý chỉ truyền bốn Thế tử đi đến Đại Lý Tự thì bọn người hèn mọn các người cũng không được coi rẻ phiu Tấn Vương này!”

Một thiếu khanh* của Đại Lý Tự đang đứng ở cửa thư phòng, dải lụa thánh chỉ run run trong tay, ngạo nghễ nhìn Nam Cung Thần, “Nam Cung Thế tử, phụng ý chỉ của Quý phi nương nương, mời người đến Đại Lý Tự một chuyến!”

Nam Cung Thần không nói lời nào mà lạnh lùng nhìn kẻ tới thông báo: “Ngay cả một tiểu nhân hèn mọn như người cũng dám tới bắt bốn thế tử?” Hắn cong môi cười lạnh một tiếng, “Các người không xứng!”

Bàn tay ở trong tay áo nắm chặt thành quả đấm, trên người phát ra sát khí cường đại.

Tấn Vương phi chạy tới thì thấy một màn đối nghịch của Nam Cung Thần với đám người kia.

Bà thấy sát khí trong mắt Nam Cung Thần, trước mắt không phát thời gian giao chiến chính diện, nếu không, bị Cô Quý phi kia nắm được nhược điểm thì không thể nghi ngờ là chịu chết! Như vậy tâm huyết nhiều năm của Vương phi cũng sẽ uổng phí.

Bà thét lên nhào tới trước, “Thần nhi không thể!” Sau đó ôm chặt lấy cánh tay của Nam Cung Thần, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, “Thần nhi, đi theo bọn họ một chuyến đi, chúng ta ngay ngắn không sợ gì cả!”

Cảm thấy sức lực trên tay Tấn Vương phi cùng đôi môi khê đóng mở nói ra một chữ thật nhỏ - nhân! Nam Cung Thần cố đè nén lửa giận trong lòng, nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, “Được, ra đi với các người!”

...

Trong viện Phù Phong, A Mẫu thấy đám người Tấn Vương phi đi hết rồi thì cũng không có thời gian trông coi Liễu Tình Nhu, bà chỉ lấy nước rồi tìm thuốc để băng bó vết thương cho Liễu Tình Nhu.

Bà vừa vội vàng vừa oán giận, “Cổ nương, cần gì làm khổ mình chứ, lão nô suy nghĩ, Tấn Vương Thế tử bị bắt đến Đại Lý Tư, không phải chúng ta cũng nên đi sao.”

Ánh mắt Liễu Tình Nhu nhìn chăm chăm vào hướng tiền viện, lạnh lùng cười: “Không, tạm thời chúng ta không đi, hắn chỉ là bị đưa đi thẩm vấn mà thôi, với phù Tấn Vương trăm năm địa vị cao quý, lại cẩn thận từng li từng tí, hắn sẽ không sao đâu, có người giúp hắn thoát chết.”

“Là ai?” A Mẫu hỏi, Liễu Tình Nhu mỉm cười không nói gì.

Sau khi Nam Cung Thần bị Đại Chử Tử mang đi.

Sau khi Nam Cung nhận vị Đại Lý Vị mừng an,
Tần Vương phi lập tức ngã bệnh, còn Tần Vương gia
hàng năm bệnh liệt giường, bởi thế chỉ trong một thời gian
ngắn, mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều rơi vào tay Liễu
Tình Nhu.

Trên trán Liễu Tình Nhu dính vài giọt*, gương mặt lộ
vẻ tái nhợt vì mất máu.

* loại vải quần vết thương ngày trước.

Nàng đỡ tay A Mẫn vào phòng ngủ của Tần Vương
phi, “Cầu mẫu khỏe hơn chút nào không? Có uống thuốc
chưa?” Nàng dịu dàng hỏi Nam thăm.

“Thưa di nương, Vương phi đã uống thuốc xong.” Nam
thăm cung kính trả lời.

Suy nghĩ xuyên suốt từ khi Vương phi gặp biến cố, nếu
không phải nhờ vị Liễu di nương này thì không biết trong
phủ sẽ loạn thành thế nào, thái độ của Vương phi với vị di
nương này cũng tốt hơn mấy phần, là nào còn dám coi
thường nàng ta giống như trước.

Tần Vương phi nằm trên giường, thấy Liễu Tình Nhu
đi tới thì liền vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đi tới.

Đối với đứa cháu gái bên ngoài này, mới đầu là không
thích lắm, nhưng Liễu Tình Nhu khéo léo khiến bà đổi
chủ ý. Nhà Nam Cung ai cũng không phải người lương
thiện, hiện tại là cũng chỉ có thể nâng Liễu di nương để
dùng thác trách nhiệm nặng nề rồi.

Liễu Tình Nhu đi về phía giường của Tần Vương phi,

dịu giọng: “Cửu mẫu không cần lo cho biểu ca. Như nhi đã phái người đưa ít y phục đến Đại Lý Tự, còn chuẩn bị ít bạc cho mấy người ở đó. Biểu ca bị đưa đi tra hỏi, lá thư kia của Thế tử phi cũng không nhất định có thể trị tội biểu ca. Còn nữa, có Hoàng thượng ở trên chiếu cố, ca ấy sẽ không sao đâu. Như nhi suy nghĩ, như thế thì vài ngày nữa ca sẽ trở lại thôi.”

“Đừng nói đến Tạ Vân Lam nữa, phi Tần Vương chưa từng có Thế tử phi kia! Sau này không được phép nhắc đến.” Tần Vương phi tức giận nói, ác độc trong mắt càng thêm nồng nặc.

“Vâng, cô mẫu.” Liễu Tình Nhu cúi đầu dịu dàng trả lời.

Tần Vương phi thấy dáng vẻ Liễu Tình Nhu thùy mị khéo léo, giọng nói lại mềm xuống, “Mấy ngày nay cực khổ cho con rồi.”

“Đây là việc Như nhi phải làm, cứu cửu cùng cô mẫu với biểu ca thu nhận giúp đỡ Như nhi, Như nhi có thể nào không hết lòng hết dạ chứ?” Dắt lòng Liễu Tình Nhu lạnh lùng nhưng trên mặt lại khẽ mỉm cười, sau đó báo lại tình hình chỉ tiêu của vương phi hai ngày nay cho Tần Vương phi.

Việc lớn việc nhỏ đều được kể tỉ mỉ, bởi vì người hậu viện chạy hết nên đều do Liễu Tình Nhu cùng A Mẫu xử lý hết, không có một câu oán hận, trong lòng Tần Vương phi được trấn an không ít.

Bà nhìn Liễu Tình Nhu một lát, sau đó nói với Nam

thầm: “Lấy chìa khóa của chiếc hộp kia cho Nhi nhi.
Sau này chuyện trong phủ thì hỏi Liễu di nương, không
cần hỏi ta.”

Trong lòng Liễu Tình Nhu cả kinh, sau đó thì mừng
rõ, rớt cuộc nàng cũng đợi được đến ngày này – quản lý
chìa khóa cơ mật của phủ Tấn Vương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Lệ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.